

Giới thiệu Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)

Bạn đang theo dõi truyện Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý) của tác giả Thỉnh Không, đây là một tựa truyện ngôn tình hoàn đang thu hút rất nhiều lượt xem trên trang đọc truyện online hàng đầu hiện nay.

Nhân vật khác: Nhà Cullen, Sirius,...Harry Potter vì cứu giúp thế giới mà xuyên không qua thế giới "Twilight", trọng sinh trở thành anh em sinh đôi cùng với Bella Swan và gặp một con ma cà rồng có tên là Edward Cullen.

Mời bạn đọc đón xem!

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Harry Swan

Trong đầu là những hình ảnh lung tung giống như mạng nhện.

Tòa lâu đài xa xưa thần bí, hồ nước tối đen yên tĩnh, Rừng Cẩm rộ lớn...

Gương mặt Chúa tể Hắc Ám với cái mũi rần cùng đồng tử màu đỏ dữ tợn...

Ánh sáng xanh hiện lên, 1 ông lão râu bạc té xuống từ 1 ngọn tháp, phía dưới là đêm đen dày đặc...

Người đàn ông mặc áo choàng dài màu đen, với câu nói cuối cùng “LOOK AT ME”...

Hình ảnh như vòng quay ngựa gỗ đang xoay tròn nhanh chóng xẹt qua, tiếp theo là một vầng sáng mờ lung.

Ánh sáng qua đi, thiếu niên tóc đen mệt mỏi đứng trước mộ bia. Mặt của cậu tái nhợt tiêu tụy, biểu cảm lại rất bình tĩnh, giống như dòng chảy dưới đáy biển sâu.

Chung quanh là hoa cúc trắng và vàng, vô số hoa lan che kín nơi yên tĩnh và trang nghiêm này.

Bọn họ đều đang ngủ...

Cậu tự tay vuốt ve những cái tên quen thuộc được khắc bằng tiếng Latin trên bia đá màu xám trắng: James Potter, Lily Potter, Sirius Black, Remus Lupin, Albus Dumbledore, Severus Snape...

Người thân của cậu, bạn bè của cậu, cha mẹ của cậu...

Một lúc lâu sau, cậu tháo kính đen, lộ ra cặp mắt màu xanh nhạt tràn đầy bi ai.

Mình rốt cuộc đang làm gì ở đây? Mình cảm thấy mệt mỏi quá...

Cậu lẳng lặng suy nghĩ, ngay sau đó bên tai lại có tiếng gọi quen thuộc...

“Harry...”

“Harry!”

Mở bừng mắt, Harry nhìn gương mặt quen thuộc. Người đàn ông có mái tóc ngắn màu nâu đen với gương mặt tiêu tụy mang theo một chút lo lắng.

“Cha?” Cậu chớp chớp đôi mắt màu xanh biếc, qua 1 lúc mới nhớ rằng sáng nay cậu đã rời xa mẹ Renee, bố dượng Phil cùng em gái sinh đôi Bella, đi theo cha của mình —— Charles Swan tới thị trấn Forks ở thủ đô Washington.

“Gặp ác mộng sao, Harry? Từ lúc sáng, sắc mặt con đã không tốt lắm, cơ thể của con...” đôi mắt nâu của Charles đảo quanh, có chút bất an mở miệng hỏi.

Ông và Renee từ lúc Harry còn rất nhỏ đã ly hôn. Trong quá khứ ngoại trừ nghi hè, Harry và Bella luôn luôn ở cùng mẹ của bọn họ tại thành phố Phoenix. Lần này Harry quyết định theo ông đến sống tại Forks, Charles rất vui nhưng vẫn còn có chút lo lắng. Con trai Harry Swan của ông đã sắp mười bảy tuổi, nhưng cậu dường như so với thiếu niên cùng tuổi lại không cao lớn bằng. Không chỉ là cơ thể cậu nhỏ gầy hơn so với những người cùng

lừa, mà còn có một chút vấn đề bên trong cơ thể thiếu niên kia của cậu mà Charles cũng không rõ ràng được. Tuy rằng Harry và Bella đều là những đứa trẻ ít nói, nhưng Harry có lẽ lại càng đặc biệt hơn. Thêm vào đó hai tháng trước, sau khi gặp phải sự cố ngoài ý muốn, cơ thể cậu luôn luôn không tốt, có lẽ, cậu không nên rời khỏi thành phố lớn mà cùng ông đến sống ở thị trấn nhỏ hẻo lánh này.

“Charles!” Harry biết Charles đang suy nghĩ gì, cậu ôn hòa nhìn cha của mình, “Mẹ có Phil và Bella ở cùng, có lẽ con trai nên ở bên cạnh cha sẽ tốt hơn, không phải sao? Nếu cha quan tâm đến chứng đau đầu thỉnh thoảng của con, thì thật sự không cần phải lo lắng. Quan trọng là..., cha, hiện tại cha đang lái xe đó!”

Charles lặng đi một chút, vội vàng quay đầu, đứng lúc tránh được bảng hướng dẫn phía trước.

Harry biết cha của mình tuy rằng ít lời, nhưng so với mẹ Renee còn cẩn thận săn sóc hơn. Cũng vì Renee tuy rằng đã qua tuổi ba mươi, nhưng vẫn có tính cách ngây thơ như thiếu nữ với ánh mắt mơ mơ màng màng. Đối với Harry, việc ở chung với bà, nếu nói là mẹ thì lại càng giống em gái, huống chi tuổi về tâm lý của cậu tuổi quả thật so với bà còn lớn hơn.

Có thể nói, cậu cũng không muốn rời xa Renee và Bella, cậu nghĩ mình còn cần phải chăm sóc họ —— người mẹ thẳng thắn nhưng ngây thơ và em mãi mãi luôn im lặng. Nhưng cậu lại có nỗi khổ không thể không đi, cậu cần một nơi yên tĩnh và hẻo lánh, có thể tránh được những đám đông người. Phoenix là thành phố lớn nên đương nhiên không phù hợp với yêu cầu của Harry. Tháng trước Renee đã kết hôn với cầu thủ bóng chày Phil, thật ra lại khiến Harry yên tâm hơn nhiều, ít nhất cậu cảm thấy người đàn ông kia tính cách cũng không tệ lắm.

Đưa tay vuốt vuốt mái tóc đen rối bù mà dù là Harry Potter hay là Harry Swan đều không thể sửa sang lại cho tươm tất, cậu ngồi ngay ngắn, nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ xe mà thất thần.

Đã bao nhiêu năm không mơ đến những chuyện đó rồi? Chẳng lẽ bởi vì đi tới thị trấn Forks sao? Ngoài cửa sổ xe, ánh hoàng hôn đang buông xuống, cả thị trấn Forks ban đêm đều bị bao phủ trong sương mù ẩm ướt. Loại sương mù ẩm ướt này khiến cậu nhớ lại thế giới phép thuật, nhớ lại lần đầu tiên tới Hogwarts, hồ nước đen mênh mông, tòa lâu đài thần bí thật lớn, cùng với vô số bí mật bên trong...

Chẳng qua những thứ này trong trí nhớ đã xa xôi như những giấc mộng thông thường.

Phép thuật, phù thủy? Ở thế giới này, ngoại trừ một mình cậu, mọi người đều nghĩ những chuyện đó chẳng qua là chuyện cổ tích mà thôi. Hoặc là nói, trên thế giới này, phù thủy chỉ có thể tồn tại trong chuyện cổ tích.

Theo cậu biết, thì đây là một thế giới “bình thường”. Không có phép thuật, không có phù thủy, cũng không có Hogwarts. Ngay từ lúc Harry một lần nữa biến thành trẻ con, còn tưởng rằng mình sống lại ở thế giới Muggle nhưng không cùng niên đại, nhưng khi cậu mười một tuổi cùng mẹ và Bella đến Luân Đôn du lịch, không hề tìm được Hẻm Xéo, cậu mới biết, toàn bộ thế giới đã không giống như trước.

Rốt cuộc không gặp được Ron và Hermione, cũng không gặp được gia đình Weasley cùng cái tên kiêu căng Malfoy với mái tóc bạch kim.

Nhưng vậy cũng tốt, không có Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, cũng không có chiến tranh trong thế giới phép thuật.

Harry vốn tưởng rằng cả đời này mình sẽ làm 1 người thường, bởi vì cậu không hề phát hiện trong cơ thể mới có bất kỳ phép thuật nào tồn tại. Nhưng vào buổi tối hai tháng trước phép thuật bỗng nhiên thức tỉnh, hơn nữa còn bạo phát. Sức phá hoại thật lớn khiến cho hàng xóm của cậu tưởng rằng nhà cậu có vòi rồng quét ngang, may mắn là không có thương vong. Mười sáu mười bảy tuổi phép thuật mới thức tỉnh, loại chuyện này ở thế giới phép thuật gần như là không thể nào xảy ra, bởi vì nếu trước mười một tuổi mà 1 phù thủy nhỏ còn không thức tỉnh phép thuật, như vậy cứ chuẩn bị làm cả đời Squib đi.

Cũng vì Renee và Bella, phép thuật đầu tiên mà Harry dùng trong thế giới này là “Obliviate”.

Chỉ sử dụng 1 câu thần chú, nhưng với sức mạnh phép thuật cực kỳ không ổn định kia thiếu chút nữa lại bạo phát. Việc bất thành linh xảy ra, phép thuật so với kiếp trước còn mạnh hơn, mà đây lại không phải thế giới phép thuật nên có vẻ lại càng hung bạo, thêm vào là bây giờ không có đũa phép dẫn đường. Mười mấy năm không tiếp xúc với phép thuật, Harry không thể khống chế phép thuật như bom hẹn giờ ẩn núp trong thân thể 1 cách tự nhiên được.

Chứng “thỉnh thoảng đau đầu” bị bác sĩ chẩn đoán là di chứng sau sự cố, cũng bởi vì phép thuật không ổn định tạo thành. Cậu cần tìm 1 nơi có thể tự do luyện tập phép thuật mà không bị người khác nhìn thấy, thị trấn nhỏ của Charles có lẽ chính là nơi tốt nhất cậu có thể chọn trước khi không chế được phép thuật. Vì thế, cậu rất vất vả và mới khiến cho Renee và Bella tin tưởng, cậu không phải bởi vì bà bỗng nhiên quyết định lấy Phil mới rời đi.

Harry không tự giác xoa thái dương, nơi trước kia là vết sẹo hình tia chớp, từ mười bảy năm trước lúc cậu từ Harry Potter biến thành Harry Swan đã trở thành vết bớt có cùng hình dạng. Không đau đớn, cũng không có ác mộng.

Việc này thật sự là rất tốt.

Cậu tự nói với chính mình, mọi chuyện đều đã là quá khứ, hiện tại mình có gia đình mới cùng người thân, bọn họ yêu mình, mình cũng yêu họ...

Ô tô rung động vài cái, dừng ở ven đường.

Ánh sáng từ ngọn đèn màu vàng xuyên qua sương mù chiếu vào trước cửa một căn nhà khá cũ.

“Hoan nghênh đến thị trấn Forks, con trai của ta.” Charles mở cửa xe, ôn hòa nhìn cậu.

“Cám ơn, con rất chờ mong cuộc sống mới này.” Harry Swan đẩy cửa xe ra ôm lấy cha của mình, sau đó mỉm cười nhìn người đàn ông trung niên không quá thích ứng với cái ô nhiễm tinh mà có chút xấu hổ đi ra sau xe xách hành lý của cậu vào nhà.

Có lẽ, nơi này cũng không tệ, tuy rằng hầu như không thấy ánh mặt trời. Harry đóng cửa xe, đuổi kịp bước chân của cha mình.

Lời tác giả: vốn dự định: Harry bởi vì phép thuật bạo phát vào mấy tháng trước khi nhập học tại trường trung học của thị trấn Forks

Sáng sớm, mưa rơi tí tách.

Cả thị trấn Forks đều bị bao phủ trong màn mưa mông lung, không khí ẩm ướt cùng thời tiết nhiều mưa đã khiến cho cây cối, vách tường ngay cả trên hàng rào đều phủ đầy rêu xanh. Nhìn xa hơn, ngoại trừ con đường màu sẫm thì khắp nơi đều là màu xanh biếc.

Cảnh sát trưởng của thị trấn — Charles Swan dừng xe tuần tra tại cổng trường trung học Forks. Ngay sau đó, thiếu niên mang kính gọng đen, che ô, mở cửa xe.

“Harry, có cần cha vào với con không?” Charles nhìn Harry, phát hiện sắc mặt của cậu tuy rằng vẫn tái nhợt, nhưng so với tối hôm qua đã khá hơn nhiều cũng nhẹ nhàng thở ra.

“Cha, con đã lên trung học, không phải trung học sơ cấp.” Harry xách theo túi sách, có chút xấu hổ nhìn cha mình đang ngồi trên xe tuần tra.

“Được rồi, được rồi, 1 mình con đi trình diện đi. Gặp lại sau Harry, chúc con may mắn. Buổi chiều lúc tan học, cha tới đón con.” Charles ho khan hai cái, nói với con trai của mình.

Thật ra, ông cảm thấy Harry so với bạn cùng lứa thì bề ngoài có vẻ quá yếu ớt, đương nhiên ông chỉ nói là bề ngoài. Trên thực tế Charles vô cùng rõ ràng, so với con gái Bella của mình, thành tích thể dục của Harry luôn rất tốt, ít nhất so với lúc ông còn trẻ còn tốt hơn. Nhưng từ hai tháng trước, cậu vô cớ gặp phải vùi rỗng bị hôn mê ba ngày, để lại di chứng nghiêm trọng — chứng thỉnh thoảng đau đầu, hơn nữa cơ thể cậu dường như đến bây giờ vẫn chưa hoàn toàn phục hồi, điều này làm cho Charles khá lo lắng.

“Không cần, con cảm thấy đi bộ về cũng là một lựa chọn tốt, hơn nữa con có mang ô.” Harry nhìn chằm chằm xe tuần tra của cảnh sát trưởng yên lặng nghĩ, có lẽ cậu cần có một chiếc xe cho riêng mình, bằng lái thì khi cậu mới vừa mười sáu tuổi đã lấy được. Tuy rằng mỗi ngày đi học bằng xe cảnh sát quả thật oai hơn, nhưng cậu không phải cảnh sát cũng không phải tội phạm. Tuy rằng kiếp trước cậu cũng đã làm một Thần sáng, nhưng phương tiện giao thông khi đó là chổi bay.

Đưa mắt nhìn xe của Charles biến mất trong màn mưa, Harry mới xoay người đi tới văn phòng hành chính.

Trong văn phòng là 1 cô giáo với mái tóc hồng rõ ràng đã biết tên cậu. Dù sao thị trấn cũng không lớn, toàn bộ trung học Forks cũng chỉ hơn ba trăm người, việc con trai cảnh sát trưởng Swan chuyển đến đối với thị trấn nhỏ hẻo lánh này cũng là một chuyện đáng chú ý. Cho nên Harry không cần giải thích nhiều, rất nhanh liền ký tên lên giấy tờ, nhận thời khóa biểu.

“Chúc em may mắn, cậu bé.”

“Cám ơn, cô.” Harry ngại ngùng mỉm cười cảm ơn, ra khỏi văn phòng.

Lúc này học sinh đã đông hơn, cũng sắp đến giờ lên lớp.

Học kỳ mới khai giảng đã được 1 thời gian, Harry lo lắng mình có thể theo kịp chương trình hay không. Mặc dù mới vừa được mười bảy tuổi, nhưng là dù là kiếp trước hay kiếp này, cậu đều là lần đầu tiên học những kiến thức này. May mắn là, cậu cảm thấy mình so với cuộc sống trước kia ham học hơn, ít nhất thì 2, 3 năm sau muốn lấy được học bổng của 1 trường đại học chắc không thành vấn đề. Tuy rằng cậu muốn vào nhất chính là học viện MIT hoặc trường Harvard.

Tìm được phòng học, Harry đem giấy tờ đã ký tên cho thầy giáo, rồi không thèm để ý tới những ánh mắt tò mò đi vào lớp học mới, đứng ở cái bàn duy nhất không có người ngồi.

Lớp đầu tiên là lịch sử nước Mỹ. Harry chưa nhận sách giáo khoa, nhưng may là môn lịch ở trường tại Phoenix dạy nhanh hơn so với nơi này, những kiến thức này cậu đã học qua.

Harry đẩy kính mắt, một tay chống cằm, nhìn cánh ngoài cửa sổ xuất thần, bỗng nhiên tiếng nói chuyện khẽ bên cạnh làm cậu giật mình.

“Chào, Harry Swan?” Thiếu niên với gương mặt non nớt ngồi cách 1 dãy bàn đang cười híp mắt chào hỏi cậu, mái tóc màu vàng nhạt được xịt keo cố định dựng đứng lên, nhưng ánh mắt lại rất thân thiết.

Liếc nhìn thầy giáo đang xoay người viết chữ trên bảng đen, Harry thấp giọng nói: “Đúng vậy, gọi tôi Harry là được rồi.”

“Được, xin chào, Harry, tôi là Mike.”

“Rất hân hạnh được biết cậu.” Thiếu niên có gương mặt non nớt này khiến cậu cảm thấy khá tốt, ít nhất cậu ta chính là bạn học đầu tiên chào hỏi cậu, Harry thân mật hướng về Mike cười cười.

“Vây, cậu là từ Phoenix đến đây?”

“Đúng thế, nơi đó so với Forks thì lớn hơn. Nhưng mà, làm sao cậu biết?”

“Cha tôi có quen với cảnh sát trưởng Swan, mấy hôm trước có nghe ông ấy nói con trai ông ấy sắp tới học ở đây.” Giống như đã biết thối mác của Harry, Mike giải thích.

“Vây sao? Trước kia tôi đã từng đến đây, nhưng đều đi cùng em gái, chỉ khi nghỉ hè mới ở lại vài ngày.”

...

Cùng bạn học mới quen trò chuyện sau lưng thầy giáo suốt một tiết học, khiến Harry nhớ lại cảm giác hào hứng khi vừa mới được phân đến nhà Gryffindor. Tuy rằng ánh mắt tò mò của các học sinh kia khiến cậu không thoải mái lắm, nhưng ít ra vẫn thân mật hơn nhiều. Dù sao Harry cũng không còn là 1 đứa nhóc ngây thơ vừa bước vào thế giới phép thuật. Trải qua cuộc chiến tranh tàn khốc, dù là ai cũng sẽ bắt buộc phải trưởng thành, người từng là “Kẻ Được Chọn” yên lặng nghĩ.

“Harry!” Tiếng của Mike cắt ngang suy nghĩ của Harry. Cậu giơ mắt lên nhìn Mike, thấy cậu ta cầm lên túi sách của cậu, “Đã tan học rồi, còn ngồi đó làm gì. Đưa thời khóa biểu cho tớ xem, tiết kế của cậu là gì? Tớ đưa cậu tới phòng học.”

Harry bình tĩnh nhìn Mike, sau đó chớp chớp đôi mắt màu xanh biếc mỉm cười nói: “Như vậy còn chờ cái gì nữa? Đi thôi.”

Sau đó, Mike bỗng nhiên tránh ánh mắt của cậu, một lát sau nhẹ giọng cầu nhàu: “Harry, sau này, đừng có nhìn tớ như vậy nữa.”

“Vây sao?”

“Bởi vì..., như vậy sẽ làm tớ động lòng.” Mike nhún nhún vai, như đang nói đùa.

“Những lời này cậu nên nói với Bella, ý tớ là em gái song sinh Bella của tớ.” Đương nhiên cô ấy không có đôi mắt màu xanh biếc.

“A, vậy tốt quá, cậu còn em gái song sinh sao? Cô ấy khi nào đến đây?” Mike hưng phấn bĩu môi, bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó liền mở miệng nói, “Đúng rồi, cậu cận thị rất nặng sao? Vì sao không mang kính sát tròng?”

“Tớ bị cận thị bẩm sinh, nhưng cũng quen rồi.” Harry nâng cái kính thật to trên sống mũi, vỗ vào vai bạn mới, “Đừng nói chuyện cái kính của tớ nữa, đi thôi, nhóc con. Đúng rồi, Bella nói cô ấy không thích thời tiết nơi này. Cho nên...” Sau đó cậu thỏa mãn thấy gương mặt Mike suy sụp.

Nghỉ giữa buổi, Harry nhận sách giáo khoa mới, sau đó dưới sự hướng dẫn của Mike rất nhanh tìm được phòng học môn kế. Đáng tiếc bạn mới của cậu không cùng môn với cậu.

Cho tới trưa thời gian trôi qua rất nhanh. Harry dọn dẹp sách vở, nhìn các học sinh thầm nghĩ: cảm giác không tệ lắm, hoàn cảnh ở đây coi như cũng thoải mái.

“Này. Còn chờ cái gì vậy? Tớ đưa cậu tới nhà ăn.” Mike ló mặt ra ở cửa phòng học.

Harry rất vui khi cậu ta đến gọi mình: “Ừ, được đó, tớ cảm thấy đúng là rất đói bụng.” Cậu bước nhanh ra cửa, thấy phía sau Mike còn có 1 bạn nữ nhỏ nhắn dễ thương.

“Chào, Harry? Tớ là Anna, tớ nghĩ, dù sao cũng phải chào hỏi bạn mới 1 chút.” Cô gái với vóc dáng nhỏ nhắn nghiêng đầu, vuốt mái tóc quăn màu nâu của mình.

“Đương nhiên rồi, Anna, rất hân hạnh được biết cậu.” Harry gật đầu chào Anna, sau đó cùng hai người tới nhà ăn.

Kế tiếp, cậu lại quen thêm bạn mới, nam sinh tóc đen cao gầy Justine và cô gái Christy.

Thật lòng thì, Harry không giỏi trong việc giao thiệp với những người bạn cùng tuổi, không phải cậu không thích nói chuyện, mà bởi vì cậu cho rằng mình trên thực tế so với các học sinh này lớn hơn, tán gẫu với các cô cậu thiếu niên này không quá thích hợp. Nhưng cậu rất vui khi những bạn học này nhiệt tình đối với 1 người từ nơi khác đến như cậu, so với bạn học ở Phoenix, cậu càng thích những học sinh nơi này hơn.

Có lẽ, ở đây chứng “thình thoảng đau đầu” của mình sẽ không phát tác đâu, Harry thoải mái nghĩ.

Lời tác giả: những học sinh ở trung học Forks đều lấy tên từ phim, không dùng tên gốc trong tiểu thuyết, nhưng tình hình sau này có thể sẽ sử dụng tình tiết trong tiểu thuyết.

quạt quạt Ta sắp ngắt, 1 chương dài kinh dị luôn, =.=”. Có 1 số điều ta cần nói:

1. Tác giả hay chen ngang như trên vậy đó, mà lời tác giả thì đôi khi không hiểu lắm, các nàng thông cảm ha^^

2. Mấy câu thần chú trong truyện này ta chỉ theo qt đại ca, nếu được thì ta sẽ hỏi gg đại nhân, nếu mà đại nhân cũng hèm tra ra thì ta đánh chém theo qt đại ca vậy. Do đó các nàng cũng đừng thắc mắc tại sao so với nguyên tác của J.Rowling thì hèm giống hay này kia, =.=”, ta đã tận lực. Mà cũng hèm cần qua tâm lắm đâu, hiểu nghĩa của câu thần chú và hoàn cảnh sử dụng là đủ rồi, hèm có khó hiểu đâu^^, ta đọc QT còn hiểu mà^^.

3. Mấy cái địa danh và tên nhân vật phụ đôi khi sẽ khác và không đúng với nguyên tác, nhưng lý do y như trên(phần 2) nên mong bỏ quá cho ta^^, ta chỉ quan tâm đến couple Edward vs Harry thôi à

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Dịch Ý

Bữa ăn này Harry rất vui vẻ, tuy rằng bị người chung quanh nhìn chằm chằm đúng là không thoải mái.

Có lẽ hai ngày nữa sẽ tốt thôi, cậu nói với chính mình.

Sau khi ăn trưa, cậu đi theo những người bạn mới ra khỏi nhà ăn. Còn chưa tới cửa, một nhóm “học sinh” chưa từng gặp đã đi tới. Hoặc nên nói, Harry không biết bọn họ có thật sự là học sinh ở đây không.

Họ tổng cộng có năm người.

Đi ở hàng cuối là hai nam sinh, một người thì cao to như vận động viên cử tạ với mái tóc quăn màu đen, còn một người thì ốm, cao có mái tóc màu vàng, đương nhiên người này nhìn bề ngoài không giống 1 học sinh trung học, mà càng giống sinh viên hoặc là thầy cô giáo.

Tiếp theo là hai người vô cùng thu hút ánh mắt của nữ sinh, người đi đầu có mái tóc dài vàng óng, chuyển động theo bước chân như được làm bằng vàng, dáng người cao và đầy đặn khiến cậu nhớ tới Fluer ở thế giới phép thuật người còn lại thì nhỏ nhắn đáng yêu, với mái tóc ngắn màu đen nhìn cô rất hoạt bát như là 1 tinh linh. Nhưng tinh linh không phải là loại gia tinh xấu xí ở thế giới phép thuật, mà là những nhân vật tồn tại trong truyện cổ tích của thế giới này, những tinh linh vừa hoạt bát đáng yêu lại yêu thích cây cỏ.

Đi sau cùng là một nam sinh với mái tóc màu đồng cổ, đó là 1 thanh niên ốm cao, anh so với 2 nam sinh bên cạnh thì dường như trẻ hơn, có gương mặt rất đẹp, đôi môi mỏng nhếch lên, mang vẻ vô cùng lạnh lùng, giống như những người mẫu nam với gương mặt vô cảm trên bìa tạp chí.

Ba nam sinh, hai nữ sinh, mỗi người đều có gương mặt vô cùng đẹp.

Dạ của họ đều trắng bệch như là bệnh nặng mới khỏi, dưới mắt còn có quầng thâm, giống như đã mất ngủ cả đêm. Biểu cảm của họ rất hờ hững, đi vào nhà ăn liền lập tức nhìn thẳng phía trước, giống như những học sinh xung quanh đều hoàn toàn không tồn tại. Nhưng hành vi của họ và tư thế lại cực kỳ tao nhã đẹp mắt, khiến Harry nhớ lại đám học sinh quý tộc của nhà Slytherin. Đương nhiên tao nhã của họ cùng đám quý tộc kia hoàn toàn không giống nhau, không phải cái loại lỗ mũi hướng lên trời, cảm nâng cao, sự lạnh lùng và cao ngạo của họ dường như là từ huyết thống phát ra.

Năm người họ khi đi vào nhà ăn, có vẻ cùng người chung quanh không hợp nhau, Harry thậm chí nghĩ họ không chừng đã sử dụng phép thuật điều khiển không gian nào đó khi đang đi, khiến bản thân ở trong không gian khác chỉ có thể nhìn mà không thể sờ.

“A, là gia đình Cullen.” Justine đứng bên cạnh nhỏ giọng nói vào tai Harry.

Vài học sinh đi gần đó cứ như bị khí thế kia ảnh hưởng, đều tự giác nghiêng người nhường đường, khiến Harry nghĩ tới chuyện thánh Moses tách biển(1). Đương nhiên cậu cũng là 1 trong những học sinh nghiêng người nhường đường.

Khi năm người đi qua cậu, Harry ôm chặt túi sách ngược mắt lên. Trùng hợp là thanh niên với mái tóc màu đồng cổ đi sau cùng suýt chạm vai với cậu. Không biết tại sao, đối phương lại dừng chân, bỗng nhiên quay đầu lại.

Bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt màu đen nhìn thẳng đôi mắt màu xanh biếc.

Đồng tử màu đen của đối phương đột nhiên co lại, cặp mắt như bóng đêm kia lập tức trở nên cực kỳ kinh ngạc, giống như nhìn thấy 1 thứ khiến người khác giật mình.

Harry hơi sững sờ, còn chưa có kịp phản ứng thì đối phương liền chuyển tầm mắt. Cậu ngạc nhiên nhìn lưng người thanh niên kia, cậu cũng không biết anh ta, nếu vừa rồi không phải nhìn lầm, thì thay đổi trong nháy mắt đó là vì sao, chẳng lẽ trên người cậu có gì đó kỳ lạ sao?

Cậu cúi đầu nhìn 1 hồi, phát hiện tất cả đều bình thường.

“Làm sao vậy?” Mike đi ở phía trước hỏi.

“Không, không có gì, đi thôi.” Harry hạ mắt.

Khi sắp rời khỏi cửa nhà ăn, Harry cảm thấy phía sau bỗng nhiên có 1 ánh nhìn chăm chú mang theo ý tứ tò mò nghiên cứu chiếu lên người mình, loại cảm giác này khiến cậu cảm thấy lạnh gáy. Cậu bắt giác quay đầu lại, đối diện với 1 đôi mắt màu sẫm.

Lúc này năm người kia đã ngồi xuống tại 1 góc sáng sủa của nhà ăn, người đang nhìn cậu cũng chính là thanh niên đã gặp thoáng qua khi nãy. Đối diện, với đôi mắt của đối phương, ánh mắt từ tò mò nghiên cứu rồi đến kinh ngạc rồi lại chán ghét... Chỉ có vài giây đồng hồ mà lại có rất nhiều loại ý tứ khác nhau. Thậm chí trong nháy mắt, Harry cảm thấy anh ta ngay sau đó liền bỏ nhào qua, xé nát ***g ngực của mình.

Loại ánh mắt phức tạp này cuối cùng biến thành biểu tình rất kỳ lạ không thể giải thích được—— định ý cuồng bạo.

Harry đột nhiên thấy run rẩy mà trước nay chưa từng cảm giác được từ khi đi vào thế giới này.

Dù sao kiếp trước là phù thủy, tuy rằng trước đó phép thuật còn chưa thức tỉnh, nhưng vẫn có được tinh thần miễn cảm hơn so với người thường, định ý của người khác rất ít khi khiến Harry cảm thấy nguy hiểm.

Tuy rằng đã sống trong hoàn cảnh hòa bình mười mấy năm, nhưng cậu vẫn quyết định tin tưởng trực giác chiến đấu không biết đã hoàn toàn thoái hóa hay chưa của mình. Bởi vì hiện tại, dù cho là kinh nghiệm từ những trận đấu khi còn là học sinh ở kiếp trước, hay là từ khoảng thời gian làm thần sáng không tính gần của cậu, đều nhắc nhở cậu hai chữ —— nguy hiểm, giống như có người dùng đũa phép hướng cậu tung ra câu thần chú Avada Kedavra bất cứ lúc nào vậy.

Càng thêm nguy hiểm đó là, bản năng chiến đấu trong cơ thể bởi vì sống lại mà ngủ say mười mấy năm chưa từng biết tới nguy hiểm đã vì loại kích thích này mà lập tức thức tỉnh, phép thuật không ổn định trong cơ thể vốn không chịu khống chế, cũng lập tức muốn thoát khỏi sự kiềm hãm của chủ nhân mà bắt đầu xôn xao.

Vì bản năng tự bảo vệ mà bùng phát phép thuật, cuối cùng làm cho trường mới của mình nổ thành một đồng hoang tàn sao? Harry dưới đáy lòng rên rỉ, chuyện này đúng là quá buồn cười.

Thật ra khi xuất hiện loại tình huống này, Harry cũng không hoảng sợ. Sau khi phép thuật thức tỉnh được hai tháng, mỗi tuần phép thuật trong cơ thể cậu đều phải dao động trên biên độ lớn 1 chút. Có lúc là bởi vì quá hưng phấn, hoặc là đột nhiên hoảng sợ... , nói cách khác chỉ cần cảm xúc có chút kích động đều có thể bạo phát. Trước mắt thì là do bỗng nhiên khẩn trương, chỉ cần khống chế được để không bạo phát là ổn.

Nhanh chóng hạ mắt, Harry tập trung tinh thần cố gắng bình ổn phép thuật bỗng nhiên dao động, cố gắng đem nó áp chế trong cơ thể, cũng giảm bớt tổn thương của nó đối với cơ thể.

“Harry? Harry cậu sao vậy?” Trong mắt người khác, nam sinh mới đến này gương mặt đột nhiên tái đi, cầm túi sách năm ngón tay nắm rất chặt, giống như đang trải qua đau đớn rất lớn.

“Harry, sao rồi? A, trời ạ, mau đưa cậu ấy đến phòng y tế!”

Trên thực tế, Harry đúng thật là đang rất khổ sở, hơn nữa là bởi vì những lời quan tâm của các bạn mới quen, khiến cậu không thể hoàn toàn tập trung tinh thần.

Có lẽ mình nên tìm 1 nơi yên ắng, Harry nghĩ như vậy, vì thế ngậm đồng ý với hai nam sinh mới quen cho họ đưa mình tới phòng y tế.

Cậu chẳng còn quan tâm chung quanh có bao nhiêu người đang nhìn.

Cảm giác phép thuật như sóng biển cuộn cuộn dần dần bình ổn lại, Harry lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra.

Mở to mắt, cậu đưa tay che mắt thờ dài.

Cậu đang nhớ lại cặp mắt xinh đẹp lạnh lẽo kia với ánh mắt vô cùng nguy hiểm.

Chẳng lẽ cậu đã làm gì khiến đối phương ghét sao? Những thiếu niên tuổi cậu thường xuyên bởi vì là tình địch hoặc là ghen tị với đối phương mà sinh ra ác ý căm thù, nhưng Harry xác định mình chưa từng gặp qua anh ta, cũng không có đắc tội với anh ta. Bởi vì đối với người như vậy, người bình thường chỉ cần gặp qua một lần thì không cách nào quên được. Nhưng anh ta vì sao lại nhìn mình như vậy? Cậu thậm chí cả tên anh ta còn không biết, thật không hiểu vì sao bị căm thù.

Suy nghĩ trong đầu lại chuyển, cậu nháy mắt nhớ lại Severus Snape —— vị giáo sư Độc Dược với mái tóc bóng nhẫy, hiệu trưởng dùng cảm nhát từ trước tới nay của Hogwarts.

Cha nợ con trả! Nếu suy nghĩ như vậy, lần này cũng là bởi vì Charles đắc tội anh ta, cho nên anh ta mới căm thù mình?

Harry dù sao cũng không là 1 đứa nhóc, cậu cũng không quá để ý đến thái độ của 1 người. Cậu đang nghĩ, loại tình trạng cần phải thật cẩn thận khống chế cảm xúc khi nào thì mới có thể chấm dứt đây? Có lẽ cậu cần dùng đến thuật phong bế đầu óc mà mười mấy năm nay không sử dụng, để ngừa cảm xúc quá mạnh khiến mình nổ thành từng mảnh!

Được rồi, có lẽ qua hôm nay, cậu đã hoàn toàn nổi tiếng ở cái thị trấn nhỏ này —— học sinh chuyển trường vừa đến ngày đầu tiên đã bị đưa vào phòng

y tế, Harry bắt đầu đi ngủ. Cậu hận không thể dùng thần chú “Obliviate” lên toàn bộ người trong nhà ăn. Bởi vì chuyện này nhất định sẽ tới tai Charles, cậu không muốn khiến Charles lo lắng.

Kiếp trước ở thế giới phép thuật, thông thường thì 1 phù thủy nhỏ khi tới mười một tuổi phép thuật sẽ ổn định lại, mà cậu bây giờ là trường hợp ngoại lệ. Cậu từng cẩn thận tính qua, với phép thuật quá mạnh cùng với khả năng phát triển còn chưa hoàn thiện, để có thể ổn định cũng cần khoảng ba hay năm năm, thời gian quá lâu. Cậu thấy mình không thể chờ đến lúc đó, đã khiến mình hoặc người chung quanh nổ thành từng mảnh.

Còn một phương pháp khác chính là cứ cách một khoảng thời gian thì dùng thuốc làm dịu đi hoặc thuốc ổn định. Loại độc dược này rất đơn giản, Harry đã đọc được trong quyển sách của Hoàng Tử Lai, nhưng cậu không chắc ở thế giới này, có thể tìm được dược liệu hoặc chất thay thế hay không.

Phương pháp thứ 3 cũng là đơn giản nhất, chính là tìm 1 đứa phép thích hợp. Có đứa phép dẫn đường, Harry có thể thường xuyên sử dụng một vài câu thần chú phóng thích một chút phép thuật quá mạnh kia, không đến mức giống như bây giờ từng câu thần chú đều có thể là dấu hiệu phép thuật bạo phát. Bởi vậy cậu vô cùng nhớ đến đứa phép làm bằng gỗ sồi và lông phượng hoàng của mình, cho dù nó là đứa là phép song sinh với Chúa tể hắc ám.

“Trời ạ, cuộc sống của mình rối tung lên rồi!” Harry có chút ỉu oải, cho nên cậu đã tới Forks. Nơi này so với thành phố lớn thì người ở rất thưa thớt, còn có rừng rậm mênh mông, có thể cung cấp cho cậu nơi để luyện tập khống chế phép thuật và thần chú mà không bị người khác phát hiện, hoặc bởi vì bị quấy rầy mà phép thuật bạo phát.

Nhất định phải luyện tập khống chế thật tốt. Harry chậm rãi ngồi xuống, sờ soạng mắt kính ở đầu giường mang vào.

Bỗng nhiên, ở cửa truyền đến tiếng gõ, tiếp theo là Mike ló đầu vào.

“A, Harry, không sao chứ? Sắc mặt của cậu dường như tốt hơn vừa rồi một chút.”

“Tớ cũng nghĩ vậy, có lẽ là bỗng nhiên thay đổi hoàn cảnh, mấy hôm trước ngủ không ngon mà thôi. Hơn nữa, có lẽ là..., chứng thỉnh thoảng đau đầu của tớ tái phát.” Harry vừa sử dụng tinh thần để cẩn thận khống chế phép thuật tuần hoàn, vừa ỉu oải xoa nhẹ mái tóc rối bù của mình.

“Vậy ư, thật là may, dọa tớ sợ muốn chết.” Mike nghiêng người đi vào phòng, “Tớ qua thăm cậu một lát, dù sao giờ học buổi chiều cũng còn 1 lúc nữa mới đến.”

“Vậy sao? Chờ tớ 1 lát, tớ cũng đi.” Harry đứng lên xoay người sang chỗ khác tìm kiếm túi sách của mình.

“Không cần, Harry. Thời khóa biểu của cậu tớ xem rồi, buổi chiều là tiết thể dục, đại khái là môn bóng rổ. Tớ đã giúp cậu xin nghỉ, tiếp tục nghỉ ngơi đi.” Mike đưa tay dè dặt bả vai Harry, ấn cậu trở lại giường.

“A..., bóng rổ. Tớ nghỉ tớ...”

“Được rồi, tớ hiểu, Harry. Tớ nghĩ qua chuyện hôm nay, sau này môn thể dục của cậu nếu xin phép cũng rất dễ dàng.” Mike tựa vào cạnh cửa, nhún vai với Harry.

Harry mất 1 lúc lâu mới hiểu được ý của Mike. Cậu rên rỉ một tiếng, che trán: “Nhưng tớ không muốn xin phép môn bóng rổ a...” Có lẽ là niềm đam mê với Quidditch ở kiếp trước, đối với thể dục thành tích của cậu luôn rất tốt. Tuy rằng vóc dáng không cao, nhưng khi cậu học ở Phoenix, cậu cũng là 1 hậu vệ khá, đương nhiên cậu cũng không muốn vì vậy mà khoe khoang.

Do dự một chút, cậu hỏi bạn tốt của mình: “Cậu có biết..., buổi trưa hôm nay lúc chúng ta ăn xong, những người vào nhà ăn khá trẻ đó là ai không?” Tuy rằng không thêm đề ý đến thái độ của đối phương, nhưng cậu vẫn có chút lo lắng với loại cảm giác nguy hiểm như đang đối mặt với thần chú Avada Kedavra, cho dù có thể là do thần kinh của mình quá nhạy cảm.

“Người nào?” Mike tò mò hỏi.

“Chính là...” Harry cân nhắc từ ngữ một chút nói, “Năm người kia, ý tớ là bọn họ rất khiến người ta chú ý, nghe nói là gia đình Cullen.”

“A, ” Mike hiểu ra, “Cậu nói anh em nhà Cullen và anh em Hale sao? Bọn họ quả thật rất khiến người ta chú ý...”

Sau đó Harry mới biết được tên của họ, tóc quần màu đen đáng người cao to là Emmet Cullen, nam sinh tóc vàng đáng cao là Jasper Hale, còn 2 nữ sinh xinh đẹp là: Rosalie Hale và Alice Cullen, người cuối cùng suýt nữa khiến phép thuật của cậu bạo phát —— Edward Cullen. Bọn họ đều là con nuôi của vợ chồng bác sĩ Carlisle Cullen và Esme Cullen ở bệnh viện thị trấn.

Những người đó cùng với thị trấn nhỏ hẻo lánh này không hợp nhau, có thể nói là cách sống quái dị, rất ít khi giao tiếp với người ngoài. Đương nhiên, Harry cũng không quá quan tâm tới cách sống của họ, cậu tự nhắc nhở sau này mình phải chú ý, trước khi có thể khống chế phép thuật, cách họ xa một chút là được.

Chú giải:

(1) Cái này thì thỉnh hỏi gg đại nhân nhá^^, hem thì để coi cho nó sinh động hơn, thỉnh các nàng xem hoạt hình “Hoàng tử Ai cập” nha^^

Chắc sẽ có nàng thắc mắc sao mà Harry là “thiếu niên” còn Edward lại là “thanh niên”. Ta xin trả lời là thứ nhất vì tuổi anh nó quá “lão”=)), thứ 2 cũng như em Harry nhận xét nhìn anh hem giống học sinh mà giống nam người mẫu hoặc xứng với danh giáo viên hơn^^, do đó nên để “thanh niên” nó chuẩn hơn^^.

Tiếp tục chém nhá các nàng^^, à mà còn cái mục lục, ta còn đang chỉnh sửa chưa xong, tạm để đó, từ từ chỉnh tiếp=))

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tập Luyện Khổng Chế Phép Thuật

Dù sao đi nữa, cũng đã xin phép rồi. Sau khi Mike rời đi, Harry thanh thản nằm trở lại giường trong phòng y tế.

Cậu thật sự cần nghỉ ngơi, chuyện tập trung tinh thần khổng chế phép thuật dao động rất hao tâm tổn sức, hơn nữa đối với cơ thể cũng có một chút tổn thương. Đây cũng là nguyên nhân mà gần hai tháng qua, sắc mặt Harry thường xuyên tái nhợt.

Ít nhất phải chờ sắc mặt tốt 1 chút mới về nhà, đỡ làm cho Charles vì lo lắng mà lại đem cậu vào bệnh viện. Bác sĩ ở đó thật sự không thể phát hiện ra nguyên nhân của bệnh, vẫn là không nên làm khó họ thì tốt hơn.

Khi còn vài phút nữa là đến tiết học, Harry lặng lẽ rời khỏi trường.

Mặc dù không kịp chào những người bạn mới cũng có chút tiếc nuối, nhưng cậu không muốn bị người khác nhòm ngó, vì hầu như hơn phân nửa học sinh đã nhìn thấy nam sinh vừa chuyển tới từ Phoenix ngay ngày đầu tiên đã được đưa tới phòng y tế. Harry khổ sở che trán, quyết định sau này phải cuối đầu thấp 1 tí.

Bên ngoài trời vẫn đang mưa, Harry bung ô, chậm rãi đi vào màn mưa. Từ trường về nhà, vì không đi xe nên tốn khá nhiều thời gian, lúc này Charles có lẽ đã tan sở.

Vừa về tới nhà, đã thấy 1 chiếc xe màu đỏ già cỗi đậu trước nhà, ít nhất cũng được năm sáu mươi “tuổi”, nhưng nhìn vẫn còn khá tốt.

Là ai đến đây sao? Harry cẩn thận tới gần cửa, sợ Charles vừa thấy cậu đã đem cậu xách thẳng đến bệnh viện.

Còn chưa lấy chìa khóa, cửa đã bỗng nhiên mở ra.

Tay Harry dừng giữa không khí: “Ha ha, Charles.”

Charles Swan mặc bộ đồ cảnh sát, đang chuẩn bị ra ngoài, thấy con trai mình trở về cũng không ngạc nhiên: “Hôm nay thế nào? Harry?”

“Cũng không tệ lắm” Harry cố hết sức chân thành nhìn cha của mình, trái lương tâm nói dối.

“Được rồi, cha nghĩ con đã thấy rồi, Harry!” Charles do dự một chút mở miệng nói.

“Cái gì?”

“Cửa...”

“A, là chiếc xe tải kia phải không? Cho con sao?” Harry kinh ngạc nói, cậu không ngờ Charles thật sự chuẩn bị cho cậu một chiếc xe, “Con cảm thấy rất thích.”

Tuy rằng hình thức cũ kỹ, nhưng cậu cũng không thêm đề ý. Cậu chỉ cần một chiếc xe có thể lái được đến nơi sâu trong rừng rậm, bất kể là 1 chiếc Chevrolet năm sáu mươi “tuổi” hay là 1 chiếc BMW mới toanh thì đối với cậu cũng không có gì khác biệt. Nếu như có thể độn thổ, ngoại trừ đến trường cậu căn bản không cần lái xe.

“VẬY là tốt rồi. Harry, kỳ thật nó vốn là của Billy. Cha không biết con còn nhớ Billy Black hay không, lúc nhỏ cha từng mang con và Bella tới chỗ của ông ấy để câu cá.”

“Vâng ạ, con nghĩ là con còn nhớ, ông ấy có hai con gái... Hình như, còn có 1 con trai. A, đó là nhóc Jacob!” Harry nhớ rõ bạn thân của Charles, Billy Black là người có huyết thống Anh-điêng, cậu đối với văn hóa của người Anh-điêng cảm thấy rất hứng thú.

“Như vậy đi, cha có việc phải đi cục cảnh sát một chuyến, bữa tối cũng không cần chờ cha đâu, nhóc con.” Charles nhẹ nhàng thở ra, dù sao đem loại hàng không cần tốn tiền này cho con trai, ông cũng có chút lo lắng. Thiếu niên sống ở thành phố lớn, đều sẽ không thích loại xe vừa cũ vừa cồng kềnh này.

“Vâng, hẹn gặp lại cha.” Chỉ mong Charles trở về sẽ không nghe được tin tức gì, Harry lái xe vào trong ga-ra.

Bữa tối là sandwich đơn giản cùng sốt cà chua, nấu com và làm việc nhà đối với Harry chưa bao giờ là một chuyện khó khăn.

Từ khi cậu sống lại tới nay vẫn duy trì thói quen “gia đình”, khi ở Phoenix, Bella luôn tranh việc với cậu. Khi ở đây, từ lúc đêm qua ăn món do Charles làm xong, Harry liền quyết định không cho ông bước vào phòng bếp nửa bước.

Sau bữa tối, cậu ở trong phòng của mình mở máy tính. Trong email quả nhiên có hơn hai lá thư, là Renee và Bella.

Thư của Renee, Harry không cần nhìn cũng biết nội dung là gì, đại loại là cơ thể con có thấy khá hơn chút nào không, con không cần rời khỏi Phoenix, linh tính này nọ. Harry không thể không lấy giọng hưng phấn mà hồi âm: cậu đến đây được hoan nghênh như thế nào, trong giờ bóng rổ chiếm được rất nhiều sự ủng hộ của bạn học vân vân, để ngừa mẹ mình tùy ý mà chạy đến Forks đem cậu “đóng gói” mang về.

Thư của Bella ngoại trừ ân cần hỏi thăm, còn có tình huống 2 ngày nay cô đến trường như thế nào. Trong thư cuối cùng còn viết: “Harry, anh không thể tưởng được hôm nay tiết bóng chuyền, làm thế nào mà em lại có thể đánh banh trúng vào mặt đồng đội đầu. Trời ạ, thật là quá tệ...”

Harry tưởng tượng ra tình hình em gái song sinh vốn có thần kinh vận động cực kỳ chậm chạp đánh banh trúng mặt đồng đội mà thờ dài. Ở thành phố Phoenix, cậu với Bella không cùng lớp, nhưng cậu biết cô ấy giao thiệp với bạn học cũng không tốt lắm.

Vì để cho Bella biết là anh trai ở bang Washington xa xôi cũng có chung hoàn cảnh, Harry trong thư đại khái viết ra tình hình thực tế, “Nên biết rằng em cũng không phải là người xui xẻo nhất đâu. Buổi trưa hôm nay chứng thỉnh thoảng đau đầu của anh lại tái phát, trong nhà ăn gần như làm trò cười cho toàn bộ học sinh của trường. Hơn nữa sau đó còn bỏ lỡ môn bóng rổ mà anh thích... Cho nên mới nói Bella, giữ vững tinh thần, mọi chuyện sẽ tốt thôi, ít nhất anh cũng quen được vài người bạn tốt.”

...

Sau khi liên lạc tình cảm gia đình, Harry mở ra một email khác. Email có tên là danh mục thuốc của công ty XS, bên trong là tên dược liệu, hình ảnh và cách sử dụng.

Cậu nâng kính mắt bắt đầu đọc cách sử dụng của từng loại dược liệu, cũng xác định phạm vi. Nhưng cậu biết đối với một thứ gì đó, thì phải tự mình thí nghiệm mới có thể cho ra kết luận.

Tuy rằng không nhất định sẽ hữu dụng, nhưng cậu vẫn bắt đầu thu thập tài liệu đọc được. Ngoài ra, cậu còn cần một khoản tiền, ít nhất phải cam đoan là nếu tìm được vật liệu thì có thể mua nó về, mà trước mắt thì đây là điều Harry thiếu.

“Xem ra phải tìm việc làm thêm, hoặc là khi vào đại học nên ghi danh vào ngành dược hoặc hoá học, mới có cơ hội tiếp cận với những thứ đắt đỏ này.” Harry cười khổ.

Mấy ngày kế tiếp cuộc sống ở trường học đối với Harry thì rất yên tĩnh, ngoại trừ Charles ngạc nhiên và các bạn học chỉ trỏ. Cậu cùng với Mike, Justine những người khác đều rất vui vẻ, thời khóa biểu mới và thầy cô giáo cũng đã khá quen thuộc. Điều duy nhất làm cậu tiếc nuối chính là bỏ lỡ tiết bóng rổ mình thích.

Mà vị Edward Cullen suýt chút nữa làm cho phép thuật bạo phát cũng không thấy đi học, chỉ có các anh em khác của anh ta ngồi ở phía bên kia nhà ăn, vẫn làm theo ý mình như trước. Nhưng Harry phát hiện bọn họ ngẫu nhiên sẽ nhìn sang phía cậu một cái, hoặc là thảo luận gì đó.

Thứ bảy, trời nhiều mây, sáng sớm có sương mù.

Trong lớp sương mù hơi mỏng, một chiếc màu đỏ kiểu cũ chạy dọc theo ven rừng. Radio trên xe đang phát bản piano của Richard Clayderman.

Harry thò ơ lắng nghe thứ âm nhạc chậm rãi kia. Cậu vừa lái xe, vừa tìm kiếm trên đường mòn dẫn vào rừng.

Gần đây ở phụ cận thị trấn Forks có tội phạm bị truy nã lên vào, Charles mỗi ngày đều bận tới mất, cuối tuần ông vẫn phải tăng ca ở sở cảnh sát. Harry quyết định thừa dịp đó vào rừng tìm nơi không có người, bắt đầu quá trình luyện tập khống chế phép thuật. Bởi vì cậu không cần phải cố sức giải thích với Charles lý do một mình cậu vào rừng, chỉ cần trước khi ông tan tầm buổi tối thì về đến nhà là được.

Trước kia kỳ nghỉ hè hàng năm, cậu và Bella đều đến Forks ở một thời gian. Trong lúc đó, cậu cũng từng theo Charles vào rừng.

“Có lẽ, mình còn có thể tìm được đường.” Harry nhìn chăm chăm vào khu rừng vô cùng rậm rạp, sau đó đột nhiên quẹo vào đường nhỏ nằm giữa đám cây cối. Chốc lát sau, đường nhỏ đã biến mất không thấy nữa, chung quanh đều là cây.

Đi xa hơn 1 chút, Harry xác định phương hướng. Đại khái khoảng nửa giờ, cậu mới dừng xe ở một gốc cây thông cao lớn. Phía trước là một loạt cây dương xỉ thấp bé, xe tải không cách nào qua được.

Lướt qua đám dương xỉ, trước mắt là 1 khoảng đất trống.

Nơi này có lẽ là không ai đến, Harry trầm tư nghĩ. Bất quá vì phòng ngừa, cậu vẫn mạo hiểm phép thuật bạo phát, ở bốn phía cực kỳ cẩn thận phóng ra mấy câu thần chú điều tra. Những câu thần chú này là khi cậu trở thành thần sáng đã học được, có thể tra xét động tĩnh cách đó không xa, có thể kéo dài liên tục mấy giờ.

Sau đó là lập kết giới, thần chú cách âm và vài câu thần chú phòng ngự.

Cậu chậm rãi nhớ lại câu thần chú, thật cẩn thận thi triển bùa chú, sau đó bắt đầu đi bừa bãi. Nếu lấy tốc độ thi triển Protego như thế này, thì đến cả mười câu Avada Kedavra cũng đã tới nơi rồi.

Sau khi bố trí tốt, Harry mới chậm rãi thu lại phép thuật trời buộc. Vài giây đồng hồ sau, một lượng năng lượng thật lớn bạo phát ra.

Đây không phải là phép thuật, chỉ là năng lượng của cậu mà thôi, do phép thuật quá mạnh bị cậu áp chế trong thời gian dài. Tiếp theo là 1 loại năng lượng cuồng bạo, khu rừng yên tĩnh bỗng bị gió lốc thổi qua, lấy Harry làm trung tâm mà cuồng quét xung quanh. Gió xoáy mang theo lá cây và bùn đất đánh vào kết giới phòng ngự chung quanh liên biến mất, còn bên trong kết giới cây cối và cành lá đều đã tan nát rơi trên đất.

Harry cảm giác mình giống như 1 quả bóng cao su tràn ngập tức giận, lập tức muốn nổ tung, toàn thân mỗi một tế bào đều chứa năng lượng thật lớn. Đây cũng là lần đầu tiên cậu không hề áp chế mà phóng ra lượng phép thuật so với kiếp trước còn khổng lồ hơn, không cần phải lo lắng làm ai bị thương hoặc sẽ có ai nhìn thấy rồi bị đưa đến khu nghiên cứu của Mĩ.

Chờ phép thuật thoát ra bên ngoài hơi ổn định một chút, Harry mới bắt đầu chậm rãi dẫn đường cho nó trở về cơ thể. lát sau, đầu tiên cậu thử vài câu thần chú liên bị lưới phòng ngự phá hủy, mới an tâm luyện tập những câu thần chú thường dùng, như Úm ba la chà rửa!, hay Diffindo.

Mười mấy năm không sử dụng phép thuật thoải mái như vậy, lượng phép thuật khổng lồ kia vì sử dụng lãng phí nên không còn thừa lại mấy, Harry mới ngừng lại.

Lúc dừng lại, cậu thấy mình giống 1 thiếu niên bình thường vì hưng phấn quá độ, mà ngay cả cơm trưa cũng quên ăn. Quá mức tập trung tinh thần để khống chế phép thuật và thường xuyên niệm chú khiến cho đầu cậu đau muốn nứt ra, khoảng rừng rậm xung quanh đầy hỗn độn, nơi nơi đều thân cây vỡ nát và lá rơi, thần chú phòng ngự xung quanh cũng không còn lại mấy.

Cậu ôm đầu khẽ than một tiếng, sửa sang lại gương mặt dính đầy bụi đất ——trong lúc luyện tập khó tránh khỏi việc không khống chế được phương hướng và sức mạnh của thần chú ——, thuận tay phóng ra vài câu Úm ba la chà rửa! Và sửa chữa!.

Úm ba la chà rửa! Chỉ có thể xóa đi những mảnh vụn thân cây và cành lá khô héo trên mặt đất, Sửa chữa! Chỉ có thể khôi phục những vết nứt và đá bị nát vụn trên đất, còn đối với thực vật và sinh vật sống thì không hiệu quả.

Nhìn mấy cây đại thụ bị bẻ gãy Harry thở dài, chỉ mong nơi này không bị nhân viên kiểm lâm tìm thấy. Nếu loại hành vi này bị ủy ban bảo vệ môi trường biết, cậu nhất định sẽ nhận được lệnh triệu tập của tòa án, mặc kệ cậu có trưởng thành hay chưa.

Sau đó, Harry sửa sang lại quần áo một chút, bình tĩnh đi về xe của mình.

Tuy rằng sử dụng hết phép thuật khiến cậu rất mệt mỏi, nhưng tạm thời thoát khỏi quả “bom” trong cơ thể, Harry bỗng nhiên thấy thoải mái hơn. Cậu đã tìm được biện pháp ức chế chứng “thỉnh thoảng đau đầu” trong thời gian ngắn, chính là sử dụng hết phép thuật. Như vậy thì trước khi phép thuật hồi phục, ít nhất phải mất cả ngày nên không cần cần thận trọng chế tâm tình của mình.

Harry thoải mái dựa vào chỗ tựa lưng phía sau, khép mắt, hát theo bài hát trong radio.

Chưa có gì đặc sắc, đôi trẻ còn 1 đoạn nữa mới chính thức “tình tở”, ai, lại tiếp tục cố gắng, ta đuổi nà, dài quá đi quạt quạt, thờ thờ. Cứ chém nha^^.

À còn về Bella, ta đề là “cô ấy” vì nếu “cô bé” thì nghe nó nhỏ quá, con nhỏ Bel này nó là già trước tuổi chớ nhỏ nhứt nỏ gì, cho nên ta đề là “cô ấy”^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4: Tình Cờ Gặp Tại Bệnh Viện

Bóng đêm đã buông xuống, cả thị trấn Forks bị bao phủ trong màn mưa mù mịt, nơi nơi đều là nước.

Một chiếc xe tuần tra lao đi trong bóng đêm, động cơ điên cuồng gào rú, nhanh chóng dừng ở bệnh viện của thị trấn.

Cửa xe bị mở ra, một người đàn ông trung niên mặc quần áo cảnh sát chân mang ủng đi mưa bước xuống, làm nước mưa tóe lên một chút.

Tiếp theo, ông ta mở cửa xe bên kia ra, nửa lồi nửa kéo 1 thiếu niên mất xanh từ bên trong ra.

“Ha, ha, Charles, con không phải bị bệnh. Con chỉ hơi mệt, hơi mệt thôi, cha hiểu không! Con hoàn toàn không cần đi bệnh viện! Con tới bây giờ chưa

từng có cảm giác tốt như vậy!” Harry khẽ sờ rên ri một tiếng, cậu hoàn toàn nói thật. Tạm thời thoát khỏi nguy hiểm do phép thuật bạo phát, cậu rốt cục có thể thoải mái ngủ một giấc, không cần sợ trong lúc ngủ bởi vì mơ thấy ác mộng nào đó mà nổ tung phòng ngủ của mình. Cậu dùng sức xoa nhẹ mái tóc rối bù của mình, cùng cha mình giăng co trước cửa bệnh viện.

Charles không nói một lời, nhủ mày đến mức có thể kẹp chết được một con muỗi, ánh mắt lo âu nghiêm túc.

“Được rồi, được rồi, con đi... kiểm tra.” Chỉ một ánh mắt của Charles đã có thể đánh bại “Kẻ Được Chọn” đầy kinh nghiệm chiến đấu, vì để Charles vui vẻ, mình có cái gì không thể làm đây? Harry buông tay, tháo xuống mắt kính sớm bị hơi nước làm mờ, ngửa mặt hướng lên trời, cố gắng làm cho nước mưa lạnh lẽo rơi vào mặt, để mau chóng xóa đi cảm giác buồn ngủ.

Buổi chiều về nhà vì trong lòng thoải mái, nhưng thân thể và tinh thần đã rất mệt mỏi, cho nên Harry vừa vào cửa liền lập tức ngủ ngay trên ghế sofa phòng khách, ngay cả Charles về nhà cũng không phát hiện.

Bởi vì quá mức mệt mỏi nên ngủ rất say, Charles gọi thế nào cũng không tỉnh, do đó mới đem cậu lôi lên xe mang tới bệnh viện.

“Merlin a! À không, chúa ơi...” Harry cảm thấy hơi thất bại 1 chút, từ khi phép thuật thức tỉnh, mỗi tuần cậu đều phải đi bệnh viện một chuyến, trên thế giới này có thiếu niên mười bảy tuổi nào mà quen thuộc với bệnh viện như cậu không chứ? Được rồi, thật lòng mà nói, cậu cũng không phải thật sự là mười bảy tuổi.

Hôm vừa đến thị trấn Forks Charles đã buông tha cậu, lần này dù có thế nào cũng trốn không thoát.

“Chuyện gì vậy, Charles?” Một giọng nói trầm thấp dễ nghe như tơ lụa vang lên giữa màn mưa, cắt ngang sự hối hận của Harry.

Giương mắt nhìn lên, một vị bác sĩ tóc vàng cực kỳ đẹp trai đứng ở cửa bệnh viện, thân thiết nhìn hai cha con cậu đang đứng trong mưa.

“A, bác sĩ Cullen, tối nay là ông trực sao?” Thấy vị bác sĩ kia, Charles dường như rất vui, xem ra là người quen. Bác sĩ Cullen ——, cái họ có chút quen thuộc, nhưng nhất thời Harry nghĩ không ra đã nghe qua ở đâu.

“Đúng vậy. Các ông...?”

“À, đây là con trai tôi —— Harry, nó... có chút không khỏe.” Charles đi vào cửa lớn của bệnh viện, nhìn bác sĩ Cullen.

“Không có, trên thực tế, con rất khỏe!” Harry giống như mang chút vẻ nổi loạn của thiếu niên tuổi 17 đang thời kỳ trưởng thành phản bác lời nói của cha mình. Cậu đối với việc làm cho lời nói cùng bề ngoài của mình phù hợp nhau thì rất là đặc ý.

“Được rồi, cậu bé...” Cullen bác sĩ dùng cặp mắt màu vàng đánh giá sơ qua Harry, rồi dịu dàng nói: “Sắc mặt quả thật không tốt lắm. Yên tâm đi Charles, tôi sẽ kiểm tra cho cậu bé.”

Harry cũng lẳng lặng quan sát vị bác sĩ đẹp trai kia. Bị cặp mắt màu vàng kia đánh giá, Harry nhất thời sinh ra một loại cảm giác rất kỳ lạ, giống như ở thế giới phép thuật trong kiếp trước, cũng từng có người dùng loại ánh mắt như vậy nhìn chăm chú vào mình, đầy tang thương nhưng rất... từ ái.

Đúng vậy, đó là Albus Dumbledore, cậu không bao giờ có thể hận ông ấy.

Cậu lấy làm lạ vì sao bác sĩ Cullen lại khiến cậu nhớ lại những ký ức xa xôi như vậy, dù sao thì nhìn bề ngoài, ông ấy cũng rất trẻ. Harry nhất thời không cách nào đoán được ông ấy rốt cuộc bao nhiêu tuổi, nhưng có lẽ không quá ba mươi. Tuy nhiên ánh mắt của ông ấy lại thâm thúy hơn bề ngoài, như một vị “Trưởng bối” từ ái().

Dù nói thế nào, ông ấy cũng rất thân thiết. Harry trong lòng tự nói, sau đó cùng cha của mình đi vào bệnh viện.

Kế tiếp, Harry không thể không chấp nhận sự giám sát chặt chẽ của Charles, cố gắng chống lại cơn buồn ngủ, đi theo bác sĩ Cullen làm đủ loại kiểm tra thông thường. Cậu cảm giác mình giống như rơi gổ bị tha đến chỗ này chỗ kia.

Bởi vì đã là mười giờ tối, với bệnh viện quy mô không lớn này chỉ còn lại mấy nhân viên trực đêm. Mấy cái kiểm tra thường lệ của Harry làm rất nhanh, cuối cùng bác sĩ Cullen kết luận: “Được rồi, cậu bé, cháu quả thật không có bệnh gì, chỉ là mệt mỏi quá độ mà thôi. Nhưng..., không, không có gì.” Ông nhìn Harry như muốn nói gì đó, nhưng lại đổi chủ ý.

Lúc sau, ông chuyển sang Charles, an ủi nói: “Trở về cho cậu bé ngủ một giấc là được rồi, cậu bé này cần nhất là nghỉ ngơi.”

Nghe kết luận như vậy, Charles có chút xấu hổ nhìn con trai trong lúc ngủ mơ bị mình kiên trì đánh thức kéo tới bệnh viện, bỗng nhiên không biết mở miệng như thế nào.

“Được rồi, Charles.” Harry mở to mắt nói đùa với cha của mình, “Không có việc gì lớn, nên biết rằng, con thật sự mạnh mẽ như 1 con bò tót!”(1)

“Phi ——”, một tiếng cười giễu cợt được giảm thấp xuống đột nhiên từ bên ngoài phòng bệnh truyền tới, kế tiếp một thanh niên đẹp trai có dáng người cao to vạm vỡ và 1 cô gái có dáng người nhỏ xinh, đáng yêu như tinh linh với mái tóc đen từ hành lang bệnh viện đi vào. Harry liếc mắt một cái liền nhận ra đó là anh em Emmet Cullen và Alice Cullen. Sau đó, cậu mới nhớ tới từng nghe qua tên bác sĩ Cullen, Carlisle Cullen —— cha nuôi của anh em Cullen và anh em Hale ở trường trung học.

Bọn họ chào bác sĩ Cullen và Charles rồi quay về phía Harry.

“A, rất xin lỗi.” Emmet Cullen ngừng cười, nhưng trong đôi mắt màu sẫm pha lẫn chút vàng lại tràn ngập hài hước.

Harry biết tiếng cười vừa rồi chính là từ cái người cao to này, anh ta nhất định đã nghe được câu nói đùa của cậu, nên mới xin lỗi cậu. Nhưng câu xin lỗi của anh ta nghe chẳng có chút thành ý gì, mặc dù anh chàng cao to này cũng không có ác ý, nhưng cậu quả thật đã bị đối phương khinh thường cười nhạo. Tuổi này còn bị 1 “thằng nhóc” cười nhạo... Harry thờ dãi, giả vờ không nghe thấy, chuyển ánh mắt sang người kia.

“Chào, tớ là Alice Cullen. Cậu là Harry Swan? Tớ gọi cậu là Harry được không? Thật mừng là cậu không sao!” Cô gái xin xắn bước đi nhẹ nhàng mà tao nhã đến trước mặt Harry, giọng nói êm ái dễ nghe, ánh mắt đầy tò mò.

“A, đương nhiên là được, Alice.” Harry ngại ngần trả lời cô gái tóc đen. Nhưng cậu lại chú ý những lời mà Alice đã nói là “Thật mừng là cậu không sao”, chứ không phải “Rất vui được quen biết cậu”, những lời này nghe như cô ấy thật sự biết trước cậu sẽ đến bệnh viện vậy.

Charles đang nói chuyện phiếm với bác sĩ Cullen, Harry đành phải trao đổi với 2 vị “bạn học” có bề ngoài quá mức xuất sắc này.

“Bọn tôi đến thăm Carlisle, cũng chính là cha của bọn tôi.” Emmet nhún nhún vai, “Do Esme, cũng là mẹ của bọn tôi có chút bận tâm việc Carlisle một mình trực đêm ở đây, không phải nghe nói có tội phạm truy nã gì đó đã trốn đến Forks sao?”

Lúc này, Charles vốn đang nói chuyện với Carlisle đột nhiên quay đầu lại nhìn cậu con trai vốn không cao lớn cho lắm của mình, bắt đầu dĩ cười cười lại quay đầu đi.

“Đúng thế, không ngờ lại gặp cậu ở đây, Harry. A, đôi mắt của cậu đẹp quá.” Alice dùng cặp mắt đen xinh đẹp kia nhìn chăm chăm Harry, giọng nói có chút phấn khởi nhảy nhót.

“Cảm ơn? Cậu cũng vậy mà, Alice.” Harry có chút ngượng ngùng nâng mắt kính, trong lòng lại đang tò mò tại sao 2 người này vốn không giao tiếp với học sinh trong trường, bây giờ lại đối với cậu nhiệt tình như vậy. Hơn nữa dù cho họ có nói cái gì, cũng không thể che dấu được sự tò mò nghiên cứu trong ánh mắt.

Thật sự thì cậu có cái gì khiến họ chú ý cơ chứ? Harry âm thầm nghĩ, chẳng lẽ...

Điều duy nhất mà cậu không giống người bình thường chính là phép thuật, nhưng bọn họ đứng ra thì không thể bào biết...

“Harry, tớ nói thật đó. Cậu có biết..., Edward, cũng chính là anh của tớ, anh ấy cũng rất thích đôi mắt màu xanh biếc của cậu.” Alice nhẹ nhàng cười, dùng loại âm điệu như đang hát để nói.

“A?” Harry nhất thời chưa kịp phản ứng. Edward Cullen? Cái người có ánh mắt khiến cậu cảm thấy nguy hiểm đó ư, Alice vì sao bỗng nhiên lại nhắc đến anh ta.

“Harry, chúng ta nên về rồi.” Tiếng của Charles cắt ngang suy nghĩ của cậu.

“A, được, cha.” Harry tạm thời bỏ qua nghi vấn trong lòng nói với Alice và Emmet, “Tớ nghĩ tớ phải đi, gặp lại sau nha.”

“Được rồi, Harry.”

Anh em Cullen cùng với Carlisle tiễn Charles và Harry ra cửa bệnh viện.

Emmet bỗng nhiên gọi Harry lại: “Ha, chờ một chút, Harry. Thật sự thì..., bọn tôi đến đây để giải thích chuyện hôm đó Edward đã dọa cậu sợ, cậu ta vì thế cũng rất buồn rầu, cậu ta... ý tôi là, bọn tôi vốn tưởng tìm cậu không được tốt...”

Sắc mặt Alice không thay đổi, nhưng lại dùng cùi chỏ thúc mạnh vào sườn anh trai mình, thành công ngăn Emmet nói tiếp.

Harry trong lòng có chút hoảng sợ, bọn họ cho rằng hôm đó chứng “thình thoảng đau đầu” của cậu phát tác là bởi vì ánh mắt không thân thiện của Edward. Dĩ nhiên nguyên nhân cũng không khác biệt mấy, nhưng sao họ cho rằng ánh mắt người bình thường lại có sức mạnh như vậy?

Bề ngoài, Harry làm bộ như kinh ngạc tròng lón đôi mắt màu xanh biếc, giả như bị xúc phạm, tức giận liếc mắt nhìn anh em Cullen một cái, xoay người hướng đi về xe tuần tra của Charles. Dù sao thì 1 thiếu niên bình thường đều không thích nghe những lời này, bọn họ càng muốn người khác khen mình mạnh mẽ này nọ.

“Trời ạ, Emmet, anh phá hỏng hết rồi, Edward sẽ tức giận cho xem.” Harry nghe thấy Alice nói với Emmet như vậy.

“Chúng ta không phải đã lên cậu ta đến đây sao? Đỡ cho cậu ta phải do dự. Hơn nữa cậu ta sẽ không biết.”

“Không, anh ấy sẽ biết.” Alice khẳng định, “Anh ấy sẽ đọc được từ trong đầu của anh, hơn nữa chúng ta đều không được yên, Emmet!”

...

Nhìn vào thì họ không giống như đã biết bí mật của cậu, nhưng tất cả chuyện này đúng là rất kỳ lạ! Harry thì thảo tự nói. Dù vậy cậu cũng không nghĩ

hiều nữa, không đến vài phút cậu đã ngủ trên ghế xe tuần tra.

Charles liếc mắt nhìn Harry một cái, nhẹ nhàng vươn tay chỉnh lại mắt kính bị lệch trên mặt cậu, thờ dài.

Chú giải:

()Đành dùng từ này, vì không tìm được từ khác để thay thế mà vẫn cùng ý nghĩa=.=”

(1)Qt đề là con trâu đốm, nhưng phương Tây có so sánh với trâu bao giờ=.=”, nên ta đành lách sang hướng đó, các nàng thông cảm, chủ yếu chỉ là em Harry muốn nói mình rất khỏe mạnh.

Tuy chưa tới đoạn tình tò nhưng mờ cũng sắp tới đoạn đôi trẻ cùng xuất hiện^^, bồi dưỡng tình cảm trước rùi mới tiến được chứ^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Edward Cullen

Động cơ của chiếc xe tải Chevrolet màu đỏ điên cuồng gào rú, nhưng tốc độ xe vẫn rất chậm, Harry đã nghĩ động cơ cũ kỹ này đã sắp hỏng, nhưng nó vẫn còn rất tốt.

Harry đậu xe vào chỗ trống trong bãi đỗ xe. Chỗ bên cạnh là 1 chiếc Volvo màu bạc mới tinh, chiếc xe cũ của cậu so với nó thì giống như 1 con quái vật xấu xí.

“Chào, Harry. Cuối tuần thế nào?” Tiếng của Mike vang lên từ sau lưng.

“A, rất tốt.” Ngoại trừ tối thứ sáu bị Charles xách đến bệnh viện, Harry trong lòng trong lặng lẽ bỏ sung thêm.

Mike để ý thấy bạn mình đang nhìn chiếc xe thể thao màu bạc vô cùng nổi bật trong bãi đỗ, nên có chút hào hứng nói: “Có phải rất tuyệt hay không? Đây là chiếc xe tuyệt nhất trong thị trấn chúng ta, nó là của nhà Cullen.”

Gia đình Cullen...

“Được rồi, mặc kệ nó là của ai, nhưng ít ra nếu đụng nhau với xe tải của tớ thì chiếc bị văng ra chắc chắn là chiếc Volvo nổi bật kia.” Harry không hề che dấu mà thể hiện cảm giác ghen tị của mình, giống như cậu thực sự là một thiếu niên thích xe bình thường.

“Chuyện này thì chưa chắc.”

Đột nhiên có 1 giọng nói truyền đến từ phía sau, suýt chút nữa dọa Harry nhảy dựng.

Cậu lập tức quay đầu lại đi, nhận ra ở phía sau là vị học sinh mà cậu cho rằng không thể có khả năng nói chuyện với cậu —— Edward Cullen. Nhưng mình có lẽ cũng đoán được, Harry trong lòng nghĩ, từ đêm hôm đó, khi mà 2 anh em có ngoại hình nổi bật của Edward Cullen nói thì thậm chí những lời khó hiểu kia.

Thanh niên giống như người mẫu quảng cáo ô tô sách lẳng lẳng đứng ở cổng bãi đỗ xe, mái tóc màu đồng cổ hơi rối, đôi mắt màu hổ phách xinh đẹp lập tức nhìn chằm chằm Harry, khuôn mặt đẹp trai tái nhợt khiến cả người anh ta giống một pho tượng cẩm thạch tao nhã.

A, mình bị ảo giác sao? Rõ ràng là lần đầu tiên thấy anh ta thì mắt anh ta phải là màu đen mới đúng. Mặc kệ trong lòng có khó hiểu như thế nào, Harry vẫn cố gắng biểu hiện như đang xấu hổ khi bị bạn học nghe thấy mình đang chê bai chiếc xe thể thao yêu quý của anh ta. Cậu bất an chớp chớp đôi mắt màu xanh biếc, sau đó cố gắng chân thành nhìn đối phương: “A..., tôi nghĩ tôi..., anh cho rằng tôi đang khinh thường chiếc xe của anh sao? Nếu như là vậy, tôi cảm thấy thật có lỗi.”

“Không, ý của tôi là...” Edward Cullen vội vã mở miệng nói, “Tôi muốn nói nó quả thật có thể bị đụng hỏng, nếu gặp phải chiếc Chevrolet của cậu ở trên đường. Nhưng chúng ta tại sao lại phải thảo luận vấn đề này, Harry... Tôi gọi cậu là Harry được không?”

“..., được.” Harry do dự một chút, đáp.

“Tớ nghĩ tớ phải đi, tớ còn có một chút vấn đề... muốn hỏi thầy giáo, Harry,... Edward, gặp lại sau.” Mike tò mò liếc mắt nhìn Edward một cái, dù sao thì cậu ta tuy rằng là bạn học với người này cũng không tính gần, nhưng chưa từng nói chuyện với anh ta.

“A, được rồi, Mike, gặp lại sau.” Harry chào tạm biệt bạn mình, sau đó nhìn sang Edward.

“..., Harry, lớp đầu tiên của cậu là gì?” Edward Cullen cúi đầu nhìn cậu.

“Hoá học.” Harry giơ lên sách giáo khoa trong tay để trả lời.

“Ồ, tôi cũng thế. Thật xin lỗi vì cậu đã đến một tuần rồi, mới chào hỏi cậu.”

“Ha, không có gì. Hình như anh xin nghỉ một tuần?”

“Đúng vậy, tôi đi... du lịch, nhân tiện tìm hiểu một vài vấn đề.”

“Vậy sao? Phải rồi, chúng ta nên vào học, chúng ta có thể vừa đi vừa nói chuyện.” Harry chỉnh lại mắt kính bị trượt xuống mũi, đi trước 1 bước. Sau đó cậu thấy đôi mắt màu hổ phách của Edward Cullen sáng lên, chỉ cần hai bước đã cùng mình sống vai.

“Harry..., hôm tối thứ sáu ở bệnh viện cậu đã gặp Emmet, Alice và Carlisle?”

Anh ta quả nhiên nhắc tới chuyện này, giống như anh trai và em gái anh ta thật sự đã giấu anh ta làm việc gì đó. “Đúng vậy, là bị Charles kiên quyết kéo đến bệnh viện, loại cảm giác này thật không dễ chịu.” Harry buồn bực nói.

“Chuyện đó..., Harry, hãy nghe tôi nói...” Edward do dự một chút, giống như đang lựa lời, một lúc sau mới chậm rãi mở miệng, “Tôi nghĩ cậu nói rất đúng, đừng để ý đến những lời của Emmet và Alice. Họ..., đôi khi rất thích nói đùa.”

Họ đã nói gì? Harry đột nhiên không kịp phản ứng, nhưng cậu lập tức nhớ lại, thật ra cũng không có gì đặc biệt, hơn nữa trước khi về nhà cậu còn giả vờ tức giận với Emmet.

Vậy bây giờ mình có nên tiếp tục tò mò về bất mãn hay không nhỉ? Harry đang nhớ lại anh chàng cao to đã cười nhạo mình. Nếu Severus Snape cũng có thể bởi vì mâu thuẫn với James khi còn là học sinh mà ghét cậu nhiều năm như vậy, thì cậu cũng có thể bởi vì mâu thuẫn với Emmet mà làm khó em trai anh ta một chút, nhất là ngay từ đầu thái độ của anh chàng này đối với cậu cũng không tốt.

Harry dừng chân, cậu quay đầu liếc mắt nhìn Edward một cái, thấp giọng nói: “Ha, là chuyện các người nói tôi có bệnh tim đó sao? Còn chuyện lần đầu tiên nhìn thấy tôi, anh rất ghét tôi sao?”

“Không phải. Thật ra... Harry, cậu đúng là rất nhạy cảm! Chuyện đó rất phức tạp... Tôi tuyệt đối không hề ghét cậu, hơn nữa tôi rất vui khi biết tim cậu không sao. Vì bề ngoài của cậu trông có vẻ... yếu ớt.” Edward chân thành nói.

Vì sao phải dùng từ “yếu ớt” cơ chứ? Hơn nữa lời của anh ta nghe có vẻ như nếu trái tim của mình thực sự có vấn đề, Edward Cullen sẽ lập tức quay đầu bỏ đi. Harry đương nhiên không đem ý nghĩ của mình nói ra. Cậu chỉ chậm rãi mở miệng: “Rất vui khi nghe anh nói vậy.” Như khi nói những lời này, cậu cũng không hề tự nguyện.

“Trên thực tế, cậu rất khỏe mạnh? Phải không?”

“Đúng vậy, Carlisle đã kiểm tra thân thể cho tôi.” Anh ta sao lại quan tâm thân thể của mình như vậy chứ. Không biết có phải là ảo giác hay không, Harry thấy đôi mắt màu hổ phách kia dường như nhạt đi một ít, tỏa ra chút màu vàng rực rỡ. Lông mi thật dài nhìn cứ như 2 cây cọ nhỏ.

Không thể không thừa nhận, người thanh niên trước mắt cậu đúng là đẹp trai đến khó tin.

Sau đó cậu và Edward cùng nói chuyện phiếm như những bạn học bình thường ngay giữa giờ học, ít nhất thì không khí cũng tốt hơn trước. Tiết hoá học, Harry lặng lẽ liếc mắt nhìn anh chàng đẹp trai ngồi cạnh mình. Vào phòng học xong, người này liền tự động ngồi bên cạnh cậu.

Sáng nay bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Harry, thái độ so với tuần trước hoàn toàn khác biệt. Harry cảm thấy khi anh ta nói chuyện với cậu đều suy nghĩ trong chốc lát, như là rất cẩn thận, rất giống đang bắt chuyện làm quen với bạn gái. Sau đó Harry bắt đầu tự khinh thường ý nghĩ này của mình.

Dù nói thế nào, thì sự kinh ngạc và địch ý mà Edward Cullen khi lần đầu tiên nhìn thấy cậu đã để lộ cũng hoàn toàn biến mất, nhưng Harry vẫn nhận thấy ánh mắt sắc bén và sự thăm dò của anh ta, giống như muốn nhìn thẳng xem trong đầu cậu đang nghĩ gì. Nhưng anh ta che giấu rất tốt, tuy rằng ánh mắt của anh ta lại thêm nhiều hàm ý phức tạp.

Tâm tình của anh ta dường như thay đổi rất thất thường, khi thì do dự, khi thì thân mật, còn có 1 thoáng Harry cảm giác mình giống như biến thành 1 miếng bánh ngọt rất ngon lành đối với 1 người nhìn đời đã lâu.

Chẳng lẽ mình thật sự là nhạy cảm quá mức sao? Có lẽ mình đang thiếu ngủ nên không tỉnh táo mà thôi, Harry thì thầm nói.

Lớp thứ hai cậu và Edward không chung nhau, anh chàng đẹp trai đang đi trước cậu để đến phòng học bỗng có chút do dự muốn nói lại thôi. Harry không để ý đến chuyện đó, vì “bạn mới” này của cậu quả thật là rất kỳ lạ, được rồi, nhưng ít ra cũng không có ác ý, cậu nghĩ.

Lúc ăn trưa, Harry và Mike, Anna, Justine cùng Christy ngồi chung.

Lúc sáng cậu ăn không nhiều lắm, Harry quả thật rất đói bụng, vì thế cậu ăn gấp gấp đôi so với bình thường.

“A, thế này mới đúng chứ, bình thường cậu ăn ít quá.”

“Đúng đó, đúng đó, ăn nhiều một chút!”

Lời của các bạn khiến cậu cảm thấy có chút hoài niệm, trước kia Hermione cũng thường thường lái nhái với cậu như vậy, mà cậu thì không còn được gặp lại cô ấy nữa. Vì thế Harry không chế lại phép thuật suýt chút nữa bạo phát, cảm kích nhìn bạn của mình, thật lòng nói một tiếng: “Cám ơn.”

Vui vẻ nhất là thời gian ăn trưa, Harry rất thích loại cảm giác yên bình này.

Nhưng khi những người vô cùng nổi bật của ... nhà Cullen đi vào nhà ăn thì đều tan tành hết. Như cũ là Emmet đi trước, anh chàng cao to kia trước khi đi tới cái bàn mình hay ngồi đã tới chỗ Harry dùng thái độ khác trước chào hỏi cậu: “Chào, Harry, hôm nay thế nào? Có phải vẫn mạnh như bò tốt không?”

Kế đó là Alice Cullen, cô ấy dùng giọng điệu như đang hát, rất duyên dáng chào hỏi cậu: “Rất vui khi gặp cậu. Cậu có vẻ khỏe hơn, đêm hôm đó đấy, Harry.”

“Cám ơn.” Harry có chút ngây ra nhìn bọn họ, chính xác mà nói, cậu chưa kịp có phản ứng.

Vị nữ sinh xinh đẹp giống như nữ thần Hy Lạp với mái tóc vàng cùng người thanh niên đáng người cao gầy dễ nhìn vẫn như trước không hề chào hỏi cậu, nhưng khi đi qua chỗ cậu lại bỗng nhiên, từ trên cao nhìn xuống, giống như quan sát xem cậu có cái gì đặc biệt, mà có thể làm cho anh em của họ nói chuyện với cậu.

Đi sau cùng chính là anh chàng Edward Cullen kia, anh ta tức giận liếc mắt nhìn người anh trai cao to của mình một cái, sau đó dùng ánh mắt màu vàng ôn hòa nhìn sang Harry: “Harry, buổi học sáng nay thế nào?”

“Rất tốt.” Harry trả lời.

“Tôi rất vui.” Edward mỉm cười đi khỏi đó, tới chỗ anh em mình đang ngồi.

...

“Này, Harry, cậu quen thân với người nhà Cullen khi nào vậy?” Anna ngạc nhiên nhìn cậu, trong mắt đầy tò mò.

Harry vừa cẩn thận không chế tâm tình của mình, vừa quan sát chung quanh. Trong nhà ăn có rất nhiều học sinh cũng đều cực kỳ ngạc nhiên, bọn họ nhìn chằm chằm Harry, như muốn chọc 1 cái lỗ trên người cậu. Harry cho rằng bọn họ muốn tìm ra bí mật mà 1 học sinh chuyên trường rất “bình thường” có thể thu hút các anh chàng đẹp trai lạnh lùng của nhà Cullen.

Cậu đột nhiên cảm thấy đau bụng.

Ngay khi, bọn họ ở đây, kế hoạch giấu mình của cậu cũng đi tong, Harry ở trong lòng khổ sở rên rỉ, có lẽ mình cần dùng thuật phong bế đại não.

Lúc đầu đọc tới đây ta cũng thấy hơi chán vì mãi chưa thấy đôi trẻ có tiến triển, nhưng càng đọc càng thấy tiến độ cũng khá nhanh, nhưng không mấy logic, phải nói là tác giả dựng truyện khá hay, đem nội dung của gần như là toàn bộ 4 quyển Twilight gộp lại rồi chọn lọc để ra được 1 bộ thế này^^. Do đó tiếp tục chờ thôi các nàng ạ^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thái Độ Khó Hiểu

Buổi chiều thứ 6, chuông tan học vang lên, một tuần lại sắp hết.

Harry ôm chặt sách đi ra bãi đỗ xe.

Tại bồn hoa trước bãi đỗ xe, các anh em vô cùng nổi bật của nhà Cullen đang tụm lại nói chuyện. Anh chàng cao to Emmet đang chia cánh tay đầy cơ bắp diễn tả cái gì đó, còn anh chàng cao gầy với mái tóc vàng Jasper Cullen thì cau mày nhìn anh ta, những người khác đều như đang suy nghĩ.

Tốt lắm, bọn họ dường như không có chú ý tới mình, cứ như vậy mà nhanh chóng đi qua. Harry cúi đầu, hướng về cửa bãi đỗ xe đi nhanh qua.

Đi qua chỗ cạnh bồn hoa, giọng nói đứt quãng của 1 thành viên nhà Cullen truyền vào lỗ tai cậu.

“..., đúng vậy, chính là chỗ đó, chung quanh cây cối đều bị chặt đứt. Máy cày đại thụ, còn rất to lớn...”

“..., không biết, không có bất cứ dấu vết gì, đất đá chung quanh và mặt đất lại rất bằng phẳng. Khi phát hiện có lẽ là đã vài ngày, không còn mùi lưu lại.”

“Không, Alice nói cô ấy trước đó không nhìn thấy gì cả...”

Harry đột nhiên dừng chân lại, bọn họ đang nói chuyện cây bị bẻ gãy!

Cũng đúng, sớm muộn gì cũng sẽ có người phát hiện, nhưng nghe qua cũng không có manh mối gì đặc biệt, như vậy thì chuyện này không liên quan đến mình. Harry nâng mắt kính.

Một lát sau, cậu thành công đi tới chỗ đỗ xe tải Chevrolet màu đỏ của mình.

“An toàn về sân nhà! Tuyển thủ Harry Swan lại vừa ghi bàn!” Harry hưng phấn nhỏ giọng nói, cậu gần như đã đem tâm lý có vẻ như “thành thực” của mình hoàn toàn vứt ra sau đầu.

“Chào, Harry!” Ngay sau đó, giọng nói trầm thấp mà ôn hòa của Edward Cullen truyền vào tai cậu.

Cái chìa khóa xe trong tay cậu đột nhiên rơi xuống đất.

Một bàn tay tao nhã tái nhợt đưa ra trước mặt cậu.

“A, Edward, cảm ơn!” Vừa rồi anh ta không phải còn ở cùng anh em của mình sao? Trời ạ, mình đã quên mất thói quen xuất quỷ nhập thần của anh ta, Harry trong lòng tự kinh thường mình. Sau đó cậu nhận lại chìa khóa, kéo khóe miệng, cô làm cho mình nhìn có vẻ thân thiện một tí.

“Tôi...” Edward Cullen muốn nói lại thôi.

“Cái gì?” Harry tò mò hỏi.

“Không phải..., tôi muốn hỏi...” Anh ta có vẻ hơi do dự, đôi mắt màu hổ phách hai ngày trước đã sẫm màu hơn, càng thêm trầm xuống, “Harry, cậu có phải đang tránh tôi hay không?”

Harry hoảng sợ, sau đó cậu bắt đầu thấy có lỗi. Thật ra anh chàng này cũng không có gì, mặc dù có chút quái dị, nhưng vẫn là người tốt, trốn tránh cả gia đình bọn họ hoàn toàn là bởi vì nguyên nhân từ cậu. Nếu như trước khi phép thuật thức tỉnh, cậu sớm cùng người này làm bạn bè, thì hiện tại... Càng nhìn chăm chú vào mắt của mình càng lâu, thì càng dễ bại lộ bí mật. Có lẽ, nên tận dụng cơ hội này cho anh ta biết cậu cần giấu mình 1 chút, cho nên không cần tùy tiện xuất hiện chung quanh cậu.

Nhưng trong lúc nhất thời, cậu không biết phải mở miệng như thế nào.

Nhưng anh chàng đẹp trai trước mắt này cũng không cho cậu cơ hội mở miệng, đã tự mình trả lời: “A, đúng là, cậu rất nhạy cảm. Cậu nhất định đã cảm thấy... Thật ra cậu có lẽ không nên thân thiết với tôi, cậu đã đúng. Nếu cậu đã lựa chọn, tôi cũng không cần do dự...”

“Cái gì?” Harry hoàn toàn không hiểu gì cả, cậu gờ tay ý bảo tạm dừng, “Đợi một chút, khoan đã, anh nói tôi cảm thấy. Nhưng tôi rất cuộc cảm thấy cái gì?”

“Nguy hiểm.” Hai chữ do buột miệng nói ra. Nhưng nói xong, biểu cảm của Edward Cullen có vẻ rất khổ sở, ánh mắt của anh ta gần như trở thành màu đen.

Nguy hiểm... Harry trầm tư nghĩ, cậu đúng là từng cảm thấy nguy hiểm, nhưng sau đó thì không có. Có lẽ có, nhưng cậu lại không để ý, mặc dù đối với ánh mắt nhìn từ phía sau của anh ta đôi khi vẫn làm cậu lạnh cả người. Nhưng đây cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu, nếu một người rất đáng kết bạn, vậy thì thân là một Gryffindor dũng cảm sao có thể e ngại sự nguy hiểm của đối phương với mình cơ chứ.

Đối mặt với ánh mắt chân thành và khổ sở của Edward Cullen, Harry không thể mở miệng từ chối, vì thế cậu trong lòng gờ hai tay lên đầu hàng, chính thức tuyên bố kế hoạch còn chưa thực hiện đã phá sản.

Cậu ra về kinh ngạc mở miệng nói: “Ha, trời ạ, anh đang nói cái gì vậy! Tôi không thân thiện với anh sao? Được rồi, anh nói đúng, nhưng tôi chẳng qua là cảm thấy nếu đứng chung một chỗ với anh thì đừng mong tìm được bạn gái, không có cô gái nào thèm nhìn đến tôi, đó là sự thật. Anh đã là bạn của tôi rồi, đương nhiên còn có anh em của anh nữa.”

“Thật vậy sao?” Edward Cullen chăm chú nhìn chăm chăm cậu, như muốn thông qua ánh mắt của cậu xác nhận sự thật giả trong lời nói.

Vì thế Harry mở to hai mắt, chân thành nhìn Edward.

Một lát sau, Edward tránh ánh mắt của cậu. Anh ta giống như bỏ cuộc, thất bại mở miệng nói: “A, tôi thật sự muốn biết cậu đang suy nghĩ gì, Harry. Nhưng cho dù tôi có thể biết trong đầu mọi người nghĩ gì, cũng không thể biết cậu đang suy nghĩ gì!”

“Đừng có ngốc như vậy, đó là không thể nào, Edward!” Trừ phi anh biết Thuật chiết tâm trí, nhưng tôi cũng sẽ dùng thuật phong bế đại não, Harry ở trong lòng bỏ sung thêm. Đương nhiên cậu cũng không loại trừ việc đối phương có năng lực đặc biệt gì đó, dù sao thì chuyện màu mắt thay đổi, cậu vẫn

là lần đầu tiên nhìn thấy ở thế giới này.

“Không, cậu không biết đâu.” Màu mắt của Edward dường như nhạt đi một tí, sau đó không biết anh ra nhớ ra cái gì, có chút chán nản nói: “Tôi đúng là không nên tìm cậu hỏi chuyện này, mọi chuyện đều chấm dứt chẳng phải rất tốt sao! Trên thực tế, tôi không thích hợp làm bạn của cậu.”

“Edward...” Harry không hiểu gì cả, nhìn đối phương bỗng nhiên quay lưng rồi đi, cậu gần như muốn nhìn xem trong cái đầu hay thay đổi của anh ta rốt cuộc chứa cái gì.

Chẳng lẽ hôm nay anh ta tới tìm mình chỉ để chọc ghẹo mình sao? Harry đứng nguyên tại chỗ lẳng lẳng nghĩ. Được rồi, chuyện này cũng không có gì đáng để nghiên cứu.

Vì thế cậu nhanh chóng lên xe, rời khỏi trường học.

Về đến nhà, Charles vẫn chưa tan tầm, Harry mở email, thư của Bella đã nằm sẵn trong đó.

“..., Thật ra em cảm thấy có cái gì không đúng cơ chứ? Harry, anh trai của em, anh hoàn toàn không biết sức thu hút của anh đâu. Đôi mắt của anh rất giống ông ngoại đều rất đẹp, không giống đôi mắt màu nâu bình thường của em, cho dù anh nhất định phải đeo một cái mắt kính to đùng mà không chịu sử dụng kính sát tròng. Em nghĩ bọn họ rất thích anh... Nhưng em có thể hiểu được, ý em là, em cũng không thích tất cả mọi người nhìn mình chằm chằm, chuyện đó đúng là không được tự nhiên. Chẳng qua nếu như anh thật sự cho rằng bọn họ làm phiền cuộc sống hàng ngày của anh, vậy thì cứ cách xa bọn họ ra, tuy rằng việc đó đối với họ mà nói cũng không công bằng.

Luông ủng hộ anh – Bella

P.S: tính cách của anh và em không giống nhau, thật không hiểu anh vì sao phải sống ở 1 thị trấn hẻo lánh như Forks! Chẳng lẽ bởi vì chứng thỉnh thoảng đau đầu của anh sao?”

Em làm thế nào biết được anh vì sao phải ở nơi hẻo lánh như vậy, bởi vì anh có một tá phép thuật muốn luyện tập, hơn nữa anh không muốn nỗ lực bắt kỳ ai, hoặc là chính mình. Nhưng thư của em đã đến chậm rồi, chiều nay anh vừa mới đồng ý làm bạn với Edward Cullen, nhưng cuối cùng hình như anh ta lại không đồng ý.

Ngoại trừ trí nhớ kiếp trước và cậu có được phép thuật ra, Harry hầu như chia sẻ toàn bộ bí mật với em gái song sinh, như khi cậu mười tuổi được cô bé nhà hàng xóm tỏ tình, lúc 13 tuổi bị 2 nam sinh khời trên dây dưa rất lâu, mãi đến khi cậu giờ nắm đấm thì 2 người kia mới chịu lui bước.

Cô ấy là người nhạy cảm và cẩn thận, có lẽ là bởi vì cha mẹ ly dị từ sớm, mà Renee cũng sẽ không lo lắng cho cô ấy, cho dù là có cậu làm bạn, cô ấy vẫn trưởng thành hơn so với bạn cùng tuổi. Nhưng Harry biết, cô ấy thật ra rất kiên cường, một khi đã quyết định, dù là ai cũng không thể thuyết phục được. Bella đối với cậu mà nói thì gần giống như 1 người bạn thân thiết nhất, cô ấy luôn có cách giải thích độc đáo, cũng rất giữ bí mật. Cho nên Harry luôn vui vẻ bàn với Bella bất cứ chuyện gì, tuy rằng “tuổi thật” của cậu đủ làm cha của Bella.

Harry ngăn người trước màn hình máy tính rất lâu, mới bắt đầu viết thư, nhưng cậu cũng không nhắc tới gia đình Cullen. Bởi vì đối việc này, Bella cũng không biết tình hình thực tế, cậu chỉ đem buồn bực trong lòng kể với em gái mình mà thôi, để bản thân dễ chịu 1 chút. Ngày mai chính là thứ bảy, Harry đã quyết định sẽ tiếp tục luyện tập không chế phép thuật.

Tuyệt đối không thể đến nơi lần trước nữa, chung quanh cũng không được, càng xa càng tốt.

Tuy rằng muốn đem phép thuật tiêu hao gần hết, nhưng nhất định phải cẩn thận, không thể phá hoại nhiều cây cối, trước khi đi còn phải xóa dấu tích.

Lần này chẳng những muốn luyện tập phép thuật không cần dùng đũa phép, còn phải luyện tập phép thuật không cần đọc thần chú, như vậy nếu nhất định phải ở trước mặt người khác sử dụng phép thuật sẽ rất an toàn...

Harry Swan tựa vào trên ghế ngồi, ghi lại nơi cần chú ý.

Sau đó, cậu viết 1 email ngắn gọn rồi gửi đi, vừa xong đã nghe thấy tiếng động cơ ô tô, chắc là Charles đã về.

Harry đi xuống lầu, mở cửa.

Bên ngoài đều âm u suốt hai ngày nay, bầu trời đầy những tầng mây xám thật dày, bao phủ kín cả thị trấn Forks, y như gương mặt nghiêm túc âm trầm của Charles lúc này.

“Ha, sao vậy, cha?” Harry hỏi cha của mình.

Charles mời một thờ dài, đưa tờ thông báo cho con trai mình: “Harry, giúp cha dán nó trước cửa đi.”

Harry mở ra nhìn, thì ra là lệnh truy nã, trong hình là 1 người đàn ông tóc đỏ có gương mặt bình thường, chỉ là nơi khóe mắt có 1 vết sẹo hơi mờ.

“Edwin Lord, 38 tuổi..., cướp xe chờ tiền ở Seattle, giết chết hai cảnh sát, dám tội phạm này... Cha, đây là lý do cha bận rộn suốt hai tuần lễ vừa rồi sao?” Harry từ trong tủ treo quần áo tìm ra giấy đi mua.

“Đúng vậy, đám tổng cục Seattle chết tiệt! Chẳng thể trách chúng ta tìm không thấy người này, hẳn ta không phải đi một mình. Sáng hôm nay chúng ta

mới nhận được thông báo, tội phạm trốn đến đây không là một, mà là bốn, nhưng chỉ có tên này bị máy quay chụp được mà thôi. Đám tội phạm này theo báo cáo nói thì, đều có vũ khí đầy đủ, rất hung hăng. Đám người này nhất định sẽ trốn ở nơi kín đáo, chết tiệt thật!” Charles Swan tựa vào trên ghế sofa, phần nộ nguyên rủa.

“Được rồi, cha, đừng lo lắng, có thể không tệ như vậy... Con đi dán lệnh truy nã đây.” Harry cầm tờ lệnh truy nã cùng giày đi mưa đi ra khỏi cửa, một lát sau lại quay đầu thật cẩn thận hỏi, “Đúng rồi, ngày mai cha vẫn phải tặng ca sao?”

“Đúng vậy, tất nhiên là thế!” Charles nhéo nhéo mũi, nằm ngửa ở trên ghế sofa khép mắt lại.

Trong đầu Harry đang hi vọng Charles tặng ca, cùng với chuyện phải nói dối Charles như thế nào.

Thôi vậy, ông ấy hình như rất mệt..., nhưng mà mình ít ra không cần nói dối với ông ấy về việc thứ bảy, điều này khiến cho cậu không cần nghĩ phải nói dối như thế nào. Harry tự giễu nghĩ.

Vẫn câu cũ, còn 1 đoạn nữa mới tới khúc tình tò, nhưng chương này đã cho thấy sự do dự và dằn vặt của Edward về việc nên ở lại hay tránh đi, nói chung thì cũng tội anh^^, tiếc rằng bé Harry cũng không phải “như vậy” cái này thì càng về sau các nàng sẽ hiểu rõ hơn^^, ta không spoil nhiều.

À mà có 1 điều ta muốn nói, có thể ngày mai hoặc nếu có tệ hơn là cả ngày kể nữa sẽ không có chương mới, ta không được khỏe lắm, với lại cuối tuần pama đều ở nhà quần chat quá không edit gì được. Nên thông cảm cho ta. Tới thứ 3 có lẽ sẽ lại đều đặn^^. Nếu được thì ta sẽ post sớm, các nàng yên tâm na^^, thanks vì đã ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Bóng Đen Trong Mưa

Dưới màn mưa nặng hạt, cây cối cùng đám dương xỉ dày đặc chung quanh được nước mưa cọ rửa phát ra tiếng vang rào rào.

Trong tầm mắt toàn bộ đều là màu xanh thẫm, giống như một biển màu xanh. Mây đen trên bầu trời bao phủ cả khu rừng, nhưng lại có một vẻ đẹp u ám kỳ lạ.

Thiếu niên có đôi mắt màu xanh biếc mỗi một dựa vào một cây đại thụ, thở phì phò. Dáng người gầy yếu cùng sắc mặt tái nhợt bị màn mưa bao bọc, càng thêm vẻ yếu ớt. Tháng 10 ở thị trấn Forks, nhiệt độ không khí đã khá mát mẻ, cậu hình như không có mang đồ che mưa, cứ như vậy mà đứng trong mưa to, nhưng trên người ngoại trừ ông quần bị ướt, thì hầu như đều rất khô ráo.

Tuần này không giống tuần trước có thời tiết tốt, từ buổi sáng đã bắt đầu mưa nhỏ, tới buổi chiều đã chuyển sang mưa to.

Cho dù mưa càng lúc càng lớn, Harry Swan vẫn không rời khỏi khu rừng, cậu còn đang cố gắng tiêu hao hết toàn bộ phép thuật. Trong khi đó, cậu chẳng qua chỉ là sử dụng phép thuật tránh mưa hay giữ âm bình thường cho chính mình, để không bị cảm, tránh bị Charles xách đến bệnh viện.

Luyện tập lần này so với lần trước tốt hơn nhiều, trước khi luyện tập cậu đã làm 1 cái kết giới bảo hộ chắc chắn hơn, còn rất cẩn thận không phá hư cây cối chung quanh. Sau khi luyện tập kết thúc chỉ cần sử dụng Úm ba la chà rửa! và Sửa chữa!, trên mặt đất sẽ không nhìn ra bất cứ dấu vết gì.

“Nếu kiếp trước mình cũng có phép thuật mạnh như vậy hơn nữa phép thuật phát triển hoàn hảo, còn có đũa phép, Voldemort sẽ không phải đối thủ của mình.” Harry bỏ đi phép thuật phòng ngự xung quanh, đem một chút phép thuật cuối cùng dùng vào câu thần chú tránh mưa, bước đi chậm rãi về chỗ ô tô.

Khi đi đến chỗ đỗ xe, Harry đã rất mệt mỏi nên không thể không đi nhanh hơn, trước khi thần chú tránh mưa mất hiệu lực có thể vào trong xe khô ráo.

Nhưng Harry bỗng nhiên dừng lại, cậu nhận ra 1 điều, dưới màn mưa lớn mù mịt và khu rừng rậm rạp này, cậu gần như không thể xác định được phương hướng.

Lát sau, 1 vệt màu đỏ hiện ra phía sau đám dương xỉ, đó là xe tải của cậu.

“Ôn chúa nó là màu đỏ, mà không phải xanh lá hoặc xám.” Harry thì thào nói, sau đó chui vào trong xe, thoải mái dựa vào chỗ tựa lưng mềm mại bằng da, mới nhẹ nhàng thở ra. Lúc này thần chú tránh mưa cũng vừa mất hiệu lực.

Sự yên lặng và thoải mái làm cho Harry vốn đang mệt mỏi mơ màng đi vào giấc ngủ.”Không được, nếu mình ngủ ở chỗ này, Charles nhất định sẽ huy động mọi người vào rừng tìm, có lẽ ông ấy sẽ cho rằng mình đã chết trong tay đám tội phạm truy nã. Quan trọng nhất là, sau này ông ấy nhất định sẽ cảm đoán mình, mấy tháng kể tiếp ngoại trừ đến trường chỗ nào cũng không thể đi.” Harry cười khổ khởi động ô tô, cố gắng xác định phương hướng.

Cậu nhớ rõ buổi sáng khi đến đây, khi ngừng lại thì đầu xe hướng về phía đông, vậy bây giờ cậu nên theo hướng đuôi xe mà đi. Phương hướng không rõ ràng, cho dù trạch hướng một tí, cũng gần đường mòn mà thôi.

Giữa màn mưa, xe tải màu đỏ xóc nảy đi trong rừng rậm, đã chạy hơn nửa tiếng. Trên mặt nước đọng rất sâu, gần đến nửa bánh xe.

Khoảng 10 phút sau đã thấy bìa rừng, hy vọng không bị tắt máy, Harry yên lặng nghĩ.

Một lát sau, chiếc Chevrolet kiểu cũ nhoáng lên một cái, đầu xe bỗng nhiên bị hãm lại, Harry vốn không cài dây an toàn nên đầu đã đập vào tấm kính phía trước.

“Trời ạ!” Harry xoa trán, ngã trở về chỗ ngồi, đưa tay chỉnh lại mắt kính trên lỗ tai. Chờ cho hết choáng váng, cậu mới phát hiện bánh xe của mình hình như đã dính phải 1 hồ nước.

Harry vuốt tóc lên để lộ cái trán, trong kính chiếu hậu trán của cậu rõ ràng sưng lên, ngay cạnh vết bớt hình tia chớp. May là không có đồ máu.

“Không sao, có thể giấu được, ít nhất sẽ không để cho Charles phát hiện.” Harry nghiêng răng nghiêng lợi nói xong, sau đó lại thử khởi động động cơ.

Động cơ bắt đầu phát ra tiếng gầm rú, nhưng vẫn không thoát khỏi vũng bùn.

Thấy rằng làm như vậy chỉ có thể khiến đầu xe càng lún sâu hơn, Harry quyết định tắt máy.

Cậu đập mạnh vào vô lăng, uể oải tựa vào ghế lái, nhìn chằm chằm vào màn mưa trút nước mà ngẩn người. Cậu tự nói với mình, được rồi, không có gì lớn. Không cần gọi xe kéo, chỉ cần chờ phép thuật khôi phục một chút, sau đó ra ngoài sử dụng 1 câu thần chú trôi nổi thì sẽ ổn cả thôi. Trước đó, nhất định không được ngủ.

Xong ngay thôi, tiếp tục chờ một chút sẽ khá hơn.

Nhưng nói là nói như vậy, trong quá trình ngồi chờ phép thuật khôi phục, Harry vẫn cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng. Dưới thời tiết âm u thế này, cậu gần như mất đi khái niệm thời gian.

Khi suyết chút nữa cậu đã nhắm mắt lại, 1 bóng đen thành linh xuất hiện khiến cậu lập tức tỉnh táo.

Đó là cái gì? Hình như vừa có cái gì đó rất lớn từ trên cái cây phía trước bay qua, tuyệt đối không phải loài chim hoặc là loại thú nhỏ. Vừa rồi cậu rất mệt, thế nên hoàn toàn không thấy rõ.

Đối với một thần sáng xuất sắc mà nói, mất cảnh giác thì có thể mất mạng, cho dù có một môi thế nào. Harry ở trong lòng tự kiểm điểm, từng lớn đôi mắt màu xanh biếc cẩn thận quan sát cây cối chung quanh. Vì để an toàn rời khỏi đây, vừa khôi phục được một chút phép thuật thì cậu đã sử dụng Protego.

Giữa màn mưa nặng hạt, mọi thứ đều rất yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa ào ào rơi rơi xuống. Không có cảm giác nguy hiểm, chẳng lẽ bởi vì quá mức mệt mỏi mà sinh ra ảo giác sao?

Ngay lúc Harry đang hoài nghi chính mình, chiếc Chevrolet đột nhiên chấn động. Trong chớp mắt, thân xe đã ở trên mặt đất bằng phẳng. Nói cách khác, đầu xe đã ra khỏi vũng bùn.

Cậu kinh ngạc nhìn bên ngoài, vừa rồi chiếc xe Chevrolet công kênh như được người nào đó kéo từ phía sau, kéo ra khỏi vũng bùn.

Cậu đột nhiên mở cửa xe ra, đi vào trong màn mưa nặng, mưa to lập tức làm ướt mái tóc đen của cậu, thấm qua quần áo.

Đôi mắt bị mưa làm cho mờ đi trong nháy mắt dường như bắt được một cái bóng đen, nhưng nó lại ngay lập tức bay đi, biến mất trong khu rừng rậm rạp.

Harry kinh ngạc nhìn chằm chằm hướng bóng đen biến mất, đó... hình như là một người..

“A, trời ạ, Người rừng? Người nhện? Hay siêu nhân? Mình nghĩ là mình điên rồi!” Cậu bình tĩnh đứng trong mưa, mặc cho nước mưa từ gương mặt chảy tới cổ, “Dùng tay không kéo một chiếc xe tải!... Ít nhất thì hẳn không có ác ý, nếu không ngay cả mình cũng bị ném đi cùng với chiếc xe. Trời ạ! Người rừng tốt bụng...”

Tự giễu xong, Harry cẩn thận kiểm tra đuôi xe, phát hiện thành của thùng xe có một dấu lõm không rõ ràng.

Có lẽ là dấu tay.

Vươn tay lau nước mưa trên mặt, Harry nheo mắt nhìn chằm chằm chỗ lõm.

Có lẽ, trên thế giới này còn ẩn chứa bí mật mà cậu không biết, thật sự... kỳ diệu! Con buồn ngủ của cậu đã biến mất.

Mười lăm phút sau, chiếc Chevrolet màu đỏ hiện ra trên đường cái bên cạnh khu rừng.

Trước khi vào thị trấn, Harry đem xe quẹo vào một trạm xăng dầu ven đường.

Đề ngừa Charles thông qua lượng nhiên liệu giảm xuống phát hiện cậu hôm nay đã lái xe đi, cậu cần phải đổ thêm nhiên liệu. Như vậy ngoại trừ đồng hồ đo quãng đường đi, Charles sẽ không phát hiện được. Trờ về còn phải dọn sạch trong xe, đương nhiên còn có cả cậu.

Harry toàn thân ướt đầm đứng ở trạm xăng dầu chờ đợi, nước mưa lạnh lẽo từ trên người cậu, làm ướt sần xi-măng, phép thuật còn lại chỉ đủ cho cậu dùng 1 câu thần chú giữ ấm.

Bỗng nhiên một chiếc Volvo màu bạc quen thuộc xuyên qua màn mưa lái vào trạm xăng, Edward Cullen từ trong xe đi ra.

“Ồ, cậu cũng ra ngoài vào cái thời tiết này sao?” Nghĩ tới lời nói không rõ ràng lần trước của Edward, Harry quyết định chào hỏi anh ta.

“Đúng vậy.” Edward nhú mồm nhìn cậu, chần chờ một chút mở miệng nói, “Harry, cậu đã đi đâu vậy? Sao lại, không mang đồ che mưa theo?”

“Hiển nhiên rồi, Edward, hôm nay tôi vào rừng thám hiểm!” Harry nhún vai, “Ai biết sẽ mưa lớn như vậy!” Cậu tinh ý phát hiện quần áo đối phương tuy khô ráo, nhưng mái tóc còn ướt sũng, hình như vừa mới tắm rửa xong đã lái xe đi.

“Đừng tùy tiện một mình vào rừng, nơi đó gần đây khá nguy hiểm.” Edward lo lắng nhìn cậu, đôi mắt xinh đẹp sáng lên.

“Vì sao?” Harry hỏi, “Hơn nữa anh không phải nói chúng ta không thích hợp làm bạn bè sao? Anh không cần phải nhắc nhở tôi.” Cậu thật sự không phải có ý nhắc tới chuyện này, cậu chỉ là đối với sự mâu thuẫn trong lí do từ chối của Edward cảm thấy rất tò mò mà thôi.

“Không phải, đây không phải là ý tôi muốn nói lúc đó, Harry... tóm lại, gần đây đừng một mình đi vào rừng, ở đó có 1 vài chuyện kỳ lạ.”

Harry đột nhiên nhớ tới chuyện mà gia đình Cullen đã nói vào thứ sáu, chẳng lẽ Edward đang ám chỉ lần đầu tiên khi luyện tập cậu không khống chế được phép thuật tạo thành “Khung cảnh” —— khoảng rừng bị tan nát.

Nhưng cậu dù đã biết rõ còn cố hỏi nói: “Tôi không rõ, ý anh là...”

“Đó là...” Edward do dự một chút, “Tôi đang nói lệnh truy nã mà cục cảnh sát mới dán trên đường, đám tội phạm đang lẩn trốn kia, có lẽ bọn họ trốn trong rừng.”

A, lý do này! Rõ ràng là vừa mới nghĩ ra được mà, Harry ở trong lòng nói. Được rồi, hình như anh ta có vẻ sợ “bệnh tim” của mình tái phát.

Sau đó Harry cảm kích nhìn Edward: “Cám ơn đã nhắc nhở, Charles đã nói với tôi chuyện này, nhưng tôi quên mất.”

Sau đó, cậu bỗng nhiên hắt xì, “A, xin lỗi, tôi nghĩ Forks đã bắt đầu trở nên lạnh hơn rồi.”

Một bóng đen che mất tầm mắt của cậu, Harry tóm lấy, nhìn lại, thì ra là áo khoác của Edward.

“Mặc nó vào đi, Harry, bằng không cậu sẽ bị bệnh. Hơn nữa sắc mặt của cậu bây giờ không tốt chút nào.”

Harry chớp chớp đôi mắt màu xanh biếc, thấp giọng nói: “Áo khoác hiệu Armani, đem cho tôi không thấy lãng phí sao?”

“...” Edward nhú mồm nhìn cậu, lại nói: “Mặc nó vào đi.”

“Được rồi, cám ơn, Edward, thứ hai tôi sẽ trả lại cho anh. Cám ơn!” Harry nhìn chằm chằm ánh mắt đối phương, thành thật nói.

Cậu bỗng nhiên bị loại này quan tâm kiểu “bạn bè” này làm cảm động. Bởi vì từ chối 1 người có ý tốt như vậy, thật sự là chuyện ngu ngốc nhất, Harry cảm thấy mình đã hoàn toàn nghĩ thông suốt.

Edward cũng nhìn cậu, đôi mắt đột nhiên hiện ra màu vàng xinh đẹp.

Anh ta đang rất vui.

Về đến nhà Harry không có bị cảm, cậu đem chuyện này quy kết cho việc Edward đứng lúc giúp người gặp nạn, khiến cho cậu tránh được việc lại phải vào bệnh viện.

Hơn nữa khi cậu lại ngủ say là khi Charles quay về sau giờ ăn tối, ngủ lúc này ít nhất sẽ không khiến cho Charles ngạc nhiên.

Ngay cả chỗ sưng trên trán, bởi vì tóc che đi, không có chạm vào, nên Harry suýt nữa là quên chuyện này.

“Coi như là 1 cuối tuần tốt đẹp.”

Tối hôm sau Harry viết vào email gửi cho em gái mình như vậy.

Giờ đôi trẻ đang trong giai đoạn bồi dưỡng cảm tình, cũng chuẩn bị tới cao trào, có phim hành động để coi, mà chắc cũng có hài đó=)), có 1 nhân vật(gọi vật được hem tagai cảm) rất thú vị^^, tuy d8a61t diễn hem nhiều nhưng mờ rất hài=)). Thui chỉ spoil nhiều đó thui^^, tiếp tục chờ nha^^, cứ chém nhá các nàng^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quỷ)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Party

Radio trên xe tải đang phát loại nhạc đồng quê mà cậu thường nghe, người ca sĩ da đen Nana với chất giọng khàn khàn trữ tình tạo ra tiếng vọng trong xe vốn im lặng, khiến Harry đắm chìm trong yên tĩnh, mãi đến khi đường vào thị trấn Forks hiện ra ở cuối tầm mắt.

Bởi vì chuyện tội phạm truy nã, Harry cho rằng khu rừng xung quanh Forks có thể sẽ càng bị nhiều người chú ý. Vì thế cậu lái xe đi tới nơi xa hơn để luyện tập, phía bên kia là nơi cách thị trấn Forks ước chừng khoảng mười lăm dặm, chỗ ở của người da đỏ —— La Push.

Hai bên đường cái thông tới La Push đều có rừng rậm xanh tươi bao phủ, dòng nước từ con sông lớn() uốn lượn như mãng xà chảy qua, rồi biến mất trong rừng rậm xanh ngắt, cuối cùng chảy vào Thái Bình Dương.

Lúc nhỏ, cậu từng theo Charles đi qua nơi đó vài lần. Chỗ ở của Billy Black, bạn tốt của Charles, đương nhiên ông ấy cũng là chủ nhân trước đây của chiếc —— xe tải Chevrolet màu đỏ.

Mỗi khi Harry đến đây đều tùy tiện chọn 1 mảng rừng rậm chạy vào, luyện tập gần như cả ngày rồi trở về trước khi Charles tan tầm về nhà, nên chưa từng bị phát hiện.

Bây giờ tâm tình của Harry khá tốt, dù việc tiêu hao phép thuật trên phạm vi lớn có chút mệt mỏi, nhưng cậu đã khá thích ứng với loại tình trạng này, đương nhiên sau khi luyện tập cậu đều dành lại 1 một phần nhỏ phép thuật dùng để ứng phó những việc cần thiết.

Việc tập luyện khống chế phép thuật của cậu cũng xem như thuận lợi, ngoại trừ việc cường độ và phương hướng thi triển vẫn chưa chính xác, thì việc phép thuật bạo phát đã rất ít khi phát sinh. Trải qua vài lần luyện tập, cậu đã hoàn toàn khống chế được mức độ của huấn luyện, hơn nữa còn rất cẩn thận không để lại bất cứ dấu vết gì.

Qua 1 con phố nữa thì đến nhà, nếu Charles ở nhà, như vậy cậu có thể nói mình chỉ lái xe đến vùng lân cận để hóng gió mà thôi.

Mới vừa vào cửa còn chưa kịp lấy hơi, điện thoại trong phòng khách vang lên, Harry vội vàng nghe điện thoại, trong ống nghe là giọng nói quen thuộc của Mike: “Chào, bạn tốt, cuối tuần vui vẻ! Tối hôm nay có rảnh không? Tám giờ rưỡi có một party nhỏ, mới vừa quyết định sẽ tổ chức ở nhà Pike, Anna, Justine cũng đi.”

Từ khi đến thị trấn Forks, bởi vì muốn giấu mình, Harry chưa từng nhận lời mời tham gia loại tiệc tại nhà này. Hiện giờ có thể xem như chuyện tốt, những bạn học này muốn chào mừng 1 học sinh chuyển trường như cậu.

Pike... Trong ấn tượng thì hình như là một nam sinh khá lùn, Harry và cậu ta không tính là quen biết, chẳng qua chỉ nói một hai câu mà thôi. Harry và em gái song sinh Bella của mình đều không thích những nơi quá mức ồn ào, từ khi còn ở kiếp trước vào lần đầu khi tham gia vũ hội lúc thi đấu Tam pháp thuật, thì cậu đã không muốn tham gia loại chuyện này.

Nhưng lần này mới vừa luyện tập xong phép thuật, không cần lo lắng sẽ có nguy hiểm bạo phát, mặc dù có chút mệt mỏi, nhưng không đến mức ngủ ngay. Hơn nữa người mời là Mike, cậu không muốn cự tuyệt ý tốt của cậu ta, Charles có lẽ cũng muốn cậu nên giao tiếp với nhiều bạn bè 1 chút.

“Đương nhiên, rất vui khi cậu đã mời, Mike. Tớ có cần đổi lễ phục hay không? Ý tớ là, tớ chưa chuẩn bị gì cả.”

“Không cần, Harry, party bình thường thôi mà. Tớ còn phải gọi điện báo cho các bạn khác, gấp lại ở chỗ party nha. Còn nữa, tớ nói luôn, điện thoại di động của cậu hết tiền, làm tớ gọi cả buổi chiều.” Tiếp theo điện thoại đã bị dập máy.

Buổi tối tám giờ rưỡi, thời gian vẫn còn kịp. Harry bắt đầu chuẩn bị cơm tối, rồi chờ Charles về nhà.

Người tham gia party cũng khá nhiều, đất trống trước nhà Pike đã không còn chỗ để xe. Harry vô cùng vất vả tìm được chỗ đỗ xe ở phố đối diện, party đã bắt đầu, từ bên ngoài có thể nghe được âm nhạc đỉnh tai nhức óc bên trong.

Đối với loại hoàn cảnh ồn ào này, cậu lại thích ở trong mưa to tập luyện khống chế phép thuật hơn. Harry nhú mày, sau đó rút chìa khóa đi vào.

“A, xin lỗi. Xin cho qua, xin lỗi...” Harry đỡ mắt kính để tránh bị đụng, dựa vào bên tường chen vào, ở trong đám người tìm Mike hoặc là Justine.

Không ngờ sẽ có nhiều học sinh tham gia như vậy, cả phòng khách đầy những người là người, Harry thật sự không tìm ra bạn thân của mình, cậu có chút hối hận đã tới tham gia party này.

“A, cẩn thận một chút.” Một đôi theo âm nhạc ầm ĩ, nhảy nhót xoay tròn tiến tới, Harry bất ngờ không kịp phản ứng lui về phía đung vào “vách tường”.

Vì nhường chỗ cho bọn họ, Harry lại lui về phía sau, gần như muốn đem cả người dán hết lên “vách tường”. Lúc này, phía sau bỗng nhiên một bàn tay chìa ra ôm lấy hông cậu đem cậu chuyển sang một bên.

“A, trời ạ.” Vốn nghĩ đến phía sau là vách tường nên Harry lập tức hốt hoảng, đưa tay bắt lấy cánh tay “cứng rắn” kia.

Quay đầu nhìn thì ra là anh chàng đẹp trai nhưng tái nhợt, Edward Cullen ở ngay phía sau.

“Harry.” Đôi mắt màu vàng xinh đẹp của đôi phương dưới ánh đèn laze không ngừng xoay tròn toả ra ánh sáng dịu dàng mà nóng rực. Loại ánh sáng này nhất thời làm Harry choáng váng, vẻ đẹp đó đúng là không thuộc về người thường! Cậu nhìn chăm chăm anh ta sau một lúc lâu mới tìm lại được giọng nói của mình, mới ý thức được việc mình còn đang bị đôi phương ôm vào lòng. Phía sau chính là 1 đám người đang nhảy nhót, cậu thật sự không biết mình nên đứng ở chỗ nào.

Harry cảm thấy khuôn mặt mình bắt đầu nóng lên, nhưng cậu lại làm bộ như đỡ mắt kính đang sắp sửa trượt xuống mà cúi đầu, nhanh chóng điều chỉnh tâm tình của mình, dù sao đây cũng là động tác cậu thường làm.

Cũng không phải là 1 đứa nhóc, vẻ đẹp quả nhiên là không thể phân giới tính, Harry lặng lẽ cảm thán.

“Cậu có sao không?” Thấy Harry hồi lâu không nói lời nào, Edward có chút lo lắng hỏi.

“Không có, tôi rất khỏe. Người ở đây nhiều quá! Vừa rồi tôi còn tưởng rằng là vách tường, rất xin lỗi anh, Edward.” Harry ngẩng đầu lên, nhìn thấy người quen nên cậu cũng có chút vui vẻ: “Rất vui là gặp được anh ở đây, không ngờ anh cũng tới!”

Theo cậu biết, gia đình Cullen rất ít tham gia loại hoạt động mang tính chất giao tiếp xã hội này.

“A, tôi bị Alice kéo tới, tôi...” Edward vẫn chưa nói xong, Harry bị một cánh tay nhỏ gầy mạnh mẽ túm ra khỏi ngực của Edward.

Giọng nói êm ái xuyên thấu qua tiếng nhạc ồn ào truyền vào tai: “Chào, Harry!”

“Chào, Alice, nhóm Emmet cũng tới sao?” Giọng nói như vậy là độc nhất vô nhị, đó là thuộc về em gái đáng yêu của Edward——Alice Cullen.

Không ngờ tới 1 cô gái nhỏ xinh như thế mà cánh tay lại mạnh mẽ như vậy, trong lòng Harry nhất thời đầy cảm giác thất bại, chẳng lẽ mình chẳng những cần phải luyện tập không chế phép thuật, mà còn phải rèn luyện thân thể nữa sao? Trước khi tới Forks, cậu và nam sinh mạnh nhất trong lớp thi vật tay cũng không thua. Cậu vẫn còn vì chuyện này mà đặc chí rất lâu, quả nhiên mình so với kiếp trước mạnh mẽ hơn..

Cô gái tóc đen xinh đẹp như tinh linh hướng anh trai làm mặt xấu, rồi vui vẻ đối với Harry cười, lộ ra răng nanh trắng tinh: “Edward là bị tớ kéo tới, nhưng khi đó anh ấy cũng đã nghe cậu sẽ tham gia, Harry, anh ấy...”

Anh trai Alice nhanh chóng cắt ngang lời của cô: “Alice, sao em không đi nhảy đi? Hoặc là đi tìm Jasper.”

“Jasper không thích tham gia loại party này đâu. Ha, vừa rồi tớ còn chưa nói xong đâu, tớ...” Giọng nói cứng rắn của Alice bỗng đang nói, lại dừng. Đôi mắt xinh đẹp kia nhìn thẳng phía trước, trở nên mờ mịt. Điều này làm cho Harry nghĩ tới lúc giáo sư Snape thi triển thuật phong bế đại não.

Nhưng chỉ vài giây đồng hồ, cô ấy liền bình thường lại, đôi mắt linh động xoay xoay, tiếp tục tươi cười. Cô nhìn Harry, cuối cùng ánh mắt lại nhìn sang anh trai mình.

“Alice...?” Edward nhìn chăm chăm Alice, biểu cảm có chút nghiêm túc.

“Tớ đi trước tìm nhóm của Mike, hai người cứ nói chuyện.” Mỗi người đều có sự riêng tư, thấy 2 anh em nhà Cullen muốn nói chuyện riêng, Harry chủ động rời đi.

“..., được, lát nữa tôi sẽ tìm cậu.” Edward do dự một chút mở miệng nói.

“Harry, chơi vui vẻ.” Alice thân mật nói.

Rời khỏi chỗ anh em nhà Cullen, Harry cố sức chen qua đám người, chốc lát sau, cả người đã đầy mồ hôi. Sau đó, cậu thấy chen chúc trong góc là Justine và Christy, tâm tình mới tốt một chút.

Thấy Harry bọn họ cũng rất vui vẻ, chỉ vào 1 chỗ rồi nói: “Mike và Anna đang ở trong sân nhảy, a, không ngờ hôm nay nhiều người như vậy. Sớm biết thế đã tổ chức ở nhà Lorene, phòng khách nhà bọn họ lớn hơn một chút.”

“Harry, cậu đi nhảy không?” Christy nói.

Bạn bè mời, Harry vốn không nên từ chối, nhưng khi cậu nhìn nhìn sân nhảy chen chúc cả đám người thì liền làm 1 cái mặt xấu rất khoa trương: “A, nơi đó hả! Tớ cũng không muốn làm bánh nhân nóng. Thật ra, tớ không biết nhảy.”

“Được rồi, được rồi.” Christy dường như cũng nhớ ra cái gì đó, trong lòng còn hơi sợ hãi gật gật đầu, “Như vậy chúng ta vì cái gì không đợi ở đây, cùng nói chuyện phiếm?”

“Đây là party, làm gì có ai thích ở đây nói chuyện phiếm?” Justine bắt đầu nói, nhưng nhìn Mike cùng bạn nhảy của cậu ta chen tới chen lui, Justine liền lập tức bỏ qua ý nghĩ này, “Tớ nghĩ cậu nói đúng.”

“Đã vậy, tớ hỏi này Harry, bài luận anh văn của cậu viết xong chưa?”

“Sắp xong rồi, ngày mai còn cả ngày, cũng đủ để đem bài học cho thứ hai toàn bộ ôn tập lại một lần.”

...

Mấy người ở trong không khí âm ỉ của party lớn tiếng trò chuyện bài học, Harry vừa nói chuyện vừa không nhận được gấp dãi, bình thường khi luyện tập xong thì cậu đã sớm về nhà đi ngủ.

“Cho dù là trong hoàn cảnh ồn ào như vậy tớ cũng có thể ngủ, nếu có một cái ghế là được.” Harry tháo mắt kính dụi dụi mắt. Có lẽ cậu nên đi ra ngoài hít thở không khí, nơi này khiến cậu có chút choáng đầu.

“Ha, cậu xem” Christy bỗng nhiên kinh ngạc nhìn phía sau Harry, “Anh ta cũng tới sao? Đúng là hoàng tử mà!”

“Nữ sinh các người đều thích kiểu nói này...” Justine chưa chút nói.

“Cái gì chứ?” Christy bắt đầu đá Justine một cái.

Harry quay đầu theo ánh mắt của bọn họ nhìn sang, Edward lễ phép cự tuyệt một nữ sinh đang mời mọc, tao nhã mà rất nhanh xuyên qua đám người, giống như bức tường người chung quanh đều chỉ là giấy. Anh ta hơi khẽ vươn tay, mọi người đã bị anh ta đẩy ra hai bên, có lẽ bọn họ đang chủ động nhường đường cho hoàng tử điện hạ cao quý, Harry trong lòng nghĩ.

Dường như từ trong đám người đã phát hiện ra Harry, anh ta hướng tới bên này đi tới: “Harry, cậu có khỏe không? À, chào Justine, Christy.”

“Chào, Edward.” Justine và Christy cũng chào anh ta, bọn họ hình như cũng không thấy lạ khi Edward chào bọn họ, có lẽ đây đều là nhờ Harry. Gia đình Cullen lạnh lùng dường như rất hợp nhau với Harry, khiến nhiều người trong trường học mở rộng tầm mắt.

“Không tốt lắm, có chút buồn ngủ! Đúng rồi, Alice đâu?” Harry cố gắng bỏ qua ánh mắt ghen tị của nữ sinh chung quanh, nói với Edward.

“Cô ấy có việc về trước rồi, chúng ta ra ngoài hít thở không khí 1 chút không?” Edward chân chờ một chút, liền giữ chặt cánh tay cậu, tách đám người ra.

“A, chờ một chút, chờ một chút. Justine, Christy, gặp lại sau.” Harry còn chưa kịp phản ứng, liền bị Edward lôi kéo một lần nữa chen vào trong đám người.

Nhưng lúc này đây, Harry dễ dàng bị Edward kéo đi, xuyên qua đám người đi tới cửa lớn.

“Thật không công bằng, bọn họ vì sao lại nhường đường cho anh chứ?” Harry nói đùa giả vờ oán hận.

“Không có, đó là vì tôi đẩy họ ra.” Nghe anh chàng này nói như vậy, Harry một chữ cũng không tin.

Chú giải:

(Sông này theo ta đoán có khả năng là sông Potomac, nhưng không chắc, vì bác gg tìm hem ra, mà qt đại ca thì dịch rất lạ.

Bồi dưỡng cảm tình vẫn còn tiếp diễn^^, từ từ rồi cháo nó như=)), cứ kiên nhẫn na^^. Một chương thật là dài mà post lên lại chả thấy thấm vào đâu, nhiều khi nhìn mà đuối quá đitư ki chọt kiến, ta sẽ cố gắng các nàng yên tâm^^, tiếp tục ủng hộ na^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tâm Sự

Ra khỏi party, thanh niên có mái tóc màu đồng cổ buông cổ tay Harry ra, dựa vào vách tường, “Hiện tại thế nào?”

“Tốt hơn nhiều, tôi suýt nữa là chết chìm trong đó.” Harry oán hận nói. Cậu cùng với Edward song song tựa vào vách tường ngoài phòng, hít thở không khí lạnh lẽo ẩm ướt của Forks vào ban đêm.

Sương mù dần dần tan đi, trên đầu là tầng mây nhợt nhạt màu xám và vàng trắng khuyết đang chiếu sáng, bầu trời đêm rất trong trẻo.

“Xem ra, ngày mai sẽ có thời tiết tốt! Anh có kế hoạch gì không, Edward?” Harry mở miệng hỏi. Dù sao thì thị trấn Forks này quanh năm suốt tháng hầu như không được mấy ngày có thể nhìn thấy ánh mặt trời, nếu ngày mai thời tiết tốt, cậu cũng không muốn ngủ ở nhà cả ngày.

“..., có lẽ cùng Carlisle, Jasper đi đâu đó.” Edward suy nghĩ một chút nói, ánh mắt của anh ta lại chuyển sang, dừng trên mặt Harry, “Cậu có kế hoạch gì?”

“Không biết, có lẽ sẽ tìm một nơi nào cao, như là ngọn cây chẳng hạn, ngồi ở đó ngắm sao.” Harry đang nhớ lại tòa tháp Gryffindor mà mình đã ở bảy năm. Lần đầu rời tiền rời khỏi thế giới Muggle, ngay hôm đầu tiên đến Hogwarts, cậu đã ngồi suốt 1 đêm bên cửa sổ để ngắm sao. Cho dù sau đó, cậu luôn luôn bị bao quanh bởi không khí nguy hiểm chết chóc...

“Rất ngốc có phải không?” Harry xoay đầu lại, đôi mắt màu xanh vốn luôn trong suốt lúc này đột nhiên lại rất dịu dàng, dịu dàng giống như 1 hồ sâu xanh biếc, chứa trong đó là biết bao nhiêu tang thương.

Đôi mắt màu vàng của Edward sâu xa, anh ta bình tĩnh nhìn cậu 1 lát, như đã phát hiện một mặt khác mà cậu không muốn ai biết, sau đó anh ta đột nhiên đưa tay lấy mắt kính của Harry.

“A, làm gì vậy?” Harry đột nhiên phục hồi tinh thần lại, nheo mắt, mất đi mắt kính tầm mắt liền trở thành mờ lung.

Thanh niên có đôi mắt màu vàng ánh giống như cũng bị hành vi của mình làm cho hoảng sợ, anh ta uể oải thở dài: “Chết tiệt, tôi cảm thấy có chút không thể khống chế bản thân. Có lẽ... Harry, sau này khi ra ngoài cậu vẫn nên mang mắt kính đi, nếu không mọi người tuyệt đối sẽ không chú ý tới tôi nữa.” Edward như đang nói đùa, sau đó anh ta đem mắt kính trả lại cho Harry.

“Anh đang châm chọc tôi sao? Anh chàng đẹp trai!” Harry giả vờ tức giận nói. Nhưng trên thực tế cậu cũng không để ý hành vi của Edward, Bella cũng đối với bộ dạng mang mắt kính này của cậu luôn tỏ vẻ bất mãn. Cuộc đời này cậu và Bella lớn lên cùng nhau, còn đó Renee —— người mẹ xinh đẹp trẻ trung, nhưng vẫn mang chút bóng dáng của Harry Potter như ngày xưa. Thật ra cậu chỉ không muốn thay đổi hình tượng của mình mà thôi, cậu không muốn vì thời gian trôi qua mà mọi thứ trước kia đều phai nhạt, cả đời sẽ là 1 Muggle.

“Đúng rồi, Harry..., cậu bao nhiêu tuổi?” Anh ta hình như đang tìm đề tài.

“Mười bảy tuổi.” Harry “thành thật” trả lời.

“Cậu trông... trẻ hơn so với tuổi thật. Vậy gia đình của cậu đâu?” Edward do dự một chút hỏi.

Ở Forks chưa có ai hỏi qua vấn đề này, Harry hiểu kỳ liếc mắt nhìn chàng thanh niên vốn sớm bị cậu dán cho cái nhãn “quái dị” này một cái, chậm rãi mở miệng nói: “Anh cũng biết đó, Charles, cha của tôi, là cảnh sát trưởng của thị trấn Forks. Ông ấy trầm mặc ít lời, nhưng rất đáng tin cậy mẹ của tôi, Renee, đang ở tại thành phố Phoenix bang Arizona, bà đã tái hôn, à, bà ấy tuy rằng hơn – ba mươi tuổi, nhưng vẫn giống 1 cô gái, anh sẽ không bao giờ đoán được bà muốn làm những thứ gì Bella —— em gái của tôi, chúng tôi là song sinh, cho nên ngoại trừ màu mắt, thì gần như giống nhau như đúc, cô ấy sống cùng Renee và Phil. Đúng rồi, Phil là bố dượng của tôi, là một cầu thủ bóng chày...”

Nói đến người nhà, khóe miệng Harry hiện ra nét dịu dàng, đây là sự tập hợp của may mắn, quý trọng, hạnh phúc xoay chuyển trong đôi mắt màu xanh biếc, rồi thấm vào tận sâu trong linh hồn.

Ánh mắt Edward sâu sắc như đang có suy nghĩ gì đó, nhìn Harry, không lâu sau anh ta mở miệng nói: “Cậu rất thương họ?”

“Dĩ nhiên rồi.” Harry không chút do dự trả lời câu hỏi của Edward.

“Cậu vì sao quyết định rời khỏi thành phố Phoenix, đến sống ở thị trấn Forks?” Edward nhìn như rất tùy ý mở miệng hỏi.

“Bởi vì... nguyên nhân nào đó.” Harry không thể nói cho anh ta biết sự thật, nhưng cũng không muốn lừa gạt anh ta.

Kế tiếp, hai người im lặng.

“Vậy còn người nhà của anh thì sao? Edward, anh nên biết rằng đối với tất cả học sinh thì gia đình Cullen các anh quả thật rất kỳ bí.” Harry đặc câu hỏi theo kiểu có qua có lại.

“Vậy sao? Thật ra cậu cũng vậy đó, Harry.”

“Cái gì?” Harry khó hiểu nhìn anh ta.

“Cậu cũng rất thần bí, nhất là đối với tôi. Ngoại trừ cậu, bất luận là ai thì trong mắt tôi đều không hề thần bí. Cậu chuyển trường tới đây ngoại trừ Mike và vài người khác, thì rất ít chủ động nói chuyện. Sau giờ học liền không thấy bóng dáng, cuối tuần cũng từ chối tham gia hoạt động tập thể, không phải sao? Cậu đang cố gắng tránh mọi người, cho dù nhìn qua thì cậu có vẻ rất cố gắng thích ứng với cuộc sống mới. Thật ra người chú ý đến cậu rất nhiều, Mr. Swan, nhưng cậu lại làm cho bọn họ chùn bước.” Giọng nói của Edward có chút ý phê phán.

Thì ra bọn họ nghĩ như vậy sao? Nhưng mình chỉ tránh làm nổ tung nhiều người mà thôi, Harry bắt đầu dĩ nghĩ. Nhưng cậu vẫn trừng lớn đôi mắt màu xanh “vô tội” cố gắng biện giải: “Tôi chỉ không quá thích ứng với hoàn cảnh mới mà thôi, tôi... tính cách hướng nội, được rồi, đúng là hướng nội. Nhưng, vì cái gì lại nói tôi, vừa rồi tôi đang hỏi anh, Mr. Edward Cullen!”

Edward nhếch miệng cười, nhìn qua có vài phần đắc ý, dường như cảm giác mình đã chọc đến chỗ đau của Harry. Một lát sau, anh ta mở miệng nói: “Được rồi, gia đình của tôi... Carlisle Cullen — cha nuôi của bọn tôi, cậu hẳn là đã biết, ông ấy là 1 người rất từ ái, dịu dàng. Esme Cullen, mẹ nuôi của tôi, là người duy nhất cậu chưa từng gặp qua trong gia đình Cullen. Đương nhiên còn có Emmet, Alice, cậu đã khá quen thuộc không phải sao? Rosalie và Jasper... bọn họ không thích nói chuyện với người ngoài, nhưng họ... cũng rất hiền lành... Tuy rằng đôi khi...” Edward dừng lại, sau đó nhìn lên trời, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng phức tạp.

Harry có một loại cảm giác, anh chàng này hình như đang nhớ lại. Anh ta có lẽ cũng giống cậu có một đoạn trí nhớ rất dài, nó dài tới mức thậm chí đã vượt xa tuổi thọ bên ngoài.

Kế tiếp là một ít chuyện nhà, như chuyện về em gái Alice của Edward, em gái Bella của Harry, hoặc là chuyện liên quan tới việc nhà Cullen cứ cách hai tuần lễ lại xin phép tập thể, đi du lịch ở những nơi khác nhau.

Anh ta hình như đang bắt buộc chính mình đem sự chú ý tập trung vào những chủ đề này, bởi vì anh ta rất ít nhìn vào mắt Harry. Cuối cùng, thậm chí còn có vẻ không yên lòng.

“Ha, Edward, anh trông có chút mất hồn đó.” Harry nói đùa.

Edward nhú mày, thấp giọng lẩm bẩm: “Cậu nghĩ xem tôi là vì cái gì chứ?”

“Cái gì?” Bởi vì giọng nói rất nhỏ Harry không nghe rõ, nên tò mò nhìn anh ta.

“Không, không có gì...” Edward thở dài, “Tôi nói lần sau nhất định phải ăn no mới đến gặp cậu. Cậu... nghe thấy thì...”

“A...anh bạn a, anh đang đói bụng sao? Trong party có thức ăn, vì sao không vào lấy chút?” Trong nháy mắt, Harry cảm thấy được trong đôi mắt màu vàng của Edward đột nhiên nóng rực lên, mang theo chút đói khát, vì thế cậu lại cảm thấy lạnh cả người.

“Không, thật ra, tôi mới ăn chút gì đó cách đây không lâu.” Anh ta quay đầu đi chỗ khác, cố gắng giải thích. Harry từng chữ đều hiểu, nhưng khi gộp vào, lại hoàn toàn không biết anh ta rốt cuộc muốn nói cái gì.

Sau đó hai người lại im lặng.

Một lúc sau, Harry nhỏ giọng ngáp một cái.

“Hơn mười một giờ rồi, cậu mệt sao?”

“..., tạm tạm.” Nhưng hành động của Harry lại hoàn toàn không giống lời nói. Một lát sau, cậu xoa nhẹ hai má, rốt cục thừa nhận, nói: “Được rồi..., tôi nghĩ tôi quả thật cần phải về nhà ngủ, loại party này thật sự khiến tôi cảm thấy mệt chỉ muốn ngủ. Bọn họ chơi đến mấy giờ? Khoảng 2 giờ sao?”

“Không kém bao nhiêu đâu, vậy để tôi đưa cậu về...”

“Thôi đi, anh bạn, xe thể thao của anh thì làm sao bây giờ?” Harry cắt ngang lời Edward, chỉ vào chiếc xe Volvo màu bạc nói.

“Để ở nhà Pike cũng không sao.”

A, lời này nghe cứ như đang nói với con gái! Harry bắt mắt liếc mắt nhìn anh ta một cái, ánh mắt dừng trên gương mặt vô cùng đẹp của anh ta, chậm rãi mở miệng nói: “Đừng lo lắng, không ai chú ý tới tôi đâu. Edward, tôi cảm thấy anh mới là người cần đề ý...” Mặc dù là nói đùa, Harry lại bỗng nhiên cảm thấy ý nghĩ của mình có thể là chính xác, cậu thậm chí còn lo lắng có nên đưa vị “mỹ nhân” vô cùng “chói mắt” vào ban đêm này về nhà trước hay không.

Edward lập tức bày ra biểu tình dở khóc dở cười.

Trước tiên phải nói 1 chút về cái tựa chương, nó có nghĩa là đôi trẻ ngồi nói chuyện tâm tình với nhau, nên gộp chung là tâm sự theo qt đại ca^^

Thật ra ta nghĩ Harry nói đúng “mỹ nhân” như Ed mà ra đường ban đêm rất là “nguy hiểm” na=))))), tới lúc đó, hém biết ai mới là anh hùng ai là mỹ nhân đây cười gian, vẫn còn bồi dưỡng cảm tình nhưng sắp có film hành động nghệt thờ để coi rồi đó^^, tiếp tục chờ nha các nàng^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Theo Dấu Trong Đêm

Chen vào trong party, tạm biệt nhóm của Justine xong, Harry đi về phía đối diện con đường hướng tới chiếc xe tải Chevrolet.

“Harry, cậu muốn về nhà sao?” Ngay khi Harry chuẩn bị mở cửa xe, Edward đứng bên cạnh cậu về mặt nghiêm túc hỏi.

“Đương nhiên.”

“Không định đi nơi khác chứ?” Anh ta cau mày muốn xác nhận.

A, giọng điệu hiện tại của anh ta nghe quả thật rất giống Charles, Harry ở trong lòng làm mặt xấu, ngoài miệng vẫn kiên nhẫn trả lời: “Anh cho rằng buổi tối tôi sẽ đi đâu chứ? Tôi bây giờ đang muốn về nhà ngủ đây.”

“Được rồi.” Edward sắc mặt liền dịu lại, “Vây trên đường cẩn thận.”

Dù vô cùng buồn ngủ, nhưng Harry lái xe vẫn rất cẩn thận.

Qua một chỗ quẹo, Harry kinh hoàng, vội vàng giãm phanh dừng lại.

Tiếng phanh rít lên làm màng nhĩ của cậu đau đớn, mở to hai mắt kinh ngạc nhìn phía trước, rất lâu mới ngời phịch trở lại vị trí ghế lái thờ một hơi dài nhẹ nhõm.

Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, một cô bé tóc đen đang hoảng sợ đứng giữa đường, mà chiếc xe tải màu đỏ của cậu chỉ cách người cô bé vài cen-ti-mét.

“A, mình đúng là nên cảm tạ sau khi tập luyện không chế phép thuật xong mới đừng phải loại chuyện này! Nếu một thiếu niên không đầy mười tám tuổi phạm tội thì sẽ thế nào đây?” Harry trong lòng cảm thấy may mắn nghĩ, nên biết rằng đột nhiên hoảng sợ nhất định sẽ làm cho phép thuật của cậu không thể không chế xao động. Cậu hít sâu một hơi nhảy xuống xe, đi đến trước mặt cô bé.

“A..., thật xin lỗi, anh...” Cô bé chỉ mới mười hai mười ba tuổi, đôi mắt màu nâu nhạt hoảng sợ nhìn cậu, sau đó cô bé lập tức nắm lấy quần áo Harry.

Harry bị cô bé làm cho hoảng sợ, điều này cũng làm 1 chút tức giận vừa rồi của cậu biến mất.

Cậu không thể tức giận với 1 cô bé, vì thế cậu khẽ thở dài, dịu dàng nhìn cô bé, “Được rồi, không có chuyện gì đâu, cô bé. Em đã an toàn rồi! Em vì sao không đi trên lối dành cho người đi bộ?”

“Em...”

Cô bé vừa mới mở miệng, một giọng đàn ông xa lạ từ trong đêm đen truyền đến: “A, Bree, đã trễ thế này, sao con lại ở đây? Cha tìm con lâu rồi đó!”

Một người đàn ông trung niên tóc vàng lưng đeo túi du lịch từ phía đối diện đi qua, cảnh giác nhìn Harry. Bàn tay vốn đang sờ bên hông, lại buông xuống. Sau đó vươn một tay giữ chặt cánh tay cô bé kia kéo về phía mình, tay kia thì đặt trên đầu cô bé, bắt cô bé phải cúi đầu: “Xin lỗi, con gái tôi đang giận dữ với tôi, cho nên... Ha, bé cưng, xin lỗi anh bạn trẻ này, chuyện con làm trái với quy tắc giao thông đi!”

Cô bé hoảng sợ ngược mắt lên, đôi mắt màu nâu nhạt đầy nước mắt: “Rất xin lỗi, em...”

“Không cần đâu.” Harry vội vàng ngưng ngừng nói, “Con gái của ông nhìn có vẻ rất tội nghiệp.”

“Đừng vậy, bé cưng của cha, cùng cha trở về đi, đừng giận nữa! Vây đi, anh bạn trẻ, tạm biệt.” Người đàn ông tóc vàng nói xong, dịu dàng vuốt ve tóc cô bé, lời đi.

Harry quay đầu, thu lại biểu tình ngại ngùng trên mặt, khởi động ô tô, chậm rãi mở máy.

Từ kính chiếu hậu nhìn thấy “2 cha con” biến mất ở góc đường, cậu yên lặng dừng xe ở ven đường, chậm rãi nhắm mắt lại.

Thân là 1 người cha, con gái suýt chút nữa bị đụng trúng, nhưng không quan tâm an toàn của nó, còn ánh mắt cô bé kia cũng rõ ràng là quá mức hoảng sợ.

“Để xem cô bé để lại cho mình cái gì?” Harry nhảy xuống xe nhờ vào đèn đường mở ra tờ giấy bị nhàu nát trong tay, bên trên là mấy chữ màu đỏ sậm được viết xiêu xiêu vẹo vẹo: SOS, bốn...

Đây là vừa rồi khi cô bé kia giữ chặt quần áo của cậu, đã nhân cơ hội đó nhét vào túi áo, Harry lúc ấy chẳng qua giả vờ không phát giác mà thôi. Chữ viết hình như là bằng máu, hơn nữa còn có thể rõ ràng thấy là vội vàng viết lên, bởi vì bị nhàu nát, nên giờ đã gần như không đọc được.

“Có lẽ là: cứu mạng, kẻ xấu có bốn người, hoặc là con tin có bốn người.” Harry đoán ý nghĩa trong đó, “Đúng là 1 cô bé thông minh, nhưng dùng loại phương pháp này để xin giúp đỡ, nếu bị phát hiện sẽ rất nguy hiểm.”

Linh cảm của 1 Gryffindor đã ngủ yên trong người Harry rất lâu đột nhiên thức tỉnh, một hoặc vài sinh mạng của người vô tội đang...

Người đàn ông tóc vàng kia có giấu súng bên hông hay không, Harry cũng không chắc, nhưng cậu biết lúc này tuổi tác bên ngoài của mình đã làm cho hắn thả lỏng cảnh giác. Nếu không vừa rồi khi gặp hắn, cậu đã trở thành thứ gì đó hoặc một thi thể, đương nhiên là nếu tên tóc vàng kia thật sự có khả năng chiến thắng một vị phù thủy "tối".

Bốn người... Có lẽ là người nơi khác đến, cậu ngay từ đầu đã nghĩ tới đám tội phạm cực kỳ nguy hiểm đến từ Seattle. Có lẽ bọn chúng bắt cóc cô bé này ở nơi khác, hoặc có thể còn có con tin khác nữa. Harry bình tĩnh nghĩ.

Nếu để cho tên tóc vàng rời đi, có thể không bao giờ được tung tích bọn chúng nữa, còn cô bé kia có lẽ bởi vì lần này trốn đi mà chọc giận bọn chúng trở về có thể sẽ khó giữ được tính mạng.

Cậu cũng không coi thường vũ khí của "Muggle", Harry tính toán một lát: buổi chiều luyện tập xong còn lại chút phép thuật, hơn nữa buổi tối cũng khôi phục được 1 phần, hẳn là đã được một phần năm, chỉ cần sử dụng thuận lợi, đối phó mấy tên "Muggle" có vũ khí này cũng không thành vấn đề, nhưng tốt nhất nên đem bọn chúng tách ra. Đương nhiên, điều kiện đầu tiên là thần chú phải hoàn toàn chịu khống chế của cậu, mà chiếu theo tình huống luyện tập thì cũng không lạc quan mấy. Cho nên vừa rồi cậu không có mạo hiểm sử dụng thần chú theo dấu mà từ khi phép thuật thức tỉnh tới nay cậu chưa từng luyện qua trên người cô bé kia, nếu như cậu không khống chế được phép thuật sẽ biến thành câu thần chú khác, như là thần chú hiện hình, nó sẽ làm cả người cô bé sáng lên.

Nhưng dù thế nào loại chuyện này vẫn nên báo cảnh sát trước đã. Cậu gọi cho Charles, nghe được tiếng tổng đài báo đã hết tiền.

"Chết tiệt! Chiều nay Mike đã nhắc mình!" Harry bắt đầu dĩ nguyên rủa 1 tiếng. Ngã tư đường trống trải nên không có ai có thể giúp cậu báo cảnh sát.

Chậm chút nữa có thể sẽ nguy hiểm đến mạng người.

Dù nói thế nào, mình cũng từng là một thần sáng, hơn nữa mình không phải rắn, không phải lửng, cũng không phải đại bàng, mà là một sư tử Gryffindor!

Vì thế dũng khí của 1 sư tử nhà Gryffindor từ khi sống lại tới nay đã mười bảy năm luôn cẩn thận che giấu.

Harry rất nghiêm túc, cậu yên lặng ẩn vào ngõ tắt nhỏ bên cạnh. Nơi đó đi thông đường đến thị trấn, tên tóc vàng này rõ ràng là vì mua đồ dùng thiết yếu mới mạo hiểm vào thị trấn, mang theo 1 cô bé sẽ không bị nghi ngờ. Hơn nữa bọn chúng hẳn là không có lái xe, dù sao thì xe có thể là do trộm được, nên nếu bị phát hiện sẽ rất phiền toái.

Theo dấu chúng, tìm được nơi ẩn nấp, sau đó sẽ nghĩ biện pháp cứu con tin ra hoặc là báo cảnh sát...

Trong rừng rậm tối đen, hầu như đưa tay cũng không thấy được năm ngón, chung quanh ngẫu nhiên lại truyền đến tiếng cú mèo như đang khàn khàn rên xiết.

Ánh trăng non xuyên thấu cành lá dày đặc, chiếu xuống mặt đất ẩm ướt, tạo thành ánh sáng màu xanh kỳ bí, nhưng là thứ ánh sáng duy nhất trong khu rừng.

Một dáng người nhỏ gầy, linh hoạt xuyên qua rừng rậm. Cậu vượt qua đám dương xỉ rậm rạp, nhưng không phát ra 1 tiếng động nào.

Harry cũng không sợ khung cảnh tối đen này, ở đây chỉ làm cậu nhớ lại khu Rừng Cấm thần bí thời đi học.

Cậu không dám dùng thần chú nguy trang cho mình, bởi vì một khi câu thần chú thất bại sẽ sinh ra hậu quả khó có thể đoán trước được. Nếu kiếp trước cậu dùng nhiều thời gian để luyện phép thuật vô thanh hơn, thêm vào đó nếu khả năng khống chế phép thuật cũng ổn định, thì bây giờ không cần quá cẩn thận như vậy.

Do dự một chút, cậu vẫn sử dụng thần chú cách âm mình hay dùng, để bảo đảm bước chân sẽ không phát ra tiếng động, khiến cho tên tóc vàng phía trước chú ý.

Khi đi được khoảng hai tiếng, trên nền đất rừng ướt sũng này đúng là rất phí sức lực, tên tóc vàng lưng đeo túi du lịch thật lớn cũng càng ngày càng chậm lại, cô bé phía trước cũng đã nghiêng ngả lao đảo.

Thân thể Harry cũng bắt đầu xuất hiện dấu hiệu mệt mỏi, sau khi luyện tập phép thuật cậu còn chưa được nghỉ ngơi. Cậu cố gắng ổn định nhịp thở, để còn có thể theo dấu tên phía trước, bởi vì cậu thật sự không biết cái chỗ chết tiệt đó còn xa lắm không!

Ha, có lẽ đây là vì lệnh truy nã tội phạm của bang, nên khiến toàn bộ cảnh sát đi bắt bọn chúng phải mệt mỏi trên đường. Harry cẩn thận né qua một lùm cây dại, cố gắng chịu đựng không đổi với cái tên phía trước thì triển thần chú nguyên rủa.

Dù sao thì nơi này cũng không có Azkaban...

Tiếng chửi rủa của tên tóc vàng ở trong đêm yên tĩnh mơ hồ truyền đến: "Chết tiệt mày, Lord, sao có thể để tao một mình mang theo con bé này đi mua đồ! Ha, cung à, nhanh lên, mày còn muốn chạy đến sáng sao?"

"Nhưng tôi đi không nổi..." Tiếng cô bé lạnh lạnh truyền đến.

"Đừng có mơ..." Tên tóc vàng cười hắc hắc, lấy tay vỗ vỗ bên hông, khoa tay múa chân làm ra tư thế đầu súng, "Ha, mày nói xem nếu qua mấy tuần nữa

có người phát hiện thi thể thối rữa của 1 cô bé trong rừng...”

“Không ——, xin đừng làm hại tôi! Xin ông...” Cô bé hoảng sợ thét lên, bước nhanh hơn.

“Ha ha ha, thể này mới đúng chứ, cung à, bé Bree của ta.”

...

Harry cẩn thận đi theo phía sau bọn họ, khi xuyên qua một sườn đất thì nhánh cây trên đầu lung lay hai cái, bỗng nhiên rơi xuống 1 thứ màu đen, cùng lúc đó rơi trúng cổ của cậu, tạo cảm giác lạnh lẽo.

Harry hoảng sợ, suýt chút nữa muốn la lên.

Mặc dù có thần chú cách âm, nhưng cậu vẫn khó kiềm chế cảm giác cả người lông tóc dựng đứng, đưa tay chụp lấy thứ trên cổ.

Một con rắn màu xanh lớn bằng ngón tay cái ở trong tay cậu không ngừng giãy dụa, thờ phỉ phỉ, phun đầu lưỡi, nhìn qua hình như là lập tức muốn tấn công.

Đầu hình tam giác —— nó là rắn độc!

“Ha, chờ một chút.” Harry phản xạ có điều kiện mở miệng nói, phát ra không ngờ là tiếng “tê tê”.()

“Là người đang nói chuyện sao? Con người.” Một giọng nói thật nhỏ ngay sau đó truyền vào tai cậu.

A, mình nên sớm nghĩ tới, từ khi phép thuật thức tỉnh, thì cái gì cũng có thể xảy ra! Harry tự mình cũng ngây người, bởi vì từ lúc sống lại trên thế giới này, cậu đã không cách nào nghe hiểu xà ngữ được nữa. Lần này chẳng lẽ là bởi vì phép thuật thức tỉnh, cho nên những khả năng đặc biệt ở kiếp trước cũng thức tỉnh sao? Đáng tiếc bây giờ cũng không phải lúc “mặt đối mặt nói chuyện phiếm”...

“Đừng vậy. Là ta đang nói chuyện, nhưng bây giờ cũng không phải lúc nói chuyện này. Quý ông? Hay quý cô?” Harry liếc mắt nhìn bóng người sắp biến mất ở phía trước, dồn dập mở miệng nói, lại phát hiện mình nói tiếng Anh, vì thế cậu sửa miệng dùng xà ngữ nói lại một lần.

“Là quý cô.” Con rắn nhỏ màu xanh cuối đầu xuống, trên cổ tay cậu quấn hai vòng, nhìn qua có vẻ muốn đem thân thể của mình cột lại.

“Được rồi, quý cô. Tôi bây giờ không có thời gian nói chuyện phiếm với cô, xin trước tiên ngủ một giấc đi.” Tiếng “tê tê” quỷ dị từ miệng phát ra, Harry coi thường kháng nghị của đối phương, đem quý cô rắn từ trên cổ tay kéo xuống, nhét vào túi áo.

Chú giải:

() Ai có xem Harry Potter rồi thì sẽ biết cái tiếng mà em nó phát ra khi nói xà ngữ ha^^, qt đại ca dịch ra chữ đó, nên ta để luôn^^, vì cũng chả biết sửa thành chữ gì cho nó giống^^

Chuẩn bị coi màn phim hành động, mà chắc có hài nữa đó=)), xếp ghế, ôm bắp rang nước ngọt sẵn đi a^^. Giờ thì các nàng biết cái nhân vật thú vị mà ta nói hum trước là “a” rồi ha^^, vì đúng là nó có thể gọi là “người” đầu=)). “quý cô” rắn này rất là thú vị đó=))). Phim hành động này cũng những màn kinh điển nha^^, thử đoán xem là màn gì?^^, tiếp tục ủng hộ nhá^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: “Mối Nguy” Của Harry

Hình như lại qua nửa tiếng, trong tầm mắt Harry xuất hiện một bãi đất trống. Cậu lập tức nhận ra đây là chỗ cửa gỗ, bởi vì chung quanh còn vài thân cây thông vươn vãi.

Giữa bãi đất trống xuất hiện vài căn nhà nhỏ tối đen.

Sâu trong khu rừng này lại có nhà ở... Harry trốn sau 1 gốc cây thông to, không nhúc nhích, nhìn chăm chăm bên kia.

“Ha, người đang chơi trinh thám sao?” Quý cô rắn từ túi áo Harry lộ đầu ra, phát ra tiếng “tê tê” thật nhỏ.

“Suýt, im lặng.” Harry chăm chú nhìn hai bóng người trên bãi đất trống phía trước. Cậu lần theo khoảng rừng bên cạnh bãi đất trống, tiếp cận khu nhà kia.

Tên tóc vàng mang theo cô bé Bree gõ cửa 1 căn phòng, ngay sau 1 luồng ánh sáng vàng mờ nhạt xuyên thấu qua cửa sổ thoát ra ngoài, dường như là đèn pin, bóng người xuất hiện ở cửa sổ hình như trên tay còn cầm súng.

Ngay sau đó trong phòng truyền ra 1 giọng nam rất nhỏ, khàn khàn: “Ài? Johnson? Hay là George?”

“Là tao, Johnson, George đi chuẩn bị xe còn chưa về sao?” Tên tóc vàng trả lời, “Còn mày, sao không giúp tao lấy cái túi chết tiệt trên lưng xuống, tao gần như đi hơn nửa đêm rồi. Sớm biết thế sẽ không để chiếc xe kia lại ven đường.”

“Đồ ngu! Đem theo chiếc xe kia, chúng ta sớm hay muộn cũng bị phát hiện!” Giọng nam khàn khàn lại vang lên.

Ngay sau đó ánh đèn tại cửa sổ lại nhá lên, bãi đất trống chung quanh nhà được chiếu sáng nhờ ngọn đèn mờ nhạt, một bóng người nhoài ra khỏi cửa sổ.

Đó là một căn phòng bằng gỗ mục nát, trên vách tường ẩm ướt đầy rêu xanh, nơi góc mái sáng sủa còn có mạng nhện màu xám trắng, làm cho căn phòng bỏ hoang rất lâu trong khu rừng tối đen lại càng thêm vẻ âm u khủng bố.

Bọn họ đang quay phim kinh dị sao?

Một bảng hiệu cũ nát lọt vào tầm mắt Harry —— xưởng cửa gỗ Forks.

Nơi này không ngờ là một xưởng cửa gỗ bỏ hoang. Harry đột nhiên nhớ tới Charles từng nói với cậu, năm đó, tổ chức bảo vệ môi trường của bang Washington đã đem việc xưởng cửa gỗ ở gần thị trấn Forks khai thác tài nguyên rừng quá mức báo lên toà án, vì thế xưởng cửa gỗ này bị bắt đóng cửa.

Vậy thì chắc chính là chỗ này.

Đầu tiên phải nghĩ biện pháp để biết bên trong có mấy người, số con tin và tội phạm là bao nhiêu. Sau đó chờ đám tội phạm truy nã này đông đủ rồi xử lý bọn chúng. Có lẽ cậu nên tới phía sau căn phòng, không biết chỗ đó có cửa sổ hay không...

Harry định ra một kế hoạch đơn giản, cậu đứng lên từ chỗ bụi dương xỉ, lại bỗng nhiên như nhớ ra cái gì đó, từ trong túi quần lấy ra con rắn nhỏ, đặt nó xuống đất, thấp giọng mở miệng nói: “Quý cô, có thể giúp tôi 1 việc không?”

“A, chẳng lẽ đem người khác nhét vào túi áo là một cách nhờ vả lễ phép sao?” Quý cô rắn bắt mắt nói.

“Ha, xin lỗi, cô. Nếu cô không đồng ý... Dù sao, cô cũng là con rắn xinh đẹp nhất mà tôi từng thấy trên thế giới này.” Harry “thành khẩn” nói xong, cho dù cậu thật sự không biết quan điểm thẩm mỹ của rắn, nhưng việc này cũng không gây khó khăn khi cậu khen tặng nó, hơn nữa nó đúng thật là con rắn mà cậu nói chuyện nhiều nhất trong thế giới này.

“Được rồi, được rồi, quý ngài đây, chỉ này một lần thôi, cậu muốn ta giúp cái gì, có liên quan tới trò chơi trinh thám của cậu không?” Con rắn nhỏ xanh biếc hướng về phía Harry giương đầu lên, giọng nói nhỏ của nó tỏa ra vẻ hung phấn bùng bùng.

“Đương nhiên, đương nhiên rồi, quý cô. Như vậy, xin cô giúp tôi nhìn xem bên trong rốt cuộc có bao nhiêu người được không? Hoặc là, được rồi, có hết sức miêu tả đặc điểm của bọn họ.”

“Được, quý ngài a, đúng là kích thích. Vậy thì cứ chờ ta chiến thắng từ chiến trường trở về đi, người yêu trẻ trung xinh đẹp của ta!” Quý cô rắn dùng giọng điệu “tê tê” nói xong, thân thể màu xanh biếc đã chui vào trong bụi cỏ, biến mất không thấy nữa.

Harry trong lòng khinh thường.

Được rồi, kiên nhẫn là tính chất vốn có của một vị thần sáng vĩ đại, Harry lại nằm úp sấp trong đám cây, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm căn phòng đang đốt đèn.

Mười mấy phút đồng hồ sau, quý cô rắn màu xanh biếc từ trong bụi cỏ chui ra, vẫn là giọng điệu khoa trương kia: “A, hãy nghênh đón người yêu anh dũng của cậu trở về, dâng lên đôi môi giống như hoa hồng kia...”

Trời ạ, chẳng lẽ lúc này còn muốn mình cùng nó diễn một vở kịch lãng mạn sao? Harry cảm giác mình hình như đã phạm sai lầm gì đó. Cậu thấp giọng nói: “Có thể nói việc chính không? Quý cô.”

“Thật không thú vị chút nào. Được rồi, trong phòng tổng cộng có bốn người, một vị con người giống cái, nhỏ tuổi và ba vị giống đực. Khụ... thật ngại quá, là một nữ, và ba nam...”

“Được rồi, quý cô, xin nói nhanh một chút!”

“Kiên nhẫn một chút đi, nhóc con. Thật ra, ta đã nói xong. Nên biết, ta còn chưa thể phân rõ diện mạo của con người các cậu.” Quý cô giải thích như đây là 1 việc hiển nhiên.

Mình sao lại nghĩ đến việc nhờ nó giúp chứ! Quý cô yêu thích chủ nghĩa anh hùng này... Harry vô lực rên rỉ.

“Nhưng, ba người kia có mang theo vũ khí, đó là súng, ta biết. Ta từng bị một người nuôi vài tuần, nhưng là ta lại trốn đi, bởi vì không ai nói chuyện với

ta. Đứng rồi, vừa nãy bọn chúng đang đe dọa cô bé kia...”

Được rồi, ít nhất biết được ba người đàn ông có vũ khí đều là người xấu, còn có một người ở bên ngoài chưa trở về. Mấy người này hẳn là theo thứ tự vừa rồi, người đàn ông tóc vàng, Johnson, người ra ngoài chưa trở về, George, người có giọng nói khàn khàn, Lord, có lẽ hẳn chính là tên trên lệnh truy nã, Edwin Lord, còn tên cuối cùng không biết tên và nhân dạng.

Harry vừa phân tích, vừa đem quý cô rấn cát vào túi áo.

“A, trời ạ, cậu đúng là qua cầu rút ván!”

“Không, cô là vũ khí bí mật.” Harry thuận miệng nói.

“Thật vậy sao? Vũ khí bí mật!”

Harry làm như không nghe thấy.

Đã xác định tình huống, bây giờ nên hành động.

Harry lặng lẽ chạy tới phía sau căn phòng.

Phía sau cũng không có cửa sổ, nhưng loại phòng ốc bằng gỗ này qua thời gian lâu đều sẽ có khe hở. Harry tìm được một cái khe hở để nhìn vào trong, cô bé tóc đen —— Bree ngồi ở tận trong cùng ở 1 góc sáng sủa, ôm hai chân đem mình thu chặt lại. Tên tóc đỏ Edwin Lord ngồi cách đó không xa yên lặng lau súng, tên tóc vàng Johnson cùng 1 tên đầu trọc đáng người như huấn luyện viên thể hình đang tựa vào tường ăn bánh mì.

Cùng lúc tấn công ba người mà còn phải trúng mục tiêu, thì đối với khả năng khống chế phép thuật hiện tại của cậu là tuyệt đối không làm được, thậm chí còn có thể khiến Bree bị thương. Như vậy chỉ có thể xử lý từng tên, mà nhất định phải trước khi bọn chúng nổ súng.

Được rồi, thật ra cũng không phải là một nhiệm vụ quá khó khăn, đối với người trước đây là thần sáng như mình. Harry vừa tự hỏi, vừa chú ý chuyển động trong phòng.

“Tức chết, chúng ta có một triệu Đô-la, một triệu Đô-la! Vì sao mấy ngày nay chỉ có thể ăn cái này? Nhìn tới, nhìn lui, chỉ 1 màu vàng vàng!” Tên tóc vàng Johnson vừa gặm bánh mì vừa lớn tiếng oán hận.

“Câm miệng đi!” Giọng nói khó nghe của Edwin Lord vang lên.

“Edwin Lord, nếu không phải mày xui xẻo bị máy quay chụp được, chúng ta cũng không cần phải chạy trốn như vậy!” Johnson châm chọc.

Tên tóc đỏ đang lau súng bỗng nhiên bỏ tay xuống, hấn ngẩng đầu hung hăng nhìn chăm chăm đồng bọn, vết sẹo ở khóe mắt càng thêm dữ tợn.

Johnson cũng cảnh giác sờ vào súng bên hông.

“Ha, ha, bọn nhóc con.” Giọng nói thoải mái của tên đầu trọc vang lên, “Bây giờ không phải lúc đấu đá, tức giận cũng không tốt, đợi qua chuyện, trước tiên nên đi tìm phụ nữ. Cho nên vì những cô em bikini...”

Bởi vì câu này, không khí khẩn trương của 2 tên kia đã dịu xuống.

“Được rồi, vì những cô em bikini trong tương lai!” Tên tóc vàng mặt mỉm cười, sau đó tiếp tục ăn bánh mì.

“Không, tao nghĩ...” Một lát sau, Johnson bỗng nhiên buông bánh mì trong tay xuống nhìn phía cô bé trong góc tường: “Hiện giờ chúng ta đang có sẵn 1 cô bé, đúng không, bé cưng?”

“Không, các người không thể ——” Bree giương mắt lên hoảng sợ nhìn hấn, hướng góc tường rút vào.

“Có lẽ, đó là một ý không tệ.” Tên đầu trọc cũng quay đầu lại, nhìn chăm chăm cô bé tóc đen.

“Phụ nữ sao...” Tên tóc đỏ châm chọc nhìn đồng bọn của hấn, “Một đám ngu, tình tròng lên não!” Nhưng hấn cũng không có ý định ngăn cản bọn chúng, chỉ nhích sang 1 bên, tránh chỗ cho đồng bọn.

Cô bé tuyệt vọng nhìn bọn chúng, bỗng nhiên đứng lên muốn chạy ra ngoài.

Tên đầu trọc cười ha ha lên, túm chặt cánh tay cô bé, kéo vào bên trong.

Không còn thời gian tiến hành từng bước.

Đám cận bã đáng chết! Harry biết không thể chần chừ, cậu rúc vào bên tường, một câu thần chú “Stupety” vô thanh xuyên qua khe hở trên vách gỗ hướng về phía tên đầu trọc.

Nhưng ngay sau đó, tên Johnson bên cạnh hấn lại vô có ngã ra đất.

A, đúng là khả năng khống chế quá tệ! Rất giống người bạn khi xưa của cậu —— Neville Longbottom khi không khống chế được chổi bay, nếu như là trước kia, cậu đừng mong nghĩ tới chuyện tốt nghiệp Hogwarts.

Nhưng kết quả này cũng không đến nỗi nào! Harry bấu môi, lại lùi trở về khoảng rừng phía sau phòng.

Nhưng không may tên tóc vàng khi ngã xuống đất, đầu nện vào sàn nhà cũ nát, phát ra tiếng “Cộp”.

Tên đầu trọc đang tươi cười đột nhiên dừng lại, hấn buông cánh tay Bree ra, kinh ngạc nhìn đồng bọn bỗng nhiên ngã xuống đất.

Cô bé tóc đen nhân cơ hội đó lui đến góc tường.

Tên tóc đỏ Edwin Lord thì càng thêm cảnh giác, hấn gần như lập tức cầm súng lao ra ngoài cửa, cảnh giác nhìn khu rừng tối đen xung quanh.

“Cơ hội tốt, lại một tên ra ngoài!” Harry chăm chú nhìn tên tóc đỏ đang đứng ở cửa, chuẩn bị tiếp tục phóng 1 câu “Stupety”. Nhưng cậu muốn tên tội phạm kia lại gần 1 chút nữa, để phòng ngừa câu thần chú lại trệch hướng. Vì thế cậu thu hồi thần chú cách âm, phát ra chút tiếng động trong bụi cỏ, đồng thời chuẩn bị trước khi đối phương nổ súng thì tấn công hấn.

Tên tóc đỏ quả nhiên chú ý, hấn giơ súng lên chậm rãi đi tới.

Tốt lắm, chính là lúc này! Khoảng cách này tuyệt đối sẽ không có vấn đề...

Nhưng mà kế hoạch không 1 chút sơ hở của “vị thần sáng tiền nhiệm” cuối cùng lại thất bại.

Một đôi tay mạnh mẽ và lạnh lẽo như được tạc bằng đá bỗng nhiên từ phía sau vuron ra, một bàn tay bịt miệng của cậu, tay kia thì vòng qua hông cậu, bắt lấy 1 bên cổ tay của cậu.

Rồi đồng tử đột nhiên co rút, sau đó trước mắt là một trận choáng váng.

Trong nháy mắt, bên tai vang lên tiếng gió, giống như tất cả đều bị trôi tuột đi...

Cái này đúng là phim hành động hài a=)), quý cô “rắn” này còn nhiều màn khó đỡ lắm, mà các nàng cũng không cần thắc mắc về cách xưng hô của nó nha^^, nó sến vậy đó. À mà mai và mốt sẽ không có chương mới^^, cuối tuần lại là lễ nữa a, pana ở gần^^, thông cảm!

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12: Tranh Cãi

Vừa rồi Harry thật sự không phát hiện phía sau có người, hay nên nói tốc độ của đối phương quá nhanh, vì thế cậu còn chưa kịp có phản ứng.

Tiếng gió rít bên tai, cây cối và bóng đêm chung quanh đều như bị trôi tuột đi.

Sau đó bỗng nhiên dừng lại, Harry mạnh mẽ giãy giụa nhưng đôi tay lạnh lẽo cứng rắn kia lại không hề nhúc nhích, giống như kim sắt vậy. Cậu thậm chí còn cảm thấy được tiếng xương gãy từ phần xương nơi eo của mình do đôi tay kia gây ra.

Sau khi nhìn rõ xung quanh, trên trán lập tức toát mồ hôi lạnh.

Trước mắt đã không còn là xường cửa gỗ, mà là khoảng rừng dày đặc. Khe hở giữa những tầng cây cối có thể thấy được ánh trăng nhấp nhোáng trong rừng.

Mang cậu đi từ chỗ phát hiện ra Edwin Lord, chỉ vài giây đồng hồ, đã ở 1 nơi cách đó hơn trăm mét! Tốc độ như vậy...

Co tay lại, dùng hết sức thúc mạnh về sau, 1 cơn đau lập tức ập tới, cảm giác ngay từ khắc đó như đang đụng phải 1 tảng đá.

Chết tiệt, kẻ bắt mình này tuyệt đối không phải là con người!

Đang đau nhức, “ý chí hùng hục” trong đầu Harry nổi lên. Bất kể là ai, nếu như đã bị phát hiện, cậu quyết định sẽ chiến đấu tới cùng.

Nhưng mà ngay sau đó cậu bỗng nhiên dừng lại, một giọng nam quen thuộc ghé vào lỗ tai nói: “Harry, đừng lên tiếng, cẩn thận cánh tay của cậu.”

Edward Cullen...

Harry thả lỏng thân thể, “Ý chí hùng hực” trong đầu lập tức biến thành lửa giận hùng hực.

Trời ạ, chẳng lẽ hôm nay mình phải thành kẻ sát nhân sao?

Nếu Edward mở miệng chậm 1 chút nữa, ngọn lửa sẽ theo phép thuật bạo phát thoát ra, phát tán quanh Harry, biến xung quanh cậu thành biển lửa.

Nghĩ đến hình ảnh Edward gãy dựa trong biển lửa, Harry nhất thời cảm thấy tim mình ngừng đập.

Ngay sau đó, người đứng phía sau buông tay ra.

Harry mạnh mẽ xoay người lại, vừa xoa khuỷu tay vừa kinh ngạc trừng mắt nhìn Edward. Một lát sau, loại cảm giác kinh ngạc kia hoàn toàn biến thành phần nộ, cậu nhỏ tiếng quát: “Chúa ơi, Edward Cullen, anh làm gì ở đây?”

Gương mặt đẹp trai tái nhợt của Edward trong bóng tối của khu rừng có vẻ mờ ảo, nhưng đôi mắt màu vàng lại rất sắc bén, 1 chút lo lắng trong ánh mắt lập tức biến thành lửa giận: “Harry Swan, những lời này nên là tôi hỏi mới đúng! Cậu nói cậu sẽ về nhà ngủ, nhưng cậu suýt chút nữa đã để cho người khác bắn mình bị thương!”

Đôi mắt đầy lửa giận của Edward dưới ánh trăng giống như toát ra ngọn lửa màu vàng, Harry đột nhiên ngây người, cậu không hiểu đối phương vì sao lại tức giận như vậy. Nhưng dù thế nào, Edward đã hoàn toàn phá hỏng kế hoạch của cậu, hơn nữa cái loại phương pháp “cứu người” bất ngờ này, gần như suýt khiến Harry liều lĩnh sử dụng phép thuật tấn công anh ta.

Vì lửa giận cũng phát ra từ đôi mắt màu xanh biếc, Harry đột nhiên cảm thấy khá buồn cười: “A ——, Mr. Cullen, chẳng lẽ đây là chỗ anh nên tới sao? Chiết tiết thật, tôi lập tức muốn xử lý hẳn, anh bạn ạ. Trong đó có con tin, một cô bé tóc đen, tôi muốn cứu cô bé!”

Edward cười lạnh: “Vậy sao? Anh hùng cứu mỹ nhân ư? Cậu muốn dùng cái gì xử lý hẳn? Dùng quả đấm của cậu đi so với đạn của hẳn, hay là cậu có học qua võ thuật Trung quốc!”

“Không, tôi đương nhiên chuẩn bị...” dùng phép thuật.

Câu kế tiếp nhất thời bị kẹt trong cổ họng, ngữ khí trào phúng của Edward khiến lửa giận của Harry càng lớn, nhưng cậu vẫn chỉ có thể nhìn chằm chằm đối phương, không thể nói ra 1 lời phản bác nào.

Được rồi, Edward lo lắng là đúng, đó là đối với một người bình thường. Cho nên, mình cũng không nên tức giận nữa! Harry trong lòng thở dài. Ít nhất hai tên tội phạm truy nã còn lại sẽ không phát hiện có người ở bên ngoài theo dõi bọn chúng, hơn nữa có lẽ cũng không còn ý muốn làm gì với Bree nữa.

Vì thế sau khi hai người nổi giận dùng dùng đối diện nhau vài giây đồng hồ, Harry dờ mắt trước. Cậu hít một hơi thật sâu, xoay người đi về phía xường cửa.

“Đứng lại, cậu muốn đi đâu?” Một bàn tay từ phía sau nắm chặt lấy cổ tay cậu, ngọn tay mạnh mẽ lạnh như băng tiếp xúc với làn da ấm áp khiến Harry nhất thời rùng mình một cái.

“Buông tay!” Harry gãy vài lần cũng không rút ra được, đối với sức lực của cậu đúng là không có hy vọng gì.

Edward không nói lời nào, mặt không chút thay đổi nhưng trong ánh mắt mang theo một tia khản cầu.

Trời, chẳng lẽ bọn họ đều thích dùng ánh mắt để giết chết mình sao? Harry thừa nhận cậu đối với ánh mắt như vậy thì không thể làm được gì, cậu gần như đã thỏa hiệp.

Nhưng ngay sau đó, một thứ màu xanh biếc thật nhỏ bỗng nhiên từ trong túi Harry xuất hiện, hướng về chỗ tay Edward đang nắm lấy Harry phóng tới: “A, chàng trai yêu dấu của lòng ta, hãy cho phép anh hùng của chàng đến cứu chàng đây “

“Trời ạ, dừng lại!” Đó là rắn độc! Harry thấp giọng la lên, lại phát hiện lời cậu nói không phải xà ngữ, quý cô rắn trong đầu đặc sệt chủ nghĩa anh hùng kia hoàn toàn nghe không hiểu.

Nhưng một giây sau, tuyên ngôn anh dũng của quý cô rắn liền biến thành tiếng kêu cứu thê thảm. Trước khi răng nọc của nó kịp cắn đối phương, Edward cau mày dùng 2 ngón tay chính xác, nhanh chóng chụp lấy nó.

Harry trở mắt nhìn quý cô rắn ở giữa ngón tay tái nhợt của Edward gãy dựa, phần thân dài giống như 1 con giun quay tới quay lui. Vì thế Harry không thể không vì vị “anh hùng” muốn “cứu cậu” mà bị tóm, cầu xin: “Dừng lại, Edward, đó là..., ý tôi nói đó là thú nuôi của tôi!”

“Thú cưng, rắn độc ư? Cậu nuôi một con rắn Mamba xanh ư!” Edward kinh ngạc nhìn Harry, “Tôi nghĩ mình cuối cùng cũng biết được 1 khía cạnh mà cậu không muốn cho ai biết, Harry. Cậu thích mạo hiểm...”

“Edward, việc này và mạo hiểm không có liên quan nhau, xin trả nó lại cho tôi, nó sẽ không cắn tôi đâu.” Harry nhìn chằm chằm Edward.

“Cậu không thể không chế nó.”

“Không, tôi có thể, tin tôi đi.” Harry ngược mắt lên, chăm chú nhìn đối phương, sau đó vươn tay ra.

Edward cắn chặt răng, chần chờ một chút, buông ngón tay ra.

Con Mamba màu xanh hướng Edward “tê tê” hai tiếng, bò theo cánh tay rồi chui và túi áo Harry.

Quý cô rần à, cô tiếp tục đe dọa anh ta cũng vô dụng thôi, anh ta hoàn toàn không hiểu lời của cô đâu.

Harry nhẹ nhàng thở ra, cậu giương mắt nhìn gương mặt của anh chàng nhà Cullen, chậm rãi mở miệng nói: “Buông tôi ra đi, tôi biết mình đang làm gì. Anh không cần lo lắng cho tôi, cũng như tôi không cần lo lắng cho anh vậy. Ngài siêu nhân Edward! Hoặc nên nói là ngài người nhện... Dù sao thì, tôi cũng không phải bạn gái của anh.”

“A —— siêu nhân, người nhện... Đây không phải phim khoa học viễn tưởng đâu, Harry.” Edward theo dõi cậu 1 hồi bỗng nhiên nhếch miệng cười, sau đó anh ta buông cổ tay Harry ra, nghiêm túc mở miệng nói, “Nghe đây, cậu chờ ở chỗ này đi. Tôi đi cứu người bạn nhỏ của cậu ra, sau đó quay lại đây đón cậu.”

A, sao nghe dễ dàng như vậy! Chẳng lẽ 1 thần sáng như mình có vẻ vô dụng đến vậy sao?

“Siêu nhân” và “người nhện” chỉ là Harry thuận miệng nói mà thôi, cậu không biết Edward là cái gì, nhưng cậu có thể khẳng định anh ta không phải con người bình thường. Nghĩ đến sức mạnh của Alice và chỗ quái dị của gia đình Cullen, Harry cảm thấy mình đã phát hiện được 1 bí mật rất lớn. Có lẽ cậu đã sớm chú ý tới, chẳng qua là không muốn theo đuổi tới cùng mà thôi.

Có lẽ, không phải phim khoa học viễn tưởng, mà là giống như cậu đều là những chuyện bí ẩn mà thôi. Một cái tên đang đảo qua trong đầu cậu, nhưng cậu vẫn chưa muốn nói ra miệng.

“Đợi một chút, Edward, cho tôi cùng.” Harry từ phía sau tóm lấy bả vai Edward.

“Đừng có nghĩ đến chuyện đó!” Edward không xoay người, giật khỏi tay Harry, một giây sau liền biến mất trước mặt cậu.

Như ta đã nói, đừng nôn nóng nha các nàng^^, phim chưa hết mà, cứ ôm bắp rang nước ngọt ngồi coi tiếp đi^^, màn kinh điển cũng sắp tới rồi^^. Mà bộ này còn nhiều phim hành động để các nàng xem, cứ mua bắp rang nước ngọt dự trữ sẵn đi^^.

Xem sơ qua ta thiết là rất thích “quý cô” rần a=))))), cười chết ta, chưa thấy ai sến như con rần này a=))))), vì thế câu thoại của nó sẽ đổi các xưng hô cho hợp với từng cảnh=))), nên các nàng đừng thắc mắc tại sao mà cứ xoay như chong chóng na^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Giải Cứu Và Giải Quyết Hậu Quả

“A, đừng mơ sao? Anh ta thật sự nghĩ mình sẽ nghe theo à! Chết tiệt, bọn chúng có súng! Trời ạ, Edward Cullen luôn bất chấp mọi thứ ở trước mặt mình giả làm người bình thường, mình nghĩ mình biết “người rừng” tốt bụng hôm trời mưa to đó là ai rồi...” Harry không cần biết bạn của mình là cái gì, nhưng là một Gryffindor thì không thể nào an tâm chờ ở đây.

Cậu chạy về hướng xường cửa gỗ, vừa mới đến bãi đất trống bên cạnh đã thấy ánh đèn bên trong tắt ngóm.

Tiếp theo là giọng của tên đầu trọc hoảng sợ vang lên: “Chết tiệt, đây là cái gì? Trời ạ...”

“Không...” Tiếng cô bé thét lên.

“Đi ra ngay, mau ra đây! Ta sẽ nổ súng!” Edwin Lord gào thét.

Ngay sau đó là một tiếng súng nổ.

“Edward!” Harry hồi hận không cho anh ta 1 câu thần chú Protego.

Bên trong tối đen, Harry không nhìn thấy gì, trong lòng vô cùng nôn nóng. Với tốc độ của Edward, có lẽ sẽ không bị trúng đạn. Được rồi, ít nhất thì bóng tối sẽ che dấu được thân phận của anh ta, không ai có thể thấy rõ mặt của anh ta.

Còn chưa đi tới cửa, thì cánh cửa của ngôi nhà gỗ bỗng nhiên mở ra.

Cô bé Bree như bị cái gì đẩy tới, nhanh chóng chạy ra ngoài. Cô bé hoảng sợ nhìn chăm chăm khu rừng tối đen chung quanh, cắn môi.

“Ở đây này, Bree!” Harry hướng về phía cô bé đang hoảng hốt chạy bừa gọi 1 tiếng, “Là anh, mau tới đây!”

Cô bé tóc đen thấy Harry, đôi mắt màu nâu nhạt lập tức đầy nước, cô bé lao đảo chạy tới chỗ Harry, vùi đầu vào lòng cậu: “A, anh tới cứu em...”

Một giây sau, một bóng người thâm thiết kêu một tiếng, bay ra từ cửa sổ, té xuống đất liền bất động. Nhờ vào ánh trăng, Harry thấy rõ đây chính là tên đầu trọc.

Trời ạ, chẳng lẽ Edward đã giết hắn sao?

Sau đó là vài tiếng súng liên tiếp vang lên.

“Tốt rồi, không sao đâu, bé ngoan, em cứ chạy thẳng vào rừng, đừng ngừng lại!” Trước hết phải để cho Bree thoát hiểm, Harry đẩy cô bé đang ôm mình ra, còn cậu thì chạy về hướng nhà gỗ.

“Đừng đi!” Bree cắn môi nắm chặt lấy áo Harry, “Nơi đó có ác quỷ!”

Harry nhẹ nhàng bỏ tay cô bé ra: “Không sao, để anh đi xem”

Bàn tay cô bé dùng giữ không khí, cô bé quay đầu lại nhìn Harry, do dự một chút rồi chạy vào rừng.

Ngay khi cô bé tóc đen đang muốn chạy vào rừng, thì bãi đất trống bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện 2 luồng ánh sáng chói mắt, ngay phía trước của Bree.

“A, chết tiệt!” Harry vội vàng xoay người chạy tới chỗ Bree, cậu biết đây có thể là tên tội phạm truy nã thứ tư —— George, đã trở về. George trước đó nhất định là vì an toàn nên không mở đèn xe, hơn nữa chiếc xe kia trong bóng tối không thấy rõ là loại xe vượt địa hình gì, nhưng tiếng động rất nhỏ, vì Harry đang lo lắng cho Edward nên không hề chú ý tới.

George có thể đã nghe thấy tiếng súng, nhưng hắn không biết còn có Edward, bây giờ hắn mở đèn xe chỉ vì 1 nguyên nhân chính là hắn đã thấy cậu và Bree trên bãi đất trống, hắn muốn nổ súng!

“Bree, nằm xuống!” Harry hô to lên chạy tới, đồng thời sử dụng thêm 1 câu thần chú Protego lên người cô bé. Trong nháy mắt đó, phép thuật phóng đi, viên đạn hướng tới chỗ Bree bị văng ra, xướt qua má Harry, tạo ra cảm giác nóng rát.

Harry biết mình bị đạn làm trầy da, nhưng cậu đành phải để mặc. Kế tiếp cậu thì triển 1 câu thần chú Protego trên người mình, Harry đã chạy tới chỗ cô bé Bree đang nằm.

Ngay sau đó cậu đọc “Expelliarmus”, nhưng lại không có bất kỳ phản ứng nào. Đèn xe quá sáng cùng với bóng tối xung quanh khiến cậu không thấy vị trí cụ thể của George, câu thần chú này chắc là bị chệch rồi. Cậu không có thời gian để triển thêm 1 câu Protego trên người cô bé, chỉ có thể ôm Bree dùng thân thể đỡ đạn cho cô bé, đồng thời chuẩn bị 1 câu Protego.

Khi tiếng súng vang lên, một cái bóng màu đen bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Harry.

Một âm thanh vang lên, dường như là viên đạn bắn vào 1 vật gì đó gây nên tiếng va chạm.

“Không, Edward!” Harry trong đầu trống rỗng, viên đạn kia nhất định đã trúng Edward.

Ngay sau đó, bóng đen kia tấn công về phía ô tô. Ngay tức một bóng người bay ra, rơi xuống bên cạnh Harry, ngã trên đất, bất động. Đó là 1 tên cao gầy xa lạ, Harry biết hắn chính là tên tội phạm truy nã cuối cùng —— George.

Chung quanh rất yên tĩnh, đèn xe cũng đã tắt, mọi thứ lại tối đen.

Harry buông cô bé đang nắm chặt áo mình ra, đi về phía Edward đang đứng yên bất động: “Anh bị thương sao? Viên đạn...”

Edward lặng lẽ đứng ở chỗ ô tô, cổ đã hoàn toàn bị bóng cây che mất, nhưng càng khiến cậu dường như có thể nhìn rõ “vết máu” hơn. Harry thấy không rõ về mặt của anh ta, nhưng ánh mắt của Edward lại như đang sáng lên, con ngươi gần như đã biến thành màu đen.

“Anh trúng đạn rồi! Anh thật ra không cần phải đỡ đạn.” Nhờ vào ánh trăng chiếu sáng, Harry thấy trên bả vai đối phương rõ ràng có 1 lỗ nhỏ, chung quanh còn có vết cháy xém, đó là dấu vết viên đạn lưu lại, nhưng không có máu chảy, có lẽ không bị thương nặng.

Harry nhẹ nhàng thở ra.

“Đừng tới đây, Harry!” Khi Harry tiến tới, anh ta lại nhanh chóng lui ra sau từng bước, cả người lui vào bóng đêm. Sắc mặt của anh ta rất kỳ lạ, ánh mắt nhìn chăm chăm Harry còn mang theo sự đói khát.

Ánh mắt của Edward nhìn chăm chăm vào vết trầy do đạn gây ra trên mặt Harry, bỗng dưng xoay đầu lại: “Chết tiệt!” Ngay sau đó liền biến mất trong rừng rậm.

Harry đứng nguyên tại chỗ ngơ ngác nhìn nơi Edward biến mất, đưa tay vuốt ve miệng vết thương trên mặt, cảm giác được đau đớn, trên ngón tay dính chút màu đỏ của máu. Trong nháy mắt, cậu như nhìn thấy được sự đau khổ trong đôi mắt đen kia. Anh ta thật ra có thể không chế được mình, nhưng anh ta vẫn bỏ đi...

Hồi lâu sau, Harry bắt buộc chính mình phục hồi tinh thần lại, thì thào mở miệng nói: “Trời ạ, loại tính cách đặc biệt này đúng là không tốt chút nào, Edward... A, chẳng lẽ anh muốn tìm chỗ nào đó ẩn nấp sao? Hay anh ta muốn mình phải tự giải quyết hậu quả! Anh ta làm sao biết mình có thể giải quyết tất cả chuyện này...”

Cậu lau đi vết máu trên mặt, quay đầu nhìn về phía Bree.

“A, vừa rồi... là... siêu nhân sao? Lúc đó quá tối, em không thấy rõ gương mặt của anh ta... Em muốn hỏi, anh có phải là phụ tá của siêu nhân không?” cô bé kinh ngạc nhìn nơi Edward biến mất, sự sợ hãi trong đôi mắt nâu nhạt dần dần biến mất, chỉ còn sự tò mò.

Edward đúng là rất có duyên với “siêu nhân”, Harry có thể tưởng tượng ra hình ảnh lãng mạn trong đầu của cô bé tầm tuổi này.

“Không, anh ấy không phải là siêu anh hùng. Hoàn toàn ngược lại, thật ra anh ấy là ma cà rồng.” Harry nháy mắt với Bree, như đang đùa giỡn, “Đúng rồi, anh là Harry, Harry Swan.”

Về mặt của cậu đã khiến Bree nhẹ nhàng thở ra, nhưng cô bé rõ ràng không tin lời cậu: “A, đúng là rất ngẫu nhiên! Em là Bree Tanner, đến từ Seattle. Harry, cảm ơn anh đã cứu em.”

“Được phục vụ 1 quý cô xinh đẹp thế này là vinh hạnh của tôi.” Harry hướng về phía cô bé tóc đen vươn tay ra.

Cô bé nắm lấy tay cậu đứng lên: “Chuyện hôm nay, em sẽ không nói ra đâu. Thật đó... Em biết nguyên tắc của anh hùng mà.”

Harry nở nụ cười: “Đúng vậy, anh tin em sẽ không nói ra, Bree... Bởi vì em sẽ không nhớ được gì.” Harry dịu dàng nhìn cô bé, trong đôi mắt màu xanh biếc có một chút áy náy.

Ngay sau đó thân thể Bree ngã xuống, Harry đỡ lấy cô bé, nhẹ nhàng đặt xuống đất.

“Xin lỗi, cô bé, chuyện đêm nay em sẽ không nhớ gì cả, có giấc mơ đẹp nhé...” Harry dịu dàng nói.

Một cậu thân chủ “Stupety” và 1 câu “Obliviate”, Harry lấy đi toàn bộ kí ức của Bree Tanner từ lúc gặp cậu trên đường cho đến hiện tại.

Sau đó cậu bắt đầu kiểm tra mấy tên tội phạm truy nã còn lại, bọn chúng cũng chưa chết, nghiêm trọng nhất chỉ là gãy 3 cái xương sườn mà thôi, xem ra Edward cũng đã nương tay. Cậu cũng cho chúng mỗi tên 1 câu “Obliviate”.

Sau đó, cậu đi xung quanh căn nhà gỗ 2 vòng, thi triển mấy câu “Úm ba la chà rủa!” và “Sửa chữa!”, xóa đi dấu vết va đập mạnh trên vách tường và dấu chân trên mặt đất.

Loại chuyện này Harry rất quen thuộc, trước kia khi cậu làm thần sáng cũng thường xuyên cùng đồng nghiệp phá án ở thế giới Muggle, xong việc cũng luôn do cậu làm loại việc giải quyết hậu quả này, cậu đối với việc đánh lừa thiết bị kiểm nghiệm công nghệ cao như thế thì rất rõ ràng.

“Không có dấu vết gì lưu lại, lát nữa chỉ cần nặc danh báo cảnh sát là được rồi. Nhưng Charles nhất định sẽ đau đầu, ông ấy không thể biết được là ai làm, bởi vì tội phạm và con tin đều không nhớ bất cứ chuyện gì, lúc viết báo cáo có lẽ cần bịa ra một tá lời nói dối để ứng phó với tổng cục. Được rồi, ít ra thì sau này Charles sẽ không bận rộn nữa, nhưng nếu cuối tuần ông ấy cũng không tăng ca, thì mình làm sao mới có thể chuồn đi đây...”

Sao nào phim hành động cũng hồi hộp quá đúng không?^^, Đây mới gọi là màn kinh điển “anh hùng cứu mỹ nhân” na, lấy thân đỡ đạn a^^. Cũng sắp tới đoạn tình tò rui na^^, đôi trẻ đúng là rất lãng mạn và ngọt ngào, đúng chuẩn của cái thể loại, chả thấy ngược chỉ^^.

Qua này ta đang đuối vì đào hoài mà hem tìm được mấy cái Dj của D18 cho nên mới post trưa thôi này, thông cảm na^^, ta muốn mò mẫm luôn rùi, đào hoài hem ra:(:(:(:(:(:(

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Trở Về Thị Trấn

Harry sau khi làm xong tất cả, mới cảm thấy toàn thân vô cùng mệt mỏi. Cậu tựa vào thân cây bên mép rừng, gần như muốn ngủ.

Chết tiệt, nhất định phải tìm được chiếc Chevrolet màu đỏ của mình trước hừng đông, như vậy có thể giả bộ như đêm qua vì sợ xảy ra sự cố cho nên dừng ở ven đường nghỉ ngơi, không cẩn thận ngủ quên, mãi đến hừng đông mới tỉnh lại. Như vậy thì nhiều lắm Charles chỉ lái nhái không ngừng, nhưng không cảm đoán cậu.

Tháo mất kính xuống, xoa nhẹ đôi mắt màu xanh biếc, Harry đi về hướng về quốc lộ.

Mới đi hai bước, bên tai đã truyền đến tiếng động cơ ô tô.

Harry cảnh giác núp vào phía sau thân cây, nhưng chiếc xe này cứ như có mắt, trong bóng đêm đảo một vòng tròn, dừng bên cạnh thân cây cậu đang trốn.

“Harry, mau ra đây đi.”

Là tiếng của Alice, Harry nhẹ nhàng thở ra, từ phía sau thân cây đi tới.

Cô gái tóc đen xinh đẹp ngồi trên ghế lái mỉm cười nhìn cậu, bên cạnh là cô nàng tóc vàng xinh đẹp lạnh lùng Rosalie Cullen.

“Tôi muốn hỏi..., các cậu làm sao tìm được tôi?”

“A, Harry, nên biết rằng mùi của cậu rất thu hút, từ xa tôi đã ngửi thấy” Alice như đang nói đùa, nhưng Harry biết cô ấy đang nói thật. Cậu theo bản năng sờ sờ miệng vết thương trên mặt, nơi đó đã không còn chảy máu.

Rosalie lạnh lùng đánh giá cậu, nhưng không lên tiếng.

Harry nhạy cảm phát hiện cô gái tóc vàng xinh đẹp này đối với cậu không hề thân thiện như Alice và Emmet. Được rồi, ít ra cũng không có ác ý, chỉ là có chút cảm giác chán ghét mà thôi.

Harry giả như hoàn toàn không nhận thấy, xoa nhẹ mái tóc rối bù của mình: “Sao các cậu lại tới? Cám ơn trời, xin đưa tớ tới chỗ chiếc xe tải, tớ cũng không muốn đi bộ về.”

“Được rồi, thật ra thì chính là Edward bảo bọn tớ tới đón cậu, Harry. Anh ấy... anh ấy không hề muốn để cậu ở nơi này 1 mình, hãy tin tớ, anh không phải cố ý, anh ấy chỉ là có chút khó khăn. Hơn nữa, anh ấy nói cậu có thể đã biết..., ý tớ là, cả gia đình tớ đều không phải người bình thường, đúng không?”

“Đúng vậy, cậu muốn nói các cậu là ma cà rồng sao?” Harry biết mình nếu là 1 “người bình thường” thì ít nhất cũng nên giả như kinh ngạc hoặc khiếp sợ, nhưng khi hình ảnh đôi mắt xinh đẹp nhưng đau khổ lóe lên trong đầu thì Harry lại bình tĩnh mở miệng, trên mặt cậu gần như không có 1 chút ngạc nhiên.

“A, trời ạ, cậu ta lại nói cho hấn biết! Sớm biết thế chị nên đồng ý với ý kiến của Jasper, hấn chính là một tai họa.” Nghe được điều này, Rosalie kinh ngạc mở miệng nói, cô chán ghét nhìn thoáng qua Harry, “Chị không biết cậu ta rốt cuộc nghĩ cái gì! Cậu ta thật sự là không chịu nổi loại hương vị hấp dẫn này!”

Rosalie hoàn toàn không e ngại người bị mình nói thành “tai họa” đang đứng bên cạnh, Harry trong lòng bất mãn bĩu môi, nhưng vẫn như trước làm như không nghe thấy, mở miệng nói: “Không, anh ta không nói cho tôi biết anh ta là cái gì, là tự tôi đoán. Còn nữa, vừa rồi cô mới nói...”

“Hấp dẫn, mùi máu hấp dẫn —— hiếm có...” Rosalie nhìn vết thương đã ngừng chảy máu của cậu, kéo dài giọng chậm rãi trả lời, trong đôi mắt vô cùng xinh đẹp kia đầy ánh sáng khác thường kỳ quái.

“Ha, Rosalie, đừng dọa cậu ấy. Edward sẽ không vui, anh ấy cũng rất khó sở rồi.” Alice cắt ngang biểu cảm đối khát của chị mình, “Harry, gia đình Cullen của chúng tôi không giống ma cà rồng khác, chúng tôi không hút máu người, chỉ hút máu động vật mà thôi. Nhưng cậu biết đó, trên thực tế thì không thể hấp dẫn bằng máu người. Cho nên, cậu còn dám đi nhờ xe của chúng tôi về không?”

“Đương nhiên, tôi muốn nói, đúng là thần kỳ! Vậy các cậu cứ cách hai tuần đều xin phép tập thể là vì ra ngoài săn bắn sao?” Harry làm ra bộ dạng rất hưng phấn, giống như cậu thật sự là 1 thiếu niên bởi vì được tiếp xúc với “sinh vật” trong truyền thuyết mà cực kỳ phấn khích. Ngay sau đó cậu lập tức vô cùng hối hận: vì sao mình cứ theo bản năng dùng loại giọng điệu này để nói chuyện, chẳng lẽ đây mới là bản tính của mình sao? Mình cũng đâu còn trẻ con...

“Đúng vậy, anh chàng thông minh, cũng rất đặc biệt. Hơn nữa cậu hình như đối với thân phận của bọn tôi cũng không ngạc nhiên.” Alice nở nụ cười.

Đó là bởi vì tôi từng cùng người sói ở chung một thời gian rất dài, ít ra thì cũng là loài tự xưng là sinh vật bóng tối như ma cà rồng. Nhưng quan trọng nhất, trong thế giới này, tôi và các người đều là ngoại tộc.

Vì thế Harry mở cửa xe chui vào ghế sau ô tô, nói đùa rằng: “Không ngờ cậu là ma cà rồng cũng là anh hùng, muốn giúp cảnh sát đối phó đám tội phạm truy nã này.”

“Không phải, Harry, việc này bình thường thì bọn tôi sẽ không quan tâm. Nhưng lần này đám người đó trốn trong rừng, dẫn tới rất nhiều cảnh sát, cho nên chúng tôi không thể không ra tay đuổi bọn chúng đi, để phòng ngừa bí mật của chúng tôi bị lộ.” Alice khởi động ô tô.

Cùng lúc đó, Rosalie mở cửa xe đi ra ngoài, biến mất trong bóng đêm.

“A, cô ấy... cô ấy không phải bởi vì tôi lên xe nên mới xuống đấy chứ, a ——” Harry bắt an mở to hai mắt, nắm chặt dây an toàn.

“Không phải,” Alice quay đầu, dùng giọng nói đáng yêu như đang hát, nói: “Chuyện vừa rồi còn chưa xong, Edward giữa chừng đã bỏ đi, Rosalie phải đi giải quyết hậu quả. Tổ đưa cậu về trước, Rosalie sẽ về nhà sau, chờ trời sáng, chị ấy sẽ báo cảnh sát, đương nhiên là nặc danh.”

“Giải quyết hậu quả? Các cậu làm sao giải quyết hậu quả? Hay là, chừng tộc của các cậu...” Harry tò mò hỏi.

“Chi tiết cụ thể, có lẽ Edward sẽ nói cho cậu biết sau, Harry. Thật ra chị ấy chỉ đi kiểm tra xem có dấu vết gì có thể đủ làm bại lộ thân phận chúng tôi hay không thôi, đám tội phạm truy nã này hoàn toàn không biết là cái gì tấn công bọn chúng. Nhưng cô bé kia thì có chút phiền phức, không biết nó có nhìn rõ mặt Edward hay không. Nhưng có lẽ không phải là vấn đề gì lớn, chúng ta có thể thuyết phục cô bé giữ bí mật. Hơn nữa cho dù cô bé nói với cảnh sát, bọn họ cũng sẽ không tin, nhưng còn cậu, Harry, cậu sẽ có chút phiền toái...” Alice mở to hai mắt.

“Tôi muốn nói là, có thể nào các cậu vì giữ bí mật mà biến cô bé thành...”

“Không, Harry, chúng tôi không thể tùy tiện biến con người thành đồng loại của mình, đó là cấm kỵ.”

“Xin lỗi, còn nữa...” Harry ngượng ngùng nói, “Thật ra..., các cậu không cần thiết phải đi, đối với việc giải quyết hậu quả, các cậu hoàn toàn không cần lo lắng.” Đối với lời nói của Alice, Harry có chút thất vọng, cậu đang chờ mong phương pháp giải quyết hậu quả của gia đình Cullen.

“Vì sao?” Harry từ kính chiếu hậu nhìn thấy ánh mắt tò mò của Alice.

“Rất khó giải thích, có lẽ ngày mai cậu sẽ biết.” Chuyện cho tới bây giờ, Harry cũng không có ý định gạt gia đình Cullen về bí mật mình là 1 phù thủy. Có lẽ nhờ vào bọn họ, cậu có thể xác định được trên thế giới này còn phù thủy khác hay không, nhưng cậu còn chưa nghĩ ra làm sao mở miệng. Vì thế Harry không nói đến vấn đề này, cậu chuyển đề tài, “Vừa rồi cậu nói cậu đi theo mùi của tôi mà tìm được chỗ này, nếu nói vậy thì khứu giác của ma cà rồng đều tốt như thế sao?”

“Thật ra cũng không hẳn vậy, nhưng so với con người bình thường thì tốt hơn. Chỉ cần khoảng cách không xa lắm, trong vòng 3 ngày chúng tôi đều có thể ngửi được mùi cậu lưu lại ở đây.”

A, mình đúng đã may mắn là vài ngày sau, gia đình Cullen mới phát hiện “khung cảnh hậu quả” lần đầu tiên mình luyện tập khống chế phép thuật ư? Nếu không đã sớm bị lộ... Harry dựa vào chỗ tựa lưng mềm mại phía sau, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

Có lẽ là thấy Harry thật sự quá buồn ngủ, Alice cũng không nói gì nữa.

Một giờ sau, Harry mơ mơ màng màng chui vào chiếc xe Chevrolet màu đỏ của mình, lập tức tiếp tục ngủ. Chân trời đã hơi nhạt màu, đêm dài sắp qua.

Nhiều khi ta hem biết trong đầu em nó nghĩ cái chi=)), đúng là máu phiêu lưu quá nặng rùi, cái gì cũng muốn kịch tính=))). Bắt đầu vào giai đoạn dẫn đo suy nghĩ trước khi tỉnh tò, ý không là “nói rõ” mới đúng a=))))))))

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Truyền Thuyết Và Sự Thật

Một đôi mắt như đêm đen lóe lên trong bóng tối, kẻ đó gương mặt tuyệt đẹp tái nhợt cùng răng nanh sắc nhọn.

Cơ thể cứng rắn như đá cẩm thạch, nhẹ nhàng bay vọt lên thân cây thông cao lớn phủ đầy tuyết.

Ánh mắt đầy sự đói khát kỳ lạ, nhưng cậu cảm nhận được ánh mắt không phải chỉ đơn thuần đang nhìn vào thức ăn.

Bởi vì ngay sau đó, đôi mắt tối đen như vực sâu biến thành màu vàng xinh đẹp rực rỡ, giống như 1 thiên sứ bên cạnh Thượng Đế.

...

“Chết tiệt, đó là ma cà rồng, mình sao lại liên tưởng đến Thiên Sứ...”

Ngoài cửa sổ xe truyền đến tiếng “Bang bang”, đánh thức Harry còn đang lơ mơ ngủ.

Cánh tay đang chống trên cửa xe theo phản xạ di chuyển, khiến đầu Harry trượt xuống, “cộp” một tiếng đập vào tay lái.

“A, trời à!” Cậu xoa nhẹ thái dương, đỡ mắt kính. Mơ mơ màng màng, nhìn thấy gương mặt của Charles xuất hiện ngoài cửa sổ xe, trên gương mặt nghiêm túc đang tích trữ sức lực chờ bùng nổ tức giận, giống như bầu trời ở thị trấn Forks trước khi mưa bão: “Này, con ngủ suốt đêm ở chỗ này sao?”

Harry lập tức tỉnh táo lại, quay kiếng xe xuống, duỗi tay ngăn ánh mặt trời chiếu vào: “A, đúng là không tốt lắm, cha. Ý con là, con không phải cố ý, tối hôm qua từ party về, con thật sự rất mệt. Nếu đang mệt mỏi thì không biết sẽ xảy ra vấn đề...”

“Vậy sao? Thế ——, đây là cái gì?” Charles nghi ngờ nhìn cậu, đưa tay chỉ vào vết trầy trên gương mặt cậu.

“Cái này... cha, đây là do không cẩn thận, khi nhảy cùng Anna con không cẩn thận bị vấp... Cha cũng biết mà, con từ trước tới nay vốn không biết nhảy, thật sự rất mất mặt.” Harry “khô sở” nhìn cha mình, hi vọng chiếm được sự cảm thông. Cậu đang cố gắng dùng ánh mắt để đánh bại một vị cảnh sát trưởng.

Nhưng lần này Charles dường như không chịu thua, ông chăm chú nhìn xem con trai mình còn muốn nói gì nữa, nhưng rồi ông chán chờ một chút, sau đó ho hai tiếng: “Cha hiện tại không có thời gian. Được rồi, nhóc con, còn không mau đi về nhà, cha còn có công việc cần tới cục cảnh sát, buổi chiều gặp lại.” Sau đó ông ấy lên xe tuần tra đang đỗ bên cạnh.

“Tạm biệt, cha, chiều gặp lại.” Cảm ơn công việc của ông ấy... Harry thò đầu ra ngoài cửa sổ, hô lên với Charles.

Charles hướng cậu phất phất tay.

Sau đó Harry thấy trong xe tuần tra, 1 cô bé tóc đen ngồi ở ghế sau, đang tò mò nhìn mình.

Harry thân thiện cười với cô bé: “Chào, cô bé, em tên gì?”

“Bree, Bree Tanner.” Cô bé do dự một chút, rồi nở nụ cười.

“A, Bree, xin chào. Anh là Harry, Harry Swan, đúng rồi, rất vui được gặp em!”

...

Harry nhìn chiếc xe tuần tra biến mất ở góc rẽ, mới chậm rãi khởi động xe của mình. Cậu ngẩng đầu nhìn chằm chằm bầu trời quang đãng hiếm có ở thị trấn Forks, về nhà ngủ hay đi ra ngoài hóng gió khiến cậu do dự suy nghĩ. Vì dù sao thì, cậu chỉ mới ngủ không đến bốn giờ mà thôi.

Nửa giờ sau, Harry đang nằm trong phòng ngủ của mình sắp chìm vào mộng đẹp.

Áo khoác mà cậu tiện tay vứt trên ghế, bỗng nhiên có thứ gì đó chuyển động. Vài phút đồng hồ sau, một con rắn nhỏ màu xanh biếc chui ra.

Nó nằm im trong chốc lát, rồi bò về phía giường của Harry.

Ngay khi sắp bò tới gối đầu thì một bàn tay tái nhợt lạnh lẽo tóm được nó, đem nó ném vào góc phòng.

Con rắn nhỏ xoay vài vòng rồi chuyển sang tư thế tấn công, nhưng khi thấy rõ người trước mặt mình thì liền gục xuống, cả thân thể dán chặt lấy mặt đất lùi vào khe hở bên dưới cái bàn.

Thanh niên đẹp trai nhưng tái nhợt lẳng lặng đứng ở chỗ cửa sổ.

Ánh nắng từ khe hở trên bức màn chiếu lên người anh ta, phát ra ánh sáng chói mắt như kim cương lấp lánh.

Anh ta đứng đó trong chốc lát, khe khẽ thở dài, phủ thêm áo choàng sẫm màu, rồi biến mất.

“... Gần đây tâm tình Charles rất tốt, bởi vì đám tội phạm đến từ Seattle đã bị đội ‘Siêu anh hùng’ thần bí tóm được, ông ấy cũng không cần làm thêm giờ. Chỉ có điều ông ấy phải bịa 1 câu chuyện thật dài để đối phó với người tổng cục điều tới, trong đó còn có ý kiến của anh nữa. Tiện thể nói luôn, mấy ngày nay thời tiết ở Forks rất tốt, trời nắng liên tục cả ngày. Bella, hoan nghênh em đến đây chơi bất cứ lúc nào.

Vĩnh viễn yêu em, Harry “

Sau khi gửi thư, Harry mở Google, đánh vào thanh dò tìm ba chữ “Ma cà rồng”.

Kết quả xuất hiện hàng trăm trang có nội dung này, cậu đành đọc từng trang một.

Những truyền thuyết và tư liệu này so với những gì mà cậu biết được ở kiếp trước cũng không khác biệt lắm. Ở thế giới phép thuật ma cà rồng cũng không phải một chủng tộc phổ biến, bọn họ đa số đều sống ẩn dật, còn tự gọi mình là Huyết tộc. Cho dù lúc còn là thần sáng, Harry gần như chưa cùng tiếp xúc với họ, chỉ nhìn thấy từ xa.

Thế giới này cũng có đủ loại truyền thuyết, tổ tiên ma cà rồng —— Cain, quý tộc Romania bị ruồng bỏ —— Dracula...

Tái nhợt, xinh đẹp, hút máu người, sợ tỏi, thập tự giá (✝) và ánh mặt trời...

Cậu thấy những truyền thuyết này và gia đình Cullen có một chút tương xứng, nhưng cũng có một chút bất đồng.

Cậu đã từng thấy các cô gái của gia đình Cullen ăn thức ăn của con người, trong đó còn có tôi. Thậm chí cậu còn thấy Emmet đeo thập tự giá (+). Ban ngày bọn họ vẫn cùng con người đi học, cùng hoạt động, hơn nữa Carlisle Cullen còn là bác sĩ ở bệnh viện, tận tâm trị bệnh cứu người. Họ không hút máu người, chỉ dùng máu động vật...

Không biết ma cà rồng ở thế giới này có phải đều là như thế, hay chỉ có gia đình Cullen là đặc biệt.

Vốn tưởng gia đình Cullen sẽ tò mò với cách giải quyết hậu quả mà nhanh chóng tìm cậu để hỏi, nhưng thứ Hai khi đi học, Harry lại không gặp bất cứ thành viên nào của gia đình Cullen, nghe nói họ vì ít khi được thời tiết tốt, cho nên lại xin phép đi xa.

Trước kia khi không biết thân phận của họ thì không có chú ý, gia đình Cullen tuy rằng có thể hoạt động vào ban ngày, nhưng hình như những ngày trời nắng đều không thấy bóng dáng.

Có lẽ họ đúng thật là sợ ánh mặt trời.

Hiểu biết của Harry về họ chỉ ở mức trong tư liệu, suy đoán của cậu và những lời nói ít ỏi của Alice. Bởi vì không gặp được bất cứ thành viên nào của gia đình Cullen, cậu còn chưa hỏi rõ bọn họ, thậm chí không có cơ hội nói với họ chuyện của mình, hơn nữa nhờ họ cậu có thể sẽ biết thêm nhiều bí mật về thế giới này.

Sau đó cậu nhớ lại lúc Edward hốt hoảng bỏ đi hôm đó, là khi cậu bị chảy máu, ánh mắt anh ấy nhìn cậu tuy đói khát nhưng vẻ mặt lại đau khổ.

Harry cảm thấy mình cần nói chuyện rõ ràng với Edward, cho dù cậu cũng không rõ mình cần nói cái gì.

Tiếng chuông cửa bỗng nhiên vang lên, cắt ngang suy nghĩ của cậu.

“Này, Harry, xuống đây. Là đồ của con!” Tiếng Charles vang lên từ dưới lầu.

Harry chạy nhanh xuống lầu, thấy Charles cầm tờ báo đứng ở cửa, người đưa thư đang ôm 1 thùng giấy vào phòng khách.

“Harry, đây là cái gì?” Cảnh sát trưởng nhìn con trai mình, tò mò hỏi.

“À, cha, sau này lên đại học con quyết định ghi danh vào ngành điều chế thuốc, những thứ này là tài liệu thực nghiệm con cần dùng để chuẩn bị.” Harry ký nhận hàng, không quay đầu lại, trả lời.

Charles đột nhiên cảm thấy ông thật sự không hiểu nổi Harry, ông đứng tại chỗ nhìn chằm chằm cái thùng lớn kia, giống như muốn nhìn xem bên trong rốt cuộc có chứa chất nguy hiểm gì hay không: “Bảo chế thuốc? Con không phải lúc đầu muốn học văn hoặc là thông tin sao? Sao lại đổi ý?”

“A, gần đây con phát hiện mình rất có năng khiếu với hóa học, cũng không muốn lãng phí. Vì, con luôn muốn tự thử nghiệm một vài nghiên cứu mang tính chuyên nghiệp.” Harry hoàn toàn không để mắt đến chuyện học kỹ trước khi còn ở Phoenix thành tích hóa học của cậu chỉ vừa đủ chuẩn.

“Cần phải làm thí nghiệm ở nhà sao?” Charles nhìn cái thùng giấy rất to kia, cẩn thận mở miệng nói, “Cha có thể nhìn không? Đồ vật bên trong... ý cha là, cha cũng cảm thấy rất hứng thú.”

“A, cha... Được rồi, được rồi.” Harry mở thùng ra, biết Charles đang mở to mắt nói dối, nhưng cậu vẫn rất cảm kích ông ấy quan tâm mình như vậy.

Bên trong là đủ loại dược liệu, chỉ có rất ít vật liệu hoá học, còn có 1 bản danh sách ghi rõ ràng rành mạch từng thứ.

Charles nhìn vào trong, ho hai tiếng: “Được rồi, nhóc con, nhớ chú ý an toàn.”

“Đương nhiên, chúng nó cũng đâu có nguy hiểm gì không phải sao?” Đối với phù thủy mà nói. Harry biết cha của mình hoàn toàn không hiểu, vì thế cậu trắng trợn nói dối.

Nhiều khi thấy tội cho quý cô rấn=))))))))), nhưng ai bảo nó là “loài nguy hiểm” làm chi, đành chịu vậy, mà sau này nó cũng biết thân biết phận lắm na=)))))).

Vẫn chưa tới lúc tinh tò đầu, còn đoán “si nghĩ” dữ lắm a, chuyện “chung thân đại sự” mờ, phải từ từ na^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đêm Khuya Viễn Thăm

Đem được liệu chuyển vào phòng ngủ của mình xong, một con rắn nhỏ màu xanh biếc chậm rãi từ dưới gối đầu chui ra.

Tiếng “tê tê” truyền vào tai: “A, Harry, chào buổi chiều!”

“Medusa, chào buổi chiều.” Harry vừa xem xét danh sách, vừa không chú tâm chào hỏi quý cô rắn.

Medusa là tên mới của con rắn nhỏ màu xanh biếc kia, đây là tên nó tự đặt. Hôm đó sau khi Edward nói xong, Harry về nhà lên trên mạng tra một chút, nó đúng thật là một con rắn Mamba màu xanh, nhưng là hình như có biến dị, màu vảy không hề xanh biếc như đồng loại của nó, nên nó rất không hài lòng về điều này.

Medusa vô cùng sùng bái nữ hoàng đầu rắn trong truyền thuyết kia, vì thế dùng tên của bà ta đặt cho mình. Nghe nói nếu có được khả năng như vậy thì nó có thể không phải tốn sức mà chỉ cần quấy đuôi 1 cái đã có thể đem “cái tên thô lỗ nhà Cullen” ném ra góc tường hoặc biến hẳn thành đá. Nhưng điều làm nó thất vọng chính là, vị chủ nhân kia của nó đối với câu nói này chưa bao giờ bình luận gì cả.

“Hắn là 1 tên rình rập đáng xấu hổ!” Medusa nhỏ giọng nói, nhưng Harry vẫn đang chăm chú vào cái danh sách thật dài kia, chỉ vô ý thức “Ừ” một tiếng tỏ vẻ cậu đã biết.

“A —— cậu ta hoàn toàn không để ý nghe mình nói...” Con Mamba xanh biến dị nằm ngửa trên giường của Harry, lộ ra vảy bụng màu sáng. Nó kéo dài giọng ra, cố gắng hấp dẫn sự chú ý của cậu chủ, “Người yêu trẻ tuổi của ta ơi, mỗi lần nghe tên ta từ đôi môi đỏ mọng của chàng, ta lập tức trở thành 1 bông hoa bồ công anh nhẹ nhàng, bay lên...”

Một cậu thần chú cách âm vô thanh được phóng ra, Harry cẩn thận so sánh đơn đặt hàng và hàng mình nhận được. Cậu thần chú này là cái mà cậu thuần thục nhất.

Con rắn nhỏ màu xanh biếc kia hoàn toàn không phát hiện tiếng của mình bị chặn lại trong 1 phạm vi rất nhỏ, vẫn hưng phấn nói không ngừng, mãi đến khi miệng đắng lưỡi khô.

Sau một lúc lâu, Harry buông danh sách, nhẹ nhàng thờ ra.

Những được liệu này là do cậu dùng tiền tích góp vốn dùng trả học phí khi lên đại học để đặt hàng qua mạng, đây là thành quả mà mấy tháng nay cậu tra cứu hình dạng được liệu gốc, thành phần và cách sử dụng, rồi quyết định xem thứ nào có thể thay thế nguyên liệu độc được để chế ra thuốc ổn định hoặc thuốc làm dịu. May mắn là hai loại thuốc này không dùng tới chất dịch của sên hay những thứ linh tinh ghê tởm khác.

Vạc nấu vẫn chưa có tin tức, nhưng cậu đã gần như không còn tiền để đặt làm. Vì thế cậu quyết định khi đêm tối yên tĩnh, sẽ lấy cái nồi inox mới tinh dưới bếp để thử nghiệm, dù sao thì những nguyên liệu này cũng tương đối ổn định, không dễ dàng nảy sinh phản ứng gì lớn.

“A, nếu như giáo sư Snape mà biết chuyện này, nhất định sẽ giết mình. Potter ——, thằng nhãi bị quái vật giẫm vào đầu kia, Gryfindor trừ 20 điểm...” Harry trong đầu nhớ lại cách kéo dài âm điệu chữ “Potter” 1 cách đầy ác ý của Severus Snape, đột nhiên rùng mình một cái.

Vì thế lúc màn đêm buông xuống, sau khi xác định Charles đã ngủ say, Harry sử dụng thêm 1 câu thần chú giúp mình có thể cách âm suốt đêm.

Harry cẩn thận bày 1 cái nồi inox ở giữa phòng mình.

Kéo rèm, bài kết giới xung quanh phòng, thi triển các loại thần chú bảo hộ, thần chú cách âm, để bảo đảm chắc chắn cho dù trong phòng ngủ có nổ lớn, ngài cảnh sát trưởng của thị trấn Forks vẫn có thể thoải mái ngủ tới sáng hôm sau, Harry chuẩn bị bắt đầu cuộc thí nghiệm độc được đầu tiên trong cuộc đời này của mình.

Medusa im lặng nằm trên gối đầu, say mê nhìn chăm chú vào dáng thiếu niên đang chăm chú bận rộn chuẩn bị nguyên liệu: “Quả nhiên, đàn ông khi làm việc... là hấp dẫn nhất.”

Bỗng nhiên ngoài cửa sổ truyền đến 1 tiếng “rầm”, như có thứ gì đó đập vào cửa kính.

Harry đang chuẩn bị đốt lửa suýt chút là trượt tay.

Cám ơn trời đất, chỗ Charles còn có thần chú cách âm, nếu không ông ấy nhất định sẽ bị đánh thức.

Harry đột nhiên nhớ tới, cậu đã sử dụng thần chú phòng vệ trong phòng, đương nhiên cũng tính luôn cửa sổ, câu thần chú kia có thể ngăn ánh sáng cùng 2 tầng bảo vệ, như vậy, vừa rồi bên ngoài là cái gì...

Lúc này chất giọng lạnh lạnh mang theo chán ghét của quý cô rắn vang lên: “Đó không phải tên trộm Edward Cullen thì là ai!”

Edward Cullen!

“Cô nói cái gì, anh ta đã tới sao?” Harry cũng không truy cứu vì sao Medusa gọi Edward là tên trộm, chỉ kinh ngạc về ý của Medusa trong lời nói vừa rồi. Từ hôm Edward nhìn thấy máu của cậu rồi vội vàng rời đi, Harry cũng chưa gặp lại anh ta, đương nhiên cả gia đình Cullen đều không đến trường.

Medusa bắt đầu hừ một tiếng, nhỏ giọng lầm bầm: “Được rồi, hẳn đúng là 1 tên thích rình rập, tôi đã sớm nói với cậu rồi, nhóc con. Hẳn khẳng định là có ý xấu gì đó, hẳn thậm chí còn từng...”

Nhưng Harry lại xem nhẹ câu kể tiếp nó nói, không biết vì nguyên nhân gì mà con rắn Mamba Châu Phi biến dị này luôn đối địch với Edward.

Nếu quả thật chính là Edward...

A, trời ạ!

Harry như thấy được cảnh anh chàng ma cà rồng đẹp trai xuất hiện vào ban đêm, vốn muốn vào bằng cửa sổ, kết quả đầu đụng phải trần chú phòng vệ bên ngoài.

Harry khò sờ rên rĩ.

Cậu vội vàng kéo rèm ra, thu hồi trần chú phòng vệ trong phòng, ló đầu ra cửa sổ tìm hiểu.

Tất cả đều yên tĩnh như bình thường, ngoài cửa sổ chỗ ngã tư đường trông trải tối đen, không có một bóng người.

Cậu nhẹ nhàng thở ra, rồi lại có chút thất vọng.

Khi quay đầu thì cậu gần như hốt hoảng.

“A, trời ạ, anh vào bằng lối nào vậy?” Harry lui về phía sau từng bước dựa vào tường, đem cậu trần chú bên miệng nuốt xuống. Chàng ma cà rồng đẹp trai tái nhợt yên lặng không một tiếng động đứng trước mặt Harry, nhìn chằm chằm cậu.

“Ngay vừa rồi, từ cửa sổ dưới lầu. Harry..., tôi muốn hỏi, cậu còn chưa ngủ sao?” Ngay sau đó, Edward có chút xấu hổ tránh ánh mắt Harry, thấp giọng mở miệng nói.

“Ha ——, đúng vậy, bình thường thì tôi ngủ sớm, cho nên khách đến thăm đều không thấy được mặt.” Harry khoa trương thờ dãi, “Lần này rốt cuộc đã thấy được người, ngài ma cà rồng ạ.” Cậu cảm thấy nếu không phải hôm nay mình trẻ thế này vẫn chưa ngủ, mà Edward lại vì phát hiện cửa sổ của cậu có vấn đề, nên vội vã tiến vào do đó mới bị cậu phát hiện. Được rồi, ít ra thì quần áo trên người anh ta vẫn chỉnh tề, hình như không có rơi từ cửa sổ xuống.

“Harry, vừa rồi cửa sổ của cậu... Được rồi, cậu đã đoán được rồi mà, thân phận của chúng tôi. Đúng vậy, Alice đã nói cho tôi biết. Harry, cảm giác của cậu quả nhiên rất tốt.” Edward chần chờ một chút, dường như muốn chuyển trọng tâm câu chuyện, anh ta cau mày chỉ vào cái nôi đặt giữa phòng, “Như vậy..., đây là cái gì? Chẳng lẽ cậu nửa đêm đói bụng, cần nấu thức ăn sao?”

“Không, là chuẩn bị điều chế độc dược, như trên hay chiếu TV.” Harry trực tiếp trả lời cậu hỏi của anh ta, cậu cảm thấy đây là 1 cơ hội để nói chuyện rõ ràng, cậu vốn không biết phải nói vào lúc nào, nên có lẽ đây là một cơ hội tốt.

“Chuyện này đùa không vui đâu, Harry, đây không phải là ‘Hài kịch đêm khuya’.” Edward chậm rãi nói, vẻ mặt có chút chán nản.

Harry do dự một chút, mở miệng nói: “Nếu vậy, Mr. Cullen, đêm nay rốt cuộc anh tới đây làm gì? Hay là, có vấn đề gì đó muốn hỏi tôi ư?” Ví dụ như đám tội phạm truy nã bị mất trí nhớ 1 cách thần bí...

“A, Harry.” Edward đột nhiên có vẻ vô cùng bất đắc dĩ: “Xin đừng nói đến chuyện này, tôi xin cậu đấy, tôi biết cậu nhất định sẽ không muốn biết đâu.” Như việc, bị một anh chàng ma cà rồng theo dõi.

“Tôi sẽ lập tức đi khỏi đây.” Trước khi định rời khỏi, anh ta nói thêm.

...

Harry đột nhiên cảm thấy Edward và cậu đang nói 2 việc khác nhau, cậu thở dài: “Tôi muốn hỏi là, anh không nghe Rosalie nói qua cái gì sao? Chuyện sau khi anh rời khỏi đó.”

Chẳng lẽ anh ta đối với năng lực của cậu hoàn toàn không có hứng thú? Vất óc tìm kẻ che đậy lâu như vậy, khó khăn lắm mới muốn nói ra, lại không có ai tình nguyện nghe.

Một loại cảm giác bị thất bại đột nhiên bao phủ cậu.

“Không có, đêm đó Carlisle bỗng nhiên nhận được thông điệp xin giúp đỡ từ bạn tốt ngày xưa của ông ấy là gia đình Virginia(1), bởi vì có 1 nhóm ma cà rồng từ bên ngoài đến tấn công các thành viên của họ. À, gia đình Virginia cũng là những người theo ‘chủ nghĩa ăn chay’ giống chúng tôi. Carlisle cùng Esme mang theo Emmet, Jasper và Rosalie sau khi giải quyết hậu quả vừa về đến, suốt đêm rời đi, đến giờ còn chưa trở về, chỉ có tôi và Alice ở lại.” Edward đáp.

Harry đột nhiên không biết nói thế nào, thì ra anh ta hoàn toàn không biết chuyện đêm hôm đó. “Chẳng lẽ sao đó anh không hề chú ý tới tình hình của đám tội phạm truy nã kia sao? Ví dụ như có ai thấy rõ gương mặt anh hay không?”

“Không, mấy ngày nay... Tôi hoàn toàn không quan tâm, hơn nữa..., tôi tin tưởng cách làm việc của Rosalie.” Edward thấp giọng mở miệng nói.

Thật ra thì cũng không có gì, anh ta chỉ là không biết mà thôi, Harry uể oải nghĩ.

“Được rồi, một khi đã như vậy, thì..., anh có thể cho tôi biết về bí mật tại sao một ma cà rồng, có thể ra ngoài vào ban ngày, lại còn có thể ăn thức ăn của con người... Sau đó chúng ta có thể trao đổi một ít... ý tôi là, thử trao đổi một ít tin tức.” Về bí mật của phù thủy, bề ngoài cậu như 1 thiếu niên đầy lòng hiếu kỳ tò mò về truyền thuyết ma cà rồng không thể ra ngoài vào ban ngày để đặt câu hỏi, trong lòng lại cảm thấy nhẹ nhàng. Một chủng tộc luôn bị con người xa lánh, cũng như cậu trước khi 11 tuổi sống ở thế giới Muggle.

Edward lại tránh ánh mắt của cậu, không nói lời nào.

Harry lập tức biết anh ta rõ ràng không có ý định cùng cậu chơi trò “Tôi hỏi anh đáp”.

Harry có chút thất vọng.

Chú giải:

(1)Qt đại ca dịch là Ni Á gia tộc, ta tra anh google thì ra chữ Virginia, nên thôi cứ quăng vào, dù sao thì cũng là nhân vật phụ thôi, không cần bận tâm tới làm gì.

bắt đầu “nói rõ” rằng rùi đây=))))))))), nhưng để nghe được chính xác ý muốn nghe thì cần phải chờ tiếp^^, tiếp tục ủng hộ nha^^, iu các nàng nhiều^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Bí Mật Về Ma Cà Rồng

Harry nhận ra Edward và em gái đáng yêu như tinh linh của anh ta, Alice, hoàn toàn không giống nhau, anh ta thật sự không muốn nói với cậu những thứ liên quan tới chuyện này, hoặc nên nói là anh không muốn để những việc liên quan tới chủng tộc ma cà rồng can dự vào cuộc sống của Harry.

Nhưng vì Harry rất vất vả mới gặp được chủng tộc thần bí của thế giới này, nên cậu không muốn bỏ qua cơ hội.

Cậu thờ dãi: “Cho dù là ma cà rồng thì sao? Cũng khó trách thái độ lúc trước của anh lại kỳ quái như vậy. Nhưng bây giờ tôi đã biết, tôi sẽ không nói với ai cả.”

“Không phải vấn đề đó, mà bởi vì chuyện này đối với cậu rất nguy hiểm. Cho dù chúng tôi không hút máu người, nhưng cũng có lúc không thể khống chế được bản năng, nhất là lúc đối mặt với...” Edward muốn nói lại thôi, anh ta giương mắt lên nhìn cậu, một tia khổ sở từ đôi mắt xinh đẹp kia lộ ra: “Tôi nghĩ cậu sẽ sợ, hoặc là chạy trốn. Cậu nên biết rằng, máu của cậu đối với ma cà rồng là thứ thức ăn ngon nhất, Harry, đối với tôi, cậu có...”

A, trời ạ, chẳng lẽ trong giọng nói của ma cà rồng có phép thuật mê hoặc nào đó tồn tại sao? Nghe được câu cuối, Harry đột nhiên thấy một cảm giác khác thường theo máu chạy thẳng về tim, một giây này cậu thậm chí cảm thấy việc bị anh ta cho rằng mình có mùi rất hấp dẫn là 1 chuyện khiến cậu hưng phấn.

Đối với Edward mà nói, con người chỉ dùng mùi vị để phân chia sao? Mình thật sự là điên rồi, mình nên khống chế cảm xúc... Bởi vì phép thuật trong cơ thể lại khó khống chế được mà dao động.

Vì thế sắc mặt Harry trong nháy mắt liền trắng bệch khiến Edward hoảng sợ, anh ta lo lắng nhìn cậu, vươn tay ra, nhưng chưa chạm vào cậu đã thu trở về: “Harry! Cậu sao vậy? Tôi đã nói, sẽ không tổn thương cậu...” Nếu có thì chính tôi là mối nguy hiểm của cậu.

“Không, không có gì, bệnh cũ thôi. Edward, chuyện này không liên quan tới anh, thật ra tôi cũng không yếu như vậy.” Harry cúi đầu nhẹ giọng đáp, bây giờ cậu đối với việc khống chế loại dao động vì phép thuật không ổn định này đã rất thuần thục.

Một lát sau, phép thuật đã yên lặng lại, Harry kèm chế cúi đầu cảm nhận dư vị còn lại, có chút không được tự nhiên giật giật bả vai.

Edward cẩn thận nhìn chằm chằm biểu cảm của đối phương, phát hiện cậu dường như đã ổn, mới nhẹ nhàng thở ra: “Vậy đây là do chứng thỉnh thoảng đau đầu của cậu sao?”

“Đúng vậy, nhưng..., không phải như anh đang nghĩ đâu.” Anh ta có lẽ nào lại nghĩ những lời nói trước đó của anh ta khiến mình sợ ư, Harry trong lòng thờ dãi, cậu phát hiện Edward thật sự cho rằng cậu rất yếu ớt. Có lẽ trong mắt mọi người cậu rất yếu ớt, nhưng thái độ của anh ta đối với 1 người bạn lại là nam như cậu có hơi quá mức cẩn thận, hay anh ta đối với tất cả những ai là con người mà tiếp xúc với anh ta đều giống nhau, cứ như đang đối xử với

cô gái mà anh ta muốn theo đuổi.

A, mình đương nhiên không phải con gái, vì sao mình lại có ý nghĩ như vậy...

Cậu đột nhiên bị ý nghĩ của chính mình làm hoảng sợ. Harry giương mắt liếc nhìn anh chàng ma cà rồng vô cùng đẹp trai kia 1 cái, trái tim lập tức đập nhanh.

Có lẽ mình nên tìm bạn gái, Harry âm thầm đối với hành vi như thiếu niên thời kỳ trưởng thành của chính mình mà khinh thường.

Edward phát hiện Harry không để ý đến chuyện đêm khuya ở 1 mình trong phòng cùng một tên ma cà rồng luôn coi mình là thức ăn, thậm chí còn có vẻ lơ đãng. "A, Harry cậu rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Có đôi khi đoán suy nghĩ của cậu, khiến tôi muốn nổi điên!"

Harry phục hồi tinh thần lại, tò mò nhìn anh ta: "Anh vì sao phải đoán suy nghĩ của tôi?"

"À..., cậu có biết, tôi có chút đặc biệt... Tôi có thể thấy được suy nghĩ trong đầu của bất cứ ai, chỉ riêng mình cậu, tôi lại không nhìn thấy gì, đây là năng lực đặc biệt của tôi." Edward nhanh chóng liếc mắt nhìn Harry một cái.

"Cho nên, ban đầu anh mới muốn tiếp cận tôi? Bởi vì anh không đọc được suy nghĩ của tôi?" Harry cau mày, có lẽ bởi vì cậu là phù thủy, cho nên cách suy nghĩ khác với người bình thường sao?

"Không phải, ý tôi là, không, chẳng qua là bởi vì, ở trước mặt cậu tôi không có tự tin khổng lồ được bản năng của mình, nhưng 1 vài điểm đặc biệt ở cậu lại làm cho tôi không thể quyết định rồi đi..."

"Cho nên ngay từ đầu anh đã định giết tôi? Bởi vì tôi có thể khiến anh phạm lỗi lại còn có thể làm bại lộ thân phận cả gia đình anh?" Harry nghĩ tới ánh mắt tò mò cùng địch ý khi lần đầu tiên anh ta nhìn thấy cậu, đôi mắt luôn dịu dàng, lúc này lại có vẻ sắc bén không hề nhân nhượng.

Vì vậy trong nháy mắt, Edward dường như bởi vì những lời này của Harry mà rất khổ sở, nhưng anh ta rất nhanh đã bình tĩnh lại, giống như biểu cảm vừa rồi chỉ là ảo giác thoáng qua.

"..., cậu phát hiện rồi." Edward cười lạnh mở miệng, "Tuy rằng gia đình của tôi theo 'chủ nghĩa ăn chay', nhưng so với các ma cà rồng khác cũng không khác nhau. Tôi sợ chính mình không nổi sự hấp dẫn đó mà hút máu cậu, như thế sẽ phá vỡ sự yên bình của gia đình chúng tôi ở đây. Tôi vì sao phải vì một người mới gặp mặt mà thay đổi cuộc sống của mình, còn liên lụy cả gia đình mình không thể không chuyển tới nơi khác?"

Về mặt Edward tuy rằng âm trầm lạnh đậm, nhưng là Harry lại cảm thấy anh ta đang cam chịu. Harry bĩu môi, nếu ở Hogwarts, anh chàng ma cà rồng này nhất định không phải một sư tử Gryffindor.

"Vậy có phải tôi nên che kín mình 1 chút nữa hay không, nhất là cổ của tôi." Harry cũng không tức giận, vừa rồi cậu đã không lưu tình vạch trần suy nghĩ mà Edward từng có, cho dù cậu biết anh ta so với cậu còn khổ sở hơn. Cậu cũng không biết mình vì sao phải làm như vậy. Nhưng dù nói thế nào, bây giờ cũng nên chấm dứt tình trạng nồng nặc mùi thuốc súng như vừa rồi. Biểu cảm của Harry lại dịu xuống, khôi phục bộ dạng thiếu niên ngại ngùng nhìn đôi phương, cúi đầu đem cổ áo ngủ của mình kéo cao lên.

"A, Harry, cậu vẫn hoàn toàn không hiểu, thật ra sau đó, tôi rất hối hận vì đã nghĩ như vậy..." Edward cố gắng đem tầm mắt của mình dời khỏi phần cổ lộ ra của Harry, nhưng lại thất bại, hơn nữa Edward cảm thấy nguyên nhân không phải vì đói bụng.

"Anh lại đói bụng sao?" Harry thoáng nhìn đôi mắt u ám kia.

"Không, việc này không phải do cậu." Edward quay mặt sang hướng khác, biểu cảm có chút tức giận.

"Như vậy..." Harry mở to hai mắt, nhẹ giọng mở miệng nói, "Nếu anh đói bụng, có thể hút máu tôi, chỉ cần không nguy hiểm đến tính mạng của tôi..."

Sau đó cậu lập tức thấy Edward dùng vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn cậu, giống như nhìn thấy 1 thứ kỳ quái gì đó.

"Cậu điên rồi sao? Cậu có biết mình đang nói gì không, Harry! Cậu đang muốn cho một kẻ là ma cà rồng hút máu của mình? Cậu muốn trở thành ma cà rồng sao?" Edward trông vô cùng giận dữ, lửa giận trong đôi mắt xinh đẹp kia như đang bốc cháy, Harry thậm chí cảm thấy được anh ta muốn nhào qua quay lập tức. Cậu nuốt chút nữa theo phản xạ mà phóng ra 1 câu Protego, sau đó lại vì hành vi theo bản năng tự vệ của chính mình mà cảm thấy có lỗi, cậu nghĩ mình nên tin tưởng Edward.

Vì thế, cậu ra vẻ thoải mái nói: "Ha, anh bạn, thả lỏng 1 chút đi. Tôi nghe nói là nếu không phải là ma cà rồng đầu tiên(), thì không thể biến người khác thành ma cà rồng."

"Đây chỉ là truyền thuyết, truyền thuyết! Hiểu chưa? Harry..." Edward uể oải thở dài, "Chúng tôi không có 'người đầu tiên', thông thường ma cà rồng chỉ cần bắt đầu hút máu, đều hầu như không khống chế nổi dục vọng đói khát, đại khái sẽ giết chết cậu. Hơn nữa trong răng của ma cà rồng có độc, chỉ cần khi còn sống bị chúng tôi cắn, đều có thể bị biến thành ma cà rồng. Harry, những tư tưởng này của cậu là rất nguy hiểm! Có lẽ đây chính là nguyên nhân tôi không đọc được suy nghĩ của cậu, cấu tạo bộ não của cậu đúng là không giống người bình thường... Một mình đi cứu con tin từ tay đám tội phạm, nuôi một con rắn cực độc làm thú cưng, để ma cà rồng hút máu mình... A, có lẽ tôi thật sự nên ở bên cạnh quan sát cậu, để tránh cho cậu không tự đào mộ chôn mình..."

Edward đúng là buồn lo vô cớ, anh ta quả thật đã bị Charles ám ảnh... Tuy rằng bị chê bai về cấu tạo đầu óc, nhưng không biết vì sao Harry cũng không

tranh cãi với anh ta.

Vì thế Harry vừa áy náy vì mình giấu diếm anh ta về thân phận phù thủy, vừa cảm thấy dở khóc dở cười vì loại biểu cảm lo lắng không ngừng của Edward. Cậu muốn nói cho anh ta biết mình là một phù thủy, nhưng lại cảm thấy đêm nay không phải là một thời cơ tốt. Anh chàng ma cà rồng kia nhất định sẽ rất phẫn nộ, Harry nghĩ vậy.

“Được rồi, được rồi, tôi đã hiểu. Edward, tôi sẽ không để cho ma cà rồng hút máu của mình.”

“Cho dù là tôi đi nữa!”

“Đúng vậy, cho dù có là anh.” Harry cam đoan nói. Cậu cảm thấy thật may Edward là ma cà rồng, nếu không anh ta bây giờ nhất định sẽ bị đau dạ dày đến chết. Sau đó Harry lại cảm thấy có lỗi với Edward vì ý nghĩ của mình.

Chú giải:

(Ý ở đây là ma cà rồng thuần chủng(như trong bộ manga/anime Vampire knight hay nói), hoặc là ý rằng thủy tổ của ma cà rồng, hoặc người tạo ra ma cà rồng đó. Đại khái nó là thừa đó, ta cũng khó giải thích chỗ này, nên cứ hiểu như vậy cũng được.

Đôi trẻ vẫn còn khúc mắc na^^, từ từ sẽ tỉnh tò thui, cũng sắp rùi, gán chò nha các nàng=))))), ta phải công nhận là truyện gần như hem hề thay đổi tính cách của Edward^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thông Báo(*)

Harry cho là mình “hoàn toàn” hiểu được sự phiền não của Edward cũng như gia đình Cullen mà nhất là Carlisle, người giám hộ rất có trách nhiệm của họ. Bọn họ nhất định rất nhớ cuộc sống khi còn là con người... Nghe nói con người một khi biến thành ma cà rồng, tuổi sẽ không thay đổi, Edward trông vẫn còn rất trẻ, không biết anh ta vì sao lại biến thành ma cà rồng? Nhưng chắc không phải là một chuyện vui vẻ gì.

Harry nhìn gương mặt đẹp trai tái nhợt của Edward, bắt giác lại ngẩn người.

“Harry...”

Harry nhìn đôi mắt quen thuộc kia, cảm thấy đôi mắt có chút vàng nhạt này đẹp hơn bất cứ ánh mắt nào cậu từng thấy. Vì thế cậu buột miệng nói: “Edward, mắt anh khi màu vàng là đẹp nhất...”

Chết tiệt, mình rốt cuộc đang nói cái gì vậy, nghe như mình đang tán tỉnh anh ta!

Vì thế cậu vội vàng bổ sung, “Ý của tôi là, màu mắt của anh có thể thay đổi, khi anh không vui thì màu mắt sẽ đen hơn một chút, đúng không? Lúc đầu tôi nghĩ là do anh thường thay đổi kính sát trùng với màu khác nhau.”

Ánh mắt Edward dịu xuống: “Đúng vậy, cậu đã phát hiện ra, cậu quan sát tôi sao?” Trong giọng nói của Edward còn có chút chờ mong và phấn khởi.

“Đương nhiên.” Harry cảm thấy anh ta cuối cùng cũng có chút vui vẻ, mới nhẹ nhàng thở ra, cậu bỗng nhiên nghĩ tới một việc, mở miệng nói: “Anh bao nhiêu tuổi?”

Edward sùng sốt: “Mười bảy tuổi.”

Harry ho khan một chút: “Mười bảy tuổi đã bao lâu?”

Edward có chút chần chờ: “Từ năm 1918...”

Ha ——, Harry trong lòng dè bủ lảm bảm, thì ra anh ta cũng là 1 ông già. Tính theo tuổi lúc sinh ra, anh ta so với Tom Riddle, cũng chính là Voldemort còn sớm hơn vài năm...

Được rồi, ít ra anh ta cũng thành thật hơn mình, anh ta dám dũng cảm thừa nhận chuyện này.

“... Tôi..., cậu không có ý tránh xa tôi sao? Cho dù biết tôi rất nguy hiểm?” Một lúc sau, Edward cẩn thận mở miệng nói.

A, lại nữa, cái giọng điệu này... Tuy rằng nghe có chút khó chịu, Harry vẫn vô cùng khẳng định đáp: “Đương nhiên. Anh, cho dù cách tôi rất xa, tôi cũng

sẽ không an toàn chút nào cả.” Đối với con người, Harry trong lòng bổ sung thêm

“Đó là một quyết định sai lầm, nhưng... Tôi thật sự rất vui.” Giọng Edward rất trầm thấp, thấp đến mức Harry không biết mình rốt cuộc có nghe lầm hay không, nhưng cậu thấy màu mắt anh ta nhạt đi, sự lạnh lẽo dày đặc trên mặt dường như cũng được hòa tan, rất giống băng tan vào mùa xuân.

Sau đó, hai người đều im lặng.

Lú bắt đầu nói chuyện thì không để ý, bây giờ yên lặng, Harry đột nhiên cảm giác không khí trong phòng ngủ hơi mập mờ.

Harry bắt đầu nhớ lại những khi ở cạnh Edward trước kia.

Cậu không rõ 1 chàng ma cà rồng đẹp trai như Edward vì sao lại xuất hiện bên cạnh cậu, anh ta còn không biết cậu là phù thủy, như vậy thì cậu trong mắt anh ta không khác gì 1 thiếu niên bình thường, ngoại trừ việc không đọc được suy nghĩ của cậu.

Cậu nhìn anh chàng ma cà rồng vẫn yên lặng kia, có chút không được tự nhiên đứng dậy, mở cửa sổ.

Con gió cuối thu lạnh lẽo của thị trấn Forks lùa vào, khiến Harry vốn chỉ mặc 1 bộ đồ ngủ rùng mình một cái. Không khí lạnh như băng kia theo xoang mũi, vào phổi, khuếch tán đến toàn thân, Harry cảm giác mình đã tỉnh táo hơn.

Nhưng ngay sau đó, cửa sổ bị đóng lại. Edward xuất hiện bên cạnh cậu: “Nếu không muốn bị cảm, thì đừng mở cửa sổ. Harry, cậu mặc ít quá.”

“A, được rồi. Tôi quả thật giống như có thêm 1 người cha vậy.” Harry than thở, 1 lần nữa xác định hình thức ở chung của 2 người quả thật có vấn đề.

“Không, không phải là cha.” Edward dường như bị câu nói đùa này của cậu chọc cười, anh ta bỗng nhiên nói, “Có lẽ là ông nội của ông nội...”

“Không.” Harry nhỏ giọng lẩm bẩm, “Nhiều lắm chỉ là ông nội mà thôi...”

Dù sao cũng không phải là 1 đứa nhóc, có một số việc nếu đã bị phát hiện, thì nên sớm làm rõ, chàng sư tử Gryffindor nghĩ. Nhưng mở miệng như thế nào đây, hỏi anh ta vì sao lại xuất hiện bên cạnh cậu ư?

Mình từ trước tới nay ngoài trừ việc không thông thạo hoạt động vũ hội, cũng chưa bao giờ am hiểu xử lý loại vấn đề này, Harry nhủ mảy.

“Tôi...” Cậu suy nghĩ một chút, chuẩn bị đề tài kế tiếp, “Anh nói anh có thể đọc được suy nghĩ của người khác, đây là năng lực đặc biệt khi trở thành ma cà rồng của anh, có thể nói một chút về vấn đề này cho tôi biết không? Hoặc là chuyện khác.”

“Cậu chuẩn bị làm một luận văn liên quan tới ma cà rồng sao, Harry?” Ánh mắt Edward có chút vui vẻ.

“A, coi như thỏa mãn lòng hiếu kỳ của một người bạn đi.” Harry thoáng nhìn cái nôi đang chiếm chỗ trong phòng, chuẩn bị mang nó để lên bàn, ngay khi vừa đưa tay ra, cái nôi biến mất trước mắt cậu.

“Để chỗ nào đây?” Edward đứng một bên cầm nó mở miệng hỏi.

Harry lẳng lẳng nhìn anh ta, 1 lúc mới kịp phản ứng, chỉ vào cái bàn dựa cạnh tường nói: “Nơi đó.”

Một giây sau, cái nôi liền hiện ra trên trên bàn.

Được rồi, chuyện này cũng không ngạc nhiên gì, không phải lần đầu tiên nhìn thấy, loại tốc độ này so với thần chú trôi nổi của mình thì tốt hơn, Harry phục hồi tinh thần lại.

“Đây là tốc độ nhanh hơn người bình thường của ma cà rồng.” Edward giải thích, “Ngoài ra, chúng tôi còn có sức mạnh rất lớn, các giác quan và khả năng phản ứng cực kỳ nhạy bén. Ngoài ra mỗi ma cà rồng còn có năng lực đặc biệt của riêng mình, giống như tôi có thể đọc được ý nghĩ của người khác ngay lúc nhìn thấy, chỉ ngoại trừ cậu.”

“Thật kỳ diệu,” cứ như có thể sử dụng thuật chiết tâm trí bất cứ lúc nào vậy, Harry đẩy mắt kính, “Vậy còn những người khác, ý tôi là anh em của anh đó.”

“Không phải mỗi ma cà rồng đều năng lực đặc biệt riêng, nhưng vẫn có một chút tính chất đặc biệt. Carlisle là từ ái, Esme là yêu thương, Emmet là sức mạnh, Rosalie... có thể nói là kiên trì hoặc cố chấp, còn Jasper và Alice thì giống tôi đều có năng lực đặc biệt riêng.” Edward dừng lại một chút, nhìn về phía Harry.

Lúc này trong ánh mắt Harry tỏa ra ánh nhìn tò mò, đối với những “bí mật” này, cậu thật sự cảm thấy hứng thú.

Vì thế Edward nói tiếp: “Năng lực của Jasper rất kỳ diệu, cậu dường như chưa từng tiếp xúc với cậu ta. Cậu ta có thể ảnh hưởng cảm xúc của người chung quanh, cậu ta có thể làm những người bên cạnh cùng vui vẻ hoặc phẫn nộ giống cậu ta. Còn Alice thì có thể biết trước tương lai...”

“Lời tiên tri ư?” Về mặt Harry rất phức tạp, cậu nhớ tới lời tiên đoán của vị giáo sư tiên tri đã làm thay đổi cả cuộc đời cậu. Vì vậy mà cậu mất đi cha mẹ, rồi phải trải qua thời học sinh đầy những cuộc chiến tàn khốc.

“Harry, Harry, cậu có khỏe không?” Giọng nói lo lắng của Edward truyền đến. Harry mở to hai mắt, khôi phục bộ dạng tò mò vừa rồi, “... Lời tiên đoán, à, đúng là 1 năng lực kỳ diệu, tôi thật sự rất ngạc nhiên!”

Edward sâu sắc nhìn cậu một cái, tiếp tục nói: “Năng lực của Alice không giống với việc tiên đoán, đây chẳng qua là một vài cảnh tượng rải rác ở tương lai mà thôi. Khả năng của cô ấy dựa theo suy nghĩ của đối tượng mà có thể thay đổi bất cứ lúc nào, như khi cậu nghĩ muốn đến trường, cô ấy có thể nhìn thấy 1 số việc cậu sẽ gặp ở trường. Nhưng nếu sau đó cậu bỗng nhiên đổi ý muốn trở về nhà, thì những gì cô ấy thấy lại không có tác dụng nữa.”

“Vậy sao?” Harry gật gù đầu, như vậy lần đó ở bệnh viện nhóm của Alice gặp được mình là bởi vì năng lực biết trước tương lai của cô ấy, bọn họ quả nhiên là cố ý đi tìm mình, “Cho nên đêm hôm đó anh tới chỗ đám tội phạm truy nã là do Alice nhìn thấy điều gì đó? Ví dụ như...” Tôi...

“Cô ấy thấy 1 cô bé bị bắt cóc, phải đối mặt với tình huống bị cưỡng bức, cùng với đám tội phạm bị cảnh sát áp giải lên xe, nhưng...” Edward chậm rãi mở miệng nói, “Nhưng sao cô ấy không thấy cậu?”

“Bởi vì tôi bỗng nhiên đổi ý chăng? Hoặc là vì... nguyên nhân khác.” Harry hỏi, ví dụ như lúc sử dụng phép thuật.

“Tôi không biết, có lẽ thế.” Edward thấp giọng mở miệng nói, dường như nhớ ra cái gì đó, nên im lặng suy nghĩ.

“Tôi...” Harry do dự một chút, cuối cùng quyết định hỏi vấn đề mình luôn bận tâm, “Lúc đầu anh rút cuộc là vì cái gì mà tiếp cận tôi? Bởi vì không đọc được ý nghĩ của tôi nên nảy sinh cảm giác tò mò ư?”

Edward có chút kinh ngạc nhìn cậu, sau một hồi, mới chậm rãi mở miệng nói: “Cậu cho rằng như vậy sao? À, tôi thật sự rất ngạc nhiên, chẳng lẽ cậu chỉ mới phát hiện ra sao? Tôi thật ra cũng không biết. Tôi không rõ ngoại trừ việc mình là ma cà rồng, thì vì sao lại luôn muốn tiếp cận 1 người cùng giới tính với mình.”

Anh ta nói đúng! Có lẽ những lời này đã khẳng định suy đoán của cậu, trong đầu Harry đột nhiên xẹt qua ý nghĩ này. Cậu không biết mình có phải đồng tính luyến ái hay không, khi cậu mười ba tuổi từng bị một nam sinh lớn hơn cậu theo đuổi, nhưng anh chàng kia rõ ràng chỉ vì hormone tăng vọt vào thời kỳ trưởng thành, ánh mắt hắn ta nhìn cậu cứ như muốn lôi Harry lên giường bất cứ lúc nào, nhưng Harry lúc đó còn là 1 thằng nhóc chưa dậy thì. Vì thế, cậu đã đánh cái tên chi biết dùng nửa người dưới để suy nghĩ kia 1 trận.

Nhưng Edward lại hoàn toàn khác, anh ta rất dịu dàng, hơn nữa còn tình nguyện quan tâm cậu. Cũng bởi vì anh ta cho rằng cậu là một người “bình thường” yếu ớt, còn anh ta là ma cà rồng.

Sau một hồi, Harry hạ mắt, thấp giọng mở miệng nói: “Tôi không chắc lắm, về ý của anh... Anh muốn nói là anh đang theo đuổi tôi?”

Edward trông có chút lo lắng, nhưng anh ta dường như đã hạ quyết tâm: “Đúng vậy, cậu đã hấp dẫn tôi. Mùi của cậu, máu của cậu, điểm đặc biệt của cậu. Đúng vậy, Harry, cậu bị một tên ma cà rồng nguy hiểm đề ý! Trong hơn một trăm năm qua, tôi chưa bao giờ cảm thấy người nào có khả năng hấp dẫn như vậy.”

Harry cảm giác mặt mình đỏ lên, cậu lắp bắp mở miệng nói: “VẬY... Anh thích nam giới sao?” Sau đó cậu vì biểu hiện kỳ lạ của mình mà cảm thấy mất mặt.

“Không, tôi không biết.” Giọng của Edward có chút chua xót, “Biết đâu sau này tôi sẽ gặp được cô gái mình thích, nhưng tôi đã gặp cậu trước, nên biết có một số việc được định sẵn, nếu đã xảy ra thì không thể thay đổi. Hơn nữa đối tượng yêu thích là nam hay nữ thật ra đối với ma cà rồng chúng tôi mà nói cũng không là vấn đề, bởi vì nguyên tắc và đạo lý của con người không ảnh hưởng tới chúng tôi. Nhưng đối với con người các cậu thì... Thật ra, tôi cảm thấy không đề cậu phát hiện ra thì tốt hơn. Dù sao thì tôi là 1 ma cà rồng nên có thể sẽ vì không chịu nổi sức hấp dẫn mà lấy mạng cậu bất cứ lúc nào.”

Mặc dù trong lòng có chuẩn bị, Harry vẫn ngây người.

Cậu không nói gì, chỉ im lặng ngồi đó, cố gắng áp chế tâm tình của mình, đề phòng ngừa phép thuật không ổn định lại xao động.

Bởi vì cảm xúc được khống chế, cậu rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Sau một lúc lâu, cậu mở to hai mắt, thấp giọng mở miệng nói: “Tôi..., tôi muốn nói là tôi rất ngạc nhiên. Chuyện này và việc anh có phải là ma cà rồng hay không, không hề liên quan, tôi chỉ không xác định được mình có thích con trai hay không... Dù sao thì, trước kia tôi từng có bạn gái, nhưng sau đó đã chia tay.” Bạn gái kiếp trước, trong lòng cậu bổ sung thêm.

Trước kia lúc cậu là Harry Potter, từng nghĩ tới việc kết hôn với Ginny. Nhưng sau khi tốt nghiệp cậu lựa chọn làm thần sáng, công việc dần dần bận rộn, thời gian gặp mặt cô ấy cũng ít đi. Sau đó tình cảm của hai người không biết vì sao dần phai nhạt, rồi rất tự nhiên mà chia tay, mãi đến vài năm sau cậu bởi vì việc ngoài ý muốn mà biến thành Harry Swan. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ Ginny đối với cậu mà nói càng giống người thân hơn, cậu đối với cô ấy không có tình cảm yêu đương mãnh liệt.

Nhưng cậu quả thật chưa từng quen bạn trai mà không đúng sao? Harry có chút mờ mịt.

Hai người lại im lặng.

“Tôi nghĩ..., tôi phải đi rồi.” Một lát sau, giọng Edward truyền đến, anh ta dịu dàng nhưng đau khổ nhìn cậu, “Harry, ngày mai cậu còn có lớp. Bây giờ đã hơn hai giờ sáng, cậu nên ngủ đi. Hơn nữa, xin đừng trả lời tôi ngay, tôi hi vọng lần sau gặp lại sẽ nghe được lời từ chối của cậu.” Như vậy thì tôi có thể

hoàn toàn rời xa cậu.

“A, Edward... Chờ một chút...!” Harry chỉ kịp cảm thấy rèm cửa lay động một chút, vị ma cà rồng vừa mới bày tỏ với cậu, cũng hi vọng cậu sẽ từ chối, nhưng chưa gì đã đi mất.

Mình đúng là lần đầu tiên nghe có người ra hạn thời gian, hi vọng đối phương từ chối mình...

Đêm nay vốn chỉ là trò chuyện bí mật giữa bạn bè, kết quả lại biến thành cảnh bày tỏ kỳ quái.

Cuối cùng mình còn chưa kịp nói cho anh ta biết mình là phù thủy... Harry đỡ trán.

Chú giải:

()cái tựa thật ra có ý nghĩa là nói rõ, ở đây có lẽ là muốn nhắc tới việc em Harry muốn nói chuyện rõ ràng với Edward, về bí mật của đôi bên.

Hắc hắc, thế nào các nàng^^, 1 cảnh tình tò kỳ quái đúng không?(=))))), bây giờ chỉ còn chờ quyết định của em Harry nữa thôi là chúng ta sang giai đoạn mới=))))), vô cùng sến chuối như trong nguyên tác Twilight=))), ý không là lãng mạn chứ=)), cũng có chút hài hước, và phim hành động cho các nàng xem để giải trí giữa giờ nữa, tiếp tục ủng hộ nha^^ôm ôm

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Quyết Định

Một con rắn nhỏ màu xanh biếc từ dưới sàng chậm rãi chui ra, theo chân giường, bò về phía trước: “A, hắc cuối cùng cũng đi... Dù sao thì, dưới sàng cũng không thoải mái như trên gối đầu.”

Sau đó nó thấy cậu chủ Harry của mình đang ngăn người nhìn cửa sổ thì thảo tự nói.

“Con người đều như thế cả...” Medusa nằm trên ra giường “tê tê” cảm thán.

Ngày mai trời nhất định sẽ nắng, Edward Cullen cũng sẽ không đi học, mình vì sao phải phiền não vì chuyện này ngay bây giờ chứ, không lẽ bởi vì mình lại quay về thời kỳ trưởng thành! Harry ném mình lên chiếc giường mềm mại, lăn một vòng.

Sau đó, Harry mới tóm lấy con rắn đang oán giận lại nhai trên gối đầu: “A, Harry, trời ạ, suýt chút nữa cậu đè chết tôi rồi...”

“Xin lỗi, Medusa, nhưng bây giờ là lúc bé ngoan nên đi ngủ.” Cậu đem con rắn nhỏ thả trở lại bên cạnh gối đầu, tháo mắt kính, tắt đèn, trùm kín mền.

Có lẽ cả đêm mình sẽ mất ngủ rồi, đúng là tệ thật.

Harry yên lặng suy nghĩ trong bóng đêm, nhưng trên thực tế cậu chỉ lăn qua lộn lại nửa giờ là đã tiến vào mộng đẹp.

“Hey, Harry, lát nữa có kế hoạch gì không? Tối nay có một sự kiện nhỏ, liên quan tới âm nhạc và nấu ăn.” Sau khi tan học, Mike tìm thấy Harry ở bãi đỗ xe.

“Hey, Mike, tớ đối với những việc này không có hứng thú, tớ chắc là không đi đâu. Tớ phải về nhà... nấu bữa tối cho Charles.” Harry đứng bên cạnh chiếc xe Chevrolet màu đỏ, cậu mang gương mặt mệt mỏi chào hỏi bạn tốt của mình.

“Tớ nói này, anh bạn ạ, thôi nào! Nấu bữa tối cho Charles, trời ạ, cậu đang chuẩn bị lập gia đình sao? Thị trấn Forks này có bao nhiêu người, 1 thiếu niên mà có hứng thú đối với âm nhạc và thức ăn ư? Chỉ bởi vì tối nay, còn có nhiều cô gái tham gia. Nhưng, hôm nay cậu trông có vẻ không khỏe lắm...” Mike chân chờ một chút nói.

“Đúng vậy, hôm qua tớ ngủ rất muộn, hôm nay đi học suýt chút nữa đã ngủ gục.” Hôm nay cậu vốn đang quyết tâm phải chăm chỉ học môn hoá học thực nghiệm, lại làm vỡ một ống nghiệm chứa a- xít sun-phu-rit, khiến áo khoác của mình bị hỏng. Harry nhìn lướt qua cái lỗ bị a- xít sun-phu-rit đốt cháy trên tay áo mà thờ dài, mở cửa xe nhảy vào.

“Được rồi, Harry, cậu nên mừng là ai cũng mặc rất dày.” Mike tiếc nuối nói.

Vừa lúc đó Justine bước nhanh đến bên cạnh, thấy Harry trên xe, liền vui vẻ chào cậu: “Hi, Harry, hôm nay có một sự kiện...”

“Cậu ấy sẽ không đi, tôi đã hỏi rồi, cậu ấy thà rằng về nhà nấu bữa tối cho Charles.” Mike cắt ngang lời Justine.

Nghe vậy Justine lập tức làm một biểu cảm khoa trương.

“Đúng thế, Justine, xin lỗi.” Harry khởi động ô tô, sau đó vô thức nhìn chung quanh bãi đỗ xe một vòng.

Chiếc xe Volvo màu bạc đẹp mắt kia quả thật không xuất hiện.

Mình vì sao còn mong chờ ... vào 1 ngày đầy nắng như thế này, có thể thấy anh chàng ma cà rồng kia chứ...

Được rồi, mình cũng không ghét anh ta. Hơn nữa... Khi nhớ lại gương mặt đẹp trai tái nhợt kia xuất hiện trước mắt, Harry đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh hơn.

Cậu đang nhớ lại giấc mơ tối hôm qua...

Đôi môi lạnh lẽo, ánh mắt màu vàng xinh đẹp, đôi má tái nhợt cứng rắn như đá cẩm thạch nhẵn bóng, còn cả “răng nanh” gợi cảm kỳ lạ... Đương nhiên cậu hoàn toàn chắc chắn vì từ khi gặp Edward chưa từng thấy răng nanh gì cả.

Vì thế sáng hôm sau, Harry đem con rắn đang nằm trên gối mình ném vào tủ treo quần áo xong, khổ sở đi giặt quần lót của mình.

Dù sao, thi kiếp trước ở thế giới phép thuật sự kết hợp giữa các nam phù thủy cũng không phải hiếm thấy, nhưng..

Đúng là kỳ lạ, mình lại có thể mộng xuân... Chẳng lẽ mình còn chưa kịp suy nghĩ, thân thể đã tự quyết định sao?

Harry khi về đến nhà, Charles đang ngồi trên ghế sofa tập trung tinh thần xem giải thi đấu bóng chày.

“Cha, hôm nay sao lại về nhà sớm thế?”

“Đúng vậy, buổi chiều cha giải quyết 1 vụ án ở gần đây, sau khi xong việc liền trực tiếp về nhà.” Ngài cảnh sát trưởng ngay cả đầu cũng không quay lại, ánh mắt dán thẳng vào trái bóng trên màn hình TV, thuận miệng đáp.

Harry thở dài, Charles, cha hoàn toàn không biết con trai của cha vì đối tượng yêu đương trong “thời kỳ trưởng thành” mà phiền não, hơn nữa đối phương còn là một chàng ma cà rồng...

Mấy phút đồng hồ sau, cậu về tới phòng của mình, theo thói quen mở hòm thư ra.

Thư của Bella đã có sẵn trong đó.

Nội dung bên trong đại khái là, em gái song sinh Bella của cậu cho rằng mình đang gây trở ngại cho thế giới 2 người của Renee và Phil, nên muốn đến sống ở thị trấn Forks... Có lẽ cô ấy còn cho là mình và bạn học ở Phoenix không hợp nhau lắm, đương nhiên một chút nguyên nhân này là do Harry đoán. Nhưng, đối với cô em gái có thể té ngã bất cứ lúc nào kia, cậu quả thật cũng không yên tâm. Có lẽ, nếu Bella đến đây sống thì mình có thể chăm sóc cho cô ấy...

Cậu suy nghĩ một chút rồi hồi âm: “Bella, em thật sự đã quyết định rồi sao? Nên biết, việc em cho rằng Renee bởi vì em mà không thể đi cùng Phil mỗi khi ông ấy đi thi đấu, nhưng bà ấy chắc chắn không muốn em đi. Em muốn thuyết phục bà ấy tin em không phải vì ghét cuộc hôn nhân mới của bà ấy mà đến thị trấn Forks, thì sẽ rất đau đầu đó. Đương nhiên, em cũng có thể nói với bà là bởi vì nhớ anh và Charles. Nhưng em tin mình có thể đuổi kịp chương trình của học kỳ khi đã sắp tới lễ Giáng Sinh sao? Dù sao đi nữa, anh và Charles đều rất hoan nghênh em đến...”

Sau đó, cậu do dự một chút, vẫn quyết định đem chuyện mình có thể sẽ có bạn trai nói với Bella, để tránh Bella khi đến đây bị chuyện này dọa sợ.

Vì thế tiếp theo cậu viết: “À..., còn có một chuyện, nếu anh trai của em bỗng nhiên có bạn trai, em sẽ thấy thế nào? Cứ nói thẳng nha. —— Thân ái – Harry”

Gửi thư xong, cậu bắt đầu ngăn người trên ghế.

Nếu khuya hôm nay Edward đến đây, cậu phải trả lời anh ta thế nào đây? Hay giống như anh ta hy vọng, cứ từ chối anh ta sao?

Sau đó Harry thoáng nhìn cái quần lót phơi trên ban công, bác bỏ ý nghĩ vừa rồi của mình. Cậu nhớ tới làn da cứng rắn lạnh như băng của Edward rồi bỗng nhiên nảy sinh một nghi vấn, ma cà rồng là “sinh vật máu lạnh” vậy rốt cuộc có nhu cầu về phương diện này hay không. Nếu như không có... Được rồi, yêu đương theo kiểu Plato cũng không phải là không được.

Không thể phủ nhận, cậu thật sự có thích Edward Cullen. Nhưng anh chàng ma cà rồng này luôn cho rằng cậu rất yếu ớt, do đó đối với cậu vô cùng cẩn thận, điều này làm cho thiếu niên nhà Gryffindor khá khó chịu.

Như vậy... Nếu cậu, nói cho anh ta biết cậu muốn quen anh ta, sau đó nói rõ mình là một phù thủy, không cần dùng cách đối xử với 1 con người bình thường dùng với cậu. Đồng thời có thể cùng gia đình Cullen thảo luận chuyện thế giới này còn phù thủy khác hay không, có lẽ đối với những ma cà rồng sống lâu năm như họ thì những chuyện bí mật này sẽ biết một ít...

Lát nữa, chờ Charles ngủ say, ... thì triển thần chú cách âm ở chỗ ông ấy.

Sau đó là... Bữa tối với ánh nến thì sao nhỉ? Một lát sau, Harry đối với ý nghĩ này lập tức khinh thường. Đó là cách đối xử với con gái, mà Edward là 1 chàng ma cà rồng sống gần một trăm năm.

Đương nhiên, cậu cảm thấy mình cần phải mặc kín một tí, để ngừa Edward bị mùi của mình hấp dẫn mà sinh ra cảm giác đói khát, lại đau khổ rồi đi.

“Harry, Harry...” Tiếng Charles từ dưới lầu vang lên, “Này, nhóc con, con quên mất bữa tối rồi đó!”

Harry phục hồi tinh thần, nhìn nhìn đồng hồ, đã qua giờ nấu bữa tối bình thường.

A, không thể bởi vì chuyện Edward mà để Charles bị đói. Cậu cúi đầu nhìn thoáng qua áo khoát bị mình làm cháy 1 lỗ lớn, nhỏ giọng đọc thần chú Sửa chữa!, lập tức cái áo khoác kia đã trở về nguyên trạng như ban đầu.

Do dự một chút, Harry vẫn quyết định thay áo khoác. Dù sao trong trường có rất nhiều bạn học đã thấy áo khoác này bị cháy 1 lỗ, nếu tiếp tục mặc đến trường, sẽ bị người khác phát hiện.

Vừa mới mở tủ quần áo, một cái bóng màu xanh biếc bắn ra, thẳng vào má Harry.

Một câu thần chú Protego theo phản xạ phóng ra, con rắn nhỏ màu xanh biếc kia đụng phải bức tường trong suốt, “Bep” một tiếng, rơi xuống đất.

“A, Medusa! Xin lỗi, tôi đã quên mất cô!” Buổi sáng bởi vì không muốn bị phát hiện mình bởi vì mộng tỉnh mà phải giật quần lót, cậu đã tiện tay ném con rắn nhỏ này vào trong tủ treo quần áo, lúc đến trường cũng quên thả nó ra.

“A, Harry... Chẳng làm ta tan nát cõi lòng...” Medusa lạnh lạnh như đang đọc thơ, khóc lóc.

Vì thế Harry không thể không vì an ủi thú cưng của mình mà chậm trễ, mãi đến khi Charles lại đến thúc giục. Charles nói, nếu không nhanh lên, ông ấy sẽ tự mình vào bếp.

Những lời này so với bất cứ cái gì đều có tác dụng hơn, Harry lập tức bỏ lại quý cô Medusa đang làm nũng mà đi xuống lầu.

Cái đoạn Mike nói mọi người mặc nhiều áo, theo ta nghĩ là do Harry làm đổ acid cho nên là có thể trúng người khác, do ai cũng mặc nhiều nên hem sao=))))))

Giờ các nàng đã hiểu sao ta nói là em Harry cũng có máu FG chưa=))))), em coi vậy chứ cũng háo sắc lắm á=))))), chưa chi đã mơ thấy mấy chuyện “...”. Hắc hắc, sắp tỉnh tò chính thức rồi đây=))))), lẳng mạn na^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Đêm Thứ Hai

Buổi tối, Harry nôn nóng ngồi cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài, còn Medusa thì đã sớm trốn dưới sàn, nó nói mình tình nguyện ngủ trên sàn nhà cũng không muốn gặp Edward.

Dù sao thì ngày mai cũng là thứ bảy, không cần đi học, có thể ngủ trễ. Đến cả việc luyện tập không chế phép thuật, tạm thời cũng bị cậu ném ra... sau đầu.

Mười hai giờ, rồi... đến hơn hai giờ sáng cũng không có bất cứ ai xuất hiện.

Harry từ trên ghế đứng dậy, phần nộ đem mình ném lên giường: a, mình đúng là giống oán phụ() đợi anh ta cả đêm.

Được rồi, anh ta cũng không nói đêm nay sẽ tới, hoàn toàn là do mình nghĩ ai cũng thích mình...

Trời ạ, Harry, mày đã không còn trẻ, đừng giống như 1 thằng nhóc!

...

“Harry, cậu đang làm gì vậy? Sao vẫn chưa ngủ?” Giọng nói quen thuộc của Edward bỗng nhiên vang lên trong phòng.

A, anh ta quả thật xuất quỷ nhập thần! Nhất định là đã thấy mình lăn qua lăn lại trên giường...

Harry lập tức ngồi dậy, nâng mắt nhìn chàng ma cà rồng đứng trước cửa sổ, cau mày thật sâu.

Hai người đối diện nhau, vài giây vẫn không dời ánh mắt.

Harry mở miệng trước: “Anh tới nghe đáp án?” Cậu xê dịch ra giữa giường.

“Vốn không phải đêm nay...” Edward chần chờ một chút, ngồi lên giường. Anh ta dịu dàng cười với cậu: “Tôi không ngờ bây giờ cậu còn chưa ngủ. Nhóm của Carlisle vẫn chưa trở về, hôm nay tôi đến vùng núi nham thạch săn bắn, vừa mới quay về Forks, ngang qua nhà cậu lại phát hiện đèn vẫn còn sáng. Thật ra, tôi vốn định ngày mai mới đến, dù sao thì ngày mai là thứ bảy, mà tôi cũng không muốn quấy rầy cậu nghỉ ngơi đêm nay.”

“Săn bắn? Nghe có vẻ rất thú vị, ý anh là, anh muốn chắc chắn mình đã ăn no mới đến gặp tôi?” Harry hỏi.

“Đúng vậy, như thế tôi sẽ thoải mái hơn.” Edward trầm giọng nói.

“Không... Tôi không nói là anh quấy rầy tôi. Nếu anh không đến, có lẽ tôi sẽ chờ anh cả đêm, Edward.” Cảm giác những lời mình nói quá mờ ám, mặt Harry có chút nóng lên.

“Vậy cậu..., em muốn nói...” (1) Edward nhìn cậu, ánh mắt có chút thăm dò và chờ đợi, sau đó bỗng nhiên lại quay đầu đi.

Harry do dự một chút, lại gần thử nắm lấy bàn tay đang đặt trên giường của Edward. Bàn tay kia thon dài, tái nhợt, lạnh như băng, nhìn bên ngoài thì không có gì khác lạ, nhưng có thể dễ dàng nâng một chiếc xe tải.

Edward giật mình một chút, bàn tay không chuyển đi, nhưng cũng không nắm lại tay cậu.

“Edward, đây là đáp án.” Tầm mắt Harry bắt đầu có chút dao động, cuối cùng vẫn kiên định nhìn vào gương mặt quay đi của Edward.

Edward xoay đầu lại, đôi mắt màu vàng như lóe lên: “Harry... Anh không xứng đáng. Em thật sự nghĩ kỹ rồi ư? Đối tượng mà em đồng ý chẳng những là nam, mà còn là một ma cà rồng!”

Tình yêu giữa nam phù thủy ở thế giới phép thuật cũng không tính là hiếm, phù thủy và sinh vật ma thuật kết đôi cũng là hợp pháp. Harry không biết ma cà rồng có tính là một loại sinh vật ma thuật hay không, nhưng cậu không cảm thấy mình cần lo lắng mấy vấn đề này.

“A, Edward, thôi mà! Anh đúng là chuyên gia phá hỏng không khí! Em biết mình đang làm gì. Nước Mỹ là một quốc gia tiến bộ...” Giọng Harry dần dần có chút tức giận, “Thế, anh nghĩ làm như vậy sẽ khiến em từ chối anh sao? Chẳng lẽ em ở đây đợi anh một đêm chính là vì để từ chối anh ư, đúng là vô lý!”

Cậu thu lại bàn tay đang đặt trên tay Edward, nhưng bị đối phương nắm được.

“Không, Harry. Anh hi vọng em từ chối anh, bởi vì em đã có 1 quyết định sai lầm,” Edward vốn đang nhàu mày, rồi sau đó trong ánh mắt lại lộ ra tươi cười, “Nhưng anh nghe được đáp án của em đúng thật là rất vui.”

“Anh thật sự rất vui?” Harry trong giọng nói mang theo nghi ngờ.

“Đúng vậy,” Edward buông tay Harry ra, có chút chán nản đứng dậy: “Anh là người ích kỷ. Vì tình cảm của mình mà không thể không khiến em gặp nguy hiểm, nhưng anh vẫn không thể buông tay.”

Harry ngơ ngác nhìn anh, sau một lúc lâu, bỗng nhiên cười to: “Anh vì nghĩ là lo cho em mà lại tìm kiếm lý do từ chối em sao? Giữ anh bên cạnh em, tội danh đúng là quá nặng... Edward, hãy nghe em nói này, anh đã lo quá nhiều rồi. Nếu anh là người ích kỷ như anh nói, vậy còn em thì sao?” Sau đó, cậu âm thầm cảm thấy thật có lỗi với vị tân nhiệm bạn trai của mình vì đã cười nhạo anh như thế.

Edward vẫn chưa thẹn quá hoá giận, anh chỉ im lặng nhìn Harry đang ngồi trên giường, đôi mắt màu vàng dịu xuống: “Harry, nói nhỏ 1 chút, em muốn đánh thức Charles sao? Cho ông ấy biết em vào lúc đêm khuya hẹn hò với bạn trai.”

“Ông ấy sẽ không bị đánh thức, Edward.” Harry từ trên giường nhảy xuống, đứng bên cạnh cửa sổ, nhìn cảnh đường phố đêm khuya yên tĩnh. Không biết nếu Hermione và Ron biết cậu quen bạn trai sẽ như thế nào?

Edward đứng bên cạnh Harry, cùng cậu nhìn cảnh đường phố. Từ góc độ này Harry có thể nhìn thấy hàng lông mi thật dài của anh.

Tuy rằng dự báo thời tiết nói ngày mai trời có nhiều mây, nhưng hiện tại bầu trời vẫn rất trong trẻo, nhìn xuyên qua tầng mây hơi mỏng còn có thể thấy vài ngôi sao.

Im lặng 1 lát, Harry chậm rãi mở miệng nói: “Edward, em nghĩ mình nên nói cho anh biết một chuyện, có thể...” Giải quyết sự lo lắng của anh đối với vấn đề sinh mạng của em.

“Không, từ từ đã.” Edward cắt ngang lời của cậu, “Anh tình nguyện lắng nghe. Nhưng Harry, anh nghĩ chúng ta có thể đổi chỗ nói chuyện. Dù sao, tối nay em cũng chưa muốn ngủ, phải không?”

“Cái gì?” Harry sững sốt, “Đúng vậy, dù sao thì ngày mai là thứ bảy.”

Edward không biết là nhớ ra cái gì đó, khoe miệng tươi cười có chút thần bí còn mang 1 ít hưng phấn: “Được rồi, thời gian không còn sớm, chúng ta phải nhanh lên.”

Edward nháy mắt biến mất, khi trở lại bên cạnh Harry thì trên tay đang cầm cái áo khoác mà cậu để sau cửa: “Mặc nó vào đi, có lẽ em nên mặc thêm nữa, cuối mùa thu nên ban đêm rất lạnh.” Nhất là chỗ cao...

“Không cần. Anh không phải nói không kịp thời gian sao? Còn không mau đi.” Edward trông có vẻ cũng rất hưng phấn, Harry bị biểu cảm thần bí của anh làm nảy sinh lòng hiếu kỳ, cậu có chút mong chờ nơi Edward sắp dẫn cậu đến.

“Em nôn nóng quá đấy.” Edward cười nói.

Đây là lần đầu tiên Harry nhìn thấy tâm tình Edward tốt như vậy, quả thật khiến người ta bị mê hoặc. Có lẽ, lúc này đây, vị ma cà rồng luôn luôn lo lắng này rốt cục quyết định tạm thời thả lỏng 1 chút, chuẩn bị chúc mừng việc xác định quan hệ của bọn họ. Dù sao nếu muốn nói thẳng với anh, thì đây chính là lúc.

“Đi thôi, Harry, chuẩn bị tốt tâm lý chưa?” Edward ôm lấy hông cậu, ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng nói.

“Rồi, vậy chúng ta đi bằng cửa sổ ư?” Harry có chút hưng phấn, cậu không biết Edward sẽ dùng cách gì đưa cậu ra ngoài.

“Đừng lo lắng, em sẽ an toàn.” Edward mở cửa sổ.

A, em không có sợ... Harry còn chưa kịp kháng nghị, đã thấy hoa mắt, lập tức thấy mình đã ở dưới lầu.

Chỗ góc đường, là chiếc xe Volvo màu bạc quen thuộc đang đậu, dưới ánh đèn đường mờ nhạt dường như nó đang “sáng lên”.

Harry nhìn chằm chằm chiếc xe kia, có chút giật mình, mãi đến khi Edward mở cửa xe thì cậu mới hồi phục lại tinh thần.

Giống như nhìn ra suy nghĩ của Harry, Edward cười nhẹ một tiếng: “Tuy rằng tốc độ của anh rất nhanh, nhưng anh đi sẵn phải đi mấy chục dặm, còn đi qua cả thành thị, anh đành phải dùng xe. Ban ngày trời luôn có nắng, khi có người, anh không thể không đợi cả ngày trong xe.”

“Các anh... Thật sự sợ ánh mặt trời sao?” Harry nghi hoặc hỏi.

“Không,” Edward làm tư thế xin mời, “Khác với truyền thuyết, ánh mặt trời thật ra không làm ma cà rồng bị thương, nhưng nó làm bại lộ thân phận của bọn anh. Có lẽ hôm trời nắng kế tiếp, anh sẽ cho em nhìn tận mắt.”

Edward rõ ràng là đang khoe khoang, nhưng vẫn rất cuốn hút... Harry làm bộ như không thêm để ý chút nào nhún nhún vai, chui vào chiếc xe sang trọng kia.

Tay Edward vừa giờ lên, dây an toàn đã cài trên người Harry.

Sau đó, chiếc xe Volvo màu bạc chạy với tốc độ khủng khiếp trên con đường tối đen. Harry nhìn chằm chằm đồng hồ vận tốc, tốc độ gần đạt tới một trăm hai mươi dặm một giờ. Theo thói quen cậu dựa vào chỗ tựa lưng mềm mại phía sau, có chút lo lắng mở miệng nói: “Tuy rằng em không bị say xe, nhưng xung quanh đều tối đen, anh có thể nhìn rõ phía trước hay không?”

“Harry, em không nhớ sao, đêm đen thế này đối với thị giác và phản xạ thần kinh siêu nhạy của ma cà rồng mà nói thì không là gì. Tốc độ này làm em khó chịu, không chịu nổi ư? Nghe nhạc một chút nhé?” Edward giảm tốc độ xuống tám mươi dặm, đưa tay mở radio trong xe, khúc Piano dịu dàng vang lên.

“Không, Edward, em không phải cảm thấy khó chịu, đừng nghĩ em giống con gái chứ.” Từ lúc đầu, Harry đã muốn nói với anh như vậy.

Edward sững sốt, 1 lúc lâu cũng không mở miệng. Một lát sau, trong xe truyền đến tiếng nói trầm thấp của Edward: “Xin lỗi, anh không biết làm sao để theo đuổi và đối xử với người cùng giới tính mà mình thích. Hơn nữa...” Anh không nói tiếp.

“..., em nói này, gần một trăm năm nay, anh chưa từng yêu ai sao? Bất kể là người hay là ma cà rồng?” Harry đưa ánh mắt ra ngoài cửa sổ xe, rừng rậm tối đen ở hai bên trôi nhanh về sau, chỉ thấy hình ảnh mơ hồ.

“Đúng vậy.” Edward trả lời vô cùng rõ ràng.

Harry còn muốn tiếp tục hỏi Edward: em là mối tình đầu của anh sao? Nhưng cậu lại sợ anh thẹn quá hoá giận.

Được rồi, mình không đẹp trai bằng anh ấy, không mạnh mẽ bằng anh ấy, nhưng ít ra mình đã từng yêu... Mình lại có thể vì chút chuyện nhỏ này mà đắc chí! Trong đầu tự giễu nghĩ, nhưng trên mặt cậu lại không có phản ứng chút nào. Cậu hiện giờ rất mừng vì Edward không đọc được ý nghĩ của mình.

Chú giải:

()chỉ có từ gốc nó hợp nhất thôi=)), hem tìm được từ nào tương đương^^

(1)ở đây thì coi như tình tò rùi, cho nên ta chuyển luôn, vì ngữ cảnh cũng là anh Edward đang ngập ngừng mờ^^, ngọt ngào tí cũng tốt na^^, từ đây sẽ thay đổi cách xưng hô luôn^^

Đây chính thức tình tò, chuyển sang giai đoạn mới rùi nhá^^, giờ ta sẽ thư thả 1 tẹo, 2 ngày 1 chương^^, đôi trẻ muốn bao nhiêu ngọt ngào thì có bấy nhiêu, còn lãng mạn thì vẫn y như nguyên tác Twilight^^, tiếp tục ủng hộ nha các tênh yêu^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Lãng Mạn Và Thành Thật

Chỉ lát sau, chiếc Volvo màu bạc có chuyển biến lớn, tốc độ xe bắt đầu giảm, đường đi khá xóc nảy.

Đã vào đến rừng rậm.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Harry nắm chặt tay vịn phía trên, mở miệng hỏi, “Ý em muốn hỏi, nơi đó có thích hợp để nói chuyện hay không?”

“Nếu em muốn, thì nơi nào cũng đều có thể nói chuyện.” Edward bỗng nhiên ngừng một chút rồi nói tiếp, “Nhưng anh cảm thấy em sẽ thích nơi đó.”

Harry không nói gì nữa.

Khoảng mười mấy phút sau, chiếc Volvo màu bạc tắt máy.

Hai người xuống xe.

“Nơi này...?” Harry nhìn khắp bốn phía, chung quanh đều là thân cây tối đen, cậu cũng không cảm thấy có gì đặc biệt.

“Không nên nôn nóng.” Edward đứng dưới ánh trăng, dịu dàng mở miệng nói.

Anh xoay người chỉ chỉ phía sau lưng của mình: “Có lẽ em không phiền để anh mang em đi thêm 1 đoạn chứ.”

“Cần phải dùng cách này sao?” Harry có chút do dự. Cậu không muốn bị cồng đến cồng đi, nhưng cậu quả thật không theo kịp tốc độ của ma cà rồng. Đương nhiên, nếu bây giờ phép thuật đủ ổn định thì cậu có thể độn thổ, hơn nữa nếu biết điểm đến của họ, nhất định sẽ đến sớm hơn so với Edward. Hoặc nếu có chổi bay cũng không tệ, có thể cùng đi với anh.

“Đúng vậy, đương nhiên... anh sẽ cẩn thận không để nhánh cây trúng vào em, nên nhớ bây giờ anh là bạn trai của em, việc này không sao cả.” Edward hình như có chút đắc ý nho nhỏ.

A, vẻ mặt thật đáng yêu! Harry trong lòng nghĩ.

Harry trầm ngâm 1 lát, cuối cùng vẫn leo lên lưng Edward, ôm cổ anh.

“Harry, em tốt nhất là nên ôm chặt hơn chút nữa.” Edward đưa tay nâng cậu lên.

Harry có chút không được tự nhiên giật giật thân thể, do dự một chút rồi dùng chân của mình kẹp lấy hông của Edward. Được rồi, bây giờ anh ấy là bạn trai của mình...

Một giây sau, tiếng gió bỗng nhiên vang lên, bóng dáng cây cối chung quanh bắt đầu bay vụt qua.

Dòng không khí lạnh như băng ập vào mặt Harry, gần như khiến cậu không mở mắt ra được.

Nháy mắt đã bay lên trời, bên người cảnh lá dày đặc lướt qua.

Edward cồng cậu lấy tốc độ cực nhanh nhảy lên các nhánh cây, nhẹ nhàng linh hoạt, gần như bay lượn. Luồn gió lạnh như băng xẹt qua bên người, khu rừng dày đặc xung quanh Forks có không khí đặc biệt lạnh lẽo ẩm ướt.

Harry đưa một bàn tay đè lại mắt kính suýt rơi ra, vừa nheo lại mắt. Cậu rất thích loại tốc độ nhanh như bay giữa cành lá này, cảm giác kích thích khi tránh né cành cây với 1 góc độ không tin được. Cậu thậm chí còn nghĩ, nếu cồng cậu không phải là Edward, mà là chổi bay thì tốt rồi. Khi đó cậu có thể tự mình không chế nó, tự do tự tại, bay lên cao không quan tâm đến bóng đêm xung quanh.

Sau đó, cậu lại cảm thấy có lỗi với người đang vất vả cồng mình. Được rồi, mình tình nguyện không cần một cái chổi bay, Harry kẹp chặt eo Edward, cố

gắng thẳng người, .

Edward đột nhiên dừng lại, bắt đầu nhảy về phía trước, chung quanh đều là cành lá dày đặc, che mắt tầm mắt của cậu.

Một giây sau, luồng gió chung quanh càng mạnh hơn, Edward dừng lại trên 1 chạc cây vững chắc vươn ra giữa không trung.

Harry cảm thấy tầm mắt đột nhiên thoáng đãng, trên đầu là bầu trời trong trẻo, dưới chân là rừng rậm dày đặc một màu tối đen. Phía xa tận cuối tầm nhìn là dải núi chạy dài và màu đen của biển rộng, cùng với dòng sông đang phát ra ánh sáng lấp lánh.

“A, trời à!” Cậu gần như không thể không hô lên, “Đây, đúng là...!”

Edward nhẹ nhàng buông cậu xuống, Harry vẫn còn thần phục với khung cảnh xung quanh.

“Harry, cảm giác thế nào? Có bị choáng váng không?” Giọng nói thân thiết của Edward truyền đến.

“Không có, ” Tựa vào thân cây, trong ánh mắt Harry lộ ra vẻ hưng phấn, “Em cảm thấy rất tuyệt, thật đó! Em rất thích chỗ này.”

“Anh nên sớm nhớ đến, ” Edward nở nụ cười, “Gần như trên thế giới này không có chuyện gì đáng để em sợ đúng không? Harry, trước đó anh còn nghĩ em sẽ sợ độ cao.”

Bỗng nhiên đưa mình tới đây, chẳng lẽ anh ấy nghĩ như vậy sẽ khiến cho mình sớm hãi rồi la hét nhào vào lòng anh ấy sao? Harry trong lòng bủn rủn.

Edward kéo cậu ngồi xuống trên chạc cây, ngẩng đầu nhìn bầu trời với những vì sao phía trên, chậm rãi mở miệng nói: “Cây thông này chính là cái cây cao nhất trong khu rừng ở đây, nó đã ở đây gần trăm năm rồi, có lẽ nó cũng gần bằng tuổi của anh. Nơi này có tầm nhìn rất rộng.” Giọng Edward nhẹ nhàng chậm chạp mà trầm thấp, tạo cảm giác vô cùng dễ chịu.

Harry lập tức biết anh vì sao mang cậu đến nơi này, cậu còn nhớ hôm party cậu đã nói ra mong muốn của mình, nhưng chỉ là đứng ở 1 nơi cao để ngắm sao mà thôi.

Harry vuốt lại mái tóc bị gió đêm thổi cho rối tung, dựa vào thân cây to lớn bên cạnh, cùng Edward ngắm bầu trời đầy sao.

Phía sau tầng mây mỏng, từng ngôi sao lấp lánh gọi cho cậu nhớ lại trước kia. Hình ảnh, những người đó... Mặc kệ cách bao nhiêu năm, vẫn là dấu vết rất sâu trong lòng cậu. Cũng như những dòng chữ duyên dáng trên mộ phần, khắc sâu trên tấm bia đá màu xám trắng, im lặng vĩnh hằng.

Sau đó tầm mắt của cậu chuyển sang Edward đang ngồi bên cạnh.

Gương mặt nhìn nghiêng của Edward tắm trong ánh trăng và ánh sáng của những vì sao, toát ra vẻ dịu dàng tĩnh lặng, làn da bóng loáng như đá cẩm thạch dưới ánh trăng tàn ra cảm giác ấm áp.

Như cảm nhận được ánh mắt cậu, Edward xoay đầu lại chăm chú nhìn Harry, trong đôi mắt màu vàng rực sáng đang phản chiếu hình ảnh của cậu.

Sau đó anh đưa tay lấy mất kính của cậu xuống, đây là lần thứ hai anh lấy mất kính của cậu.

Mất đi mất kính, tầm mắt Harry lập tức mơ hồ, cậu không rõ thấy biểu cảm của đối phương.

Một lát sau, Harry nheo mắt lại, trong nháy mắt đó cậu đã nghĩ 2 người sẽ hôn nhau.

Nhưng ngay sau đó, Edward đem mất kính trả lại cho cậu, dời mắt sang nơi khác.

Được rồi, lãng mạn đáng ghét! Chẳng lẽ tạo ra không khí khiến người ta bị kích thích cũng là năng lực của ma cà rồng sao? Harry mang mất kính, đem tầm mắt quay về với bầu trời.

Hai người đều im lặng.

Hồi lâu sau, mây dần dần dày hơn, vì sao cũng trở nên ẩn hiện phía sau đám mây, sương mù từ khu rừng bên dưới dâng lên cao.

Harry quyết định nói vào đề chính. Cậu giương mắt nhìn anh, chần chờ một chút mở miệng nói: “Edward, anh không muốn hỏi em chuyện gì sao? Anh chưa từng đề ý sao? Như chuyện của số đêm hôm đó.”

Edward nhìn sang cậu, sau đó cười cười ôn hòa: “Harry, em nên biết, anh tuy rằng rất muốn hiểu rõ em, nhưng anh không muốn bắt em phải nói ra bí mật của mình. Có nhiều thứ em đã che giấu rất lâu phải không? Có thể thấy em với các bạn học mới quen được vài tháng cũng không thân thiết lắm. Hơn nữa, trước kia anh đúng là đã xem nhẹ vài việc, đó là bởi vì trong lòng anh quá rối loạn, nhưng bây giờ em tự mình muốn nói cho anh biết, không phải sao?”

A, anh ấy thật ra cũng khá gian xảo!

Vì thế Harry ở trong đầu bắt đầu chọn từ ngữ, cậu không biết thế giới này phù thủy có thật sự tồn tại hay không, lỡ như thân phận của cậu đặc biệt như vậy, khiến cho chàng ma cà rồng này hoảng sợ thì phải làm sao? Được rồi, có lẽ anh ấy còn có thể tức giận, bởi vì cậu đã giấu diếm.

“Edward, em không biết nên nói như thế nào, ” cậu theo thói quen nâng mắt kính dù nó không bị trượt, “Em... Em muốn nói là em có thể không lợi hại như ma cà rồng, nhưng... Em và các anh đều giống nhau theo 1 cách nào đó, bởi vì có vài chuyện, anh phải tận mắt nhìn thấy, Edward...”

Cậu suy nghĩ một chút, chia một ngón tay. Một giây sau, trên đầu ngón tay bỗng nhiên bốc lên ánh sáng màu bạc, chiếu sáng mặt cậu, thấp sáng cả bóng đêm chung quanh.

“Đây là...” Edward kinh ngạc nhìn chăm chăm ánh sáng trên ngón tay Harry, lại thấy ánh sáng kia chớp vài cái, lập tức bị dập tắt.

Harry về mặt uể oải nhìn anh: “Đây là thần chú chiếu sáng —— một cách để chiếu sáng. Em không có vật dẫn, chỉ có thể dùng ngón tay, nhưng nó đúng là quá nóng. Được rồi, hay là...”

Phép thuật không ổn định khiến “thần chú chiếu sáng” rất nhanh bị dập tắt, Harry nghĩ mình có thể cần phải tìm vài câu thần chú dễ thấy nhất để thi triển. Ở... trên cành cây cao này, thật sự rất bất lợi cho việc sử dụng những câu thần chú mạnh hơn. Vì thế cậu nhìn khắp bốn phía, đưa tay bẻ 1 đoạn nhánh cây.

Vì để không xảy ra vấn đề, lần này cậu không sử dụng “thần chú vô thanh”, những từ ngữ thần bí rất có âm điệu từ miệng phát ra. Đoạn nhánh cây trong tay cậu rung động, ngay sau đó, bỗng nhiên xuất hiện móng vuốt cùng một đôi cánh, trong nháy mắt lập tức biến thành một con bọ câu màu xám bay ra từ tay cậu, biến mất trong bầu trời đêm.

“Chính là như vậy.” Cậu giương mắt bình tĩnh nhìn chăm chăm Edward, “Như anh thấy đó...”

Đây có phải là lãng mạn như nguyên tác Twilight hem?^^, vẫn giữ lại phần này

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quỷ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Phù Thủy

Edward hào hứng nhìn cậu, giống như nhìn thấy 1 việc rất đáng ngạc nhiên: “A, Harry, đúng là rất bất ngờ!”

“Đúng vậy, đương nhiên.” Harry khẳng định nói.

Cảm thấy phản ứng của Edward khá kỳ lạ, cậu tiếp theo làm cho Harry vô cùng thất bại: “Anh không ngờ em còn là một ảo thuật gia!”

” Ảo thuật gia... a, trời ạ, chẳng lẽ vì em dùng thần chú biến đổi bọ câu sao...” Cậu gần như muốn nhảy dựng lên tại chỗ, nhưng nhớ tới mình đang đứng trên đỉnh cây, lại cẩn thận nhìn xuống hành động này.

Nghĩ lại một chút, hai câu thần chú vừa rồi đúng thật từng xuất hiện trong những màn ảo thuật trên TV, cũng không ngạc nhiên gì. Nhưng vừa rồi vì sao mình lại chọn bọ câu chứ...

“Được rồi, Edward.” Harry hít một hơi thật sâu, ánh mắt rất nghiêm túc, “Đây không phải là ảo thuật gì cả, đây là phép thuật!”

“Em nói cái gì?” Nhìn ánh mắt Harry, biểu cảm của Edward cũng dần dần nghiêm túc hơn, anh nhìn chăm chăm cậu, một lúc sau mới chậm rãi mở miệng nói: “Em nói là... phép thuật?”

“Đúng vậy, Edward. Nơi này cũng không thích hợp để chứng tỏ, nhưng thật ra thì, em là phù thủy.” Harry nhẹ nhàng đứng đưa hai chân nói, “Vậy bây giờ thế nào?”

Harry đưa tay ngắt lá cây thông, buông tay ra. Chúng không rơi xuống, mà tự động lơ lửng giữa không trung. Tiếp theo ngón tay Harry ở giữa không trung vung hai cái, đám lá cây kia lập tức biến thành một đám bướm màu đen, nhanh nhẹn bay đi biến mất trong bóng đêm.

Edward mở to hai mắt nhìn, chăm chăm vào cậu: “Phù thủy... là người thường cười chối, hay chế tạo độc dược kỳ quái, biết sử dụng các loại thần chú phép thuật đó sao?”

“Đúng vậy. Edward, thì ra anh cũng xem qua mấy truyền thuyết đó ư? Em nhớ, trong một vài truyền thuyết, phù thủy, ma cà rồng, người sói được gọi là tam đại chủng tộc hắc ám.” Rất hiếm khi thấy được 1 Edward ngạc nhiên đến như vậy, Harry có chút đắc ý, cậu chậm rãi mở miệng, “Đây là bí mật của em, em vốn không có ý định nói cho bất cứ ai, nhưng em thật không ngờ các anh là ma cà rồng. Em nghĩ mình cần hỏi các anh 1 vài chuyện. Có lẽ anh còn nhớ lúc mới vừa khai giảng năm nay, các anh phát hiện trong rừng cái “khung cảnh” kia chứ.”

“Harry, đó là do em làm sao?” Giọng của Edward trầm xuống, dường như đã khôi phục bình tĩnh.

“Chính xác.” Harry khẳng định nói, cậu muốn cho anh biết mình không giống những tên phù thủy trên TV chỉ biết diễn mấy câu thần chú không hề có sức mạnh và chế tạo vài thứ độc được nhằm nhĩ mà thôi.

“A, vậy, nếu không phát hiện rằng anh là ma cà rồng, em vĩnh viễn cũng sẽ không để lộ chuyện này, phải không?” Giọng Edward có chút đông cứng, Harry cảm thấy anh đang tức giận.

“Edward, anh cũng biết đó, thân phận của em và các anh đều là bí mật...” Harry cố gắng giải thích.

“A, đúng vậy!” Không biết nhớ ra cái gì đó, Edward đột nhiên đứng lên, trong ánh mắt màu vàng lộ vẻ tức giận, “Anh tin em. Vậy, tuần trước hôm tham gia party, em đã có chuẩn bị mối đi truy lùng đám tội phạm truy nã đó ư? Em có thể dùng thần chú của em tấn công bọn chúng bất cứ lúc nào!”

“Đương nhiên rồi, em sẽ không lấy tánh mạng của mình ra đùa giỡn.” Không biết vì sao anh lại nhắc tới chuyện này, Harry nhìn thấy Edward đứng thẳng ở đầu chạc cây, sắc mặt vốn tái nhợt trở nên có chút xanh. Harry biết là anh đang giận.

“Tốt lắm, tốt lắm!” Edward nhếch miệng quay đầu đi, sau đó từ trong kẽ răng phát ra vài từ đơn.

Sau đó nháy mắt biến mất trong bóng đêm.

Harry hoàn toàn ngẩn ngơ, một mình cậu ngơ ngác ngồi trên chạc cây cao nhất, 1 lúc lâu mới kịp phản ứng.

Edward tức giận, điểm ấy cậu đã nghĩ tới, dù sao cậu giấu anh lâu như vậy, hơn nữa lại còn trong lúc anh cố gắng bảo vệ cậu. Nhưng cậu không nghĩ tới Edward cứ thế mà vứt cậu giữa không trung tối đen. Trên đầu là bầu trời mênh mông, dưới chân là khu rừng tăm tối, xung quanh là gió đêm lạnh thấu xương...

“A, trời ạ, chẳng lẽ anh không giấu em việc anh là ma cà rồng ư! Nếu không phải em đoán được, thì anh sẽ không bao giờ nói cho em biết! Anh dựa vào cái gì mà tức giận như vậy chứ!” Harry ý thức được mình đã bị bỏ lại, lửa giận trong người hừng hực bốc lên.

Tầng mây trên đầu đã biến thành màu xám, vàng trắng và các vì sao hoàn toàn bị che khuất. Gió đêm càng thêm lạnh thấu xương, khiến Harry run mình một cái.

Nơi Edward ngồi có thể giúp cậu chắn gió, nhưng hiện tại anh không có ở đây, Harry lập tức cảm nhận được những cơn gió lạnh cuối thu trong rừng rậm.

Harry phần nộ sử dụng cho mình 1 câu thần chú giữ ấm, chống vào thân cây chậm rãi đứng lên, cúi đầu nhìn khu rừng tối đen dưới chân.

Được lắm, cậu không muốn ở chỗ này hứng gió lạnh, chờ anh chàng tân nhiệm bạn trai thay đổi thái độ đến đưa cậu xuống! Cậu cảm thấy mình bị Edward xem thường.

Thần chú trôi nổi vòng vo trong đầu mấy lần, để ngừa lát nữa lại quên nó. Harry đưa tay dè chặt tóc bị gió làm rối, vững vàng đứng trên chạc cây, sau đó không chút do dự nhảy xuống.

Bên tai vang lên thật lớn tiếng gió, cảm giác mất trọng lượng lập tức tràn đầy toàn thân, dùng loại tốc độ lớn này từ trên lao xuống dưới, khiến cậu cảm nhận được một loại khoái cảm gần giống bay lượn. Trong khoảnh khắc đó, cậu giang 2 tay ra.

Khi gần mặt đất, thần chú trôi nổi liền buột miệng nói ra, thân thể cậu mạnh mẽ bị hãm lại, bắt đầu lơ lửng. Đồng thời, một bóng đen cứng rắn rất nhanh, trực tiếp đâm thẳng vào cậu, giống như 1 cơn gió lớn thổi bay Harry đang lơ lửng như lông chim giữa không trung.

“A, trời ạ!”

Đôi cánh tay đó ôm chặt, cứng rắn mà lạnh như băng, không để cậu lệch khỏi quỹ đạo. Nhưng bị 1 anh chàng ma cà rồng với tốc độ cực nhanh từ xa bay tới đâm trúng khiến cho xương cốt Harry bị đau.

Chưa kịp tăng thêm cho mình một câu Protego, hai chân đã chạm đất.

Trong bóng tối, cậu thấy được gương mặt Edward vô cùng hoảng sợ và giận dữ: “Trời ạ, Harry, em lại từ trên đó nhảy xuống! Em đúng là điên rồi!”

“A, Edward, mau buông tay ra, anh muốn bẻ gãy eo của em sao?” Cố gắng kìm chế không cho đối phương một câu thần chú “Tóc lửa!”(), Harry gần như nghe được xương trên lưng của mình phát ra tiếng rên rỉ “răng rắc”, giống như đã bị đập nát.

Ồ... thế giới này không biết có độc được hay không, nếu xương sống bị gãy, lấy khả năng sử dụng thần chú trị liệu như gà mờ của cậu, có lẽ phải nằm cả đời.

Lực ôm trên lưng đột nhiên thả lỏng, Harry nhẹ nhàng thờ ra, lập tức lui ra phía sau hai bước.

Edward đứng nguyên tại chỗ lẳng lẳng nhìn tay mình ngẩn ngơ, sau đó mặt liền trầm xuống, không nói lời nào.

“Em nói này, Edward, anh không cần...” Harry biết Edward đang suy nghĩ gì, vì thế cậu tới gần anh cẩn thận mở miệng nói.

Edward phục hồi tinh thần lại, nhưng vẫn như cũ trợn mắt nhìn cậu: “Anh chỉ đi có 1 lát, em lại tự mình nhảy xuống. Harry, cho dù anh là ma cà rồng, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ bị dọa tới nỗi điên!”

“Được lắm, Edward.” Lừa gạt vốn đã biến mất của Harry lại bùng lên, “Anh đem em bỏ lại 1 mình trên đó, em nghĩ anh giận em nên không thèm quay lại!”

“Không, Harry, ” Biểu cảm của Edward dịu xuống, “Anh vĩnh viễn không bao giờ giận dữ với em, anh chỉ giận mình thôi. Anh muốn yên tĩnh một chút, suy nghĩ cẩn thận chuyện em là phù thủy, lát sau sẽ tới đón em. Được rồi, anh chỉ vì cảm thấy biểu hiện của mình hôm gặp đám tội phạm truy nã giống như 1 thằng ngốc, việc anh làm có phải đã cản trở em hay không? Anh không biết phù thủy là gì, ngoại trừ truyền thuyết và trên TV, anh chưa bao giờ thấy phù thủy.”

“Edward, ” Harry vẻ mặt cũng dịu xuống, “Lúc anh ôm lấy em không có cảm giác gì lạ sao?”

“Nhẹ nhàng, khi đó em gần như không có sức nặng.” Edward nói.

“Đúng vậy. Lúc này em vừa mới sử dụng thần chú —— thần chú trôi nổi, có thể khiến vật thể lơ lửng, hơn nữa còn giúp phù thủy từ chỗ cao nhảy xuống mà không bị thương. Em có rất nhiều cách bảo vệ mình không bị thương. Bọn em không phải là ảo thuật gia...” Harry giải thích, cậu thử nắm chặt tay của anh, cảm giác như chạm vào đá lạnh băng, nhẵn bóng.

“Có lẽ...” Ánh mắt Edward cũng không vì vậy mà trở lại thành màu vàng, thậm chí còn càng thêm tối hơn, anh lui ra sau từng bước, chậm rãi mở miệng nói: “Dù cho thần chú của em có lợi hại thế nào, cơ thể em vẫn một người bình thường không phải sao? Anh chỉ cần mất không chế 1 chút đã có thể bẻ gãy xương của em, như vừa rồi! Hoặc thừa dịp em chưa kịp phản ứng cắn đứt cổ em, trước khi em kịp làm phép. Hoặc nên nói, em bình thường hoàn toàn không có ý định đề phòng anh.”

“Ha ——” Harry vô cùng tức giận, cậu không biết mình phải làm như thế nào mới có thể khiến cho chàng bạn trai ma cà rồng yên tâm, không cần lúc nào cũng nghĩ cách tránh xa cậu.

Người từng là 1 sư tử Gryffindor gần như mất kiên nhẫn, vì nóng lòng, cậu đến gần Edward, bỗng nhiên nắm lấy bả vai đối phương ấn 1 cái hôn lên đôi môi lạnh như băng.

Một giây sau, cậu bị một lực rất mạnh đẩy ra.

Harry cho là mình sẽ bị hất bay, nhưng trên thực tế cậu chỉ lao đảo lui lại mấy bước, đập vào thân cây.

Đối phương dường như đã rất cố gắng không chế lực tay của mình.

Chú giải:

()Thật ra chỗ này có vẻ như là em nó đang muốn cho anh Ed 1 câu thần chú để anh buông ra hoặc là văng ra xa thì phải, chả là anh bay tới thì cũng khiến người ta bất ngờ mà phải không?^^, ta không chắc lắm, vì anh Qt dịch hơi kỳ, mà bác gg cũng bó tay, nên đành để nguyên gốc của anh QT.

Ai muốn kiss thì có kiss rùi đó, tuy là chẳng lãng mạn gì hết=))))), nhưng dù sao cũng coi như có tiến triển, thôi thì chăm chúc cho anh Ed đi vậy, tội cho anh=)), người yêu mà chỉ có thể nhìn mà không thể đụng=))

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Kết Thúc Hẹn Hò

Nếu trước mặt có một bức tường, Harry thật muốn đâm đầu chết cho rồi.

A, trời ạ, chết tiệt, chẳng lẽ mình đã thành 1 lão già thêm muốn sắc đẹp của người ta sao? Sao có thể dùng cách này để chứng minh mình cũng là một người đàn ông, mà không phải là cô gái yếu ớt cần anh ấy bảo vệ. Mặc dù mình bình thường cũng rất hay giả bộ ngại ngùng, nhưng cũng vì để giấu Charles, Renee và các bạn học trong trường..

Từng được tôn sùng, cái đầu đang nóng lên của “Kẻ Được Chọn” nhanh chóng hạ nhiệt. Trên thực tế cậu suy nghĩ chút nữa vì nụ hôn này mà bị phép thuật bạo phát. Nghĩ vậy, gương mặt cậu lại không thể không chế mà nóng lên.

Trong lúc bình ổn phép thuật dao động, Harry cắn chặt răng, giống như đã chịu đá kích, tựa vào thân cây. Sắc mặt trắng bệch, nhưng trên hai má lại có chút màu đỏ khác thường, như người đang bị sốt cao.

“Harry, em làm sao vậy! Bị thương sao? Hay là lại đau đầu?” Giọng Edward lo lắng vang lên bên tai, anh nắm lấy tay Harry gần như muốn ôm cậu vào lòng.

Edward vội vàng mở miệng nói: “Anh không phải cố ý. Ý của anh là, anh không phải không muốn hôn em. Nếu em cách anh quá gần, anh vẫn có thể không thể khống chế được bản năng của mình. Anh sẽ bị em dụ dỗ, rồi hút hết máu của em. Cho dù anh khống chế được bản năng, nhưng răng của anh cũng có thể cắt qua môi của em, nó có độc, cho nên... Harry, phù thủy tuy rằng đặc biệt, nhưng cũng là con người không phải sao? Da của em hoàn toàn không thể chống lại được răng nanh của ma cà rồng.”

“Không,” Cố gắng làm phép thuật ổn định, Harry có chút khó khăn mở miệng nói, “Em làm như vậy là để chứng minh em cũng giống anh đều là nam, em không muốn bị anh đối xử quá mức cẩn thận như vậy. Đương nhiên, nếu đối tượng anh quen là một cô gái, thì cô ấy nhất định sẽ rất vui, nhưng em không phải.” Trên đường đi cậu đã nói với anh vấn đề này, nhưng có vẻ không có tác dụng.

“Em cho rằng anh làm tổn thương tôn nghiêm nam giới của em sao? Được. Harry, em là người anh yêu, anh mong em có thể tránh xa nguy hiểm. Việc này và chuyện em là nam hay nữ không hề liên quan.” Edward nhẹ nhàng thở ra, có chút buồn cười nhìn cậu, giọng nói cũng rất dịu dàng.

Vì câu nói dịu dàng trắng trợn kia, Harry cảm thấy trên mặt nóng lên. Cậu gần như đã giơ hai tay đầu hàng, có thể khiến Edward yên tâm, thì cậu sẵn sàng làm! Được rồi, chuyện này dần dần quen là được.

Nhưng giương mắt nhìn Edward đang tươi cười, Harry lại đổi chủ ý, ít ra thì cậu đã chủ động hôn anh mà lại bị đẩy ra quả thật có chút mất mặt, dù đối phương xuất phát từ nguyên nhân gì. Cậu có chút tức giận đẩy Edward ra, một mình đi về hướng thị trấn Forks. Ngay sau đó lại bị loại hành vi ngây thơ này chọc cười.

Gặp được Edward, giống như tuổi của mình ở thế giới này tăng lên vậy. Được rồi, thật ra Edward đôi khi cũng không phải là hoàn hảo, với 1 số chuyện thì vị sống trên một trăm tuổi này đều ôm hết vào người.

Một lát sau, Harry bắt đầu vì lời nói thô lỗ trước đó của mình mà cảm thấy có lỗi.

“Em nói này, anh muốn để em cứ đi như vậy đến chỗ xe của anh sao? Hay đi bộ tới hừng đông mới về nhà, bị Charles phát hiện rồi cấm túc một tháng?” Harry quay đầu nói với Edward đang yên lặng không lên tiếng.

“Đương nhiên là không.” Biểu cảm của Edward trầm tĩnh lại, “Thật ra, anh nghĩ em đang giận anh.”

“Khụ, em không phải loại thiếu niên ngây thơ đang thời kỳ trưởng thành.” Harry có chút xấu hổ nói, rồi tự giác leo lên lưng Edward. Cậu ghé vào lỗ tai anh thấp giọng nói, “Thật ra, về chuyện em là phù thủy còn chưa nói xong, em muốn biết ma cà rồng các anh đối với phù thủy có biết được gì không?”

“Anh cũng không biết gì cả, có lẽ Carlisle sẽ biết. Chờ sau khi ông ấy trở về anh sẽ hỏi ông ấy giúp em. A, đừng nắm lấy tóc của anh, Harry... Ôm chặt anh, chúng ta mới có thể về nhà em trước năm giờ sáng...” Giọng nói hưng phấn của Edward truyền đến.

“Edward, em luôn muốn hỏi, cơ thể của các anh không phải là từ lúc biến thành ma cà rồng sẽ không thay đổi sao? Nếu em làm đứt tóc của anh, thì nó còn có thể dài ra hay không?”

Edward im lặng.

Vẫn còn là màn đêm...

Harry dùng hai chân kẹp chặt vòng eo cứng cỏi, mạnh mẽ của Edward, lại hưởng thụ cảm giác “cười chỗi bay”.

Nhưng, khi vào trong xe ẩm áp thoải mái, sự hưng phấn suốt đêm kia liền hoàn toàn biến mất, tính tất cả giờ ngủ trong 2 ngày qua cũng chưa quá 4 tiếng, lại thêm việc cố gắng áp chế phép thuật bạo phát khiến cho tinh thần mệt mỏi làm cậu buồn ngủ.

Harry nghiêng đầu dựa vào chỗ tựa lưng mềm mại mơ màng.

“Harry, nếu mệt thì ngủ đi.”

“Không được, không được.” Harry ngáp một cái, lầm bầm mở miệng nói, “Ngài hiệp sĩ đây sẽ đưa em về nhà sao? Em cũng không phải là công chúa.”

“Anh sẽ hoàn hảo đưa em an toàn về tới giường của em.” Bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp dịu dàng của Edward.

“Nhưng em sẽ không được tặng 1 nụ hôn chút ngủ ngon...” Harry nhỏ giọng lầm bầm, tỏ vẻ bất mãn lời Edward nói.

“Có lẽ..., anh sẽ mau chóng thích ứng với mùi của em, để có vượt qua sự hấp dẫn của nó.” Edward chỉnh nhỏ âm lượng radio trong xe...

“Vậy sẽ có thể hôn?”

“..., đúng vậy.”

...

Rạng sáng, sương mù giăng khắp nơi, bao trùm toàn bộ khu rừng đang ngủ say.

Đắm chìm trong âm nhạc êm ái nhẹ nhàng, Harry vô cùng nhớ cái giường trong phòng ngủ của mình, tuy rằng tốc độ xe của Edward rất nhanh, nhưng cậu vẫn hận không thể lập tức nằm trên đó. Chỉ vì cậu không muốn ngủ trước mặt 1 Edward đang vui vẻ mà thôi.

Nếu phép thuật của mình ổn định lại, thì có thể sử dụng độn thổ, khi đó về nhà chỉ cần vài giây đồng hồ.

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng trên thực tế, cậu kiên trì không được vài giây là tiến vào mộng đẹp, cậu đã đem cái tên nghiêm “nam giới” kia của mình ném ra sau đầu.

Sáng sớm hôm sau, bị Charles gọi dậy, Harry buồn bực đứng trước gương, cậu hoàn toàn không nhớ ra mình ngủ lúc nào.

“Mình cần một lọ thuốc tỉnh não, nhưng ở thế giới này, đến nay mình vẫn chưa điều chế bất cứ độc dược gì.” Sắc mặt tái nhợt, quầng mắt thâm đen so với ma cà rồng còn rõ ràng hơn, Harry tự giễu mình may mắn sáng nay không cần giặt quần lót. Bởi vì trước khi cậu kéo quý cô Medusa từ trên cổ xuống, luôn mơ thấy mình bị chàng ma cà rồng đẹp trai kia mạnh mẽ cắn vào cổ.

“Harry, nhanh lên. Từ đây đến La Push phải mất một giờ, Billy hi vọng chúng ta trước mười giờ có thể tới nơi.” Giọng Charles vang lên ở dưới lầu.

“Được rồi. Khu La Push... Có lẽ Billy không để ý chuyện mình ngủ bù ở chỗ họ đâu.” Harry nâng mắt kính, vội vàng mặc quần áo chạy xuống lầu.

Vốn kế hoạch là sẽ ngủ bù vào buổi trưa, ai ngờ mới ngủ được ba tiếng đã bị Charles đang hưng phấn kéo tới nơi của người da đỏ ở La Push để gặp bạn tốt của ông ấy.

Chiếc xe Chevrolet màu đỏ xuyên qua sương mù mênh mông, hướng về phía La Push. Hôm nay Charles không dùng chiếc xe tuần tra kia, bởi vì nó đã bị đưa đi sửa chữa.

“A, nếu có chết sớm, thì nhất định là bị một chết.” Harry đem vị trí lái nhường cho cha của mình, phờ phạc kéo cầm ngăn người.

Chiếc xe chạy vào một con đường nhỏ trong rừng, một khu làng còn giữ nguyên vẹn phong cách của người da đỏ hiện ra ở cuối tầm mắt.

Charles dừng xe trước bãi đất trống của 1 ngôi nhà làm bằng gỗ.

Một thiếu niên da đỏ có màu da sậm đứng trước cửa nhìn họ. Cậu ta khoảng mười lăm mười sáu tuổi, mái tóc đen dài sáng bóng, được cột chỉnh tề sau ót, trông rất có tinh thần.

Bên cạnh cậu ta là 1 người đàn ông trung niên ngồi xe lăn, nhìn có chút quen mặt.

“Harry, cha nghĩ con hẳn là còn nhớ bọn họ, phải không?” Charles vừa nói vừa nhảy xuống xe.

“Đúng vậy.” Harry suy nghĩ một chút, mở miệng chào hỏi họ: “Chào, bác Billy, cảm ơn chiếc xe này của bác, còn đây là con trai Jacob của bác, phải không?”

“Đúng vậy. Harry, rất mừng khi cháu thích xe của bác.” Billy chào Harry rồi quay sang Charles, “Hi, Charles, ông bạn già, rốt cục cũng rảnh đến thăm tôi.”

“Mấy tháng trước bận rộn chuyện đám tội phạm truy nã đến từ Seattle, hôm nay rảnh rồi, cho nên ghé qua thăm bạn bè.”...

Hai người đàn ông trung niên nói chuyện vui vẻ, Harry không muốn quấy rầy bọn họ, quay đầu lại nhìn thiếu niên da đỏ đứng bên cạnh, thân mật cười cười với cậu ta.

Thấy ánh mắt Harry, Jacob cũng cười với cậu, lộ ra hàm răng ngay ngắn trắng tinh, có vẻ rất chân thành.

Mình nghĩ mình thích cậu ta... tâm tình Harry tốt hơn 1 chút.

Giờ các nàng đã hiểu được phần nào “tinh thần FG” trong người em Harry chưa?))))), thử hỏi “mỹ thực” mà chỉ được “nhìn” hem được “ăn” thì khó chịu tới mức nào=)))))))). Cái vụ tóc tai đúng là bó chiếu với em Harry=)), vẫn còn nhiều màn hem đỡ nổi cùng nhưng pha hành động nghệt thờ để các nàng xem, tiếp tục ủng hộ nha^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Jacob Và Sam

Ăn xong bữa trưa, Charles cùng Billy nói chuyện rất vui vẻ, đa số là về chủ đề giải thi đấu bóng chày.

Đề tài này Harry không hề hứng thú, cậu lơ đãng tựa vào ghế sofa. Nếu cứ tiếp tục như vậy, cậu nghĩ mình thật sự sẽ ngủ mất.

Có lẽ Jacob nhìn ra Harry đang buồn chán, cậu ta đề nghị dẫn Harry đi xem thác nước của La Push, hoặc đi hóng gió biển sẽ làm cậu tỉnh táo hơn.

Vì thế Harry vui vẻ đồng ý.

Billy đề nghị bọn họ mang theo cần câu, nếu có rãnh rỗi, có thể câu cá, vậy thì buổi tối sẽ có cá tươi để ăn.

Harry tỏ vẻ không sao cả.

Jacob hình như có chút không tình nguyện, nhưng cậu ta vẫn mang cần câu lên lưng.

Harry đi theo phía sau Jacob, xuyên qua đường mòn trong khu rừng tràn ngập sương mù màu trắng.

“Chúng ta cũng đã gần sáu năm không gặp mặt phải không? Anh nhớ lúc mình mười một tuổi đã cùng Bella tới đây. Khi đó em vẫn còn là một thằng nhóc, Jacob.” Harry thân mật mở miệng nói.

“Đúng vậy, anh còn nhớ sao?” Jacob nhếch miệng nở nụ cười, “À, em có thể gọi anh là Harry không? Em vốn tưởng rằng anh chỉ nhớ các chị của em thôi chứ.”

Cái gì mà gọi là mình chỉ nhớ các chị gái của cậu ta chứ? Nghe cứ như mình là 1 đứa chỉ suy nghĩ bằng hormone của nửa người dưới vậy. Xem ra thằng bé này không hề “hiền lành” như bề ngoài... Harry trong lòng khinh thường, nhưng bề ngoài, vẻ mặt của cậu vẫn không thay đổi.

“Rachel và Rebecca? Nếu anh nhớ không lầm.” Harry quả thật nhớ rõ 2 chị em sinh đôi lớn hơn cậu một tuổi. Bởi vì tuổi xấp xỉ, nên Charles thường mang theo cậu và Bella đến chỗ Billy chơi, rồi đem bọn họ tùy tiện ném ra phía sau, để cậu và Bella cùng chơi với con của Billy.

“Đúng vậy, các chị ấy đều nhắc tới anh. Rachel hiện đang học ở 1 trường đại học công lập tại Washington, mà Rebecca thì kết hôn với một người Samoa(1), trước mắt đang định cư ở Hawaii.” Jacob thoải mái nói.

“Oa! Lập gia đình ư?” Harry có chút giật mình, Rebekka còn trẻ như vậy mà đã kết hôn.

“Em... Isabella thế nào?” Jacob bỗng nhiên dừng lại, chậm rãi mở miệng nói.

“Isabella?” Harry sững sốt, lập tức kịp phản ứng, “Ha ha, cô ấy càng thích người khác kêu mình là Bella, mà không phải tên đầy đủ. Bella rất tốt, qua một khoảng thời gian nữa có thể cũng sẽ đến thị trấn Forks.”

“Thật vậy sao? Chị ấy có còn nhớ em không, em nhớ là hồi đó chị ấy khá ngượng ngùng, luôn đi theo phía sau anh.” Jacob làm bộ dạng đang nhớ lại, nhưng trong đôi mắt màu đen lại lóe nhiều ánh sáng hứng thú.

“Đúng vậy, nhưng Bella bây giờ đã trở thành 1 mỹ nhân.” Harry khen em gái mình, nhưng ngay sau đó cậu lại hối hận. Là 1 người anh, cậu bắt đầu cảnh giác nhìn thiếu niên da ngăm giống như mới vừa gia nhập hàng ngũ bước vào thời kỳ trưởng thành không lâu.

“Em biết. Ý em là, lúc trước em từng thấy ảnh gia đình của Charles. Cô ấy đúng là rất đẹp...” Jacob dường như hoàn toàn quên Harry là anh trai Bella, hoặc cậu ta cảm thấy trước mặt cậu có thể thoải mái nói ra cách nhìn của mình đối với Bella.

“Khụ khụ... Jacob, sao chúng ta không đi nhanh 1 chút? Anh muốn nhanh chóng nhìn thấy biển. Có lẽ chúng ta còn có thể câu được vài con cá lớn.” Harry cắt ngang lời của Jacob.

Jacob trong mắt Harry thoát nhìn tuy rằng không xấu, nhưng tuổi còn quá nhỏ, có lẽ cậu ta lớn hơn 1 chút nữa thì tốt hơn, nhưng cậu ta bây giờ còn không cao hơn cậu. Bella có lẽ nên tìm 1 người cao lớn khỏe mạnh làm bạn trai để có thể bảo vệ cô ấy, chứ không phải 1 đứa em trai.

Đối với chiều cao của mình, dù là kiếp này hay kiếp trước Harry đều không hài lòng lắm, từ sau khi phép thuật thức tỉnh tuy muộn nhưng cũng khiến cậu cao lên không ít. Với tốc độ này, sang năm có thể cậu sẽ đạt được chiều cao như các thiếu niên cùng tuổi.

“Không cần gấp gáp như vậy, chúng ta có thể chơi đến tối rồi về, cha anh không thể đưa anh về nhà nhanh như vậy đâu.” Jacob đương nhiên không biết Harry đã lấy thân phận anh trai thầm đánh giá cậu ta như thế, chỉ cho là cậu thật sự nôn nóng mà thôi.

Vì thế Jacob nhún nhún vai, bước nhanh hơn.

Mười mấy phút sau, sương mù xung quanh dần dần tan bớt, ngẩng đầu có thể nhìn thấy những tầng mây dày trên bầu trời. Harry như có thể cảm nhận được gió biển lạnh lẽo ẩm ướt từ bờ bên kia xuyên qua sương mù thổi vào rừng, làm đám sương tan đi.

Lại một lát sau, trước mắt cậu thoáng dâng hân, cuối tầm mắt là một bãi cát hình bán nguyệt, đây là bãi biển nổi tiếng nhất của La Push.

Có lẽ do đã cuối thu, trên bờ biển gần như không có ai. Màu sóng biển có chút đậm hơn, nhưng vẫn khiến Harry hưng phấn.

Cậu nhanh chóng bước qua bãi đá, hướng về chỗ bờ nghiêng xuống. Đến chỗ đê ngăn biển.

“Nơi này rất đẹp.” Harry nhét tay vào túi quần, neho mắt lại nói. Sau đó cậu nhìn thoáng qua Jacob ở sau lưng mình đang làm mặt xấu.

Harry giả vờ như không thấy, ngồi lên chỗ đê ngăn biển. Dưới chân, ở trong làn nước là tảo biển và sò ốc có màu sắc rất đẹp, hấp dẫn ánh mắt của cậu.

Không biết bây giờ Edward đang làm gì, đêm nay anh ấy có tới hay không...

Harry bắt đầu suy nghĩ miên man.

Gió biển thật to thổi tới, Harry kéo chặt lại áo.

“Harry, anh có thể kể cho em nghe về thành phố Phoenix của các anh không?” Có lẽ vì Harry 1 lúc lâu không nói gì, Jacob liền chọn đề tài để hỏi cậu, chuyển sang chuyện khác để nói.

“Cũng không có gì đặc biệt, dân số và diện tích so với Seattle bên cạnh Forks thì lớn hơn 4 lần, nhưng quá ồn. Thật ra nơi này rất tốt, ý anh là La Push và Forks.” Harry vừa trả lời vừa tìm cần câu đặt lên tảng đá bằng phẳng bên cạnh.

Thật ra cậu đối với chuyện về Phoenix không hề hứng thú, vì thế cậu nói sang chuyện khác: “Nơi này ngoài bờ biển ra thì còn nơi nào đẹp nữa không?”

Jacob nhìn chằm chằm chỗ đây cậu được thả xuống biển thấp giọng đáp: “Vịnh Tidal(), có lẽ anh đã nghe nói qua, cách nơi này không xa. Ngay ở phía tây, đi xuyên qua khoảng rừng kia là tới.”

“Có lẽ, anh nên đi xem.” Harry đứng dậy, sau đó cậu nhìn chằm chằm cần câu mình vừa mới thả do dự một chút.

“Anh không cần phải thu dọn nó đâu, anh biết đường đi mà đúng không? Em không đi đâu, em sẽ ở đây giữ mấy cái cần câu này. Một năm ít nhất em cũng đã tới đó 50 lần!” Jacob cười thật tươi với cậu, có vẻ rất thành thật.

“Cám ơn, Jacob.” Harry chân thành cảm ơn nói. Bởi vì Jacob tự nguyện gánh vác nhiệm vụ cậu ta không thích. Cậu biết so với câu cá, thì Jacob càng thích lằm rập ô tô hơn.

Mấy phút đồng hồ sau, Harry một mình từ bãi biển đi vào trong rừng. Bên cạnh bờ biển ẩm ướt là khu rừng xanh biếc, cho dù đã vào cuối thu những vẫn không thể khiến khu rừng rậm rạp với những cây thường xanh này mất đi sức sống. Trên đầu là bầu trời đầy mây và tán cây dày đặc, dưới chân là cảnh lá thổi rữa và mặt đất sẫm màu, khung cảnh chung quanh có vẻ hơi tối.

Cậu đi dọc theo ven rừng, thật cẩn thận cúi người tránh nhánh cây trên đầu, đồng thời cho mình 1 câu thần chú giữ ấm.

Xuyên qua tầng tầng cây cối, cuối tầm mắt, là bãi biển đầy đá, Harry biết nơi này chính là Vịnh Tidal.

Bỗng nhiên, cậu đột ngột cảnh giác, đó là một loại ánh mắt rình rập, mang theo địch ý rất nhỏ.

Cậu đi chậm lại, âm thầm tung ra một câu Protego, rồi bỗng nhiên quay đầu lại.

Một cái bóng màu đen xuất hiện ở bụi cây phía xa, sau đó chột lóc rồi biến mất.

Harry gần như ngậy người.

Tuy rằng chỉ trong chớp mắt, nhưng cậu vẫn thấy cái bóng ở nơi rất sâu trong rừng, nhảy đi rồi biến mất, đó là một con thú lớn màu đen. Nhưng con đã thú kia có tốc độ quá nhanh, cậu hoàn toàn chưa kịp phân biệt được đây là động vật gì.

Có lẽ là gấu, nhìn theo hình dạng phần đầu hoặc là sói, nếu nhìn theo phần thân. Nhưng nếu là động vật bình thường thì tuyệt đối không lớn như vậy.

Lúc ấy, cậu gần như lập tức muốn sử dụng câu thần chú Diffindo, nhưng lại kềm chế. Bởi vì nó đã biến mất, có lẽ nó chỉ nhìn cậu mà thôi. Hoặc có lẽ, nó sống trong khu rừng này, còn cậu vì tình cờ mà xâm nhập vào địa bàn của nó, cho nên nó muốn cảnh cáo.

Một danh từ trong thần thoại, nhưng có thể không chỉ tồn tại trong thần thoại hiện ra trong đầu —— Người sói. Nhưng cậu lập tức bác bỏ quan điểm này, bởi vì bây giờ không phải đêm trăng tròn, mà là ban ngày.

Harry thật cẩn thận phóng ra 1 câu thần chú điều tra, thần chú không hề có bất kỳ phản ứng nào, nó đã đi mất.

Nhẹ nhàng thở ra, Harry không còn hứng thú đi ngắm vịnh Tidal nữa, cậu nhanh chóng đi dọc theo bờ biển 1 vòng, rồi quyết định cần quay lại tìm Jacob. Có lẽ cậu nên nhắc nhở Jacob rằng, khu xung quanh La Push xuất hiện loại dã thú to lớn, đây không phải là 1 chuyện an toàn.

Mới vừa ra khỏi rừng rậm, Harry thấy bên cạnh Jacob có 1 người lạ. Đó là 1 thanh niên da đỏ lớn hơn cậu, đại khái khoảng mười chín tuổi, mái tóc ngắn màu đen, cơ thể cao lớn cường tráng. Cho dù giữa cái rét lạnh của bờ biển. Vẫn cởi trần nửa người trên, phía dưới chỉ mặc 1 cái quần dài màu đen, phân

nửa ống quần đã bị nước lạnh như băng làm ướt.

“Tôi..., xin chào!” Xuất phát từ lễ phép, Harry đi tới chào người thanh niên xa lạ kia.

Người thanh niên kia nhìn thấy Harry, trong đôi mắt đen có một tia cảnh giác. Khi cậu tới gần, anh ta giống như thấy mùi gì đó rất khó chịu nên lui về phía sau từng bước, cau chặt mày.

A, trời ạ, chẳng lẽ trên người mình có mùi gì khó ngửi sao? Harry nói thầm trong lòng. Cậu cúi đầu kèm chế xúc động của mình, cố gắng duy trì nụ cười ngượng ngùng, trực tiếp đặt câu hỏi: “Trên người tôi có mùi gì khó ngửi sao?”

Giống như nụ cười đã có chút tác dụng, sắc mặt thanh niên kia dịu xuống. Anh ta chậm rãi mở miệng nói: “Không, có lẽ cậu dính phải mùi nào đó, trong khoảng 10 tiếng gần đây... Không, không có gì. Khoảng 2 giờ nữa sẽ hết thôi.”

Giọng anh ta rất trầm, khiến anh ta càng giống 1 người đàn ông trưởng thành hơn là 1 thanh niên. Harry cảm thấy lời của anh ta đang ám chỉ gì đó, nhưng không phải nhằm vào cậu.

Trong khoảng 10 tiếng gần đây... Cậu không hề tới gần vật gì đặc biệt. Nhưng nếu như nói tới người, thì thật ra có một —— Edward Cullen, bạn trai mà cà rồng của cậu.

Ngay khi Harry vẫn đang trầm tư, thanh niên xa lạ đã muốn xoay người rời đi.

“A, anh ta đúng là quá đáng, Harry, anh đừng để ý.” Giọng của Jacob khiến Harry phục hồi tinh thần lại, “Anh ta là Sam, Sam Uley, từng là bạn của em”

“Tùng...” Cái từ này khiến cho Harry chú ý.

“Đúng vậy, mấy tháng nay anh ta trở nên là lạ. Em cảm thấy anh ta có lẽ dự định lập 1 tổ chức gì đó, còn chúng em đều bị anh ta xem là thành viên dự bị.” Jacob bĩu môi, “Hon nữa, hình như anh ta đang theo dõi anh, Harry.”

“Anh?” Harry có chút giật mình.

“Đúng vậy. Vừa rồi anh ta tìm em hỏi chuyện của anh, em nói cho anh ta biết anh là con trai cảnh sát trưởng, mới từ thị trấn Forks tới đây. Sau đó anh ta không nói gì nữa, có lẽ là danh hiệu của cha anh làm anh ta sợ.”

“Vậy sao? Vậy thì tệ rồi. A, anh muốn hỏi một chút, khu này có bao giờ xuất hiện dã thú to cỡ gấu không?” Harry bề ngoài làm như không để ý, nhưng cậu đã quyết định đem chuyện xảy ra ở đây nói với Edward, chính là chuyện con dã thú to lớn kia và Sam Uley.

“A, đương nhiên là chưa từng có, khu rừng ở đây luôn rất an toàn.” Jacob trả lời.

“Vậy sao?”... Vậy vừa rồi cái cậu nhìn thấy trong rừng rớt cuộc là cái gì?

Chú giải:

(0) Cái này là gg đại nhân dịch nói chung cũng chỉ là 1 cái tên hồ, ta hem biết trong nguyên tác có hay không.

(1) người Samoa, thỉnh xem thêm ở đây và ở đây

Đấy giờ các nàng hiểu sao ta nói, em Harry hem giống con nhỏ Bella kia rùi chứ^^, điểm thú vị là em nó làm như “cha vợ” xem mắt “con rể” ý=)))))))))), bó tay em nó luôn^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quy)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Ăn Trưa

Thứ Hai lớp đầu tiên là toán học, còn cách giờ học khoảng mười mấy phút đồng hồ, Harry ngồi ở hàng cuối cùng, ghé vào trên bàn hăng say viết.

Cậu là phù thủy, nhưng cũng là con người, cần giấc ngủ bình thường, hơn nữa mỗi ngày còn phải hao phí sức lực để khống chế phép thuật bạo phát. Tối chủ nhật, vì đã mất ngủ vài ngày nên Harry cuối cùng cũng có được giấc ngủ ngon, nhưng hậu quả chính là bài tập của tuần sau vẫn chưa làm xong.

Ngày hôm qua cậu và Charles từ La Push về đến nhà cũng đã hơn chín giờ tối. Thiếu niên đang trong thời kỳ “tình yêu cuồng nhiệt” không muốn bỏ qua bất cứ đêm nào bên cạnh tân nhiệm bạn trai của mình, vốn nghĩ vừa làm bài tập vừa chờ Edward đến, cậu muốn nói cho anh biết chuyện xảy ra vào ban

ngày ở bãi biển. Nhưng một giờ sau, cậu đã ngủ gục trên bàn.

Sáng sớm hôm sau, Harry thức dậy trên cái giường mềm mại của mình, con rắn nhỏ xanh biếc từ dưới bàn bò ra, dùng giọng lạnh lạnh tê tê ai oán nói: “A, tôi lại bị hấn vút xuống giường! Chẳng lẽ tôi không thể cùng chàng trai của tôi cùng giường chung gối sao? Tôi có răng nọc thì sao chứ, răng của tôi hay của hấn sắc hơn đây?”

“Được rồi, được rồi. Medusa, lần sau tôi sẽ nói với anh ấy.” Harry xoa nhẹ mái tóc lộn xộn của mình, tiếc nuối mình đã bỏ lỡ buổi hẹn hò đêm qua với Edward.

Nhưng đồng bài tập dồn lại khiến người ta đau đầu kia, làm Harry cảm thấy vô cùng khổ sở, đã phá hỏng tâm tình tốt vì được ngủ đủ của cậu.

Ha ——, đây chính là điển hình của việc bởi vì yêu đương mà gây trở ngại học tập, Harry yên lặng nghĩ.

“Chào, cuối tuần ở La Push thế nào?” Giọng nói quen thuộc dịu dàng của Edward bỗng nhiên truyền vào tai Harry, tiếp theo anh đã ngồi bên cạnh cậu.

“A, Edward! Tôi hôm qua anh đến thì nên đánh thức em, em có chuyện muốn nói với anh. Nhưng bây giờ, em cần làm bài tập.” Nhìn thấy Edward, tâm tình Harry tốt hơn 1 chút, nhưng cậu vẫn tiếp tục cúi đầu bắt đầu bức tranh gian khổ làm bài tập.

“Harry, em cần ngủ đủ. Nhưng... Có lẽ, bây giờ em càng cần cái này hơn.”

Một quyển vở đưa ra trước mắt, Harry hơi sững sờ, lập tức phản ứng, “Quá tuyệt vời! Edward, cảm ơn bài tập của anh, anh đúng là 1 thiên sứ!” Có lẽ những bài tập của môn toán trung học đối với một ma cà rồng hơn trăm tuổi mà nói thì không phải là vấn đề gì.

“A, Harry, em có biết là anh không nên không. Thật ra, anh không nên cho em chép bài, việc này đối với em là không tốt. Cho nên, chỉ một lần này thôi.” Edward hai tay đan chéo, chậm rãi mở miệng nói.

“Nhưng, em còn có một bài báo cáo thực nghiệm sinh vật còn chưa viết, tiết tới là phải nộp rồi. Edward, anh...” Harry đáng thương nhìn tân nhiệm bạn trai của mình.

“Harry...” Edward quay mặt đi thờ dài, “Em chắc chắn muốn viết bài sinh vật trong giờ toán sao?”

“Đúng vậy, thật ra thì em còn 1 bài luận phân tích các thời kì tác phẩm của Shakespeare, nhưng may là buổi chiều mới cần phải nộp, tuy rằng em hoàn toàn chưa tra tài liệu.” Harry đem cảm của mình đặt lên bàn, bộ dạng uể oải.

Đôi mắt màu vàng của Edward hiện lên ý cười, sau đó một quyển bài tập sinh vật đặt lên bàn.

Chỉ cần anh ấy chịu để cho mình chép bài, cho dù bị cười nhạo thì có sao đâu? Harry nhỏ giọng lẩm bẩm.

Các học sinh lục tục vào phòng học, cách giờ học chỉ còn mấy phút.

Harry không thể không tiếp tục chép hăng say, rốt cục trước khi vào học cũng làm xong. Cậu bị ai phát hiện cho dù mình có sống lại, chuyện làm bài tập vẫn như khi còn học ở Hogwarts, không có gì khác biệt.

Lúc ăn trưa, ngay khi Harry định theo quán tính đi qua chỗ nhóm của Mike thì bị Edward kéo lại.

“Harry, tới đây một chút. Có lẽ, em sẽ rất vui khi nhìn thấy họ.”

Harry tò mò theo ánh mắt Edward nhìn qua, các anh chị em vô cùng nổi bật của nhà Cullen sau 1 tuần xin phép, cuối cùng cũng tới trường.

Alice hướng về phía cậu vẫy tay, các ma cà rồng khác trong nhóm nhìn cậu, trong ánh mắt mang theo nghi vấn cùng tò mò, thậm chí cả người chưa bao giờ nói chuyện với cậu, Jasper Hale, cũng như thế.

“Bọn họ trở về lúc nào? Anh đã nói cho họ biết sao?” Harry thấp giọng hỏi.

Cậu biết nhóm của Mike đang tò mò quan sát cậu, các học sinh khác cũng thế. Cậu tự nói với mình qua một lát sẽ quen với loại ánh mắt đó, bởi vì sau này có thể cậu sẽ phải thường ngồi cùng với gia đình Cullen.

Được rồi, ngồi cùng bọn họ thì phải quen với cảm giác bị chú ý, may mà hiện tại phép thuật đã dễ dàng kiểm soát hơn.

“Rosalie vừa về nhà đã nói với anh, em có thể là 1 người thôi miên linh tinh này nọ, nhưng anh nói cho chị ấy biết em là một phù thủy.” Giọng của Edward có chút đắc ý.

“Bọn họ đều sợ hãi sao?” Harry đi theo phía sau Edward tới chỗ bàn của gia đình Cullen.

“Đúng vậy, chúng tôi đều rất ngạc nhiên, quả thật là không thể tin được!” Alice mở miệng nói với cậu.

Giọng của cô ấy khiến Harry nhảy dựng, cậu không nghĩ tới còn cách xa như vậy, cô ấy đã nghe được giọng của cậu. Nhưng giọng nói êm tai của Alice khiến Harry thấy thoải mái.

“Có thể tưởng tượng được.” Harry lần đầu tiên ngồi cùng với 1 nhóm ma cà rồng không có nhịp tim, không thở, hoặc nên nói giả vờ thở, nhìn thấy trên bàn họ là một đồng đồ ăn của con người, cảm giác rất kỳ lạ.

Harry biết đề tài kế tiếp không nên để người thường nghe được, vì thế cậu lặng lẽ ở chung quanh thi triển thần chú cách âm. Sau đó cậu phát hiện nhóm ma cà rồng này không – cảm giác được phép thuật của cậu dao động. Có lẽ phép thuật và năng lực của Huyết tộc là 2 khái niệm hoàn toàn bất đồng, như việc cậu không – cảm nhận được năng lực đặc biệt của Edward và Alice vậy.

Mới vừa ngồi xuống, Alice đưa cho Harry một phần thức ăn phong phú: “À, đây là đặc biệt chọn cho cậu đó, Harry. Thật ra chúng tôi không cần ăn cái này, nhưng phải luôn giả vờ giả vờ.” Alice cười nói với cậu, sau đó bỏ vào miệng 1 miếng salad.

Alice tươi cười vẫn rất thân thiết, Emmet nhìn chằm chằm Harry, ánh mắt quả thật rất tò mò, tựa như một đứa trẻ chợt phát hiện đồ chơi khiến mình cảm thấy hứng thú.

Mỹ nhân lạnh lùng Rosalie trong ánh mắt vẫn như trước mang theo dò xét và hoài nghi.

Khiến người ta giật mình là Jasper Hale. Anh chàng ma cà rồng tóc vàng có vẻ ngoài lạnh lùng kia, lại phá lệ gật gù đầu với Harry. Còn Edward, được rồi, có thể nói luôn luôn “liếc mắt đưa tình”.

Người kế tiếp chào hỏi không ngờ là Jasper Hale. Anh ta vừa thấy cậu ngồi xuống liền nhanh chóng nói: “Xin chào, Harry. Tôi muốn biết, “khung cảnh” trong rừng rậm kia là kiệt tác của cậu sao?”

Không nghĩ tới anh ta vừa lên tiếng đã hỏi vấn đề này, Harry vẫn gật đầu.

“Phép thuật của các cậu mạnh như vậy sao, không biết có thể cắt đứt da của ma cà rồng hay không.. Hơn nữa điều không thể tưởng tượng nổi là chúng tôi lại có thể thấy được một phù thủy còn sống!” Jasper thờ dãi một tiếng, chăm chú nhìn Harry.

Harry không thêm đề ý đến chuyện Jasper đánh giá sức mạnh phép thuật của mình, hơn nữa cậu lập tức biết, so với anh chàng cao to Emmet, thì Jasper có thể đối với cậu còn cảm thấy hứng thú hơn.

Nhưng mà vài giây đồng hồ sau, cậu nhớ tới từ trong câu nói của Jasper —— “Sống”.

“Đợi một chút, ý các anh nói là các anh trước kia chưa từng gặp qua phù thủy giống tôi, cũng chưa nghe nói qua là có hay không sao?” Harry hỏi.

“Đúng vậy, Harry.” Edward ở bên cạnh nói: “Ngày hôm qua Carlisle về nhà, anh đã hỏi ông ấy chuyện liên quan tới phù thủy. Thật đáng tiếc ông ấy cũng không rõ lắm, bởi vì gần mấy trăm năm nay không có bất kỳ ai gặp qua hoặc là nghe nói tới tung tích của bọn họ. Cũng như trong tài liệu mà em có thể tìm được, ông ấy cũng chỉ biết, trong truyền thuyết phù thủy hình như đã biến mất vào thời trung cổ. Trước khi gặp em, bọn anh vẫn cho rằng phù thủy chỉ là truyền thuyết, hoặc nên nói đã từng tồn tại, hiện tại đã là quá khứ...”

Đã không còn tồn tại... Edward không tiếp tục nói hết, nhưng Harry đã hiểu rõ ý của anh.

Harry có chút uể oải, chẳng lẽ trên thế giới này thật sự chỉ còn mình cậu là phù thủy sao? Tuy rằng cậu cũng không phải người của thế giới này.

“Đừng lo lắng, Harry.” Một bàn tay lạnh như băng từ dưới mặt bàn mặt mạnh mẽ nắm chặt tay cậu, sau đó lập tức buông ra. Edward dịu dàng nói: “Carlisle nói, ông ấy dù sao cũng chỉ sống hơn ba trăm năm, có vài bí mật ông ấy cũng biết không rõ, nhưng ông ấy sẽ cố hết sức tìm hiểu giúp em. Trong số các gia tộc ma cà rồng có 1 gia tộc đã tồn tại hơn một ngàn năm, có lẽ với chuyện này bọn họ sẽ có ghi chép.”

“Đúng vậy, Harry.” Alice cũng an ủi cậu, “Đừng rỗi, cậu làm sao biết mình là một phù thủy?”

“Chuyện đó... cũng rất kỳ lạ, nhất thời không thể nói rõ ràng được, nhưng lần đầu tiên phép thuật của tôi thức tỉnh là từ mấy tháng trước. Ý tôi là lúc tôi còn ở Phoenix. Từ lúc đó, tôi đã có thể sử dụng phép thuật.” Đối với chuyện mình là một người mang theo trí nhớ kiếp trước mà sống lại, Harry còn chưa kịp nói với Edward.

“À, đúng rồi, có phải là chuyện vờ rùng kỳ lạ quét qua nhà cậu đúng không?” Emmet hưng phấn nói, sau đó anh ta lập tức bổ sung, “Có rành chúng ta có thể thử một lần, phép thuật của cậu có thể bẻ gãy cổ tay không?”

“Im đi, Emmet. Cho dù là phù thủy, nhưng Harry vẫn là con người, đừng nghĩ tới chuyện đó!” Edward tức giận với anh trai mình.

“Đúng vậy, anh ấy có dễ dàng làm nát xương của cậu ta.” Rosalie không hề thân thiện nói.

Edward cho Rosalie một ánh mắt cảnh cáo.

“Tôi... Các người đã điều tra tôi?” Harry không muốn tranh luận với họ, chỉ đưa tay đẩy mắt kính, chậm rãi mở miệng nói.

Có lẽ là sợ Harry không vui, Alice vội vàng giải thích: “Cậu thấy đó, bởi vì Edward —— anh em của chúng tôi thích cậu, cậu là người đầu tiên anh ấy yêu trong suốt một trăm năm qua, cho nên chúng tôi đã điều tra 1 chút. Cậu sẽ không trách chúng tôi chứ?”

Vì lời giải thích thẳng thắn, Harry cảm giác mình mặt có chút nóng lên. Vậy tất cả nhóm ma cà rồng này chẳng lẽ cũng biết chuyện của cậu và Edward

sao?

“Đương nhiên là không, tôi không để ý đâu.” Cậu lặng lẽ liếc mắt nhìn Edward một cái, anh chàng ma cà rồng đẹp trai kia hình như không hề để ý việc anh em mình đang bình luận chuyện tình yêu của anh. Cảm tình giữa họ nhất định là rất sâu sắc.

Nhưng Harry vẫn quyết định tránh đi đề tài này: “Như vậy nói cho tôi biết một chút chuyện của các cậu, có thể chứ?”

...

Vì thế sau giờ ăn trưa, Harry cũng biết sơ qua về lịch sử hình thành của gia đình Cullen, đương nhiên chỉ là 1 phần rất giản lược.

Ví dụ như, Rosalie và Emmet là một đôi, Emmet cũng không phải anh trai của Edward, mà ngược lại, Edward thật ra còn lớn hơn hai người bọn họ còn Alice và Jasper là một đôi, hai người họ là ma cà rồng từ bên ngoài đến, sau đó gia nhập nhà Cullen.

Cùng nhóm ma cà rồng nói chuyện phiếm lại vui vẻ đến bất ngờ, cho dù Rosalie không hoan nghênh cậu lắm. Nhưng bởi vì buổi chiều không thể không nộp luận văn về Shakespeare, Harry đành tiếc nuối chấm dứt cuộc trò chuyện này, cắn bút khô sở suy nghĩ.

Thật ra thì ta thấy, tính cách của Edward cũng có thay đổi nhiều đó chứ^^, anh có vẻ tình nghịch hơn so với nguyên tác, nhưng như thế càng đáng yêu

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Trường Học

Khi ở một mình cùng nhau, nói chuyện phiếm, nắm tay, thỉnh thoảng thì ôm, lúc ở trường đều làm bộ như bạn bè bình thường..

Thì ra 1 “ông già” khi yêu cũng có thể ngây ngô như thế, Harry thở dài cảm thán.

Chớp mắt đã gần đến tháng mười hai, thị trấn Forks vẫn mưa liên tục, thậm chí hai ngày trước còn có 1 trận mưa xen lẫn với tuyết rất hiếm thấy.

Trường trung học Forks khi tan học buổi chiều, gió lạnh đột nhiên nổi lên. Mây đen che kín bầu trời, như lại sắp có một trận mưa.

Những cơn gió gào thét thổi qua khiến Harry vừa đi ra khỏi phòng học phải rung mình một cái, cậu đội cái mũ ngoài sau áo khoác lên, kéo khóa.

Ngay sau đó, một cái khăn quàng cổ ca-rô màu nâu choàng lấy cổ của cậu, tốc độ nhanh đến nỗi giống như nó xuất hiện từ hư không.

Cậu nắm lấy khăn quàng cổ, nhanh chóng liếc mắt sang anh chàng đẹp trai bên cạnh, do dự một chút, cúi đầu yên lặng thu hồi thần chú giữ ấm mình vừa mới thi triển.

Edward hoàn toàn không nhận thấy điểm kỳ lạ của cậu.

Anh chỉ nghĩ rằng Harry để ý đến hành động mờ ám của mình trước mặt người khác, vì thế anh tiến đến gần Harry thấp giọng nói: “Yên tâm, không ai chú ý cả. Đừng quên, anh đọc được ý nghĩ của bọn họ.”

“Đúng vậy.” Cứ như mình rất để ý ấy...

Dù sao thì đây chính là tình thú. Khăn quàng cổ của Edward so với tự mình thi triển thần chú giữ ấm thì cảm giác tốt hơn nhiều. Harry trong lòng yên lặng đem tuổi về tâm lý của mình hạ thấp ngang bằng tuổi của thân thể, thanh thần hưởng thụ sự quan tâm của bạn trai bí mật. Điều làm cậu tiếc nuối chính là, từ khi Edward trở thành bạn trai của cậu đã một tháng, mà bọn họ thậm chí cả hôn cũng không có.

Được rồi, cậu không phải không thừa nhận, trong tình yêu bọn họ cứ như học sinh tiểu học ngây ngô chả biết gì.

Đương nhiên, Harry cũng không hề e ngại ở trước mặt Edward tỏ vẻ tiếc nuối đối với điểm này.

Hai người sóng vai đi ra bãi đỗ xe.

Harry nhỏ giọng nói với Edward sơ lược chuyện hôm chủ nhật đi theo Charles đến La Push thăm Billy Black.

Lần đầu tiên từ La Push trở về, cậu đem chuyện trong rừng gặp được con dã thú kia nói cho Edward biết, anh lo lắng nhìn cậu 1 lúc lâu, mới mở miệng nói: “Anh không biết thể chất đặc biệt của phù thủy có hấp dẫn những loài không phải con người như bọn anh hay không, nhưng anh rất lo lắng... Harry, lòng hiếu kỳ của em quá mạnh mẽ, nó sẽ khiến em gặp nguy hiểm...”

Sau đó anh do dự trong chốc lát rồi vẫn nói với cậu hiệp nghị giữa gia đình Cullen và người da đỏ ở La Push, cũng nói cho cậu biết rõ về chi tiết.

“Không biết khi đó bọn họ làm thế nào phát hiện bọn anh là ma cà rồng. Anh muốn nói, những người da đỏ dù sao cũng chỉ là người bình thường mà thôi. Nhưng bọn họ nói tổ tiên của họ là người sói, hơn nữa trong tộc có ghi lại quan hệ với bọn anh, bọn anh bị họ gọi là sinh vật máu lạnh... Còn về truyền thuyết đó, anh không rõ, dù sao thì họ cũng không nói toàn bộ cho bọn anh biết.”

“Sinh vật máu lạnh” và Người sói..

Harry cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, thậm chí có chút hưng phấn.

Trên thế giới này ma cà rồng thật sự tồn tại, bởi vì cậu đã tận mắt thấy qua. Nhưng người sói ở La Push cũng chỉ là 1 truyền thuyết mà thôi.

Theo Edward nói, khi bọn họ đàm phán với người ở La Push vào mấy năm trước, cũng không phát hiện trong số những người đó có người sói tồn tại.

Vì thế, tuần trước Charles thăm Billy Black mang Harry cùng đi.

Lần này tự mình ở đó, cậu cũng không phát hiện bất cứ điểm kỳ lạ nào. Vì thế cậu lên hỏi Jacob về truyền thuyết có liên quan tới bộ lạc của họ từ xưa. Vị thiếu niên da đỏ kia ngoài miệng nói đây là một bí mật không thể nói với người ngoài, nhưng vẫn nói với Harry về chuyện xưa thần bí của tổ tiên. Cuối cùng cậu ta còn dùng vẻ mặt không cho là đúng nhún nhún vai nói cậu ta hoàn toàn không hiểu vì sao các trưởng lão trong bộ lạc, mà ngay cả cha cậu ta đều mê tín như vậy.

Harry dùng sức găt đầu làm bộ dạng mình thật thông cảm, rồi thề sẽ không đem chuyện xưa này kể với ai khác, Jacob vô cùng thoải mái nở nụ cười, lộ ra răng nanh trắng tinh.

Harry chỉ có thể ở trong lòng cảm thấy có lỗi với Jacob, cậu có cảm giác mình lừa gạt một thiếu niên chất phác thật thà. Là 1 thiếu niên đúng nghĩa, chứ không phải là “ông già” giống cậu và Edward.

“Hiện tại bọn anh nhất định phải tuân thủ hiệp ước không thể tới gần La Push, nên không thể cùng em đi xem có phải La Push xuất hiện người sói hay không. Nhưng Harry, mặc kệ có người sói hay không, em không nên đến gần La Push. Bởi vì trong lịch sử của người da đỏ La Push ghi lại, rất nhiều người sói, nhất là người sói mới chuyển đổi rất khó khống chế tâm tình của mình, bọn họ rất hiếu chiến, đầy tính hung hãn của dã thú và thích tấn công.” Edward bỗng nhiên dừng chân, nghiêm túc nhìn Harry nói.

Harry trong lòng thấy có chút không đúng, bởi vì bản thân cậu đối với người sói cũng không xa lạ gì. Kiếp trước ở thế giới phép thuật cậu đã không ít lần tiếp xúc với bọn họ, dù Remus Lupin chết trên tay đám Tử Thần Thực Tử nhưng ông từng là thần sáng đuổi bắt tội phạm người sói... Cho nên cậu tình nguyện tin tưởng người sói tồn tại, có lẽ bọn họ và ma cà rồng ở thế giới này cũng giống nhau đều không quá giống với những gì truyền thuyết nói, cho nên cậu không nhận ra được mà thôi.

Nếu có... Cậu cảm thấy người bị Jacob cho là lãnh đạo của băng nhóm thiếu niên bất lương, Sam Uley, rất khả nghi. Nhưng cậu đã dần quen với sự bảo vệ quá mức của chàng bạn trai ma cà rồng, nên Harry vẫn rất “thành thật” nhìn anh, găt đầu đồng ý.

“Được rồi, anh nghĩ là anh phải đi.” Edward ngẩng đầu lên, cười ôn hòa, “Có lẽ, tối nay chúng ta còn có một buổi hẹn hò.”

Harry nhìn đôi mắt màu vàng xinh đẹp của Edward, ra vẻ ngại ngùng “À” một tiếng, nhỏ giọng nói: “Em nghĩ đêm nay anh sẽ không đến.”

“Đương nhiên là không.” Edward thành nhiên, mỉm cười nhìn cậu.

Harry quay đầu lại, đang nhớ về kế hoạch cậu đã tính toán trước đó, âm thầm suy nghĩ.

Có lẽ trước khi anh ấy đến mình vẫn còn thời gian thử nghiệm độc dược.

Trong suốt một tháng bởi vì cùng chàng bạn trai ma cà rồng yêu đương, Harry gần như hoang phí mọi buổi tối, ngay cả luyện tập khống chế phép thuật cũng rất ít. Vị phù thủy có vẻ ngoài không khác gì học sinh trung học bình thường khác, cảm nhận sâu sắc được việc mình bởi vì tình yêu mà dần dần “sa sút” thói quen sống, vì thế cậu quyết định phải “siêng năng” hơn.

Tiếng động cơ ô tô cắt ngang suy nghĩ của cậu.

Lúc này 1 chiếc xe khác cũng vô cùng nổi bật của gia đình Cullen dừng ở cửa ra vào, Harry nhận ra chiếc xe jeep sang trọng kia là thuộc về anh chàng ma cà rồng tóc đen cao to Emmet Cullen.

Giọng nói trầm thấp mà dễ nghe của Edward truyền vào tai: “Nhớ làm bài tập hôm nay, anh không hi vọng sáng sớm hôm sau đến trường lại phải cho em mượn bài, Harry...” Sau đó anh lướt qua Harry bước nhanh tới họp mặt cùng các anh em mình.

1 lúc lâu Harry mới kịp phản ứng.

Rõ ràng là giọng nói rất gợi cảm, nhưng cậu lại nghe được trong đó có một tia ranh mãnh và đắc ý.

Cậu biết Edward bởi vì chuyện bài tập mà cười nhạo cậu, nhưng cậu không thể không nhẩn nại. Bởi vì Edward ngoài trừ là bạn trai bí mật của cậu thì

còn là gia sư dạy kèm môn hoá cho cậu khi ở nhà. Vì nghĩ cho thành tích môn hoá học và tương lai trở thành nhà bào chế thuốc, Harry quyết định coi thường loại cười nhạo không có ác ý này.

Được rồi, dù sao buổi tối gặp mặt, anh ấy cũng không cảm mình làm gì cả đúng không nào? Trước khi anh ấy đến, mình vẫn còn thời gian thực hiện kế hoạch thí nghiệm hôm nay...

Tiết mục nhỏ này không hề ảnh hưởng tới tâm tình của Harry, cậu nhẹ nhàng nhảy lên xe của mình, vừa tính toán được liệu sẽ dùng vào tối nay, vừa chào tạm biệt nhóm của Mike cùng Justine vừa mới đi vào bãi đỗ xe.

Hai “ông già” này yêu nhau thật là quá sức dễ thương không chịu được

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Thời Gian Cho Đọc Được

Ngoài cửa sổ con mưa mùa đông đang tí tách rơi xuống, màn đêm bao phủ cái lạnh lẽo ẩm ướt đặc biệt của Forks, Harry thậm chí cảm thấy trong khoảng vài giờ nữa sẽ có tuyết rơi, chứ không phải là mưa đá.

Vài giờ trước cậu nhận được thư của Bella, trong đó nói cô ấy cuối cùng cũng thuyết phục được Renee, nhưng phải gần 1 tháng nữa mới đến thị trấn Forks học. Đương nhiên trong thư còn đặc biệt nhắc tới chuyện bạn trai của Harry.

“... Em đến bây giờ vẫn không thể tin được, Harry, anh thật sự tìm 1 người bạn trai, ý em là em vẫn cho rằng anh đang nói đùa. Nhưng dù sao, em cũng rất muốn biết anh ta là người thế nào. Nhưng anh tuyệt đối đừng cho Charles biết, bởi vì mặc kệ bạn trai của anh là ai, ông ấy cũng sẽ mang theo súng lục trực tiếp tìm tới cửa...”

Đúng vậy, cậu và Edward gần như luôn có những “cuộc hẹn hò” vào ban đêm trong phòng ngủ của cậu, có thể Charles hoàn toàn không biết. Nếu người cha nghiêm khắc ít nói kia của cậu đột nhiên phát hiện chuyện này, ông ấy nhất định sẽ đem cậu nhốt lại đến hết đời, càng đừng nói tới chuyện thân phận ma cà rồng của Edward nếu bị ông ấy biết thì...

Nghĩ đến đây Harry không khỏi rung mình một cái. Nhớ tới Renee... Cậu thờ dài, hành động của người mẹ này đến nay cậu vẫn không thể đoán trước...

“A, chàng trai yêu dấu của lòng ta, chàng không thích hợp với vẻ mặt cau mày, chàng rất hợp với nụ cười ngọt ngào như hoa bách hợp, tuy rằng đó hoa kia không phải nở vì ta...” Con rắn nhỏ xanh biếc dọc theo góc bàn gỗ tới cổ tay Harry, đem thân thể của mình quấn thành dạng vòng tay.

Giọng tê tê của Medusa cắt ngang suy nghĩ của cậu. Tóm lại, đến lúc đó rồi nói sau... Chỉ lát sau tinh thần lạc quan của 1 Gryffindor đã loại bỏ lo âu trong lòng của Harry.

Ít nhất bây giờ vẫn an toàn, bởi vì cảnh sát trưởng Swan vừa mới về phòng ngủ của ông ấy, trước khi trời sáng ông ấy sẽ không đến phòng của cậu.

“Cám ơn cô, Medusa.” Harry ôn hòa nói, “Nhưng sao cô không đi ngủ đi? Tôi muốn bắt đầu công việc của đêm nay.”

Cậu gỡ Medusa từ cổ tay xuống, thả lên giường.

Ngoài trừ cửa sổ, vách tường chung quanh phòng ngủ đều bị thi triển thần chú phòng ngự và cách âm.

Cách sử dụng thì gần giống nhau, nhưng bề ngoài thì không giống, Harry nhìn chăm chăm đồng được liệu lộn xộn mà mình mua từ trên mạng thờ dài.

Trước đó cậu đã thí nghiệm qua hai lần.

Đồng vật liệu rốt cuộc có thể giúp cậu chế thành công thuốc làm dịu hay không, Harry cũng không ôm hi vọng quá lớn.

Lúc này cậu vô cùng nhớ tới vị giáo sư đọc được vĩ đại nhất, thuộc nhà Slytherin với mái tóc bóng nhẫy... Nếu có ông ấy, vấn đề phép thuật của cậu đã sớm giải quyết được.

Mấy phút đồng hồ sau, Harry cắn chặt răng, cau mày đem một ít vật liệu thật cẩn thận cho vào trong nồi, lấy một thanh thủy tinh dài dùng trong phòng thí nghiệm hoá học cẩn thận khuấy lên.

Chỉ lát sau, trong nồi toát ra bọt khí, tỏa ra 1 mùi gay mũi khó chịu.

Harry nhìn chăm chăm thứ chất lỏng đang sôi ùng ục đầy nguy hiểm, chuẩn bị sử dụng cho mình một câu Protego bất cứ lúc nào.

Màu dung dịch dần dần thay đổi, biến thành màu tím sậm. Tính chất cũng coi như ổn định, không có gì nguy hiểm.

Màu sắc hoàn toàn không giống, lại thất bại ư? Việc này rất bình thường, dù sao cũng chỉ là vật liệu thay thế, liều lượng và phương thức có lẽ cũng nên sửa đổi.

Harry đỡ mắt kính, cúi đầu ghi chép lại tỉ lệ nguyên liệu của lần thất bại này. Hai lần trước sau khi thất bại cậu cũng đều ghi chép lại, Harry tin tưởng mình sớm muộn gì cũng thành công từ những kinh nghiệm này.

Hơn nữa những lần thất bại cũng không phải là không có chút tác dụng nào, bởi vì chúng nó có thể là một loại độc được mới. Ví dụ như hỗn hợp lần trước có chứa tính chất say rượu, hơn nữa còn chậm phát tác, Harry cho đặt tên cho nó “thuốc say”. “Thuốc say” khoảng hơn một giờ sau mới phát tác, khi đó Edward vừa tới không lâu. Harry chỉ nhớ rõ mình loạng choạng ngã vào lòng Edward, khiến mắt kính đập vào mũi.

Chuyện gì xảy ra sau đó cậu không nhớ rõ, sáng sớm vừa mở mắt đã Edward ngồi ở đầu giường im lặng nhìn cậu hồi lâu, rồi sau đó cau mày hỏi: “Tối hôm qua vì sao em lại uống rượu?”

Harry vội vàng phủ nhận, cậu vừa định hỏi tối hôm qua cậu đã làm gì, Edward đã vội vàng biến mất qua cửa sổ, ngay sau đó Charles tới gọi cậu rời giường nấu bữa sáng.

Chẳng lẽ mình sau khi say đã làm gì anh ấy sao? Harry đến bây giờ vẫn còn tò mò, thật ra cậu luôn cảm thấy khi mình say rượu vẫn rất đứng đắn. Bây giờ nhớ lại, cậu vẫn chưa nói với Edward mình không phải vì uống rượu mới bị say. Đồng thời cậu cũng cảm thấy may mắn, phép thuật trong lúc đó không bị dao động, trở thành 1 quả bom người.

Viết xong ghi chép, Harry quan sát dung dịch kia 1 lần nữa, lấy 1 cái bình thủy tinh ở bên cạnh, chuẩn bị lấy một ít dung dịch, để lưu trữ.

Phương pháp thí nghiệm là cậu học từ trong phim. Nếu Hermione ở đây, nhất định không thể tưởng được người từng Kẻ Được Chọn lại chịu quyết tâm nghiên cứu độc được đến như thế. Dù sao thì cậu đã chịu đủ cái loại này tình trạng mỗi ngày phép thuật đều dao động hoặc phép thuật bị biến dị mà phải lo lắng đề phòng trong cuộc sống. Đương nhiên, lúc ở bên cạnh Edward, cậu rất dễ dàng quên mất chuyện này.

Cậu thật cẩn thận rót đầy sản phẩm thất bại vào bình, đang muốn đẩy miệng bình thì 1 bóng người thành linh xuất hiện khiến tay cậu run lên, bình thủy tinh rơi vào nôi, làm vài giọt chất lỏng màu tím sậm bắn ra ngoài.

1 câu Protego bật ra, đồng thời, Harry thấy hoa mắt, một cánh tay cứng rắn lạnh như băng kéo cậu lập tức lùi đến sau bàn.

Chất lỏng vừa chạm vào sàn nhà liền phát ra tiếng “xì xèo”, khói trắng bốc lên, sàn nhà bằng gỗ bị đục thủng 1 lỗ nhỏ, sàn bê tông phía dưới cũng bị ăn mòn thành 1 cái lỗ mờ nhạt.

Harry tròn mắt há hốc mồm nhìn kiệt tác của mình.

Loại này thuốc thất bại này so với a- xít sun-phu-rit còn có tính ăn mòn mạnh hơn...

“Trời ạ, Harry, em đang làm gì vậy?” Edward buông thiếu niên trong lòng mình ra, vẫn còn sợ hãi nhìn chằm chằm chất lỏng kỳ quái đang tạo ra bọt khí kia, hận không thể trực tiếp dùng ánh mắt ném nó ra ngoài cửa sổ. Sau đó anh tức giận chuyển sang nhìn Harry, “Anh chỉ đến sớm có 1 chút, em đã cho anh thấy điều kinh ngạc đáng sợ này sao!”

Harry đúng thật là chưa từng ở trước mặt bạn trai thích lo lắng này của mình điều chế độc được, hơn nữa cũng hoàn toàn quên nói cho anh biết chuyện này.

“Khụ ——, hôm nay anh tới sớm hơn một giờ.” Vô tội chớp chớp đôi mắt màu xanh biếc, Harry nhìn thấy Edward đang cau mày thì chậm rãi nói, “Edward, anh nên nhớ em là một phù thủy, nhớ lại tiết mục trên TV... Anh nghĩ xem em đang làm gì? Đây không phải rất bình thường sao!”

Edward nhìn chằm chằm “cậu phù thủy” một lúc sau, mới thấp giọng mở miệng nói: “Đúng vậy... em làm như thế đúng là rất bình thường, nhưng anh chỉ quá ngạc nhiên mà thôi, thần chú của em có thể bảo vệ em... Được rồi, sớm muộn gì anh cũng sẽ quen.” Anh ngồi xuống giường, trong giọng nói còn có một chút cảm giác thất bại.

Có lẽ là bởi vì vừa gặp phải loại chuyện này, hệ thần kinh phản xạ của ma cà rồng so với tốc độ truyền thông tin của đại não còn nhanh hơn. Harry ở trong lòng yên lặng trêu chọc bạn trai của mình, sau đó cậu do dự một chút rồi dựa vào người Edward, bĩu môi: “Trên thực tế em cũng không giỏi chuyện này, nhưng em không thể không thường xuyên thử nghiệm, bởi vì phép thuật của em không đủ ổn định, em cần có thuốc trợ giúp. Cho nên... Lúc em điều chế độc được, anh không cần phải ở đây, bởi vì em không biết hiệu quả của những thứ độc được này đối với ma cà rồng có khả năng sát thương hay không, không chừng nó có thể ăn mòn làn da cứng rắn của các anh.”

Edward liếc mắt nhìn cậu, dường như có chút chán nản, nhưng không biết vì sao lại trở nên vui vẻ. Đôi mắt màu vàng của anh sáng lên: “Anh tránh được, em cũng biết tốc độ của anh mà. Harry, cho nên anh muốn ở bên cạnh trông chừng em...”

Trong 1 giây, Harry gần như bị đôi mắt màu vàng xinh đẹp kia mê hoặc.

Cậu rất muốn hôn Edward, nhưng cậu chỉ bình tĩnh nhìn chằm chằm ánh mắt của anh trong chốc lát, bắt buộc chính mình dời tầm mắt. Sau đó khô khốc mở miệng nói: “A, đúng vậy, ma cà rồng cũng hiếu kỳ, dù sao em là phù thủy đầu tiên mà các anh gặp được.”

Sau đó cậu quay đầu, lặng lẽ nuốt nước miếng một cái, tự khinh bỉ hành vi “chưa thỏa mãn dục vọng” của chính mình.

Trong khoảng thời gian này, màu mắt của Edward phần lớn đều là màu vàng mà cậu thích, gần như không thấy màu đen sâu thẳm khiến người khác sợ hãi trước kia, xem ra tâm tình của anh rất tốt. Harry đối với điều này rất hài lòng, tuy rằng cậu và anh không thể hôn nhau như những cặp tình nhân bình thường khi thân thiết, nhưng cậu vẫn rất hài lòng vì có thể khiến Edward vui vẻ.

Cho nên Harry không thèm để ý chút nào nhún nhún vai: “Em cũng sẽ kịp thời cho anh thêm một câu Protego. Edward, câu thần chú này em đã rất thuần thục.”

Cậu xoay đầu lại thì thấy Edward đang nhìn thật sâu vào cậu, ánh mắt rất chăm chú dịu dàng.

Cậu lại dời tầm mắt âm thầm thờ dài, từ trong tủ lại lấy ra một cái bình thủy tinh thật cẩn thận đổ đầy độc dược.

Một câu “Úm ba la chà rửa!” Sau đó, chất lỏng màu tím đậm trong nỗi hoàn toàn biến mất, thêm một câu “Sửa chữa!”, cái lỗ trên mặt đất cũng hoàn toàn biến mất, sàn nhà đã khôi phục nguyên dạng.

Khi cậu quay đầu lại thì Edward đã đứng bên cạnh cậu.

Trong giọng nói của anh có 1 chút hào hứng: “Đây là phép thuật gì? Thật thần kỳ!”

“Úm ba la chà rửa! Và Sửa chữa!. Thật sự thì, tên và tác dụng của chúng nó cũng không có gì khác biệt.” Harry giải thích. Gần đây cậu không hề kiêng dè ở trước mặt Edward sử dụng phép thuật, nhưng đại đa số đều là một chút phép thuật đơn giản dùng trong cuộc sống, hơn nữa bởi vì phép thuật không ổn định mà thường xuyên xảy ra một ít vấn đề nhỏ. Cho dù Edward không nói gì, Harry cũng biết anh nhất định cho rằng cậu là một phù thủy không đủ tư cách cho lắm. Nhưng cậu không có ý định vì vậy mà tranh luận gì cả, bởi vì hiện tại mà nói, thật sự thì cậu rất không đủ tư cách.

Sau đó cậu không dám mở miệng, chỉ cúi đầu cất đi bình đựng thuốc, còn Edward cũng tiếp tục im lặng.

Phải nói là em Harry càng ngày càng giống oán phụ vì “...” hem được thỏa mãn mà sinh bùng bực=))))))))), kể cũng tội em, nỡ thực trước mắt mà chỉ được nhìn, hem thể ăn=)))))))))), ai

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tình Thù

“Anh nghĩ, em nên đi ngủ, Harry.” Sau một hồi, Edward thấp giọng mở miệng nói, “Bởi vì anh, em luôn thiếu ngủ. Hôm nay anh đến sớm, là muốn để em đi ngủ sớm một chút.”

“Nhưng em không muốn ngủ.” Harry sử dụng phép thuật lên ngăn tủ chứa mẫu thuốc, để Charles không thể nhìn thấy. Sau đó hơi quay đầu, ngẩng lên mở miệng nói: “Có lẽ sở thích của anh là nhìn em ngủ... Edward, em nghĩ lúc mình ngủ cũng nên cho anh 1 câu Stupety như vậy mới công bằng.” Không biết khả năng kháng cự của ma cà rồng là bao nhiêu.

“Harry... em đúng 1 phần, anh thích nhìn em khi ngủ. Nhưng...” Sau đó, ánh mắt Edward nghiêm túc lại, như đang quyết định gì đó.

Một lát sau, anh bỗng nhiên đưa tay kéo Harry đến bên giường, thấp giọng mở miệng gọi tên của cậu: “Harry...”

“Sao vậy?” Harry giương mắt lên nhìn gương mặt đẹp trai tái nhợt của Edward, khó hiểu mở miệng nói.

“Đúng vậy, anh thật ra vẫn còn chưa chắc chắn.” Edward do dự một chút đem hai tay đặt trên vai Harry, thấp giọng mở miệng nói, “Nhưng anh nghĩ nên thử một chút...”

Sau đó tay anh dời từ vai sang phần cổ lộ ra ngoài áo ngủ của Harry. Anh biết bên dưới ngón tay của anh là vị trí động mạch cổ, nơi đó có máu tươi đang lưu chuyển, duy trì sinh mạng trước mặt này.

Harry lập tức ngây người, cậu mơ mơ màng màng nhìn anh, mãi đến khi bàn tay lạnh như băng dán trên cổ ảm áp, sự chênh lệch nhiệt độ mãnh liệt khiến cậu lập tức rùng mình một cái.

Edward nhẹ nhàng dời ngón tay, chăm chú nhìn cậu thấp giọng mở miệng nói: “Dạ em sợ sao? Có thể hơi đột ngột. Nhưng đừng nhúc nhích, anh nghĩ... anh sẽ không tấn công em, Harry. Trong khoảng 1 tháng nay, anh có lẽ đã khắc phục được sức hấp dẫn từ máu của em. Ở bên cạnh em, thì mùi máu có là gì. Nhưng anh vẫn chưa thử...” Sau đó Edward chần chờ một chút lại đưa hai tay nâng... mặt Harry lên.

Giọng nói trầm thấp chậm rãi kia nhất thời khiến Harry toàn thân nóng lên, cậu cảm thấy tim của mình đập cực nhanh, cậu vẫn không dám cử động. Cậu tự nói với mình bây giờ có lẽ nên hành động, nhưng lại sợ sẽ khiến anh chàng ma cà rồng rất vất vả mới chịu thừa nhận gần gũi này phải hoảng hốt. Vì thế cậu chỉ có thể mở to hai mắt nhìn, cảm nhận đôi tay lạnh như băng của Edward ở trên gương mặt cậu vuốt ve, giống như anh đang dần thích ứng với mùi của cậu.

Harry toàn thân cứng ngắc, đôi tay lạnh như băng của Edward dường như khiến trong lòng cậu ngứa ngáy.

Sợ mình ngay sau đó sẽ lập tức nhìn không được mà nhào tới, cậu quyết định nên nói chút gì đó để đổi vị trí chú ý của mình.

“Edward...” Cậu bỗng nhiên nắm lấy cổ tay anh, “Em.. Anh khi nào thì phát hiện mình có thể khắc chế đối với em.. Ý em là, sự đói khát đối với máu của em?” Cậu cảm thấy giọng của mình có chút run rẩy, nhưng thật ra đó là ảo giác của cậu.

“Không biết, anh chỉ muốn xác nhận lại. Có lẽ, là sau cái đêm em uống say đó thì phát hiện. Harry, anh nghĩ đêm hôm đó em chắc là không ăn bữa tối... Nhưng cũng vào lúc đó anh phát hiện cho dù mình tiếp gần quá gần với em cũng có thể khắc chế sự đói khát của mình...” Edward nói như đang đùa giỡn.

Ngày hôm đó mình quả nhiên đã làm gì rồi, chẳng lẽ mình thật sự đã nhào tới bắt đầu “cấn”. Hay là anh đang nói đùa... Harry lập tức đỏ mặt, cậu có chút ngượng ngùng muốn xoay đầu. Nhưng ngón tay của Edward rất mạnh, mặt của cậu bị cố định chặt chẽ.

“Đừng nhúc nhích, Harry, em làm anh căng thẳng đấy.” Giọng Edward vang lên bên tai, nghe hơi khô khốc, anh đúng là đang căng thẳng.

Harry lập tức nín thở, do dự một chút, cậu chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Edward thở dài 1 hơi, anh vẫn dùng một bàn tay nâng mặt Harry, tay kia thì ôm lấy hông của cậu. Tiếp theo anh thật cẩn thận nhẹ nhàng hôn lên mặt Harry. Cậu khép hờ mí mắt run rẩy, nhưng không có mở ra.

Edward ngừng một chút, theo hai má cậu chậm rãi trượt đến trên môi.

Vẫn là nụ hôn hơi hơi bình thường, bắt đầu từ khóe miệng, nhưng rất dịu dàng.

Harry phát ra tiếng thở dài từ khoang mũi, sau đó hai tay cậu từ tay cánh tay Edward chậm rãi dời đi, ôm lấy bả vai cứng rắn.

Nhưng nụ hôn này kết thúc rất nhanh, nó chấm dứt khi đối phương vô thức mở miệng ra. Edward cảm nhận được hai đầu lưỡi quấn lấy nhau, trong nháy mắt lập tức giật mình tỉnh lại, liền quay đầu đi.

“Sao thế? Lại muốn hút máu sao?” Harry mơ mơ màng màng mở mắt, khó hiểu nhìn bạn trai của mình.

Mắt kính của Harry bị lật, trông rất đáng yêu. Edward đưa tay chỉnh lại mắt kính giúp cậu, thấp giọng nói: “Không..., việc đó đã không ảnh hưởng nhiều tới anh nữa. Nhưng, chúng ta hẳn nên từng bước một... Harry.”

“Cái gì?” Harry cũng tỉnh táo lại, cậu khó hiểu nhìn bạn trai của mình, “Hôn nhau cũng phải từng bước một sao? Thôi mà, Edward, chúng ta cũng không phải học sinh tiểu học.”

“Đương nhiên không, nhưng...” Edward do dự trong chốc lát, như đang lựa lời, “Ý anh là, khi đang hôn, em tốt nhất không nên tiếp xúc với răng của anh. Bởi vì nơi đó có nọc độc của ma cà rồng, nó có thể chết người, một khi không cẩn thận làm miệng hoặc môi của em bị thương...”

Trời ạ, điều này cũng có nghĩa sau này khi hôn nhau chỉ có thể như vậy thôi. Hoặc nên nói, anh ấy có thể với đầu lưỡi vào trong miệng mình, mà mình thì vĩnh viễn cũng đừng nghĩ đến chuyện ngược lại... Anh ấy nhất định không cho phép mình làm như thế! Đúng là không công bằng!

Nhưng hiện tại cũng không phải lúc tính toán chuyện này, Harry buồn bực đem ý tưởng đột nhiên xuất hiện đầu mình chôn trở về. Có lẽ mình nên nghiên cứu thuốc giải độc cấp cao trước, bởi vì biết đâu nó có thể khắc chế nọc độc của ma cà rồng.

Harry ưỡn oai đẩy Edward ra, tựa vào đầu giường. Dù nói thế nào, thì cũng coi như đã có tiến triển, cậu không nên không biết thỏa mãn như vậy được... Ít ra, bây giờ anh đã có thể chủ động tới gần cậu.

Nghĩ như vậy, Harry quỳ trên giường ôm lấy cổ Edward, muốn hôn anh. Nhưng nửa đường lại do dự một chút rồi nghiêng mặt đi, đem mặt má vội vàng dán vào gương mặt lạnh như băng mà tái nhợt của Edward.

Cậu tự nói với mình tương lai còn dài, loại chuyện này không gấp được.

Edward yên lặng ôm hông của cậu, giọng nói trầm thấp dịu dàng của anh vang lên bên tai: “Harry?”

“Không có gì.” Harry thấp giọng lầm bầm, dưới đáy lòng âm thầm rằng đe chính mình không nên biến thành 1 kẻ cuồng hôn...

Hai má dán vào nhau, làn da lạnh lẽo của ma cà rồng cũng làm cho nhiệt độ trên mặt Harry dần dần giảm xuống.

Sau một hồi, Edward cười một tiếng, gỡ tay Harry ra, nhẹ nhàng đem cậu đẩy ngã xuống giường, dịu dàng nói: “Em nên ngủ đi, Harry, hôm nay anh đến

sớm hơn, nhưng nếu em vì vậy mà ngủ càng muộn thì anh sẽ áy náy.”

“Khó mà làm được, Edward.” Harry mở to hai mắt, một lần nữa ngồi dậy, gỡ rối mái tóc bị cái giường làm rối tinh rối mù, ôm chầm ngồi đối diện với Edward, lại phát hiện một nửa cái chăn đã rơi trên mặt đất.

Edward nở nụ cười, anh đứng lên nhặt cái chăn rơi trên mặt đất. Phát hiện trên đó là con rắn nhỏ màu xanh biếc thì lập tức nhú mày.

“A, Medusa...” Harry lập tức giữ chặt cánh tay anh, thật cẩn thận đem con rắn Mamba xanh kia đặt ở trên gối đầu.

Con rắn nhỏ màu xanh biếc ngẩng đầu lên, đối với cậu tê tê, phun đầu lưỡi, sau đó đem chính mình cuộn lại rúc vào chân giường.

Harry nhìn chằm chằm Medusa trong chốc lát ngẩng đầu lên nói với Edward: “Nó nói nó mệt, nhưng... nó sẽ không cản trở chúng ta... hèn hèn, cho nên anh không thể ném nó xuống giường.”

“Em biết xà rắn, năng lực thật thần kỳ.” Edward liếc mắt nhìn Medusa một cái, rồi đưa ánh mắt dừng trên người Harry, “Anh từng nghe nói tới một ma cà rồng có năng lực đặc biệt có thể nói chuyện với động vật họ mèo cỡ lớn, không ngờ phù thủy cũng có khả năng bẩm sinh, nói chuyện được với rắn.”

“Không, đối với phù thủy... Người nói được xà rắn cũng không có mấy người, bọn em đều gọi là người thừa kế của Slytherin(1).” Harry thấp giọng giải thích.

“Khụ... Em lại nói sang chuyện khác, Harry.” Edward bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó nên có chút bất đắc dĩ nói.

Harry xoay mặt đi.

Edward bỗng nhiên dừng một chút, tới gần đầu giường, nắm lấy Harry.

Harry nghi hoặc nhìn bạn trai của mình, không đợi cậu kịp phản ứng, một cánh tay đè cậu xuống. Cả người cậu đã nằm trên chiếc giường mềm mại.

“Edward, anh không nên dùng cách này để khiến em ngủ có được không?” Harry bắt mắt nói, cậu đẩy cánh tay anh, nhưng không hề nhúc nhích, “Được rồi, như anh mong muốn.”

Bên tai là tiếng cười trầm thấp của Edward, Harry bắt mắt bừa bãi sau đó nhắm hai mắt lại.

Cánh tay Edward chỉ 1 thoáng đã đem cậu ôm vào lòng, một cảm giác lạnh lẽo phả vào phần quần áo phía sau lưng khuếch tán ra, lại khiến cho cậu có một loại cảm giác đang ngâm mình dưới biển sâu tĩnh lặng.

Nếu như là ngày hè, sẽ càng thoải mái hơn, Harry yên lặng nghĩ, sau đó chia tay kia kéo chăn.

Một lát sau, cậu lặng lẽ mở một mắt, xoay người lại, ôm eo Edward, như muốn đem bạn trai của mình ôm vào lòng. Nhưng từ bề ngoài, thì cả người cậu vẫn đang nằm trong lòng anh.

Edward dừng một chút, rồi cúi đầu ở trên trán cậu nhẹ nhàng hôn 1 cái, thấp giọng mở miệng nói: “Cần anh hát ru cho em không?”

“Thôi đi...” Harry nhỏ giọng lầm bầm, đem mặt mình đặt bên cổ anh thổi vài hơi thở.

Edward run lên một cái, đưa tay đem mặt của cậu xoay lại.

Trên thực tế Harry sớm biết rằng với tuổi tâm lý của mình hoàn toàn không cần anh dỗ cậu ngủ, nhưng cậu lại cố ý làm như vậy. Đây chỉ là tình thú tranh luận trước khi ngủ mà thôi, Harry tự nói với mình. Nhưng bé ngoài cậu vẫn làm bộ như đang bắt mắt, mở to mắt nhìn Edward.

Edward cười hề đầu của cậu xuống, tắt đèn, sau đó trong bóng đêm tháo mắt kính của cậu ra.

Chuyện này rất tốt, không phải sao? Harry hí mắt trong bóng đêm nở nụ cười.

“Đang cười gì thế?” Bên tai truyền đến giọng của Edward.

Nguy rồi, cậu hoàn toàn quên khả năng nhìn ban đêm của ma cà rồng. Harry lập tức ho hai tiếng, nhóm người qua ẩn lên môi Edward một cái hôn: “Suýt chút nữa quên mất, đây là đáp lễ lại, nụ hôn chúc ngủ ngon.”

Chú giải:

(1) Thật ra bản raw là như vậy: 蛇老腔, qt đại ca dịch như vậy: xà lão kang. Ta thấy kỳ quái, nên nhớ tới nguyên tác HP thì có liên can tới Slytherin cho nên dịch như vậy^^

Có chút tiến triển rồi đấy, vì tình yêu Plato nên có muốn gấp cũng hem có được đâu=)), các nàng cứ từ từ đợi vậy nha, nhưng ngọt ngào lãng mạn thì hem thiếu đâu^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Lời Mời

Sáng hôm sau, khi Harry... tỉnh lại, Edward đã đi mất.

Mỗi khi đến lúc này, Harry đều có chút thất vọng, nhưng cậu biết loại hẹn hò bí mật này sẽ kéo dài thật lâu. Có lẽ đến khi cậu có thể sử dụng lại thuật độn thổ, thì có thể đi tìm Edward, mà không cần anh luôn phải đến tìm cậu.

Ở trên giường lăn một vòng, Harry ngồi dậy duỗi lưng một cái, ở trên bàn bên cạnh sờ soạng mắt kính mang vào, mới phát hiện trên giường còn có vết lõm hình người không rõ lắm, điều này chứng tỏ Edward mới đi không bao lâu.

Bên cạnh cũng không thấy Medusa, Harry đoán nó đã tự mình đi kiếm đồ ăn. Trước đó không lâu, nó đã tìm ra 1 hang chuột con mới ra đời, cho nên dành hy sinh giấc ngủ của mình. Lẽ ra hẳn là phải ngủ đông.

Dù nói thế nào, mình không cần dùng phép thuật đem đám chuột con đuổi ra ngoài, Medusa sẽ tiêu diệt sạch chúng nó. Harry đối với hành vi của thú cưng rất tán thưởng.

Một lát sau, Harry xoa mái tóc rối bù của mình, vừa ngáp vừa đi xuống lầu.

Khi đi qua hành lang lầu 1, cửa phòng ngủ của cảnh sát trưởng Charles vẫn còn đóng, có lẽ vẫn chưa rời giường.

Harry dụi dụi mắt, bắt đầu vào bếp làm điểm tâm, đột nhiên cảm giác được phía sau có người.

“Charles, buổi sáng tốt lành?” Cậu cũng không quay đầu lại nói.

“Harry.” Giọng nam quen thuộc ở phía sau vang lên.

Harry lập tức kinh ngạc, xoay đầu lại, hạ thấp giọng nói: “A, trời ạ, Edward anh không phải đã đi rồi sao?”

Bây giờ, Charles có thể rời giường bất cứ lúc nào. Không biết ông ấy nếu nhìn thấy con nuôi của bác sĩ Cullen mới sáng sớm ra đã ở trong phòng bếp nhà mình thì sẽ nghĩ gì. Không phải lúc bắt đầu, cậu cũng không muốn dùng thần chú xem nhẹ mọi thứ đối với thân nhân của mình.

“Hey, tối hôm qua có 1 chuyện anh quên nói cho em biết, Harry.” Edward dịu dàng nhìn cậu, “Hôm nay anh không đến trường, cả nhà anh cần xin phép đi vùng núi Goat Rock() săn bắn, còn nữa... tuần sau chính là lễ Giáng Sinh, anh chính thức mời em.”

“Cái gì... mời em ư?” Harry ngạc nhiên, nghi hoặc hỏi.

“Đương nhiên là đến nhà của anh, tham gia sum họp gia đình của nhà Cullen. Carlisle và Esme cũng muốn gặp em, hơn nữa em không phải muốn tìm ông ấy hỏi chuyện phù thủy sao?” Edward thấp giọng nói.

“Thật vậy sao, sum họp gia đình ư?” Harry hưng phấn hỏi.

“Đương nhiên.” Edward khẳng định trả lời.

A, anh ấy cuối cùng cũng mời mình đến đại bản doanh của họ. Nơi đó sẽ như thế nào? Pháo đài cổ kính, gác xếp hoặc là tầng hầm, phòng ốc theo kiểu Gothic với màu đỏ đen hoa lệ, quan tài mạ vàng cùng đàn doi xung quanh... Harry bắt đầu như đi vào cõi thần tiên, mãi đến khi cậu bị tiếng cửa mở làm bừng tỉnh.

“Harry... Buổi sáng tốt lành!” Charles mặc đồ ngủ đi vào phòng, chào Harry, ánh mắt lại nghi ngờ nhìn khắp bốn phía.

“Cha buổi sáng tốt lành, a... điểm tâm rất nhanh sẽ xong.” Harry liếc mắt chung quanh một cái, Edward sớm đã biến mất không thấy đâu, cửa sổ bên cạnh chẳng biết từ lúc nào đã được mở ra.

Cậu âm thầm nhẹ nhàng thở ra, vừa chào cha, vừa đóng cửa sổ.

“Cha vừa rời hình như nghe có người tiếng nói...” Charles tới cạnh bàn ăn, tùy ý hỏi.

“A, đó là con đang lầm lẫm. Môn tiếng anh, thầy giáo bảo phải thuộc lời kịch kinh điển của Shakespeare, con vừa rồi chỉ đang luyện tập thôi.” Harry đem bánh mì đã cắt mang đến bàn, lấy pho mát trong tủ lạnh và salad bung đến trước mặt Charles.

“Được rồi, Harry, đừng có quá sức đó.” Charles ho khan một chút, bắt đầu ăn điểm tâm. Sau đó ông do dự 1 lát, thấp giọng nói, “Harry, cha... Tôi nơi này nhiều tháng như vậy, con ... không... thích cô gái nào sao?”

“A, cha...” Chẳng lẽ ngài cảnh sát trưởng đang muốn nói chuyện giữa cha và con trai sao? Harry bắt đầu đi nghĩ. Con gái ư... cậu cảm thấy từ khi gặp Edward cậu có lẽ sẽ không tiếp tục thích con gái nữa.

Vì thế cậu nghiêm chỉnh, thành thật nói: “Trước khi vào đại học con không có ý định tìm bạn gái.” Đương nhiên, bạn trai không tính.

“Harry... Cha không biết có phải con không quen với cuộc sống ở thị trấn nhỏ hay không. Có lẽ nơi này không giống cuộc sống muôn màu muôn vẻ của con ở thành phố lớn, nhưng con cũng nên tham gia một số hoạt động ngoại khóa, tiếp xúc với bạn học hoặc bạn bè nhiều 1 chút.” Charles im lặng 1 lúc lâu, cuối cùng vẫn mở miệng nói.

Harry biết Charles cho là cậu rất ít tham gia tụ họp với bạn bè, hơn nữa cũng không thân với bọn họ lắm. Nhưng thật ra đó là bởi vì bài tập, phép thuật, đọc được và chàng bạn trai ma cà rồng đã chiếm gần như toàn bộ thời gian ngoài giờ học của cậu. Vì thế Harry cảm thấy thật có lỗi, nhưng cậu lại không thể nói rõ với Charles, ít ra bây giờ vẫn chưa phải lúc.

“Con biết rồi, cha. Đó là bởi vì... Trước đây con quả thật có 1 chút chưa thích ứng được với hoàn cảnh nơi này, nhưng bây giờ con đã quen được vài người bạn tốt. Dù thế nào... con rất vui vì đã đến đây, chứng thành thoảng đầu của con rất lâu cũng chưa tái phát, không phải sao? Hơn nữa sắp tới còn có 1 bạn học mời con tới nhà anh ấy qua lễ Giáng Sinh, con vẫn chưa biết có nên đi hay không.” Harry thành thật nói, trung cầu ý kiến của cha mình.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Charles xem như chấp nhận cách nói này, “Vì sao lại không đi? Quen biết nhiều bạn bè, đối với con mới có lợi.” Tránh cho con trai của mình ở nhà ngột ngạt.

“Vậy ư? Thế thì con nên đi rồi.” Harry thật cẩn thận hỏi.

“Đương nhiên,” Charles gật gù đầu, bỗng nhiên nhớ ra, hỏi một tiếng, “Con tính tới nhà ai?”

“..., nhà Cullen, chính là bác sĩ Cullen của bệnh viện Forks, con và các con nuôi của ông ấy là bạn bè. Hơn nữa con cũng rất thích bác sĩ Cullen.” Harry không chút do dự trả lời vấn đề của cha mình.

“A..., được rồi. Carlisle là người tốt...” Charles thấp giọng nói xong, yên lòng. Sau đó ông tiện tay cầm tờ báo bên cạnh lên.

Đang lo không biết làm sao mở miệng nói với Charles về chuyện lễ Giáng Sinh... Vậy là tất cả đều được giải quyết.

Harry xoay người sang chỗ khác, lặng lẽ làm mặt xấu, đứng dậy bùng cho mình và Charles hai ly sữa.

Sắp tới lễ Giáng Sinh, thời tiết của thị trấn Forks trong trẻo hiếm thấy.

Trước khi được nghỉ mấy ngày, ở trường học đã không nhìn các anh em nhà Cullen đâu, nghe nói họ đã xin nghỉ tập thể đi California trải qua lễ Giáng Sinh.

Nhưng Harry lại rất rõ, gia đình Cullen vào mỗi ngày trời nắng đều giả vờ xin nghỉ. Edward từng nói ánh mặt trời sẽ làm lộ thân phận của bọn họ, nhưng đến nay Harry vẫn chưa thấy khi anh đứng dưới ánh mặt trời sẽ như thế nào.

Sáng sớm hôm Giáng Sinh, Harry đứng ở chỗ cây thông Nô-en bên cạnh cửa lớn yên lặng nhìn bầu trời đầy nắng bên ngoài mà ngẩn người.

Không khí lạnh như băng từ cửa lùa vào, khiến cậu không khỏi rùng mình một cái.

Cậu lại nhớ tới những chuyện từ rất lâu trước kia.

... Bên ngoài là tuyết rơi trắng xóa, bên trong Hogwarts lại được ngọn lửa trong lò sưởi chiếu rọi, ấm áp như xuân.

Ở Hogwarts mỗi ngày trong lễ Giáng Sinh, buổi sáng đều có đội cú mèo mang theo đủ loại quà bay vào nhà ăn, đồng thời còn làm rơi đủ loại lông chim màu sắc khác nhau. Những món này được những con cú mèo thả xuống bàn của 4 nhà, có khi là trực tiếp rơi vào mâm, có lúc làm đổ nước bí đỏ, làm dính đầy người chung quanh...

Tiếng chửi rủa, tiếng cảm thán, thần chú Sonorus vang lên khắp nơi.

Cuộc đời học sinh của Harry tuy rằng mỗi ngày đều bị bao phủ bởi bóng ma của Kê-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, nhưng cậu không thể không thừa nhận đó là khoảng thời gian mà cậu khó quên nhất, hầu như mỗi lễ Giáng Sinh cậu đều bất giác nhớ tới chuyện khi đó. Thậm chí mong rằng khi vừa mở mắt ra, sẽ thấy một con cú mèo mang theo quà bay vào phòng cậu, tốt nhất là cô nàng Hedwig với màu lông trắng xinh đẹp.

“Harry, con còn chưa đi sao?” Charles từ trong phòng đi ra, trong tay là mấy hộp quà, “Những thứ này là Bella và Renee gửi tới, đương nhiên còn có... Phil, con muốn mở ra xem không.” Cái tên cuối cùng, cảnh sát trưởng Charles có chút không tình nguyện nói ra.

“Con đi ngay đây. Cha, buổi tối trước chín giờ con sẽ về, sau đó chúng ta cùng nhau mở quà được không?” Harry ôn hòa nói xong. Cậu biết Charles vẫn chưa quên Renee, cho dù họ đã ly hôn nhiều năm rồi, ảnh chụp của Renee và ông vẫn còn đặt ở đầu giường, nếu không Charles đã không đọc thân đến bây giờ. Có lẽ cha của mình thật sự cần một người bầu bạn mới, Harry nghĩ.

“Đương nhiên, nhóc con. Không cần gấp gấp trở về như vậy, chơi vui vẻ một chút.” Charles không biết Harry đang quan tâm chuyện hôn nhân của mình, chỉ cảm thấy con trai mình hôm nay đặc biệt nhạy cảm, đôi mắt xanh biếc giống cha của Renee lại rất sâu sắc và hơi buồn.

Harry biết mình cần phải tới tham gia sum họp gia đình với nhà của chàng bạn trai ma cà rồng, không nên nghĩ quá nhiều. Hơn nữa cậu cảm thấy mình sẽ thích cuộc sum họp của ma cà rồng này.

Vì thế cậu gật gật đầu, xoay người ra khỏi cửa. Bỗng nhiên như nhớ ra cái gì đó, xoay người lại ôm cha mình 1 cái.

Charles ho khan một tiếng, vỗ vỗ bả vai con trai, đột nhiên cảm giác được mấy tháng nay cậu đã cao lớn hơn rất nhiều, nếu hôm nay người mời cậu đi tham gia sum họp Giáng Sinh không phải bạn học của cậu mà là bạn gái thì tốt rồi. Sau đó ông lại nghĩ tới con gái Bella ở Phoenix, hôm nay có chàng trai nào mời con bé đi tham gia sum họp Giáng sinh không? Chỉ mong không phải là 1 thằng nhóc hư hỏng.

Có đôi khi, 1 người cha chính là như vậy. Đối với con trai, họ sẽ hi vọng chúng nó sớm tìm được bạn gái. Mà đối với con gái, họ lại không muốn đem con mình giao cho bất cứ đứa con trai nào sớm như vậy, trừ khi tuổi nó đủ lớn, đã đến lúc lập gia đình.

Harry đương nhiên không biết Charles đang cảm thán chuyện gì. Lúc này, cậu đang ngồi trên chiếc xe Chevrolet màu đỏ chạy về phía khu rừng.

Chú giải:

() thật ra thì mấy cái núi này ta cũng hem chắc lắm, nên các nàng cũng đừng quá chú trọng vào nha>”

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Đến Nơi Hẹn

Chiếc xe tải Chevrolet màu đỏ dọc theo ven rừng đi vào, tới 1 con đường nhỏ trong rừng. Trên chặn đường xóc nảy đi được nửa giờ, Harry cũng tới nơi hẹn với Edward.

Nơi này là cuối con đường mòn dẫn vào rừng, tiếp tục đi vào bên trong sẽ không có đường, chỉ có đám sương mù và biển cây mênh mông. Những loại cây cao to đặc biệt của phương tây như cây thông, cây tùng..., và các loại dương xỉ mọc khắp khu rừng, không khí lạnh lẽo ẩm ướt vào mùa đông của Forks cũng không thể khiến chúng nó héo tàn hết. Toàn bộ gần như vẫn xanh tươi, giống màu mắt của cậu.

Hình như đến hơi sớm, vẫn chưa tới giờ.

Harry kéo cao áo, mở cửa xe, ngồi lên đầu xe.

Lớp sương mù sáng sớm trong thị trấn nhỏ dâng lên cao, dưới ánh mặt trời chiếu rọi dần biến mất, nhưng trong khu rừng dày đặc cây cối, đám sương kia vẫn chưa tan hoàn toàn. Vào đông ánh mặt trời không mang độ ấm xuyên qua các tầng cây chiếu xuống, khiến mặt đất ướt sũng sẫm màu có vài điểm sáng. Chung quanh hình như có hơi nước màu trắng bốc lên, như ảo ảnh trong khu rừng tĩnh lặng.

Nơi này... Đúng là thật đẹp.

Harry cảm thán nói.

“Harry, Giáng sinh vui vẻ!” Một giọng nam ôn hòa bỗng nhiên vang lên từ phía sau, một đôi tay mạnh mẽ từ phía sau vòng qua hông cậu.

“Giáng sinh vui vẻ, Edward...” Harry nắm lấy cánh tay Edward, nghiêng đầu, muốn nhìn mặt bạn trai mình, lập tức 1 điểm sáng lấp lánh đập vào mắt.

“A, đây thật là...” Harry tránh khỏi vòng tay của Edward xoay người lại, trong đôi mắt xanh biếc đã tràn ngập kinh ngạc.

Chàng ma cà rồng đẹp trai đang đứng trong sương mù với ánh mặt trời chiếu rọi, nơi vùng cổ lộ ra bên ngoài và làn da trên gương mặt lúc này lại nhấp nháy sáng lên như kim cương, lấp lánh, vô cùng chói mắt. Cả người anh bao phủ trong vầng sáng, cùng ánh mắt màu vàng dịu dàng quyến rũ. Trong khu rừng như ảo ảnh này, giống như món đồ của chúa đang giáng thế.

Sau một hồi lâu, Harry mới tìm được giọng nói của mình: “A, Edward, anh xác định mình thật sự là ma cà rồng chứ? Đây là bí mật khi đứng dưới ánh mặt trời của các anh...” Lần đầu tiên thấy Edward xuất hiện dưới ánh mặt trời, cậu khó có thể dời mắt khỏi ánh sáng lấp lánh kia.

Edward nở nụ cười, trong đôi mắt màu vàng đầy vui vẻ: “Điều ngạc nhiên này thế nào? Harry.”

“Đúng vậy, rất tuyệt...” Harry thì thào mở miệng nói.

Cậu chần chờ một chút, chậm rãi vươn tay ra, chạm vào làn da lấp lánh như kim cương của Edward.

Nhưng ngay sau đó lại bị anh bắt lấy cổ tay, đặt trước ngực.

Harry mở to hai mắt nhẹ giọng hỏi: “Đây là do ánh sáng phản chiếu ư?” Trước đó vài giây, cậu cảm thấy gần như hoàn toàn bị vàng sáng lấp lánh kia hấp dẫn.

Edward cầm tay cậu, đặc ý giải thích: “Cứ xem là vậy đi, chỉ có phản ứng với ánh mặt trời mà thôi. Đây là nguyên nhân nếu xuất hiện dưới ánh mặt trời, sẽ lập tức làm lộ chuyện bọn anh không giống người bình thường.”

“Đúng thật là vậy.” Trong truyền thuyết đồn đãi ma cà rồng sợ ánh mặt trời có lẽ là vì vậy.

Harry gật gật đầu, giương mắt cẩn thận nhìn gương mặt đẹp trai đang phát ra ánh sáng lấp lánh của Edward, mãi đến khi nhìn vào đôi mắt dịu dàng.

Edward cũng chăm chú nhìn cậu, đôi mắt màu vàng dần đậm màu. Anh chậm rãi tới gần cậu, mãi đến khi trán hai người chạm vào nhau.

Làn da lạnh lẽo của ma cà rồng khiến Harry cảm thấy rất thoải mái, cho dù bây giờ đang là mùa đông rét lạnh.

Vậy... kế tiếp, là một nụ hôn thì thế nào?

Dù sao cũng chưa tới giờ hẹn của họ. Nếu vẫn chưa tới giờ hẹn mà đã tới cửa, có lẽ sẽ phiền đến chủ nhà.

Nghĩ vậy, Harry thanh thản tiếp tục cùng Edward giết thời gian.

Cậu ngẩng đầu, chủ động tiến đến gần, bỗng nhiên bị một tiếng cười khẽ cắt ngang.

Cậu và Edward lập tức buông nhau ra, liền thấy trên tầng đá phía xa kia, có 1 người vóc dáng to lớn đang đứng ở đó. Harry lập tức nhận ra, đó là anh trai của Edward, Emmet Cullen.

Lúc này, chàng ma cà rồng cao to giấu mình dưới bóng cây mang bộ dạng mệt mỏi vì đi xa, đang cười hi hi nhìn 2 người.

Thấy mình bị phát hiện, Emmet dứt khoát đi thẳng tới trước mặt bọn họ: “Hi, Harry, Giáng sinh vui vẻ! Xem ra, tôi hình như đã quấy rầy các cậu.”

Mặt Harry lập tức đỏ lên.

Trong số anh em của Edward, từ lần đầu gặp mặt đã thân thiện nhất với cậu chính là Emmet và Alice, hai người họ cũng anh em mà Edward thích nhất.

Tuy rằng Emmet luôn trêu đùa cậu, nhưng Harry vẫn cố gắng thích ứng với tính cách của anh chàng cao to này. Thế nhưng không có nghĩa là cậu sẽ vui vẻ khi đang cùng bạn trai thân thiết lại bị anh ta phá đám.

Edward tức giận nhìn người anh em bỗng nhiên xuất hiện: “Im đi, Emmet. A, trời ạ, dừng ngay cái suy nghĩ linh tinh của anh, tôi chưa từng làm gì với Harry cả!”

“Vậy thì đáng tiếc quá.” Giọng Emmet mang theo chút tiếc nuối.

“Không, anh cũng biết nguyên nhân mà. Emmet, cơ thể cậu ấy vẫn là con người.” Edward nghiêm túc nói.

Lúc đầu vẫn chưa kịp phản ứng lời Edward là có ý gì, nhưng l sau đó Harry lập tức hiểu vừa rồi anh đã đọc được cái gì trong đầu Emmet.

Cậu xấu hổ liếc mắt nhìn Emmet một cái, anh chàng cao to kia đang trêu tức nhìn cậu.

Harry ho khan một tiếng, làm bộ như không hiểu, đẩy mắt kính mở miệng nói: “Hi, Emmet. Giáng sinh vui vẻ! Sao anh lại ở đây?” Anh ta không phải nên ở chỗ tụ họp gia đình sao? Chẳng lẽ tới đón cậu ngoài Edward còn có những người khác sao?

Giống như biết nghi vấn của Harry, Edward ghé vào lỗ tai cậu nói: “Emmet cũng mới vừa từ bên ngoài gấp gấp trở về.”

“Đúng vậy.” Emmet nhún nhún vai giải thích, “Cậu đi không lâu, Alice liền thấy gần đây xuất hiện ma cà rồng lạ, nhưng hình như không có gì nguy hiểm. Vì an toàn, tôi đi kiểm tra 1 chút, chỉ là một ma cà rồng đi ngang qua mà thôi. Yên tâm, hắn đã đi rồi. Hơn nữa, hắn hình như không phát hiện ra cậu... cậu bé phù thủy ạ.”

Anh ta liếc mắt nhìn cậu phù thủy đứng bên cạnh Edward, đang mở to mắt nhìn mình.

Quả nhiên, Harry giả bộ then quá hoá giận nhìn lại anh ta: “Câm miệng đi, Emmet.”

Trên thực tế, Harry cũng không để ý đến lời nói của anh chàng cao to này, cậu đã quen với những câu trêu ghẹo của Emmet, hơn nữa anh ta vẫn còn thua xa anh em song sinh nhà Weasley.

Emmet từ chối cho ý kiến.

Edward trừng mắt nhìn người anh em của mình, kéo Harry đi tới chiếc Chevrolet màu đỏ đậu dưới tàng cây: “Sắp đến giờ rồi, chúng ta cần phải đi, Harry.”

“Đi bằng xe của em sao? Còn Emmet anh ta... Được rồi, em biết rồi.” Harry vẫn chưa nói xong, anh chàng ma cà rồng cao to đã biến mất không thấy đâu.

“Đúng vậy, ” Edward thấp giọng nói, “Anh ấy sẽ rất đắc ý chạy về trước.”

“Đương nhiên.” Dù sao tốc độ của anh ta vẫn nhanh hơn ô tô.

Tiếp đó Edward chui vào xe, ngồi xuống vị trí lái: “Nhà của anh ở sâu trong rừng, đường đi không tốt lắm, cho nên để anh lái thì tốt hơn.”

Harry nhìn chăm chăm Edward 1 lúc lâu, chậm rãi mở miệng: “Được, nhưng anh đừng dùng thói quen khi lái chiếc Volvo mà sử dụng trên xe tải của em, nếu anh không muốn cuối cùng phải khiến nó tới nhà anh.” Cậu không muốn Charles thông qua đồng hồ tốc độ biết cậu từng phóng xe nhanh.

“Thật là đáng tiếc.” Edward cười nói.

Sau đó Harry nhanh nhẹn chui vào vị trí phụ lái, về mặt thất vọng nhìn gương mặt không còn phát sáng nữa của Edward.

Sau đó, Harry đều nhìn chăm chăm khu rừng phía trước, nghĩ đến cánh giữa những cây thông cao lớn là một tòa lâu đài cổ hay những thứ tương tự. Nhưng mãi đến khi ô tô bắt đầu giảm tốc độ, cậu vẫn không phát hiện được mục tiêu.

Ngay sau đó, là cảnh 5 cây tùng cao lớn, một mảnh đất trống và một căn biệt thự xinh đẹp hiện ra ở cuối tầm mắt.

Edward nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Harry, giúp cậu mở cửa xe.

Harry tò mò nhìn chăm chăm ngôi biệt thự trên đất trống, mãi đến khi cửa trước bỗng nhiên được mở ra.

Đầu tiên là vị bác sĩ vô cùng đẹp trai, Carlisle —— cha của Edward, cũng chính là người đứng đầu gia đình Cullen.

Ông ấy đứng ở cửa trước, đôi mắt màu vàng tràn đầy thân thiện và từ ái: “Harry, Giáng sinh vui vẻ, hoan nghênh cháu tới nhà Cullen làm khách!”

Ông giang tay ra với Harry.

Harry không chút do dự ôm lấy ông: “Carlisle, Giáng sinh vui vẻ!”

...

Người ta đang lãng mạn mà lại bí phá đám==)) kẻ cũng tội em Harry đã hem được “đụng” lại còn bị phá=)), ai, mà phải nói là càng ngày càng ngọt ngào na, các nàng nên phòng hờ tiểu đường là vừa=))))

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Làm Khách

Không có lâu đài cổ kiểu Gothic, không có hành lang âm u... Ngôi biệt thự trên khu đất trống kia rất thoáng đãng rộng mở, gần như 1 nửa các bức tường đều là thủy tinh trong suốt, như 1 ngôi biệt thự nghỉ mát thông thường.

Harry nhẹ nhàng thở ra, bởi vì nơi này so với nhà của người bình thường không có gì khác nhau. Nhưng cậu cũng có chút thất vọng, cậu luôn nghĩ nơi ma cà rồng ở thì phải khác người thường mới đúng.

Vừa vào cửa cậu thậm chí còn thấy trên vách phòng khách treo Thập Tự Giá.

Nhóm ma cà rồng bị chứa ruồng bỏ trong truyền thuyết lại có hứng thú với lễ Giáng Sinh, hơn nữa còn ở trong một ngôi nhà đầy ánh sáng..

Lúc này, cảm giác của cậu vô cùng kỳ diệu.

Nhưng khi thấy cả gia đình Cullen đều xuất hiện ở phòng khách chào đón cậu thì tâm tình đang thả lỏng của Harry bỗng nhiên trở thành hồi hộp.

Người trở về sớm hơn cậu và Edward, Emmet, Alice, Jasper, ngay cả Rosalie bình thường không hề thích cậu cũng đều đối với cậu hơi hơi gật đầu.

Cha mẹ Edward đứng chung một chỗ, vị trưởng bối đã cho cậu 1 cái ôm cả khi chưa vào cửa, Carlisle, và Esme, người cậu chưa từng gặp mặt.

Mái tóc màu cà phê gọn sóng, khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt, và cả nụ cười dịu dàng thân thiện như 1 người mẹ khiến Harry lập tức thích quý bà ma cà rồng này.

Cậu biết bà là mẹ của Edward, cũng là người có tuổi “bên ngoài” lớn nhất trong bọn họ.

“Rất vui được gặp cháu, Harry.” Giọng nói dịu dàng của Esme vang lên.

Esme tươi cười khiến Harry bình tĩnh lại: “Cháu cũng vậy, bác Cullen.” Cậu không hồi hộp bởi vì mình đang ở đại bản doanh ma cà rồng, mà là vì hôm nay cậu chính thức gặp mặt cha mẹ và gia đình của Edward, cậu hy vọng họ sẽ thích mình, mà cậu cũng thích họ.

Hiện tại xem ra kết quả vẫn không tệ, Harry thầm nghĩ.

“Gọi ta là Esme đi, Harry, Giáng sinh vui vẻ! Hoan nghênh cháu đã đến. Có lẽ cả nhà chúng ta chờ ngày này đã một trăm năm rồi.” Bà từ ái nhìn sang Edward.

Harry biết ý của bà, nói cách khác cậu là người đầu tiên Edward mang về nhà kể từ khi biến thành ma cà rồng tới nay.

Cậu lặng lẽ liếc mắt nhìn Edward, anh cũng đang nhìn cậu, thậm chí còn mỉm cười mang theo một loại cảm giác như trút được gánh nặng.

Anh ấy cũng đang lo lắng người nhà của mình sẽ không chào đón cậu ư?

Trên mặt Harry nóng lên, dời tầm mắt, ho khan một tiếng: “Giáng sinh vui vẻ! Cháu nghĩ mình rất thích nơi này.”

“Thật vui khi nghe cậu nói vậy, Harry. Tớ đã nghĩ một con người khi đứng giữa một đám ma cà rồng nhất định sẽ sợ hãi, nhưng cậu lại không có. Đúng không, chàng phù thủy trẻ?” Giọng nói mềm mại dễ nghe của Alice vang lên, mang theo sự nhiệt tình đặc biệt của cô.

“Đúng vậy. Nhưng dù tớ không phải phù thủy, cũng sẽ không sợ các cậu.” Harry thành khẩn nói, cậu cảm thấy gia đình Cullen rất thân thiện, mặc dù có khi hơi...

Tầm mắt của cậu đảo qua gương mặt không biểu cảm của Rosalie và Jasper luôn ít lời.

Ánh mắt lạnh như băng của Rosalie làm cho cậu hơi khó chịu, nhưng thiếu niên Gryffindor rất nhanh xem nhẹ cái loại cảm giác này.

Anh chàng ma cà rồng tóc vàng bên cạnh Alice đang dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu đánh giá cậu. Harry biết Jasper có thể là người cảm thấy hứng thú nhất đối với thân phận phù thủy và phép thuật của cậu. Nhưng Jasper hình như không có ý định hỏi cậu ngay lập tức, chỉ nở nụ cười hiếm thấy với cậu.

Nụ cười kia lập tức khiến Harry cảm thấy vui vẻ, giống như chàng ma cà rồng bình thường luôn lạnh lùng kia cũng trở nên thân thiện hơn.

Edward đang đứng cạnh Harry thì hơi nhướn mi, nhưng không nói gì cả.

Harry lập tức nhớ tới năng lực đặc biệt của Jasper —— ảnh hưởng cảm xúc của người chung quanh.

Không biết thuật phong bế đại não có thể chống lại ảnh hưởng như vậy hay không, nhưng cậu cũng không thử, bởi vì cậu biết Jasper không có ác ý.

Alice liếc nhìn bạn đời của mình một cái, đi đến trước mặt Harry nháy mắt với cậu nói: “Từ lâu tớ đã thấy cảnh hôm nay, nhưng tớ không thể tưởng tượng nổi rằng cậu là phù thủy. Đối với điểm này, trước kia tớ hoàn toàn không thấy được.”

“Có lẽ lúc tôi sử dụng phép thuật sẽ ảnh hưởng đến khả năng nhìn thấy tương lai của cậu, Alice. Dù sao thì loại năng lực đó có thể...” Cũng không thuộc về thế giới này.

Nửa câu sau Harry không có nói ra miệng, bởi vì cậu thật sự không biết thế giới này có tồn tại phù thủy hay không, hoặc cho dù có tồn tại thì phép thuật cũng không giống kiếp trước...

Nghĩ đến đây, cậu lập tức muốn nói chuyện với Carlisle. Nhưng cậu biết bây giờ chưa phải lúc, có lẽ nên để sau bữa trưa. Dù sao đã đợi lâu như vậy, cậu cũng không cần quá mức nóng vội.

“Tốt lắm, Harry, ta nghĩ cháu sẽ thích để Edward dẫn cháu đi tham quan nhà của chúng ta. Hoặc nên xem quà giáng sinh của cháu.” Carlisle nói.

Lúc này Emmet đang cầm mấy hộp quà tặng xuất hiện trước mặt Harry.

“Đây là quà giáng sinh của chúng ta, hi vọng cháu sẽ thích, Harry.” Esme đứng bên cạnh chồng mình, dịu dàng nói.

“Cám ơn, cháu nghĩ điều ngạc nhiên này nên để đến tối. Quà cháu mang đến vẫn còn ở trên xe.” Harry nói.

“Để bọn tớ đi lấy, có lẽ Edward đã nôn nóng dẫn cậu đi tham quan.” Alice cười lỏm Jasper ra khỏi phòng.

“Đừng vậy, thế...chúng ta đi thôi.” Edward ghé vào lỗ tai cậu nhẹ giọng nói, “Đi xem phòng của anh trước nhé?”

Harry giương mắt nhìn anh, chậm rãi mở miệng: “Em rất vui lòng!”

Harry đi theo Edward lên cầu thang, đi ngang qua phòng Rosalie và Emmet cùng với văn phòng của Carlisle.

Trong lúc đó, Edward kể cậu nghe 1 ít lịch sử tóm gọn của gia đình Cullen, đa số là chuyện trước kia của Carlisle.

“Em không biết được là khi vừa mới biến thành ma cà rồng phải không ngừng áp chế bản năng, loại cảm giác đói khát không thể kháng cự. Nhưng Carlisle làm được... Trong văn phòng của Carlisle còn có một vài ảnh chụp, có thời gian anh sẽ dẫn em đi xem” Giọng Edward trầm thấp, mang theo chút tang thương từ năm tháng nào đó.

Có phải mỗi ma cà rồng đã trải qua quá trình sống rồi chết đi, sau khi chết rồi sống lại, nên đều khác với trước kia không? Harry cảm thán.

Cậu không biết Carlisle từ một tân giáo đồ vốc dáng ốm yếu biến thành ma cà rồng thì đã có tâm tình như thế nào. Sau đó cậu bỗng nhiên nghĩ đến mình vẫn chưa biết Edward làm thế nào biến thành ma cà rồng, lúc đó anh ấy cảm thấy ra sao?

“Chuyện này... Không có gì phải giấu diếm. Nếu em muốn biết, có thời gian anh sẽ nói cho em biết. Harry, thật ra anh rất may mắn. Bởi vì trên thế giới này có rất ít người cam đảm, lạc quan như em, cảm xúc của em thường xuyên cuốn hút anh...” Edward bỗng nhiên dừng lại, mở cánh cửa ở cuối hành lang, quay đầu lại nói, “Hoặc nên nói may mà em là một phù thủy. Nếu không phải em, mà là người nào khác, anh hoàn toàn không thể tưởng tượng được. Anh không thể thả lỏng như thế, có lẽ khi đó mỗi ngày anh đều đắm chìm trong cảm xúc lo lắng đối phương sẽ rời đi, cho nên anh rất may mắn vì đã gặp em trước.”

Giọng nói dịu dàng của Edward cùng những lời nói kia khiến Harry vô cùng cảm động, cậu cũng rất may mắn vì đã gặp được chàng ma cà rồng vô cùng đẹp trai lại rất yêu thương quan tâm cậu.

Trước đây, Harry chưa bao giờ nghĩ tới việc tiết lộ bí mật mình là phù thủy với bất kỳ ai, trước khi phép thuật thức tỉnh, cậu tuyệt đối không thiếu sự quan tâm của bạn bè và người thân. Nhưng nói theo cách nào đó, cậu lại rất cô độc, mà có khi ngay cả chính cậu cũng không phát hiện. Nhưng từ khi gặp được Edward, loại cảm giác này dần dần mất đi.

Cậu biết Edward yêu mình, cậu cũng rất thích Edward, cả thân thể lẫn tinh thần. Cậu thích cảm giác ở cùng Edward, loại thích này không thuộc tính cách về tuổi theo tâm lý của cậu.

Cậu cảm thấy loại thích này trong lúc vô tình đã thăng lên đến tình yêu, hơn nữa loại cảm giác này còn càng lúc càng tăng.

Cậu không biết nên nói cái gì để diễn tả tình cảm của mình. Sự từ Gryffindor từ trước đến nay đều dùng hành động thay vì ngôn ngữ. Vì thế cậu đưa tay nắm lấy vai Edward, muốn kéo anh qua.

Nhưng kết quả lại làm cậu vô cùng uể oải, cậu đã kéo nhưng chàng ma cà rồng vẫn hoàn toàn không nhúc nhích. Có lẽ Edward cũng chưa kịp phản ứng với ý đồ bất thành linh của cậu, anh không bị kéo qua theo lực tay của Harry, chỉ hơi nghi hoặc nhìn cậu.

A, được rồi, Harry đột nhiên ý thức được mình so với các thiếu niên thời kỳ trưởng thành bình thường khi yêu đương còn phải đối mặt với vấn đề lớn hơn nữa, chính là nếu như đối phương không phối hợp, cậu hoàn toàn không có cách nào làm bất cứ chuyện gì. Đối với cậu mà nói, vấn đề này so với việc đối tượng yêu đương là đồng tính, và là một ma cà rồng khát máu còn nghiêm trọng hơn gấp trăm lần. Chẳng lẽ cậu phải dùng phép thuật để đối phó với bạn trai của mình sao, chỉ bởi vì đối phương không phối hợp với mình?

Tâm tình Harry lập tức trầm xuống, chuyện xảy ra quá nghiêm trọng nên đã phá hủy cảm xúc háo hức hiềm có của cậu.

Kết quả dù Harry không cam lòng vẫn phải chịu thua nhướn người qua in lên mặt Edward 1 nụ hôn vội vàng, lướt qua anh đi vào phòng.

“Harry...” Edward từ phía sau bắt lấy cánh tay cậu, “Em đang nghĩ gì thế?” Anh không rõ nguyên nhân tâm tình Harry đột nhiên trầm xuống.

“Không có gì, em chỉ nôn nóng đi tham quan phòng của anh. Vậy... Chính là chỗ này sao? Bài trí rất đẹp.” Harry làm như không có việc gì nói chuyện. Cậu đương nhiên sẽ không đem chuyện mất mặt này nói cho Edward biết, dù sao việc muốn hôn nhưng kết quả ngay cả bả vai của người mình yêu cũng không đi chuyển nổi thật sự là rất hiếm thấy, cho dù sau này cậu sẽ phải thường xuyên đối mặt với vấn đề này.

Edward hồi lâu không nói gì. Harry quay đầu, thấy Edward đang nghi hoặc nhìn chăm chú vào mình.

“Edward...” Harry biết, thật ra đa số thời gian thần kinh của ma cà rồng so với cậu là 1 phù thủy xuất thân từ Gryffindor còn mẫn cảm hơn.

Cậu dưới đáy lòng thở dài, chậm rãi dựa vào, bắt lấy cánh tay cứng rắn lạnh lẽo của anh: “Được rồi mà, Edward, em đang rất vui. Thật đó, đừng phá hỏng không khí chứ.”

Edward vẫn nhìn cậu không nói gì. Sau một lúc lâu, sắc mặt của anh dịu xuống: “Anh vô cùng hi vọng mình có thể đọc được tư tưởng của em, như vậy sẽ không cần đoán này đoán nọ.”

“Này, Edward, anh đã bị loại năng lực có thể biết suy nghĩ của đối phương bất cứ lúc nào làm hư...” Cho dù anh sẽ bởi vì thấy được suy nghĩ của người khác mà cảm thấy áy náy hoặc không thể chịu đựng được, Harry bắt đầu nói.

“Anh nghĩ là em đúng” Edward thấp giọng mở miệng, “Vây... Được rồi, chúng ta hẳn nên tiếp tục đi thăm phòng của anh.”

Harry không nói gì, bây giờ đột nhiên cảm giác được đem suy nghĩ của mình tiết lộ trước mặt Edward cũng không sao, cho dù có để anh thấy những suy nghĩ mà ngay cả cậu có khi cũng không thể không chế được.

Kế tiếp, Harry bắt đầu thật sự quan sát phòng bạn trai mình.

Hiệu quả lấy ánh sáng trong phòng ngủ này rất tốt.

Sàn nhà vàng nhạt, vách tường màu sáng khiến cả không gian dịu dàng, sáng ngời. Ánh mặt trời xuyên qua thủy tinh chiếu vào, làm căn phòng mang đến một loại cảm giác ấm áp kỳ lạ.

Trên giá sách bên tường đầy các loại sách xuất bản đầu thế kỷ hai mươi còn có đủ kiểu đĩa nhạc và CD.

Harry nhớ lại trong phòng khách nhà Cullen còn có 1 chiếc piano màu trắng. Nếu vậy Edward nhất định là thích âm nhạc, đáng tiếc là Harry đối với lĩnh vực này lại dốt đặc cán mai.

Nơi này đầy đủ mọi thứ, nhưng chỉ thiếu một cái giường.

Giống như nhìn ra nghi vấn của Harry, Edward giải thích: “Dù sao thì, ma cà rồng không cần ngủ, cho nên cũng không cần giường.”

“Nhưng em muốn 1 cái giường thật lớn!” Một câu buột miệng nói ra, Harry nhất thời bị chính mình làm ngại, cậu vội vàng giải thích, “Ý em là, đối với em mà nói, trong phòng ngủ cái gì cũng có thể không có gì nhưng không thể thiếu giường.”

A, mình thật sự nói ra rồi! Chẳng lẽ lời nói theo bản năng mới là thật lòng sao? Harry trong lòng bất đắc dĩ cảm thán. Trên thực tế, cậu biết rõ Edward băn khoăn cái gì, đối với làn da cứng rắn và sức mạnh rất lớn của ma cà rồng, Harry cũng đau đầu đã lâu.

Hay là cậu nên đem hi vọng ký thác vào thứ độc dược nào đó, nếu không thì chờ khi phép thuật hoàn toàn ổn định rồi tiếp tục nghĩ biện pháp... Hoặc là, cậu cũng biến thành ma cà rồng... .

Sau đó cậu bị ý nghĩ của chính mình làm hoảng sợ. Cậu ý thức được chính mình trước kia chưa bao giờ nghĩ như vậy, nhưng chuyện đó cũng không phải không có khả năng.

Nếu không dùng phép thuật thì phù thủy và người bình thường không có gì khác nhau, nhưng ma cà rồng lại không giống vậy. Cậu cũng không muốn để Charles hoặc Renee phát hiện...

Edward nhìn Harry bỗng nhiên như đi vào cõi thần tiên, nở nụ cười: “Harry, đúng vậy, anh biết rồi... có lẽ Esme sẽ tình nguyện giúp, mọi thứ trong này đều do bà ấy thiết kế và chọn mua, bà là 1 người chuyên nghiệp.”

Harry tạm thời bỏ đi ý nghĩ này, cậu quay đầu đi nơi khác. Cậu rất muốn nói đừng kể cho Esme hay bất kỳ người anh em nào của anh, đến lúc đó bọn họ sẽ biết cậu muốn ngủ lại phòng Edward.

“Sắp đến bữa trưa rồi, Harry.” Edward kéo cậu đến trên ghế sofa ngồi xuống, “Sau bữa trưa, có lẽ em sẽ muốn đi tham tầng hầm của bọn anh, nơi đó có rất nhiều đồ cổ, vì những đồ vật từ khi Carlisle sinh ra cho đến nay đều rất giá trị, hoặc trước tiên em có thể cùng nói chuyện về phù thủy với ông ấy.”

“Được.” Harry hơi hồi hộp đáp. Thật ra, cậu đang tò mò bữa trưa của nhóm ma cà rồng này là cái gì, ở nhà bọn họ không cần phải cố ăn thức ăn của con người. Nhưng dựa theo truyền thống ẩm thực của ma cà rồng, thì bữa trưa tốt nhất của họ chính là cậu. Nhưng gia đình Cullen lại theo chủ nghĩa ăn chay...

Harry tựa vào sofa miên man suy nghĩ, Edward không làm phiền cậu. Thật ra thì, anh cũng đang suy đoán bây giờ Harry đang suy nghĩ gì. Có liên quan đến chuyện những thứ gia đình Cullen cất giữ hay là chuyện phù thủy...

Nhưng anh cũng không dễ dàng mà đoán được.

“con dâu” chính thức ra mắt gia đình “chồng” nhà=)), phải nói là cái màn này cũng nên gọi là “kinh điển” ha=)), thời nào cũng thấy, rùi cũng phải tới=)). Nhưng nói chung thì lại chả có gì đặc sắc cho lắm=)), cũng chỉ bình thường thôi. Mà “con kỳ đà” hay “bóng đèn” siêu bự sắp tới rùi>”

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quy)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 32: Nhấn Ma Thuật

Mãi cho tới bữa trưa hôm nay, Harry mới biết ma cà rồng không cần ăn mỗi ngày.

Khi Alice dọn 1 bàn tiệc Giáng sinh phong phú, cậu lại kinh hãi vì nhóm ma cà rồng này dù không cần ăn cũng biết nấu thức ăn.

Cả gia đình Cullen ngồi cùng trên bàn ăn, nhưng thật sự ăn uống chỉ có mình cậu. Máy người khác chỉ tượng trưng ăn vài miếng salad hoặc rau củ lành tính.

Harry chú ý tới việc ở bên cạnh mình là Edward và Emmet, còn Jasper lại ngồi ở vị trí cách cậu xa nhất. Điểm này khi ở nhà ăn trong trường cậu đã sớm phát hiện, vì ma cà rồng lạnh lùng kia tuy rằng sau khi biết cậu là phù thủy thì có vui vẻ nói chuyện với cậu, nhưng chưa bao giờ lại gần cậu. Hoặc nên nói, ở trường anh ta cũng là thành viên giữ khoảng cách với con người xa nhất trong gia đình Cullen.

Harry lập tức nghĩ tới Edward từng đã nói với cậu, Jasper là người gia nhập gia đình Cullen tương đối trẻ. Cậu đoán sự khổng chế cảm giác đói khát của đôi phương có thể không được tốt lắm...

Các thành viên khác, hầu như đều không có vấn đề gì.

Trong số họ... người không bị máu tươi hấp dẫn nhất là Carlisle. Thân là bác sĩ, ông thường tiếp xúc với máu người trong lúc làm việc, hoặc có thể là Esme, khả năng khổng chế cũng tương đối tốt.

Những người khác... Chỉ cần không để bọn họ trực tiếp nhìn thấy máu tươi, hoặc tiếp xúc quá gần với con người, như là ôm, hay hôn, thì cũng không có vấn đề gì. Đương nhiên khả năng sau là tương đối nhỏ, bởi vì bọn họ đều có bạn đời.

Chỉ còn Edward... Anh ấy vì mình cũng đã khắc phục được vấn đề này.

Phục hồi lại tinh thần, Harry phát hiện bệnh nghề nghiệp thần sáng của mình đã lâu không phát tác bỗng nhiên thức tỉnh.

Có lẽ là ý thức được nhóm ma cà rồng ngồi chung quanh là người thân của bạn trai mình, sau này cậu cần phải tiếp xúc thường xuyên với họ, vị thần sáng tiền nhiệm rốt cục bắt đầu bình tĩnh quan sát họ, dù sao cậu cũng không phải là 1 thiếu niên thật sự, muốn thân thiện với nhau bước đầu tiên chính là phải hiểu biết lẫn nhau.

Nhưng đây là giờ ăn trưa, chứ không phải lúc làm thần sáng. Hơn nữa cả cái bàn này chỉ có 1 mình cậu ăn, điều này khiến Harry có chút không được tự nhiên.

Mình nghĩ mình cần có thời gian để thích ứng, Harry nghĩ.

Cuối cùng cũng xong bữa ăn khiến người khác xấu hổ, Harry nhanh chóng đi theo phía sau Edward chui vào cầu thang đi xuống tầng hầm của nhà Cullen.

Trước đó Harry đã hẹn với Carlisle. Vị trưởng bối hoà nhã dễ gần bảo cậu nửa giờ sau tới phòng làm việc của ông, ông sẽ đưa cho cậu một ít tư liệu gốc ghi lại chuyện có liên quan tới phù thủy.

“Harry? Lỗi anh vừa nói em có nghe không vậy?” Giọng Edward khiến cậu phục hồi tinh thần lại.

“Một chút. Em muốn nói là, em đã ăn no. Hơn nữa em đối với những thứ đồ cổ này cảm thấy rất hứng thú.” Harry “chân thành” nói với Edward.

“Nhưng với một thiếu niên mười bảy tuổi bình thường thì em ăn quá ít.” Edward nghiêm túc nói với cậu.

“Edward, anh lại bị Charles ám ảnh.” Harry bắt mắt nói, sau đó giọng cậu dịu xuống, “Trên thực tế, em đã ăn no, thật đó.”

“Được rồi, anh biết rồi.” Edward thỏa hiệp.

Harry biết mình dịu giọng với Edward là cách hữu dụng nhất, cũng như giọng nói dịu dàng của anh khi nói chuyện với cậu, khiến Harry không thể kháng cự được.

Cầu thang dẫn xuống tầng hầm nhà Cullen tương đối sâu, hơn nữa hoàn toàn không có đèn.

Edward kéo tay Harry, giải thích: “Đèn cầu thang đã bị hỏng, bởi vì khả năng nhìn ban đêm của bọn anh rất tốt, cho nên không sửa lại. Nhưng không cần lo, đèn trong tầng hầm vẫn hoạt động tốt. Dù sao thì, bọn anh vốn không nghĩ sẽ dẫn người ngoài tới nơi này, hoặc nên nói dù có con người đến chơi bọn anh cũng sẽ không dẫn họ tới nơi này. Thật ra mang em tới nơi này là đề nghị của Carlisle, bởi vì ông ấy biết em là phù thủy, có lẽ sẽ thích những thứ bọn anh cất giữ từ xưa.”

“Em biết. Nhưng anh cũng đã nói, em là phù thủy.” Trong bóng đêm, giọng Harry vang lên.

Ngay sau đó, một ánh sáng màu trắng dịu dàng bỗng nhiên từ từ bay lên trong bóng tối, di động giữa không trung, chiếu sáng cầu thang âm u.

Đây là dạng biến thể của thần chú thấp sáng, bây giờ Harry đã có thể khống chế được ánh sáng tạm thời lơ lửng giữa không trung, mà không cần nhất định phải đốt nóng trên ngón tay cậu, tuy rằng bởi vì phép thuật không ổn định của cậu mà thần chú này chỉ duy trì được 1 lúc.

Harry vẫn không buông tay Edward ra. Được Edward nắm tay, chậm rãi đi xuống cầu thang tối đen, đưa tay không thấy được năm ngón, “Kẻ Được Chọn” từng trải qua 7 năm học ở Hogwarts, 1 nơi có kiến trúc thiên về âm u và đầy bóng đêm, cảm thấy loại cảm giác Gothic tăm tối này cũng không tệ.

Chuyển qua một chỗ ngoặt, một cánh cửa lớn màu đen hiện ra trước mắt.

Kho báu của ma cà rồng... Trong nháy mắt cậu nhớ lại vào năm thứ hai ở Hogwarts lần đầu tiên đi nhầm vào hẻm Knockturn nhìn thấy các loại vật phẩm hình thù kỳ quái.

Harry có chút hưng phấn kỳ lạ, cậu nâng mắt kính, chăm chú nhìn cánh cửa màu đen kia.

Edward mở cửa, bật công tắc đèn trên vách tường.

Harry đồng thời thu hồi thần chú thấp sáng, nhìn vào trong.

Bên trong cũng không lớn, chung quanh vách tường tất cả đều là hàng tủ thủy tinh chứa cổ vật, bên trong là đồng đồ cổ được sắp xếp cẩn thận.

Từ những bức tranh tôn giáo thời phục hưng được cuộn tròn, đến thảm treo tường phong cách Arab đến từ khu Trung Đông, một đôi kiếm kỳ sĩ hào nhoáng, đủ kiểu bình hoa và châu báu trang sức...

“Công việc của Esme là sửa chữa đồ cổ, bà rất thích những thứ xa xưa này, còn Carlisle thì thích các bức họa và sách cổ, Jasper lại có hứng thú sưu tập đủ loại vũ khí...” Edward giới thiệu những thứ đồ cổ với Harry.

Nơi này không hề thần bí như Harry tưởng tượng. Nơi này quá mức sạch sẽ, so với thế giới phù thủy hoàn toàn không giống nhau, hơn nữa đa số đều có lịch sử lâu đời, điều này làm cho Harry có chút thất vọng.

Nhưng đồng thời cậu cũng ý thức được bạn trai của mình quả thật rất giàu có, điều này chẳng những thể hiện ở những chiếc xe cao cấp có rèm che của nhà Cullen, mà còn ở những món đồ cổ chỉ cần tùy tiện mang đi đấu giá cũng đã trên trăm ngàn đôla.

Đối với những thứ đồ cổ đáng giá này, cậu lại có hứng thú với 1 vài thứ không rõ lai lịch.

Đi 1 vòng quanh phòng, khi cậu đi đến chỗ góc phòng bỗng nhiên dừng bước. Nơi góc tủ kính có trưng bày 1 chiếc nhân nam giới mang phong cách cổ xưa của nước khác.

Chiếc nhân bằng gỗ với những hoa văn đẹp mắt, lập tức hấp dẫn ánh mắt Harry. Những hoa văn đó hình như ẩn chứa 1 ý nghĩ kỳ diệu nào đó, khiến cậu nhớ tới những thứ bằng kim loại được khắc từ ngữ phép thuật. Nhưng hoa văn trên chiếc nhân này rõ ràng là tự nhiên, không phải nhân tạo.

Cậu đứng yên nhìn chăm chăm những hoa văn kia, đột nhiên cảm giác phép thuật dao động luôn bị mình mạnh mẽ áp chế bỗng nhiên yên tĩnh trở lại.

“Cái nhân này...” Harry mở miệng hỏi.

“Cái nhân này cũng không cổ lắm, vào hai trăm năm trước Carlisle ở Châu Phi du lịch đã trao đổi với dân bản xứ mang về làm kỷ niệm. Bởi vì hình dáng đặc biệt nên đã được ông ấy cất giữ ở đây.” Edward giải thích.

“Nó làm bằng gỗ gì?”

“Gỗ đàn hương Angola.”

“Cây đàn hương Angola ư?” Trong nháy mắt, Harry nhớ tới giáo sư môn cổ ngữ Runes đã nói qua, có rất nhiều chất liệu gỗ bình thường thông qua hình thức tổ hợp nào đó (ví dụ như là hình vẽ hoặc ký tự ma thuật), sẽ có tính chất phép thuật, ví dụ như đũa phép. Tuy vậy... trong thế giới tự nhiên, có 1 vài thực vật vốn không có thuộc tính phép thuật nhưng bởi vì sự trùng hợp nào đó trong quá trình sinh trưởng mà chứa phép thuật 1 cách tự nhiên, giống như một vài hoa văn trên cây cối tương tự ký tự phép thuật hoặc thung lũng tồn tại hình vẽ phép thuật.

Đáng tiếc giả kim thuật không thuộc lĩnh vực Harry tinh thông, so với những tri thức lý luận này, Harry lại thành thạo chiến đấu hơn.

“VẬY, CÓ THỂ CHO EM XEM THỬ KHÔNG?” Harry đầy chờ mong nhìn Edward.

“Đương nhiên, em cảm thấy gì? Phép thuật ư?” Edward giúp cậu mở tủ thủy tinh ra, đưa nhân cho cậu.

“Có lẽ...” Harry thật cẩn thận tiếp nhận nhân đàn hương.

Ngay khi nhân chạm vào tay, Harry lập tức kinh ngạc.

Lượng phép thuật luôn dao động không dứt như bị cái gì đó hấp dẫn, từ ngón tay nhanh chóng chảy tới nhân, sau đó quay về thì đã ổn định hơn.

Bởi vì trong thế giới này phép thuật thức tỉnh quá muộn, trong thân thể Harry vẫn chưa hình thành phép thuật tuần hoàn, hơn nữa lượng phép thuật lại quá mức lớn, khiến cậu gần như không thể khống chế phép thuật bạo phát. Nhưng cái nhẫn này tựa như một dụng cụ cân bằng phép thuật, nó bổ sung cho phần phép thuật tuần hoàn còn thiếu, khiến lượng phép thuật vô cùng không ổn định kia được đưa về phạm vi có thể khống chế. Ngoại trừ không thể tập hợp và tăng cường biên độ sức mạnh của phép thuật, thì theo 1 mức độ nào đó nó thậm chí có thể thay thế cho đũa phép.

Sự nhận thức này lập tức khiến Harry mừng như điên.

Thu hồi sự áp chế bằng tinh thần đối với phép thuật, trong phút chốc toàn thân bị cảm giác phép thuật bao quanh, giống như 1 phạm nhân bị giam trong căn phòng tối nhỏ hẹp đã nhiều năm bỗng nhiên được đưa đến thảo nguyên bát ngát giữa những dãy núi, 1 loại cảm giác vô cùng tự do và thoải mái.

Trong nháy mắt, lượng phép thuật không lồ mất đi khống chế rất nhanh đã bắt đầu chuyển động trong thân thể, hình thành vòng tuần hoàn có khống chế. Nhưng khi lượng phép thuật mất đi khống chế của tinh thần nhanh chóng quay về, chưa kịp chuyển vào vòng tuần hoàn thì lượng phép thuật dư thừa với cường độ lớn, cũng làm sản sinh sức mạnh rất lớn.

Nó tự giác từ trong thân thể Harry bạo phát ra, càn quét cả tầng hầm.

Đây không phải chỉ có phép thuật, còn có sức mạnh tinh thần.

Những tù thủy tinh chứa đồ cổ vì chịu áp lực lớn nên phát ra âm thanh răng rắc, sau đó nổ tung, mảnh thủy tinh bắn tung tóe ra chung quanh. Ngay sau đó là những thứ đồ cổ bằng thủy tinh và gốm sứ mỏng manh.

Edward bị loại sức mạnh bất thành linh đẩy đến sát tường. Trong giây lát 1 lượng sức mạnh rất lớn tràn ngập chung quanh anh, làm thức tỉnh bản năng của ma cà rồng khi đối mặt với nguy hiểm, Edward đề lộ răng nanh, phát ra tiếng rít gào giống như dã thú cỡ lớn.

Năng lực đọc suy nghĩ của người khác khiến anh càng miễn cảm hơn với loại áp lực trên tinh thần thể này, có một giây anh hầu như đã muốn theo bản năng mà tấn công.

Nhưng Edward rất nhanh đã nhận ra được loại sức mạnh bất thành linh này là do ai.

Ở giữ vùng năng lượng kia, là hình dáng nhìn như yếu ớt của Harry...

nhờ chiếc nhẫn này, mà em Harry làm được cả khối việc=)), những màn hành động gay cấn cũng sắp sửa quay lại rồi^^, nhưng trước nhất có lẽ là chứng tỏ 1 chút sức mạnh với gia đình “chồng” cái đã=)), em cứ bị “coi thường” kẻ cũng tội cho “kẻ được chọn” lừng danh ha=))

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Lịch Sử Bí Ẩn

Đắm chìm trong cảm giác vui sướng khi một lần nữa lấy lại được sức mạnh, Harry sau giây lát phép thuật bùng nổ lập tức ý thức được sai lầm của mình, cậu chưa từng nghe tiếng rít gào điên cuồng như vậy của Edward.

“Edward...” Cậu bị tiếng rít gào giống như dã thú làm hoảng sợ, trong giây lát, cậu gần như cho là mình sẽ bị anh tấn công.

Khi Harry ý thức được thời gian, phép thuật bạo phát nhanh chóng quay về trong cơ thể cậu, chung quanh hoàn toàn khôi phục lại sự yên tĩnh.

Chỉ ngấn ngùn vài giây đồng hồ.

Nếu không phải trên mặt đất là cảnh tượng như bị gió lốc thổi qua, thì khung cảnh bạo phát trong nháy mắt kia cứ như một giấc mộng.

Harry vẫn lảng lảng nhìn đồng hồ vận chung quanh, theo bản năng nắm chặt chiếc nhẫn trong tay.

“Harry!” Ngay sau đó, Edward lập tức nắm lấy vai cậu, bắt buộc cậu xoay người nhìn anh. Trong đôi mắt xinh đẹp kia đầy lo lắng: “Sao rồi? Em...”

Bả vai bị anh nắm có chút đau, nhưng Harry không muốn giãi ra.

Nhìn hoàn cảnh chung quanh, cậu bỗng nhiên có chút nghĩ lại mà sợ.

Cậu theo bản năng nắm chặt cánh tay anh, thì thào nói: “Edward, may mà anh là ma cà rồng...” Cảm ơn làn da cứng rắn của anh.

Sức mạnh làm nổ tung thủy tinh hữu cơ chỉ có thể đẩy Edward đến sát tường mà thôi, nếu như là con người bình thường, nhất định sẽ bị thương. Có lẽ là bởi vì nhờ chiếc nhẫn, lần này phép thuật bạo phát cũng không còn sức phá hoại mãnh liệt như trước, chỉ là đập vỡ một 1 vài thứ mỏng manh, như đồ vật bằng thủy tinh.

Cùng lúc đó, các thành viên khác của gia đình Cullen cũng đã xuất hiện trong tầng hầm. Tuy rằng chỉ có vài giây ngắn ngủi, bọn họ quả thật đã cảm nhận được loại sức mạnh bất thình lình này.

Họ kinh ngạc nhìn chung quanh, thấy hai người đang đứng giữa những mảnh thủy tinh vỡ.

“A, trời ạ, vừa nãy là...” Giọng Alice đánh thức Harry vốn đang ngẩn người.

Cậu mở to hai mắt, ho khan một tiếng: “Thật có lỗi, không cẩn thận đã phá hủy tầng hầm, tôi không biết cái nhẫn này có công dụng như vậy.” Mặc dù đối với đồ cổ hoàn toàn không biết gì, nhưng chuyện đó cũng không gây ảnh hưởng tới việc Harry biết giá trị của những món đồ cổ mà cậu không bởi thường nổi.

“Đúng vậy, xem cậu ta đã làm cái gì kia!” Giọng bất mãn của Rosalie truyền đến, cô lạnh lùng nhìn Harry, chậm rãi mở miệng.

“Không —— Harry, chuyện này không quan trọng, chỉ cần em không sao là tốt rồi.” Thấy cậu không có việc gì, Edward dường như nhẹ nhàng thở ra, sau đó anh nhìn chằm chằm cái nhẫn trong tay Harry, nghiêm túc hỏi, “Vật này rất nguy hiểm ư?”

Kéo tay Edward xuống ý bảo anh buông mình ra, Harry đẩy mắt kính: “Không. Trên thực tế, em chỉ bị phép thuật bạo phát mà thôi.”

“Nó có phép thuật?” Carlisle nhìn chiếc nhẫn bằng gỗ kia, “Ta nghĩ nó chỉ là vật kỷ niệm bình thường.”

“Không, nó quả thật là vật kỷ niệm, bởi vì tự bản thân nó không có bất kỳ phép thuật gì. Nhưng hoa văn tự nhiên của nó có thể dẫn đường cho phép thuật, có thể nói là vật dụng phép thuật tự nhiên, nó chỉ có tác dụng đối với người mang phép thuật. Cháu rất xin lỗi, Carlisle.” Harry thấp giọng nói, sau đó cảm thấy thật có lỗi với những thứ mình đã phá hỏng.

“Nó rất hữu dụng với cháu sao?” Carlisle hỏi.

“Đúng vậy.” Harry có chút bất an hạ mí mắt.

Không thể nghi ngờ, cậu cần cái nhẫn này, nhưng cậu nghĩ mình không nên mất dầy yêu cầu gia đình Cullen như vậy. Hoặc có thể thuyết phục họ bán cho mình, nhưng còn giá trị của nó...

Tay Harry run lên một chút, cho dù chỉ là vật kỷ niệm, nhưng đó là hai trăm năm trước. Đối với một thiếu niên trung học mà nói, không thể nghi ngờ gì đây chính là 1 khoảng rất lớn.

“Không, Harry. Cháu cũng biết đó, cái nhẫn kia đối với chúng ta vô dụng, cho nên đây cứ coi như quà Giáng sinh. Dù sao thì, ta đã bảo Edward mang cháu tới nơi này, chính là hi vọng cháu có thể tìm được một vài thứ hữu dụng với mình. Cho nên không sao cả, Harry.” Carlisle ôn hòa an ủi, “Có lẽ cháu hiện tại cần nghỉ ngơi, để Edward cùng cháu đến phòng khách ngồi một chút đi, chúng ta dọn dẹp chỗ này.”

“Thật sự, tặng cho cháu sao?” Harry thật cẩn thận hỏi.

“Đương nhiên rồi, con trai của ta.” Cách xưng hô của Carlisle khiến Harry nhớ tới cụ Dumbledore.

“Harry, ” Edward dịu dàng cầm tay Harry, “Cứ lấy thứ em cần. Còn những thứ đồ cổ này em không cần phải ... để ý. Đây chỉ là sở thích, chứ không nhất thiết phải có.”

“Không, Edward, em cũng không để ý đâu, bởi vì, em là phù thủy.” Harry bỗng nhiên dừng lại, xoay người nhìn chăm chú vào anh và các thành viên của gia đình Cullen, nói, “Em vẫn còn một chuyện chưa làm xong, vì hành vi lỗ mãng vừa rồi... Vậy thì, Sửa chữa! ——.”

Vừa dứt lời, toàn bộ đồ cổ bị phá hỏng lập tức trở lại trạng thái trước khi vỡ vụn, khôi phục khả năng không chế phép thuật khiến Harry rất dễ dàng sử dụng phép thuật trên phạm vi lớn, mà không cần lo lắng bởi vì phép thuật không khống chế được bất bọn chúng khôi phục đến mức vừa mới được tạo ra. Ngay cả những tấm kính thủy tinh cũng quay về chỗ cũ.

Sau đó là một câu Ừm ba la chà rừa!, bụi bẩn vì bị gió lốc do phép thuật tạo ra hoàn toàn biến mất, tầng hầm giống như vừa mới được dọn dẹp, vô cùng sạch sẽ, thậm chí không nhiễm một hạt bụi.

Kế tiếp cậu rất hài lòng nhìn thấy biểu cảm kinh ngạc trên mặt gia đình Cullen.

Ngoại trừ Edward, mọi người đều chưa thấy cậu sử dụng phép thuật.

Harry thích Edward, cũng thích người nhà của Edward. Nhưng cậu biết, mình luôn vì vấn đề phép thuật bất ổn mà không thể thi triển phép thuật bình thường, do đó bị nhóm ma cà rồng này coi thường.

Cậu chờ ngày này đã lâu rồi, khiến họ kinh ngạc, đó cũng không phải là chuyện xấu, thiếu niên từng là 1 thành viên Gryffindor vô cùng vui vẻ.

Trong phòng làm việc của Carlisle, 1 phần tư liên được đưa cho Harry.

“Harry, đây là những tư liệu gốc mà ta tra được về phù thủy. Trên thực tế, trước khi biết thân phận của cháu, hiểu biết về phù thủy của ta cũng không nhiều hơn cháu. Bởi vì... ta vẫn cho rằng phù thủy chỉ tồn tại trong lịch sử. Vì thế, cháu có lẽ là phù thủy duy nhất còn tồn tại trên thế giới này.” Carlisle nhìn cậu, trong đôi mắt màu vàng kia hiện lên một tia lo lắng.

“Không, thật ra cháu đã chuẩn bị tâm lý thật tốt.” Harry thấp giọng nói. Ngay cả như vậy, nhưng kết luận này vẫn khiến cậu rất thất vọng.

“Nhưng đây chỉ là có lẽ, vì tất cả đều không có kiểm chứng. Bởi vì ta đối với chuyện này biết quá ít.” Giọng ôn hòa của Carlisle vang lên.

“Gia đình của ta coi như vẫn còn trẻ, cho nên không có bất kỳ ghi chép gì. Những tài liệu này ta tra từ thư viện của gia tộc ma cà rồng cổ xưa — Volturi. Bởi vì ta và thủ lĩnh gia tộc bọn họ có chút quen biết, cho nên họ đặc cách cho phép ta tìm đọc tư liệu. Nhưng dù sao ta cũng là người ngoài, hơn nữa ta không thể nói cho họ biết mục đích thực sự. Harry, ta cho rằng thân phận phù thủy của cháu không nên để những người khác biết. Vì vậy họ chỉ cho phép tìm trong 1 vài bộ phận, nên ta chỉ tìm thấy một ít ghi chép rải rác.”

Ông dừng lại rồi nói tiếp: “Trước đây trong lịch sử, ta hoàn toàn không biết phù thủy từng là một chủng tộc khổng lồ như vậy. Ý ta là, trước kia ta cũng không chú ý tới. Nhưng đáng tiếc là theo tư liệu của gia tộc Volturi ghi lại, bọn họ đã gần như bị tiêu diệt hoàn toàn, sau thời Trung Cổ, nguyên nhân là vì phù thủy và giáo hội xung đột. Nhưng điều này cũng không nhất định là sự thật lịch sử, bởi vì cháu vẫn còn tồn tại, phù thủy trẻ ạ.”

Đó là bởi vì cháu cũng không phải phù thủy trên thế giới này, Harry ở trong lòng bổ sung thêm. Cậu tiếp tục đặt câu hỏi: “Nếu vậy ý bác là hành vi thiêu sống nữ phù thủy vào thời Trung Cổ ư? Nhưng cháu không nghĩ vậy, đây chỉ là truyền thuyết. Còn nếu đã là 1 phù thủy thật sự tuyệt đối sẽ không bị con người bình thường bắt được, hơn nữa còn bị thiêu sống. Phù thủy có rất nhiều biện pháp chống lại sức nóng của ngọn lửa, hơn nữa còn có thể trốn thoát trước mặt bọn họ.” Nhưng cậu nghĩ lại, nơi này cũng không phải thế giới của mình, có lẽ nơi phù thủy ở đây không có phép thuật mạnh như vậy.

“Không phải, con trai của ta.” Carlisle nói, “Thế giới này không đơn giản như cháu tưởng tượng đâu, nhất là thời Trung Cổ. Khi đó có ma cà rồng, có Người sói, có phù thủy, vì cái gì không có giáo sĩ?”

“Bác nói là... giáo sĩ?”

“Đúng vậy, căn cứ theo ghi chép, khi đó giáo hội cũng không phải là giáo hội bây giờ, có vài giáo sĩ hoặc Thánh kỵ sĩ đều có năng lực đặc biệt, tuy rằng số lượng cũng không nhiều. Không biết cháu đã từng nghe nói đến hội kín trong giáo hội hoặc là kỵ sĩ Hồng thập tự, bọn họ chính là lực lượng vũ trang của giáo hội, tuyệt đối không phải là người bình thường.” Carlisle nhìn cậu chăm chú, “Bọn họ có năng lực đối phó với phù thủy, khi đó số ma cà rồng và người sói chết trong tay bọn họ cũng không ít, nhưng luôn là số nhỏ, không giống như phù thủy hành động thống nhất. Có lẽ những gia tộc ma cà rồng và người sói cũng không muốn đối đầu trực diện với hành vi điên cuồng khuếch trương sức mạnh của giáo hội, ví dụ như thời kỳ của các cuộc thập tự chinh...”

Nghe đến đó, Harry cực kỳ kinh ngạc, cậu thật không ngờ giáo hội ở thế giới này lại có thế lực như thế. Ở thế giới phép thuật, giáo hội chỉ để trang trí mà thôi. Như vậy ở cái thế giới này chẳng lẽ lực lượng của giáo hội là những người đã diệt hết phù thủy ở đây sao? Kể tiếp cậu đã hỏi vấn đề này.

“Không biết, ta thật xin lỗi. Harry, ta chỉ tra được như vậy thôi. Sau khi phù thủy biến mất, những người có sức mạnh của giáo hội cũng biến mất theo. Bây giờ người của giáo hội đều là nhân viên bình thường, nếu không gia tộc Volturi sao có thể tồn tại ở Italy lâu như vậy? Nơi đó dù sao cũng cách Vatican rất gần. Chuyện cụ thể ta đều ghi đầy đủ trong tư liệu, nhưng Harry, ta cảm thấy cháu vẫn không nên tùy tiện tiết lộ thân phận phù thủy của mình với người khác, bởi vì đối với chủng tộc đã bị tiêu diệt của cháu, vẫn không thiếu người cảm thấy hứng thú. Có lẽ gia tộc Volturi cũng không ngoại lệ.” Lời Carlisle nói rất sâu sắc, “Chuyện thân phận của cháu, ta đã dặn dò các thành viên nhà Cullen giữ bí mật. Đây cũng là nguyên nhân ta nói chuyện riêng với cháu, vì Edward yêu cháu, ta hi vọng cháu bình an, Harry.”

Bị cặp mắt màu vàng đầy quan tâm nhìn chăm chú vào, trong lòng Harry thấy cảm động, nhưng vẫn không thể kéo sự chú ý của cậu ra khỏi đoạn lịch sử thần bí kia.

Cậu không ngờ chuyện này lại phức tạp như vậy, phù thủy ở thế giới này còn liên lụy cậu vướng vào ân oán với người của giáo hội.

Nhưng cậu cũng không muốn khiến Carlisle lo lắng, vì thế cậu làm như không có việc gì, nói: “Vâng ạ, cháu sẽ chú ý, Carlisle. Nhưng cháu cũng không có ý định giữ bí mật với gia đình bác, dù sao thì mọi người cũng giúp cháu rất nhiều rồi. Nếu, ý cháu là nếu, cháu muốn biết nhiều hơn, thì phải bắt đầu tìm từ đâu đây?”

“Rất vui khi cháu tin tưởng chúng ta, Harry.” Carlisle nói, “Có lẽ những nơi khác trong thư viện của gia tộc Volturi sẽ có ghi rõ ràng hơn, hoặc là còn một chỗ — thư viện và phòng tài liệu của tòa thánh Vatican, nhưng nơi này cũng không mở cửa cho người ngoài.”

...

Vốn định biểu diễn 1 chút phép thuật trước mặt Edward và Emmet, nhưng từ văn phòng Carlisle đi ra, tâm tư Harry đã không còn có ý muốn này nữa.

Gần như cả buổi chiều đều thảo luận với Carlisle, mãi đến sau bữa tối, lúc Edward đưa cậu về nhà thì Harry vẫn còn đắm chìm trong đoạn lịch sử thần bí Carlisle đã nói.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Bella Swan

“Đừng lo lắng, Bella, em sẽ thích trung học Forks.” Harry ngồi ở vị trí của chiếc Chevrolet màu đỏ, nói với cô gái ngồi bên cạnh.

Trên ngón giữa bàn tay phải đang cầm lái, có đeo 1 chiếc nhẫn bằng gỗ phong cách cổ xưa, nhưng không khiến mọi người chú ý.

“Em không sao, Harry, em chỉ... không, không có gì.” Cô gái quay đầu lại nhìn cậu một cái, rồi đưa mắt ra ngoài cửa sổ.

“...” Harry có chút lo lắng nhìn cô, rồi không nói gì thêm.

Mái tóc nâu dài, đôi mắt màu chocolate, chiếc cằm đầy đặn, làn da trắng, cùng gương mặt hoàn toàn giống cậu..

Đây là em gái song sinh Isabela Swan của cậu. Hôm qua cậu mới cùng Charles đến sân bay Seattle đón cô về nhà.

Bella tựa vào vị trí phụ lái, cau mày nhìn cảnh vật trôi qua ngoài cửa sổ xe, cả người có vẻ im lặng ủ dột.

Harry biết em gái của mình thật sự không thích thời tiết luôn u ám của Forks, cũng không thích sự ẩm ướt và màu xanh biếc của biển cây ở đây. Cô là vì Renee mà rời khỏi thành phố Phoenix, cho nên vẫn còn mang theo cảm giác tịch mịch như bị đi đày.

Cảnh sát trưởng Charles rất hoan nghênh cô đến, trước lúc đón cô, ông luôn đứng ngồi không yên. Đối mặt với con gái đã lâu không gặp, trong lòng ông có lẽ cũng có chút hồi hộp.

Lúc về đến nhà đã không còn sớm, vốn muốn cùng em gái mấy tháng không gặp tâm sự mọi chuyện, nhưng Harry thấy tinh thần cô không tốt lắm, nên để cô đi ngủ trước.

Bởi vì Bella đột nhiên đến, Harry tạm thời đình chỉ hoạt động “hẹn hò ban đêm” cùng chàng bạn trai ma cà rồng. Medusa cũng bị cậu nhét trong tầng hầm, để tránh Bella bị dọa khi vào phòng cậu.

“Harry?” Giọng Bella vang lên.

“Cái gì?” Harry nắm tay lái, quay đầu nhìn em gái của mình.

“Bạn trai của anh... anh ta cũng học ở trường sao?” Bella cắn môi nói, “Lúc đầu là anh ta chủ động theo đuổi anh ư? Ý em là, anh ta nghiêm túc chứ? Dù sao thì với tuổi của chúng ta...”

Harry biết Bella, đang cảm thấy bất an với hoàn cảnh mới. Cậu rất mừng là vấn đề tình cảm của cậu có thể dời sự chú ý của cô 1 chút, ở một vài phương diện tính cách của Bella càng giống Charles hơn là cậu. Vì cho rằng cậu đã là một người đồng tính luyến ái rồi, dù trong thư Bella không phản đối, nhưng cô vẫn rất lo lắng.

Với tính cách của cô sẽ ít khi lo chuyện này, nhưng bởi vì đó là anh trai của mình, cô vẫn mở miệng.

Harry im lặng một hồi, bỗng nhiên nở nụ cười: “Được rồi, Bella, không cần lo lắng chuyện của anh. Em đến Forks không phải chỉ vì trả lại thế giới hai người cho Renee và Phil, mà còn để giám sát anh phải không? Thật ra anh ấy là 1 anh chàng đẹp trai, chứ không phải 1 thằng nhóc hư hỏng...”

“Anh nói đúng, Harry. À, chúc mừng anh đã rơi vào bẫy tình, nhưng anh không nên quá mức say đắm anh ta.” Bella bắt mắt nhìn cậu một cái, cảnh báo. Kế đó vuốt tóc ra sau, quay đầu tiếp tục nhìn mưa phùn mờ mờ bên ngoài.

“Ngoại trừ người nhà của anh ấy, em là người đầu tiên anh thấy cảm kích về chuyện này, Bella.”

“Dù sao em cũng của người giám hộ của anh, Harry. Em phải thay thế vai trò của Charles và Renee, cũng để ngăn họ không biết chuyện này.” Bella quay đầu lại tươi cười với cậu.

“Em không cần giám sát anh, bọn anh cũng sẽ không phát sinh cái gì đâu... Tốt hơn là em cứ tìm xem nơi này có một nửa kia của em xuất hiện hay không, để có thể thay thế anh chăm sóc cho em, và cái thẻ chất vốn có này.” Harry nhỏ giọng lầm bầm.

Bella trừng mắt liếc cậu một cái.

A, dưới sự giám sát của Bella, mình đã cảm thấy lo lắng rồi, không chỉ bởi vì mình và Edward yêu nhau, mà phần lớn là vì thân phận của bọn mình, Harry âm thầm suy nghĩ.

Harry sau khi dừng xe trong bãi đỗ xe của trường xong, mới vừa ngẩng đầu đã trông thấy một dáng người quen thuộc.

Rõ ràng người kia cũng nhìn thấy cậu.

Đối phương mỉm cười rời khỏi chiếc xe Volvo màu bạc vô cùng nổi bật đi về hướng cậu, những hạt mưa lất phất làm mái tóc màu đồng cổ hơi ướt.

“Anh ta là...”

“Edward Cullen, bạn trai của anh.” Harry nhảy xuống xe, sau đó mở cửa xe giúp em gái của mình. Cậu không lo Bella sẽ làm khó Edward, bởi vì em gái của cậu là mẫu người dù không thích thế nào cũng sẽ không làm khó đối phương.

“Thật là... Harry,” Bella chui ra khỏi xe, nhìn về phía Edward, “Em nghĩ anh đã tìm được vị thần tượng của trường, hơn nữa còn rất giàu có. Nhưng, có lẽ rất ít người biết anh ta là người như thế.”

“Người như thế?” Harry nghi hoặc hỏi, sau đó cậu lập tức hiểu được, ý Bella là người đồng tính. Xem ra cô vẫn chưa bỏ qua chuyện Edward đã “dụ dỗ” anh trai của mình.

Thấy dáng đi nhẹ nhàng của Edward khi xuyên qua màn mưa, Harry vừa định chào anh, lại phát hiện anh đang cau mày nhìn chằm chằm Bella đang đứng bên cạnh mình, đôi mắt màu vàng có chút kinh ngạc lướt qua.

Không biết anh ấy rốt cuộc đã nhìn thấy gì? Harry có chút tò mò, nhưng cậu vẫn quyết định giới thiệu em gái của mình trước.

“Edward, đây là em gái song sinh của em, Bella.”

“À, rất vui khi được gặp cô, tôi có thể gọi cô là Bella không?” Edward vô cùng lịch sự mở miệng nói, Harry thấy ánh mắt anh đã trở lại bình tĩnh.

“Tất nhiên, Edward. Rất vui khi... được gặp anh.” Bella do dự một chút, bắt tay với anh, khoe miệng hơi nhếch lên, rồi rất nhanh lộ ra một nụ cười.

“À, Harry. Đây là tài liệu hoá học em cần,” Edward đưa sách đang cầm trong tay cho Harry, ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng nói, “Em mang Bella đi trình diện trước, anh chờ em trong phòng học.”

Sau khi Bella đưa vào phòng học của cô, Harry ngồi xuống chỗ Edward đặc biệt giữ hộ mình.

“Thế nào?” Edward ngồi bên cạnh, ôn hòa nhìn cậu.

“Lớp đầu tiên của Bella là xã hội, không giống chúng ta, em ấy đã vào lớp rồi.” Harry lập tức ngồi vào ghế, lẩm bẩm, “Em ấy không thích nơi này, em biết. Bởi vì quan tâm chuyện yêu đương của anh trai mà xao nhãng bớt sự bất an với hoàn cảnh mới, như vậy cũng tốt. Điều đáng mừng là ít ra em ấy không phản chuyện của chúng ta.”

“Đúng vậy, không phản đối, nhưng cũng không tán thành phải không?” Thầy Martin đã vào lớp, Edward nhỏ giọng, “Trong ánh mắt của cô ấy có cảnh giác.”

“Thật vậy sao? Em ấy lo anh lừa gạt tình cảm của em, bởi vì anh xuất sắc lại giàu có, trong vô số những người nổi bật lại chọn 1 thiếu niên trung học ngoại hình bình thường như em.” Harry nói đùa.

“Harry,” Edward có chút tức giận nheo mắt nhìn, chậm rãi mở miệng nói, “Dù bọn họ có dùng thời gian một trăm năm cũng không mê hoặc được anh! Hơn nữa anh cho rằng ánh mắt của anh rất tốt, bởi vì từ trong cả đám người này, anh lại chọn được một phù thủy như em!”

Mặt Harry có chút đỏ, cậu đưa mắt nhìn chàng bạn trai vô cùng nổi bật của mình, quyết định nói sang chuyện khác: “Khi nãy lúc anh mới vừa nhìn thấy Bella, thì anh đang suy nghĩ gì vậy? Ý em là về Bella đó.”

“Em chú ý sao, Harry?... Anh nghĩ anh đã biết, điểm đặc biệt của em là do di truyền của gia đình.” Edward nhìn thoáng qua thầy Martin, nhỏ giọng nói.

“Em đã thi triển thần chú cách âm, không cần lo thầy Martin sẽ nghe được. Hơn nữa đối với ông ấy, trước khi tan học, chúng ta cứ duy trì tư thế của học sinh ngoan chú tâm nghe giảng bài là được.” Harry cũng biết mình bởi vì năng lực đột nhiên khôi phục, mấy ngày nay đã dùng phép thuật quá mức, dù sao thân phận của cậu không thể để lộ. May mà bây giờ cậu đã thuần thục sự dụng thần chú vô thanh, nên không để lộ dấu vết gì.

“Harry, em thật là...” Edward bắt đầu nhìn cậu, sau đó giải thích, “Có lẽ bởi vì 2 người là song sinh, sáng nay khi anh nhìn thấy cô ấy, anh gần như đã lẫn lộn mùi của 2 người, hơn nữa anh cũng không đọc được suy nghĩ của cô ấy.”

Chẳng lẽ thật sự là di truyền? Nhưng Edward có thể đọc được suy nghĩ của Charles. Vậy thì, thuật phong bế đại não bẩm sinh này là do gen của gia đình Renee.

Harry tự hỏi rất lâu, chợt nhớ tới câu trước đó của anh. Cậu bắt mắt nhìn anh: “Anh nói rằng anh lẫn lộn giữa 2 người bọn em sao? Có lẽ nếu người đầu tiên anh gặp là Bella, anh cũng sẽ yêu cô ấy!”

“Đương nhiên là không,” Edward nắm lấy tay Harry đang đặt dưới bàn, có chút gian xảo nói, “Harry, em ghen sao? Thật ra, hai người không phải hoàn

toàn giống nhau, đối với anh, mùi của em nồng hơn, có lẽ bởi vì em là phù thủy.”

Biểu hiện một chút ghen tuông đúng lúc, có thể cũng có tình cảm, khi thiếu niên Gryffindor lần đầu tiên yêu đương ở kiếp trước, Hermione từng bắt cậu học thuộc bí quyết tình yêu của Muggle. Hơn nữa không chỉ vì vậy, mà còn cậu thích nhìn biểu tình sinh động trên mặt Edward.

Harry quay đầu đi chỗ khác, lẩm bẩm nói: “Rất vui khi nghe anh nói như vậy, Edward, có lẽ trong máu của em cũng có phép thuật, nó đối với ma cà rồng các anh mà nói thì còn hơn là mỹ vị.”

“Đó cũng là một loại tra tấn, nó khiến bọn anh càng thêm đói khát.” Edward khẳng định. Ngón tay của anh lạnh như băng và mạnh mẽ, cùng năm ngón tay của Harry đan vào nhau lại rất dịu dàng.

“Nhưng, cũng rất ngọt ngào...” Tiếp theo, anh nắm tay của Harry, đặt trên đùi của mình, mỉm cười bổ sung.

Harry trong lòng nóng lên, muốn lập tức nhào qua cho bạn trai của mình một cái hôn. Bởi vì có phép thuật, trong phòng học không ai có thể phát hiện bọn họ đang làm gì, nhưng thấy đây là lớp học, Harry vẫn ngăn ý nghĩ này lại. Cậu cảnh cáo chính mình không nên tùy tiện ở nơi tiếp thu tri thức mà nổi lên ham muốn, cậu không phải là 1 thằng nhóc dư thừa hormone. Đương nhiên, là về tuổi tâm lý của cậu.

Nhưng mà ý nghĩ này hình như đã cắm rễ trong đầu cậu, khiến trong lòng cứ cảm thấy ngứa ngáy.

Harry đột nhiên thấy có chút khát nước, cậu do dự một chút muốn rút bàn tay bị Edward nắm. Nhưng trong lúc nhất thời, vẫn không làm gì cả.

Chỉ có mình đang khao khát anh ấy sao? Chẳng lẽ anh ấy thực sự chỉ muốn yêu đương trên tinh thần thôi sao?

Harry có chút buồn bực không yên giật giật ngón tay, chạm vào đùi anh, ý bảo anh buông mình ra.

Nhưng ngay sau đó, tay cậu lại càng bị bạn trai bí mật của mình nắm chặt hơn.

Giọng Edward từ hàm răng khẽ phát ra: “Harry, đừng lộn xộn, trời ạ. anh biết sớm muộn gì anh cũng sẽ chết trong tay em.”

Thì ra anh cũng đang trải qua loại tra tấn này, biết được điều đó khiến tâm trạng buồn bực của Harry lập tức biến mất. Cậu có chút đắc ý cười: “Cảm ơn đã khích lệ, dù sao thì em cũng đang trong thời kỳ trưởng thành, Mr. Cullen ạ.”

Edward tức giận buông tay cậu ra.

Harry rút tay về, làm như không có việc gì, nâng mắt kính bị trượt trên sống mũi.

suy nghĩ ngây thơ của em Harry thật hết nói nổi==)), làm ta nhớ tới câu của anh Gii, “Có thằng con trai nào không muốn chạm vào người mình yêu?”=)), cho nên mới nói, em Harry đôi khi cũng rất ngây thơ.

Sr các đạo này tâm trạng ta không tốt lắm, với có việc bận nên thời gian ngồi máy không nhiều như trước nữa, sau này sẽ post khá thất thường, nhưng sẽ có 1 tuần 2 chương>”

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Tai Nạn

Forks bỗng nhiên có tuyết rơi nhiều, điều này làm cho Harry có chút kinh ngạc.

Sau khi thức dậy vào sáng sớm, phản ứng đầu tiên của cậu là nghĩ trời đang nắng, sau đó mới biết là do phản chiếu ánh sáng từ lớp tuyết dày ở khắp nơi.

Không khí lạnh lẽo vào buổi sáng thổi qua cửa sổ đột nhiên được mở, tràn vào trong phòng, khiến Harry đang mơ màng phải giật mình một cái.

Sân nhà được phủ 1 lớp tuyết rất dày màu trắng tinh. Nhưng tình hình ở ngã tư đường lại không tốt chút nào, lượng tuyết tan ra tạo thành 1 lớp băng mỏng trên mặt đường.

Thay quần áo xong, đi xuống lầu vừa lúc đụng phải Charles mở cửa phòng.

“Chào buổi sáng, cha.” Harry chào cha mình.

“Chào buổi sáng, Harry.” Charles nhẹ nhàng đóng cửa phòng, nhìn cô gái với mái tóc nâu dài đang bận rộn ở phòng bếp.

“Cha đi dọn tuyết...”

“Đề con đi, gần đây Bella giành làm hết việc của con, cho nên con phải tìm chuyện khác để làm.” Harry cắt ngang lời Charles, “Dụng cụ dọn tuyết ở trong ga-ra phải không?”

Nhận được câu trả lời, Harry mở cửa, bước vào lớp tuyết dày ngoài sân.

Harry đứng trước cửa nhà để xe 1 lúc lâu, cậu rất thích trận tuyết lớn bất thành linh này, cũng rất thích thị trấn Forks luôn u ám, nơi này luôn có thể dễ dàng gọi lên hồi ức xưa kia của cậu.

Khi Harry thành công lái được chiếc xe Chevrolet màu đỏ, từ trên con đường trơn trượt đến sân trường, mới khiến Bella đang căng thẳng nhẹ nhàng thở ra.

“Thả lỏng đi, quý cô, lớp xe có gắn thiết bị đi trong trời tuyết, không cần lo nó sẽ bị trượt.” Harry an ủi cô.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Bella chờ Harry dừng xe xong, mới mở cửa xe nhảy xuống, đến phía sau xe, quan sát dây xích chống tuyết ở bánh sau.

“Đúng vậy, Charles nhắc nhở anh, ông ấy là 1 người cha tốt, không phải sao?” Harry rút chìa khóa, đứng bên cạnh cửa xe, nhìn em gái của mình.

Đôi mắt màu nâu của Bella sáng lên.

Harry biết Bella đối với Charles còn có chút lạ lẫm, nhưng cô luôn cảm nhận được sự quan tâm thâm lặng của Charles.

Cậu đang định nói tiếp, thì bất thành linh 1 tiếng thét chói tai cắt ngang lời Harry.

Ngay sau đó là 1 tiếng phanh rít lên.

Một chiếc xe tải nhỏ màu lam bị trượt bởi mặt băng điên cuồng xoay tròn sắp đụng tới chỗ 2 người, nhằm thẳng vào Bella đang đứng ở sau xe.

Harry chẳng quan tâm nhiều, lập tức nhào qua, đẩy em gái đang sững sờ tại chỗ ra. Nhưng mặt băng trơn ướt đã khiến cậu lập tức té ngã, đồng thời, một câu Protego đã được thi triển.

Sau đó cậu lập tức thấy bánh xe xoay ngang lại hướng về mình, gần như muốn đụng vào cậu. Bên tai truyền tiếng kêu sợ hãi của Bella: “Harry!”

Thoáng nhìn người lái xe là 1 bạn học mình quen, 1 câu Diffindo được đổi thành thần chú trôi nổi, Harry tựa vào bánh xe của chiếc Chevrolet, nhắm mắt lại.

Ngay sau đó, chiếc xe tải giống như đột nhiên đập vào 1 tảng đá, đầu xe đột nhiên nhếch lên, trượt qua vai cậu rồi bay lên, ầm một tiếng, đụng vào đuôi của chiếc Chevrolet, khiến nó bị đẩy lùi về sau nửa thước, đập vào hàng rào phía trước.

Vì thế, trên mặt đất, giữa chiếc Chevrolet màu đỏ và chiếc xe tải nhỏ màu lam là 1 khoảng trống nhỏ hẹp hình tam giác, Harry vừa vận bị kẹp chặt trong đó, nhưng vẫn bình yên vô sự, giống như phim hành động nổi tiếng của Hollywood vậy.

Đã lâu chưa gặp loại chuyện này, tuy rằng bởi vì có phép thuật bảo vệ không sẽ bị thương, nhưng loại tình huống bất thành linh xảy ra này vẫn làm Harry quá mức hoảng sợ.

Cậu nhìn chằm chằm chiếc xe tải màu lam vẫn còn rung chuyển trên đỉnh đầu của mình, hơi nhẹ nhàng thở ra, vẫn ngồi phịch trên đất ổn định nhịp tim đang đập nhanh. Dù sao thì, trong thời gian ngắn như vậy, không chế cường độ phép thuật, khiến chiếc xe tải trôi nổi ở độ cao chính xác vào ngay lúc thích hợp là vô cùng khó khăn.

Ngay sau đó, chung quanh vang lên nhiều giọng nói “Mau kéo cậu ấy ra”.

Vừa nãy, trên đầu là chiếc xe tải màu lam, đã bắt đầu trượt ra.

“Harry!” Bên tai truyền đến tiếng la của Bella.

Không đợi cậu tiếp tục bổ sung thêm 1 câu thần chú trôi nổi, đã thấy hoa mắt, phạm vi tầm nhìn bị tối đen do sàn xe đã biến thành bầu trời màu xám.

Sau đó là “Ầm” một tiếng thật lớn, đầu chiếc xe tải màu lam trượt khỏi đuôi chiếc Chevrolet, nện xuống đất, làm tóe lên một chút vụn băng.

Harry vẫn chưa hết choáng váng, chỉ cảm thấy chung quanh đều đầy những người là người, sau đó là 1 cô gái tóc nâu bổ nhào qua.

“Harry, đừng nhúc nhích! Trôi ạ...” Cô ngăn trở động tác đứng dậy của cậu, “Chờ một chút xe cứu thương sẽ đến ngay.”

“Không, anh không sao, Bella, anh rất may mắn, bị kẹp giữa hai chiếc xe mà thôi.” Cậu dịu dàng, đứng dậy ôm em gái của mình.

“Không, em không muốn thấy chuyện thế này, Harry... Em thà rằng lúc này anh đừng đẩy em ra!” Bella ôm chặt anh trai “tìm được đường sống trong

chỗ chết”, cả người run rẩy.

“Bella, này, em gái của anh, không sao...” Cậu không thể nói cho cô biết thân phận phù thủy của mình, nếu không thì Bella đã không lo lắng sợ hãi đến vậy.

Harry an ủi ôm chặt em gái của mình, vừa giương mắt lên, đã thấy Edward đứng trong đám người vây quanh.

Anh chàng ma cà rồng không chút biểu cảm đứng ở đó nhìn cậu, im lặng, giống như một pho tượng đá cảm thạch lạnh lẽo.

Đôi mắt đen lạnh như băng có hơi chán nản, nhưng cũng có 1 ngọn lửa màu đen đang quay cuồng thiêu đốt, bên trong còn ẩn chứa sự hoảng sợ và phần nộ chưa tan hết.

Vừa rồi nhất định là anh ấy kéo mình ra, người khác không có tốc độ phản ứng nhanh như vậy.

Harry biết Edward tức giận, hơn nữa tức giận không nhẹ, mà còn có thể đã bị màn mạo hiểm như phim của Hollywood vừa rồi làm hoảng sợ.

Cho dù là cậu, dù biết rõ có phép thuật bảo vệ sẽ không bị thương, mà vẫn bị tai nạn bất thành linh kia làm hoảng sợ quá mức. Huống chi là chàng ma cà rồng không nắm rõ khả năng của Harry, lại còn thích quan tâm thái quá cơ chứ?

Nhưng biết mình đang là tâm điểm của sự chú ý, Harry không thể nói gì với anh cả, chỉ có thể lo lắng nhìn anh.

Edward cũng yên lặng nhìn cậu, không hề chuyển tầm mắt, nhưng con sóng mãnh liệt trong đôi mắt kia vẫn không hề giảm đi.

Lúc này, tiếng còi xe cứu thương vang lên, cắt ngang đường nhìn của bọn họ.

Mọi người vội vàng lùi người bị thương trong xe ra.

Harry nhận ra đó là bạn học của cậu, một nam sinh tên Taylor. Đầu của cậu ta đã bị thương, máu chảy khá nhiều.

Harry có chút bận tâm nhìn Edward, sợ anh bị mùi máu tươi ảnh hưởng. Phát hiện vẻ mặt của anh thậm chí còn không có một tia dao động, mới nhẹ nhàng thở ra.

Edward sớm đem chuyện mùi máu hấp dẫn ném ra... sau đầu. Anh nghiêm mặt, nhìn Harry, tiến lên từng bước đẩy đám người kia ra, tới trước mặt Harry.

Harry nâng mắt thì thấy chàng ma cà rồng đang thịnh nộ, vỗ vỗ lưng em gái, sau đó nhẹ nhàng đẩy cô ra.

Bella quay đầu lại liếc mắt nhìn Edward một cái, sau đó tránh sang 1 bên.

“Edward...” Harry nhẹ nhàng nói.

Sắc mặt anh lạnh lẽo nhìn cậu, bỗng nhiên đưa tay giữ chặt cánh tay Harry, kéo cậu từ dưới đất lên. Sau đó khoát tay cậu lên vai, mang đến chỗ xe cứu thương.

“Này, em không sao, em rất ổn, không cần đi kiểm tra.” Trước mắt bao nhiêu người, Harry ngượng ngùng giả vờ, nhưng trên thực tế cậu gần như là hai chân cách mặt đất bị Edward mang tới chỗ xe cứu thương.

Nửa người trên bị cánh tay cứng rắn của Edward kẹp chặt lấy, đau đến suýt chết, Harry cau mày hít vào một hơi.

“Xin lỗi.” Bên tai truyền đến giọng Edward, cậu cảm thấy được lực tay đã giảm đi 1 ít.

“Em không sao, Edward, trước đó em đã tung ra thần chú bảo hộ.” Bề ngoài Harry giả vờ như bị hoảng sợ, đem cả người tựa vào Edward nhẹ giọng nói.

“Anh biết, nhưng anh... trong lúc nhất thời không thể chấp nhận mà thôi, em không cần để ý tới anh. Nhưng tốt nhất em vẫn nên đi kiểm tra.” Edward có chút chán nản nói, sau đó hơi thô bạo đem Harry nhét vào xe cứu thương.

“Edward... Được rồi, vừa lúc em có hơi nhớ Carlisle.” Harry bắt đầu từ giả, sau đó bị nhóm cứu thương bắt buộc nằm xuống, hỏi có bị đụng vào đầu này nọ hay không.

Mọi người không biết quan hệ của bọn họ, nhưng Bella lại rất rõ ràng.

Cô tiến lên hai bước, vòng qua Edward lên xe cứu thương: “Em đi cùng anh, Harry. Hơn nữa...” Cô quay sang Edward vẫn đứng ở ngoài xe thấp giọng nói, “Cám ơn anh vừa rồi đã kéo anh ấy ra, tôi sẽ trông chừng anh ấy, Edward.”

Harry nằm trên cán cứu thương nghiêng đầu, trông mong nhìn bạn trai bí mật vẫn đứng ở ngoài cửa xe.

Edward quay mặt đi cố ý không nhìn cậu, nhưng biểu cảm lại dịu xuống.

Harry bắt đầu dĩ mờ to hai mắt tỏ vẻ kháng nghị với em gái của mình, mãi đến khi bác sĩ đóng cửa xe cứu thương lại.

Thực giác của con gái đúng là rất đáng sợ nha, ta thú thật thì hem ưa Bella, nhưng có lẽ cô ta cũng là 1 phần của câu chuyện, đành vậy, nếu ghét thì cứ nguyên rủa cô ta là được=))

Như đã nói, dạo này ta bận nên rất mong các nàng thông cảm đừng thắc mắc tại sao chưa có chương mới và tiện thể nói luôn, số chương trong tuần sẽ còn lại 2 chương>”

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Bella Hoài Nghi

“Cha, con không sao, thật mà.” Harry nhin không được ngồi dậy nói với cha của mình.

Cảnh sát trưởng Charles ngồi bên cạnh giường bệnh nhìn cậu, sau một lúc lâu không nói gì. Ông trông có vẻ vẫn còn sợ hãi, khi ông nhận được tin báo chạy tới hiện trường, phát hiện đương sự là con trai của mình thì hoảng sợ.

“Bác sĩ Carlisle nói con có thể xuất viện.” Harry lại nhỏ giọng kháng nghị.

“Đúng vậy, Harry chỉ bị hoảng sợ, lúc bị ngã chị đập trúng đầu gối. Không cần lo lắng, Charles.” Bác sĩ Carlisle vừa ghi bệnh án vừa nói. Giọng của ông vô cùng dễ nghe, như tờ lụa mềm mại ôn hòa.

Harry dùng ánh mắt cảm kích nhìn ông, vị bác sĩ so với ngôi sao điện ảnh còn đẹp trai hơn, tao nhã mỉm cười lại với cậu.

“Được rồi.” Charles thở dài một hơi, đứng dậy, “Bella đâu?”

“Con ở đây, cha.” Cô gái với mái tóc nâu dài nhanh chóng từ cửa đi đến, mày nhíu lại, có vẻ hơi buồn bực.

“Làm sao vậy?” Charles hỏi con gái mình.

“Là Taylor, cậu ta từ phòng bệnh lao tới lôi kéo con nói muốn xin lỗi.” Cô dừng lại, thoát nhìn có chút tức giận, “Nhưng con nói cho cậu ta biết, cậu ta hẳn là nên xin lỗi Harry trước! Trời ạ, con bắt quả chỉ bị xô ngã thôi, còn Harry thì suýt chút nữa mất mạng!”

“Đừng nóng giận, Bella, ít ra thì vết thương của cậu ta nặng hơn anh.” Harry an ủi cô. Anh chàng Taylor kia lại còn dám để ý tới Bella, khiến Harry cực kỳ bất mãn.

Charles cũng chung ý nghĩ với cậu.

Cảnh sát trưởng Swan lập tức đứng lên, cảm hồ sơ, trầm giọng mở miệng nói: “Có lẽ, cha nên tìm cậu ta để lấy khẩu cung rõ ràng! Thằng nhóc lỗ mãng!”

Trong 1 giây, Harry cảm thấy râu mép của ông cũng dựng thẳng lên.

“Chờ một chút, Charles!” Cậu muốn gọi ông lại, nhưng Charles đã ra khỏi cửa.

Harry thì thảo mở miệng nói: “A, trời ạ, ông ấy sẽ không đánh cậu ta đâu nhỉ?”

“Ai biết được...” Bella và anh trai mình liếc nhau, có chút bất đắc dĩ xoa trán, “Em đi xem.” Dứt lời, liền ra ngoài.

Harry nhìn cửa 1 lúc lâu, uể oải tựa vào giường bệnh, thở dài một hơi: “A, Carlisle...”

“Sao vậy?” Ông quay đầu mỉm cười nhìn cậu.

“Edward tức giận, vừa rồi anh ấy có lẽ là bị cháu làm hoảng sợ quá mức.” Harry do dự một chút nhảy xuống giường, cố gắng sửa sang lại mái tóc đen hỗn độn, nhưng cậu rõ ràng là thất bại.

“Không, Harry.” Carlisle nhìn cậu, trong đôi mắt màu vàng đầy từ ái, như đang nhìn con của mình, “Có lẽ nó sẽ muốn tự mình nói với cháu.”

“Cái gì?” Harry không kịp phản ứng.

“Edward.” Carlisle xoay ra cửa hô.

Harry lập tức quay đầu lại, chàng bạn trai ma cà rồng của cậu đột nhiên xuất hiện ở cửa, không biết đã đứng bao lâu.

“Vây, ta ra ngoài trước. Còn nữa, đừng quên, nơi này là bệnh viện.” Carlisle cười nhắc nhở, đi ra ngoài vẫn không quên đóng cửa phòng bệnh.

“...”

Kể tiếp hai người nhìn nhau, 1 lúc lâu đều không nói gì.

Sau một hồi, Harry ho khan một tiếng: “Mà... anh tới vào lúc nào?”

“Vừa mới thôi.” Ánh mắt Edward chột lóe lên, đi đến bên cạnh Harry.

Sau đó anh bỗng nhiên ôm lấy cậu, để đầu Harry tựa lên bả vai cứng rắn của mình.

Động tác dịu dàng nhưng nhanh nhẹn, Harry hoàn toàn không kịp phản ứng.

“Edward...” Cậu khẽ đẩy Edward, muốn nói cho anh biết Charles và Bella có thể vào bất cứ lúc nào. Nhưng chàng sư tử Gryffindor khi nhắc đến chuyện yêu đương thì lý trí luôn luôn không chiếm ưu thế, vì vậy Harry lập tức thay đổi chủ ý đưa tay ôm eo Edward, không chút khách khí đem toàn bộ sức nặng tựa vào người đối phương. Dù không có sự ấm áp mềm mại, nhưng cái ôm cứng rắn của anh lại làm cho cậu cảm thấy hết sức thoải mái.

Từ khi Bella đến đây, số lần hẹn hò của cậu và Edward đã giảm bớt. Dù sao thì việc biết anh mình là một người đồng tính luyến ái là một chuyện, còn phát hiện bạn trai của cậu mỗi ngày nửa đêm đều vào bằng cửa sổ để hẹn hò lại là một chuyện khác.

Harry khát khao cái ôm như vậy đã lâu rồi.

“Harry...” Trên đỉnh đầu truyền tiếng Edward giống như đang thờ dài, “Trái tim của anh đã ngừng đập gần một trăm năm, nhưng hôm nay anh cảm thấy nếu nó vẫn sống, có lẽ anh sẽ là ma cà rồng đầu tiên bị bệnh tim phát tác.”

“Này, đừng vậy mà, làm sao anh biết những ma cà rồng khác sau khi yêu con người, sẽ không giống anh chứ?” Harry ra vẻ thoải mái mở miệng nói, “Cảnh hôm nay mạo hiểm quá đúng không? Em chỉ dùng thần chú trôi nổi lên đầu xe, chiếc xe tải đã bay lên chiếc Chevrolet của em. Ban đầu em định dùng Diffindo, nếu lái xe không phải là bạn học của chúng ta.”

“Này, em muốn làm nó nổ sao? Để xảy ra 1 thảm kịch lớn hơn trong trường ư?” Giọng Edward bắt đầu vang lên. Nhưng động tác dùng cảm vuốt ve mái tóc rối loạn của Harry lại rất dịu dàng.

“Không, sẽ không nổ đâu, nó sẽ biến trở lại thành các loại linh kiện, từ trên trời rơi xuống.” Harry nheo mắt lại, chậm rãi nói.

“Phù thủy các em đều không giống người thường, Harry.” Giọng Edward dịu xuống, “Có lẽ em nên dùng nhiều phép thuật trước mặt anh, đôi khi cứ đi theo lo lắng cho em, khiến anh giống 1 thằng ngốc.”

“Edward... Có lẽ em nên đáp ứng yêu cầu của Emmet.” Harry thì thào mở miệng.

“Cái gì?”

“A, anh ta muốn đánh với em một trận, xem phép thuật của phù thủy có thể đánh bại ma cà rồng hay không. Đây cũng là cơ hội tốt để biểu diễn phép thuật cho các anh thấy.” Harry không chút khách khí nói về người anh em tốt của bạn trai mình.

Trên thực tế, lúc trước cậu đối với đề nghị này của Emmet đã cảm thấy hứng thú. Cậu cũng muốn xem thử trình độ phép thuật hiện tại của mình. Nhưng cậu biết Edward tuyệt đối sẽ không đồng ý yêu cầu này. Vì vậy, Emmet chính là đối tượng tốt nhất.

Harry cũng rất bất mãn thái độ coi thường của anh chàng ma cà rồng cao to kia.

Cậu dám cược là Emmet lúc đưa ra yêu cầu này với cậu thì trong lòng nhất định đang coi thường cậu.

Quả nhiên, sắc mặt Edward trầm xuống: “Đừng đồng ý, Harry. Tốc độ và phản xạ của ma cà rồng nhanh hơn tốc độ làm phép của phù thủy. Phép thuật của em có thể rất lợi hại, nhưng nếu không đánh trúng mục tiêu trước, thì cũng không làm được gì.” Anh nhẹ nhàng đẩy cậu bạn trai phù thủy của mình ra, hai tay nắm lấy bả vai cậu, nghiêm túc nói.

Nhưng cũng không nhất định, Harry trong lòng nói. Tuy vậy cậu cũng không phản bác lời Edward, bởi vì chưa thử qua, thì chuyện gì cũng không thể kết luận được, cho dù ánh mắt của cậu và tốc độ làm phép thật sự theo không kịp tốc độ chuyển động của ma cà rồng.

“Nhưng, em thực sự muốn thông qua cuộc tỷ thí với Emmet, để hiểu biết thêm về ma cà rồng các anh. Ví dụ như cách chiến đấu hoặc các mặt khác.” Harry đem về mặt khát vọng nhìn Edward.

“Không được, em có thể thông qua những cách khác.” Edward lập tức cự tuyệt cậu.

“Cách gì? Vậy thì xem các anh săn bắn được không?” Harry giống như tùy ý mở miệng nói.

“Đó cũng là một cách, ít ra so với việc em trực tiếp tham gia chiến đấu tốt hơn nhiều.” Edward đáp.

“Tốt lắm.” Harry liếc mắt nhìn Edward một cái, thật cẩn thận nói ra mục đích cuối cùng của mình: “Vậy, anh đồng ý với em rồi chứ?”

“Cái gì?” Edward nghi hoặc nhìn cậu.

“Một cuộc săn bắn.” Harry ra vẻ đương nhiên nói, “Em muốn xem anh săn bắn, Edward... Nếu không em sẽ đi tìm Emmet so tài một chút, anh ta luôn chờ cậu trả lời của em.”

“...” Edward nhìn chăm chăm cậu, hồi lâu vẫn không mở miệng. Sau một lúc lâu, anh cắn răng cắn hận nói, “Đây chính là mục đích của em sao?”

“Đúng vậy.” Sử dụng loại thủ đoạn ngây thơ này, Harry có chút đỏ mặt. Nhưng cậu biết chiều này đối với vị bạn trai ma cà rồng mà nói lại vô cùng hữu dụng.

“Tốt lắm, em thắng.” Edward buông tay ra, xoay người muốn đi.

Harry lẳng lẳng nhìn bóng lưng anh, có chút hối hận.

Cậu muốn tham gia vào cuộc săn bắn của ma cà rồng đã lâu rồi.

Chẳng những bởi vì cậu đối với chuyện lật vật này cảm thấy rất hứng thú, ngoài ra cậu còn muốn dùng biện pháp như thế để chứng tỏ cho gia đình Cullen thấy 1 cách rõ ràng là mình không e ngại cách sống “huyết tinh” của ma cà rồng, nhất là đối với Edward.

Edward ở trước mặt cậu luôn rất cẩn thận che giấu những hành vi của ma cà rồng, Harry không muốn như vậy, cậu thật sự hi vọng anh ở trước mặt mình có thể thoải mái hơn.

Tiếng Bella đẩy cửa đi vào cắt ngang suy nghĩ của Harry.

“Hey, Bella, Charles đâu?”

“Đang nói chuyện với cha mẹ Taylor. Cha hình như muốn đem chiếc Chevrolet của anh, đi sửa.” Bella bỗng nhiên ngừng lại, nói tiếp, “Em... Vừa mới thấy Edward Cullen.”

“Đúng vậy, vừa rồi anh ấy trốn học đến thăm anh.” Harry không hề che giấu nói. Cậu rất ít làm bộ ngượng ngùng trước mặt em gái của mình.

“... Em nói này, Harry.” Bella cau mày nhìn chăm chăm anh trai mình, do dự trong chốc lát, nói, “Lúc tai nạn xảy ra, là Edward lôi anh ra khỏi khe hở giữa những chiếc xe.”

“Anh biết, Bella.” Harry không biết em gái mình vì sao lại nhắc tới chuyện này.

“Em không biết có nên nói cho anh biết hay không, hoặc có thể là em nhìn lầm...” ánh mắt Bella dao động một chút, có hơi do dự, “Ý em là, khi em phản ứng lại được, thì anh đã được anh ta kéo ra. Mà cách anh gần nhất là em, lại hoàn toàn không thấy anh ta xuất hiện lúc nào.”

“Chuyện này cũng bình thường mà.” Harry không thêm đề ý, nhún nhún vai, “Có lẽ anh ấy vì anh mà bộc phát ra khả năng không giống người thường, việc này chứng minh tình cảm của bọn anh.”

“Đúng vậy, em không ngờ Edward Cullen lại là 1 siêu nhân.” Bella cười với cậu, “Nhưng, em rất vui khi thấy tình cảm của hai người tốt như vậy.”

“Cám ơn.” Harry liếc mắt nhìn em gái song sinh một cái, lặng lẽ nhẹ nhàng thờ ra.

Nói thế mà cũng tin cái này nên nói là Harry may mắn hay là Bella ngu ngốc đây?, ài, mà thôi coi như chuyện được giải quyết rồi ha=)), sắp tới sẽ có màn hành động gây cấn nha, về cái gì thì trong chương này có nói rồi đó^^, còn trước mắt thì phải dành chỗ cho “tình thú” a. Hạ hồi phân giải a. Thanks các nàng vì đã ủng hộ^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chiến Tranh Lạnh

Khi những học sinh của trung học Forks đang nhỏ giọng thảo luận chuyện vũ hội sắp tới ngay trên lớp thì Harry lại vô cùng lo lắng bất an ngồi ở hàng cuối cùng đợi tan học.

Đối với vũ hội vào thứ này, cậu sớm đã không muốn đi. Thay vì chuyện này, cậu càng hào hứng đến thứ bảy để cùng đi săn bắn với gia đình Cullen.

Cậu lặng lẽ liếc mắt nhìn Edward bên cạnh, đôi phương ôm cánh tay ngồi ngay ngắn, khuôn mặt đẹp trai không chút thay đổi, có vẻ lạnh như băng.

“Này, Edward...” Harry chuyển qua tới gần bạn trai của mình, thật cẩn thận mở miệng nói.

Đôi phương không có bất kỳ phản ứng nào.

A, mình vì sao phải đi đồ anh ấy? Harry bỗng nhiên ngừng lại, bất mãn nghĩ. Carlisle và những người khác đều đồng ý rồi, mà Edward vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng.

Chỉ là một cuộc săn bắn mà thôi... Edward vì yêu cầu này của Harry mà khó chịu với cậu, mấy ngày nay hai người lâm vào chiến tranh lạnh “trước nay chưa từng có”.

Từ khi biết nhau tới nay, hai người lần đầu tiên chiến tranh lạnh lâu như vậy, hoặc nên nói là Edward đơn phương chiến tranh lạnh, Harry biết anh quả thật bị hành vi này của mình làm cho tức giận không nhỏ.

Săn bắn là 1 phần cuộc sống bình thường của ma cà rồng hằng, cứ xem như hiện tại không cho cậu chứng kiến, tương lai cùng sống chung với Edward, cậu sớm muộn gì cũng sẽ có cơ hội nhìn thấy.

Trừ khi hai người không đi đến ngày đó đã chia tay...

Cậu sao lại nghĩ đến chia tay chứ?

Harry hiện đang bị vây trong giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt hoàn toàn không thể tưởng tượng chuyện sau khi mình chia tay với Edward, chẳng lẽ lại tìm một người bạn gái, cùng cô ấy đi vào phần mộ hôn nhân sao? Cậu cảm giác mình đã không thể yêu ai khác nữa.

Nghĩ đến đây, trái tim Harry nhất thời giống bị đặt trên lửa mà thiêu đốt, mạnh mẽ co rút lại, mang theo cảm giác đau đớn như bị bỏng.

Nhưng ngay sau đó, cậu lại thấy mình đang buồn lo vô cớ, đây chỉ là cãi nhau bình thường giữa người yêu mà thôi.

Ngày mai chính là thứ bảy, cũng là ngày săn bắn tiếp theo của nhóm ma cà rồng. Nếu, lần này không đi sẽ làm anh vui vẻ... Harry nâng mắt nhìn khuôn mặt quay đi của Edward, thờ dãi.

Bỏ qua cơ hội lần này, rồi sẽ có cơ hội khác. Harry tự nhủ với chính mình.

Vì thế, cậu quyết định ở thời khắc mấu chốt thỏa hiệp với anh.

“Edward,” Harry do dự một chút mở miệng nói: “Nghe em này, em có chuyện muốn nói cho...”

Tiếng chuông tan học đột nhiên vang lên, cắt ngang lời của cậu.

Thầy Martin sau khi tuyên bố tan học, trên lớp lập tức ồn ào.

“...”

Làm Harry tiếp tục chuẩn bị mở miệng thì Edward đang ở bên cạnh lập tức đứng lên, ôm sách giáo khoa đi ra ngoài.

“Edward...”

Bàn tay Harry đang muốn kéo anh dừng trong không khí, cậu lập tức sững sờ nguyên tại chỗ.

A, bây giờ ngay cả ánh mắt anh ấy cũng chẳng thèm nhìn mình 1 cái... Harry thì thầm nói.

Có lẽ là bình thường bị thái độ dụ dỗ của Edward làm hư, Harry ngờ ngác ngồi đó 1 lúc lâu vẫn không có phản ứng.

Mấy hôm trước cho dù chiến tranh lạnh, hai người vẫn im lặng đi cùng nhau, lần này anh thậm chí ngay cả liếc nhìn cậu 1 cái cũng không đã đi ra ngoài.

Nghĩ đến đây, tim Harry lập tức thấy đau, cậu đột nhiên nghĩ những suy nghĩ miên man vừa rồi của mình có lẽ đã thành hiện thực.

Nghĩ đến Bella còn ở bãi đỗ xe đợi mình, Harry vẻ mặt dờ dãi đứng dậy đi ra khỏi phòng học.

“Harry?” Một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên.

Cậu quay đầu lại, thì ra là Alice dùng vẻ mặt lo lắng nhìn cậu.

“Cậu không sao chứ? Sắc mặt của cậu không tốt lắm.”

“A, không có gì, tớ và Edward cãi nhau.” Harry dường như không có việc gì mở miệng nói, nhưng nụ cười lại cực kỳ khó coi.

“Harry...” Alice xoay người lại, trịnh trọng nhìn Harry nói, “Đừng như vậy, vui vẻ một chút nào,... Đây chỉ là chuyện bình thường giữa những người yêu nhau thôi. Ý tớ là, Edward có thể trong lúc nhất thời chưa chấp nhận được. Mọi người đều không để ý chuyện cậu tham gia săn bắn, nhưng anh ấy lại không muốn bị cậu thấy cảnh anh ấy hút máu khi đi săn.”

Chẳng lẽ anh ấy còn sợ sẽ dọa đến mình sao? Quên đi, mình sao lại vì chuyện này mà khiến anh ấy không thoải mái chứ?

Harry uể oải thờ dài.

Cậu không phản bác lời của Alice, chỉ chần chờ một chút nói: “Đừng vậy, tớ biết rồi. Alice..., có lẽ cậu sẽ đồng ý giúp tớ nói với Carlisle một tiếng, săn bắn ngày mai, tớ sẽ không tham gia.” Dứt lời, lập tức liền đi đến chỗ chiếc xe vừa sửa xong của mình.

Nơi đó, Mike đang nói chuyện với Bella, có vẻ là đang mời cô đi tham gia dạ hội. Còn bên cạnh là Taylor về mặt bất mãn, trên đầu cậu ta còn quấn một vòng băng trắng, có vẻ hơi buồn cười.

Harry đỡ mắt kính, thuyết phục chính mình cố gắng giữ vững tinh thần.

Cậu cũng không muốn bị em gái của mình phát hiện cậu đang lo lắng cái gì.

Ban đêm nhiệt độ không khí vẫn chưa thấp lắm, khiến hơi nước khắp nơi không thể hóa thành tuyết, chỉ có thể ngưng tụ thành cơn mưa nặng hạt rơi xuống.

Càng về khuya, thị trấn Forks lại bắt đầu nổi lên trận gió lạnh kéo dài.

Harry ở trên giường lăn qua lộn lại mấy giờ, vẫn chưa ngủ.

Cậu ngơ ngác nhìn gió đêm ngoài cửa sổ tối đen, bỗng nhiên muốn đắm chìm trong cơn mưa rét lạnh, sau đó cười Tia Chớp thẳng hướng lên bầu trời đêm.

Cậu tưởng tượng chính mình đang bay lượn giữ những cơn gió lạnh thấu xương, mái tóc đen rối bời bị mưa làm ướt dán trên mặt, chặn tầm mắt. Khung cảnh chung quanh đều bởi vì bay nhanh mà lui về phía sau trở nên mờ hồ không rõ, bên tai chỉ có tiếng gió vù vù...

Nhưng mà nơi này không tồn tại Tia Chớp, ngay cả 1 cái chổi bay cũng không có.

Cậu buồn bực dùng ngón trỏ ấn kín đầu, đem mình cuộn tròn lại.

Lúc tâm tình không tốt, Harry không thể ức chế lại nhớ tới bạn bè. Sau đó cậu đau khổ phát hiện những thứ đang di động trước mắt mình không phải bạn bè ở thế giới này, mà là những người bạn thân thiết ở thế giới kia.

Nữ phù thủy xuất thân từ Muggle thông minh nhất —— Hermione Granger và bạn thân nhất của “Kẻ Được Chọn” —— Ron Weasley.

Bọn họ chẳng những là bằng hữu, còn là chiến hữu, là những chiến hữu có thể tin tưởng bằng mạng sống ở thời khắc sinh tử. Bọn họ đã cùng nhau trải qua thời học sinh tâm tốt, cùng nhau chiến đấu, cùng nhau trải qua những lúc suy sụp, cũng cùng nhau chứng kiến cái chết.

Cậu cho là bọn họ đã sớm dung hợp trong lòng mình không thể tách ra, cho dù có chết.

Nhưng cậu hiện tại không thấy được họ. Tất cả đã bị không biết bao nhiêu thời không chia cắt, rất xa sẽ không còn được gặp lại.

Cậu chưa bao giờ nhớ những chiến hữu thân thiết nhiều đến vậy như đêm nay.

Nghĩ đến đây, cậu chậm rãi nhắm hai mắt lại, dùng hai tay che kín mặt, thở dài thật sâu.

Mình mệt mỏi quá, cậu tự nói với mình. Vì thế Harry sau nửa buổi tối trần trọc, rốt cục cảm thấy được thần ngủ cũng vươn tay ra với mình.

Đúng lúc này, chân bỗng nhiên bị kéo ra, Harry vẫn đang đắm chìm trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh. Cậu không có trợn mắt, có thể vào phòng ngủ của cậu mà không gây ra bất cứ dấu hiệu gì thì không thể là ai khác.

Sau đó tay cậu bị kéo xuống khỏi mặt.

“Harry...” Giọng nói quen thuộc của Edward vang lên bên tai, mang theo sự ẩm ướt của hơi nước lạnh lẽo trong đêm cùng với sự dịu dàng khác thường.

Nhanh chóng bị ôm vào ***g ngực lạnh như băng cứng rắn, loại lạnh lẽo này lập tức khiến cậu rung mình một cái, đầu óc bị vây trong cơn buồn ngủ cũng tỉnh táo lại.

Cậu mở mắt, kinh ngạc hỏi: “Edward, sao anh lại tới đây?”

Edward không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm cậu, trong đôi mắt xinh đẹp mang theo tình cảm phức tạp chưa bao giờ có.

Sau đó anh chậm rãi cúi đầu xuống, dùng môi khẽ chạm vào hai má Harry, dịu dàng nói: “Harry, em khóc sao?”

Harry bởi vì đôi môi không có độ ẩm và hơi thở lạnh lẽo của ma cà rồng làm cho run rẩy hai cái. Cậu có chút kinh ngạc mở to hai mắt, không nghĩ mình vẫn còn thương nhớ Hermione và Ron nhiều như vậy.

Nhưng khi đôi môi lạnh lẽo của Edward di chuyển đã khiến cho cậu rất nhanh phục hồi tinh thần lại.

“Xin lỗi, ” Giọng Edward trong bóng đêm có chút mơ hồ, bờ môi của anh nhẹ nhàng vào cằm Harry, rồi hướng về cái cổ ẩm áp trượt xuống.

Harry nhất thời phản ứng lại, Edward cho là mình bởi vì anh mà cảm thấy khó chịu. Nhưng trên thực tế, chuyện của bọn họ chỉ là khởi nguồn mà thôi, cậu vì vậy mà nghĩ tới những bạn bè vĩnh viễn không thể gặp lại rồi cảm thấy đau khổ mà thôi.

Nhưng hai người đã rất lâu không có thân mật như vậy, Harry cũng không có ý định nói cho anh biết, chỉ nheo mắt lại, đưa tay ôm lấy cổ anh, hưởng thụ.

Về Charles và Bella, cậu cũng không quá lo lắng quá mức. Sau khi Edward vào phòng, Harry đã thi triển thần chú đuổi Muggle ở cửa.

Ai, chiến tranh lạnh a=)), nhưng chương sau có 1 cái tên hao2n toàn trái ngược về ý nghĩa cũng như tình trạng với tên của chương này, thỉnh các nàng tiếp tục ủng hộ a, hắc hắc, ta chỉ bật mí nhiều đó thôi=)), ỉu tất cả nha

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Triền Miên

Hơi thở lạnh lẽo của Edward chạm vào tai, thân thể Harry lại dần dần nóng lên.

“Harry...” Giọng nói dịu dàng nhưng ái muội của Edward vang lên trong đêm đen, khiến trong lòng cậu cảm thấy vô cùng ngứa ngáy.

Harry phát ra thanh âm như đang thở dài, nhòm người dậy ôm cổ anh, đem môi của mình vội vàng tiến đến.

Edward hơi cứng người một chút, rồi ôm hôn lại cậu. Một bàn tay anh thật cẩn thận ôm eo Harry, tay kia thì đặt ở mái tóc đen rối bời của cậu, kéo cậu áp sát vào mình.

Đôi mắt màu xanh biếc đang khép hờ của Harry từ từ mở rộng, dục vọng dần dần thức tỉnh như đang trong thời kỳ trưởng thành đầy sức sống. Nhưng đầu óc của cậu vẫn còn khá tỉnh táo, tỉnh táo đến mức chính cậu cũng giật mình.

Cậu phát hiện nụ hôn nồng nhiệt như vậy, cũng không khiến Edward hé miệng. Nói cách khác, cho dù thế nào, Edward vẫn nhớ rõ hàm răng của mình có thể khiến người yêu mất mạng.

Yêu cầu một nụ hôn sâu đúng tiêu chuẩn rõ ràng là không thực tế.

Đối với điều này, Harry có chút bất đắc dĩ, mang theo ý trả thù, cậu vươn đầu lưỡi liếm đôi môi lạnh lẽo của anh một chút.

Edward hơi cứng người, rồi như khẽ thở dài một tiếng, nhưng cũng không ngăn cản cậu.

Harry chờ một chút, bắt đầu dùng đầu lưỡi phác thảo đôi môi tao nhã của anh, cậu chưa bao giờ cảm giác mình to gan đến như thế, cho dù trước kia đối với Ginny, người suýt chút nữa đã kết hôn với mình, cũng như vậy.

Lực ôm của Edward chợt tăng lớn, thân thể cũng rõ ràng đã cứng ngắt.

Harry bị cánh tay siết chặt cũng không thoải mái, nhưng cậu vẫn không gãy dựa. Không khí hiện tại đang rất tốt, cậu nói với chính mình.

Đây là quyền rũ, rõ ràng cũng khá thành công... Harry mặt đỏ tai hồng nghĩ, nhưng cậu vẫn không có ý định ngăn cản hành động của mình. Cậu cảm thấy đầu óc của mình bây giờ ngoại trừ chàng bạn trai ma cà rồng, đã không còn thứ gì khác.

Bờ môi cậu rời khỏi môi Edward, dọc theo cái cằm nhẵn nhụi cứng rắn trượt đến trên cổ, lướt qua trái cổ nổi lên của anh.

Trái cổ của Edward khẽ nhúc nhích, phát ra tiếng hừ nhẹ.

Dù sao cũng đã đủ to gan, tiếp tục cũng không có vấn đề gì.

Thiếu niên Gryffindor liền há miệng ra ngậm lấy trái cổ đang khê rung của anh, dùng răng nanh khẽ cắn...

Nhưng mà ngay sau đó lập tức thấy hoa mắt, đã bị đẩy ra.

Hung hăng đập vào nệm giường mềm mại, thân người Harry bị nghiêng đi, suýt chút nữa lăn xuống giường, Edward đứng lúc giữ chặt cánh tay cậu, có chút thô lỗ đem cậu nhét trở về giường.

Harry lập tức ngồi dậy, bất mãn mở miệng nói: “A, Edward, em nên cảm ơn anh đã nhẹ tay sao? Không trực tiếp ném em ra ngoài cửa sổ.”

Edward đang nhìn chăm chăm cậu, từ trong kẽ răng chậm rãi nhả ra từng từ: “Em muốn khuya hôm nay chết trong tay anh sao? Harry, bị anh bóp nát xương cốt, đè gãy đùi hay là cắn đứt cổ? Nếu như là vậy, thì không bằng để anh chết trong tay em trước!”

“Hey, Edward, thả lỏng 1 chút. Anh không phải có thể khống chế chính mình sao?” Harry bỏ qua ý tưởng lại nhào tới, cậu biết nếu mình làm như vậy, Edward chắc chắn sẽ quay đầu đi khỏi.

“Không, bất kỳ đàn ông nào vào lúc đó đều không thể khống chế được chính mình.” Edward không chút do dự phủ định quan điểm của Harry.

Không, anh chỉ cần nằm ở đây không làm gì cả, như vậy cũng không cần lo lắng sẽ bóp nát xương cốt của em, Edward.

Harry trong đầu hiện ra những lời này, đương nhiên cậu không hề nói ra miệng.

Nếu làn da nơi đó của Edward cũng cứng rắn như đá cẩm thạch, cho dù anh ấy nằm ở đây không nhúc nhích, mình cũng đừng hòng làm gì anh ấy...

Harry bị ai cúi đầu nhìn phần dưới bụng, nơi đó vừa mới thức tỉnh lại bởi vì cậu uể oải mà hoàn toàn thất bại.

Sau đó, ánh mắt của cậu lặng lẽ nhìn qua chỗ giữa đùi Edward.

Anh cũng đã ngồi dậy.

Trong không gian tối đen, không có mắt kính cậu hoàn toàn không nhìn thấy gì.

“Harry?” Có lẽ là thấy cậu 1 lúc lâu vẫn không nói gì, Edward dò hỏi.

Harry chột dạ dời tầm mắt, đưa tay sờ trên bàn tìm mắt kính, đang muốn mở ra đèn bàn, hoặc dùng thần chú thấp sáng.

Nhưng vẫn chưa đụng đến cái gì đã bị một bàn tay lạnh như băng kéo lại.

“Harry, em nên ngủ đi.” Giọng nói đã dịu xuống của Edward vang lên.

“Không, em chưa mệt.” Cậu tức giận nói.

“A, Harry.” Edward tựa vào đầu giường đem cậu kéo vào lòng, “Thời gian không còn sớm, bây giờ đã hơn hai giờ, em còn có thể ngủ bốn tiếng, nếu không muốn bỏ qua cuộc săn bắn của bọn anh.”

Harry không giãy dụa, cậu nghi ngờ hỏi: “Anh quyết định mang em đi ư? Anh không giận em sao?”

“Đừng vậy, Harry, anh nói rồi anh sẽ không bao giờ giận em, nhưng anh nuốt lời. Nhưng em phải tin anh, anh dù không hài lòng, cũng nhất định sẽ mang em đi, bởi vì đó là ý muốn của em...” Giọng Edward vang lên trong bóng đêm. Anh đem cằm đặt trên đỉnh đầu Harry, hôn nhẹ lên mái tóc đen rối tung.

“Tôi hôm nay lúc Alice nói anh biết khi cô ấy gặp em, em đang rất đau lòng, anh đã hối hận. Anh chỉ không muốn để em thấy anh lúc đó, ý anh là ở trước mặt em lộ ra bản năng vốn có, khi giết hại sinh mệnh. Cho dù các anh em của anh không để ý việc em đi cùng, anh vẫn không muốn để em chứng kiến. Cho dù bọn anh không hút máu người, tự nhận bản thân theo chủ nghĩa ăn chay, nhưng vẫn không thể thay đổi sự thật rằng anh là ma cà rồng.”

“Nhưng, em cũng sẽ không vì vậy mà sợ hãi...” Harry ngẩng đầu, nhìn gương mặt hoàn mỹ của anh chân thành nói.

Hơi thở ấm áp của Harry phả vào bên gáy, khiến Edward xê dịch về sau.

Sau đó anh thở dài, nói tiếp: “Anh biết, đó là vấn đề của bản thân anh. Harry, em hoàn toàn tin tưởng anh, nhưng anh không lương thiện như em nghĩ đâu. Anh đã từng giết không ít người, khi anh vừa mới biến thành ma cà rồng, tuy rằng bọn họ đều không phải là người tốt lành gì.” Giọng Edward có chút trầm trọng, thậm chí mang theo cảm xúc khác thường, “Khi đó anh không nghe theo lời Carlisle nói, anh không thể nhẫn nhịn chịu đựng cái loại cảm giác đói khát như độc nghiện phát tác này, cho nên lừa mình dối người tự nhủ rằng những người mình giết đều là những tên tội phạm, nên không cần áy náy. Nhưng dù có dùng lý do gì cũng không thể che dấu bản chất của mình, bởi vì đói khát mà giết người lại còn hút khô máu tươi của họ.”

“Không, Edward...” Harry lẩm bẩm nói.

Trên thực tế, cậu thật sự bối rối vì lời Edward nói ra mà kinh hãi, câu quả thật không ngờ trước kia anh đã từng giết rất nhiều người. Bởi vì thường ở cạnh gia đình Cullen, Harry dường như đã quên mất ý nghĩa thật sự của “ma cà rồng”. Từ lời của Edward, đã khiến cậu thật sự hiểu được ý nghĩa của “ma cà rồng”. Bọn họ coi con người là thức ăn, bọn họ chính là đỉnh của chuỗi thức ăn, là chủng tộc lấy săn bắn con người làm thức ăn.

Vậy Edward làm thế nào mà biến thành ma cà rồng? Anh rốt cuộc đã trải qua những năm tháng bị sự đói khát hành hạ và sự dằn vặt của tội lỗi như thế nào? Anh làm thế nào quyết định nhẫn nhịn kháng cự lại sức hút từ máu tươi, mà chỉ hút máu động vật?

Harry theo bản năng nắm chặt cánh tay Edward.

“Harry...” Edward bỗng nhiên nắm lấy vai cậu, đem cậu quay lại, nghiêm túc nhìn cậu nói, “Đôi khi, anh cảm thấy em rất lạc quan, lạc quan quá mức! Em có phải thực sự chưa từng lo lắng hay không?”

Lời nói của anh khiến Harry phục hồi tinh thần lại, cậu chớp chớp đôi mắt màu xanh biếc, sau một lúc lâu cũng không nói gì.

Sự từ Gryffindor khi yêu, từ xưa đến nay đều không xem xét nhiều như vậy. Những lời này của Edward khiến Harry cảm thấy khiếp sợ, nhưng cậu cũng không vì vậy mà cảm thấy những thứ này là chướng ngại giữa họ. Edward cho dù là vừa mới biến thành ma cà rồng, bị vây trong trạng thái đói khát cùng cực, cũng chỉ đi hút máu người xấu...

Ngược lại, Harry vì mình đối với chuyện của anh lại không biết gì mà cảm thấy áy náy, cậu luôn cho rằng Edward đối với cậu dịu dàng như vậy là đã xây dựng được khả năng không chế bản năng trước cơ thể của cậu. Cậu bỗng nhiên ý thức được, đối với chuyện yêu đương khác chủng tộc này, Edward so với cậu vất vả hơn rất nhiều.

Cậu ngẩn ngơ nhìn chằm chằm bạn trai ma cà rồng của mình, bỗng nhiên nảy sinh ý nghĩ chỉ cần hai người bọn họ có thể ở cùng một chỗ, dù mình biến thành ma cà rồng cũng không sao, như vậy Edward sẽ không phải lo lắng bất cứ chuyện gì cũng không gặp trở ngại.

“Có lẽ có một ngày nào đó, mình thật sự sẽ vì anh ấy mà từ bỏ sinh mạng của mình...” Cậu yên lặng trầm nghĩ.

Mọi người chắc cũng thấy được điểm khác nhau của bộ này và HP gốc rồi ha=)), chính là ở Ginny, tính ra thì Harry và Ginny phải kết hôn và có con rồi mới đúng=)) nhưng ở đây lại như thế, thôi thì cứ coi như vậy đi, vì như vậy thì Harry cũng đỡ phải vướng bận nhiều thứ, chứ nếu còn vợ con thì sao mà yên tâm được=)).

À mà cũng đừng thấy vọng vì cái tựa và cái chương chả giống nhau nhiều=)), nên nhớ lời em Harry nói “tình yêu kiểu Plato” na=))))))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chuyện Xưa(*)

Có thể là bối rối vì về mặt Harry mê mang, hoặc vì cậu hiếm khi trầm mặc, ánh mắt Edward dần dần sắc bén, dường như ở trong đó ẩn chứa cảm xúc khẩn trương.

Anh giống một pho tượng đá im lặng, như đang chờ người yêu ra phán quyết cuối cùng. Bằng lời nói từ đôi môi ấm áp mềm mại kia mà đưa anh vào Địa ngục hay tới Thiên đường.

Nhưng, chỉ 1 động tác của cậu phù thủy trẻ đã làm anh cứng người tại chỗ.

Harry diễn cảm trình trọng nâng... hai má lạnh lẽo của Edward lên, ở trên môi anh ẩn xuống một nụ hôn. Nụ hôn này không có bất kỳ hương vị *** nào, ngược lại càng giống 1 dấu ấn hoặc là thề ước.

Sau đó cậu chậm rãi mở miệng nói: “Edward, em chấp nhận phần con người của anh, tất nhiên cũng sẽ chấp nhận phần ma cà rồng trong anh. Đối với chuyện tình này, em vĩnh viễn không phải là người bỏ cuộc trước. Về điểm này, anh nhất quyết không được xem thường thành viên của nhà Potter.”

“Harry...” Edward gắt gao nhìn chằm chằm cậu hồi lâu, ánh mắt âm trầm bỗng nhiên nổi lên màu vàng xinh đẹp, mang theo vui sướng không cách nào hình dung. Anh lập tức ôm lấy cậu nói, “Trời ạ, em tuyệt đối sẽ hối hận, có một ngày em sẽ bối rối vì những lời đã nói hôm nay mà hối hận!”

“Chuyện này cũng không nhất định, nói không chừng người hối hận trước là anh, Edward.” Harry dựa vào lòng anh thấp giọng nói.

“Không, trừ phi có nguy hiểm đến tánh mạng của em, nếu không anh vĩnh viễn không bao giờ rời xa em.” Edward chăm chú nhìn cậu, mở miệng nói.

“Em không phải không muốn nghe câu này, em hi vọng là bất cứ lúc nào...” Harry nhỏ giọng lẩm bẩm, sau đó cậu nhớ lại chuyện mới vừa rồi, chưa từ bỏ

ý định đề nghị, “Một khi đã như vậy, kế tiếp... một hồi vận động trên giường thì sao, nghe nói nó có thể làm sâu sắc tình cảm lẫn nhau...”

“Đừng hòng!” Edward lập tức kéo cậu ra khỏi ngực mình, đối với cậu cười lạnh nói, “Harry, em thực sự là biết phá hỏng không khí, loại chuyện này em dù nghĩ cũng đừng có nghĩ tới!”

“Em chỉ đùa thôi.” Harry ngượng ngùng cười, nghiêng đầu lặng lẽ liếc mắt. Tuy rằng bởi vậy mà bị Edward chỉ trích, nhưng cậu cũng đã thành công làm cho màu mắt của bạn trai mình hoàn toàn trở lại màu vàng.

“Đúng rồi...” Edward như chợt nhớ đến gì đó, mở miệng nói, “Em vừa mới nói đến nhà Potter, đó là gì?”

“Nhà Potter? Em có nói sao? Được rồi, em biết rồi.” Đối với chuyện trước kia, Harry đã sớm muốn nói cho Edward biết, chẳng qua không có cơ hội mà thôi. Cậu không biết chàng bạn trai mà cả rống có thể chấp nhận 1 người mang theo trí nhớ sống lại hay không, dù sao thì thân phận người đến từ thế giới khác mà còn là phù thủy lại càng hiếm thấy.

Vì thế Harry bắt đầu ở trong đầu tổ chức ngôn ngữ: “Edward, có lẽ anh sẽ muốn nghe một câu chuyện xưa. À..., ý em là, một câu chuyện đồng thoại có liên quan tới thế giới phép thuật.”

Edward nhìn Harry, trong đôi mắt màu vàng lộ ra nét dịu dàng: “Anh chưa bao giờ biết em lại kể chuyện đồng thoại, nhưng chỉ cần em nói, anh sẽ nghe.”

“Được rồi, có lẽ nghe xong, anh sẽ lập tức bỏ mặc em cũng không chừng.” Hơn nữa, đối với thế giới này mà nói, đó đúng thật là 1 câu chuyện đồng thoại. Harry khẽ thờ dài, bắt đầu kể chuyện xưa của mình, “Ở Luân Đôn Anh quốc, trong một ngôi nhà bình thường ở ngã tư đường... Đúng rồi, nó tên là Privet Drive...”

Cậu cố gắng tóm gọn quá khứ của mình biến lại thành một câu chuyện xưa. Chuyện xưa ở trong lòng cậu đã chôn dấu mười bảy năm rồi, bây giờ rút cục cũng cần lời nó ra, cậu tình nguyện đem toàn bộ quá khứ của mình kể cho Edward, cho dù anh có thể sẽ không chấp nhận 1 người mang theo trí nhớ kiếp trước sống lại như cậu.

“... Mãi đến vài năm sau, vị thần sáng từng là ‘Kẻ Được Chọn’ vĩ đại, biến mất trong cái bẫy của lũ Tử Thần Thực Tử bày ra. Nói cách khác, chính là hắn đã chết. Vì thế, chuyện xưa này đã hết...” Harry tựa vào lòng anh, dùng thanh âm như không sao cả để kết thúc câu chuyện xưa này, “Đúng là 1 câu chuyện đồng thoại phải không? Mười một tuổi là Kẻ Được Chọn, nghe có chút buồn cười. Nhưng hắn thích nơi đó, hắn thích ngôi trường cổ kính, những giáo sư thích hoặc ghét hắn, còn có những bạn bè cùng vào sinh ra tử.”

Đó chính là cả đời cậu, từ lúc ban đầu cho đến khi chấm dứt...

Edward trầm mặc một hồi, mở miệng nói: “Harry, chuyện em cần nói với anh, chính là điều này ư? Anh nên nói là nó không tệ sao?” Trong giọng của anh thậm chí còn có 1 chút bất an, Harry biết anh đã đoán được kế tiếp cậu muốn nói gì.

“A, được rồi, câu chuyện cổ tích này còn có một cái kết thúc, đó là...” Harry từ trong lòng anh ngồi dậy, quay đầu lại nói, “Khi Harry James Potter mở mắt ra, phát hiện mình đã biến thành một đứa con nít 1 lần nữa, tên mới của hắn... là Harry Swan.”

“...” Edward kinh ngạc nhìn cậu, rất lâu vẫn không tin được mở miệng nói, “Harry..., em luôn khiến anh phải kinh sợ. Ý anh là, không ngờ em là một người mang theo trí nhớ kiếp trước sống lại, em... Chẳng trách anh chưa từng dự đoán được hành động của em. Anh còn tưởng rằng sau khi phép thuật thức tỉnh, trí nhớ về những câu thần chú là do di truyền đặc biệt từ xa xưa của phù thủy, không ngờ đó lại hoàn toàn thuộc về trí nhớ của em...”

“Đúng vậy, linh hồn trong thân thể trẻ trung này lại không hề trẻ như anh tưởng, Edward. Khụ ——, nói cách khác, tuổi tâm lý của em nếu tính ra còn lớn hơn Charles. Thế, anh sẽ không vì vậy mà ghét bỏ em chứ? Hay, anh thích các thiếu niên trẻ tuổi hơn?” Harry có chút lo sợ bất an mở miệng nói.

“Không, đương nhiên là không. Chỉ là anh đã không biết, thì ra em đã là một người trưởng thành rồi!” Edward vẻ mặt trịnh trọng nói.

Được rồi, chẳng lẽ mình 1 chút cũng không giống một người đàn ông trưởng thành sao? Harry ưỡ oai ngưỡ, sau đó cậu lập tức đã phát hiện sự hài hước trong mắt anh.

“Trên thực tế, anh rất mừng là em không trẻ như bề ngoài của mình, Harry. Trước đó, anh luôn có cảm giác tội lỗi vì đã dụ dỗ thiếu niên. Dù sao thì tuổi của chúng ta cũng chênh nhau rất nhiều, hơn nữa anh biết những đứa nhóc mười mấy tuổi bình thường đều rất bốc đồng. Anh rất lo lắng khi em trưởng thành, sẽ có một ngày vì lựa chọn khi còn trẻ của mình mà hối hận, nhưng bây giờ anh đã yên tâm hơn.” Edward như đang nói đùa.

Nhưng Harry biết nội dung những lời anh nói đều không phải đùa giỡn, cậu chưa từng nghĩ số tuổi quá trẻ của mình cũng khiến anh lo lắng.

A, nếu biết thế, thì vì sao mình không nói sớm cho anh ấy biết chứ? Được rồi, ít ra anh ấy cũng không vì mình là 1 ông già mà ghét bỏ mình, đương nhiên chính anh ấy cũng là 1 ông già. Harry nhẹ nhàng thở ra. Chợt thấy toàn thân thoải mái 1 cách kỳ lạ, giống như gánh nặng nhiều năm trên người trong nháy mắt đã biến mất toàn bộ, cậu bỗng nhiên có cảm giác xúc động muốn đứng ở cao mà hét to lên.

“Harry...” Bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp của Edward.

Giọng nói và ánh mắt của anh khiến cảm xúc của Harry nhanh chóng yên tĩnh trở lại.

Cậu “Ừ” một tiếng xoay người, tiếp tục dựa vào ***g ngực cứng rắn lạnh lẽo của anh.

“Anh có nói, đôi mắt của em rất giống mẹ anh hay chưa?”

“Chưa từng.” Harry thấp giọng nói.

“Trên thực tế, trước khi biến thành ma cà rồng, tên đầy đủ của anh là Edward Anthony Mason. Đôi mắt của anh cũng là màu xanh biếc, nó được di truyền từ mẹ anh.” Anh bỗng dừng lại rồi, tiếp tục nói, “Ý anh muốn nói, mắt của em quả thật rất giống mẹ anh.”

“Cũng giống như của anh, phải không?” Harry lẩm bẩm nói.

“Đúng vậy.” Trong giọng của Edward còn mang theo ý cười, “Ban đầu, anh cảm giác mình có thể tìm lại hình bóng khi còn là con người của mình ở trên người em. Cũng là mười bảy tuổi, đôi mắt gần giống nhau... Nhưng, cuối cùng anh phát hiện, em và anh khi đó hoàn toàn khác nhau, em càng giống mẹ anh hơn.”

“Khụ ——, em không cảm thấy mình giống một vị... phu nhân.” Harry bất mãn nói.

“Không, ý anh là ánh mắt của hai người. Hai người luôn đầy vui vẻ, thẳng thắn và thành thật, ánh mắt của hai người đều rất tinh khiết, hơn anh rất nhiều.” Edward giống như thờ dài nói, “Khi Carlisle biến anh thành ma cà rồng, anh đang hấp hối. Còn mẹ anh vì bệnh nặng hơn anh... Trước khi qua đời, bà nhạy cảm phát hiện bí mật của Carlisle, cho nên bà hi vọng ông ấy chăm sóc anh. Vì không để anh chết đi như vậy, bà tin tưởng vào 1 ma cà rồng trong truyền thuyết. Tuy vậy sự thật đã chứng minh, ánh mắt của bà vô cùng chính xác, Carlisle vì không để anh phải chết nên biến anh thành ma cà rồng. Ông luôn bảo vệ anh, dạy dỗ anh, ông là người dẫn đường và là cha của anh...”

Anh bắt đầu kể, khi anh còn là 1 thiếu niên con người, người nhà và bạn bè của anh, cảm xúc về trận tai họa kia, sự thống khổ mờ mịt khi vừa biến thành ma cà rồng, sự dạy dỗ ân cần của Carlisle, Esme xuất hiện rồi trở thành mẹ của anh. Tiếp theo đó là người em gái đầu tiên của anh, Rosalie, gia nhập, kể đó là Emmet, Alice và Jasper.

“Nói như vậy, ngay từ đầu Rosalie là người bầu bạn mà Carlisle vì sợ anh cô đơn nên đã tìm cho anh sao? Chẳng thể trách cô ấy không thích em như vậy.” Harry bất mãn nhẹ giọng nói.

“Không, Harry, cho tới nay anh chỉ xem cô ấy là em gái, hơn nữa sau này cô ấy đã có Emmet, bọn họ rất yêu nhau. Cô ấy có ghen tị với em, ghen tị vì em có được sinh mệnh con người, có được cuộc sống mà cô ấy mong muốn.” Edward dịu dàng.

“Được rồi, cảm giác ghen tị... Thật ra, em đoán có lẽ cũng bởi vì người anh trai với ánh mắt khá cao, gần một trăm năm chưa từng có đối tượng yêu đương bỗng nhiên bị 1 đứa con trai cướp đi nên mới không cam lòng.” Harry nhún nhún vai, trên thực tế, cậu đã ngầm phân tích Rosalie từ lâu rồi.

“Bây giờ, anh mới cảm thấy em thật sự không phải là mười bảy tuổi, Harry.” Giọng của anh rất dịu dàng.

“A, Edward, em nên vui mừng vì anh đã có nhận định chính xác ư?” Than phiền xong, Harry cũng nở nụ cười.

Nếu không phải chính bản thân cậu nói ra, thì bất luận là ai cũng không thể đoán được số tuổi thật của cậu.

Chú giải:

()Thật ra ở đây dịch là “giải thích” hay “kể chuyện” mới đúng, nhưng ta nghe nó kỳ kỳ sao á, cho nên đổi thành “chuyện xưa”=)), vì dù sao cũng là kể ra câu chuyện cũ mà^^

Tên của anh Ed là do bác gg dịch đó, ta không biết là có đúng như nguyên tác của Mayor hay không nha>”

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Hành Trình

Một lúc lâu sau, Edward thờ dài: “Harry, anh xin lỗi.”

“Cái gì?”

Edward đẩy cậu ra, chỉ ngoài cửa sổ: “Hiển nhiên là, chúng ta nói chuyện một đêm, trời sáng mau quá, em không có thời gian ngủ.”

Mưa bên ngoài đã tạnh, màn đêm cũng đã qua.

Đường chân trời màu đen đã bắt đầu chuyển sang xám, còn có những đám mây sẫm màu mờ nhạt hiện ra chung quanh. Chẳng biết từ bao giờ, ngoài cửa

sổ dăng lên làn sương mù mỏng màu trắng.

Harry giật giật thân thể hơi cứng ngắc của mình, cảm thấy sau lưng đã lạnh hết, vội vàng rút người vào trong chăn. Edward biết nhiệt độ lạnh lẽo của mình cũng là 1 vấn đề khiến bản thân anh đau đầu, vì thế anh hi vọng mùa đông mau chấm dứt, mùa hạ hãy nhanh đến.

Tuy rằng một đêm không ngủ, nhưng tinh thần Harry vẫn khá tỉnh táo. Nghĩ tới cuộc săn bắn với nhóm ma cà rồng, cậu liền hưng phấn: “Edward... không sao đâu, thật đó.”

Edward cẩn thận quan sát cậu trong chốc lát rồi nói: “Được rồi, tám giờ anh tới nhà đón em, anh nghĩ Charles có lẽ sẽ quan tâm việc em đi xa cùng bọn anh. Anh đoán em cần có thời gian để nói chuyện với ông ấy, còn phải thu dọn đồ đạc, bởi vì chúng ta có thể sẽ đi hai ngày, cả kỳ nghỉ cuối tuần của em đều phải ở cùng bọn anh.”

“A, Edward, đôi khi em thật sự muốn nói cho Charles biết sự thật. Đương nhiên ý em là quan hệ của chúng ta, không phải vấn đề chủng tộc. Nhưng em lo ông ấy sẽ mang súng tới cửa nhà anh...” Harry từ trên giường nhảy xuống, nói đùa.

“Chắc chắn là vậy, ông ấy sẽ không dễ dàng buông tha cho anh, nhưng có lẽ ông ấy cũng sẽ nể mặt Carlisle một ít.” Edward cười nói.

“Đúng vậy, ông ấy rất tin tưởng Carlisle. Vậy, lát nữa 8 giờ chúng ta gặp lại, Edward.” Cậu ôm Edward cho anh một cái hôn, vọt vào phòng vệ sinh rửa mặt.

“Harry, khoang đã.” Ngay lập tức, Edward như bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó mở miệng nói.

“Cái gì?” Harry ngậm bàn chải nhô đầu ra, nói chuyện có chút không rõ, khóe miệng còn có bọt trắng

“Không, không có gì.” Edward buồn cười nhìn cậu, “Chỉ muốn nhắc nhở em một chút... chuyện cần chú ý.”

“Em biết, cùng nhóm ma cà rồng đi săn cần phải cực kỳ cẩn thận, nhưng chuyện này có thể để trên đường nói sau được không? Charles sắp rời giường rồi.”

“Đúng vậy, được rồi. Anh phải về nhà một chuyến. Vậy, lát nữa gặp, Harry.” Edward hôn lại cậu 1 cái, mở cửa sổ, rồi biến mất.

Harry dừng một chút, rồi đóng cửa sổ, tính toán những thứ mình muốn mang theo.

Khi ăn sáng, Harry nói với cha mình kế hoạch đi xa cuối tuần cùng với gia đình Cullen, Charles không hề nghi ngờ gì đã đồng ý, chỉ nhắc nhở cậu trên đường phải cẩn thận.

Nhưng em gái song sinh Bella của cậu thì hơi phiền phức 1 chút. Vừa nghe Harry nói muốn cùng Edward ở bên ngoài qua đêm, cô liền cảnh giác.

“A, em không muốn nói nhiều vậy đâu, Harry.” Bella đợi sau khi Charles rời đi, mới ngáp ngừng áp úng nói với anh mình, “Harry... dù thế nào, các anh bây giờ vẫn còn quá trẻ... ý em là, em không phản đối các anh đi chơi, nhưng nhất định phải chú ý một chút...”

“Đợi đã, đợi đã, Bella.” Bella vẫn chưa nói xong, Harry liền đoán được ý của cô. Cậu có chút dở khóc dở cười nhìn em gái của mình, “Anh không phải đã nói rồi sao? Anh đi cùng cả gia đình Cullen, trong đó còn có cha mẹ và các anh chị em của Edward.” Cho dù cậu có muốn làm gì, thì Edward cũng sẽ không đồng ý. Ở phương diện này, Harry cảm thấy Edward thật giống như 1 thánh đồ.

“A, em đúng là giống 1 con ngốc! Nhưng Charles và Renee không biết tất cả chuyện này, em là người giám hộ duy nhất của anh. Cho nên, em không muốn anh phải hối hận, Harry...” Bella xâu hồ quay đầu đi chỗ khác có chút tức giận nói, trên gương mặt trắng nõn hơi hồng lên.

“Đừng nóng giận, Bella, anh rất biết ơn em về mọi chuyện. Trên thực tế, Edward so với anh còn truyền thống hơn, anh ấy rất thích yêu đương kiểu Plato.” Harry dịu dàng nói. Không nghĩ đến việc 1 cô gái trưởng thành sớm nhưng ít nói lại muốn đề cập chuyện này với anh mình, có lẽ cô đã tìm đọc không ít tài liệu về chuyện này trên mạng.

“Plato ư? Nếu vậy, đi chơi vui vẻ nha, Harry.” Bella trông có vẻ yên tâm.

“Cám ơn!” Harry mở miệng nói.

Lúc Harry mang theo hành lý xuống lầu, vừa vặn tám giờ.

“Hoàn hảo không muộn, buổi sáng tốt lành, Harry, chuẩn bị xong chưa?” Vừa mở cửa ra, anh chàng đẹp trai tái nhợt đã đứng ở cửa, mỉm cười nhìn cậu, vẻ mặt dịu dàng tao nhã, hoàn mỹ như người mẫu trên bìa tạp chí.

“Đương nhiên.” Harry mang theo 1 túi hành lý lớn ra khỏi cửa, nhẹ nhàng nói.

“Hi, buổi sáng tốt lành, Bella.” Edward tiếp nhận hành lý của Harry, thân mật chào cô gái đứng phía sau Harry.

“... À, buổi sáng tốt lành, Edward.” Bella do dự một chút, rồi cười tươi với anh. Sau đó đem tầm mắt chuyển sang anh trai mình, “Harry, trên đường chú ý an toàn, và nhớ giúp em hỏi thăm nhóm Alice nữa.”

“Đương nhiên, Bella.” Harry cho em gái của mình một cái ôm, đóng cửa lại.

Đi đến góc rẽ ngã tư đường gần đó, Harry dừng chân.

Mỗi lần Edward tới nơi này, đều đỗ chiếc xe màu bạc của mình ở đây, nhưng hôm nay ở ngã tư đường lại trống rỗng.

“Chúng ta, không lái xe đi sao?”

“Không ——” Sắc mặt Edward lập tức trầm xuống, như nghĩ tới chuyện gì đó khiến người khác tức giận, “Hôm nay chúng ta không đi xe.”

“Vì sao?” Harry tò mò nhìn bạn trai của mình. Cậu biết sở thích của Edward ngoại trừ âm nhạc thì đó là ô tô, rất ít khi không lái xe, hơn nữa đi đến núi Goat Rock còn phải qua 1 đoạn đường cao tốc rất dài, cậu không nghĩ sẽ phải chạy.

“Không có gì...” Anh thấp giọng mở miệng nói, “Chỉ là hôm qua lúc xế chiều anh và Emmet khi chơi trò chơi không cẩn thận đụng hư đầu xe, bây giờ nó còn đang ở nhà máy sửa chữa.”

“Trò chơi?” Trong đầu Harry bắt đầu tưởng tượng “trò chơi” theo lời anh rốt cuộc là có ý gì.

“Đúng vậy.” Edward có chút đắc ý nói, “Sau đó, anh ấy đã hoàn toàn bỏ qua ý tưởng của mình. Ý anh là, anh ấy có lẽ sẽ không nhắc lại đề nghị tỷ thí trước mặt em nữa.”

Trời ạ, thì ra đây chính là mục đích của anh ấy! Harry tức giận kháng nghị: “Này, Edward, được lắm! Anh đã thô bạo can thiệp vào!”

“Không, bọn anh đã đánh cược. Emmet có sức mạnh lớn nhất trong bọn anh, sức của anh ấy lớn hơn anh, nhưng tốc độ và phản ứng của anh ấy thì kém anh. Anh thông qua khả năng đọc ý nghĩ biết trước vài động tác của anh ấy... Đó cũng không phải lần đầu tiên, anh ấy luôn thua nhiều thắng ít.” Edward khoái trá nói.

Bởi vì Emmet không thể cùng mình tiến hành đánh giá, cho nên Edward vô cùng khoái trá. Harry cảm giác chàng bạn trai ma cà rồng của mình đôi khi cũng rất giống thiếu niên đang thời kỳ trưởng thành, hay nên nói, anh dù sao cũng vĩnh viễn mười bảy tuổi đây?

“Được rồi, nhưng anh cũng bị mất chiếc Volvo của anh!” Harry mang ý trả thù mở miệng nói.

“Chỉ là lớp xe và trần xe phá hủy, cũng không nghiêm trọng lắm.” Edward hơi nhướn mi, không thêm đề ý chút nào nhún nhún vai.

“Vây xe của những người khác đâu? Em không cho rằng anh sẽ cống em chạy suốt từ đường cao tốc chạy đến núi Goat Rock đâu. Vây, lấy chiếc Chevrolet của em được không? Bây giờ trở về vẫn còn kịp.” Harry đề nghị.

“Không, anh không nghĩ chiếc xe tải kiểu cũ của em có thể lái được xa như vậy. Nhóm Emmet lúc trời còn chưa sáng đã xuất phát, nhưng họ chắc chắn sẽ không quên để lại cho anh một chiếc xe. Là Carlisle đề nghị anh tới nay hãy mang em đến, bởi vì em không cần tự mình đi săn. Đối với con người mà nói, nghỉ ngơi rất quan trọng. Nhưng, anh lại nói chuyện suốt 1 đêm.”

“Vây sao? Thế chúng ta...”

“Chúng ta đi bằng xe.” Edward đương nhiên nói.

Một câu của anh đã làm Harry nghen lời, khi ở cùng Edward, cậu hoàn toàn quên mất khái niệm đi xe. Bỗng nhiên, cậu nhớ ra cái gì đó, giữ chặt cánh tay anh làm bẩm nói: “Có lẽ mình nên thử xem, chắc sẽ không có vấn đề gì... Này, Edward, anh có đồng ý thử cách di chuyển đặc biệt của phù thủy không?”

Edward quay đầu nhìn cậu 1 lúc lâu, mở miệng nói: “Anh tình nguyện, nhưng...”

“Ha, nhất định sẽ làm cho anh kinh ngạc.” Harry vô cùng hưng phấn nói, sau đó sử dụng 1 câu thần chú xem nhẹ lên hai người, “Như vậy dù chúng ta có biến mất trên đường cũng sẽ không có ai chú ý tới.”

Sau đó ánh mắt của cậu chạm phải túi hành lý lớn trên tay Edward, lại sử dụng thêm thần chú thu nhỏ. Túi hành lý lớn lập tức biến thành 1 cái ví nhỏ: “Bây giờ, anh có thể đem nó nhét trong túi quần, Edward.”

“Harry, mỗi ngày em đều khiến anh kinh ngạc!” Edward kinh ngạc nhìn chằm chằm hành lý trong tay.

“Đương nhiên, anh sẽ còn phát hiện nhiều nữa, đừng bao giờ xem thường một phù thủy. Được rồi, bây giờ thì nắm chặt lấy em, đừng nhúc nhích. Có lẽ, trong quá trình đi sẽ có chút khó chịu.” Harry nắm chặt cánh tay Edward, nhẹ giọng thì thầm: “Độn thổ!”

Bóng dáng 2 người đang ở ngã tư đường nháy mắt biến mất, nhưng người đi qua hình như hoàn toàn không phát hiện ra, vẫn đi lại bình thường.

Đôi khi ta thấy bạn trẻ Bella đây đúng là hay lo chuyện bao đồng, ai, cũng chưa tới ghét cô ta lắm, nhưng cũng cảm thấy cô ta thật là phiền na>”

Chương 41: Săn Bắn (Nhất)

Đi đường vòng qua nhiên là chính xác, đường cao tốc rộng lớn ít xe cộ lưu thông, tuyệt đối sẽ không có chuyện kẹt xe. Johan một tay cầm tay lái, một tay xoay chỉnh radio. Tiếng nhạc rock âm ỉ truyền ra từ loa, khiến tinh thần của hắn chấn động mạnh một cái.

Cuối tầm mắt xuất hiện một chỗ ngoặt, hắn nheo mắt lại, hơi xoay tay lái.

Nhưng một tiếng "Bụp", nghe như tiếng bóng bóng nổ vang lên, nơi khúc quanh trống rỗng trên đường cao tốc xuất hiện hai bóng người.

"A, gặp quỷ rồi!"

Hắn cho là mình hoa mắt, nhưng khi nhìn lại lần nữa, bọn họ quả thật đứng ở giữa đường. Đó là hai người trẻ tuổi, một người tóc đen mắt xanh, một người người mắt vàng với mái tóc màu đồng.

"Chúa ơi!" Hắn vội vàng phanh xe, nhưng đã không còn kịp, mắt thấy đầu xe lập tức sẽ đụng phải hai người kia.

Trong nháy mắt đó, xuyên qua cửa kính phía trước của xe hắn thấy được vẻ mặt của đối phương.

Bọn họ vẫn đứng tại chỗ, trong mắt không hề có chút hoảng sợ.

Sau đó, hắn cảm giác xe của mình giống như đột nhiên đập vào cái gì đó rất cứng rắn, lập tức dừng lại. Bởi vì quán tính, hắn suýt chút nữa té xuống khỏi ghế ngồi.

"A, Chúa ơi, cảm tạ cái dây an toàn của mình..." Hắn thấp giọng nói, sau đó nhảy xuống xe, hét với hai thanh niên không muốn sống kia, "Này, chết tiệt thật! Các người điên rồi sao? Các người... A, trời ạ!"

Hắn ngậy người. Đưa tay dụi dụi mắt, lại nhìn lần nữa...

Johan rút cuộc biết vì cái gì xe của hắn bỗng nhiên dừng lại.

Người thanh niên cao hơn trong số 2 người đó đang rút tay về từ vết lõm sâu trên đầu xe của hắn, lớp vỏ kim loại nơi đó đã bị trũng vào rất sâu, hình thành một dấu bàn tay hõm vào.

"A, nơi này là điểm đến của em sao? Harry." Thanh niên có vóc người cao liếc mắt nhìn Johan một cái, rồi dường như không có việc rút tay ra khỏi tấm kim loại ở đầu xe, đưa ánh mắt chuyển sang thiếu niên mắt xanh đi cùng mình.

Johan trộm nuốt nước bọt, quan sát bàn tay mà đối phương rút ra khỏi đầu xe.

Năm ngón tay thon dài với màu da tái nhợt, thoát nhìn cả người không có gì kỳ lạ.

"Khụ —— xin lỗi, đây là lần đầu tiên trong mười mấy năm qua, cho nên xác định vị trí có chút sai lệch, vốn định sẽ đến khu rừng bên kia. Dù vậy, khoảng cách cũng không xa lắm, không phải sao?" Harry nói với người đi cùng mình.

"Đúng vậy, may mà đường cao tốc này luôn ít xe qua lại." Thanh niên cao ráo kia nháu mày, mở miệng nói, "Em sẽ có cách chứ? Harry."

"Đương nhiên." Sau đó, Harry quay sang nhìn Johan vẫn đang sững sờ tại chỗ, "À, vô cùng xin lỗi ông, xe của ông..."

"Các người..." Rốt cuộc là? Lời của Johan còn chưa nói xong, liền thấy đầu xe vốn đang bị lõm đã trở về nguyên trạng, ngay cả vết xước do bốc dỡ hàng cũng không thấy nữa, hắn không khỏi dụi mắt.

"A, như vậy sẽ không sao." Harry nhìn hắn, ngại ngùng cười, "Xin lỗi, chậm trễ thời gian của ông. Vậy, chúng ta đi thôi, Edward."

"Được." Thanh niên cao ráo kia kéo tay bạn đồng hành của mình, sau đó, hai người cùng biến mất trên đường lớn.

Johan lẳng lẳng nhìn chằm chằm chỗ hai người biến mất, 1 lúc lâu cũng không nhúc nhích.

Vài giây đồng hồ sau, hắn bỗng nhiên ôm đầu, thì thào mở miệng nói: "Kỳ lạ, vừa rồi mình vì sao lại dừng xe giữa đường cao tốc... Thật sự là gặp quỷ rồi! Chẳng lẽ mình vì mệt mỏi mà ngủ gục..."

“Hắn sẽ không nhớ được, phải không?” Edward buông cánh tay Harry ra.

“Đúng vậy, ” Harry có chút chật vật sửa sang lại quần áo bỗng chốc bị gió thổi loạn, “Em không biết đường đến núi Goat Rock, nếu không đã có thể trực tiếp mang anh độn thổ tới đó. May mà em biết con đường này, nhưng bây giờ chỉ có thể dừng ở đây trước đã.”

“Không, như vậy cũng rất tốt rồi. Với tốc độ của anh, chúng ta đại khái chỉ còn có nửa giờ lộ trình. Trong rừng, dù anh có cõng em mà chạy, cũng không cần lo bị người khác thấy được. Không chừng chúng ta sẽ tới trước nhóm Emmet... Này, Harry, em thật không biết hôm nay em rút cuộc đã khiến anh kinh ngạc bao nhiêu lần đâu!” Edward khoái trá vươn tay đè xuống mớ tóc đen rối loạn trên đầu Harry, nhưng khi anh lấy tay ra, đám tóc kia lại ương ngạnh đứng lên.

“Đương nhiên, anh nên biết là, chuyện khiến anh giật mình có thể còn nhiều nữa!” Harry có chút đắc ý leo lên lưng anh, “Vậy chúng ta còn chờ gì nữa! Em rất nôn nóng muốn thấy biểu cảm của nhóm Emmet khi họ thấy chúng ta ở đó.”

Bám chặt trên lưng Edward, Harry nheo mắt nhìn cảnh vật chung quanh bị trôi nhanh về sau.

Cuối tầm mắt là dãy núi xanh ngắt nối tiếp nhau, Harry biết đây là núi Ni Seoul() và núi Adams, còn khu vực săn bắn của nhóm ma cà rồng —— vùng Goat Rock hoang dã được bao bọc giữa 2 ngọn núi này. Nghe nói qua khỏi khu này là bãi biển, xa hơn về phía Tây chính là Thái Bình Dương mênh mông.

Nơi này có những nhóm cây nguyên thủy, những tảng lớn hình dạng đặc biệt, dốc đá hoang dã, thảm thực vật phong phú, ít ai lui tới, thường xuyên có loài gấu lớn và dã thú xuất hiện, quả thật thực thích hợp trở thành nơi săn bắn của nhóm ma cà rồng.

Khi những thành viên khác của gia đình Cullen tới nơi hẹn gần núi Goat Rock thì đã là chuyện sau khi Harry tới đó khá lâu.

Mấy chiếc xe ô tô cấp cao chạy tới từ con đường ít ai qua lại, khá khiến người ta chú ý, Harry lập tức phát hiện ra bọn họ.

Những vị ma cà rồng phong độ nhẹ nhàng, hoặc xinh đẹp tao nhã bước xuống khỏi xe, nhẹ nhàng đi tới. Carlisle, Emmet, Alice, Jasper... về mặt của những thành viên nhà Cullen hoàn toàn không giống người đi đường xa mà giống như chuẩn bị tham gia một cuộc gặp mặt sang trọng.

Ngoại trừ Esme và Rosalie, người nhà Cullen đều đã đến.

Giống như biết thức mắc của Harry, Edward ghé vào lỗ tai cậu nhẹ giọng nói: “Lần này đến phiên Rosalie ở lại canh giữ, Esme cũng ở lại cùng chị ấy.”

“Các anh cũng cần canh giữ sao? Ý em là, nhóm ma cà rồng cũng có lãnh địa ư?” Harry hỏi.

“Đương nhiên, ví dụ như 1 ma cà rồng đi ngang qua, tùy ý ở lãnh địa của bọn anh săn bắn, thì không được cho phép. Trừ phi bọn họ muốn tranh giành lãnh địa của bọn anh, như vậy có nghĩa là chiến tranh nổ ra, bọn anh có quyền xử tử họ.” Edward giải thích.

Khi Harry muốn hỏi nhiều hơn, thì tốc độ của nhóm ma cà rồng dưới chân núi bỗng nhiên tăng nhanh.

Khi họ từ xa nhìn thấy Harry và Edward đứng trên núi đá thì trên mặt lộ ra biểu cảm khó có thể tin được.

Lúc sau, nhóm ma cà rồng lấy tốc độ cực nhanh xuyên qua khu rừng, nhanh chóng tới nơi đã hẹn.

“A, Harry, rất vui khi nhìn thấy cháu.” Mở miệng đầu tiên vẫn là Carlisle, ông giang tay cho Harry một cái ôm của trường bối.

“Cháu cũng vậy, Carlisle.” Cậu thích cái ôm lạnh lẽo này. Harry biết Carlisle thật sự hoan nghênh mình, ông luôn tạo cho cậu cảm giác của 1 vị trưởng bối từ ái.

Sau đó người cổ găng chen tới chính là anh chàng ma cà rồng tóc đen cao to. Anh ta chìa cánh tay trắng kiện một phen ôm lấy Harry, gần như muốn vịn bẹp cậu.

“A, trời ạ, Harry... Hai người làm sao đến được đây?” Emmet kinh ngạc nhìn 2 người, “Ý tôi là, không có ô tô, 2 người sao có thể tới sớm như vậy? Chắc không phải Edward cõng cậu chạy trên đường cao tốc mà tới chứ!”

“Đương nhiên không phải, đó là cách đi đặc biệt của phù thủy. Tôi nên cược, Emmet này, có thể còn nhanh hơn tốc độ của anh đó.” Harry mở to hai mắt nhìn anh ta.

“Là cái gì? Cưỡi chổi bay sao?” Emmet hơi há miệng.

Được rồi, đó chính là điều mình mong, đáng tiếc thế giới này không có chổi bay.

Harry đẩy mắt kính, chậm rãi mở miệng nói: “Theo quan điểm khoa học, anh có thể hiểu như nhảy không gian hoặc là kỹ thuật bẻ gãy không gian(), theo cách nói của phù thủy thì gọi là —— Độn thổ. Sau khi biết điểm đến, có thể trong vài giây đồng hồ đi đến bất cứ nơi nào anh muốn. Đương nhiên, khoảng cách giới hạn của độn thổ có liên quan đến lượng phép thuật và khả năng khống chế.”

“Thật sự là... đáng kinh ngạc!” Lần này, không chỉ là Emmet lộ ra biểu cảm kinh ngạc, các thành viên khác của nhà Cullen cũng như vậy.

“Emmet...” Harry mới vừa muốn tiếp tục nói, liền thấy anh chàng bạn trai ma cà rồng đối với anh em của anh lộ ra biểu tình tức giận, “Tốt lắm, cảm tạ anh đã khiến xe của tôi vào nhà máy sửa chữa!”

Anh quả nhiên lại từ trong đầu người anh em của mình đọc được cái gì đó, Harry yên lặng nghĩ.

“Này, Edward...” Sự kinh ngạc và hưng phấn trên mặt Emmet lập tức dịu xuống, “Tôi lại quên năng lực của cậu... Có lẽ cậu nên lấy chiếc Volvo của mình từ chỗ sửa chữa về, đưa tới trước mặt cậu bạn trai phù thủy của cậu. Sau đó chỉ cần để cậu ta đọc thần chú, thì mọi thứ sẽ trở lại như mới, giống cái đồng hồ lỗi thời kia.”

Trong lời nói của Emmet đầy ý châm chọc, nhưng hình như không phải nhằm vào cậu. Tuy rằng nghe qua có vẻ mình giống như 1 người chuyên sửa chữa... Harry có chút tức giận. Nhưng, cậu vẫn chưa biểu hiện ra, Edward đã nắm lấy vai cậu kéo sang một bên, rồi tròn mắt nhìn người anh em của mình.

Alice nhẹ nhàng đi tới, thân mật cười cười với Harry, sau đó quay nói với anh chàng cao to kia: “Emmet, Edward sẽ đọc được suy nghĩ trong đầu anh, cho nên đừng bao giờ nhắc lại mấy trò đùa dai linh tính kia, sẽ đem chuyện chúng ta lấy xe đi hết cũng khai ra.”

“Anh cố ý đụng hư xe của tôi, Emmet.” Edward bất mãn nói, “Ngày hôm qua vì sao tôi lại không chú ý chứ?”

“Này, Edward, khi đó cậu còn có tâm tư để ý tới suy nghĩ của người anh em tôi đây sao?” Emmet từ chối cho ý kiến nhún nhún vai, cười trêu tức với Harry đang đứng đằng sau Edward.

Harry có chút xấu hổ cười cười với anh ta, phát hiện Edward hình như lại nổi nóng, trong giọng nói của anh còn mang theo một chút phẫn nộ: “Câm miệng đi, Emmet!”

A, vẻ mặt Emmet rất gian xảo. Được rồi, anh ta hình như là cố ý khiêu khích Edward.

Vì thế, 2 anh em nhà Cullen không ai nhường ai đứng đối diện nhau, trong nháy mắt, Harry đã nghĩ bọn họ lập tức muốn đánh nhau.

Chú giải:

(mấy cái núi non này thôi thì cứ châm chọc nha, ta hỏi bác gg nhưng bác trả lời cũng kỳ kỳ, mà cũng hèm quan trọng gì đâu >”< () thì cũng giống như nhảy tắt sang thời không khác vậy thôi, ý nó đại khái là vậy, ai đã coi HP thì biết độn thổ là cái chi rùi ha^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Săn Bắn (Nhị)

Đứng ở phía sau Edward, Harry cảm thấy anh gần như sắp cùng anh em của mình đánh nhau.

Chẳng lẽ lại là “trò chơi” giữa ma cà rồng? Edward và Emmet không giống như sẽ vì một chút việc nhỏ mà đánh nhau.

Cậu nhìn các thành viên khác của nhà Cullen như muốn xin họ giúp đỡ, Alice an ủi cười cười với cậu, nhưng không làm gì cả Jasper vẫn đứng cách cậu một khoảng, cũng cười thân thiện cậu, chẳng qua là nụ cười có hơi cứng ngắt.

“Đừng lo lắng, Harry. Bọn nó sẽ không đánh nhau thật đâu, chỉ là giải tỏa 1 chút thôi. Hơn nữa, bọn nó hôm qua lúc xế chiều đã đấu với nhau rồi.” Giọng nói tao nhã ôn hòa của Carlisle vang lên khiến Harry nhẹ nhàng thở ra, dù sao chuyện này cũng có liên quan tới cậu.

“Cháu cảm thấy họ hình như có chút nóng.” Harry lui lại mấy bước đứng bên cạnh Carlisle vừa hỏi.

“Đến ngày săn bắn, mấy thằng nhóc này rất hiếu chiến, nhất là Emmet, lần trước nó đã đánh 1 trận với Jasper...” Carlisle nhẹ giọng thờ dài nói, “Nên biết, mỗi lần trước khi săn bắn, đều là lúc ma cà rồng cảm thấy đói khát nhất. Loại cảm giác đói khát này thường làm cho 1 vài ma cà rồng trẻ tuổi thấy cáu kỉnh, đặc biệt trong khi một ma cà rồng cắn đứt cổ con mồi, mùi máu tươi tràn ra càng có thể khiến ma cà rồng phát điên. Cho nên chuyện cháu đề nghị tham gia hoạt động săn bắn, ta cũng do dự rất lâu. Nếu cháu là con người bình thường, ta tuyệt đối sẽ không đồng ý cho cháu cùng đi, nhưng cháu không phải. Cho nên ta muốn cháu sớm hiểu được cách sống của ma cà rồng, vì thế Edward đã tranh chấp với ta rất lâu, ta đã cho rằng nó cuối cùng cũng không đồng ý, nhưng không ngờ nó thật sự mang cháu đến đây.”

“A, cháu không biết... cháu muốn nói là, cháu rất xin lỗi!” Thân là người yêu của Edward, lại bởi vì thân phận con người của mình mà mang đến nhiều phiền toái cho gia đình Cullen. Đối với điểm này, Harry có chút khó chịu.

“Không, Harry, nên xin lỗi là ta. Gần một trăm năm trước khi gặp cháu, Edward chưa bao giờ vui vẻ như vậy, khi đó màu mắt của nó luôn sẫm màu, nhưng bây giờ... Cho nên ta hi vọng cháu có thể thích ứng với cuộc sống của chúng ta. Nhưng máu động vật không hề giống máu con người có thể hoàn

toàn giải tỏa cảm giác đói khát của chúng ta, biết rõ tình huống này có thể gây nguy hiểm với tánh mạng của cháu mà vẫn đồng ý cho cháu tới đây, vì vậy ta muốn xin lỗi cháu, Harry.” Giọng Carlisle dịu dàng mà chân thành, đôi mắt màu vàng sáng ngời kia, mang theo một ít áy náy và từ ái.

“Không, bác là người cha tốt, Carlisle. Ý cháu là, mục đích của chúng ta giống nhau, cho nên chuyện này không sao cả, đúng không?” Harry thoải mái nói.

“Đúng vậy, Harry. Hơn nữa ta tin các con của ta có thể khống chế được chính mình, bọn nó rất trân trọng con người, cho dù là Jasper.”

Harry nhìn Jasper đang sóng vai đứng chung một chỗ với Alice, vị ma cà rồng này là người cuối cùng gia nhập nhà Cullen nghe nói khả năng khống chế với máu người là kém nhất, có lẽ bởi vì trước khi gia nhập gia đình Cullen, anh ta luôn xem máu người là thức ăn.

Cậu có chút cảm động nói với người chủ gia đình Cullen: “Cháu thật sự rất ít khi thấy “mặt” ma cà rồng của Edward. Cháu muốn nói là, đôi khi mọi người e ngại nhiều thứ bởi vì họ không biết nó. Nếu bác thật sự hiểu về nó, có lẽ nó sẽ trở thành thói quen trong sinh hoạt của bác.”

“Ừ, ta hiểu ý của cháu.” Carlisle cười với cậu, “Tính cách của cháu so với Edward còn kiên định hơn, ta biết. Cho nên ta rất vui khi nó chọn cháu.”

“Cho dù cháu là nam?”

“Đúng vậy, cho dù cháu là nam”...

A, nếu Charles có thể giống như Carlisle thì tốt rồi, nhưng bọn họ khác nhau là con người và ma cà rồng, Harry yên lặng nghĩ.

“Này, thời gian của chúng ta không nhiều lắm. Đương nhiên, dã thú cỡ lớn hoạt động ban đêm nhiều hơn, có lẽ các con cũng thích ăn khuya, chứ không phải ăn chính vào ban ngày.” Carlisle đối với Harry cười cười, đi tới chỗ hai anh em.

Ánh mắt Harry cũng một lần nữa dừng trên người Edward.

Hai anh em nhà Cullen vừa rồi còn muốn giương cung tuốt kiếm đều hừ lạnh một tiếng lui ra.

“Này, Edward, hôm nay mới là ngày thứ nhất không nên nóng nực như vậy chứ!” Emmet giễu cợt nói với Edward.

“Câm miệng đi, Emmet, anh không dùng biện pháp này không được sao? Bây giờ cũng không phải lúc chơi đùa!” Edward mặt không chút thay đổi xoay người lại, thoạt nhìn vẫn còn đang tức giận, nhưng Harry lại phát hiện màu mắt của anh không có chút đậm nào, vẫn là màu vàng xinh đẹp.

“Harry, xin lỗi, có làm em sợ không? Em ở cạnh Carlisle rất tốt phải không?” Đi đến bên cạnh Harry, giọng Edward dịu dàng xuống.

“Được rồi mà, Edward, đừng coi em là con gái, em ở cùng Carlisle cũng rất tốt.” Harry bất mãn than thở, ngay sau đó cậu giống như chợt nhớ tới gì đó liền tươi cười với Edward, “Nhưng, tình cảm anh em của hai người quả thật không tệ, em khiến anh khấn trương có phải không? Emmet muốn dùng phương pháp này giúp anh thả lỏng ư?”

“Đúng vậy, anh đang khấn trương. Anh cảm thấy chuyện lật vật này đối với em mà nói cũng không an toàn, nhưng anh hoàn toàn không thể thuyết phục được em, Harry.” Edward quay mặt qua chỗ khác, trong giọng nói mang chút cam chịu.

“Này, Edward, anh nên tin tưởng em một chút.”

“Đương nhiên, anh đã cố gắng, cho nên anh mới mang em đến đây.”

Chủ đề này luôn xoay quanh 2 người, đây cũng mâu thuẫn lớn nhất của họ.

Chuyện này khiến tâm tình Harry có chút kém đi, nhưng hoạt động săn bắn kế tiếp, khiến cậu nhanh chóng quên chuyện vừa rồi.

Leo lên lưng Edward, Harry ôm sát cổ anh, sử dụng hai chân gắt gao kẹp lấy hông của anh, để ngừa chính mình rơi xuống.

Đối với phạm vi nhỏ, cũng không thích hợp độn thổ.

Rừng rậm cao lớn dần dần thưa thớt, nhường chỗ cho những bụi cây thấp bé, gió chung quanh đột nhiên lớn lên.

Các thành viên khác của nhà Cullen ở chung quanh Harry chấm dứt việc chạy băng băng bằng tốc độ không thuộc về con người, nhảy qua 1 khe đá tự nhiên.

Tiếng gió thật lớn xẹt qua tai, Harry nheo mắt lại. Cậu không dùng bất cứ phép thuật gì cho mình, chỉ hăm mộ nhìn nhóm ma cà rồng tự do chạy băng băng trên thảo nguyên bát ngát. Carlisle tao nhã, Alice nhẹ nhàng, Jasper nhanh nhẹ và Emmet cường tráng, còn cậu chỉ có thể ngoan ngoãn bám trên lưng Edward.

Thay vì độn thổ, cậu thích lấy chổi bay làm phương tiện giao thông hơn.

Ngay sau đó, cậu thấy Jasper đang chạy đầu tiên bỗng nhiên quay ngược lại, hướng về bên kia chạy tới.

Alice, Emmet và Carlisle đi theo phía sau anh ta.

Còn Edward chỉ hơi thay đổi phương hướng.

“Bọn họ đã phát hiện con mồi ư?” Harry cưỡng lại sức gió ghé vào tai anh gian nan nói.

“Đúng vậy, bọn họ nghe được mùi dã thú.” Giọng Edward lộ ra vẻ nghiêm túc, “Tuy rằng người nhà của anh không phải những kẻ trẻ tuổi mới ra đời không không chế nổi dục vọng của chính mình, nhưng vì để bảo đảm, khi họ vây bắt con mồi của mình vẫn không nên đến quá gần.”

Tiếp theo, Edward gặm mạnh lên tảng đá, dùng trên 1 vách đá rất cao, đem Harry để xuống.

Từ nơi này nhìn lại, vừa lúc có thể chứng kiến xa xa trong bụi cỏ có 1 con dã thú màu đen.

“Đó là... gấu ngựa?” Harry kinh ngạc hỏi. Quên mang kính viễn vọng, cậu lập tức sử dụng thần chú viễn thị cho mình.

“Đúng vậy, gấu là thứ Emmet thích nhất, nhưng hôm nay người đầu tiên đi săn là Jasper. Ma cà rồng sau khi ăn no, cảm giác đói khát tất nhiên sẽ giảm bớt.” Edward nói.

Lúc này ngoại trừ Jasper những ma cà rồng khác đều dừng bước, đứng ở những nơi khá xa để quan sát. Mà vị ma cà rồng có ngoại hình thể cao gầy như người mẫu với mái tóc vàng lại như 1 thanh kiếm sắc bén lướt tới.

Trong gió mơ hồ truyền đến 2 tiếng dã thú rít gào, một tiếng là gấu ngựa rống lên, một tiếng không ngờ là từ Jasper, với dáng vẻ không khác con người bình thường kia phát ra.

Harry lập tức nhớ đến, lúc phép thuật bạo động cũng nghe được Edward phát ra âm thanh này.

Jasper đột nhiên tới gần con dã thú màu nâu, ngay khi nó còn chưa kịp phản ứng, vươn tay tát mạnh vào lưng nó.

Gấu ngựa lập tức bị ném xuống đất, Jasper nháy mắt đề lên, một cánh tay áp chế thân thể khổng lồ của gấu ngựa, tay kia thì như thanh kiếm sắc bén chọc vào cổ nó, cúi đầu xuống.

Gấu ngựa lập tức kịch liệt giãy dụa, phát ra rống thê lương, nhưng vẫn không thể thoát khỏi sự khống chế của Jasper.

Một lúc sau, tiếng rống ngừng lại, gấu ngựa không hề giãy dụa nữa.

Đây là lần đầu tiên Harry chứng kiến sức mạnh thật sự của ma cà rồng, Jasper tao nhã nhanh chóng tiến lên, nháy mắt phóng tới một con gấu ngựa thật lớn còn dễ dàng ngăn chặn sức mạnh của nó...

Thật giống như phim hành động bom tấn của Hollywood vô cùng sống động khiến cậu 1 lúc lâu cũng không nói gì. Kiep trước ở thế giới phép thuật những chuyện thần kỳ cậu đều đã gặp qua, nhưng đó đều là phép thuật tạo thành. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên trong suốt mười bảy năm từ khi đó cậu được nhìn thấy 1 sức mạnh thuần túy và tốc độ tạo thành sự giết chóc tao nhã như vậy.

“Harry...” Giọng Edward khiến cậu phục hồi tinh thần lại.

Anh cẩn thận nhìn chằm chằm biểu cảm của Harry, nhẹ giọng mở miệng nói: “Em có ổn không?”

“Này, Edward...” Harry nâng mắt nhìn bạn trai của mình, chậm rãi mở miệng nói, “Em nghĩ nên nói là, rất tuyệt, em quả thật đã bị rung động.” Phép thuật của cậu cũng có thể im lặng xử lý gọn gàng 1 con dã thú, nhưng tuyệt đối sẽ không có cảnh đẹp như vậy.

Bây giờ cậu đã biết Edward khi ở cùng mình thì phải cẩn thận bao nhiêu, bởi vì nghe nói sức lực của anh tương đương Jasper, mà anh ta vẫn chưa dùng hết sức đã ném con gấu ngựa ra xa chỉ bằng 1 cái tát, sau đó còn dùng một bàn tay đã dễ dàng đè lại nó. Có thể thấy được bình thường Edward phải kiềm chế bao nhiêu mới có thể trong lúc hưng phấn không bóp nát xương cốt của mình.

“Em rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?” Edward hơi nhướn mi, “Em thật sự cảm thấy rất tuyệt sao?”

“Đương nhiên, Edward, anh mong sẽ thế thét chói tai hoặc nôn mửa sao? Em không thích giết chóc, nhưng cũng không sợ loại hoạt động săn bắn này.”

“Được rồi, hi vọng em xem vui vẻ, Harry.” Edward bỗng nhiên nở nụ cười, “Anh thật sự cảm giác mình không thể hiểu nổi em.”

“Anh hoàn toàn quên trước kia em làm gì sao? Còn chuyện gì tàn khốc hơn so với chiến tranh đẫm máu chứ?” Harry nhẹ giọng nói, trong thanh âm lại mang theo chút cảm thán.

Những chuyện đẫm máu đã gặp qua không ít, ngay cả 1 con rồng thật cũng đã thấy qua, huống chi loại cảnh tượng này?

“Harry?” Đại khái là vẻ mặt như thế quá mức hiếm thấy, Edward có chút lo lắng nhìn cậu.

“Cái gì?” Harry phục hồi tinh thần lại, “Em chỉ nhớ lại chuyện trước kia, lúc ở thế giới phép thuật.”

“Em biết không... Harry, chuyện xưa tối hôm qua của em quá mức đơn giản, anh muốn biết nhiều chuyện hơn, có quan hệ với thế giới phép thuật và... trận chiến tranh kia.” Edward chăm chú nhìn cậu, “Em đã biến nó thành chuyện cổ tích đơn giản.”

“Đương nhiên, nhưng, em cảm thấy đối với thế giới này thì đây chính là chuyện cổ tích, một câu chuyện cổ tích tăm tối...” Harry thấp giọng nói. Sau đó cậu không nói nữa, dường như bị màn giết chóc tiếp theo hấp dẫn.

ai, sau 1 khoảng thời gian dài “ăn cơm pama” tuần sau ta chính thức “báo đờ” aka đi làm na>”

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Săn Bắn (Tam)

Không lâu sau, Emmet Cullen cũng đã phát hiện mục tiêu của mình. Ở gần đó, anh ta tìm được một con báo trưởng thành.

“A, đó chính là con mồi mà anh ấy không thích nhất, bởi vì anh ấy không thích dã thú có tốc độ nhanh, gầy như que củi, máu cũng ít.” Edward giải thích với Harry.

“Đương nhiên, nhưng anh ta vẫn truy đuổi vô cùng hưng phấn.” Thân thể cường tráng của Emmet với tốc độ siêu nhân giống như 1 chiếc Mercedes-Benz lao lên bụi cây trên dốc đá, Harry xem rất hào hứng.

Nhưng, một tảng đá cao ngất đã chặn tầm mắt của cậu.

Khi Edward mang theo cậu nhảy lên một tảng đá khác trên vách núi thì Emmet đã giải quyết xong phần chiến đấu, cái đầu màu đen đang chúi vào cổ con báo.

“VẬY anh thích gì? Ý em là, khẩu vị của anh đó?” Khi những ma cà rồng khác tìm kiếm con mồi, Harry hỏi Edward, “Cũng là gấu sao? Hoặc động vật khác, như nai hoặc là linh dương này nọ.”

“Không, bọn anh thích động vật ăn thịt hơn, không thích trâu rừng, nai hay động vật ăn cỏ, bởi vì máu của chúng không ngon như động vật ăn thịt. Mà trên thực tế anh cũng không thích gấu, anh thích chính là săn loại động vật họ mèo cỡ lớn hung dữ, ví dụ như sư tử.”

A, tại sao là sư tử? Được rồi, ít nhất là anh thích. Thiếu niên từng là 1 Gryffindor yên lặng nghĩ, sau đó đem ý nghĩ này ném ra sau đầu.

Kế tiếp là Alice nhỏ xinh và Carlisle, bọn họ rất nhanh hoàn thành xong hoạt động săn bắn.

Sau đó, Edward mang Harry tới 1 vị trí có thể nhìn toàn cảnh khu săn bắn của ma cà rồng, mãi đến khi Alice từ 1 nơi rất xa ngoác hai người.

“Tới phiên anh.” Giọng Edward vang lên.

“A, em hy vọng có thể thấy được tư thế oai hùng của anh, Edward.” Harry đùa giỡn nói.

“Như em mong muốn.” Anh trịnh trọng hồi đáp.

“Khụ, chúc anh có thể tìm được con mồi vừa ý.” Harry có chút ngượng ngùng tránh đi ánh mắt anh, cậu vốn tưởng rằng trải qua hành vi lớn mật bắt ngờ tối hôm qua, bản thân sẽ không tiếp tục đỏ mặt khi đối diện với anh.

“Đương nhiên, anh hi vọng là sư tử.”

Ngay sau đó, Edward đẩy cậu tới chỗ Carlisle, tiếp theo liền nhảy đi xa mấy chục mét.

“Giờ thì để ta mang cháu xuống dưới, Harry.” Giọng Carlisle vang lên.

“Vâng, Carlisle.” Harry có chút xấu hổ leo lên lưng cha của bạn trai mình, càng thêm kiên định bản thân cần làm ra 1 cái chổi bay.

Emmet ở bên cạnh nháy nháy mắt vài cái với cậu, Harry không để ý tới anh ta, chỉ chuyên tâm tìm kiếm Edward.

Bóng dáng Edward lúc ẩn lúc hiện giữa dốc đá và những bụi cây, mái tóc màu đồng cổ theo gió lay động.

Khi chạy bộ vẫn toát ra sự tao nhã mà nhẹ nhàng, lại đầy sức mạnh và đẹp đẽ, giống như làn gió của tự nhiên.

Luôn bị Edward cồng trên lưng chạy đi, đây là lần đầu tiên Harry từ cự ly xa chứng kiến anh chạy băng băng như thê. Mất nhiều tinh thần mới đuổi kịp bóng dáng như tên bắn của anh, Harry cảm thấy tốc độ của anh so với các anh em khác nhanh hơn một ít.

Giống như biết Harry đang suy nghĩ gì, Carlisle nhẹ nhàng nói: “Tốc độ của Edward trong chúng ta là nhanh nhất, ma cà rồng thông thường đều không thể vượt qua tốc độ của nó. Hơn nữa, ta nghĩ... Nó đã phát hiện mục tiêu của mình.”

Vài giây đồng hồ sau, vòng qua 1 đám cỏ, cuối tầm mắt quả nhiên xuất hiện một đàn sư tử nhỏ đang nghỉ ngơi.

“Ồ khu bảo tồn này thật sự có sư tử sao?” Harry có chút khó tin.

“Ngẫu nhiên có thể nhìn thấy.” Carlisle ngừng lại, nhìn con trai đang chạy băng băng của mình.

Ngay sau đó tiếng rít gào điên cuồng như dã thú của Edward vang lên, kinh động đàn sư tử. Con sư tử cái trong nhóm nhảy lên cong lưng, cảnh giác nhìn Edward đang tiếp cận nhanh như tia chớp, sau đó là sư tử đực lắc lắc lông bờm xinh đẹp gầm rú cảnh cáo kẻ xâm nhập.

Nhưng mà Edward không thèm để ý chút nào, anh chỉ nhún 1 cái nhảy lên không trung thoải mái lướt qua sự phòng thủ của đàn sư tử, lập tức xuất hiện trước mặt con sư tử đực, nháy mắt liền đem nó ném xuống đất.

Con sư tử đực sau khi ngã xuống đất, quay cuồng một vòng, cái đầu thật lớn lập tức bị Edward đè chặt xuống đất. Rồi bỗng nhiên giống như bị người ta chặt đứt cổ, đau đớn rống lên một tiếng, liền dừng lại.

Nó gần như không kịp giãy dụa liền bị cắn cổ, nọc độc mãnh liệt của ma cà rồng khiến nó đau đớn không chịu nổi, không đến 1 lát nó liền bất động.

Bên cạnh đó, con sư tử cái trong nhóm giống như đã biết sinh vật trước mặt còn mạnh mẽ hơn mình. Chúng nó gầm rú, dần dần lui ra phía sau...

Cả quá trình đi săn rất gọn gàng, và vô cùng đẹp mắt.

Harry mê muội nhìn toàn cảnh chuyện này, hành động giết chóc không lưu tình chút nào này mới là bản chất của chàng bạn trai ma cà rồng sao? Cậu chưa bao giờ thấy Edward phóng túng và hoang dã như vậy, bình thường khi ở cùng cậu anh đúng là đã áp chế thiên tính của mình. Mà lúc này, mới thật sự là anh.

Hoạt động săn bắn gần như kéo dài cả ngày, tới lúc hoàng hôn mới chính thức chấm dứt.

Nhưng mà Harry vẫn còn cả buổi tối cắm trại ngoài trời trên đỉnh núi này.

Tránh gió sau dốc đá, trải thảm ngồi xuống đất. Không có ánh trăng, nhưng có bầu trời đầy sao.

Những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm, làm cho bóng đêm tăng thêm một chút vàng sáng mờ mờ.

Ngày mai có thể sẽ nắng.

Ban đêm cánh đồng bát ngát, nhiệt độ không khí so với ban ngày giảm xuống rõ rệt.

Harry khoác thảm dựa vào thân cây, ôm lấy hai đầu gối, nhìn bầu trời ngấn người.

“Sao thế, đang suy nghĩ gì vậy?” Giọng Edward từ trong bóng tối truyền đến, khuôn mặt đẹp trai tái nhợt lộ ra dưới ánh sao, phát ra sự lạnh lẽo, trong suốt sáng bóng.

“Không nghĩ gì cả.” Harry phục hồi tinh thần lại, thấp giọng ní non nói, “À, Edward, em nghĩ mình lại say mê anh hơn rồi.”

“Cái gì?” Edward buồn cười nhìn cậu, đôi mắt màu vàng dịu dàng phản chiếu hình ảnh.

“Không, không có gì.” Harry ngẩng đầu nói, “Nhóm Carlisle đâu?”

“Họ ở cách đây không xa, hành động vào ban đêm không gây trở ngại cho họ. Nhất là Alice và Jasper, họ có lẽ đang hưởng thụ trò chơi truy đuổi lãng mạn dưới ánh sao, mà Emmet thì liên tục than thở Rosalie không tới.” Edward đi đến bên cạnh cậu ngồi xuống, “Cần anh đốt lửa không?”

“Không, một câu thần chú giữ ấm là đủ rồi. Bây giờ là ban đêm, đốt lửa sẽ gây chú ý. Đúng rồi, hoạt động săn bắn hôm nay rất thành công đúng không?” Harry hỏi, “Vậy ngày mai còn tiếp tục sao?”

“Không. Trên thực tế, hoạt động săn bắn của bọn anh chỉ có một ngày, Harry.” Edward ôn hòa nói.

“Vậy ngày mai...” Harry quay đầu nhìn anh.

“Có lẽ, ngày mai em sẽ tình nguyện đến bờ biển với anh. Bên cạnh dãy núi này có 1 bãi biển với dốc đá hình dạng kỳ lạ, có thể so sánh với địa điểm du lịch nổi danh, nơi đó là Thánh Địa mà những người leo núi yêu thích.” Edward đưa tay ôm eo của cậu, cười nói, “Chẳng lẽ em không muốn có một kỳ nghỉ vui vẻ với anh sao?”

Được rồi, hành trình hai người, nghe cũng không tệ. Harry dùng hành động để trả lời, cậu nghiêng người, hôn 1 cái lên đôi môi lạnh lẽo của anh.

Edward chăm chú nhìn cậu. Trong nháy mắt, anh giống như bị đôi môi mềm mại và ấm áp của Harry mê hoặc, anh tháo xuống mắt kính của cậu, dùng đôi môi lạnh như băng khẽ chạm vào mắt Harry.

Bỗng nhiên mắt đi mắt kính Harry không khỏi mở to hai mắt, lông mi hơi khép lướt qua đôi môi lạnh lẽo đỏ tươi của anh.

Bên tai truyền đến tiếng cười trầm thấp của Edward: “Harry, hôn thì cần nhắm mắt lại.”

“Được rồi, em không muốn phá hư không khí.” Cậu lẩm bẩm nói. Quan sát hoạt động săn bắn hôm nay, Harry tạm thời quên đi ý tưởng dụ dỗ chàng bạn trai ma cà rồng, chỉ có thể thành thành thật thật nhắm mắt lại.

Nhưng đây chẳng qua chỉ là tạm thời, mình sớm muộn gì cũng sẽ nghĩ ra biện pháp, cậu tự nói với mình trong đầu. Vì thế, cậu phá lệ thuận theo tựa vào cánh tay Edward.

Đôi môi anh dùng trên mắt cậu trong chốc lát, trượt đến sống mũi thẳng, hơi thở lạnh lẽo kia khiến thân thể Harry run rẩy. Làm môi tiếp tục trượt xuống chạm vào môi Harry làm cậu do dự một chút, rồi dùng cánh tay vòng lên cổ anh, kéo gần lại khoảng cách giữa hai người.

Nhưng mấy phút đồng hồ sau anh bỗng nhiên đẩy cậu ra.

Harry mở to mắt mơ mơ màng màng nhìn anh: “Edward?”

“Hôm nay đến đây thôi, Harry. Có lẽ em cần ngủ, tối hôm qua em một đêm không ngủ, hôm nay lại ở cùng bọn anh cả ngày.”

“Không, Edward, anh đang viện lý do.” Harry ngồi dậy, nhìn anh thật sâu.

“Nhất định phải biết lý do sao...” Edward thấp giọng cảm hận nói, “Được rồi, Harry... Đêm nay em đặc biệt quyến rũ, cho nên vì an toàn của em, anh không cách nào tiếp tục được, em hài lòng rồi chứ!”

Chẳng lẽ Edward thích loại hình dụ dỗ thuận theo, chứ không phải dạng chủ động? Harry mặt nóng lên, ho khan một tiếng, quay đầu lại.

Sau đó cậu bỗng nhiên nghĩ đến, nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ ở nơi này có thể tiếp tục chuyện tối hôm qua.

Cậu không an phận giật giật thân thể của mình, lặng lẽ đưa mắt nhìn anh.

Edward nhìn cậu: “Được rồi, Harry, em biết rõ chuyện này là không thể nào.”

“Đương nhiên.” Cậu chỉ là nghĩ mà thôi, “Hành lý của em, trong đó có túi ngủ, thật không ngờ ma cà rồng ra ngoài đều không cần mang hành lý.”

“Đương nhiên, bọn anh không cần ăn cơm và ngủ, không sợ lạnh nóng, cho nên... Không cần phiền phức như vậy.” Edward lấy ra ví nhỏ hành lý.

Harry khiến nó khôi phục nguyên trạng, rút túi ngủ ra, rồi quán bản thân thành 1 con nhộng.

Edward ngồi bên cạnh cậu, không quá sát.

Nơi này dù sao cũng không phải trong nhà ấm áp. Dưới sự lạnh lẽo của ban đêm, nếu anh quá gần cậu lại không thể sưởi ấm giúp cậu, thì chỉ làm cậu lạnh hơn mà thôi.

“Em có lẽ nên mang một cái lều, Harry.” Edward cúi đầu nói.

“Không sao, em có thần chú giữ ấm, anh muốn vào không, chỗ này vẫn còn rất rộng.” Harry cười híp mắt xóc túi ngủ lên.

“Không cần.” Edward không chút do dự cự tuyệt cậu, “Anh sẽ gác đêm cho em, nơi này buổi tối có không ít dã thú.”

“Được rồi.” Harry không hề kiên trì, cậu biết đêm nay Edward chắc sẽ không đồng ý ngủ cùng một chỗ với cậu, “Vậy còn vài câu thần chú cảnh giới thì sao? Nếu có cái gì tiếp cận thì sẽ nghe được tiếng cảnh báo, có thể liên tục trong vài giờ. Sau đó, anh có thể thả lỏng 1 chút, nhân cơ hội để ngắm sao.”

“Tốt lắm. Cảm ơn, Harry. Chúc ngủ ngon!” Edward dịu dàng nhìn cậu, giúp cậu sửa sang lại túi ngủ từ bên ngoài.

“Chúc ngủ ngon!” Tinh thần hưng phấn cả ngày rốt cục yên tĩnh trở lại, Harry rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Ánh mắt màu vàng của anh dịu dàng nhìn cậu chăm chú, ngón tay tái nhợt thon dài nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen rối tung, lướt qua vết bớt hình tia chớp trên trán.

Sắp tới phim hành động rùi==)), vì độ dài không quá mức cho nên để trải hết câu chuyện thì tình tiết hơi nhanh, nhưng vẫn rất logic a, cứ chờ xem phim hành động nha

Chương 44: Gặp Nạn

Sáng sớm, Harry một mình ngồi trên vách đá, vừa gặm bánh mì, vừa uống sữa đựng trong bình giữ nhiệt.

Chỉ lát sau, cậu nhìn thấy Edward từ xa mang theo thứ gì đó xuất hiện ở bụi cây.

Chỉ vài giây đồng hồ, anh đã đi tới trước mặt cậu.

“Đây là gì?” Harry chỉ vào con thỏ kia hỏi.

“Bữa trưa của em. Giữa trưa không cần ăn bánh mì, Harry. Nướng thịt trên bờ biển thế nào?” Edward ngồi bên cạnh cậu quơ quơ con mồi trong tay.

Harry chỉ chỉ làn da sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời của ma cà rồng, thờ dãi: “Vậy còn anh? Thế này làm sao cùng em tới bãi biển? Nếu không thì thử thân chú xem nhẹ được không?” Thân chú xem nhẹ dù sao cũng không thể ẩn thân, chính là làm cho người ta không chú ý mà thôi, không biết có thể ngăn trở tầm mắt người khác đối với làn da sáng lấp lánh của ma cà rồng hay không.

“Ý kiến hay.” Giống như nhìn ra lo lắng của Harry, Edward mở miệng nói, “Yên tâm đi. Với thời tiết này, ở đó sẽ không có nhiều du khách đâu.”

“Được rồi, nếu không thì lại thêm vài câu Obliviate. A, Edward, em cảm giác mình gần đây quá mức ý lại phép thuật, với... thế giới không có phù thủy này, làm như vậy cũng không quá an toàn.” Harry mở to hai mắt nhìn anh, rồi bắt đầu thu thập hành lý trên mặt đất.

“Harry, có lẽ em đúng. Phép thuật khi dùng đúng là làm cho người ta mê muội, nhưng nên cố gắng không cần dùng thành thói quen, dù sao nơi này cũng không phải thế giới phép thuật.” Edward đối với ý nghĩ của cậu lại duy trì thái độ tán thành.

“Trước khi phép thuật thức tỉnh thì vẫn tốt, còn hiện tại lại phát hiện nó đã sớm xâm nhập trong lòng. Em là phù thủy, Edward, một phù thủy...” Harry lầm bầm nói.

Edward dịu dàng nhìn cậu, giống như tuyên thệ nói: “Dù em là gì, Harry. Anh đều ở bên cạnh em, cho nên cứ làm chuyện em muốn làm đi, anh sẽ luôn nhắc nhở em.”

Bãi biển gần đó không coi là nhỏ, hai người hiện tại đang ở khoảng giữa của khu bảo tồn. Edward muốn công cậu đi, nhưng lại bị cậu cự tuyệt.

“Dù sao cũng không gấp, chúng ta đi bộ một đoạn cũng được mà, nơi này phong cảnh không tệ.” Vốn đã quen nhìn thấy rừng rậm xanh biếc ẩm ướt, loại khung cảnh hoang dã lạ mắt này cùng với vài động vật tự nhiên thỉnh thoảng đi ngang qua khiến Harry rất hứng thú. Cậu bỗng nhiên nảy sinh ý tưởng đi bộ, lần này ra ngoài vốn phải nhờ vào việc đi bộ là chính, từ khi phép thuật thức tỉnh, cậu gần như không có cơ hội sử dụng loại hoạt động này.

Khuya về nhà chỉ cần trực tiếp Độn thổ là được, không cần tính toán đường xá, cho nên họ có đầy đủ thời gian để tiêu xài.

Đối với lần này, Edward cũng không phản đối.

Vì thế, mãi đến giữa trưa hai người mới tới được bãi biển ở gần đó. Khu núi đã trở thành rất xa, bên cạnh vẫn là rừng rậm bao bọc, ngay cả khu gần bãi biển cũng không ngoại lệ.

Giữa rừng rậm và bãi biển là 1 dốc đá rất cao, nơi đó đúng là chỗ tụ họp của những người thích leo núi. Giữa trưa ánh sáng mặt trời chiếu trên mặt biển Thái Bình Dương thăm thẳm, một mảnh lấp lánh, giống như ánh sáng phản chiếu trên làn da của ma cà rồng.

Phù thủy ngoại trừ phép thuật và sống lâu, những mặt khác cũng không khác gì con người là mấy. Thể lực của Harry so với thiếu niên cùng tuổi xem như không kém, nhưng qua mấy giờ đi bộ, cũng khiến cậu khá mệt.

“Này, Edward, anh nên biết loại hoạt động mồ hôi ướt đầm này có thể làm cho thân thể con người càng thêm khỏe mạnh, em không nhất định phải sử dụng phép thuật hoặc là được công tới đây.” Harry cho hai người sử dụng thân chú xem nhẹ, cùng Edward từ rừng cây bên cạnh chậm rãi đi tới, dừng ở ven đường quan sát đến du khách trên bờ biển.

Có lẽ là do mùa, du khách trên bờ biển quả nhiên không nhiều lắm, chỉ có vài nhóm tụ tập cùng một chỗ.

“Đương nhiên, anh biết loại cảm giác này rất tuyệt, nhưng anh đã gần một trăm năm không thể nghiệm qua cảm giác xuất mồ hôi.” Edward đọc theo bóng râm của cây cối đi tới, cố gắng khiến thân thể của mình không lộ ra dưới ánh mặt trời, để ngừa ánh sáng chói mắt khiến thân chú xem nhẹ của Harry mất hiệu lực.

“Xin lỗi, em muốn nó, thật ra loại cảm giác này cũng không tốt lắm...” Harry biết Edward luôn hoài niệm cuộc sống con người, cho nên không muốn nhắc tới chuyện đau lòng của anh. Vì thế, cậu đưa tay kéo tay Edward, cảm nhận cảm giác lạnh lẽo đặc biệt của làn da ma cà rồng.

“Không sao.” Edward dịu dàng nói, cùng nắm ngón tay cậu giao nhau.

Loại không khí này thật là tốt, Harry nói với chính mình.

Vì thế, hai người đều không nói gì, chỉ nắm tay đi dạo trên bãi biển sát rừng cây.

Mãi đến khi du khách trên bờ biển càng ngày càng thưa thớt, trước mặt là bãi đá ngồn ngộn trên bờ cát mịn.

Lát sau tới được chỗ “không người”, nơi vách đá cạnh bờ biển, ở đây chỉ có một đôi tình nhân đang hẹn hò, hơn nữa còn ở rất xa.

“Ở chỗ này đi, Edward. Cho dù bị người khác chú ý tới, đối tượng dùng Obliviate cũng chỉ là hai người mà thôi.” Harry đi ra khỏi bóng râm của khu rừng trước.

“Được, chỉ cần em thích.” Edward cũng đi ra khỏi rừng, vùng da nơi cổ đã lộ ra dưới ánh mặt trời, phát ra ánh sáng chói lọi như kim cương.

Harry lặng lẽ liếc mắt nhìn đôi tình nhân cách đó không xa, họ hình như cũng không để ý tới chuyện bên này, chỉ lo dính sát vào nhau, xem ra là thần chú xem nhẹ của mình đã có tác dụng.

Phía sau một tảng đá cao ngang nửa người, Edward lấy hành lý ra, sau khi Harry làm nó khôi phục nguyên trạng, anh lấy khăn trải ra trên bờ biển. Vừa quay đầu lại đã thấy Harry ở túi hành lý lật tới lật lui.

“Làm sao vậy, Harry?” Edward hỏi.

“Di động...” Harry giương mắt nhìn anh, có vẻ hơi uể oải, “A, Edward, em đã làm rơi nó ở chỗ xuất phát lúc sáng.”

Vốn định gọi điện thoại cho Bella, nói cho cô biết mình sẽ về trước bữa tối, lại không tìm thấy di động. Sau đó mới nhớ tới buổi sáng lúc xem giờ, hình như đã tiện tay đặt nó lên tảng đá, lúc đi lại quên mang theo.

Di động không quan trọng, quan trọng là ... Tin nhắn bên trong. Vốn định dọn đồ trở về lấy, lại không nhớ được địa điểm cụ thể.

“Nếu không... thì dùng thần chú để nó bay tới?” Harry đang nhớ lại phép thuật này, nhưng lập tức bị cậu phủ định. Với phép thuật tăng vọt hiện giờ chỉ sợ cũng không thể đem thứ ở xa như vậy gọi tới đây, dù sao thì buổi sáng họ cũng đã đi mấy giờ lộ trình.

“Này, Harry, chờ một chút.” Edward buồn cười nhìn cậu, “Anh nhớ được chỗ đó. Anh đi lấy, chờ anh.”

“Quên đi, Edward. Em không muốn bởi vì chút chuyện nhỏ này mà chậm trễ thời gian hẹn hò của chúng ta, chỉ là di động mà thôi, chúng ta...” Harry còn chưa nói xong, đã bị anh cắt ngang.

“Rất nhanh thôi, nếu như là 1 mình anh. Harry, chờ anh nửa giờ, nhiều nhất là nửa giờ.” Dứt lời, anh đã biến mất.

Được rồi, chỉ là nửa giờ mà thôi. Harry không thể không thu hồi bàn tay chạm vào khoảng không, cúi đầu tiếp tục công việc Edward đang làm—— chuẩn bị dụng cụ nấu ăn, đương nhiên thức ăn chỉ chuẩn bị cho một mình cậu là đủ rồi.

Đã làm xong những công việc này, thời gian vẫn còn sớm, Harry ngẫu nhiên giương mắt thoáng nhìn cách đó không xa trên bờ biển bỗng nhiên nổi lên 1 gợn sóng không rõ ràng.

Sau đó một cảm giác làm cho người ta sau lưng phát lạnh nhảy mắt xâm nhập giác quan của cậu.

Cậu nhanh chóng đứng lên, nhìn bốn phía xung quanh. Đây là trực giác chiến đấu hình thành từ kiếp trước, cho dù sau mười mấy năm cũng không thoái hóa.

Nhưng chung quanh không có gì cả, ngoài tiếng gió và tiếng sóng biển, mọi thứ đều bình thường.

Chẳng lẽ là ảo giác sao? Ánh mắt của cậu lướt qua bãi đá bên cạnh, chuyển hướng tới đôi tình nhân đang hẹn hò cách đó không xa. Chỉ nhìn thoáng qua, liền nhanh chóng dời tầm mắt.

Bởi vì thần chú xem nhẹ, đôi tình nhân kia không nhìn cậu, có lẽ là nghĩ chung quanh không có người khác, thế nên bạo dạn ôm hôn, bắt đầu vuốt ve lẫn nhau.

Người đàn ông tóc nâu gần như thoát quần, nửa người dưới đã sẵn sàng ra trận, cô gái tóc đen phía dưới nửa người trên quần áo đều cởi ra, để lộ bộ ngực đầy đặn.

A, thời tiết này, địa điểm này, bọn họ vậy mà cũng không sợ lạnh, chẳng lẽ họ cũng có thần chú giữ ấm? Sức mạnh của ái tình quả nhiên vĩ đại, hoặc nên nói là sức mạnh của “Tình dục”.

Harry xấu hổ ngồi xổm xuống, bắt đầu dĩ nhún nhún vai.

Sau một lúc lâu, cậu chợt thấy không đúng, đột nhiên từ dưới tảng đá thò đầu ra.

Một cái bóng màu đen đột nhiên nhảy lên từ dưới mặt biển cách đôi tình nhân kia không xa, phát ra tiếng nước ầm ỹ, hướng về phía bờ biển lao tới.

Không đợi Harry kịp phản ứng, tiếng kêu thê lương thảm thiết đã truyền đến. Người đàn ông tóc nâu đã bay ra xa hơn mười mét, nửa người dưới lộ ra trong không khí, cổ nghiêng sang 1 bên, rõ ràng là bị bẻ gãy cổ.

Cô gái tóc đen thì trần truồng bị một người đàn ông xa lạ toàn thân quần áo ướt sũng, trên mặt lại có ánh sáng lấp lánh ôm lấy. Toàn thân cô gái run lên, vài giây sau liền hoàn toàn bất động.

Một mùi máu tươi theo gió biển truyền đến, kích thích khứu giác của Harry.

Ma cà rồng!

Harry phía sau lưng nhất thời bị mồ hôi lạnh làm ướt, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy ma cà rồng hút máu người.

Khi cậu còn chưa kịp phản ứng, đôi tình nhân kia cũng đã mất mạng.

Theo phản xạ định dùng 1 câu Protego, tên ma cà rồng xa lạ kia bỗng nhiên quay đầu, Harry lập tức đối diện một đôi mắt đỏ như máu.

“A, còn một người... Nhưng, hương vị càng hấp dẫn hơn...” Tên ma cà rồng xa lạ kia nhìn chăm chăm Harry, màu đỏ trong ánh mắt lóe ra lên sự đói khát, sau đó hắn tiện tay vứt cô gái không còn động đậy qua một bên, hướng về phía Harry đi tới.

Harry nắm chặt tay, chậm rãi đứng lên.

Trước đây, ở thế giới phép thuật cậu cũng đã từng gặp loại ánh mắt đỏ như máu hung tợn tàn nhẫn này, mà so với tên trước mặt càng tà ác điên cuồng hơn.

Đây là lần đầu tiên kể từ kiếp trước, cậu gặp phải loại đối thủ mà dù là tốc độ hay sức mạnh đều rất lớn này, trước kia cậu cũng từng đối phó Người sói, nhưng tốc độ của bọn chúng vẫn không bằng ma cà rồng của thế giới này. Hơn nữa chúng sau khi biến thành Người sói đều đánh mất lý trí, mà ma cà rồng ở thế giới này đều sinh vật có lý trí tinh táo.

Nhưng, cậu cũng không phải 1 thiếu niên mười bảy tuổi thật sự, kinh nghiệm chiến đấu lâu dài khiến cậu lập tức tỉnh táo lại. Việc đấu với Emmet chưa thực hiện được, rất nhiều phép thuật tấn công cũng không có cơ hội thực hành, lần này thì không thể thất bại.

Phù thủy chưa hẳn sẽ thua ma cà rồng, Harry nói khẽ với chính mình...

chuẩn bị xem phim hành động nha, ôm bắp rang nước ngọt sẵn đi

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Ma Cà Rồng Tấn Công

Câu thần chú độn thổ cần thời gian chuẩn bị rất dài, Harry biết tên ma cà rồng đói khát này chắc sẽ không cho cậu cơ hội. Hơn nữa quan trọng nhất là, cậu không biết làn da của ma cà rồng có khả năng chống lại phép thuật hay không, cậu gần như không hề sử dụng phép thuật gì với thành viên nhà Cullen.

Harry nhìn chăm chăm đối phương, đề ngừa hắn sẽ nhào tới bất cứ lúc nào.

Tên ma cà rồng xa lạ đang sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời nhech miệng cười, trong đôi mắt đỏ như máu càng tăng thêm đói khát, thậm chí còn có chút điên cuồng.

Tên ma cà rồng này, hoàn toàn không giống gia đình Cullen... Cậu không thể nói được là tên ma cà rồng trước mặt này cùng với kẻ khác có gì không giống, dù sao thì cậu chỉ gặp qua gia đình Cullen mà thôi.

Bề ngoài, Harry giả như đang hoảng sợ không ngừng lui về phía sau, thực ra mục đích của cậu là khu rừng phía sau kia, nơi đó ít nhất còn cây cối có thể làm lá chắn.

Một phù thủy thân thể “yếu ớt” khi không có bất kỳ thứ gì để che chắn mình đối mặt với sinh vật mạnh mẽ với tốc độ cực nhanh là rất nguy hiểm. Huống chi thần chú xem nhẹ và ẩn thân đối với sinh vật có thị giác, khứu giác, thính giác, cảm giác đều nhạy bén thì hoàn toàn không có tác dụng.

Nhưng tên ma cà rồng xa lạ này rõ ràng sẽ không cho cậu cơ hội lui đến chỗ khu rừng, gần như là trong chớp mắt, liền từ chỗ cách mấy chục mét nhảy qua, xuất hiện trước mặt Harry.

Chỉ có thể thấy cái bóng mờ, khiến Harry rất khó thích ứng. Cậu chưa bao giờ đối phó với kẻ thù có tốc độ di động nhanh như vậy, cậu thậm chí cảm thấy rằng tốc độ của đối phương tuyệt đối vượt qua đa số các thành viên nhà Cullen.

Impedimenta!

Ngay khi tên ma cà rồng lại gần Harry, nháy mắt đã bị một loại lá chắn vô hình trong không khí chặn lại, trên không trung bị đánh bật sang hướng khác, đụng vào tảng đá bên cạnh.

Thần chú cản trở được thi triển. Đồng thời tảng đá đã vỡ vụn, biến thành từng mảnh đá nhỏ.

“Hey, ngài ma cà rồng, ta cũng không phải là quả hồng mềm mại cho người nào nặn!” Harry hài hước nói, nhân cơ hội lui về phía khu rừng, đồng thời một cậu thần chú trời buộc đánh vào trên người ma cà rồng, hóa thành dây thừng đem hất trời chặt.

“Người là cái gì?” Ma cà rồng kinh ngạc nhìn cậu, hình như chưa bao giờ nghĩ tới có con người như thế.

“Bí mật.” Lại một câu thần chú đánh vào hất —— Táo lửa!(), ma cà rồng lập tức ngã xuống đất.

Vì quá đối phương bị trời, nên khi ngã xuống đất tư thế khá đặc biệt, Harry đột nhiên buồn cười: quả thực giống như là SM.

Nhưng cậu vẫn biết lần này là đối phương khinh thường, chỉ cần dùng sức một ít, tên ma cà rồng này có thể trực tiếp phá tan thần chú cản trở.

Nhưng cái cậu cần là khiến đối phương mất đi lý trí, cậu cần làm cho hất điên cuồng. Một ma cà rồng mất đi lý trí so với khi tỉnh táo dễ đối phó hơn.

Quả nhiên, khả năng kháng cự phép thuật của ma cà rồng so với con người mạnh hơn nhiều. Gần như một giây sau, thần chú Táo lửa! trên người hất đã mất hiệu quả, đôi mắt màu đỏ lập tức như muốn chảy ra máu.

Kế tiếp là 1 câu Stupety, chỉ có thể làm cho ánh mắt của hất mê mang một chút, liền lập tức tỉnh táo lại.

Điên cuồng và phản nộ có thể giúp chống cự lại thần chú hôn mê.

Ma cà rồng phản nộ rít gào một tiếng, dây thừng trên người bị đứt ra từng khúc, lại một lần nữa tấn công.

Tiếp tục dùng một cậu thần chú cản trở cũng chỉ có thể ngăn trở hất trong nháy mắt, đã bị hất trực tiếp vọt tới.

Harry phát hiện mình đã đánh giá quá thấp tốc độ của tên ma cà rồng này, hất trong nháy mắt đã tới trước mặt cậu khiến cho cậu thần chú kế tiếp suýt nữa là không dùng được.

Cậu gần như không thấy rõ bóng dáng hất, nhưng trực giác nhạy bén đã cứu cậu. Nghiêng người, phóng ra một câu Diffindo.

Bóng đen xẹt qua sát bờ vai của cậu, đụng phải thần chú ngã về sau, 1 câu Protego được phóng ra.

Lực va chạm thật lớn khiến cậu lăn hai vòng về phía sau khó khăn lắm mới dừng lại được, nhưng đã khiến cho cậu tiếp cận ven rừng.

Cậu bắt chước phía sau, trực tiếp nhào về phía rừng rậm, trốn đến phía sau một cây đại thụ.

Gần như ngay lập tức, thân thể ma cà rồng đánh vào cái cây Harry đang trốn.

“Răng rắc” một tiếng, thân cây liền bị bẻ gãy, Harry chật vật nhảy sang bên kia, lại dùng “Diffindo”.

Do phép thuật, quần áo của ma cà rồng tan thành từng mảnh, lộ ra nửa người trên trần trụi, sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Harry phát hiện này phép thuật tấn công không tính là đã tăng cường sức mạnh, đối với ma cà rồng cũng không phải không có tổn hại, nhìn thấy làn da cứng rắn như gốm sứ nứt ra 1 cái khe, rồi lại khôi phục với tốc độ cực nhanh.

Cậu biết mình có lẽ nên dùng nghệ thuật hắc ám, nhưng những thứ này kiếp trước đều là phép thuật rất ít dùng đến, Harry đến bây giờ vẫn chưa có cơ hội luyện tập. Trải qua mười mấy năm bỏ dở, cậu hoàn toàn không thể phản ứng nhanh chóng để nhớ ra câu thần chú rốt cuộc là cái gì, càng thêm không thể thực hiện thần chú vô thanh, dù sao thì nhẫn trong tay thật sự không thể hoàn toàn thay thế địa vị của đũa phép. Trong khi đó một vài phép thuật trong cuộc sống, hay phép thuật để lừa gạt thì lại thuộc lòng, chỉ không có hiệu quả nhiều với tên ma cà rồng điên cuồng này mà thôi. Đến cả thần chú nguyên rủa không thể tha thứ, cậu còn không xác định được là có thể khiến nó xuất hiện lại trên thế giới này hay không.

Nhưng những loại phép thuật này cũng có cái lợi. Vì uy lực nhỏ, không tiếng động không ánh sáng, tên ma cà rồng này cũng khó tránh được, nếu như dùng loại thần chú phát ra ánh sáng, cậu sợ rằng với tốc độ của đối phương, mình hoàn toàn không đánh trúng hất được.

Harry đứng lên cảm thấy được hai má và sau gáy có một chút đau, đưa tay vừa sờ, tay đã đầy máu, có lẽ là vừa rồi lúc tránh né, bị đá trên mặt đất làm bị thương.

Bởi vì máu của cậu, ma cà rồng lại phát ra tiếng rít gào, màu đỏ trong mắt, càng thêm phần nộ và điên cuồng.

Hắn hoàn toàn mất đi lý trí, ý nghĩ này mới vừa xuất hiện ở trong đầu, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện bóng đen, khiến Harry không kịp dùng thần chú đã bị đánh bay.

Nhưng Protego cũng giúp cậu không bị thương gì nặng. Vừa rơi xuống đất, Harry xoay người né tránh thân cây to lớn mà tên ma cà rồng kia ném tới.

“Xua đuổi!”

Tên ma cà rồng vừa nhảy lên đã bị đánh bay ra ngoài, đụng gãy một cây đại thụ phía sau.

Một câu thần chú thành linh xuất hiện trong đầu Harry.

“Cắt sâu mãi mãi!” “Cắt sâu mãi mãi!” “Cắt sâu mãi mãi!”()

Ba câu thần chú đánh vào cùng một chỗ, ma cà rồng còn chưa kịp đứng lên đã đau đớn kêu rên, đồng thời một thứ màu trắng đã bay ra, rớt xuống nơi cách Harry không xa.

Đó là một cánh tay, tái nhợt giống như được làm từ thạch cao. Nó nằm trên mặt đất, nơi bị cắt không có...chút vết máu nào, ngón tay thì vẫn còn chậm rãi nấp máu.

Liên tục dùng “Cắt sâu mãi mãi”, Harry cắt đứt chân trái của hắn.

Mất đi một cái cánh tay cùng chân trái ma cà rồng đứng không vững, té trên mặt đất.

A, trời ạ, cảm tạ Hoàng Tử Lai, phép thuật của hắn luôn rất hữu dụng. Ba lượt ”Cắt sâu mãi mãi“, có thể trực tiếp cắt rời ma cà rồng. Sớm nhớ đến phép thuật này, hoặc trực tiếp dùng Avada Kedavra có thể càng dễ dàng hơn, Harry lại nghĩ, rốt cục nhẹ nhàng thờ ra.

Mới vừa trầm tĩnh lại, cậu liền cảm giác toàn thân như nhũn ra, trái tim thỉnh thoảng kịch liệt nhảy lên, quần áo đều bị ướt đầm mồ hôi. Bởi vì phòng ngự kịp thời nên trên người không chịu vết thương gì lớn, nhưng trên mặt đất tránh né 1 lúc lâu không thể tránh khỏi bị nhánh cây và đất đá làm trầy xước, bị mồ hôi chảy vào, đau đến mức khiến cậu nhăn nhó miệng.

Nhìn thấy cánh tay và cái chân vẫn còn cử động của ma cà rồng, một cảm giác ghê tởm trào ra trong dạ dày.

“Harry!” Một giọng nam quen thuộc truyền vào trong tai, rất vội vàng và sợ hãi.

Edward... Harry theo phản xạ quay đầu, lại thấy ánh mắt hoảng sợ của anh khi đang chạy đến từ đằng xa.

“Cẩn thận!”

Harry lập tức quay đầu lại, một cái bóng đen nháy mắt xuất hiện trên đỉnh đầu cậu, còn chưa kịp phản ứng thì đã nhanh chóng bị 1 lực mạnh đánh tới.

Cậu thấy hoa mắt, thì đã bay ra ngoài.

Trong đầu hiện lên một ý niệm, không ngờ bị thương như thế mà vẫn chưa mất đi năng lực chiến đấu, cậu đã quá coi thường sức sống của ma cà rồng.

Harry cảm thấy phía sau lưng của mình đánh vào cái gì cứng rắn, có lẽ là trên cây khô, hoặc là hòn đá, trên người cũng không đau.

Cậu biết phép thuật vẫn còn hiệu quả.

Nhưng Protego thì từ lần đầu tiên bị va chạm đã mất hiệu lực, thân thể cậu vẫn ở trên không trung, sau đó bị bắn ngược xuống đất.

Mất đi phép thuật bảo hộ cơ thể con người quả nhiên rất yếu ớt, khi rơi xuống đất Harry cảm giác toàn bộ nội tạng như muốn rơi ra ngoài. Đau nhất là ở miệng, khi tiếp xúc trực tiếp với mặt đất, cậu đã cắn trúng lưỡi của mình. Mùi máu tươi lập tức che kín cả khoang miệng, đau đến trước mắt cậu tối sầm, nước mắt trào ra.

Thì ra gãy xương cũng không đau lắm, vẫn có thể chịu được, đau nhất chính là cắn đầu lưỡi của mình!

Cậu che miệng lại, rên rỉ, ngay sau đó, liền nghe được tiếng gầm gừ phần nộ của Edward.

Cố sức mở mắt ra, thấy trên mặt đất đầy những mảnh vụn màu trắng, cậu lập tức nhận ra đó là tên ma cà rồng vừa rồi đã tấn công cậu, hắn đã bị Edward xé thành mảnh nhỏ.

“Này..., Harry, em... sao rồi?” Giọng nói vội vàng sợ hãi của Edward vang lên.

Anh ngồi xổm xuống bên cạnh Harry, đưa tay vuốt ve mái tóc đen ướt sũng của cậu, nhưng không dám tùy tiện đụng chạm bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể cậu, anh không biết cậu bị thương ở đâu, dù sao thì bị thương nội tạng và gãy xương cũng không thể tùy tiện di động.

Harry là lần đầu tiên chứng kiến Edward sợ hãi như thế, cậu nắm tay anh, ngay sau đó liền bị anh nắm chặt.

Mới vừa hé miệng muốn nói chuyện, lại cảm thấy được con đầu ở đầu lưỡi, Harry hít thật sâu, lời nói trực tiếp bị nghẹn ở cổ họng.

“Không ——” Đôi mắt màu vàng của Edward đã muốn biến thành màu đen, tràn đầy điên cuồng và vội vàng.

Anh đưa tay che lại miệng Harry, đầu ngón tay tái nhợt lạnh lẽo lập tức dính đầy máu tươi.

Harry liền biết máu đã theo khoe miệng chảy ra.

Edward giống như đột nhiên nhớ tới gì đó, trở mình lấy điện thoại ra.

Harry thấy anh gọi chính là điện thoại cấp cứu.

A, trời ạ, Edward nhất định cho rằng nội tạng của mình bị vỡ, hoặc là xương sườn đâm vào nơi nào đó. Bởi vì tình trạng này máu cũng sẽ theo miệng chảy ra.

Mặc dù sau khi thần chú bảo hộ bị mất hiệu lực, cậu bị ném xuống đất, nhưng với độ cao đó vẫn không đủ làm cho cậu bị gãy xương. Cậu rất muốn nói cho anh biết mình không sao, toàn thân trên dưới bị thương nặng nhất chính là đầu lưỡi, là do tự mình cắn trúng, đáng tiếc cậu hoàn toàn không nói được.

Dưới tình thế cấp bách, Harry bất chấp toàn thân xương cốt còn đang đau, cả người ngồi dậy, rồi bỏ nhào vào phía sau Edward, giang hai cánh tay ôm lấy anh, cắt ngang cuộc điện thoại của anh.

“Harry?” Edward kinh ngạc nhìn cậu, vươn tay cánh tay ôm lấy cậu, “Đừng lộn xộn, trời ạ, em không sao chứ?”

“Đương nhiên...” Harry mơ hồ không rõ nói, nhưng lập tức đụng phải vết thương trên đầu lưỡi, phải hít sâu một hơi, nước mắt cũng tràn ra. Tuy rằng vốn là phản ứng sinh lý, nhưng vẫn khiến Harry rất buồn bực.

“Vết thương của em là ở đầu lưỡi ư?” Edward thật cẩn thận hỏi.

Harry đáng thương gật gật đầu, nhưng ngay sau đó cậu đã bị ôm vào trong ***g ngực lạnh lẽo cứng rắn, lực ôm rất lớn khiến cho toàn thân xương cốt của cậu đều phát ra tiếng rắc rắc cảnh báo.

“A, trời ạ, anh sao có thể rời khỏi em chứ? Harry... Anh thật sự không thể tưởng được làm thế nào để sống trong 1 thế giới không có em!” Edward nhấc đầu chôn ở hõm vai cậu, hơi thở lạnh lẽo dồn dập phả trên làn da cậu, đem sự sợ hãi và vui sướng truyền đạt từ trong lòng anh.

Harry muốn Edward thoải mái hơn nên định nói: này, Edward, em hiện tại sống rất khỏe mạnh, hơn nữa em suýt chút là đã giết được một con ma cà rồng!

Nhưng cậu không thể mở miệng, cho nên cũng sẽ không tránh cái ôm gần như đau khổ của chàng bạn trai ma cà rồng, chỉ thở dài thật sâu dưới đáy lòng, vươn tay ra ôm lấy cổ anh, như an ủi mà vuốt ve phía sau lưng của anh.

Không lâu sau, Harry cảm thấy hô hấp của mình có chút khó khăn, tiếp tục như vậy, cậu sẽ chết ở chỗ này mất.

Cậu dùng hai tay lôi kéo tóc của anh, ý bảo anh buông mình ra.

Nhưng Edward lại toàn thân cứng đờ, lập tức ngẩng đầu, đẩy Harry ra, cảnh giác nhìn bên kia rừng rậm.

Sao vậy? Harry nghi hoặc nhìn anh.

Edward đột nhiên đứng lên, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc: “Chúng ta rời nơi này! Mau, Harry!”

Tuy rằng không biết Edward đã phát hiện cái gì, nhưng Harry biết anh đang chỉ chính là độn thổ, vì thế cậu thần chú buột miệng nói ra.

Phép thuật này gần như không có bất kỳ phù thủy nào có thể dùng theo kiểu vô thanh, đầu lưỡi kịch liệt đau đớn, khiến cậu không thể phun ra câu thần chú rõ ràng, thử vài lần đều không thành công.

Vì thế cậu vội vàng lôi kéo quần áo Edward, dùng động tác tay ý bảo chạy đi.

“Đã muộn! Harry.” Edward đưa cậu ra phía sau, nhìn chằm chằm bên kia rừng rậm.

Tìm Harry lại khẩn trương, cậu nhận cơ hội thi triển thần chú cảnh giới. Sau đó cậu thần chú nói cho cậu biết, cách đó mấy trăm thước ít nhất có bốn năm sinh vật dùng tốc độ cực nhanh tiếp cận nơi này, hơn nữa bọn họ tuyệt đối không phải con người.

Chú giải:

() câu này cũng y như mấy chương lúc tình tò ý, anh Ed suốt nữa là bị rùi á=))

()Đây là câu thần chú mà trong cuốn 6 của HP, bạn Malfoy đã vinh dự thử qua, đoạn trong phòng vệ sinh nữ của con ma khóc nhè ý^^

Đúng là gay cấn nha, hơn mấy chương hành động trước, mà từ nay sẽ càng có nhiều pha phim hành động thót tim thế này na

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Đội Chấp Pháp

Harry vô cùng khản trương, hiện tại cậu không thể niệm chú, chỉ có thể sử dụng thần chú vô thanh, nhưng những phép thuật này uy lực không đủ để đối phó ma cà rồng.

Biểu cảm của Edward rất nghiêm túc, âm trầm, căng cứng, giống một pho tượng lạnh lẽo.

“Nghe này, Harry, bọn họ đã nghe được mùi của chúng ta. Bây giờ em hãy xóa sạch máu trên người đi, quan trọng nhất là, đừng bao giờ để bọn họ biết em là phù thủy.”

Giọng Edward nghe vô cùng lạnh lẽo, nhưng Harry biết Edward đang rất khản trương, bởi vì anh đang nắm chặt lấy cổ tay cậu, gần như muốn bẻ gãy nó. Thêm vào đó là vẻ mặt của anh và giọng nói, thì có lẽ đã biết người đến là ai.

Nhưng mặc kệ là ai tới, không nghi ngờ gì về việc, Edward cho rằng bọn họ có tính uy hiếp, hơn nữa còn khó giải quyết.

Harry đối với thần chú trị liệu cũng không thuần thục nên chỉ có thể vội vàng thi triển một câu “Úm ba la chà rửa!”, phép thuật thường thức như vậy thì không cần niệm chú.

Trên mặt, trên tay nơi lộ ra bên dưới quần áo có một chút trầy da, nhưng vết thương cũng không sâu, vừa rồi đã không còn chảy máu, “Úm ba la chà rửa!” xong thì chỉ còn lại có một chút vết máu sẫm màu.

Còn vết thương trên đầu lưỡi, Harry hạ quyết tâm không há miệng.

Sau đó Edward buông tay cậu ra, đem cậu đẩy sang một bên.

Gần như 1 giây sau đó, giữa rừng cây dày đặc liền xuất hiện vài bóng người mơ hồ.

Bọn họ có bốn người, hình như đều khoác áo choàng màu đen, lấy tốc độ cực nhanh xuyên qua rừng cây, tư thế quỷ dị nhưng rất tao nhã ung dung. Ánh nắng buổi chiều xuyên qua cành cây chiếu xuống, phiêu động trên vạt áo của họ, nhìn giống như 1 nhóm u linh.

Ngay lúc Harry vừa thấy họ, những người mặc đồ đen kia đã xuất hiện ở nơi cách 2 người khoảng 5 mét.

Đối mặt với Edward, bọn họ dừng lại, người ở giữa kia kéo mũ trùm xuống lộ ra 2 má sáng lấp lánh như kim cương.

Harry nheo mắt lại. Quả nhiên, bọn họ cũng là ma cà rồng.

Cậu cảm thấy vừa nhận ra người đến, thân thể Edward càng thêm cứng ngắc, hiển nhiên, anh biết hắn ta, hơn nữa còn rất e ngại người trước mắt này.

“Người là... Ta nghĩ chúng ta đã gặp nhau, người là thành viên nhà Cullen đúng không? Gia tộc có màu mắt vàng.” Nói chuyện chính là ma cà rồng xinh đẹp trẻ trung với mái tóc đen đang đứng ở giữa. Hắn nhìn qua thì còn nhỏ hơn tuổi hiện tại của Harry 1 chút, có khuôn mặt xinh đẹp như thiên sứ, giống như 1 thiếu niên quý tộc quý thời Trung Cổ bước ra từ tranh.

Khuôn mặt như thế rất dễ làm cho người ta có cảm tình, nhưng Harry biết đối phương cũng không phải là người lương thiện. Cậu nhanh chóng chú ý tới màu mắt của hắn ta cũng là màu đỏ, tuy rằng không phải màu máu tươi giống như tên ma cà rồng vừa rồi đã tấn công cậu, mà là màu đen bao lấy con ngươi màu đỏ, khiến hắn trông có vẻ càng thêm lý trí và lạnh khốc, cũng càng làm cho người ta cảm thấy lạnh cả người.

Đôi mắt hắn chuyển động, nhìn lướt qua những mảnh màu trắng rải rác trên mặt đất, nghi hoặc mà cảnh giác đánh giá Harry và Edward.

Cùng lúc đó, ba người đứng ở phía sau hắn cũng đồng thời kéo mũ trùm xuống, quả nhiên đều là ánh sáng lấp lánh như kim cương trên khuôn mặt cùng với đôi mắt màu đỏ quỷ dị.

“Đúng vậy, không ngờ người còn nhớ rõ ta, Alec.” Giọng nói của Edward lạnh lẽo không hề phập phồng từ miệng tràn ra, “Như vậy, lần này Đội Chấp Pháp là người dẫn đầu ư? Các người xuất hiện ở đây là vì ma cà rồng mới sinh này sao?”

Đội Chấp Pháp? Ma cà rồng cũng có Đội Chấp Pháp?

Harry trong đầu lập tức hiện lên từ “Thần sáng”, có lẽ ý nghĩa cũng không khác nhau nhiều, nhưng Edward vì sao lại e ngại bọn họ như thế. Hơn nữa quần áo bọn họ khô ráo như vậy, không thể nào là từ bờ biển tới đây, chắc chắn là từ vùng núi ở khu bảo tồn mà tới.

“Đương nhiên, chúng ta truy lùng hán đến nơi này. Ở Spokane, đã giết chết hơn hai mươi con người, hơn nữa nhóm của hán sau khi giết người cũng không xử lý hậu quả. Nên đã khiến cho cảnh sát của con người chú ý. Xem ra, hôm nay hán lại giết hai người...” Ma cà rồng tóc đen được xưng là Alec nhìn chăm chăm Edward hồ hững nói, giống như tội của tên ma cà rồng đã bị xé thành mảnh nhỏ kia không phải vì giết hơn hai mươi con người, mà là không dọn dẹp hậu quả, do đó khiến cho con người chú ý.

“Đúng vậy.” Edward nhàn nhạt đáp lại.

Alec giống như bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, cười tươi: “A, ta nhớ ra rồi, người tên là Edward, Edward Cullen —— con trai của Carlisle. Người từng đến Italy, ta ở thành phố Volterra đã từng gặp người.”

“Đúng vậy, vào mười mấy năm trước, ta cùng Carlisle từng đi thăm gia tộc Volturi.” Edward không chút biểu cảm trả lời, dường như cũng không vì đối phương mỉm cười mà thả lỏng cảnh giác.

Thì ra bọn họ là người của gia tộc Volturi, gia tộc nắm giữ quyền lực to lớn trong thế giới ma cà rồng cũng tương đương như hoàng tộc, hơn nữa gia tộc bọn họ có thể có quan hệ tới lịch sử của phù thủy. Nhưng điều khiến Harry đề ý chính là, tuy rằng nghe nói Carlisle cùng thủ lĩnh của bọn họ từng ở chung một đoạn thời gian, nhưng giữa Edward và Alec lại nồng nặc mùi thuốc súng, biểu hiện quan hệ của bọn họ cũng không phải đơn giản như vậy.

“A, ta nghĩ người nhất định từng gặp Aro, ngài nói rằng rất nhớ Carlisle, cho dù trước đó ông ta từng tới thăm ngài, còn mượn thư viện.”

“Không, ta tuy rằng từng tới đó, nhưng chưa từng gặp qua chủ nhân Aro của người, Alec.”

“Thật đáng tiếc.” Alec khẽ lắc đầu, sau đó hán chuyển hướng sang nhìn Harry đang ở bên cạnh Edward, dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn cậu, “Vậy còn, hán là ai? Con người, thức ăn, hay là người chứng kiến? Người nên biết quy cũ của chúng ta, khi đối xử với con người tình cờ biết thân phận của chúng ta.”

Lúc này, Harry đang ngoan ngoãn sắm vai 1 thiếu niên con người bình thường. Thoáng nhìn ánh mắt Alec, cậu lập tức bày ra bộ dáng vô cùng hoảng sợ dòi tằm mắt đi. Trên đầu lưỡi truyền đến đau đớn kịch liệt khiến mặt của cậu hơi vặn vẹo, khiến cho hình tượng như đang chịu hoảng sợ cực độ càng thêm giống.

“Không phải! Chuyện đó và người không liên quan, Alec. Chức trách của người chính là tên mới sinh kia không phải sao?” Edward lập tức phản bác nói, “Thiếu niên con người này đồng hành của ta, hơn nữa cậu ấy sẽ không tiết lộ bí mật của chúng ta.”

“... Đương nhiên, người biết là tốt rồi, mặc kệ —— các người là quan hệ như thế nào. Có lẽ, 1 thời gian nữa ta sẽ có thể gặp mặt thành viên mới của gia tộc các người.” Alec quay đầu nhìn chăm chăm Harry trong chốc lát, đây ám chỉ nói.

Sau đó hán dòi tằm mắt, giống như thiếu niên con người này rất bình thường không có gì đáng để hán chú ý, cho dù cậu và gia đình Cullen có quan hệ.

Edward giống như hơi nhẹ nhàng thờ ra, thối lui đến bên cạnh Harry, nhưng vẫn như trước không mất đi cảnh giác.

Được rồi, có vẻ nguy cơ tạm thời được giải trừ, Harry yên lặng nghĩ.

“Đã vậy, còn chờ gì nữa?” Alec ánh mắt dừng ở ba đội viên của mình, “Xử lý 2 thi thể con người trên bờ biển kia và cả tên mới sinh này đi.” Hán nói chuyện như đang xử lý vài thứ vật vãnh, rất lãnh đạm tùy ý.

2 tên ma cà rồng nhanh chóng tới bờ biển, đem hai thi thể nửa người trần trụi ném rất xa ra biển. Mùa này gió sẽ làm cho thi thể bọn họ hướng ra xa bờ, có thể mọi người cả đời cũng sẽ không phát hiện thi thể của bọn họ nữa.

Harry có chút không đành lòng dòi ánh mắt. Bọn họ đã chết rồi, mà cậu vẫn cứu không được bọn họ.

Thất lực bị siết chặt, là cánh tay cứng rắn lạnh lẽo của Edward.

Hình như không muốn bị Alec thấy, anh chỉ nhẹ nhàng ôm một chút, liền dòi cánh tay.

Ít nhất mình vẫn còn may là hàng dự trữ của tên kia. Không cần thận chạm phải miệng vết thương ở đầu lưỡi, Harry hít sâu một hơi.

Edward có chút lo lắng nhìn cậu, Harry buồn bực hướng sang phía anh quệt quệt khóe môi.

Alec mang theo thành viên còn lại của Đội Chấp Pháp từ trên người lấy ra một thứ không biết là cái gì rồi ném xuống đất.

Vẫn chưa kịp nhìn kỹ, Harry lại cảm thấy Edward lôi kéo cậu nhanh chóng lui về sau mấy bước.

Tiếp theo, 1 luồng nhiệt ập vào mặt, ngọn lửa màu đỏ hiện ra trong không khí, cao hơn nửa người, thiêu hủy những mảnh nhỏ màu trắng đã tụ tập thành một cụm trên mặt đất.

Trong không khí lập tức xuất hiện làn khói màu đen, mang mùi khó ngửi.

Trong nháy mắt, Harry giống như thấy được tên ma cà rồng mới sinh kia đang rít gào giãy dụa trong ngọn lửa, rồi hóa thành tro tàn.

Thì ra phải dùng lửa mới có thể tiêu diệt bọn họ sao? Dù ngọn lửa của cậu cũng có thể làm được hiệu quả như vậy, nhưng điều kiện tiên quyết là ma cà rồng phải mất đi năng lực hành động, nếu không bọn họ lập tức có thể nhào tới từ trong ngọn lửa.

Đám khói khó ngửi này khiến Harry cảm thấy ghê tởm, nhất là khi cậu nghĩ tới đám khói kia là do thiêu hủy cái gì mà có. Dạ dày cậu co rúm hai cái, đưa tay nắm lấy cánh tay Edward.

vô cùng cáo lỗi nhưng có lẽ từ bây giờ ta chỉ up 1 tuần 1 chương mà thôi, các nàng thông cảm cho ta, ta không có time, đành chịu, khi nào ta rảnh hơn thì sẽ có gắng quay lại 1 tuần 2 chương

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Đường Về (Nhất)

Ánh lửa nhấp nháy cùng với làn khói màu đen, trước đồng lửa, ánh sáng trên làn da của nhóm ma cà rồng bắt đầu dường như hơi mờ nhạt. Thân thể của bọn họ đứng thẳng, im lặng nhìn đồng lửa thiêu đốt, có vẻ vô cùng lãnh khốc.

Harry dời mắt, cổ hết sức ngừng thở, để không ngửi thấy mùi gay mũi kia, trên cổ tay lại bỗng nhiên bị siết chặt. Không cần nhìn cũng biết là Edward đang nắm lấy tay cậu.

“Như vậy, tất cả chuyện này đã xong.” Cậu nghe thấy Edward không chút tình cảm nói, “Alec, không phiền chúng ta rời đi trước chứ? Còn nữa, bên kia dưới vách núi có 1 nhóm đang leo núi, bọn họ sẽ chú ý khói ở đây.”

“Cảm ơn nhắc nhở.” Đôi mắt màu đỏ của Alec chuyển động đảo qua Harry, rồi sau đó dừng trên người Edward, tao nhã mà thông thả mở miệng nói, “Còn nữa, Edward, ta phải nói thêm là, ví dụ về ma cà rồng và con người ở cùng nhau không nhiều lắm nhưng cũng không tính là ít. Nhưng nếu coi trọng... tình nhân của người, nếu có một ngày hãn tiết lộ bí mật của chúng ta...”

Theo một ít bộ phim, hay trong truyền thuyết, tình nhân là con người của ma cà rồng đại đa số chỉ là đồ chơi. Harry tin chắc khi Alec nhắc tới “tình nhân”, cũng như cách đối xử với cậu, bởi vì cậu thấy được ánh mắt hân hoan hiện sự khinh miệt.

“Không cần lo lắng!” Edward lạnh lùng nói, màu mắt vàng nhìn thẳng vào con người màu đỏ của Alec.

“Được rồi, chỉ là thiện ý nhắc nhở. Hoặc nên nói, người thật sự nên biến thiếu niên con người này thành người nhà của người...” Alec dừng một chút, chấm dứt đề tài này, “Còn nữa, thay ta hỏi thăm Carlisle.”

“Đương nhiên.” Edward hồi đáp, lời kéo Harry lui về phía sau tới hướng ngược lại đi đến.

Edward không nói lời nào, chỉ bay nhanh đi, Harry bị anh mang đi có hơi vất vả. Anh cũng không trực tiếp cõng cậu, bởi vì bọn họ vẫn chưa thoát khỏi phạm vi khứu giác của nhóm ma cà rồng thuộc gia tộc Volturi.

Ma cà rồng tóc đen tên Alec kia nhìn có vẻ thân thiết, nhưng Harry lại phát hiện gương mặt như thiên sứ của hắn rất lạnh khốc vô tình. Giống như chủng tộc có màu mắt đỏ mới thật sự là ma cà rồng, miệt thị con người, tao nhã mà tàn nhẫn.

Theo ý nào đó, màu mắt vàng như gia đình Cullen mới là ngoại tộc hiếm thấy trong giới ma cà rồng.

Khi Alec dùng đôi mắt màu đỏ quý giá kia mang theo ý xem xét nhìn Harry thì suyết chút nữa cậu đã nhận không được thi triển 1 câu Protego cho mình. Hơn nữa Edward lại e ngại hân như thế, đã nói lên rằng hắn có sức mạnh mà Edward phải dè chừng.

Nhưng hiện tại giống như đã không còn nguy hiểm, Đội Chấp Pháp đến từ gia tộc Volturi cũng không làm khó 2 người, tuy rằng người dẫn đầu đội của họ liên tiếp đề nghị Edward giải quyết mình.

Như vậy, Edward rốt cuộc đang lo lắng cái gì?

Cho dù đã muốn cách rất xa, Harry vẫn cảm được cảm xúc buồn bực của anh. Từ góc độ này mà nhìn, ánh mắt Edward trông rỗng nhìn về phía trước, khuôn mặt đẹp trai có vẻ vô cùng lạnh lẽo.

Được rồi, anh lại đang giận dỗi, Harry bắt đầu đi liếc mắt nhìn. Cậu rất hiểu chàng bạn trai ma cà rồng, Edward khẳng định càng tự trách chuyện hôm nay cậu gặp phải, hơn nữa bởi vậy mà lâm vào cảm xúc mâu thuẫn và tức giận của chính mình.

Vì thế, cậu kéo tay anh, mơ hồ không rõ kêu tên của anh, sau đó lại đi động tới vết thương ở lưỡi mà không ngừng hít lấy khí lạnh.

Nghe được tiếng của Harry, Edward đột nhiên dừng bước xoay người lại, nhìn chăm chăm Harry, giống như đã dùng hết sức mình.

Ngay lúc Harry gần như nhịn không được mở to mắt nhìn thì ánh mắt Edward bỗng nhiên dịu xuống.

Anh vươn tay vuốt ve vết thương trên mặt Harry, thấp giọng nói: “Em không nên gặp phải những chuyện này, Harry. Nếu hôm nay anh không mang theo em tới đây...” Lời nói của anh mang theo chút tự trách nào đó.

Đây không phải là lỗi của anh! Harry dưới đáy lòng lớn tiếng phản bác. Nhưng bất hạnh là không có cách nào mở miệng, chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn anh, trong có vẻ như hận không thể nhào tới cắn anh 1 cái.

Giống như bị biểu cảm của Harry chọc cười, biểu tình của anh thả lỏng 1 chút.

Edward kéo tay cậu nói: “Vết thương của em sao rồi? Hay là, để anh nhìn xem đầu lưỡi của em”

Harry gật gật đầu, rồi lại lắc đầu, làm ra vẻ mặt buồn khổ. Là một phù thủy, từng rất có sức chiến đấu—— cho dù đó là chuyện của hơn 10 năm về trước —— bởi vì ngã sấp xuống mà không cẩn thận cắn bị thương đầu lưỡi của mình, do đó mất đi khả năng nói chuyện...

A, chuyện này nhất định sẽ làm cho người khác cười đến rụng răng, Harry uể oải nghĩ.

“Đau lắm sao? Đừng lo, Harry, nhóm của Carlisle lập tức đến.” Giống như đã hiểu lầm về mặt của cậu, Edward lo lắng mở miệng nói.

Nhóm Carlisle làm thế nào mà đến? Harry nghi hoặc nhìn anh.

Nhìn ra nghi vấn của Harry, Edward giải thích nói: “Đúng vậy là Alice. Anh mới vừa ở nơi cắm trại tìm được điện thoại của em, liền nhận được điện thoại của Alice. Cô ấy nói họ đang đang tới chỗ chúng ta, bởi vì cô ấy thấy được...” Nói tới chỗ này, mặt của anh lại căng thẳng, “Cô ấy thấy được một ma cà rồng mới sinh không biết kiêng dè giết chết 1 đôi tình nhân đang làm tình trên bờ biển và Đội Chấp Pháp của gia tộc Volturi cũng đến. Nhưng cô ấy lại không nhìn thấy em, bởi vì một khi em sử dụng phép thuật, cô ấy sẽ không thể thấy được những thứ liên quan tới em. Do đó, cô ấy rất lo lắng, cho nên gọi điện thoại cho anh.”

Vì thế anh mới nhanh chóng trở về sao?

Vừa nói đến đó thì đúng là Edward thật sự đã trở về sớm hơn so với thời gian đã nói.

Ngước mắt lên thì anh đang nhìn cậu thật sâu.

Harry khụ một tiếng, có chút ngượng ngùng quay đi.

Nhưng Edward lại vươn tay nâng mặt của cậu, kéo cậu về phía mình, tốc độ nhanh tới mức Harry hoàn toàn không kịp phản ứng.

Trong nháy mắt đó, Harry cho là anh muốn hôn cậu, suýt chút nữa đã thuận thế nhắm mắt lại.

Đáng tiếc Edward chỉ yêu cầu xem miệng vết thương trên đầu lưỡi mà thôi.

“Này, để anh xem vết thương của em, anh xin em đó, Harry. Hoặc là... em biết anh có biện pháp mà, em sẽ không muốn anh dùng sức mạnh để bức ép đâu.” Biểu cảm của anh chuyển từ khẩn cầu sang uy hiếp.

Em biết anh có thể dễ dàng mở hàm răng của em ra, nhưng em hi vọng anh không phải dùng ngón tay mà là dùng đầu lưỡi. Harry dưới đáy lòng oán hận, nhưng vẫn bắt đầu há miệng ra.

Vài giây đồng hồ sau, Edward dùng biểu cảm nghiêm túc nói: “Rất nghiêm trọng... Trời ạ, Harry, anh hoài nghi rằng của em có phải cũng cứng như của ma cà rồng hay không, em muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình sao?”

Đây không phải lỗi của em, Harry bắt mắt nhìn anh, quyết định không bình luận gì với lời anh nói.

Tiếng động cơ xe cắt ngang sự đối diện yên lặng của họ, mấy chiếc xe của gia đình Cullen đồng thời xuất hiện tại rừng cây bên cạnh.

Bởi vì là ban ngày, bọn họ không dám một mình chạy ở trên đường lớn, chỉ có thể lái xe tới.

“Harry!” Người đầu tiên xuống xe chính là —— Alice Cullen.

Cô nhìn cậu ... từ trên xuống dưới, thấy trên mặt cậu là miệng vết thương nhọt nhọt và dính đầy bùn đất, lá cây trên quần áo, trên mặt lộ ra biểu cảm may mắn.

Cô đi tới ôm cậu: “Cậu đã bị tấn công, phải không? Trời ạ, cảm ơn trời đất, cậu không sao. Ý tớ là, vết thương của cậu hình như không có gì đáng ngại.”

Bị Alice dùng cánh tay nhỏ nhấn mạnh mẽ ôm lấy, Harry cũng đưa tay ôm cô, có chút cảm động gật gật đầu.

“Này, cậu bé phù thủy, tại sao không nói chuyện. Sợ sao?” Emmet đi tới cười toét miệng với cậu.

Mặc dù biết lời của Emmet không có ác ý, nhưng Harry vẫn cảm thấy cách quan tâm của anh chàng cao to này khiến anh ta trông có vẻ giống ma cà rồng bất lịch sự nhất thế giới.

Vì thế, cậu liếc mắt không để ý tới anh ta.

May mắn chính là, Edward cũng không có ý định mặc kệ anh em mình khi để người yêu không thể mở miệng nói chuyện của anh. Anh mất hứng trừng mắt nhìn Emmet một cái, nói: “Harry cần bị thương đầu gối, không thể nói chuyện.”

Emmet nhất thời kinh ngạc nhìn Harry, sau đó loại kinh ngạc này nhanh chóng chuyển thành tiếng cười trộm: “Này, chẳng lẽ cậu toàn thân trên dưới bị thương nặng nhất đúng là đầu gối sao?”

Một câu trúng đích.

Harry uể oải cuối đầu, cậu không muốn để cho người nhà Edward biết tin tức mất mặt này, nhất là Emmet. Bởi vì anh ta thường xuyên lấy chuyện giễu cợt Harry làm vui.

Nhưng, bây giờ tất cả đều chậm rồi...

mỗi tuần 1 chương đúng là hơi ít nhưng ta cũng đành chịu thôi, không có time na, đi làm 1 ngày về là chỉ muốn ngủ thôi, mệt na, có lẽ ghi nào quen việc hơn sẽ đỡ>”

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Đường Về (Nhị)

“Này, Harry, ta nghĩ, cũng không nghiêm trọng phải không? Cần ta xem cho cháu không?” Giọng nói ôn hòa của Carlisle vang lên.

Harry lắc đầu, cậu bây giờ càng cần tìm một nơi thích hợp vì chính mình thi triển thần chú trị liệu. Đương nhiên, cậu vẫn chưa tin tưởng, mình có thể dùng thần chú vô thanh thi triển loại phép thuật cũng không tính là thuần thực này.

“Được rồi. Vậy, Edward, con trai ta...” Carlisle chuyển sang Edward, biểu cảm nghiêm túc, “Bọn họ đến đây, phải không? Alice đã thấy họ.”

“... Đúng vậy.” Nhắc tới chuyện này, sắc mặt Edward lập tức trầm xuống.

Không cần phải nói, Harry cũng biết họ đang chỉ chính là nhóm ma cà rồng của gia tộc Volturi.

“Lên xe nói sau, đi về trước đã.” Nghe đến đó, Carlisle hơi nhíu mày.

Tiếp theo, Edward cùng Harry lên xe Carlisle. Lúc khởi động động cơ, Emmet cũng chui vào theo.

Anh ta vào để làm gì? Harry bắt đầu dĩ nghĩ, chẳng lẽ cũng muốn tham dự vào cuộc nói chuyện của Edward và Carlisle sao?

Jasper và Alice thì tự khởi động một chiếc xe đi theo phía sau họ.

“Bọn họ đã thấy Harry ư?” Carlisle vừa lái xe vừa hỏi.

“Đúng vậy.” Cùng Harry ngồi ở phía sau Edward mở miệng nói, “Bọn họ tới quá nhanh, bọn con không có biện pháp rồi đi. Nhưng bọn họ không phát hiện Harry là một phù thủy.”

“Vậy là tốt rồi. Tuy rằng Đội Chấp Pháp chắc chắn sẽ báo cáo với Aro, nhưng bọn họ nhất định không để ý tới một người bình thường. Tuy vậy cũng không phải không có khả năng này, dù sao chúng ta và gia tộc khác không giống nhau, về nhân số cũng không thua thành viên trung tâm của Volturi bao

nhieu. Bọn họ hòa hảo với chúng ta đồng thời cũng đề chừng chúng ta, nếu không phải Aro hiểu rõ ta không có dã tâm, hoàn toàn sẽ không để cho gia tộc của chúng ta phát triển thêm nữa. Chỉ mong bọn họ không nên vì vậy mà chú ý tới Harry.” Carlisle có chút lo lắng nói.

“Có lẽ, nhưng bọn họ không có lý do gì để tìm Harry gây phiền phức.” Edward nhíu mày, “Hơn nữa lúc đó Alec cho rằng cậu ấy chỉ là tình nhân của con, chứ không phải người bầu bạn mà con chọn.”

“Vậy có lẽ là không quá nghiêm trọng, đừng lo lắng, không phải con người nào biết thân phận của họ cũng đáng để họ quan tâm, dù sao thì, trụ sở của gia tộc bọn họ cũng có nhân viên là con người bình thường làm việc cho họ.” Carlisle dịu dàng nói, mang theo tính chất đặc biệt nào đó khiến người khác an tâm.

Sắc mặt Edward khá hơn một chút.

Harry khó hiểu nghe họ nói chuyện, cậu vẫn cho rằng quan hệ của Carlisle và gia tộc Volturi rất tốt, nhưng hiện tại xem ra không phải như vậy. Hoặc nên nói họ kính sợ đại gia tộc có từ xưa kia, đồng thời lại đối với họ cũng đầy cảnh giác và đề phòng.

“À, khoan đã, Edward. Lần này tới là ai? Jen?” Emmet cắt ngang đối thoại của Edward và Carlisle.

“Không, dẫn đội là em trai song sinh của cô ta —— Alec.” Edward nói.

Emmet gật đầu: “Alice lúc đó không nhìn thấy gương mặt dưới mũ trùm của bọn họ, nhưng tôi đoán hẳn là Alec, tuy rằng Jen thường dẫn đội hơn. À, Edward, cậu đã may mắn khi gặp phải Alec, bởi vì so với chị gái song sinh của hắn, thì hắn không thích xem vào chuyện người khác. Nếu như là Jen sẽ rất phiền phức, cô ta là kẻ thích ngược đãi, rất thích mình thấy cảnh gia tộc ma cà rồng khác đau đớn. Ha ha, dù sao thì thiên phú của bọn họ là khắc tính của đại đa số ma cà rồng, khi đó cậu có thể không nhất định sẽ bảo vệ được bảo bối của cậu...” Sau đó anh ta hải hước liếc mắt nhìn Harry mắt một cái, toét miệng, lộ ra răng nanh màu trắng.

Harry lập tức tròn mắt nhìn anh ta, cậu đối với kiểu hình dung “bảo bối” này cực kỳ bất mãn. Một câu thần chú vô thanh được thi triển ra, đó là thần chú nhiều lông, thuộc cái gọi là sở trường phép thuật hệ nguyên rùa của “phù thủy”.

Emmet kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, trên gương mặt tròn bóng mà tái nhợt nhanh chóng dài ra những sợi râu hơn một mét, cùng với khổ người nhìn như huấn luyện viên của anh ta quả thật rất giống một dã nhân Châu Phi.

Edward và Carlisle cũng kinh ngạc nhìn Emmet: “A, trời ạ! Emmet, con(anh)...”

Lần đầu tiên gặp loại chuyện này, anh chàng ma cà rồng cao to vươn tay ôm mặt, gần như không biết phải làm sao. Nhưng anh lập tức phản ứng lại, nhìn chằm chằm Harry đang làm như không có việc gì nhìn ngoài cửa sổ: “Là cậu? Cậu nguyên rùa tôi!”

Harry quay đầu đắc ý nhìn anh ta, dường như thị uy vùng vung nắm tay với Emmet. Cho dù tôi không mạnh như anh cũng có thể đối phó anh đấy, Emmet.

Cậu đã sớm muốn cho anh ta 1 bài học.

Những trò đùa dai bằng phép thuật luôn là thứ Harry giỏi nhất, lúc trước cậu chưa từng nghĩ sẽ dùng phép thuật với gia đình Cullen. Nhưng trải qua trận chiến với ma cà rồng mới sinh hôm nay, cậu đã đổi ý. Phép thuật phải thường luyện tập và thực hành, mới phát huy tác dụng vào thời khắc mấu chốt.

“Hey, Harry, em...” Edward trước là có chút lo lắng nhìn Emmet 1 lát, chợt cười to, “Em thật sự là quá tuyệt vời, anh rất vui khi thấy Emmet thế này, đây là nguyên rùa sao?”

Ngay cả Carlisle cũng cười, như đang đùa, nói với con trai mình: “Emmet, tin ta đi, thật sự rất hợp với con.”

“Này... Harry, cậu quả là ác độc giống như những phù trên TV.” Anh chàng ma cà rồng cao to di động tới vị trí kính chiếu hậu, ở trong gương nhìn hình tượng mới của mình, cảm hận nhe ra răng nanh.

Cám ơn khích lệ! Harry nheo mắt lại, cười toe toét với anh ta.

Khả năng kháng cự với phép thuật của ma cà rồng quả thật tương đối mạnh, khi thi triển phép thuật với Emmet, Harry cảm thấy cùng một phép thuật nhưng để có tác dụng trên người ma cà rồng, thì phải dùng lượng phép thuật lớn hơn so với một người bình thường.

Lúc sau, Harry không để ý tới Emmet đang quay tới quay lui trên ghế phụ lái. Đem mặt chuyển sang cửa kính xe, nhìn vào kính thủy tinh sẫm màu đang phản chiếu bóng của mình, cau mày thi triển phép thuật trị liệu cho mình.

Thần chú trị liệu đơn giản không hao phí nhiều phép thuật lắm, nhưng khi sử dụng thần chú vô thanh lại khiến cậu khá đau đầu. Thí nghiệm nhiều lần, cậu mới khiến cho ngón tay toát ra một luồng ánh sáng dịu dàng màu trắng.

Đúng vậy, thần chú trị liệu có thêm hiệu quả phát sáng, Harry không dám ở trước mặt người khác tùy tiện tung ra.

Cậu lựa chọn trị liệu vết thương nhìn thấy được trên mặt trước, bởi vì một khi để Charles và Bella phát hiện những vết trầy này sẽ rất phiền phức. Hơn nữa những vết thương này rất cạn, rất thích hợp để luyện tập sử dụng.

Ánh sáng màu trắng xuất hiện trong xe, cả nhóm ma cà rồng đều nhìn lại đây.

Nhìn vào cửa sổ thủy tinh sẫm màu, đầu ngón tay Harry đảo qua làn da bị thương, vết máu biến mất, chỉ để lại màu hồng nhạt, không nhìn kỹ hoàn toàn không biết nơi này trước đó là 1 vết thương.

“Phép thuật trị liệu ư?” Emmet lập tức quên đi diện mạo mới đầy lông của mình, vô cùng hứng thú hỏi.

Harry gật đầu, tiếp tục trị liệu, mãi đến khi toàn bộ vết thương bên ngoài đều biến mất, cậu mới bắt đầu trị liệu lưỡi của mình.

Vết thương trên đầu lưỡi sâu hơn, trị liệu khá phiền phức, mà hình phản chiếu trên cửa sổ thủy tinh cũng không rõ ràng.

Chưa kịp gấp khăn, phía trước đã chia ra một cánh tay đầy lông: “Này, gương đây.”

Emmet không biết từ đâu tìm được một cái gương trang điểm đưa cho Harry.

Cám ơn, Emmet.

Mặc dù biết anh ta đang lấy lòng mình, nhưng cũng dễ tỏ lòng cảm tạ, Harry vẫn thu hồi phép thuật đã dùng với anh ta. Lông trên người Emmet bắt đầu biến mất, sau đó làn da lại khôi phục về bóng loáng tái nhợt ban đầu.

“Cám ơn trời đất.” Emmet khoa trương thờ dài, “Nếu không tôi không biết làm sao đối mặt với Rosalie.”

“Cô ấy nhất định sẽ đá anh ra, Emmet, hoặc lại phá hỏng nhà của 2 người.” Edward tặng 1 nụ cười giả vờ cho Emmet, nghiêm trang nói.

Harry dùng sức gật đầu, vô cùng đồng ý với bình luận của Edward. Cậu sẽ rất vui về dùng phép thuật giúp bọn họ sửa chữa vách tường.

Emmet muốn châm biếm lại, nhưng thoáng nhìn ánh mắt Harry thì vội vàng ngậm miệng. Anh ta trông có vẻ không muốn mạo hiểm để bị nguyên rủa.

Harry rất hài lòng thu hồi ánh mắt, bắt đầu nhìn gương trị liệu đầu lưỡi của mình.

Vừa mới vui đùa nên không khí đã nhẹ nhàng hơn, bóng ma gia tộc Volturi mang đến cũng tạm thời biến mất.

Emmet bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó mờ miệng nói: “Hey, Edward. Tên mới sinh đó sức chiến đấu thế nào? Đội Chấp Pháp vì sao phải đuổi giết hắn?”

“Vẫn nguyên nhân cũ —— chỉ có thể là vì bại lộ thân phận ma cà rồng của chúng ta trước mặt con người.” Edward trả lời Emmet.

“Toàn bộ ma cà rồng đều có một nguyên tắc chung, chính là bảo vệ bí mật thân phận của chúng ta. Mà đám mới sinh kia, phần lớn đều không thể khống chế dục vọng đòi khát với máu của con người, dẫn tới điên cuồng giết chóc. Hành vi của bọn họ rất dễ tạo thành hỗn loạn trong xã hội con người, khiến con người chú ý tới bọn họ, mà gia tộc Volturi tuyệt sẽ không cho phép chuyện này phát sinh, một khi có ma cà rồng như vậy xuất hiện, Đội Chấp Pháp lập tức phụ trách tiêu diệt bọn họ.” Giọng Carlisle vang lên.

Harry biết ông đang giải thích theo mong muốn của cậu, dù sao thì người duy nhất không biết quy tắc của ma cà rồng cũng chỉ có cậu.

Cậu buông gương quay sang Carlisle cảm kích cười cười.

“Vậy cậu đã giết chết tên mới sinh kia ư? Edward.” Emmet tiếp tục hỏi, vừa gặp chuyện phải chiến đấu, anh ta lập tức cảm thấy hứng thú.

“Đúng vậy tôi xé nát hắn, tuy rằng khi đó hắn vẫn chưa chết. Nhưng trước đó đã có người đánh bại hắn...” Cách Edward nói chuyện có chút kỳ quái.

“Là ai vậy? Là người của Đội Chấp Pháp tới trước sao?” Emmet khẩn cấp hỏi.

“Không ——” Edward dừng một chút, chậm rãi mở miệng, “Thật đáng tiếc, anh đã đoán sai. Emmet, là Harry.”

“Cái gì? Cậu nói cái gì?” Chẳng những Emmet sợ ngây người, ngay cả Carlisle cũng lắp bắp kinh hãi.

“Trên thực tế, tôi đã tới trễ.” Edward liếc mắt nhìn Harry một cái, trong giọng nói đã tràn đầy cảm giác áy náy, “Nếu người bình thường một mình đối mặt với ma cà rồng mới sinh đã sớm bị giết chết. Nhưng khi tôi đuổi tới nơi, Harry không biết đã dùng phương pháp gì cắt đứt một tay một chân của hắn. Nếu không phải cậu ấy không biết khả năng sống mãnh liệt của ma cà rồng, có lẽ sẽ không bị thương. Mà cũng có thể là vì tôi đến làm cho cậu ấy phân tâm...”

“...” Emmet không nói nên lời. Anh ta cứng ngắc quay đầu lại, ngơ ngác nhìn Harry, giống như muốn từ cánh tay mềm nhũn của đối phương tìm ra cách cắt rời ma cà rồng.

“Khụ ——” Harry bị anh ta nhìn cảm thấy có chút sợ hãi, “Này, Emmet, anh chẳng lẽ không tin sao?” Cậu trị liệu đã xong được 1 lúc, cảm giác một lần nữa tìm về giọng của mình thật sự rất tốt.

“Đúng vậy, tôi không thể tưởng tượng được.” Emmet rất thành thật trả lời.

“Có lẽ sau khi trở về, anh có thể thử một chút, Emmet.” Anh ta đúng là thành thật quá mức.

“Hey, đừng đắc ý, Harry. Tuy rằng tôi không biết cậu đã làm thế nào...” Edward cắt ngang đối thoại của họ, nghiêm túc nói, “Nên nhớ rằng, tuy ma cà rồng mới sinh có tốc độ và sức mạnh hơn hẳn ma cà rồng bình thường, nhưng bọn họ thiếu kinh nghiệm chiến đấu và dễ dàng mất lý trí. Nếu như là anh, tuyệt đối không đầu đá lung tung trong rừng, mà sẽ ẩn núp, tìm được cơ hội lập tức tấn công một lần kết liễu hẳn.”

“Hey, anh không thể để em hành diện 1 lát sao?” Harry ngoài miệng oán hận. Nhưng thực tế, cậu rất đồng ý với lời Edward nói.

“Edward đúng đấy, Harry.” Giọng Carlisle truyền đến, “Xin lỗi vì khiến cháu gặp phải chuyện này, đây là trách nhiệm của chúng ta.”

“Không, đây chỉ là ngoài ý muốn.” Harry thở dài, bỗng nhiên cảm giác hông bị siết chặt, bị kéo vào lòng Edward.

“Nhưng em thật ngoài dự tính của anh, Harry. Ý anh là, anh chưa bao giờ nghĩ em là một phù thủy mạnh mẽ như vậy.” Giọng nói như mộng ảo của Edward vang lên bên tai, “Anh chưa bao giờ cảm thấy may mắn vì em là 1 phù thủy mạnh mẽ đến như thế...”

“Đương nhiên, em còn mạnh hơn là anh tưởng, Edward. Anh không cần lo lắng cho em bất cứ chuyện gì, khi mà những phép thuật em quên đi đã trở lại trong trí nhớ...” Harry thì thầm nói xong, nghiêng đầu tựa vào bả vai cứng rắn của anh.

Sắp có “chuyện mới” xảy ra, mà có thể nói là “tin mừng” với em nó, phải nói đây có thể gọi là “1 chuyện xua” lừng lẫy=))))))))), còn đó là gì thì hạ hồi phân giải nha

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Hành Trình Ở La Push (Nhất)

Lần trước từ núi Goat Rock trở về được 1 khoảng thời gian, trong đầu Harry gần như không lúc nào ngừng nhớ lại những phép thuật đã học ở kiếp trước.

Khi chiến đấu với ma cà rồng mới sinh khiến cậu ý thức được trong mười bảy năm qua mình đã hoang phế không chỉ là kinh nghiệm chiến đấu, sau khi sống lại cậu nghĩ mình sẽ là 1 người bình cho đến hết đời, nên không tiếp tục quan tâm tới phép thuật nữa... Trước đó không lâu lại ngẫu nhiên được Carlisle tặng nhẫn, phép thuật dao động rất cực ổn định lại, cũng làm cho cậu gần như là đắc ý vênh vao.

Nhưng trên thực tế, khả năng khống chế phép thuật của Harry vẫn phải dựa vào ngoại lực mới duy trì được sự khống chế bên trong. Một khi tháo nhẫn xuống, phép thuật lập tức sẽ bạo phát trên phạm vi lớn. Không có đũa phép, những câu thần chú vô thanh thường thức thì vẫn không có vấn đề gì, nhưng khi chiến đấu thì kém xa.

Lần trước trên đường trở về, Harry cũng biết không ít những chuyện xa xưa, đa số có quan hệ tới khiếu thường thức của ma cà rồng.

Mấy vấn đề này trước kia Edward cũng chưa nói cho cậu biết. Hoặc nên nói, anh không muốn khiến cậu vướng quá sâu vào chủng tộc ma cà rồng nguy hiểm.

Tuy rằng Edward chưa nói, nhưng Harry vẫn biết ý nghĩ của anh. Đó là ở bên cạnh người mình yêu cả đời, cho đến ngày người đó già và chết đi. Trong lúc này để cậu rời xa nguy hiểm, chính là thể giới ma cà rồng của mình.

Nhưng sự việc vào buổi trưa hôm đó, đã thay đổi ý nghĩ của Edward. Vì thế Harry nghe được rất nhiều bí mật chưa từng biết đến từ miệng Edward và Carlisle.

Ví dụ như, trên thế giới này đại đa số ma cà rồng đều có mắt màu đỏ, bọn họ hút máu người. Còn gia tộc có mắt màu vàng như gia đình Cullen thường được gọi là “Người ăn chay”, chỉ hút máu động vật. Thì chỉ có gia tộc thân thiết với Carlisle —— gia tộc Tanya.

Nhưng màu mắt của những ma cà rồng khác cũng không phải không thay đổi, bởi vì hút máu người nên trong 1 thời gian tương đối dài không cần hút máu, màu đỏ trong mắt bọn họ sẽ nhạt dần đi, mà người theo chủ nghĩa ăn chay một khi bắt đầu hút máu người, màu mắt sẽ biến trở lại màu đỏ.

Còn cả một vài chuyện về ma cà rồng mới sinh. Những ma cà rồng mới sinh thường thiếu sự tự chủ rất nghiêm trọng, dễ dàng vì đói khát cảm mà trở thành điên cuồng. Thêm vào đó họ vừa mới biến thành ma cà rồng, trong cơ thể còn thành phần máu người, cho nên mạnh hơn ma cà rồng bình thường. Những ma cà rồng mới sinh không có người giám hộ, thường xuyên vì không biết kiềm chế ham muốn giết chóc mà khiến cho Đội Chấp Pháp của gia tộc Volturi, thực hiện hành động tiêu hủy họ.

Mà điều khiến Harry cảm thấy hứng thú nhất chính là, Carlisle nói cho cậu biết một chút chuyện có quan hệ với gia tộc Volturi, chẳng những vì gia tộc này có thể đang nắm giữ lịch sử phù thủy, còn bởi vì bọn họ có lẽ là mối uy hiếp với gia đình Cullen.

Đương nhiên, chỉ là giới thiệu giản lược, như là gia tộc Volturi có ba vị thủ lĩnh, chín thành viên có thiên phú đặc biệt làm hộ vệ cố định. Khiến Harry giật mình hơn là 1 thủ lĩnh của họ, Aro, lại có khả năng đặc biệt khá giống Edward, tuy nhiên ông ta nhất định phải thông qua tiếp xúc thân thể mới có thể đọc được suy nghĩ của người khác, mỗi lần chỉ có thể nhắm vào một người, không giống Edward có thể cùng một lúc nghe được toàn bộ suy nghĩ chung quanh. Nhưng ông ta có thể đọc được nhiều hơn Edward, nói cách khác, chỉ cần cho ông ta đủ thời gian tiếp xúc, ông ta sẽ biết toàn bộ trí nhớ của người đó từ nhỏ đến lớn.

Cho nên lần trước khi Carlisle tới gia tộc Volturi tìm kiếm tư liệu đã rất cẩn thận, cố gắng tránh tiếp xúc với Aro, để phòng hờ ông ta từ trên người ông biết được chuyện có liên quan tới thân phận của Harry, nhưng Carlisle lo lắng chuyện này có khiến Aro nghi ngờ gì hay không.

Harry cảm thấy so với thiên phú của Edward, năng lực của Aro càng giống thuật Chiết Tâm Trí của phù thủy hơn.

Tuy rằng Carlisle chỉ giản lược nói cho cậu biết 1 chút chuyện cũ của gia tộc Volturi, nhưng cậu đối với gia tộc ma cà rồng này cũng đã có một chút hiểu biết sơ lược.

Xa xưa, cường đại, giữ gìn truyền thống, miệt thị con người, ham muốn khống chế rất mạnh liệt, còn có 1 Đội Chấp Pháp tao nhã lãnh khốc...

Càng nghe càng thấy sao mà giống Slytherin đến thế! Harry bắt đầu dĩ thờ dài nói.

Ngày đó lúc về đến nhà, Harry vừa vượt qua bữa tối.

Sau khi trị vết thương trên mặt, tiếp tục đối với chính mình dùng Úm ba la chà rửa! và Sửa chữa!, bộ dáng của cậu đã không còn giống như vừa trải qua một trận ác chiến, ít ra Charles và Bella lần này không hề phát hiện.

Bất quá, vết thương đã ổn không có nghĩa chưa xảy ra việc gì.

Sáng ngày thứ hai, những hậu quả khi ngã trên mặt đất bắt đầu biểu hiện ra. Harry xoa phần eo yếu ớt đang bị đau, từ phòng ngủ đi ra, bị em gái song sinh cau mày liếc mắt nhìn.

Từ khi Bella quyết định thay thế Charles và Renee thực hiện vai trò giám hộ cậu trong chuyện tình yêu, thì rất nghiêm túc với chức trách. Harry bắt đầu dĩ nhìn ánh mắt nghi ngờ của em gái mình, lựa chọn sáng suốt im lặng không nói.

May mắn chính là, loại đau đớn này chỉ duy trì ba ngày rồi hoàn toàn biến mất. Sau đó, Harry vẫn không ngừng hoài niệm cảm giác bàn tay lạnh lẽo của Edward khi xoa bóp phần eo của mình.

“Harry...”

“Harry!”

Harry lập tức phục hồi tinh thần lại, cau mày xoa nhẹ cái lỗ tai than thờ nói: “Này, Justine, lỗ tai của tôi sắp điếc rồi!”

“Cậu ngần ngại ở đây làm gì thế hả? Harry, cậu có đi xem vịnh hay không?” Justine đứng bên cạnh Christy chỉ chỉ bờ biển gần rừng cây.

“Không, tôi không có hứng thú với nơi đó.” Harry cự tuyệt đề nghị của Justine.

Cái vịnh đó là nơi lần trước Harry đã thấy dã thú, nên cậu đã xem qua rồi.

So với cái vịnh kia, cậu cảm thấy hứng thú với người sói hơn.

“A, tôi cũng không muốn đi, nghe nói tới đó có hơi xa. Mà tôi...” Anna đi tới chỗ bọn họ, cúi đầu nhìn nhìn dép của mình, bắt đầu dĩ thờ dài, “Nhưng Harry, ‘Giáo sư dạy kèm ở nhà’ của cậu đâu? Bình thường 2 người không phải luôn ở cùng nhau sao?”

Harry biết cô đang nói tới chàng bạn trai ma cà rồng của mình, bởi vì Edward trên danh nghĩa là người phụ đạo môn hoá học cho cậu.

“Cả nhà họ lại đi xa rồi, cậu cũng biết sở thích của gia đình Cullen mà.” Harry làm bộ như không thèm để ý, nhún nhún vai nói, “Các cậu còn nhớ chiếc xe màu đỏ Chevrolet của tôi không? Đó là của 1 người bạn da đỏ của Charles. Làng của họ ở gần đây, lát nữa tôi muốn đi thăm ông ấy, chỉ sợ sẽ không tới chỗ vịnh được.”

Những học sinh của trung học Forks mấy tuần trước đã bắt đầu tổ chức buổi dã ngoại vào cuối tuần ở La Push. Bởi vì trước đó không lâu mới vừa cùng Jacob tới đây, hơn nữa cả gia đình Cullen và người La Push cũng có hiệp ước không thể vượt qua biên giới La Push, Harry ngay từ đầu cũng không có ý định tới đây. Nhưng vì đi cùng Bella, cậu vẫn dĩ ý.

Quay đầu lại nhìn lên, em gái song sinh Bella của mình đang bị Mike và Taylor kẹp ở giữa, bộ dạng buồn rầu. Phía sau Bella còn có 1 cô gái khá quen mặt đang nhìn bọn họ chăm chăm, trong ánh mắt tràn đầy bất mãn và ghen tị. Harry nhớ ra tên cô ấy là Lorene, hình như rất thích Taylor.

Được rồi, thời thanh xuân trung học tốt đẹp!

Chỉ chớp mắt, em gái cùng mình từ nhỏ đến lớn đã không còn là cô bé luôn đi theo phía sau mình nữa... Harry nhìn thấy em gái bị 1 nhóm con trai vây

quanh, bỗng nhiên nảy sinh cảm giác làm cha.

Cảm nhận được ánh mắt của anh trai, Bella quay đầu.

“Các nhóc con, tránh ra một chút.” Harry đi tới, đẩy 2 thiếu niên bên cạnh ra, chen đến trước mặt em gái của mình, “Hey, Bella, các em đang thảo luận cái gì vậy?”

Bella nhất thời giống như thấy Kẻ Được Chọn vậy, đối với 2 thiếu niên vừa rồi còn đang tranh cãi cười 1 cái, khoác cánh tay Harry nói: “A, Harry. Em nói, em muốn xem vịnh, đáng tiếc nhóm của Taylor không thể đi.”

“Đúng vậy, Taylor ở lại đây với chúng tôi.” Lorene từ phía sau đi tới, bộ dạng rất hiền nhiên.

“Tiếc quá.” Bella bày ra biểu tình có chút tiếc nuối.

Harry hiểu rõ em gái của mình, lúc nhỏ cùng Charles tới nơi này thì Bella đã đặc biệt thích phong cảnh của vịnh. Nhưng lần này có lẽ là vì nhóm Taylor muốn ở lại bãi biển, cô mới quyết định đi tới vịnh, né tránh bọn họ đeo bám.

“Anh cũng không đi, Bella. Còn nhớ Billy không? Billy Black —— bạn của Charles, anh muốn tới nhà ông ấy, làng của bọn họ ở gần đây.” Harry nói với Bella.

“Em cũng...”

“À, không cần đâu, em gái, cứ làm chuyện em muốn làm. Không cần phải đi cùng anh, lúc xế chiều trước khi kết thúc dã ngoại anh sẽ trở về.” Harry cắt ngang lời Bella nói.

“Được rồi, Harry.” Bella nói với anh trai, sau đó gia nhập đội đi bộ đường xa.

Harry sau khi nhìn em gái của mình đi rồi, mới chào các bạn trên bờ biển, hướng về 1 nơi khác trong rừng đi đến.

Nơi đó có đường tới làng của người da đỏ...

Khách mời thứ 2 sắp lên sàng diễn đây các nàng

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Hành Trình Ở La Push (Nhị)

Trên đầu là bầu trời đầy mây xám, chung quanh là rừng rậm dày đặc.

Trong đôi mắt xanh xinh đẹp dần nhuộm màu cây lá, ánh vào trong hốc mắt, khiến người ta do dự như khi bước vào 1 khung cảnh mờ ảo.

Sự mâu thuẫn sắc thái này làm cho người ta sinh ra cảm giác không thật.

Con đường nhỏ giữa rừng được bao bọc giữa những tán cây uốn lượn trải dài, đứt quãng.

Lần trước đến đây là nhờ Jacob dẫn đường, hơn nữa hôm đó còn có sương mù dày đặc.

Còn hôm nay, khu rừng không có sương mù đối với Harry mà nói khá xa lạ. Cậu ngây người đứng ở 1 nhánh của đường mòn, cố gắng xác định phương hướng.

Sau một lúc lâu, Harry thờ dãi.

Lần trước đi theo Jacob hoàn toàn không tốn thời gian nhiều như vậy, nghĩ đến chuyện cậu lạc đường. Đã lãng phí không ít thời gian, nếu còn như vậy, không bằng trực tiếp độn thổ cho rồi.

Địa điểm chọn nơi nào đây? Đương nhiên không thể độn thổ vào làng, như vậy rất dễ bị người khác thấy.

Harry chợt nhớ tới đến cách làng của người da đỏ không xa lắm, có vài ngôi nhà gỗ cũ kỹ. Lần trước cậu và Jacob cũng đã đi qua nơi này. Những ngôi nhà đó được xây trong rừng, là nơi nghỉ ngơi của những thợ săn người da đỏ trước kia, nhưng gần vài chục năm nay chính phủ cấm tùy tiện săn bắn, những ngôi nhà gỗ này cũng bị bỏ hoang, bị những người trong làng dùng làm nơi chứa đồ. Nghe nói 1 thời gian nữa, sẽ dỡ bỏ.

Gần đó thường không có ai qua lại, Harry chọn đó làm địa điểm trốn tới.

Không khí đang yên tĩnh bỗng nhiên xoay chuyển, ngay sau đó là một tiếng bóng bóng nổ, một bóng người từ không khí xuất hiện phía sau những căn nhà gỗ.

Đúng vậy, chính là chỗ này.

Nhưng vẫn chưa kịp đứng vững, bên tai đã truyền đến tiếng rống trầm thấp, giống như tiếng phát ra từ cổ của dã thú.

Harry kinh hãi, lập tức cúi người nấp phía sau vách tường gỗ, thăm dò nhìn về phía khoảng rừng phía trước ngôi nhà.

A, trời ạ... Cậu kinh ngạc lùi về, đầu dựa vào bức tường gỗ ẩm ướt, ngừng lại rồi thở.

Đó là 3 con dã thú lông xù thật lớn.

Một con màu đen sậm, một con màu xám, và 1 con màu nâu.

Con to nhất, gần bằng 1 con ngựa bình thường, nhưng mạnh mẽ hơn. Ít nhất cũng to hơn loài gấu ngựa ở núi Goat Rock.

Là sói!

Tuy rằng hình thể không giống, nhưng Harry lập tức nhận ra đó là 3 con sói rất lớn. Cậu dám cược, con sói lớn màu đen kia, chính là con lần trước cậu nhìn thấy trong rừng.

Bọn chúng không biết là đang vui đùa hay là đang luyện tập kỹ thuật đánh nhau, 3 con thú tùm lại một chỗ, trên bộ lông đầy bùn và lá cây, giống như đã lăn lộn trên mặt đất. Trên mặt đất còn có vết vuốt sói cào trũng.

Nhưng chúng cũng đang rất cảnh giác, dựng lỗ tai, Harry biết chúng nghe được tiếng động thổ của mình.

Sói —— hoặc nên nói, Người sói?

Ở thế giới phép thuật bọn người sói sau khi biến hình là nửa người nửa sói, nhưng chỉ vào đêm trăng tròn. Nhưng bọn sói trước mắt này xuất hiện giữa ban ngày, hơn nữa còn là hình thái dã thú toàn phần...

Chúng trong có vẻ khá hung dữ.

Tuy rằng cánh rừng có rất ít người, nhưng không hề giống vùng núi Goat Rock hiếm người lui tới. Có lẽ chúng rất tin tưởng thánh giác và khứ giác của mình, trước khi mọi người đến, có thể phát hiện ra họ.

A, trời ạ, chúng hiển nhiên không nghĩ đến “sinh vật” gọi là phù thủy. Từ hư không xuất hiện, cũng đủ khiến chúng trở tay không kịp.

Đúng là may mắn vừa rồi cậu không trực tiếp Động thổ tới ngay sân chơi của bọn chúng, nếu không xuất hiện trong nháy mắt cũng sẽ bị những con sói đang chơi đùa kia, theo phản xạ có điều kiện xé thành mảnh nhỏ.

Được rồi, mình biết bản thân không thể tránh khỏi chuyện này! Harry dưới đáy lòng bất đắc dĩ đảo mắt. Chẳng lẽ phù thủy bẩm sinh đã hấp dẫn những sinh vật “tắc ám” trong truyền thuyết sao?

Mặc dù đối với người sói ở thế giới này rất tò mò, nhưng vừa mới trải qua chuyện của ma cà rồng Harry không có ý định lại trêu chọc phiền phức.

Một câu thần chú cách âm thêm trên người, còn chưa kịp thêm một câu thần chú ẩn thân, con sói to lớn màu đen đã đi đến phía sau căn nhà.

Hiển nhiên, nó ở trong không khí ngửi được mùi của người lạ.

Harry vì chính mình thi triển một câu Protego, chậm rãi lui về phía sau.

Mới vừa lui hai bước, phía sau cổ bỗng nhiên xuất hiện luồng gió.

Harry theo phản xạ có điều kiện cúi người, tung 1 câu Stupety.

Phía sau có 1 bóng đen từ đỉnh đầu phóng qua, theo sau là tiếng rống kinh sợ.

Là con sói màu nâu, nó vừa rồi hình như muốn đánh lên Harry từ phía sau.

Sau khi bị câu thần chú của phù thủy đánh trúng, nó ngã lộn nhào trên mặt đất, bởi vì quán tính mà lăn hai vòng, tóe lên vô số bùn đất.

Nhưng mà vừa mới ngã xuống đất, con sói kia liền lắc lắc đầu, loạng choạng đứng lên, ngẩng cổ phẫn nộ gầm rú nhẹ răng với Harry, lại muốn nhào tới.

Ngay sau đó một luồng gió sượt qua sát lỗ tai nó, cắt đứt 1 túm lông nhỏ màu bạc, ngăn cản động tác của nó. Con sói lớn sững sờ đứng nguyên tại chỗ, 1 lúc lâu vẫn không kịp phản ứng.

Sectemsempra.

Cậu đặc biệt làm chệch phép thuật trúng vào mặt đất phía sau nó, làm xuất hiện 1 dấu vết thật sâu.

“Này, bọn nhóc con, bây giờ có thể nói chuyện được không?” Harry mở to hai mắt, ra vẻ thoải mái mở miệng nói.

Trên thực tế, cậu vốn không muốn bại lộ phép thuật của mình, nhưng cậu theo phản xạ có điều kiện mà phản kích. Từ sau khi gặp phải cuộc tấn công của ma cà rồng, cậu đặc biệt tăng cường luyện tập năng lực phản ứng. Đây là đề nghị của Edward, bởi vì để đối phó với ma cà rồng điều kiện tiên quyết đầu tiên, đó là có thể so sánh với tốc độ của bọn họ.

Người sói của thế giới này quả nhiên giống ma cà rồng có khả năng kháng cự lại phép thuật, Stupety dùng lực cao nhất, chỉ có thể khiến nó cháng váng vài giây đồng hồ mà thôi.

Không biết bọn người sói “da đỏ” này có thói quen giống Đội Chấp Pháp của gia tộc ma cà rồng Volturi hay không —— luôn muốn thủ tiêu con người tình cờ biết được bí mật.

Đương nhiên, nếu là như vậy cũng không sao, cậu cũng không phải người thường có thể dùng phép thuật để làm điều kiện đàm phán.

Răng nanh sắc bén của dã thú, lóe ra ánh sáng lạnh lẽo.

Trong nháy mắt, Harry đã bị 3 con thú lớn bao vây.

Con dã thú to lớn gầm nhẹ với cậu, lộ ra hàm răng trắng nhón. Chúng phần nộ cảnh giác theo dõi cậu, nhưng không quyết định lập tức giết chết cậu. Bởi vì chúng sau khi vây quanh Harry, lại không có hành động gì tiếp tục.

Người sói có bộ lông màu nâu, vài lần rất phần nộ như muốn lao về phía cậu, bộ dạng hận không thể đem Harry xé thành mảnh nhỏ, con sói màu đen to nhất trong bầy quay sang đồng đội gầm nhẹ một tiếng giống như đang ngăn cản hành động của nó, còn con màu xám bên kia trong mắt lại hiện lên một tia không biết phải làm sao.

Như vậy xem ra chúng tuyệt đối là người sói có lý trí, dã thú thông thường hoàn toàn không có ánh mắt đầy nhân tính như vậy.

Được rồi, chúng cũng là lần đầu tiên gặp phải loại chuyện này, tương đối không có kinh nghiệm, xem ra mình đã khiến chúng không biết phải làm sao. Harry vừa tính toán phương án giải quyết, vừa ở trong khoảnh khắc tìm vui thâm nghĩ.

Đáy lòng lại hơi nhẹ nhàng thờ ra.

Cậu cũng không muốn chiến đấu với chúng, cho dù là phù thủy ưu tú nhất, đồng thời chống lại 3 người sói, xác suất thắng trận cũng rất nhỏ. Huống chi nơi này là địa bàn của chúng, không chừng tiếng gào thét vừa rồi, sẽ tiếp tục kéo tới vài con nữa.

So với nhóm ma cà rồng của gia tộc Volturi, Harry cảm thấy người sói da đỏ này có thể sẽ đáng tin hơn, dù sao bọn họ cùng với gia đình Cullen đã có hiệp ước. Hơn nữa, chúng hiển nhiên không có thói quen giết người diệt khẩu.

“Này, khoan đã, tôi không có ác ý.” Harry giơ hai tay lên làm ra một bộ dạng vô hại, “Tôi biết các người, các người là người sói ở bộ lạc da đỏ! Các người sống ở làng phía trước, có phải không?”

Những con sói kia vẫn chưa thương lượng xong, nhưng bởi vì lời Harry nói mà cứng người ngay tại chỗ.

Chúng đồng thời đình chỉ động tác, kinh ngạc nhìn cậu, hận không thể dùng ánh mắt đâm cậu thủng 1 lỗ.

“Tôi chỉ vừa khéo đi qua nơi này, sau đó phát hiện các người. Hơn nữa vừa rồi các người cũng nhìn thấy, tôi cũng không phải người thường, tôi sẽ không bại lộ thân phận của các người, bọn nhóc ạ.” Harry cố gắng chân thành nói, “Có lẽ, chúng ta cần nói chuyện rõ ràng.”

Những con sói liếc nhau, con màu đen kia tiến lên, gầm nhẹ một tiếng. Bộ lông trên người bỗng nhiên phập phồng không bình thường, sau đó rất nhanh biến mất, lộ ra làn da bóng loáng. Thân thể nhanh chóng thu nhỏ lại, biến dạng..

Ngay sau đó, một thanh niên da đỏ có làn da rám nắng trắng trọi xuất hiện trước mặt Harry.

“Là anh?” Harry liếc mắt một cái liền nhận ra, thanh niên với cơ thể cường tráng trước mắt chính là người mà Jacob cho rằng là thiếu niên bất lương —— Sam Uley.

“Đừng vậy, Harry Swan, chúng ta nhất định phải nói chuyện —— rõ ràng.” Đôi mắt sẫm màu của Sam cảnh giác nhìn cậu, đồng thời 2 con sói khác cũng vây quanh lại.

“Đương nhiên...” Harry đứng nguyên tại chỗ không hề cử động.

Bây giờ thì các nàng biết khách mời thứ 2 là ai rồi đấy

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quỷ)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Bầy Sói

Loại biến hình này hoàn toàn không hề giống người sói ở kiếp trước cậu từng thấy.

Người và động vật có thể tùy ý biến đổi, không mất lý trí, chỉ là sau khi biến hình thì tập tính động vật sẽ thức tỉnh.

Trong cái thế giới này, toàn bộ người sói đều như vậy, hay chỉ có những người da đỏ ở đây là trường hợp đặc biệt?

Sau khi thấy bầy sói biến hình, Harry tự hỏi.

Người sói ở La Push khi biến hình, càng giống phù thủy khi thú hóa, chẳng qua ngoại hình lựa chọn là sói mà thôi.

Chuyện này không có gì tài giỏi, ít ra mình cũng làm được, hơn nữa hoàn toàn không cần phải trần truồng trước công chúng.

A, quần áo của họ chẳng lẽ không thể biến dạng theo sao? Hoặc nên nói ít ra cũng nên mặc quần áo rồi hãy đi...

Nên biết, trên thế giới này, đừng tưởng rằng đứng trước mặt người cùng giới thì sẽ hoàn toàn an toàn chứ!

Nhìn vài thanh niên da đỏ cường tráng sau khi biến thành con người thì trần truồng đứng đó, Harry có chút xấu hổ dòi tằm mắt. Thú hóa biến hình, là chương trình học năm thứ 2 để trở thành thần sáng của cậu, chẳng qua bình thường rất ít khi dùng đến mà thôi.

Bị con người bao vây ở góc tường, so với bị một đám dã thú vây quanh còn khó chịu hơn. Mà bọn họ ở trước mặt mình biến thành người hình, đã nói lên việc họ đồng ý đề nghị của Harry. Điều này làm cho Harry nhẹ nhõm thở ra.

Quả nhiên tất cả đều là thanh niên trong làng. Ngoài Sam Uly khoảng hơn mười chín tuổi, 2 thiếu niên kia cũng khoảng tuổi của Harry, thậm chí còn nhỏ hơn. Tuy rằng nhất thời không nhớ ra tên của họ, nhưng cậu nhất định đã gặp qua họ.

“Tôi nghĩ chúng ta đã gặp nhau. Đây... Các người vì cái gì không mặc quần áo, chẳng lẽ không lạnh sao?” Harry thoải mái nói.

“Cám ơn —— nhắc nhở.” Sam dùng cặp mắt màu đen kia nhìn chằm chằm Harry, sau đó cùng hai thiếu niên da đỏ có màu da rám nắng khác thay phiên vào khu nhà cũ mặc quần áo.

Sau đó Harry bị kẹp giữa mấy thanh niên da đỏ cường tráng, đi vào trong làng.

“Hey, chúng ta phải đi đâu?” Bị vây ở giữa những thanh niên da đỏ cao lớn, khiến Harry vô cùng không thoải mái. Tuy rằng, thân thể của cậu trong mấy tháng nay đã đạt được chiều cao của thiếu niên bình thường, nhưng những thanh niên này còn cao hơn cậu rất nhiều.

“Tôi nhà Billy.” Sam liếc nhìn Harry một cái rồi đáp. Bọn người sói không hề biết vị khách “thần bí” này bởi vì bọn họ có ngoại hình quá mức cường tráng mà cảm thấy bất mãn.

“Billy?... Trời ạ, ông ấy cũng là người biết chuyện sao!” Harry kinh ngạc nói. Thế giới này quả nhiên tràn ngập kỳ tích, ngay cả bạn thân lâu năm của Charles —— Billy Black cũng có quan hệ với loại sinh vật thần bí này.

“Ông ấy là tù trưởng của chúng tôi, nghe nói cậu và gia đình ông ấy quen biết đã lâu. Ý tôi là, tôi đã nhìn thấy cậu ở nhà ông ấy.” Thiếu niên kia nói, Harry nhớ ra tên của cậu ta là Gerrard. Cậu ta trông có vẻ hứng thú với cậu nhất, thường nghiêng mắt nhìn qua đến vài lần, giống muốn tìm xem lưỡi dao sắc bén vô hình kia rốt cuộc là xuất phát từ đâu.

“Vậy, cậu là cái gì? Harry Swan.” Giọng nói trầm thấp của Sam vang lên, anh ta hình như là thủ lĩnh của bầy sói, có phong thái của người lãnh đạo bẩm sinh. Hơn nữa ánh mắt anh ta nhìn Harry đầy cảnh giác.

“Đây... Có lẽ tôi nói, chúng ta có thể từ từ nói.” Harry do dự một chút rồi cự tuyệt câu hỏi của Sam. Vấn đề thân phận của cậu nếu nói đơn giản tuyệt đối không thể rõ ràng, hơn nữa cậu cũng không có ý định nói cho bọn họ biết toàn bộ sự thật, như việc cậu là một người mang theo trí nhớ sống lại.

“Được rồi, vấn đề này trước tiên có thể bỏ qua. Nhưng còn một vấn đề khác... Cậu làm thế nào biết được thân phận của chúng tôi, hơn nữa còn hình như rất thân thiết với đám ma cà rồng mất vàng ở thị trấn Forks kia đúng không?” Giọng Sam dần dần nghiêm túc, anh ta có vẻ như đang muốn thăm vấn phạm nhân.

“A, cậu có quan hệ với đám ma cà rồng đáng ghét đó! Là bọn họ tiết lộ bí mật của chúng tôi?” Một thiếu niên có màu da rám nắng khác phần nộ gầm lên với Harry. Đây là con sói màu xám trước đó đã đánh lén Harry từ phía sau, sau đó lại trúng 1 câu Stupety.

Vẫn còn để bụng chuyện vừa rồi ư? Harry đẩy mắt kính, hoàn toàn không định trả lời câu hỏi của cậu ta.

Có lẽ vì cảm thấy mình bị coi thường, hình dạng của thiếu niên da đỏ trước mặt dần dần vẩn vơ, trong cổ họng phát ra tiếng gầm giống như dã thú.

Trời ạ, cậu ta hình như muốn biến thân! Harry lui ra phía sau từng bước, cảnh giác nhìn cậu ta.

“Paolo, khống chế tính tình của mình đi! Cậu muốn biến thân ở đây sao?” Sam cùng Gerrard một trái một phải giữ chặt cậu ta, 1 lúc lâu mới khiến cho cậu ta bình tĩnh lại.

Harry lập tức nhớ tới lời Edward nói, người sói trẻ tuổi bởi vì bị thiên tính của dã thú ảnh hưởng, thường khó khống chế tính tình của mình. Có thể vì một chút chuyện nhỏ cũng sẽ khiến cho bọn họ tấn công người khác.

Hiển nhiên thiếu niên được gọi là Paolo này cũng nằm trong số đó, có lẽ cậu mới thành Người sói không bao lâu.

“Tôi nghĩ, cậu nên trả lời vấn đề của chúng tôi.” Sam dùng thân thể của chính mình chắn giữa đồng bạn vừa mới tức giận và Harry, thấp giọng hỏi.

Lời của anh ta đầy uy hiếp, nhưng Harry hoàn toàn không sợ hãi.

Cậu chỉ kinh ngạc tròn to mắt nhìn họ: “Không phải anh đã cho tôi thấy sao? Ngay lúc trong rừng cây đó. Tôi cho rằng với tốc độ của sói, nếu anh không muốn xuất hiện, tôi hoàn toàn không thể phát hiện ra anh. Hơn nữa sói bình thường tuyệt đối không lớn như vậy đúng không? Cho nên sau đó tôi đã chúc thực với gia đình Cullen.”

Sam nhìn cậu một cái rồi không thèm nhắc lại, nhưng anh ta cũng không bắt lỗi lời nói của Harry.

“Harry...” Vừa mới vào làng, một giọng quen thuộc truyền đến.

“Seth?” Mái tóc đen hơi dài, dáng người nhỏ gầy. Harry lập tức nhận ra thiếu niên da đỏ khoảng 13, 14 tuổi này.

Cậu ta tên Seth Clearwater, nhà ở cách nhà Billy không xa, cha của cậu ta cũng khá thân với Charles và Billy, là bạn bè đã nhiều năm.

Cậu muốn đi qua đó, chào hỏi cậu ta, nhưng bọn người sói lập tức di chuyển nhanh chóng chắn đường đi của cậu.

“Anh...” Seth kinh ngạc nhìn cậu, rõ ràng đối trước tình huống trước mắt hoàn toàn chẳng hiểu gì.

“Anh đang muốn đến nhà Billy, anh...” Harry dừng một chút, mở miệng nói, “Vừa rồi anh bị lạc trong rừng, là bọn họ đưa anh về đây. Mà họ cũng phải tìm Billy có việc, cho nên bọn anh liền đi chung.”

Cậu biết Seth nghi ngờ cái gì, dù sao Jacob cũng đã nói với cậu nhóm người sói này ở trong thôn cũng không thân thiện lắm, có thể đã bị xem là nhóm thiếu niên bất lương này nọ. Trên thực tế, bọn họ chẳng qua là bởi vì tỏa ra cảm giác xa cách, cho nên khiến người ta cảm thấy quái dị mà thôi.

Một lúc sau, bọn họ đã tới nhà của Billy Black.

Người đàn ông da đỏ ngồi xe lăn đang 1 mình xem báo trong phòng khách, cái mũi khoằm trên gương mặt nhìn nghiêng làm cho ông ta nhìn như 1 con đại bàng.

Thấy Harry đến cùng với nhóm của Sam, Billy có vẻ cực kỳ kinh ngạc. “Harry, các cháu...”

“Billy, rất vui khi gặp bác.” Harry cười với Billy.

“Billy, xin chào. Jacob có ở đây không?” Sam bỗng nhiên mở miệng nói.

“Không, bọn nó ra bãi biển rồi, nghe nói hôm nay nơi đó có buổi dã ngoại của trung học Forks, trong nhà chỉ có một mình ta ở.” Billy nhìn Harry một cái rồi nói. Hiển nhiên, kiểu nói cẩn thận của Sam khiến cho ông cảm thấy có gì đó bất thường đã xảy ra.

“Cậu ta đã thấy bọn cháu.” Sam đi đến trước mặt ông nói.

“Cái gì?” Billy ngây người.

“Đúng vậy, Harry Swan đã thấy bọn cháu, là dạng người sói.” Sam nghiêm túc nói.

“A, trời ạ!” Biểu tình của Billy hoàn toàn thay đổi, ông ta kinh ngạc trừng mắt nhìn họ, gần như có chút phần nộ, “Các người vì sao không phát hiện ra nó trước? Bản năng của bầy sói đâu?”

“Không, ý cháu là, chúng cháu luôn đề ý, nhưng mùi của cậu ta bỗng nhiên xuất hiện. Khi chúng cháu phát hiện thì cậu ta đã ở rất gần.” Sam giải thích.

Billy cau mày đưa ánh mắt chuyển sang Harry, sắc mặt dịu xuống: “Harry, lại đây. Không phải sợ, bọn nó sẽ không làm cháu bị thương. Tin bác, nếu cháu ở chỗ này của bác mà xảy ra chuyện gì, Charles sẽ không bỏ qua cho bác đâu. Cháu đã thấy được, chuyện đó... có quan hệ tới bí mật của bộ lạc bác.”

“Đương nhiên, Billy.” Harry vòng qua sự cản trở của nhóm người sói, đi đến bên cạnh Billy Black, “Hôm nay cháu chỉ muốn tới thăm bác và Jacob 1 lát, nhưng trên đường không cẩn thận đụng phải bầy sói. Ý cháu là, chúng ta có thể nói chuyện, dù sao thì thân phận của chúng ta đều chẳng phải... bình thường.”

Billy nghi hoặc nhìn cậu.

“Cậu ta rất thân với đám ma cà rồng ở thị trấn Forks, nhưng lại có thể sử dụng một loại năng lực bất thường, trong nháy mắt, cậu ta đã đánh bại Paolo, khi ở hình dạng người sói.” Sam nói.

Paolo đứng phía sau anh ta phần nộ “Hừ” một tiếng, hiển nhiên đối với lời Sam nói có điều bất mãn.

“Đúng vậy.” Harry không chút do dự thừa nhận, “Nếu không phải ngoài ý muốn, tôi cũng sẽ không xuất hiện trước mặt các người. Nhưng dù sao chúng ta cũng là ‘hàng xóm’, hơn nữa tôi đã biết bí mật của các người, như vậy để công bằng, tôi có thể dùng bí mật của tôi để trao đổi.”

“Giống như gia đình Cullen ư? Các người có hiệp định sao?” Sam hỏi.

Có vẻ anh ta hiểu lầm quan hệ của mình và gia đình Cullen, nhưng không cần phải ... giải thích.

Harry gật đầu nói: “Đúng vậy. Chúng tôi tin tưởng lẫn nhau, hơn nữa cũng giúp đỡ lẫn nhau. Các người cũng biết họ không giống gia tộc ma cà rồng bình thường, chưa bao giờ làm con người bị thương, cho nên...”

“Chúng tôi đương nhiên biết, nếu không thì đã không kí kết hiệp ước với họ. Nên biết người sói và ma cà rồng là thiên địch, chúng tôi có thể sống gần bọn họ như vậy, cũng là vì tập tính không bình thường của họ. Nhưng còn vấn đề của cháu là gì? Harry... Cháu rốt cuộc là ai?” Billy nghiêm túc nhìn cậu, chậm rãi nói.

“Đây cũng là lời cháu muốn nói, Billy.”...

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Phù Thủy Thứ Hai?

Harry Swan cùng nhóm người sói, ngồi vây quanh trong phòng khách nhỏ nhà Billy Black.

Chung quanh đã bị Harry vô thanh vô tức thi triển thần chú cách âm, sau đó cậu phát hiện người sói và ma cà rồng giống nhau, rất khó phát hiện loại dao động mỏng manh của phép thuật.

“Nói như vậy, cháu đã biết hiệp ước của chúng tôi và gia đình Cullen?” Ánh mắt sắc bén của Billy Black nhìn cậu hỏi.

“Có thể nói là phải, nhưng chỉ biết đại khái, họ không thể tiến vào lãnh địa của các người, phải không? Lần đầu tiên trong rừng phát hiện Sam cháu đã hỏi Edward Cullen, bác biết đó anh ấy là bạn học của cháu. Hơn nữa cháu không cho rằng gần nơi này có dã thú lớn như thế.” Harry nói, “Ý cháu là, trên thế giới này đã có ma cà rồng, vì cái gì không có người sói? Ở trong truyền thuyết, cả 2 luôn đi kèm với nhau.”

“Như vậy, Harry, cháu... cháu khi đó đã biết gia đình Cullen là ma cà rồng sao?” Billy nhìn qua có chút giật mình.

“Đúng vậy, có thể so với tưởng tượng của bác còn sớm hơn, Billy. Ngay khi cháu vừa đến thị trấn Forks không bao lâu.” Harry trả lời.

“Charles không biết chứ?” Billy nghiêm túc nhìn cậu, gương mặt ông với làn da nâu và cái mũi khoằm tạo cảm giác quá mức nghiêm khắc.

“Đương nhiên, chỉ có một mình cháu biết.” Nếu Charles biết sẽ điên mất, thế giới của ông có lẽ sẽ hoàn toàn bị phá hủy, Harry ở trong lòng bổ sung thêm.

“Harry... Bác nghe Charles nói qua, quan hệ của cháu và gia đình Cullen không tệ. Nhưng bác không tiện nói với ông ấy bất cứ điều gì, ông ấy tin tưởng Carlisle Cullen, ông ấy cho rằng bọn họ là người tốt. Nhưng, vào lúc nào mà cháu biết gia đình Cullen là ma cà rồng? Cháu hẳn đã rõ thiên tính của ma cà rồng là gì, cho dù bọn họ không hút máu người.” Billy uyển chuyển nói, quan hệ của ông và Charles rất tốt, tự nhiên cũng xem con trai ông thành con cháu của mình.

Rất rõ ràng, Billy không thích gia đình Cullen, cho dù tổ tiên của ông ta và bọn họ đã ký hiệp ước. Hoặc nên nói, ông ta không thích toàn bộ ma cà rồng.

Harry cũng không có ý định tranh luận với ông ta, bởi vì Edward đã nói qua, thế giới này người sói và ma cà rồng là thiên địch. Mặc kệ có thù hận hay không, hai bên đều không vừa mắt nhau là rất bình thường.

Sam Ullly vẫn trầm mặc như trước, liếc mắt nhìn Harry một cái, mở miệng nói: “Lúc ấy, cháu ở gần bãi biển nghĩ được mùi của ma cà rồng, cho nên vào rừng kiểm tra một chút, không ngờ thấy cậu ta. Cậu ta rõ ràng là con người, nhưng lại có mùi ma cà rồng, cho nên cháu đặc biệt tìm Jacob hỏi thăm một chút.”

“Nhưng, anh đã để cho cậu ta phát hiện, Sam” Gerrard chen miệng nói, cậu ta là con sói có màu lông nâu kia.

Sam chân chờ một chút, nói: “Cảm giác của cậu ta rất nhạy, anh không ngờ cậu ta bỗng nhiên quay đầu lại. Có lẽ, chuyện này có quan hệ với năng lực đặc biệt...” Sau đó anh ta quay đầu nhìn Harry chăm chú, giống như muốn bảo cậu nên nói ra bí mật của mình.

Harry cân nhắc ngôn ngữ một chút, chậm rãi mở miệng nói: “Tôi không biết nên nói như thế nào... Không biết các người có nghe nói qua, trên thế giới này, ngoại trừ ma cà rồng và người sói, còn có một chủng tộc khác hay không? Chúng ta thường gọi họ là —— phù thủy...”

“... Harry, cậu là phù thủy!”

Được rồi, cậu đã sớm đoán được biểu cảm của bọn họ. Trên thế giới này, phù thủy quả nhiên so với ma cà rồng và người sói càng hiếm hơn.

Qua một lúc lâu, Billy mới chậm rãi mở miệng nói: “Phù thủy, cháu xác định mình là phù thủy? Theo bác được biết, lúc nhỏ cháu rất bình thường.”

“Đúng vậy, nhưng bác cũng nói, đó là trước đây.” Harry thấp giọng mở miệng, “Có lẽ cháu cần chứng minh.”

Theo sau đó, ngón tay của cậu chạm nhẹ mặt bàn.

Lần đầu tiên chạm vào, cái gạt tàn thuốc bằng thủy tinh màu xanh trên bàn nháy mắt biến thành một cái ống đựng bút bằng gỗ rất đẹp, nét điêu khắc được khảm lên đường viền màu bạc sáng ngời.

Lần thứ hai chạm vào, ống đựng bút rung động hai cái, biến thành 1 con chuột màu nâu. Con chuột có bộ lông ngắn tròn vo ở trên bàn nghĩ hai cái, nhanh chóng chạy về hướng sofa.

Harry nhanh chóng ở trên bàn gỗ cái thứ ba. Con chuột còn chưa kịp chạy ra khỏi phạm vi cái bàn, đã lăn ra biến trở về cái gạt tàn thuốc ban đầu.

...

Sau khi phép thuật thông thuận, phép biến hình, quả nhiên thuận buồm xuôi gió hơn, Harry thỏa mãn quay lại.

Trong phòng im lặng.

“Đây có thể chứng minh được chưa?” Giọng Harry kéo suy nghĩ của bọn họ về.

“Này... đây, là phép thuật ư?” Gerrard đẩy tờ mờ nhìn cậu.

“Ai biết có phải thật vậy hay không? Có lẽ chính là ảo thuật mà thôi, tiểu xiếc của ảo thuật gia.” Paolo khinh miệt nói.

Harry ngược mắt lên, hướng về phía cậu ta toét miệng cười: “Có lẽ, cậu càng muốn bị tôi biến thành con cóc ném xuống cống thoát nước đi. Nên biết đây là trò đùa sở trường của phù thủy.” Từ lần đầu tiên trình diễn phép thuật, bị Edward cho rằng là ảo thuật gia, Harry cực kỳ chán ghét từ ảo thuật gia này.

Paolo há miệng thở dốc, giống như lại muốn phát hoả. Nhưng cuối cùng cũng không có phát tác, có vẻ như thật sự sợ Harry đem mình biến thành con cóc.

Thật hiển nhiên, cậu ta đã tin chuyện phù thủy.

“Vây..., Harry, cháu..., khi nào thì biết mình là phù thủy?” Billy hình như đã tỉnh táo lại.

“Chính là vào tháng chín năm trước, trước khi đến thị trấn Forks. Lần đó...” Harry giải thích cho ông ta. Cậu cũng không có ý định đem chuyện mình mang theo trí nhớ kiếp trước sống lại kể với bọn họ, chỉ nói là huyết thống phép thuật của mình ngoài ý muốn thức tỉnh, còn thân chú là đến từ huyết mạch đặc biệt phù thủy kế thừa trong trí nhớ.

“Trời ạ, bác chưa bao giờ biết, gia đình Swan có huyết thống phù thủy.” Billy kinh ngạc nói.

“Có lẽ là gia đình Renee chẳng?” Harry mở to hai mắt nhìn ông ta.

“Harry, chuyện này... Charles không biết chứ?” Billy Black di động xe lăn.

“Đương nhiên không biết, Billy, cháu không muốn làm ông ấy sợ.” Harry có chút áy náy nói, “Charles cùng Bella đều là người thường, cháu có thể nhìn

ra được, bọn họ cũng không có thiên phú phép thuật. Bọn họ hẳn là sẽ trải qua cuộc sống của người bình thường, không giống cháu. Cháu đã định trước là phù thủy, giống như ma cà rồng và người sói, là trời sinh ngoại tộc.”

“Không, nhóc con. Cháu nên biết, Charles sẽ không bởi vì cháu là phù thủy mà thay đổi, cháu hẳn là hiểu rõ ông ấy. Nhưng bác tôn trọng lựa chọn của cháu, cũng như cháu đồng ý giữ bí mật cho chúng tôi.” Billy nói, sau đó ông ta nhìn nhóm người sói trẻ tuổi bên cạnh, “Đám nhóc này cũng như vậy.”

“Đúng vậy.” Sam nói.

“Đương nhiên.” Gerrard tiếp lời nói.

Cuối cùng Paolo cũng không tình nguyện gật đầu.

“Thật tốt quá, vậy ta nên đạt thành hiệp nghị đúng không? Tôi có thể hỏi nguyên lý biến đổi của các người một chút không?” Harry thoải mái nói.

“Chờ một chút, có 1 việc tôi muốn nói.” Giọng Sam trầm thấp vang lên, “Chúng tôi đồng ý giữ bí mật cho cậu, nhưng chúng tôi không dám cam đoan sau này chỉ có mấy người chúng tôi biết bí mật của cậu.”

“Vì sao?” Harry nghi hoặc hỏi.

Sam do dự một chút, nói: “Thành viên bầy sói của chúng tôi có tồn tại tâm linh cảm ứng, chỉ khi ở dạng con người chúng tôi là những cá thể riêng biệt, nhưng khi biến thành sói, tư tưởng của chúng tôi đều là chung, bảo đảm việc cả bầy sói là một thống nhất chỉnh thể. Chúng tôi không thể che dấu ý nghĩ của chính mình với đồng bạn khác, chúng tôi không thể xác định đồng bạn mới, sau khi xuất hiện, sẽ không biết được bí mật cậu là phù thủy từ chỗ chúng tôi.”

“Vậy, bầy sói các người hiện tại có bao nhiêu con sói, còn sau này là bao nhiêu?”

“Trước mắt bầy sói chúng tôi là ba người,” Sam nói, “Nhưng sau này thì không biết. Bởi vì không biết tên, đa số đều không biến hình được, chỉ có thanh niên mang dòng máu người da đỏ của La Push là có thể trở thành đồng bạn tương lai của chúng tôi.”

Harry trầm mặc.

Cậu cũng không tin nhóm người sói sẽ đem chuyện này tiết lộ ra ngoài, nhưng cậu cần phải cẩn thận một chút. Nếu gặp một người có thể đọc ý nghĩ giống Edward hoặc Aro, sẽ rất phiền phức.

Một ý nghĩ thỉnh linh này ra trong đầu.

“Tôi có một biện pháp, có thể giúp các người khi tâm linh tương thông, có thể bảo vệ bí mật này.” Harry nâng mắt kính.

“Dùng phép thuật?”

“Đúng vậy. Các người có đồng ý ký thể ước không thể phá vỡ với tôi, bằng phương pháp của phù thủy hay không? Như vậy khi các người ở trạng thái tâm linh tương thông, cũng sẽ không tiết lộ bí mật này.” Cho dù có người sử dụng thuật đọc ý nghĩ với các người cũng vậy. Dù sao thì ở kiếp trước, Thuật Chiết Tâm Trí cũng không thể phá vỡ thể ước bền vững của phù thủy, trừ khi tìm được người giữ bí mật.

A, mình tại sao không sớm nghĩ đến phương pháp này, như vậy Carlisle cũng không cần sợ khả năng đọc ý nghĩ của Aro. Nhưng bây giờ nhớ ra cũng không tính quá muộn.

Harry yên lặng nghĩ.

Đơn giản giải thích cho nhóm người sói ý nghĩa cùng tác dụng của thể ước bền vững, Billy bởi vì tàn tật mãi mãi mà mất đi khả năng biến thành người sói đã tự nguyện làm người giữ bí mật. Harry cùng nhóm người sói nắm tay, kí kết hiệp ước giữ bí mật đầu tiên trong thế giới này.

Hiệp ước kí kết thành công, 2 bên đều yên tĩnh.

Lúc này, sự đề phòng trong ánh mắt của Sam Ullly mới hoàn toàn biến mất, xem ra bọn họ đều có thể cảm nhận được tác dụng của thần chú giữ bí mật tạo ra cảm giác thần bí mà kỳ lạ cho thân thể và tâm hồn.

Kế tiếp, Harry rất hứng thú hỏi nhóm người sói chuyện có quan hệ tới chuyện biến thân, cũng biết Sam là người đầu tiên biến thân trở thành người sói, Paolo là trẻ nhất, chỉ mới được một tuần mà thôi. Chẳng thể trách cậu bởi vì vấn đề cảm xúc, mà không thể không chế bản năng biến thân.

Nhóm người sói trước khi biến thân chẳng qua đều là những thiếu niên, bọn họ đối với chuyện bỗng nhiên xuất hiện phù thủy cực kỳ tò mò, ngay cả Sam luôn luôn nghiêm túc cũng hỏi Harry mấy vấn đề.

“Chúng tộc phù thủy này thật sự là thần kỳ, đúng là giống như bác đã nghe kể.” Lặng lặng nghe những người trẻ tuổi kia nói chuyện phiếm Billy Black cảm thán nói, “Chúng tộc các cháu rốt cuộc có bao nhiêu người? Ý bác là, số lượng chỉ sợ so với người sói và ma cà rồng càng ít hơn?”

“Đúng vậy. Chúng cháu...” Harry bỗng nhiên ngây người, cậu chú ý tới nội dung lời nói của Billy.

Ông ta đã nghe kể về phù thủy! Không phải là thấy trên TV, hoặc là từ tư liệu lịch sử ghi lại, mà là nghe kể qua...

Đối với việc lịch sử ghi lại phù thủy đã biến mất, Harry đối với việc tìm hiểu manh mối từ nhóm người sói này cũng không ôm hi vọng quá lớn, cho nên ngay từ đầu cũng không hỏi.

Hiện tại ngẫm lại, Billy đối với thân phận phù thủy của cậu, ngay từ đầu đã tiếp thu rất mau, thậm chí so với Edward còn nhanh hơn. Có lẽ ông ta trước kia đã biết có phù thủy tồn tại trên cái thế giới này.

Chẳng lẽ đây là 1 bất ngờ ngoài ý muốn?

“Billy...” Harry kèm chế chờ mong trong lòng, chậm rãi mở miệng nói, “Bác biết đó, trong trí nhớ kế thừa của cháu chỉ có phần bùa chú, không phải về lịch sử phù thủy của bọn cháu. Bác nói, mình trước kia đã nghe kể về bọn cháu ư?”

“Đúng vậy, từ ông nội đã mất của bác, ông ấy khi đó là tù trưởng. Bởi vì trước đây, bác cũng chưa từng thấy tận mắt bất kỳ một phù thủy nào, nên chỉ cho đó là ông nội kể chuyện xưa mà thôi... Bây giờ nghĩ lại, cũng đã ba mươi năm rồi.” Billy tựa vào ghế dựa của xe lăn, đôi mắt mất mất đen sâu sắc nhìn trần nhà, giống như vì ký ức quá lâu mà nhúu mày, lâm vào hồi tưởng.

“Khi đó, tài nguyên du lịch của La Push còn chưa được phát hiện, người ngoại lai rất ít. Bác vẫn còn là trẻ con, cũng không rõ lắm về bí mật lưu truyền trong tộc qua nhiều thế hệ. Lúc ấy, cụ thể là 9 tuổi hay 10 tuổi cũng nhớ không rõ. Đêm hôm đó, ông nội mang theo bác từ biển câu cá trở về, đi qua khu rừng. Sau đó chúng ta trong bóng đêm, xa xa thấy được một con gấu đen.”

Ông ta dừng một chút, nói tiếp: “Khi đó, bác rất sợ. Nhưng ông nội lại chỉ là lấp bắp hoảng hốt, rồi mở miệng hỏi: người là ai? Sau đó bác mới nương theo ánh trăng nhìn thấy, đây không phải là gấu đen, mà là một loại dã thú. Có thể bởi vì rất sợ, trong lúc nhất thời, bác cũng không phân biệt được là cái gì.”

“Ông nội của bác cho rằng đó là người trong tộc của các người biến dạng thành ư?” Harry hỏi.

“Đúng vậy, chính là như vậy. Con dã thú màu đen trốn trong rừng rậm, chỉ có thể nhìn ra hình dáng mơ hồ, đúng là hình dáng động vật, nhưng không phải gấu. Nó đối với câu hỏi của ông nội có phản ứng, nghe hiểu được tiếng người, hơn nữa cũng không có ý tấn công chúng tôi.”

“Sau đó thì sao?” Harry vội vàng hỏi, cậu biết chuyện phía sau có lẽ chính là mấu chốt vấn đề cậu muốn biết.

Mặt khác nhóm người sói cũng bị chuyện xưa này gọi lên hứng thú.

“Thật đáng tiếc, bọn nhóc.” Billy thở dài, “Lúc ấy ông nội bảo bác đi về trước. Bác rất sợ, cho nên chạy rất nhanh về nhà, cũng không biết kể tiếp rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Chỉ biết là, sáng ngày thứ hai ông nội mới về nhà, nói với bác không được kể chuyện tối qua nhìn thấy với ai. Bác đồng ý, nhưng có một cái điều kiện chính là muốn ông nội nói cho bác biết con dã thú đó là cái gì?”

“Ông nội đồng ý, ông nói cho bác biết đây không phải là dã thú, mà là 1 phù thủy lạc đường. Bác lúc ấy không hề tin, chỉ cho là ông nội không muốn bác sợ hãi, cho nên đem nó kể thành chuyện xưa. Nên biết, khi đó bác cũng giống bọn nhỏ bây giờ, xem thế giới này là một nơi hoàn toàn bình thường. Rất lâu sau, bác trở thành tù trưởng, biết được bí mật có quan hệ với người sói và ma cà rồng, mới biết rằng ông nội có thể không phải vì an ủi bác mà kể chuyện xưa, phù thủy có lẽ là thật sự tồn tại. Sau đó, bác lại nghĩ tới đêm đó, động vật mà bác đã nhìn thấy cũng không phải sói, mà là chó, một con chó đen rất lớn.”

...

Harry kinh ngạc ngồi trên ghế sa lon, hoàn toàn nói không nên lời.

Những thắc mắc của các nàng đã hỏi ở chương trước về nhân vật “Sắp lên sóng” này, sẽ được “hạ hồi phân giải” ở những chương sau này, bảo đảm là “bí mật” làm “té ngửa” a, hắc hắc, cười bi

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Cha Đỡ Đầu?

Con chó to màu đen...

Phù thủy...

Có thể là, Sirius Black.

Tình cảm chôn sâu trong đáy lòng đột nhiên như núi lửa phun trào dung nham dâng lên, không thể ngăn cản, Harry gần như không thể kềm chế tình cảm của mình.

Cậu chìa hai tay chậm rãi bung kín mặt.

Cậu đi vào thế giới này mười bảy năm, còn Sirius cũng đã rời khỏi cậu gần ba mươi năm.

Kích động, sợ hãi, chờ mong và cảm xúc hoảng hốt đồng thời nảy lên trong lòng. Harry không biết mình có nên chờ mong hay không, nếu một khi không phải, thì cậu không dám nghĩ đến chính mình sẽ thất vọng đến cỡ nào.

Từ nhỏ cha mẹ đều mất, bị di dưỡng đối xử như gia tinh trong nhà, năm thứ ba đột nhiên xuất hiện cha đỡ đầu đối với cậu mà nói chính là thân nhân duy nhất. Nếu cha mẹ ruột của cậu còn sống, cậu tin chắc sự yêu thương của Sirius đối với cậu tuyệt đối không thua gì James và Lily.

Nhưng vào năm thứ năm lại mất đi ông ấy. Bởi vì sai lầm của mình, ông ấy biến mất sau tấm màn thần bí ở bộ phép thuật, phía sau đó là không gian chưa biết, ông ấy vĩnh viễn cũng không về được...

Bỗng nhiên, Harry nghĩ đến, nếu quả thật chính là Sirius, cách mà chú ấy đến đây rõ ràng không giống cậu.

Năm đó, chính mình bởi vì nóng lòng đuổi bắt Tử Thần Thực Tử đang lẫn trốn nhiều năm mà đi vào cạm bẫy phép thuật của bọn chúng.

Đối với cạm bẫy phép thuật cậu không hiểu biết nhiều, chỉ nhớ rõ cạm bẫy kia khi hoạt động sẽ mở ra 1 không gian chưa biết, khiến Harry Potter chưa kịp né tránh bị hút vào hố đen không gian.

Gần như vừa bị hút vào hố đen phép thuật kia vài giây sau, cậu đã bị sức mạnh của không gian xé thành mảnh nhỏ. Khi khôi phục ý thức liền phát hiện mình đã ở trong bụng mẹ, lập tức sẽ được sinh ra một lần nữa.

Sau đó, cậu biến thành Harry Swan.

Nhưng Sirius không giống cậu, chú ấy rất có khả năng đã thông qua tấm màn thần bí kia đi thẳng tới thế giới này, cùng với thân thể của chính chú ấy.

“Harry? Cháu làm sao vậy?”...

Cố gắng kềm chế tình cảm của mình, Harry hít một hơi thật sâu: “Không, không có gì, Billy. Cháu chỉ... ông biết đó cháu chưa từng có nghe qua trên thế giới này còn có phù thủy khác ngoài cháu, cháu chỉ là quá kích động, cháu nghĩ đã tìm được người giống mình.”

“Đương nhiên, bác sẽ cố gắng kể cho cháu...” Billy Black chậm rãi mở miệng nói.

Khi Harry đi ra khỏi nhà Billy Black thì còn chưa lấy lại tinh thần, vẫn là bộ dạng mất hồn.

Vốn tưởng rằng có thể ở chỗ Billy tìm hiểu được nhiều tin tức hơn, nhưng Harry đã thất vọng.

Cậu cảm thấy Sirius hẳn là rất có duyên với người da đỏ ở đây, bởi vì bọn họ cũng giống Lupin đều là người sói, tuy rằng nguyên lý biến dạng không giống nhau. Hơn nữa cổ tù trưởng của bọn họ đều họ Black, họ có lẽ đã trở thành bạn bè...

Đáng tiếc, theo Billy nói, ông nội của ông ta trước khi chết cũng không nhắc lại về phù thủy có thể biến thành chó đen này.

Lúc ấy, ông nội của Billy cũng không nói nhiều với ông ta, bởi vì cổ tù trưởng đã đồng ý giữ bí mật cho vị phù thủy rất có khả năng là Sirius kia. Billy chỉ nhớ rõ ông nội của ông ta như đang kể chuyện mà nói cho ông ta biết, vị phù thủy bị lạc kia sắp sửa tìm kiếm đồng loại ở khắp nơi trên thế giới từng có ghi chép về phù thủy, cũng để tìm được đường về nhà.

Lúc sau, Billy Black không còn gặp lại vị phù thủy có thể biến thành chó đen kia nữa, mãi đến khi chính ông ta tiếp nhận chức vụ tù trưởng, biết được là có ma cà rồng và người sói tồn tại, rồi mới nhớ lại chuyện đã xảy ra lúc nhỏ.

Tìm kiếm đường về nhà...

Những năm cuối cùng của Harry ở thế giới phép thuật, sau khi chiến tranh chấm dứt, thế giới phù thủy bước vào giai đoạn yên bình trước nay chưa từng có, nơi đó không còn cần sự tồn tại của “Kẻ Được Chọn” nữa.

Hermione và Ron kết hôn, còn Ginny thì có bạn trai mới, vì thế lúc Harry đến nơi này cũng có thể coi là không có gì vướn bận. Huống chi ở cái thế giới này, cậu 1 lần nữa có được cha mẹ thương mình và em gái đáng yêu.

Nhưng nếu quả thật chính là Sirius, bởi vì ngã vào tấm màn mà ngẫu nhiên đi vào thế giới này, chú ấy nhất định rất không cam lòng. Bởi vì khi đó chiến tranh còn chưa bắt đầu, tình cảnh thế giới phép thuật có thể nói là hết sức căng thẳng, cho nên chú ấy mới một mực tìm kiếm biện pháp có thể trở về, cùng Harry, cả những người bạn tốt và các thần sáng vĩ đại nhất của thế giới phép thuật sống vai chiến đấu.

Nhưng bây giờ chú ấy ở đâu? Ngoại trừ tin tức chú ấy từng xuất hiện trên thế giới này, Harry không thu hoạch được gì.

Billy để cho nhóm người sói trẻ tuổi đưa cậu phù thủy đã sắp bị xem là mất tích này về bãi biển, bảo đảm chắc chắn cậu sẽ không bỏ qua chuyến trở về cùng các học sinh khác.

Harry cắn môi, máy móc di chuyển hai chân đi theo Sam Uly và vài người phía sau.

Tâm tư của cậu sớm đã không ở nơi này.

Mới vừa ra khỏi làng, Gerrard đang đi phía trước bỗng nhiên ngừng lại, Harry suýt chút nữa đụng phải lưng cậu ta.

“Sao vậy?” Lướt qua người bả vai cao lớn của nhóm người sói, cậu thấy em gái của mình, “Bella?”

“Harry!” Bella vừa kêu lên đã nhanh chạy tới, kéo cậu lui về phía sau vài bước, khẩn trương đánh giá cậu, “... Anh có sao không, Harry?”

“Anh đương nhiên không sao, anh rất khỏe, Bella. Sao em lại đến đây? A... Jacob...” Harry bị em gái của mình kéo khiến cậu không hiểu ra sao.

Phục hồi tinh thần lại, liền thấy phía sau Bella là Jacob đang lo lắng nhìn cậu, chắn giữa cậu cùng Bella và nhóm người sói, cảnh giác nhìn bọn họ.

Harry nghi hoặc nhìn sang em gái của mình.

“Em gặp Jacob ở bờ biển, cậu ấy nói cho em biết anh đi cùng nhóm của Sam Uly, Jacob nói bọn họ có thể là băng nhóm thiếu niên gì đó. Hơn nữa người cầm đầu của bọn họ, Sam, đã sớm có hứng thú với anh, có lẽ anh ta coi trọng chức vụ của Charles ở cục cảnh sát, bọn em rất lo lắng, nên...”

“A, trời ạ! Bella...” Harry gần như dờ khóc dờ cười, bọn họ đại khái cho là cậu bị bắt nạt. Được rồi, khi đó cậu thật sự tự nguyện bị nhóm người sói kèm hai bên.

Nhóm người sói này cả ngày đều kết bè kết đội cùng một chỗ, làm theo ý mình (đương nhiên đây là thói quen của bầy sói). Nhưng ở trong mắt những thiếu niên cùng tuổi, đại khái đã trở thành những thiếu niên bất lương mẫu mực.

Bỗng nhiên, cánh tay Harry cảm thấy đau đớn.

Thì ra Bella đang nhìn chăm chăm Jacob Black đang giằng co với nhóm người sói mà khẩn trương nên móng tay gần như bấm vào da Harry.

“Này, không có chuyện gì đâu, Bella.” Harry bỏ tay em gái ra, từ phía sau đè lại bả vai của thiếu niên da đỏ, “Jacob.”

Jacob Black vẫn không quay đầu lại, nhưng cơ thể căng cứng cho thấy cậu cũng đang khẩn trương, dù sao một mình cậu ta cũng không thể đấu với đám thanh niên cao lớn trong làng này.

Đáng tiếc, cậu ta không biết là, cho dù có mười người cậu ta, bây giờ cũng không cách gì đối phó những người ở đây ngoại trừ Bella.

Billy quả nhiên đã giấu con trai của ông ta.

“Khụ ——” Harry lặng lẽ chuyển cho nhóm của Sam 1 ánh mắt.

Nhóm người sói đại khái cũng đoán được, bọn họ biết người trong thôn nghĩ như vậy cũng không ít, cho nên chỉ nhú nhú mày, không hành động gì rồi rời đi.

Có lẽ Sam xem những thiếu niên cùng làng này là thành viên dự bị cho bầy sói, nên mới thoải mái bỏ qua như vậy chăng? Harry thấy Jacob rõ ràng đã thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Hey, Harry, bọn họ tìm anh làm gì?” Jacob xoay đầu lại, cau mày hỏi.

“Harry, nếu không chúng ta báo cảnh sát đi!” Bella lo lắng nhìn cậu.

“Anh rất khỏe, Bella. Bọn họ có thể làm gì anh chứ? Ma túy, hay bảo anh lên lấy súng của Charles? Được rồi...” Harry thoải mái nói, “Hai người quá mức khẩn trương, anh chẳng qua chỉ muốn đến thăm Billy, sau đó ở trong rừng lạc đường, là bọn họ dẫn anh về làng. Sau đó, Billy nhờ bọn họ đưa anh quay về bãi biển, nên biết, một mình đi qua khu rừng này vẫn còn chút khó khăn.”

“Được rồi, nếu quả thật không có chuyện gì.” Bella nhẹ nhàng thở ra.

“Billy có thể làm chứng.” Harry vội vàng bổ sung. Cậu dừng một chút, bỗng nhiên chuyển sang Jacob, “Đúng rồi, 2 người tại sao biết? Hà, Jacob?”

“Em cùng mấy người bạn đi dạo ở bãi biển, đụng phải học sinh của trung học Forks, sau đó liền nhận ra Bella.” Jacob không nhanh không chậm giải thích.

“Vậy sao?” Harry liếc mắt nhìn cậu ta, Jacob lập tức nở nụ cười tươi tắn đặc biệt của mình.

Harry mặt không chút thay đổi dời mở tầm mắt.

Có lẽ cậu ta đã “cứu” mình, nhưng đối với Bella, cậu vẫn còn quá nhỏ. Cho dù cậu ta rất dũng cảm, đầu óc cũng rất nhanh nhạy.

Ba người bắt đầu đi về hướng bãi biển, Harry này mới nhìn thấy cách đó không xa có đậu một chiếc xe máy, đó là của Jacob, cậu từng thấy ở nhà Billy.

Chẳng thể trách họ có thể chạy tới nhanh như vậy.

Bỗng nhiên Jacob thừa dịp Bella không chú ý ghé vào bên cạnh Harry, nhỏ giọng hỏi: “Hey, Harry, anh có biết Edward là ai không?”

Harry sững sốt, mở miệng nói: “Cậu vì cái gì hỏi anh ấy?” Jacob làm sao biết Edward?

“Bella nghe nói chuyện của anh thì rất sốt ruột, sau đó cô ấy gọi điện cho một người tên là Edward, em muốn hỏi... đó là bạn trai của cô ấy ư?” Jacob như đang lơ đãng hỏi.

A, trời ạ! Edward...

Câu hỏi còn lại của Jacob, Harry hoàn toàn không nghe vào tai, cậu kinh ngạc quay sang em gái của mình hỏi: “Bella, em báo cho Edward sao?”

“Đúng vậy. A! Em suýt chút nữa đã quên rồi, anh ta hình như rất lo lắng cho anh, anh có lẽ nên gọi cho anh ta báo bình an, Harry.” Bella mở miệng nói.

“Đúng vậy... được rồi... Anh đương nhiên biết mà...” Harry thì thảo lắm bầm, “Chúa ơi, chỉ mong còn kịp!”...

Câu chuyện bắt đầu sang hướng khác

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Tín Nhiệm

Nghe nói Edward cũng biết chuyện này, Harry hận không thể trực tiếp độn thổ đến bên cạnh anh.

Đương nhiên, cậu biết loại ý nghĩ này là không thực tế, chỉ có thể lập tức lấy điện thoại di động, bấm dãy số của Edward.

Chàng bạn trai ma cà rồng có ý muốn bảo hộ rất mạnh mẽ nếu không để ý hiệp ước mà trực tiếp đi vào tìm cậu... Được rồi, như vậy cậu có thể phát hiện ra anh trước nhóm người sói, sau đó mang theo anh độn thổ. Có lẽ cậu nên tin tưởng Edward sẽ lý tính một chút, nhưng điều kiện tiên quyết là chuyện phải không liên quan đến cậu...

Mình vì sao còn muốn quan tâm chuyện này chứ! Harry bắt đầu dĩ nghĩ.

“Mau nghe điện thoại đi...” Bấm điện thoại xong, reo đã lâu cũng không có người nghe.

Ngay lúc Harry muốn ngắt, điện thoại bỗng nhiên gọi được.

“Edward!”

“...”

“Hey, Edward, anh có ở nhà hay không?”

“... Harry!” Một lát sau, bên kia điện thoại truyền đến giọng nói quen thuộc của Edward, “Bây giờ em...”

Harry cắt ngang lời của anh.

“Em không sao, là Bella hiểu lầm, em không phải bị bắt cóc... Được rồi, bây giờ em đang ở cùng Jacob và Bella, bọn em đang chuẩn bị quay về thị trấn Forks.” Harry ngừng một chút, nói, “Em có chuyện muốn nói với anh, Edward. Bây giờ anh đang ở đâu?”

“...” Điện thoại bên kia lập tức im lặng, hồi lâu mới truyền đến giọng nói trầm thấp mà lạnh lùng của anh, “Anh đang ở biên giới La Push.”

Ồn chúa, anh ấy không có trực tiếp xông vào!

Nghe được tin tức này, Harry nhẹ nhàng thở ra rất nhiều, lại có chút mất mát không hiểu được. A, được rồi, chẳng lẽ mình thật sự kỳ vọng anh ấy xông vào vì mình, khiến cho gia đình Cullen cùng nhóm người sói xảy ra chiến tranh sao? Những thứ kia chỉ có thể xảy ra trong đầu của các cô gái đầy lãng

mạn mà thôi.

“Anh... ý em là, anh vẫn đứng chờ em ở đó sao?” Liếc mắt nhìn sang Jacob, Harry phát hiện Bella đang lúi kéo cậu ta nói chuyện, để đổi vị trí chú ý của cậu ta.

“... Đúng vậy, anh nghĩ em sẽ không trêu chọc những người đó, bọn họ rất nguy hiểm! Bọn họ có thể là người sói.” Giọng Edward lạnh lùng truyền tới.

Không phải có thể, bọn họ chính là Người sói.

Harry vội vàng giải thích: “Lần này chỉ là ngoài ý muốn, em thật sự không nghĩ tới chuyện trêu chọc bọn họ. Hơn nữa, còn có chuyện khác, em muốn nói cho anh biết...” Cậu rất muốn lập tức nói với Edward, cha đỡ đầu của mình có thể đang tồn tại ở cái thế giới này. Cậu muốn để anh chia sẻ sự vui sướng và hưng phấn với mình, nhưng thái độ lạnh như băng của anh giống như tạt một chậu nước lạnh vào cậu.

Edward tức giận, Harry lập tức biết chàng bạn trai ma cà rồng của mình bây giờ đang cực kỳ tức giận. Cậu có thể tưởng tượng được, biểu cảm lạnh lùng như bức tượng của anh bên kia điện thoại.

Harry dưới đáy lòng thở dài, đành chỉ cái đề tài này.

“Harry?” Giống như vì bên này hồi lâu không có âm thanh, Edward thử hỏi, “Em sao vậy?”

“Không, không có gì.” Dù sao nói chuyện trong điện thoại cũng không tốt, nhìn Bella đang nói chuyện với Jacob, Harry mở miệng nói, “Chờ gấp mặt nói sau, buổi tối em muốn đi gặp Carlisle.” Thuận tiện cùng gia đình Cullen kí kết thể ước bền vững.

“... Được rồi, anh ở chỗ biên giới cách làng của họ gần nhất, con đường đó chắc em biết, ngay bên kia đường cao tốc.” Đầu bên kia điện thoại, Edward hình như suy tư một chút mới chậm rãi mở miệng nói.

“Bella ở cùng em.”

“Anh sẽ đưa cô ấy về nhà trước.” Edward nói.

“Được, vậy lát nữa gặp.”

Ngắt di động, Harry xoay đầu lại, quay sang em gái đang nói chuyện phiếm: “Hey, Bella! Có một tin tốt lành. Edward đang ở đường cao tốc gần biên giới La Push chờ chúng ta, so với việc chúng ta đi trở về bãi biển thì nhanh hơn.”

“Em... em gọi điện cho nhóm Mike trước đã, nói chúng ta không cùng bọn họ gặp nhau.” Bella suy nghĩ một chút, gọi cho Mike.

Cảm thấy ánh mắt Jacob, Harry đẩy mắt kính, giải thích: “Hôm nay cảm ơn cậu, Jacob. Kế tiếp, chúng ta cần thay đổi hành trình.”

“Tốt lắm, chúng ta đi thôi.” Bella rất nhanh đã cúp điện thoại. Cô xoay đầu lại nói: “Giọng Mike có vẻ không hài lòng, em còn nghe được Taylor trách chúng ta bỏ lại bọn họ rồi đi.”

Đúng vậy, bởi vì bọn họ đại khái rất mong được cùng em quay về, Harry ở trong lòng yên lặng nói.

“Bella, em... Hai người không cần phải trở về gấp. Ý em là sắc trời còn sớm, hai người trở lại bãi biển chơi 1 lát nữa cũng không muộn.” Jacob chần chờ một chút, mở miệng nói với Bella.

“Không,” Bella nhìn anh của mình một cái, nói, “Vẫn là thôi đi, chị cũng khá mệt. Dù sao, Edward đặc biệt tới đón Harry... và chị. Anh ta đã đến, chúng ta không nên để anh ta đợi lâu.”

Đôi mắt đen của Jacob hiện lên một nét thất vọng thoáng qua: “Được rồi, em tiễn 2 người.”

Kế tiếp, ba người đi về hướng đường cao tốc.

Chỉ nửa giờ, Harry đã thấy được chiếc xe Volvo màu bạc của Edward ngay ở lối vào đường cao tốc.

Anh chàng ma cà rồng đẹp trai đang khoanh tay dựa vào đầu xe.

Cho dù không có ánh mặt trời, Harry cũng cảm thấy toàn thân anh như đang sáng lên, giờ phút này lại có biểu cảm vô cùng lãnh đạm, cũng có thể dùng “Khô” để hình dung.

Một chiếc xe thể thao màu đỏ từ bên cạnh lái tới, lái xe hình như là một mỹ nữ tóc vàng.

Cô ta cao giọng chào hỏi anh chàng đẹp trai đang đứng cạnh chiếc Volvo ở ven đường, nhưng anh chàng ma cà rồng vẫn giống như 1 tảng đá không hề nhúc nhích.

Anh thậm chí không thèm liếc mắt nhìn cô ta một cái.

Mỹ nữ tóc vàng cắn hận thu hồi ánh mắt, giẫm mạnh chân ga, xẹt ngang qua chỗ anh.

Từ xa nhìn thấy vài bóng người, biểu cảm của Edward dịu đi. Anh dùng tốc độ của con người bình thường, đi đến cửa xe, giúp họ mở cửa ra.

“Edward...” Harry giương mắt nhìn anh, mở miệng nói.

Anh cắt ngang lời cậu: “Harry, lên xe trước đi.” Sau đó anh quay sang Bella nở nụ cười: “Chào, Bella, có lẽ nên ưu tiên quý cô trước.”

Anh vẫn còn đang giận dữ, Harry dưới đáy lòng thờ dài. Ít nhất anh cũng không bị mỹ nữ tóc vàng vừa rồi hớp hồn.

“Cảm ơn, Edward. Có lẽ tôi nên giới thiệu. Đây là Jacob —— Jacob Black, hôm nay là cậu ấy giúp tôi và Harry.” Ánh mắt Bella chuyển sang thiếu niên da đỏ, “Jacob, đây là Edward, bạn học của chị và là bạn thân của Harry.”

Edward gật đầu với Jacob đang yên lặng: “Cảm ơn cậu hôm nay đã giúp Harry và Bella, rất hân hạnh được biết cậu.”

Jacob dùng đôi mắt đen đánh giá người thanh niên đẹp trai trước mắt, bất ngờ vươn tay ra: “Không có gì, tôi cũng là bạn của Bella và Harry. Edward, rất hân hạnh được biết anh.”

Edward Cullen ngập ngừng 1 chút, vươn tay bắt tay với Jacob.

Harry lập tức thấy được biểu cảm trên mặt Jacob có nét kỳ lạ, được rồi, nên nói là căm thù thì đúng hơn.

Cậu ta hình như là... hiểu lầm.

Có lẽ, cậu ta đã xem Edward là bạn trai Bella. Dù sao thì chuyện anh mình xảy ra sự cố, gọi điện thoại xin bạn trai giúp đỡ là một chuyện rất bình thường.

Cũng không thể nói cho cậu ta biết: Edward không phải tình địch của cậu mà là bạn trai của tôi! Harry làm bộ như không phát hiện dòm tằm mắt. Nếu như để Billy biết, ông ta nhất định sẽ nói với Charles. Ông ta sẽ giúp Harry giấu Charles chuyện về phù thủy và ma cà rồng, nhưng tuyệt đối sẽ không giấu bạn thân của mình chuyện con trai của ông có bạn trai. Như vậy tuyệt đối sẽ rất thảm...

Tên nhóc đang muốn theo đuổi em gái yêu quý của cậu này đây có lẽ nên chịu một ít suy sụp mới tốt, Harry nghĩ như vậy. Vì thế, cậu thân nhiên nhìn Jacob đang nhìn chằm chằm Edward, đột nhiên cảm thấy tâm tình tốt hơn nhiều.

Kế tiếp, Bella tự giác ngồi ở phía sau, đem ghế phụ lái nhường cho anh của mình.

Nhưng, chuyện này trên thực tế cũng không có tác dụng.

Bởi vì dọc đường đi, Harry và Edward đều không nói gì.

Bởi vì Bella ở đây, Harry không tiện nói bất cứ điều gì với Edward, cho nên mới lo nghĩ nên tìm kiếm cha đỡ đầu của mình như thế nào.

Billy nói Sirius cũng đang tìm những phù thủy khác, vậy ông ấy có lẽ cũng sẽ giống như mình, đầu tiên là tìm từ lịch sử phù thủy. Vậy, ông ấy có thể từng đến đâu?

Không cho là mình am hiểu phân tích việc này, Harry bây giờ vô cùng hoài niệm người bạn ở thế giới phép thuật xa xôi —— Hermione, nếu là cô ấy nhất định sẽ cho cậu một đề nghị hay.

Lúc xe dừng ở cửa gia đình Swan, Harry mới từ suy nghĩ của mình lấy lại tinh thần.

“Bella, anh và Edward còn có chút việc. Nói với Charles, tối nay về nhà, anh...”

“Cậu ấy sẽ ở nhà của tôi ăn tối, trước mười giờ tôi sẽ đưa cậu ấy về.” Edward rất nhanh cắt ngang lời Harry.

Harry bắt mắt nhìn anh một cái, sau đó vẫn gật gật đầu với em gái của mình.

“Được rồi.” Bella nghi hoặc nhìn hai người, mở miệng nói, “Các người không phải là cãi nhau chứ?”

“Đương nhiên không có.” Harry cười cười với Bella, “Nhưng Edward đang giận dữ với anh.”

Edward nghe vậy bắt mắt liếc mắt nhìn Harry một cái, không nói gì.

Bella không để ý nhún vai, xoay người vào nhà.

Sau đó, Edward lại khởi động ô tô.

“Này, Edward.” Harry thật cẩn thận mở miệng nói, “Anh còn đang tức giận sao?”

“Không.” Anh thờ dài, “Anh không tức giận, anh chỉ... nhận được điện thoại của Bella, nói em có thể đã bị bắt cóc, anh gần như không thèm để ý hiệp ước lập tức muốn xông vào La Push!”

“Này, Edward, anh nên biết những thiếu niên bất lương đối với em không hề có uy hiếp gì.”

“Anh đương nhiên biết, nhưng em đã nói Sam Uley có thể là Người sói. Một phù thủy thân thể yếu ớt một mình đối phó ma cà rồng và người sói đều rất nguy hiểm.” Edward nhú mày, chậm rãi mở miệng nói, “Nhưng Carlisle nói với anh: người bạn đời con đã chọn không phải nữ, mà là nam. Cậu ấy cũng không phải con người bình thường, mà là một vị phù thủy thần kỳ. Con nên tin tưởng cậu ấy hơn. Vì vậy, anh tình nguyện ở bên ngoài biên giới La Push chờ em đi ra. Anh vốn tưởng rằng anh không làm được...”

“Nhưng anh làm được, Edward.” Harry tiếp lời của anh.

“Không, anh chỉ cho mình một tiếng, nếu đến lúc đó vẫn không có tin tức, anh sẽ liều lĩnh xông vào. Chẳng sợ sẽ hủy đi hiệp ước!” Edward có chút chán nản nói, “Anh cảm thấy có lỗi với Carlisle và cả gia đình, bởi vì một khi khởi xướng chiến tranh cùng bọn người sói, các thành viên khác của nhà Cullen tuyệt đối sẽ không bỏ mặc anh. Nhưng anh gần như không hề lo lắng nhiều như vậy... Sau đó, nhận được điện thoại của em là lúc anh đang đếm ngược mười giây đồng hồ...”

Harry nhất thời nói không nên lời.

Sau một hồi, cậu mới thấp giọng nói: “Em rất mừng là còn kịp, Edward...”

Đây cũng là một chuyển biến tốt, không phải sao? Ít nhất, anh ấy đã tình nguyện thử tín nhiệm thực lực của mình.

Trong nháy mắt đó, trong lòng Harry đã tràn ngập cảm động.

Thiếu niên Gryffindor vốn luôn dùng hành động thay cho ngôn ngữ, trực tiếp ôm lấy cổ Edward vội vàng tiến đến, chậm rãi mở miệng nói: “Em không biết nên cho anh cái gì, có lẽ một cái hôn...”

Sau đó bờ môi của cậu dán lên hai má anh.

“Này, Harry, anh đang lái xe.” Edward thoáng chệch 1 chút, nhưng không né tránh.

“Đó là đối người bình thường, nhưng còn đối với anh thì không hề ảnh hưởng, phải không? Ngài ma cà rồng.” Harry nheo mắt lại.

Khoe miệng anh cong lên, sau đó giả bộ như nín: “Anh nghĩ đúng vậy.” Sau đó anh chìa một bàn tay ôm lấy eo Harry.

Nhưng Harry nghiêng người tránh đi, cậu thờ dài trịnh trọng nói: “Nhưng em vẫn cảm thấy an toàn là trên hết, Edward, anh nên chuyên tâm lái xe đi!”

Chú giải:

()Ta không thể tìm từ nào khác để thay nên đành để nguyên, vì từ này bao gồm cả lạnh lùng, tức giận và có thể là 1 chút tàn bạo nữa.

Lại có còn cái màng “giận dữ tênh tênh” nữa na

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Tầng Hầm

Từ lần trước đi La Push đã vài tuần.

Trong lúc này, Harry đã cùng các thành viên nhà Cullen kí kết Lời thề bất khả bại với nhau, người giữ bí mật là chính cậu.

Trong lúc nhất thời, họ cũng không tìm thấy ai có khả năng làm người giữ bí mật ngoài cậu. Mà trong những người này, chỉ có Harry bất kể như thế nào cũng sẽ không bị thuật đọc tâm ảnh hưởng, cho nên để cậu làm người giữ bí mật là thích hợp nhất. Nhưng lúc kí kết thề ước, lại cần phép thuật của cậu làm trung gian. Vì thế cậu cầm lấy tay của 2 bên, thử thông qua cơ thể ma cà rồng đem phép thuật truyền ra, tiếp tục thi triển câu thần chú, không nghĩ tới cuối cùng lại có thể kí kết thành công.

Cái này có nghĩa, chỉ cần có phép thuật và thần chú của cậu, cho dù cậu không phải người giữ bí mật, thì giữa ma cà rồng cũng có thể kí kết thề ước.

Ngoài ra, việc ký kết hiệp ước với người sói và chuyện Sirius có thể tồn tại ở trên thế giới này cũng đã nói với Edward.

Tuy rằng cùng bọn người sói kí kết hiệp ước giữ bí mật, nhưng gia đình Cullen đều là những người hiểu biết, cho nên phần hiệp ước giữ bí mật này đối với bọn họ cũng vô dụng.

Biết tin tức của bọn người sói xong, ngay cả Carlisle cũng đều hết sức kinh ngạc, dân làng ở La Push vốn không có người sói lại bỗng nhiên xuất hiện những người sói mới thức tỉnh. Sau đó ông nói cho Harry biết người sói ở La Push không phải thật sự là người sói, mà là một loại người biến dạng. Trong truyền thuyết của người da đỏ, có một vài bộ lạc có khả năng biến thành động vật, có thể biến thành gấu, chim ưng, còn người da đỏ ở La Push lại có thể biến thành sói mà thôi.

Đương nhiên, tiểu thuyết và phim ảnh đều nói lúc trăng tròn là thời gian biến thân của người sói, trên thế giới này cũng tồn tại, hoặc nên nói là từng tồn tại. Nói như vậy, là bởi vì bọn họ rất có khả năng đã bị tuyệt diệt, hoặc là ẩn cư. Ít nhất Carlisle đã rất lâu không hề nghe nói tới tin tức của người sói thật sự. Còn người diệt sạch bọn họ chính là gia tộc Volturi, bởi vì một thủ lĩnh của họ đã từng bị tập kích bởi người sói.

Harry nghe vậy sợ hãi cảm thán.

Đối với những bí mật của thế giới này, Harry càng ngày càng rõ ràng hơn. Ma cà rồng, người sói, người biến hình, giáo sĩ, phù thủy...

Có trời mới biết, trước khi phép thuật thức tỉnh, sao cậu có thể nghĩ thế giới này là hoàn toàn bình thường!

Nơi này tuyệt không kém hơn thế giới phép thuật. Chẳng qua khi ở kiếp trước, phù thủy thường tụ tập sinh hoạt chung một chỗ, còn “sinh vật thần kỳ” của thế giới này, thì dùng gia tộc làm đơn vị để phân tán trong những người bình thường mà thôi.

Chuyện có liên quan tới Sirius, Harry vẫn không biết làm sao. Edward thì đề nghị cậu nên tiếp tục theo đuổi lịch sử phù thủy. Bởi vì nếu Sirius muốn tìm kiếm cách về nhà, nhất định sẽ tra từ nơi này.

Khi Harry đi xuống lầu, Bella đang bận rộn ở phòng bếp.

Cô vừa nghiêng đầu dùng cổ giữ di động, vừa bung hai đĩa xúc xích nướng.

Harry buồn cười nhận đĩa từ tay em gái mình.

Bella ngẩng đầu cười cảm kích với Harry, cuối cùng đã giải thoát cho cổ của mình.

“Hey ——, chị đang bận, chuyện hoạt động cuối tuần để tối nay nói sau, có lẽ cuối tuần chị lại rảnh. Như vậy, cúp máy trước đây, chào.” Bella đưa tay đặt điện thoại ở một bên, ngồi trước bàn thờ dài.

“Ai? Taylor? Hay Mike?” Harry ngồi vào bàn, bài ra bộ dạng tò mò nhìn em gái song sinh của mình.

“À, Harry, là Jacob. Cậu ấy mời em cuối tuần đi La Push chơi, nhưng em đã hẹn với nhóm của Anna đi dạo phố.” Bella buồn rầu nói, “Thật ra, anh biết không, em không muốn đi đâu cả. Đối với chỗ này, em còn hơi xa lạ.”

“Anh đương nhiên biết, nhưng giống như Charles nói, kết bạn với nhiều người đối với em không có gì xấu. Nhưng, anh tán thành em đi dạo phố hơn, còn Jacob...” Harry nheo mắt lại, “Được rồi, ít nhất cậu ta trông tốt hơn so với Taylor và Mike.”

“Harry... cậu ấy quá nhỏ.” Bella bất mãn nhìn cậu một cái, sau đó bỗng nhiên nhớ ra 1 chuyện, nói, “Đúng rồi, Charles lúc nãy nhận được một cuộc điện thoại liền đi ra ngoài, nói là có vụ án gì đó.”

“Cám ơn Chúa, ông ấy rốt cục cũng không giãy vò tầng hầm nữa.”

“Đúng vậy, ông ấy nói buổi sáng đã thấy 1 con rắn dưới tầng hầm, nhưng nơi này sao lại có rắn chứ?” Bella nghi hoặc nói.

Harry rất đồng ý gật đầu, mới vừa muốn nói chuyện, đã bị một âm thanh thật nhỏ cắt ngang.

“Này, chàng trai yêu dấu của ta, ta có thể ở lại chỗ này hay không? Ta không thể tưởng tượng cuộc sống khi không có cậu.” 1 giọng nữ lạnh lạnh từ trong túi truyền đến, sau đó một con rắn nhỏ màu xanh biếc chậm rãi nhô đầu ra.

Harry làm như không có việc gì liếc mắt nhìn em gái của mình một cái, đưa tay xuống dưới bàn đem con rắn nhỏ đút trở về, để lại túi.

“Sao vậy? Harry.”

“Không, Bella... Anh bỗng nhiên nhớ đến tối nay Edward hẹn anh ăn tối, hôm nay anh không ăn ở nhà!” Dứt lời, Harry cầm ô lao ra cửa.

Lúc chạng vạng thị trấn Forks có 1 cơn mưa nhỏ, khu rừng màu xanh đậm vô cùng yên tĩnh.

Sâu trong rừng, bên ngoài biệt thự nhà Cullen, màn mưa yên tĩnh bỗng nhiên vẩn vơ, giống như mặt hồ bình tĩnh nổi lên gợn sóng. Ngay sau đó trong không khí truyền ra 1 tiếng “bụp”.

Một bóng người xuất hiện từ không khí giữa 5 cây thông.

Đề lại mất kính suốt chút nữa rơi mất trong lúc đổi vị trí không gian, Harry cau mày chờ đợi cảm giác choáng váng vì độn thổ qua đi.

Cửa ga ra nhà Cullen bỗng nhiên mở ra, cô gái tóc đen nhỏ xinh từ trong nhô đầu ra: “Hey, Harry, chúc mừng cậu thuận lợi chạm đất!”

“Cám ơn, Alice, ‘Sân bay’ của các cậu xây rất tốt.” Harry nhìn thoáng qua vòng tròn 5 cây thông trên bãi đất trống, đùa giỡn nói.

“Vòng tròn” trước biệt thự, là do nhà Cullen đặc biệt làm thành địa điểm độn thổ cho cậu bạn trai phù thủy của Edward. Bởi vì thần kinh phản xạ của ma cà rồng quá mức nhạy cảm, lỡ như Harry đột nhiên xuất hiện giữa bọn họ, rất dễ bị tấn công.

Ít nhất ở khoảng cách này, phép độn thổ của mình vẫn tương đối chính xác, càng xa hơn, thì có thể sẽ phát sinh lệch lạc. Harry ở trong lòng thầm nghĩ, sau đó một lần nữa bung ô, đi vào màn mưa, hướng về phía biệt thự.

Cửa biệt thự bỗng nhiên được người từ bên trong mở ra, Edward xuất hiện ngay cửa.

Anh tiếp nhận cái ô của Harry để ở một bên, mở miệng hỏi: “Sao đột nhiên lại tới?”

“Vì...” Harry chần chờ một chút, từ trong túi áo lấy ra một con rắn nhỏ màu xanh biếc.

“Đây là... Medusa?” Edward nghi hoặc nhìn chằm chằm con rắn Mamba màu xanh không ngừng vắn vẹo thân thể trong tay Harry, thì nhận ra đó là chính mình thú cưng của cậu bạn trai phù thủy.

“Sáng hôm nay ở dưới tầng hầm, nó bị Charles thấy được, suýt chút nữa đã bị đập chết.” Harry thở dài, “Phép thuật của em có thể giúp nó ẩn nấp nhất thời, nhưng không thể giúp nó vĩnh viễn. Cho nên, trước khi em tìm được phương pháp, có thể gửi nó ở chỗ anh được không?” Ít nhất Medusa đối với cả gia đình Cullen không hề có chút uy hiếp nào, bởi vì rằng nọc của nó hoàn toàn không thể xuyên thấu làn da cứng rắn của ma cà rồng.

“Em xác định... nó sẽ đồng ý chứ?” Đôi mắt màu vàng của anh nhìn con rắn bỗng nhiên cụp đầu, nhú mày.

“Nó sẽ đồng ý.” Harry đẩy mắt kính, mở miệng nói.

Ngay sau đó, 1 thanh âm quý dị the thé truyền ra từ miệng cậu: “Medusa, nếu cô không muốn ở chỗ Edward, tôi cũng chỉ có thể đem cô ra bên ngoài. Đương nhiên, cô có thể theo tôi trở về, sau đó đợi bị Charles bắt được.”

“Không, chàng trai yêu dấu của ta, người không thể tàn nhẫn như thế, người không thể tưởng tượng được mùi vị ở nhà tình địch của ta đâu! Lòng ta đã muốn tan thành từng mảnh vụn...” Medusa đáng thương nhìn chủ nhân của mình, dùng giọng điệu than thở kể lể sự “Đau khổ” và “Bi thương” của nó.

“Này, nghe tôi nói đây, quý cô. Nơi này có nhiều người đẹp trai hơn tôi, cô có thể thử 1 lựa chọn mới...” Trừ việc bọn họ đều đã có bạn đời...

Harry dùng thời gian thật dài, mới thuyết phục được Medusa tạm thời đợi ở chỗ này. Ngẩng đầu lên thì phát hiện cả gia đình Cullen đều đã đến.

Carlisle, Esme, Rosalie, Emmet, Alice và Jasper, đương nhiên còn có một thành viên ở bên cạnh cậu, Edward.

“Khụ ——, chào buổi tối.” Harry có chút xấu hổ chào hỏi.

“Chào buổi tối, Harry.” Esme lên tiếng trước, thân mật nói, “Cháu biết nói xà ngữ?”

“Đúng vậy, vị quý cô rắn này là Medusa, hiện tại cần tạm thời gởi nuôi ở nhà bác, Esme.” Harry đem con rắn nhỏ màu xanh biếc đặt trên ghế sa lon, Medusa ngẩng đầu lên, phì, phun lưỡi, chậm rãi leo đến gần tủ để đi xuống.

“Nó vẫn có chút chưa thích ứng.” Harry thấp giọng mở miệng nói.

Sau khi, nói chuyện với mọi người, Harry bị Edward kéo vào hành lang bên cạnh.

“Theo anh lại đây, nhìn xem em có hài lòng không?” Trên mặt anh lộ ra nụ cười thần bí.

“Cái gì? Một ngạc nhiên à?” Edward kéo cậu tới cánh cửa ở tầng hầm lần trước.

“Đương nhiên, đó là thứ em cần.”

Em cần, em cần cái gì chứ?

Cánh cửa lớn màu đen im lìm, Harry tưởng tượng lần này bên trong sẽ có cái gì? Những vật có phép thuật mới, hoặc là...

A, nếu như là Sirius thì tốt rồi.

Đẩy cửa ra, một người đàn ông đẹp trai hơi gầy với mái tóc đen thoải mái cười tươi với cậu, sau đó đi đến cho cậu một ôm thân thiết...

“Này, Harry?” Nhìn ra Harry đang bồn chồn, Edward có chút lo lắng nói.

“Không có gì. Edward, anh rút cuộc muốn cho em xem cái gì?” Phục hồi tinh thần lại, Harry dưới đáy lòng thở dài.

“Em có thể tự mình xem.” Anh mỉm cười nhìn cậu.

Harry do dự một chút, đưa tay đẩy cửa ra.

Tầng hầm tối đen.

Sờ soạn vách tường mở đèn lên, Harry cực kỳ kinh ngạc.

Trong tầng hầm ngầm vốn chứa đầy đồ cổ đã không thấy nữa, thay vào đó chính là những dụng cụ thí nghiệm thật lớn và bên cạnh là các loại ngăn tủ, cùng với những vạc nấu lớn nhỏ đặt ở giữa.

Đây chính là một phòng thí nghiệm độc dược.

“Để chuẩn bị mấy thứ này, Carlisle và Jasper đã giúp anh không ít. Em có thể dọn đồ tới đây bất kỳ lúc nào, Harry, nơi này —— là của em!” Edward nhẹ nhàng nói.

“A, Edward...” Harry lảng lảng nhìn lên những thứ trước mặt, nhất thời nói không nên lời.

Không nghĩ tới Edward thật sự chuẩn bị cho cậu cả 1 phòng thí nghiệm độc dược!

Mấy hôm trước, Harry ở trước mặt Edward oán hận, chính mình không có chỗ tiến hành thí nghiệm độc dược. Vì Bella ở ngay phòng bên. Bình thường lúc thí nghiệm, trong phòng thí triển thần chú cách âm, thần chú phòng hộ và các phép thuật linh tinh, không đến mức bị phát hiện, nhưng ở phòng ngủ dùng vạc tiến hành thí nghiệm độc dược cũng không phải cách lâu dài.

Sau đó, Edward đã hỏi cụ thể vạc là cái gì, phòng thí nghiệm độc dược của phù thủy ra sao.

Sau đó Harry hứng thú bưng bưng kể cho anh nghe về môn độc dược và văn phòng của giáo sư Snape trước kia. Bây giờ nghĩ lại, căn hầm âm u đó lại có thể cũng là nơi đáng được cậu hoài niệm.

Trải qua lâu như vậy, chuyện trước kia đều biến thành những thứ đã khắc sâu trong trí nhớ. Ngoại trừ Voldemort, Harry cảm giác mình có thể hoài niệm bất kỳ kẻ nào và bất cứ chuyện gì trước kia. Hoặc qua 1 thời gian nữa, ngay cả Chúa tể Hắc Ám cũng là đối tượng để cậu hoài niệm.

“Thế nào? Đây là phòng thí nghiệm độc dược của em đó, Harry.” Giọng nói dịu dàng của anh vang lên, “Anh không biết loại vạc mà em cần ra sao, nếu không giống, chúng ta có thể đặt 1 cái khác.”

“... Edward, em rất vui. Ý em là, nếu một cái nồi em cũng đã dùng lâu rồi, vậy thì 1 cái vạc thật sự là như thế nào thì có quan trọng gì chứ?”

Quý cô Medusa đúng là rất biết “sát phong cảnh”(=)) đôi khi phải dở khóc dở cười với quý cô này(=)), vậy là tuần này xong 2 chương rồi nhá^^, tuần sau sẽ trở lại lịch cũ^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Cuộc Đi Săn Và Con Mồi (Nhất)

Harry Swan cảm giác mình quả thật có thể chất hấp dẫn phiền toái, dù là kiếp trước hay là kiếp này. Hoặc nên nói bởi vì trước kia cậu tôn thờ Merlin, cho nên cả đời này Thượng Đế không muốn phù hộ cậu.

Vì tìm kiếm nơi Sirius rơi xuống, Harry thương lượng với Edward, trước khi nghỉ hè sẽ đi Italy xem 1 chuyến.

Tiếp tục tìm kiếm manh mối phù thủy ở thế giới này, có thể là cách duy nhất tiếp cận được với Sirius.

Không phải tới gia tộc Volturi.

Tuy rằng Harry tin chắc nơi đó nhất định sẽ có tư liệu cậu cần, nhưng Edward kiên quyết phản đối.

Thừa dịp nhóm ma cà rồng đi vắng, dọn đồ vào bên trong thư viện. Harry từng nghĩ tới biện pháp đó, nhưng sau khi nhìn thấy đội chấp pháp của gia tộc Volturi, cậu cũng đã bỏ qua ý nghĩ này. Dù sao với thính giác, khứu giác nhạy bén và tốc độ phản ứng cực nhanh của ma cà rồng, cậu không nghĩ mình

có thể đủ thời gian dọn chỗ sau khi bị phát hiện.

Lựa chọn thứ hai là phải đến thư viện của nhà thờ lớn ở Vatican. Đó không phải thư viện mở cửa cho công chúng, mà là thư viện bí mật.

Nghe nói các giáo sĩ có năng lực đặc biệt sau khi phù thủy bị diệt sạch không lâu, cũng biến mất 1 cách thần bí. Nếu chỉ là những giáo sĩ bình thường, Harry nắm chắc có thể lặng yên không một tiếng động mà lén vào, không bị bất cứ kẻ nào phát hiện.

Đương nhiên, đó vẫn chỉ là kế hoạch đại khái, hiện đang là giai đoạn chỉ làm một nam sinh trung học “bình thường”, Harry vẫn không thể tùy ý rời khỏi trường học và cha mẹ của mình.

Cậu không muốn trở thành một học sinh xấu, khiến Charles và Renee buồn lòng.

Bởi vì phòng thí nghiệm độc được được xây dựng, buổi tối Harry thường xuyên trong phòng ngủ thi triển một câu thần chú che mắt, rồi dọn chỗ đến nhà Cullen bắt đầu thí nghiệm độc được đã bị hoãn lại từ lâu, dù sao ma cà rồng buổi tối đều không ngủ được, nên cũng không cần lo lắng sẽ quấy rầy đến bọn họ.

Trước khi phòng thí nghiệm xây xong, trải qua nhiều thí nghiệm, Harry đã thành công làm ra độc được có tác dụng tương tự như thuốc làm dịu. Tuy rằng bởi vì chiếc nhẫn, phép thuật của cậu sẽ không bạo phát, nhưng dù sao cũng là dụng cụ hỗ trợ. Mà thuốc làm dịu chẳng những có thể trong khoảng thời gian ngắn không chế phép thuật dao động, còn rất có lợi với quá trình xúc tiến hệ thống phép thuật tự tuần hoàn.

Mất nhiều tháng, mới chế ra được độc được mà học sinh năm nhất ở Hogwarts cũng biết làm, khiến sự vui sướng vì thành công của Harry lập tức giảm phân nửa.

May mắn chính là, trong lúc đang nghiên cứu lại chế tạo ra một ít sản phẩm kì quái. Ví dụ như Emmet thích chất say, Jasper cảm thấy hứng thú với chất ăn mòn.

Đơn giản là kinh ngạc vì khả năng ăn mòn siêu mạnh của nó, dù sao thì thứ có thể ăn mòn làm da cứng rắn của ma cà rồng không nhiều lắm, mà chất này khi dùng, thì ít nhất tốc độ ăn mòn có thể vượt qua khả năng hồi phục của ma cà rồng. Hơn nữa Jasper cũng một mực hỏi Harry, phép thuật có tác dụng như thế nào với thuốc, bởi vì cùng nguyên liệu và cách làm, nhưng không có phép thuật thì tuyệt đối không tạo ra độc được được.

Còn Emmet thì bởi vì thích cảm giác uống rượu, nên mới cảm thấy hứng thú với chất say.

Dù sao thì khả năng miễn dịch của ma cà rồng cũng rất cao, còn ở trên người bọn họ không có tác dụng. Nhưng lại bị thứ mà cậu mệnh danh là chất say, làm cho ma cà rồng cũng nếm thử được cảm giác say rượu dù rất nhỏ.

Emmet nói đùa rằng, nếu đem thứ này cho ma cà rồng tiêu thụ, cam đoan kiếm nhiều tiền, bởi vì rất nhiều ma cà rồng đều rất hoài niệm cảm giác uống rượu khi còn là con người.

“Tại sao lại không chứ? Đề nghị này rất tuyệt! Harry.” Alice ôm lấy Harry, tỏ vẻ tình nguyện làm việc này, “Cậu lại không muốn chúng tôi giúp cậu chi trả tiền nguyên liệu độc được, như vậy vừa lúc giúp cậu tích lũy một ít tài chính cơ bản. Nên biết, ma cà rồng đại đa số đều sống rất lâu, bọn họ cũng không quan tâm đến chuyện tiền bạc.”

Harry sừng sốt hồi lâu, không nghĩ tới như vậy cũng có thể kiếm tiền, ít ra sau khi làm việc cũng có thể tiết kiệm tiền.

“Khụ ——, Harry, bọn họ sẽ không để ý thứ này từ đâu tới, tin tôi đi. Hơn nữa loại thuốc có phép thuật này, chắc chắn sẽ không xuất hiện hàng nhái. Sản lượng không cao cũng không sao, thứ càng hiếm thì càng quý...” Alice không tốn sức chút nào đã thuyết phục được cậu.

Harry chần chờ một chút kéo chàng bạn trai ma cà rồng của mình hỏi: “Em gái của anh đối với việc kiếm tiền rất có hứng thú sao?”

“Không, cô ấy chỉ có hứng thú với quá trình mà thôi, Alice thích những thứ mới mẻ.” Edward không do dự đáp lại.

“Vậy dùng tên của anh mở 1 tài khoản đi, nếu dùng của em, Charles nhất định sẽ bởi vì lượng lớn tài sản không rõ nguồn gốc mà bắt em vào cục cảnh sát.” Harry thấp giọng nói.

“Được rồi, được rồi, anh sẽ làm thế. Nhưng anh không rõ, em không chịu để cho anh giúp em mua nguyên liệu thì cũng thôi đi! Harry, anh muốn tặng quà cho em, em cũng không muốn, có đôi khi anh cảm thấy em rất cố chấp.” Edward cúi đầu nhìn cậu 1 lát, nhíu mày.

Harry liếc mắt nhìn anh một cái, chậm rãi mở miệng nói: “Nếu quà của anh không phải ô tô hoặc là những thứ xa hoa như đồng hồ gì đó, thì em nghĩ em sẽ nhận lấy.” Tuy rằng thân là phù thủy có biện pháp xử lý những thứ nổi bật này, nhưng từng là người trưởng thành, Harry không thể thoải mái tiêu tiền của bạn trai, cho dù Edward hoàn toàn không cần.

Người thật sự thấy hứng thú với độc được, cũng chỉ có người chủ gia đình Cullen —— Carlisle. Làm nghề y mấy trăm năm, vị bác sĩ ma cà rồng này quả thực đáng được gọi là y học toàn năng, từ nội khoa đến ngoại khoa, từ khoa chỉnh hình đến não khoa. Mặc dù đối với độc được hoàn toàn không biết gì, nhưng xuất phát từ kinh nghiệm của một vị bác sĩ, Carlisle đối với tỉ lệ nguyên liệu cũng đã cho Harry không ít đề nghị.

Vì cảm tạ Carlisle, Harry quyết định nghiên cứu tiếp theo sẽ chế tạo thuốc bổ máu và thuốc giải độc. Cái trước không cần phải nói, lúc quan trọng có thể cứu mạng, còn lại thì dùng để giúp cậu và Edward tiến tới bước cuối cùng. Nếu quả thật có thể nghiên cứu chế tạo ra thuốc giải nọc độc của ma cà rồng, Edward sẽ không có lý do gì để nói sợ cắt qua môi mà không cùng cậu hôn sâu.

Nhưng thí nghiệm bắt đầu đã vài ngày, vẫn chưa có một chút tiến triển.

Buổi sáng thứ 7, Harry Độn thổ đến nhà Cullen, mới phát hiện chỉ có Jasper ở nhà, lúc này cậu mới nhớ tới Edward mấy hôm trước đã nói cho cậu biết hôm nay họ muốn đi săn bắn, vừa lúc đến phiên Jasper ở lại.

Vì thế, Harry quyết định tiếp tục nghiên cứu. Trước đó, cậu rất thân thiết ân cần thăm hỏi Medusa đang quấn trên cổ tay Jasper.

Sau đó cậu rất nhanh phát hiện con rắn nhỏ màu xanh kia sau khi rời nhà Swan ba ngày, đã chuyển mục tiêu yêu mến.

“Này, Harry, đừng cho anh ấy biết, bởi vì ta không muốn phá hoại hôn nhân của người khác, Alice là một cô gái tốt!” Medusa một bên dùng răng nọc ma xát lên làn da cứng rắn của ma cà rồng, một bên dùng ngữ điệu tuyệt vọng mà bị thương kẻ lười.

“Medusa, cô thật sự là 1 quý cô! Nhưng, cô không cần tiếp tục thử, cô không cần qua được da của anh ta đâu.” Harry lặng lẽ liếc mắt, dùng xà ngữ nói.

Cảm thấy làm trò trước mặt người không hiểu ngôn ngữ mà nghị luận về họ rất không lễ phép, Harry chào hỏi anh chàng ma cà rồng tóc vàng xon, liền chui vào phòng thí nghiệm.

Thiếu niên xuất thân từ Gryffindor hoàn toàn không thể tưởng được mình cũng sẽ có lúc dốc lòng nghiên cứu chế tạo độc dược như thế.

Bởi vì mấy hôm trước thức đêm nghiên cứu chế tạo độc dược, thiếu ngủ nghiêm trọng, khiến cậu mang vành mắt thâm đen không khác gì gia đình Cullen, nhìn chăm chăm cái vạc đang tỏa ra mùi thuốc gay mũi.

Bỗng nhiên cậu biến sắc, một câu “Úm ba la chà rửa!”, trước khi nôi thuốc phát nổ liền diệt trừ.

Đây là thất bại thứ 3 của hôm nay, đúng là những việc này nên để cho giáo sư Snape làm, nếu như là cái lão dơi kia nhất định sẽ rất thích thú!

Mình quả thật chịu đủ rồi! Harry buồn bực thở hắt ra, và mái tóc vốn đã rối của mình thành tổ quạ.

Cứ tiếp tục như vậy, cậu nhất định sẽ nôn mửa.

Nhìn đồng hồ, đã hơn bốn giờ chiều, Harry quyết định đi xem nhóm của Edward đã về chưa. Nếu vẫn chưa về, Harry định chào Jasper, rồi về nhà.

Harry thu thập xong tài liệu, mở cửa tầng hầm.

Đi đến cầu thang rồi đen dần xuống tầng hầm, Harry phát hiện bên ngoài âm u, hình như trời muốn mưa, xa xa mơ hồ có tiếng sấm truyền đến.

Trong phòng khách không thấy Jasper, có lẽ đã trở về phòng của mình.

Harry không muốn quấy rầy anh ta, lập tức đi đến cầu thang lên lầu, tới phòng ngủ của Edward.

Dù sao thì cậu đã dùng danh nghĩa học bỏ túi để ra ngoài, sách giáo khoa còn để trên ghế sofa của Edward. Bởi vì buổi tối cần làm bài tập, Harry không thể không đem chúng về.

Phòng ngủ của Edward có phân nửa vách tường là kính, hiệu quả lấy ánh sáng rất tốt, tầm nhìn ra bên ngoài cũng rất lớn. Harry theo thói quen đứng ở cửa sổ nhìn ra bên ngoài, bỗng nhiên dừng bước.

Jasper không ở trong phòng ngủ, mà là ở ngoài bãi đất trống. Trước mặt anh ta chính là ba người lạ mặt chưa từng gặp qua.

Hai nam, một nữ.

Bọn họ đều có dáng vẻ người lữ hành, quần bò cũ và áo sơ mi không thấm nước. Hai chân trần, trên người và trên tóc dính đầy lá cây, giống như vừa đi ra từ khu ổ chuột của New York, chẳng qua có vẻ càng thêm phong trần mệt mỏi mà thôi.

Nhà Cullen bình thường sẽ không có con người đến thăm, vậy thì người tới, tuyệt đối không phải là con người.

Bởi vì khoảng cách xa, Harry thấy không rõ, càng không nghe được bọn họ nói chuyện. Sau khi dùng phép viễn thị, cậu liếc mắt một cái đã thấy được đôi mắt màu rượu nho hơi đỏ.

Nóng nảy mà hung ác.

Đứng ở giữa là một người đàn ông có màu da ngăm đen xinh đẹp, hân mìm cười với Jasper, mơ hồ lộ ra răng nanh trắng tinh. Bên trái là 1 người đàn ông tóc ngắn màu nâu, dáng người thì hơi gầy, ánh mắt trống rỗng lại kỳ quái làm cho người ta cảnh giác. Bên kia là 1 cô gái trẻ trung có mái tóc dài màu cam, rồi tung xinh đẹp, lại thêm sự kiên quyết làm cho người khác cảm thấy cô ta so với Harry càng giống phù thủy tà ác trong truyền thuyết.

Jasper đứng đối diện bọn họ, bốn người đang nói chuyện, không bằng nên dùng “giăng co” thì đúng hơn.

Định post cuối tuần rồi, nhưng lại hem có time, đành lờ hên^^, các nàng thông cảm nha^^, “khách mời” tiếp theo lên diễn rùi đây==)) chờ xem phim nha^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Cuộc Đi Săn Và Con Mồi (Nhị)

Jasper mặt không chút thay đổi nhìn chăm chăm nhóm người từ nơi khác đến, đôi mắt màu vàng lóe lên sự cảnh giác.

Harry bỗng nhiên nhớ đến Edward đã nói, trong số ma cà rồng chỉ có 1 ít gia tộc có địa bàn cố định, đại đa số đều không có. Bọn họ thường vừa di chuyển vừa săn bắn.

Những ma cà rồng có lãnh địa luôn rất cảnh giác với ma cà rồng xâm nhập lãnh địa của mình, bởi vì họ không biết những người xa lạ này có nguy hiểm hay không.

Có lẽ là vì trang địa bàn, hoặc chỉ bởi vì hứng thú với giết chóc mà thôi. Những ma cà rồng sống lâu, sẽ có vài người không bình thường.

Mặc dù không lộ rõ động tác phòng ngự, nhưng Harry rõ ràng nhìn ra, Jasper không hoan nghênh bọn họ.

Đáng tiếc là, gia đình Cullen đi ra ngoài săn bắn, chỉ có 1 mình Jasper...

Harry nắm chặt tay.

Ma cà rồng ở giữa có mái tóc màu đen, tết đuôi sam đang nói chuyện với Jasper, người nam bên cạnh có mái tóc nâu giống như cảm giác được gì đó, bỗng dừng ngẩng đầu.

Không kịp né tránh, Harry cùng ánh mắt của hắn vừa lúc đụng vào nhau.

Bị phát hiện!

Không nghĩ tới cảm giác của hắn lại nhạy bén như thế, lại nhận thấy có người đang nhìn chăm chú vào mình.

Thông qua thần chú viễn thị, Harry thấy con người màu đỏ của đối phương chợt co rút nhanh, lóe ra ánh sáng lạnh lẽo, như đồng thời đang giật mình vì trong biệt thự còn có người khác.

Hung tàn và lợi hại...

Ma cà rồng tới đây lần này quả nhiên không phải như tên lần trước đã gặp ở bờ biển vì đói khát mà mất đi lý trí, do mới sinh mà vô cùng thiếu kinh nghiệm, mấy người này tuyệt đối là những kẻ đi săn đầy kinh nghiệm.

Chú ý tới biểu cảm của đồng bạn, hai tên ma cà rồng còn lại theo tầm mắt của hắn nhìn qua, cũng đã phát hiện Harry đứng bên cửa sổ ở lầu hai.

Jasper quay đầu lại thấy Harry, trên mặt thoáng hiện lên một chút lo lắng.

Những tên ma cà rồng này rõ ràng có ý xấu, tuy rằng bọn họ vẫn đang thử anh ta. Mà Jasper cũng đã ở cố hết sức dùng khả năng ảnh hưởng cảm xúc của mình, liên tục tác động đến quyết định của bọn họ, khiến cho bọn họ chần chờ không thể quyết định.

Không nghĩ tới Harry lại đi ra khỏi phòng thí nghiệm ngầm, anh ta nghĩ mình vốn nên báo trước vào lúc phát hiện có ma cà rồng xa lạ tiếp cận để nhắc nhở cậu đừng ra khỏi đó.

Harry Swan là bạn đời tương lai mà Edward đã lựa chọn. Vì anh em của mình, Jasper nhất định bảo vệ vị phù thủy con người kia.

Nhưng một mình ở lại, một người chỉ sợ rất khó ngăn cản ba ma cà rồng đầy kinh nghiệm. Tuy rằng nghe nói Harry đã từng một mình đối phó một tên ma cà rồng mới sinh, nhưng anh ta cũng chưa từng thấy tận mắt cách cậu chiến đấu. Trong ấn tượng của Jasper, phép thuật của phù thủy uy lực có lẽ rất lớn, nhưng tốc độ luôn rất chậm, loại ma cà rồng cao tuổi bình tĩnh và lý trí đúng là khắc tinh của phù thủy.

Nhưng, ngay sau đó, Jasper nhìn thấy Harry, dùng tư thế thả lỏng và tùy ý nhìn phía dưới, thoải mái gạt đầu đối với người bên dưới.

Còn đôi mắt màu xanh của cậu không biết từ lúc nào đã biến thành màu vàng giống như gia đình Cullen.

Cậu đang chào hỏi bọn họ, dùng thân phận một trong những chủ nhân của biệt thự.

Jasper không biết Harry làm cách nào để đổi màu mắt, có lẽ là do tác dụng của phép thuật, nhưng anh ta lập tức hiểu rõ ý đồ của cậu.

“Hắn... là 1 thành viên các trong gia tộc các người sao?” Ma cà rồng tóc đen nhìn có vẻ là thủ lĩnh trong ba người do dự một chút, mở miệng nói.

“Đúng vậy.” Jasper không chút chần chờ đáp.

Tuy rằng đã bị đã phát hiện, nhưng Harry cũng không có ý muốn tránh né.

Cậu không biết mình và Jasper liên thủ có thể thành công chế ngự ba ma cà rồng kinh nghiệm phong phú này hay không, cậu hoàn toàn không biết sức chiến đấu của Jasper như thế nào, dù sao thì bình thường cậu chỉ thấy qua Edward và Emmet đánh nhau trong khi “chơi”.

Thêm vào đó, cứ xem như hai người họ có thể đánh bại đám ma cà rồng này, nhưng là chỉ cần bọn chúng rời khỏi một tên, như vậy thân phận phù thủy của cậu sẽ không giữ được.

Nếu có các thành viên khác của gia đình Cullen ở đây, họ có thể trực tiếp hỗ trợ Jasper. Thậm chí, đối phương hoàn toàn không dám khiêu khích 1 gia tộc mạnh mẽ như vậy.

Jasper biết cậu là con người, cũng không có nghĩa là đám ma cà rồng này biết. Harry hiện tại cách bọn họ khoảng cách rất xa, hơn nữa còn ở trong phòng, đối phương không nhất định có thể ngửi được mùi của cậu.

Chỉ cần cậu giả làm 1 thành viên của gia đình Cullen...

Phần nào đó, có thể sẽ khiến đối với phương bản khoán, ít nhất cũng phải kéo dài tới lúc nhóm của Carlisle trở về.

Đối phương hình như muốn rút lui, cậu thấy hai tên ma cà rồng đã hơi thả lỏng thân thể.

Ma cà rồng tóc đen vừa nhìn cậu, vừa nói chuyện với Jasper, có lẽ đang hỏi thân phận của cậu.

Mưa to sắp bùng xuống, tiếng sấm càng thêm vang dội.

Một trận gió to nổi lên, cuộn cuộn thổi tung đám lá khô trên mặt đất.

Bụi đất và dấu hiệu sắp mưa xuất hiện, mũi của tên ma cà rồng tóc ngắn màu nâu bỗng nhiên nhúc nhích, nhíu mày. Sau đó hắn nghi hoặc nhìn bốn phía, chột ngắc đầu, đối với Harry mỉm cười đầy ác ý.

A, trời ạ, hắn ngửi thấy được!

Harry nắm thời cơ, nhanh chóng rời khỏi cửa sổ, chạy xuống dưới lầu, có lẽ lập tức đánh nhau rồi!

Hiển nhiên Jasper cũng đã phát hiện, anh ta quay mắt về phía ba người kia làm ra tư thế phòng ngự.

Tên ma cà rồng tóc đen ở giữa xem ra có chút giật mình, còn nữ ma cà rồng duy nhất trong bọn chúng đứng bên cạnh tên tóc nâu, lại cười rất lạnh lẽo.

Cùng với 1 tiếng sấm lớn, cửa trước “rầm” một tiếng mở ra, Harry lao ra ngoài. Một phép thuật hắc ám gần như đã bị quên mất, với uy lực thật lớn —— ngọn lửa ma quỷ, câu thần chú đã vòng vo trong đầu cậu vài lần. Vì an toàn của Jasper và của mình, cậu nhất định cố hết sức ứng phó, tốc chiến tốc thắng.

Đám ma cà rồng này nhất định phải bị lửa thiêu thành tro tàn, mới có thể hoàn toàn tiêu diệt, ngọn lửa ma quỷ thuộc nghệ thuật hắc ám hiển nhiên so với lửa của phép thuật bình thường có uy lực mạnh hơn nhiều.

“Harry, dừng lại!” Cậu nghe được Jasper đang gọi mình.

Chân của cậu lập tức dừng lại. Cậu phát hiện tên ma cà rồng tóc nâu sắp tấn công bỗng nhiên sắc mặt biến đổi, ngay sau đó đám ma cà rồng xâm nhập đồng thời lui về phía sau, trong chớp mắt đã đứng cách đó vài chục mét.

Còn Jasper thì nhân cơ hội đó lui đến bên cạnh Harry.

Lúc này, cuối khu rừng, xuất hiện một nhóm người quen thuộc.

Phía trước, gần như chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng chàng bạn trai ma cà rồng của cậu —— Edward Cullen. Anh luôn là người nhanh nhất trong gia đình Cullen, gần như chỉ hai giây sau đã tới bên cạnh Harry.

Anh lập tức bắt lấy cổ tay Harry đem cậu kéo đến phía sau mình.

Sau đó là Emmet, Rosalie, Alice, Carlisle và Esme.

Thành viên của gia đình Cullen đã đến đông đủ.

Họ đứng gần nhau, lạnh lùng nhìn ba tên ma cà rồng xâm nhập.

Tốt lắm, họ đã nhanh chóng trở về.

Harry nhẹ nhàng thở ra, họ rõ ràng là đã chạy về, có lẽ là Alice trên đường nhìn thấy gì đó. Nhưng còn mấy chiếc xe sang trọng kia cứ thế mà bị ném ven đường như vậy sao?

Bỗng nhiên, cổ tay của cậu bị siết chặt, thì ra là Edward thoáng nhìn thấy cậu đang ngần ngại, nhắc nhở cậu kẻ địch vẫn chưa đi.

“Các người muốn tấn công thành viên của gia tộc của chúng ta ư?” Calisle lạnh lùng mở miệng nói, “Các người muốn thành kẻ địch cùng với gia tộc của ta sao?”

Harry là lần đầu tiên nghe được người luôn luôn ôn hòa như Carlisle lại dùng giọng nói lạnh lẽo đến vậy.

Jasper nhỏ giọng đối với mọi người giới thiệu tên của bọn họ, ma cà rồng tóc đen tên là Lorant, nữ ma cà rồng tóc đỏ tên là Victoria, còn tên ma cà rồng tóc nâu phát hiện ra Harry đầu tiên lại tên là James.

Thật sự không thể tin được hẳn lại cùng với cha mình, Harry buồn bực nhìn đối phương.

“Không —— đó là một hiểu lầm. Chúng tôi chỉ đi ngang qua, bởi vì lễ phép, cho nên đến chào hỏi chủ nhân nơi này 1 lát.” Lorant có vẻ hơi kích động, hẳn hình như không nghĩ đến gia tộc này lại nhiều người như vậy. Dù sao ngoại trừ gia tộc Volturi, thì rất ít gia tộc ma cà rồng có nhiều thành viên cố định như vậy.

“Hắn đang nói dối.” Edward biểu cảm nghiêm túc mở miệng nói, anh có thể đọc được suy nghĩ của đối phương, “Bọn họ ban đầu nghĩ như vậy, nhưng khi phát hiện chỉ có Jasper ở nhà, thì đổi chủ ý.”

“Vậy thì... giết bọn họ!” Emmet nghiêng người tới trước, lộ ra răng nanh bén nhọn, trong cổ họng phát ra tiếng rít gào hưng phấn. Đánh nhau luôn làm cho anh chàng ma cà rồng cao to này hưng phấn.

Nghe được tiếng rít gào của Emmet, ba tên ma cà rồng đồng thời lui về phía sau, chuyển sang tư thế phòng ngự.

“Này, chờ một chút. Chúng tôi không muốn làm kẻ địch với các người, ý tôi là, chúng tôi hoàn toàn không muốn trêu chọc đến gia tộc mạnh mẽ như các người! Chúng tôi sẽ không đến đây nữa, xin hãy tin tôi...” Lorant vội vàng nói.

Carlisle nhìn Edward, Edward gật gật đầu, tỏ vẻ hẳn nói thật.

Carlisle suy nghĩ một chút, mở miệng nói: “Để cho bọn họ đi.”

“Cái gì?” Emmet bất mãn rít gào.

“Emmet, chúng ta không cần chiến tranh.” Carlisle thấp giọng nói, vị bác sĩ tóc vàng luôn ôn hòa không thích chiến tranh giữa ma cà rồng.

Biết tính tình cha mình, Emmet không cam lòng lui trở về.

“Các người đi đi! Sau này không được xuất hiện tại thị trấn Forks nữa.” Carlisle nghiêm khắc nói.

“Rõ rồi.” Ba người nhóm Lorant chậm rãi hướng lui về phía sau, thối lui đến khoảng cách hát định, bỗng nhiên xoay người hướng về trong rừng chạy đi.

Nhưng, trước khi biến mất ở trong rừng, tên ma cà rồng cùng tên James với người cha ở kiếp trước của cậu, lại im lặng nở nụ cười với Harry, đôi mắt đỏ như máu lóe ra ánh sáng như muốn ăn tươi người khác.

Trong nháy mắt đó, dù là đứng bên cạnh gia đình Cullen, Harry vẫn có một loại cảm giác như bị răn dạy nhìn mình, đó là ánh mắt của thợ săn đang nhìn con mồi đầy hứng thú.

Edward đang đứng bên cạnh cậu, trong cổ họng bỗng nhiên phát ra tiếng gầm gừ phẫn nộ. Anh gần như lập tức bỏ tay Harry lao tới.

Nhưng ba tên kia đã biến mất ở cuối tầm mắt, cho dù tốc độ của anh có nhanh hơn cũng không dễ dàng vượt qua.

Sắp có phim hành động để xem nữa rồi đấy các nàng^^, chuẩn bị bắp rang nước ngọt nữa nhá^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Cuộc Đi Săn Và Con Mồi (Tam)

“Sao vậy, Edward?” Thấy Edward bỗng nhiên điên cuồng, các thành viên khác kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, James, hắn đang nói dối! Lorant không phải thủ lĩnh của bọn chúng, hắn hoàn toàn không thể làm chủ. Bọn chúng để cho hắn làm thủ lĩnh chỉ vì để hấp dẫn sự chú ý của chúng ta. Vừa rồi tôi ngẫu nhiên đọc được suy nghĩ của James.” Edward sắc mặt trầm xuống, hình như rất giận, “Mục tiêu của hắn là Harry. Hắn cho rằng Harry vừa rồi lừa gạt hắn, khiến hắn nghĩ cậu ấy là ma cà rồng. Hơn nữa hắn muốn từ trong sự bảo hộ của chúng ta mà săn đuổi Harry, hắn xem chuyện này là một loại thú vui.”

“Này, Edward, bọn chúng không có can đảm trêu chọc chúng ta, có lẽ hắn chỉ nghĩ thế mà thôi. Nhưng Harry thật sự đã biến hai mắt của mình thành màu vàng.” Emmet liếc mắt nhìn Harry 1 cái, rồi quay đầu an ủi anh em mình.

Harry nhìn Emmet chớp chớp đôi mắt màu vàng của mình.

“Không —— mọi người không đọc được suy nghĩ của hắn. Hắn rất điên cuồng, hắn cho rằng đây là khiêu chiến. Hắn rất tự tin vào khả năng truy đuổi, hắn tuyệt đối sẽ không buông tha. Vừa rồi quả thật nên giết hắn!” Edward căm hận nói.

“Edward ——, đừng lo lắng.” Thu hồi phép thuật biến sắc và thuật viễn thị, Harry nắm lấy cánh tay anh, chậm rãi nói, “Anh cũng biết em không phải người bình thường, hắn lại chọn lựa em làm con mồi, đó là bất hạnh lớn nhất trong kiếp này của hắn, thật sự rất đáng tiếc vì hắn có tên rất hay.”

...

Chiếc Volvo màu bạc dừng ở cửa nhà Swan thì mưa đã nặng hạt.

Harry nhanh chóng nhảy xuống xe, lao vào màn mưa, cổ tay lại bị kéo về.

“Edward?” Harry quay đầu hỏi.

“Harry, em không cần phải đi, bọn anh có thể giải quyết.” Edward nghiêm túc nhìn của cậu, trong giọng nói thậm chí mang theo một tia chờ mong, “Em cũng biết là, anh không thể chịu được việc em gặp nguy hiểm, em cũng không cần phải lo lắng cho Charles và Bella, bọn anh sẽ thay phiên canh gác ở gần nhà em.”

“Này, Edward. Không, em sẽ không bị thương, tin em đi. Em chỉ làm mồi, đem hắn dụ tới đây, sau đó để các anh giải quyết hắn. Em biết cho dù không có em, các anh cũng có thể giải quyết hắn, nhưng nếu hắn cứ mãi không xuất hiện, các anh cũng không có biện pháp, ít nhất Jasper và Emmet đã đồng ý kế hoạch của em. Em muốn người nhà của em tuyệt đối an toàn, mặc dù có các anh bảo vệ, nhưng vừa nghĩ tới Charles và Bella bởi vì em, mà bị săn đuổi, em không thể chịu được, cho nên em không muốn kéo dài, em muốn giải quyết nó!” Harry kiên định nhìn anh, chậm rãi tách khỏi tay anh, xoay người đi vào nhà.

Cậu biết chàng bạn trai ma cà rồng thích lo lắng cuối cùng đã thỏa hiệp, nếu vừa rồi Edward không muốn, cậu tuyệt đối không thể tách khỏi tay anh.

Harry hiện tại muốn dụ James đến tấn công mình, vậy thì đầu tiên cậu cần giả như rất hoảng sợ mà muốn trốn. Còn gia đình Cullen vì muốn “bảo vệ” cậu mà dốc hết sức.

Sau đó cậu muốn dẫn hắn tới một nơi ít ai lui tới, rồi tìm 1 lý do khiến thành viên nhà Cullen phụ trách bảo vệ cậu rời đi, tên James vốn cho rằng cho cậu là 1 con người bình thường có thể sẽ xuất hiện.

Lúc này, những thành viên nhà Cullen đang mai phục, không thể cách quá gần mà cũng không thể cách quá xa. Cách quá gần sợ bị hắn phát hiện, James rõ ràng cho thấy khả năng truy đuổi, săn mồi điêu luyện, lại còn là 1 ma cà rồng lâu năm đầy kinh nghiệm. Từ việc hắn là người đầu tiên ngửi được “mùi người” của Harry thì có thể nhìn ra được. Nhưng cách quá xa, sợ sẽ không kịp tới hiện trường.

Cho nên kế hoạch của bọn họ chính là để Harry dùng ngôn ngữ hoặc phép thuật cảm chân James, chờ tiếp viện đến. Nhưng Edward không đồng ý, bởi vì đối đầu với một kẻ đầy kinh nghiệm, với cơ thể yếu ớt như con người bình thường của phù thủy chỉ sợ sẽ không có lợi thế, anh không muốn để Harry gặp nguy hiểm, cho dù biết cậu có năng lực tự bảo vệ mình.

Nhưng anh vẫn không lay chuyển được cậu bạn trai phù thủy của mình, bởi vì Harry kiên trì, anh cuối cùng phải thỏa hiệp.

Đôi khi, sự “Tin tưởng” này thật sự là một loại dây vô, Edward thở dài, ai bảo anh lại yêu một vị phù thủy cùng giới tính vốn thích mạo hiểm chứ?

Có lẽ nên thừa cơ hội này khiến gia đình Cullen nhìn cậu với cặp mắt khác xưa, trong đầu Harry đã nhớ lại rất nhiều câu thần chú tăng cường phép thuật, có lẽ không cần chờ hắn đuổi tới cậu đã có thể kết liễu hắn.

Nếu trong tay có một cây đũa phép và một cái chổi bay, thì sẽ rất hoàn mỹ.

Nhanh chóng chạy vào nhà, lớn tiếng kêu Charles và Bella, nhưng không ai trả lời. Harry làm ra bộ dáng khẩn trương. Trên thực tế, cậu sớm biết Bella đã đến nhà Christy còn chưa trở về, Charles đang tăng ca, trong nhà hoàn toàn không có ai.

Harry hoảng sợ chạy xuống cầu thang, dưới chân bị trượt, bổ nhào vào lòng Edward.

“Harry...” Edward có chút kinh ngạc nhìn cậu.

Harry ôm cổ anh, ghé vào lỗ tai anh thấp giọng nói: “Em đã nhắn với Charles, nói nhà anh cuối tuần có party, buổi tối em sẽ không về nhà, Carlisle sẽ giúp em che giấu đúng không? Nhưng, Edward, bây giờ là lúc biểu diễn, không phải sao?” Trong giọng của cậu thậm chí còn lộ ra một chút hưng phấn.

Sau đó cậu buông anh ra, giả như lấp bắp mở miệng nói: “Xin lỗi, em muốn nói là, hấn thật sự sẽ tới giết em sao? Anh vì sao không biến em thành ma cà rồng chứ? Em yêu anh, Edward, em cam tâm tình nguyện cho anh biến thành ma cà rồng. Nếu em giống như các anh, hấn sẽ không đến giết em, phải không?”...

Edward nhìn thấy Harry đang một mình hưng phấn biểu diễn, thì lộ ra biểu tình dờ khóc dờ cười: “Harry, James bây giờ không có ở gần đây. Hấn không dám cách anh quá gần, nhiều nhất chỉ có thể đi theo từ rất xa, hấn không nghe được lời em nói.”

Harry thất vọng nhún nhún vai: “Vậy thì tiếc quá! Nhưng nếu làm động tác thì hấn cũng có thể thấy đi.”

Edward nhìn cậu 1 lúc, thở dài: “Em chưa từng thấy khăn trương sao, Harry? Vậy thì, như em mong muốn!” Anh vươn tay ra, Harry lập tức nhào tới.

Vì thế, lúc đi ra khỏi cửa, thừa dịp chung quanh không có người đi đường, Edward ôm chặt Harry, nhanh nhẹn đem cậu nhét vào ô tô, bắt đầu cuộc chạy trốn trong mưa.

Thành viên nhà Cullen canh giữ gần gia đình Swan, là Esme và Rosalie, vì đề phòng James thật sự tấn công Charles hoặc Bella trở về nhà vào buổi tối. Bởi vì Harry sử dụng phép thuật, Alice không thể biết trước toàn bộ nội dung, nhưng cô thấy được Victoria đang chạy trong bóng đêm, cô ta hẳn là người giúp đỡ của James, còn tên Lorant kia hình như không tham gia.

Alice, Jasper và Carlisle mang theo đồ vật có mùi của Harry “dẫn dụ” James và Victoria, vừa phải làm giống thật, lại phải bảo đảm James sẽ không thật sự bị mê hoặc, cuối cùng tiếp tục đuổi tới địa điểm mai phục. Còn Edward thì phụ trách hộ tống người yêu con người yếu ớt của mình đến nơi “an toàn”.

Chiếc Volvo màu bạc trên đường cao tốc chạy như bay.

Một phen quẹo gấp, đi vào rừng cây tối đen bên ngoài thị trấn Forks, tóe lên nước bùn.

Nơi đó, hoàng hôn âm u đã hoàn toàn biến thành màn mưa hắc ám. Bóng tối trong khu rừng, những cây thông cao lớn giữa màn mưa tạo ra bóng dáng âm u, giống như hình ảnh của bọn quỷ quái dữ tợn lúc Halloween.

Hơn nửa giờ sau, chiếc Volvo dừng ở một ngôi nhà gỗ bỏ hoang, tám biển xiêu vẹo trước căn nhà, viết “Xưởng cưa Forks”.

Đúng vậy, nơi họ tới, là nơi trước kia Edward và Harry cùng nhau bắt đám tội phạm truy nã, cứu được cô bé Bree.

Mấy tháng trước sau vụ tội phạm truy nã, nhưng chưa bị dỡ xuống.

Rời nhà không tính quá xa, ít ai lui tới, dễ trốn... Lúc tìm kiếm nơi thích hợp, Harry lập tức muốn đến nơi này.

Mạo hiểm mưa to, Edward mở cửa xe ra, gần như là ôm theo Harry đi vào nhà gỗ.

Không gian ẩm ướt và tối đen đối với ma cà rồng không hề ảnh hưởng, Edward rất nhanh tìm được công tắc trên tường, mở đèn điện.

Bóng đèn loáng hai cái, mới chậm rãi sáng lên. Có lẽ là thời gian quá lâu, ngọn đèn nhá nhem cực kỳ ảm đạm, khiến cho trong nhà có cảm giác hắc ám khó hiểu.

Harry cả người ướt đầm cuộn mình trong ***g ngực cứng rắn lạnh lẽo của Edward, hơi nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng thở hào hển.

Sau đó, hai người dựa ở góc phòng, không ai nói gì.

Chung quanh cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa rơi ào ào bên ngoài lọt vào tai, trong phòng không khí cũng trầm xuống.

Không đến hai giờ, gương mặt tái nhợt của Harry nổi lên hai vệt đỏ không bình thường, bắt đầu lạnh run.

“Harry, em có khỏe không? Chúng ta vốn nên mang vài bộ quần áo tới, em xác định em thật sự không bị bệnh chứ?” Cảm nhận được thân nhiệt Harry đối với con người mà nói đã cao không bình thường, Edward thấp giọng nói, trong ánh mắt màu vàng hiện lên một nét lo lắng.

Harry hoàn toàn không trợn mắt, vẫn là bộ dáng yếu ớt: “Em có thể sử dụng phép thuật làm khô quần áo, nhưng đó không phải là diễn viên chuyên nghiệp nên làm. Hơn nữa, Edward, anh phải tin tưởng phép thuật có thể làm cho em tăng nhiệt độ cơ thể, như vậy anh có thể dùng lý do tìm bác sĩ cho em, mà rời đi. Dù sao thì chiếc Volvo của anh cũng không còn nhiên liệu, mưa lớn như thế, anh lại không thể cõng 1 người đang bệnh đi bệnh viện.”

“Được rồi, được rồi. Anh thấy em hoàn toàn không giống bị đuổi giết, thậm chí còn có chút...” vô cùng hưng phấn.

Đương nhiên, câu kế tiếp Edward không nói ra miệng.

Biết ý của Edward, Harry không mở miệng. Trên thực tế, trong lòng cậu quả thật khá hưng phấn. Không chỉ bởi vì sắp đến lúc chiến đấu, mà còn...

Mưa to, ở nơi sâu trong rừng, nhà gỗ bỏ hoang, quần áo ướt đầm, hai người ôm chặt nhau... Không khí cực kỳ tốt, nếu như không có kế hoạch săn mồi này thì tốt rồi.

Harry bắt đầu dĩ thờ dài.

Chần chờ một chút, cậu ôm sát eo Edward, không thành thật ở trên người anh nheo hai cái, hướng đôi môi bởi vì nóng lên dán trên cổ lạnh lẽo của anh.

“Này, Harry ——” cậu nghe được tiếng hít sâu của anh, cùng với tiếng nói qua kẽ răng.

Sau đó Edward rất nhanh vươn tay đè lại người đang “sinh bệnh nặng” nhưng vẫn lộn xộn.

Harry mở to mắt, nghi hoặc nhìn chàng bạn trai ma cà rồng của mình.

“Nếu anh là em, anh sẽ không tiếp tục lộn xộn.” Edward nhếch môi nhìn cậu.

“Khụ ——, nên biết, dùng phép thuật làm tăng nhiệt độ cơ thể, cũng không phải là 1 chuyện thoải mái, em thích sự lạnh lẽo trên người anh, Edward.” Harry tiếc nuối dùng động tác của mình.

“Chuyện đó với anh mà nói cũng không hay.” Edward liền nói.

sắp vào phim hành động rùi đây các nàng, mua bắp rang nước ngọt sẵn nhá

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quỷ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Cuộc Đi Săn Và Con Mồi (Tứ)

Mấy phút đồng hồ sau, sắc mặt Harry bỗng nhiên nghiêm túc, cậu thẳng người dậy, trong miệng dường như đang nhả lại câu thần chú gì đó.

“Hắn đến đây?” Edward buông cậu ra, thấp giọng hỏi.

“Đúng vậy, bây giờ anh nên đi mời bác sĩ giúp em, Edward. Anh cũng không thể mạo hiểm dưới mưa lớn, công theo người đang sinh bệnh nặng chạy đến bệnh viện.” Harry mở to mắt nhìn anh.

Trước khi vào nhà, Harry nhân cơ hội ở bên ngoài tung ra mấy câu thần chú cảnh giới, dùng để phát hiện ma cà rồng đang ở ngoài. Trốn ở nơi này James nhất định không thể tưởng tượng được họ có những phương pháp khác để biết trước sự xâm nhập của hắn.

Ngay khi James xuất hiện trong phạm vi câu thần chú của Harry, thì không có động tĩnh gì nữa, có vẻ hắn khá cẩn thận, vẫn không tới gần.

Edward chậm rãi nhắm hai mắt lại, một lúc sau, anh có chút buồn bực đứng lên nói: “Anh hối hận về kế hoạch này, Harry, anh không muốn rời khỏi em. Có anh ở đây, anh có thể bắt được hắn!”

“Này, chúng ta không thể tùy tiện thay đổi kế hoạch, Edward, có lẽ nhóm của Emmet đã chuẩn bị hành động xong rồi.” Harry mở miệng nói.

“Được rồi, anh biết. Nhưng anh lại mong em ít can đảm 1 tí.” Dứt lời Edward có chút nôn nóng đi về phía cửa.

“Không thể nào, nếu anh thật sự thích như vậy, thì nên tìm các cô gái đi. Theo em được biết, trong trường những cô gái xinh đẹp tiếp cận anh cũng không ít.” Harry nheo mắt cuộn tròn tựa vào vách tường, hai má đỏ bừng. Không biết có phải bởi vì nhiệt độ cơ thể quá cao hay không, đôi mắt màu xanh ngày thường luôn lấp lánh giờ mang theo một chút mờ lung.

Edward lẳng lặng chăm chú nhìn cậu trong chốc lát, rồi xoay đầu, sau đó anh dường như nhớ ra điều gì, nghiêm túc nói: “Lát nữa em chỉ cần dùng ngôn ngữ cảm chân hắn, đừng chọc giận hắn.”

“Yên tâm đi, James là vì thú vui mà truy sát em. Em dám đánh cược hắn nhất định sẽ không lập tức giết chết em đâu, hơn nữa dường như hắn rất thích nhìn bộ dáng hoảng sợ của em.” Harry nháy nháy mắt với Edward đang đứng ở cửa, nhưng không trực tiếp đáp lại nhắc nhở của anh.

Đối với chuyện lần này, Harry đã hạ quyết tâm trước khi nhóm mai phục của gia đình Cullen đến, sẽ tự mình giải quyết. Thừa dịp James không chú ý, dùng phép thuật đánh lén hắn... Cho dù cậu thất bại, vẫn còn có gia đình Cullen.

Lúc cửa trước bị mở ra, tiếng mưa gió lập tức lớn lên, không khí ban đêm ướt át lạnh như băng ào vào trong phòng.

Sau tiếng đóng cửa, bóng dáng đầy lo lắng của Edward đã biến mất trong mưa đêm.

Harry mê man dựa vào tường, dường như đang ngủ.

Một lúc sau, cửa nhà gỗ nhanh chóng mở ra rồi khép lại, một cái bóng màu đen linh hoạt như dã thú lặng yên không một tiếng động lướt vào nhà.

Người đàn ông tóc ngắn màu nâu lẳng lặng đứng ở đó nhìn Harry, bỗng nhiên lè lưỡi liếm môi dưới, trên mặt lộ ra biểu cảm hưng phấn xen lẫn thất vọng.

Hung phấn vì, hắn đã tìm được mục tiêu cần truy sát lần này thất vọng vì, quá trình quá mức dễ dàng, khiến hắn không có cảm giác thỏa mãn. Tên người yêu ma cả rỗng của thằng nhóc này nghĩ kỹ xảo nhỏ nhặt như thế là có thể ngăn cản hắn truy lùng, có lẽ loại phương pháp này đối với ma cả rỗng khác thì sẽ hữu dụng, nhưng đối với thiên phú trung lòng của hắn thì hoàn toàn vô dụng.

Vì thế, hắn không hề che dấu vị trí của mình.

Hắn chậm rãi hướng về phía con mồi đang không hề phòng bị, chân bỗng nhiên giẫm phải ván gỗ bị mục nát. Tấm ván gỗ bị gãy, phát ra tiếng “răng rắc”.

Harry giống như sắp bị đánh thức, nhú mồm.

James nghe được hô hấp của cậu thay đổi, chậm rãi nhếch miệng.

Hắn cúi người xuống nhẹ giọng kêu: “Harry? Harry...”

“Edward?” Harry hai má đỏ bừng mơ mơ màng màng mở mắt ra, sau khi nhìn thấy hắn thì sắc mặt thay đổi, “Là người?”

“Đương nhiên là ta, tình nhân ma cả rỗng của người sợ người bệnh chết ở chỗ này, đã đi mời bác sĩ. Có vẻ hắn thật sự rất thích người, thích một con người...” James cúi đầu nhìn cậu chậm rãi mở miệng nói.

Giọng của hắn nghe vô cùng dịu dàng, nhưng đôi mắt màu đỏ lại lộ ra sự hưng phấn và đói khát: “Ta cảm thấy hứng thú đối với người! Đúng là 1 thằng nhóc thông minh, khi đó người là làm cách nào biến hai mắt của mình thành màu vàng? Dùng kính sát trùng? Dù sao thì, ta suýt chút nữa đã bị người lừa...”

“Người vì sao phải làm như vậy? Người phải biết là giết ta sẽ chọc giận cả gia đình Cullen!” Harry rút người về góc tường, chiếc nhẫn trên tay tiếp xúc với mặt đất.

“Không ai ngăn cản sự truy sát của ta được, bọn chúng không tìm được ta dễ dàng như vậy đâu, thằng nhóc. Victoria đang trên đường giúp ta dẫn 2 tên trong số chúng rời đi. Cho nên, bây giờ người nên ngoan ngoãn chờ đợi cùng với ta, hay... cậu bé của ta, mùi của người thật sự rất dễ chịu, chẳng thể trách bạn trai của người lại thích người như vậy.” James bắt đầu mỉm cười với cậu, sau đó nụ cười càng lúc càng rộng, mãi đến khi môi giờ lên, lộ ra răng nanh bén nhọn.

“...” Harry hoảng sợ nhìn hắn, toàn thân dán chặt vào vách tường, bả vai hơi run lấy bầy, không biết bởi vì lạnh hay vì sợ hãi.

James hình như rất vừa lòng với phản ứng của con mồi, hắn lui về phía sau từng bước, tiếu nuối mỉm cười nói: “Có lẽ, ta nên mang theo máy ghi hình, sau đó làm thành bản sao tặng cho bạn trai của người xem. Cậu bé, người nói xem ý này thế nào?”

Harry cúi đầu, môi run rẩy, hình như là đang lẩm nhẩm gì đó.

“Người muốn nói cái gì? Cậu bé của ta, người...” Cho dù dùng thính giác của ma cả rỗng, cũng không nghe được Harry đang nói gì. James vừa mới mở miệng hỏi, lại bỗng nhiên biến sắc, “Cạm bẫy! Bọn chúng sao có thể vứt bỏ người?”

“A, ta là mồi, hoan nghênh người đến cái chết lần thứ 2 của người, James!” Harry mới vừa rồi vẫn còn bộ dáng ốm yếu đang bắt đắc dĩ nhún nhún vai, thoải mái mở miệng nói.

Cảm giác của James quả nhiên rất nhạy bén linh mãnh, gia đình Cullen vừa mới tới gần, hắn đã ngửi được mùi vị khác giữa màn mưa.

Khi phát hiện có mai phục, hắn nhất thời giận dữ, hắn cười lạnh vron tay: “Mặc kệ ta sẽ như thế nào, người cũng không thể thấy được.”

Luôn gió mạnh đánh tới cách Harry khoảng mười phân bỗng nhiên bị cái gì đó chặn lại, như 1 lá chắn trong suốt che trước mặt thiếu niên con người này.

Hắn nhanh chóng lui về phía sau, kinh ngạc nhìn đối phương. Vốn định tiếp tục ra tay, nhưng thành viên nhà Cullen đã ở rất gần, nếu không đi bây giờ sẽ không còn kịp. Kể đầy kinh nghiệm như James sẽ không vì khoe khoang nhất thời, vì giết chết Harry, mà khiến chính mình sa vào vòng vây của đám ma cả rỗng kia.

Hắn quyết đoán phóng về phía cửa sổ, muốn xuyên qua cửa sổ ra ngoài, lại đột nhiên cảm giác một trận choáng váng.

“Stupety” chỉ có thể khiến ma cả rỗng choáng váng hai giây, Harry nhân cơ hội thối lui đến góc phòng, thêm 1 câu Protego. Đồng thời dùng “Petrificus

Totalus” và “Stupety” nện vào người James, ngay sau đó là một cậu thần chú trời buộc và rút sức lực.

... những phép thuật không tiếng động này, đối ma cà rồng không có nhiều tác dụng, nhưng luôn có thể làm kẻ địch nhân của cậu gặp chút phiền toái.

Bị câu thần chú lập tức làm cho choáng váng, ma cà rồng bỗng nhiên phản ứng lại được: “Là người!”

“Đúng vậy, James. Vĩnh biệt!” Harry yên lặng di chuyển tới cửa, ngón tay mang nhẫn nhẹ cong lên, dùng phép thuật khử động bùa chú ngọn lửa ma quỷ đã vẽ trước đó, ngay khi James muốn nhào tới chỗ cậu, trên mặt đất bỗng nhiên tràn ra một vòng tròn lửa màu đen, lập tức đốt cháy tên ma cà rồng vẫn đang ở giữa không trung.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết lập tức vang lên, ngọn lửa màu đen không ngừng toát ra bám vào người ma cà rồng, liền nhanh chóng lan ra. Ngọn lửa màu đen có nhiệt độ bình thường cùng với tiếng kêu thảm thiết khiến người khác lông tóc dựng đứng, James lập tức biến thành một người lửa. Chung quanh tỏa ra mùi gay mũi đặc biệt khi ma cà rồng bị thiêu hủy cùng với sức nóng.

James đau đớn giãy dụa trong phòng, lập tức đập cửa sổ lao ra ngoài muốn nhờ nước mưa để dập lửa trên người. Nhưng ngọn lửa màu đen này khác với ngọn lửa bình thường, nước mưa bên ngoài hoàn toàn không có tác dụng, loại cảm giác đau đớn giống như trực tiếp thiêu hủy xương cốt linh hồn này khiến hắn ở trong ngọn lửa giữa mưa to đau đớn giãy dụa.

Sàn nhà vách tường chung quanh cũng bị cháy lây, toàn bộ căn phòng đều bốc cháy...

Nghệ thuật hắc ám có sức mạnh rất lớn nếu dùng thần chú vô thanh lại không có dấu phép thì rất khó, cho nên Harry trước đó đã vẽ trên mặt đất một cái bùa chú đơn giản. Lúc nói chuyện với James, bàn tay để trên sàn nhà, bắt đầu giúp bùa chú chuẩn bị hoạt động, lúc muốn sử dụng, chỉ cần một chút phép thuật là có thể khử động. Dù sao thì ngọn lửa ma quỷ tuy rằng sức mạnh rất lớn, nhưng khi thi triển lại rất chậm, với tốc độ của ma cà rồng, muốn né tránh phép thuật này cũng không khó. Nhưng ngọn lửa trực tiếp phát ra từ dưới đất, càng làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Trước đó, mặc dù biết loại ngọn lửa thuộc nghệ thuật hắc ám này một khi dính vào, sẽ rất khó dập tắt, nhưng Harry vốn không nghĩ tới nó đối ma cà rồng có lực sát thương lớn như vậy. Với tốc độ của ma cà rồng, ngọn lửa bình thường chưa kịp đốt cháy làn da, thì bọn họ đã có thể nhảy khỏi mối lửa. Cho nên trước khi giết chết ma cà rồng, cần phải bẻ gãy cổ của bọn chúng, làm cho chúng mất đi khả năng hành động, mới có thể dùng lửa để thiêu. Nhưng ngọn lửa ma quỷ dính vào cơ thể ma cà rồng có thể nhanh chóng lan tràn đến toàn thân, giống như cơ thể ma cà rồng chính là “chất dẫn cháy”, dùng phương pháp bình thường rất khó dập tắt loại lửa nghệ thuật hắc ám này.

Hai cánh tay đã bị đốt cháy, James mang theo cả người đầy lửa, bỗng nhiên hướng về phía Harry nhào tới.

Lui ra ngoài phòng, Harry kinh ngạc nhìn người lửa bỗng nhiên nhào tới, trong lúc nhất thời quên mất phải tránh.

“Harry ——” Giọng Edward quen thuộc truyền đến.

Tiếp theo Harry cảm thấy thất lưng mình bị đập mạnh 1 cái, ngọn lửa màu đen nóng rát xẹt qua bên tai, cậu thậm chí có thể nhìn thấy tóc mình bị thiêu cháy rất rõ ràng.

James thảm thiết rống lên ngã xuống đất, không ngừng quay cuồng, nửa người trên gần như đã hoàn toàn bị đốt cháy, nhưng hắn vẫn lao đảo đứng lên.

Emmet ngăn cản ở phía trước, hình như nhìn muốn tới gần. Nhưng Carlisle nghiêm túc kéo cánh tay anh ta: “Đừng nhúc nhích, Emmet! Tuyệt đối không thể đụng vào ngọn lửa kia.”

Vài giây sau, bóng người trong ngọn lửa dần dần bất động, thân thể hắn hoàn toàn biến mất trong ngọn lửa màu đen, trở thành tro tàn.

Căn nhà gỗ phía sau cũng hùng hực bốc cháy, cả căn nhà đều bị biển lửa màu đen nuốt trọn, chung quanh mưa càng lớn hơn.

Harry sắc mặt trắng bệch nhìn nắm tro tàn dưới đất, bị mưa dần dần làm tan ra, trong lòng có chút trầm xuống. James muốn giết cậu, hơn nữa hắn có thể sẽ mang đến nguy hiểm cho người nhà của cậu, cho nên Harry muốn giết chết hắn. Nhưng cậu có hơi bị chính mình hù sợ, trước kia không phải chưa từng giết người, nhưng bị chết đau đớn như James, cậu vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Trời ạ, loại lửa này đối với ma cà rồng, quả thực là 1 cách chết tàn khốc nhất!” Alice đứng bên ngoài ngọn lửa, không chịu nổi thấp giọng nói.

Các thành viên khác của gia đình Cullen đều không nói gì, bọn họ trầm mặc nhìn chằm chằm đồng tro tàn bị mưa rửa trôi, không biết đang suy nghĩ gì. Ánh lửa chiếu rọi hai má sáng bóng của họ, lúc sáng lúc tối.

Phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn, khiến Harry phục hồi tinh thần lại. Thì ra là trần nhà bị ngọn lửa đốt sập, đổ xuống.

Mưa rất khó gọi tắt loại ngọn lửa này, Harry vội vàng thu hồi phép thuật, mới khiến cho loại lửa màu đen này biến mất trong không khí. Chỉ 1 thoáng, căn nhà gỗ bỏ hoang cũng biến thành phế tích cháy đen.

Một loại cảm giác khẩn trương không biết tên bỗng nhiên cướp lấy tim của cậu. Ngọn lửa ma quỷ quả thực là khắc tinh của ma cà rồng, như vậy, bọn họ không phải sẽ sợ mình sao?

Chưa kịp thi triển thần chú phòng mưa, mặc cho mưa to khiến mình ướt đẫm, Harry lẳng lẳng đứng nguyên tại chỗ...

Sao nào? phim hành động cũng khá kích thích ha^^, yên tâm sẽ còn phim coi dài dài, mà tăng suất cũng tăng theo

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Cuộc Chiến Chấm Dứt

Vài người lẳng lặng đứng trong mưa to, đông hoang tàn cháy đen ở phía sau bị mưa không ngừng cọ rửa, khói cũng dần dần biến mất.

Harry đứng nguyên tại chỗ, vẫn chưa phục hồi tinh thần sau trận chiến ngắn ngủi vừa rồi.

Cậu thậm chí không biết phải làm sao.

Trước kia không phải chưa từng giết người, không nói đến cuộc chiến tàn khốc lúc còn là học sinh, sau khi trở thành thần sáng, Harry trong chiến đấu bắt đầu đi giết chết hai tên tội phạm. Nhưng cậu gần như chưa bao giờ dùng nghệ thuật hắc ám để đối chiến, sau khi chiến tranh kết thúc cũng không dùng lại 2 câu thần chú không thể tha thứ. Trước kia chỉ dùng ngọn lửa ma quỷ đối phó với đồ vật (trường sinh linh giá), nhưng chưa từng dùng trong chiến đấu, lần này bởi vì biết ma cà rồng sợ lửa, cậu mới nghĩ tới phép thuật gần như đã bị quên mất.

Đối với phép thuật này, nếu trực tiếp sử dụng có thể sẽ không đạt được tác dụng mạnh như vậy, nhưng thông qua bùa chú cùng với phép thuật được tích lũy trước đó rồi gọi ra ngọn lửa ma quỷ, uy lực và phạm vi nếu so với trực tiếp niệm thần chú lớn hơn rất nhiều. Khi đó Harry vốn không nghĩ tới sẽ tạo thành hậu quả này.

Đây không chỉ là giết chóc, thậm chí có thể gọi là hành hạ đến chết!

Bởi vì lần “hành hạ đến chết” nhằm vào ma cà rồng này, Edward có khi nào cảm thấy cậu tàn nhẫn hay không, còn các thành viên khác của gia đình Cullen có thể sẽ sợ hãi cậu hay không, nhất là Carlisle vốn còn lương thiện hơn cả những con người bình thường.

Harry bất an đưa mắt nhìn chàng ma cà rồng bên cạnh, nhưng Edward cũng không nhìn cậu, biểu cảm cứng ngắc nhìn chăm chăm mặt đất đầy nước tối đen, không biết suy nghĩ cái gì.

Đánh vỡ sự yên tĩnh không ngờ là là người ngày thường nói ít nhất, Jasper Hale.

“Trời ạ, Harry, loại lửa này của cậu quả thực là khắc tinh của ma cà rồng. Làm sao cậu có thể khiến nó liên tục thiêu đốt?” Giọng nói của anh chàng ma cà rồng tóc vàng này như đang rất say mê.

Harry thậm chí từ trong giọng của anh ta nghe được sự tán thưởng.

Cậu bỗng nhiên hiểu rõ, Jasper là người mẫn cảm nhất đối với sức mạnh trong gia đình Cullen, dù là phép thuật hay độc dược, đều sẽ khiến cho anh ta hứng thú. Có lẽ là bởi vì những thứ trước kia đã trải qua khi chưa gia nhập gia đình Cullen.

“Harry, nó gọi là gì? Ý tôi là tên của phép thuật này.” Jasper quay đầu nhìn Harry, màu vàng trong ánh mắt lóe ra sự hưng phấn.

“Ngọn... ngọn lửa ma quỷ, là một loại nghệ thuật hắc ám. Chính là nghệ thuật hắc ám với sức mạnh to lớn đối lập với phép thuật phòng ngự nguyên bản.” Im lặng một chút, Harry giải thích.

“Hey, Harry.” Một bàn tay bỗng nhiên từ phía sau chụp lấy bờ vai của cậu, suýt chút nữa làm cậu té nhào, “Tôi càng ngày càng cảm thấy cậu giống đám phù thủy ‘ác độc’ trên TV. Tôi không dám... trêu chọc cậu nữa, thật đáng sợ!”

Không cần quay đầu lại cũng biết đang nói chuyện chính là anh chàng cao to luôn thích trêu chọc cậu —— Emmet.

Emmet trong miệng mặc dù nói cậu “ác độc”, nhưng Harry rõ ràng nghe được trong giọng của anh ta có sự đùa giỡn.

“Biết là tốt rồi, Emmet, nếu không tôi sẽ đem cậu biến thành con cóc! Không biết Rosalie có chịu tự mình hôn anh hay không, biến con cóc thành hoàng tử cóc...” Harry trong lòng thả lỏng, xoay đầu lại hướng Emmet làm ra bộ dạng đe dọa.

“Thật là đáng sợ! Tôi đột nhiên cảm thấy người anh em Edward của tôi thật đáng thương mỗi ngày đều phải sống trong nguy hiểm, chỉ mong cậu ấy không chọc giận cậu.” Emmet lui về phía sau hai bước, làm mặt quỷ với cậu.

“Câm miệng, Emmet!” Harry trong lòng thở dài, anh chàng cao to này không hề giống với vẻ ngoài trông rất lỗ mãng của mình, bởi vì anh ta có thể điều tiết không khí, khiến người ta trầm tĩnh lại. Harry trong lòng nhất thời đối với thành viên duy nhất trong gia đình Cullen có thể phân đến Gryffindor tràn đầy lòng cảm kích. Đương nhiên, loại cảm kích đó vẫn không ảnh hưởng đến ý muốn phù phép người luôn trêu đùa cậu.

“Đừng lo lắng, Harry. Chúng tôi rất vui vì người nhà của mình có được bạn đời như mạnh mẽ xuất sắc như vậy.” Giọng nói dịu dàng dễ nghe của Alice vang lên bên tai.

Alice luôn thấu hiểu mọi người như vậy, cô giống như nhìn ra Harry đang bất an, nên đặc biệt cổ vũ cậu.

“Cám ơn, Alice.” Harry cảm kích nói.

“Vây, các con, chúng ta nên rời khỏi nơi này trước. Vừa rồi ánh lửa và khói không biết có khiến ai chú ý hay không.” Carlisle ôn hòa nhìn Harry một cái, rồi lên tiếng, “Harry, có phải cháu nên giải quyết hậu quả 1 chút hay không?”

“A, vâng.” Khi nói chuyện, Harry liếc trộm sang Edward đã lâu không nói gì, thì đúng lúc chạm phải ánh mắt của anh.

Hoàn toàn không thể biết được tâm tư từ gương mặt không chút biểu cảm của Edward! Trong lòng buồn bực Harry xoay người bắt đầu xóa dấu vết.

Nghệ thuật hắc ám tạo thành thương tổn thì không thể nào dùng “Sửa chữa!” để khôi phục, cho nên Harry chỉ xóa dấu chân dưới đất. Đương nhiên, có lẽ không bao lâu, trận mưa to này cũng sẽ có hiệu quả như thần chú “Sửa chữa!”, dùng nước bùn xóa đi dấu trên mặt đất.

Trong đêm mưa không hiểu sao cả căn nhà tự bốc cháy... a, Charles có lẽ lại đau đầu rồi.

Giải quyết hậu quả rất nhanh đã xong, Harry xoay người lại, tháo xuống mắt kính vì nước mưa làm mờ.

Edward đang phía sau cậu bỗng nhiên tiến lên vuốt đi nước mưa trên trán cậu, thờ dài thật sâu.

“Edward? Em nghĩ anh sẽ sợ em.” Harry nhỏ giọng nói.

“Cái gì?” Trong đôi mắt màu vàng hiện lên sự khó tin mà nhìn cậu, trên gương mặt cũng lộ ra biểu cảm kinh ngạc: “Em cho rằng anh sẽ sợ em ư?”

Đương nhiên không. Thấy biểu cảm của anh, Harry lập tức biết mình buồn lo vô cớ. Nhìn anh kinh ngạc là biết, Edward có lẽ cho tới bây giờ đều luôn hỏi người khác có sợ mình hay không. Không chỉ bởi vì anh là ma cà rồng, mà còn bởi vì khả năng đọc được suy nghĩ trên phạm vi lớn, có thể nhìn thấu lòng người khiến người ta sợ hãi. Có lẽ đây là lần đầu tiên có người hỏi anh có sợ hay không.

Harry cảm thấy Edward phần lớn là bởi vì cậu trước khi mọi người đuổi kịp, đã tự tiện khiêu khích James. Những chuyện liên quan đến an toàn của cậu, Edward gần như là đang bảo vệ cho 1 người bạn bé nhỏ, vô cùng cố chấp. Đương nhiên, chuyện này so với trước kia thì đã tốt hơn nhiều, anh rồi cũng sẽ có 1 ngày quen được với nó.

Được rồi, mặc kệ là nguyên nhân gì, Edward quả thật tức giận. Harry đột nhiên cảm giác từ lúc làm bạn trai, thời gian cậu “dỗ” Edward vui, nhiều hơn là Edward “dỗ” cậu. Dù sao thì những lúc cậu giận Edward đa số đều là vì “tình thú”, còn Edward giận cậu đa số lại vì an toàn của cậu.

Đối phó với thái độ này của Edward, Harry tự nhận là đã vô cùng quen thuộc.

Chần chờ một chút, Harry bài ra bộ dáng bất an, thấp giọng nói: “Đúng vậy. Nhưng, Edward, em không biết loại phép thuật này có uy lực lớn như vậy. Em không phải là dạng vô hại giống như anh nghĩ, em đã từng giết người, thậm chí còn dùng qua 3 câu thần chú không thể tha thứ, ở thế giới phép thuật, đó là tội là vô cùng nghiêm trọng. Như Emmet mới vừa nói, em có thể sẽ dùng phép thuật nguyên rủa anh, anh nên sợ em mới đúng, giống như dượng di trước kia của em.” Cách nói của Harry quả thật rất giống khi Edward thừa nhận với cậu việc anh từng giết người khi mới biến thành ma cà rồng. Tuy rằng là do cậu cố ý nói ra, nhưng Harry lại thật sự vì thế mà nhớ lại thời thơ ấu thể thảm bị giam trong cái găm cầu thang kia, nếu như không có thế giới phép thuật, cậu có thể sẽ sống cả đời như vậy, dưới sự mắng mỏ giận dữ của dượng di và nắm đấm của Dudley.

Harry bất giác lộ ra nụ cười tự giễu, vươn tay lau nước mưa trên mặt.

“Harry, hãy nghe anh nói...” Edward vươn tay kéo cậu vào lòng, ngữ khí rõ ràng đã dịu xuống, “Anh sẽ không bao giờ sợ em, cũng như em không hề sợ anh vậy.”

“Đương nhiên.” Harry yên lặng ôm lấy Edward, thật lòng nói, “Cám ơn.”

“Em vĩnh viễn không cần nói cảm ơn anh, Harry. Anh rất vui khi em có khả năng đánh bại được sức mạnh của ma cà rồng, tuy rằng đó là đánh lén.” Edward thấp giọng nói.

À, tuy rằng đó là sự thật, nhưng cũng không cần nói ra chứ, Harry bất mãn, trong lòng than thở. Không thể phủ nhận, 2 tên ma cà rồng trực tiếp lần gián tiếp chết trong tay cậu đều bởi vì khinh địch mà dẫn đến cái chết lần thứ hai của chúng. Nếu đối đầu trực diện, James chắc sẽ không cho cậu thời gian để đọc thần chú.

Vậy thì sau này cần luyện tập nhiều hơn, Harry lặng lẽ đưa mắt nhìn Emmet đang đứng ở phía xa. Không biết sau hôm nay, anh ta có còn đủ can đảm luyện tập với cậu không.

Dường như cảm nhận được ánh mắt Harry, Emmet nháy mắt nhìn cậu rồi nói với người anh em của mình: “Bây giờ không phải là lúc yêu đương, Edward.”

“Đúng vậy, nếu không muốn khiến Harry bị cảm.” Carlisle lên tiếng, “Không phải đã nói cuối tuần có tiệc sao? Vậy thì Harry tối nay cứ ngủ ở nhà chúng ta một đêm, Alice và Jasper đi báo cho Rosalie và Esme đang canh giữ gần gia đình Swan, để họ trở về.”

“Còn chiếc Volvo hết nhiên liệu này thì làm sao bây giờ?” Alice đứng trước chiếc xem yêu quý của anh trai mình.

“Cái này thì dễ thôi, ” Harry dùng 1 câu thần chú thu nhỏ, chiếc xe Volvo màu bạc đã biến thành 1 chiếc mô hình ô tô dài chưa đến 1 thước, “Mọi người hoàn toàn có thể ôm nó về nhà.” Sau đó cậu lại làm phép xóa dấu bánh xe trên mặt đất đã bị mưa rửa trôi đi không ít.

Lần này, Emmet hai tay ôm lấy “ô tô mô hình” huyết sáo thật to: “Thật tiện lợi, tôi vô cùng hoan nghênh cậu dọn đến ở, Harry.”

Harry làm bộ như không nghe thấy, sử dụng thần chú phòng mưa cho mình, sau đó leo lên lưng chàng bạn trai ma cà rồng. Tuy rằng không thể lập tức làm khô quần áo, nhưng ít ra thần chú phòng mưa có thể ngăn cản mưa dội xuống làm mờ mắt kính.

Edward trừng mắt nhìn Emmet một cái, cồng cậu bạn trai phù thủy của mình, dẫn đầu chạy vào rừng.

Các thành viên khác của nhà Cullen đi phía sau.

“Đúng rồi, còn nữ ma cà rồng cùng đi với James đâu?” Harry chợt nhớ tới nữ ma cà rồng tên Victoria kia, cậu có ấn tượng rất sâu với gương mặt xinh đẹp của cô ta.

“Cô ta chạy rồi, có vẻ như che dấu và chạy trốn là thiên phú của cô ta, cô ta rất có năng khiếu với chuyện này. Đừng lo lắng, Harry, anh sẽ để ý đến cô ta.” Edward thấp giọng nói.

“Được rồi.” Harry cảm thấy hơi lạnh, nhưng cơ hội được cồng trên lưng ma cà rồng, hưởng thụ cảm giác của chổi bay không nhiều lắm, nên cậu đem chút không thoải mái này ném ra ... sau đầu.

Vì thế, bởi vì gặp mưa, Harry vốn dùng phép thuật giả bộ bệnh đã thật sự sinh bệnh.

Cậu mơ mơ màng màng cuộn người trên cái giường lớn mới mua của Edward, mơ thấy thanh niên ngoại trừ màu mắt thì có gương mặt và mái tóc hoàn toàn giống với cậu ở kiếp trước.

“A, cha!” Harry kích động đi tới.

“Không, hãy gọi ta là James...” Gương mặt James Potter lập tức biến thành ma cà rồng James đã bị cậu thiêu cháy.

Chung quanh tất cả đều là ngọn lửa màu đen...

Harry mở bừng mắt, thở hào hển, cảm thấy phía sau lưng đã bị mồ hôi làm ướt.

Cám ơn trời, chỉ là mơ mà thôi.

Trước mắt xuất hiện căn phòng quen thuộc của Edward, ánh mặt trời xuyên qua vách tường trong suốt chiếu vào, mang đến màu vàng ấm áp.

“Harry, cháu đã tỉnh.” Giọng nói ôn hòa của vị bác sĩ ma cà rồng vang lên, “Trông có vẻ ổn, tiếp tục đo nhiệt độ cơ thể, nếu không nóng, cháu đã có thể tự mình về nhà. Dù sao thì, loại nắng rảo này không thích để chúng ta ra ngoài.”

“Cám ơn, Carlisle.” Harry tiếp nhận nhiệt kế, thoáng nhìn Edward đứng bên cạnh với sắc mặt không tốt lắm, “Xin lỗi, Edward. Em không nghĩ rằng chỉ dầm mưa 1 lát đã...”

Edward sắc mặt âm trầm nhìn cậu, chậm rãi nói: “Anh nên sớm nghĩ tới, cho dù phép thuật của em có lợi hại, nhưng cơ thể cũng chỉ là con người bình thường mà thôi. Anh sẽ không tiếp tục mặc kệ em, Harry.”

“A, trời ạ! Khoan đã, Edward...” Harry trong lòng rất buồn bực. Bởi vì phép thuật tối hôm qua, cậu thật vất vả để thay đổi cách nhìn của Edward, điều này chỉ sợ lại uống công, sớm biết như vậy thì đã dùng thần chú giữ ấm và tránh mưa trước rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Hành Trình Đến Vatican

Đầu tháng bảy thị trấn Forks ẩm ướt và oi bức, nghi hè sắp đến, sau khi kỳ thi cuối học kỳ 2 ở trường kết thúc, Edward đã làm gần xong thủ tục xuất ngoại.

Harry đang muốn khẩn cấp đến Vatican tìm manh mối về Sirius, nhưng cậu đang đau đầu làm sao thuyết phục Charles và Bella. Đối với Charles, ông ấy biết rõ con trai mình không có nhiều tiền để du lịch nước ngoài.

Còn Bella... Được rồi, nửa học kỳ này, cô đã cố hết sức che giấu chuyện Harry và Edward yêu nhau, hoàn toàn quen với việc hai người hôn nhẹ thân mật trước mắt mình. Đối với “du lịch tuần trăng mật” trong miệng anh trai, Bella cau mày thờ dãi, cuối cùng cũng không phản đối.

Nghĩ tới nghĩ lui, Harry tìm được một lý do mà chính cậu cũng cho rằng không khả thi lắm.

Lúc uống đồ uống ngoài ý muốn “uống” được 2 vé máy bay đi du lịch Italy, mà tiền mua thức uống là cậu và Edward cùng nhau mua, vì để công bằng, đương nhiên là hai người cùng đi.

Nghi thức trao giải và lấy phần thưởng đương nhiên đều do Edward tìm người xử lý, Harry chỉ cần dùng phép thuật giả tạo ra vé trúng thưởng là được. Charles nửa tin nửa ngờ, nhưng cuối cùng vẫn để cho cậu đi.

Mặc dù biết trên thế giới này, gần mấy trăm năm, ma cà rồng và giáo hội thiên chúa cơ bản không còn xung đột. Thế nhưng khi cậu cùng chàng bạn trai ma cà rồng công khai đi đến trung tâm Thiên Chúa giáo của thế giới, tòa thánh —— Vatican, trong lòng Harry vẫn nảy sinh 1 cảm giác kỳ lạ. Đương nhiên, cậu suýt quên mất, trên thế giới này, phù thủy, mới là kẻ địch lớn nhất của giáo hội. Nhưng phù thủy bản địa và các giáo sĩ có năng lực đặc biệt có thể sớm đã biến mất trong lịch sử.

Hai người đáp xuống sân bay quốc tế Italy, tìm 1 khách sạn ở phía tây bắc Rome gần Vatican để nghỉ lại, thuận tiện ra vào Vatican. Vốn rất hứng thú với đấu trường La Mã và các đền thờ nhưng lần này Harry lại không có hứng du lịch, sáng sớm hôm sau đã kéo Edward đến nơi đầu tiên trong kế hoạch —— thư viện Giáo hoàng Vatican.

Trong thư viện, ánh nắng xuyên qua những ô cửa sổ cao chiếu vào làm cho thư viện có chút âm u, ánh lên những quyển sách cổ ó vàng.

Harry lơ đãng lật quyển sách trong tay, một tay chống cằm ngồi dựa vào tường mà xem, hai chân dùng một loại tư thế thả lỏng gác cùng 1 chỗ, mặc cho ánh nắng ấm áp xuyên qua kẽ hở giữa các kệ sách chiếu lên người mình, tạo thành 1 bức tranh tĩnh lặng tao nhã.

“Harry...”

“Harry!”

Harry ngẩng đầu, nhìn anh chàng ma cà rồng đẹp trai tái nhợt đang đứng trong bóng tối ở đầu kệ sách.

“Sao rồi, bên đó có thu hoạch không? Edward.” Harry đem sách bỏ trở lại giá rồi đi tới. Thư viện nghe nói chỉ mở cửa cho một ít học giả nổi tiếng, và nghiên cứu sinh của các trường, không biết Edward từ đâu làm được giấy thông hành.

“Không có, chỉ tìm được 1 ít truyền thuyết mà thôi.” Anh chậm rãi nói, “Chúng ta tới thư viện Giáo Hoàng Vatican, là vì nơi này sáng lập từ thời Trung Cổ năm 1475, có thể sẽ cất giữ một ít tư liệu lịch sử Trung Cổ hữu dụng. Nhưng đây là nơi bán công khai, khả năng có những thứ này là rất nhỏ.”

“Chỗ của em cũng không có thu hoạch gì. Nói như vậy, chúng ta quả nhiên vẫn phải đi thư viện ngầm ở nhà thờ St. Peter sao?”

“Không, nơi này còn vài cái thư viện ngầm vẫn chưa tìm, trong đó có vài bộ sách cổ rất quý, có nhiều bản viết tay và tư liệu không cho người ngoài xem. Anh vừa đưa ra yêu cầu, khoảng ba ngày sau mới có thể lấy được giấy cho phép. Harry, anh không muốn em dấn thân vào đó lúc nửa đêm, chúng ta có cách chính thức, chẳng qua là cần chờ vài ngày mà thôi. Nơi này dù sao cũng là trung tâm của giáo hội!” Edward nghiêm túc nói.

“Được rồi.” Harry rất muốn phản bác Edward, mặc dù với thân phận phù thủy dần thân hang ổ của kẻ địch ngày xưa, nhưng hiện giờ giáo sĩ có sức mạnh đã biến mất, cậu có thể sẽ không dễ bị phát hiện, cho dù có là máy ghi hình.

Chần chờ một chút, Harry vẫn tiếp tục nói: “Nhưng, một khi nơi này không có, chúng ta phải đi thư viện bí mật của nhà thờ St. Peter thì em phải dấn thân vào. Anh đã nói, nơi đó vốn không mở cửa cho người ngoài.”

“Được rồi, việc này anh đồng ý. Sự tồn tại của thư viện đó rất ít người biết, Carlisle chính là một trong số đó. Mà tin tức của ông ấy cũng từ gia tộc Volturi mới có được.” Edward ngẩng đầu nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ, nhăn mi, “Harry, nghe nói mấy ngày tới đều là trời nắng, anh không thể cùng em ra ngoài. Anh nghĩ, chúng ta nên đợi vài ngày nữa, hoặc là em nên dùng thần chú xem nhẹ lần trước...”

“Edward!” Harry cắt ngang lời anh, “Trên thực tế anh không cần đi cùng em. Ở chỗ này, thần chú xem nhẹ của em đối với anh mà nói cũng không đáng tin. Nơi này chẳng những là trung tâm của giáo hội, mà cách gia tộc Volturi cũng không xa lắm, em cũng không muốn vì anh bất cẩn ở trước mặt con người hấp thụ ánh sáng mà bị Đội Chấp Pháp đuổi giết. Mấy hôm nay em cũng sẽ ở trong thư viện đợi, không đi lung tung.”

Edward dùng đôi mắt màu vàng chăm chú nhìn cậu 1 lúc, bất đắc dĩ nói: “Được rồi.”

“Nhưng hôm nay anh làm sao quay về khách sạn, nơi này sẽ không đợi đến khi mặt trời hoàn toàn lặn xuống đã đóng cửa.” Harry nhìn anh đang đứng trong bóng tối lo lắng nói.

Buổi sáng hai người đến đây trời vẫn đầy mây, buổi chiều trước khi thư viện đóng cửa bên ngoài mặt trời vẫn chiếu rọi.

“Đừng lo lắng, em quay về khách sạn trước đi. Anh sẽ đợi ở đây, đến khi mặt trời lặn sẽ chạy ra ngoài. Bọn họ không phát hiện được anh đâu. Harry,

em có cách làm cho máy quay không ghi hình được anh, phải không?” Edward thoải mái nói.

“Đúng vậy, thần chú ẩn thần được không?” Hon nữa với tốc độ của ma cà rồng, đủ để cho Edward thành công che dấu đến khi mặt trời lặn.

Nhìn xem sắc trời còn sớm, Harry đẩy mắt kính nói: “Vây anh cũng không để ý việc trước khi về khách sạn, em đi dạo trong thành phố 1 lát chứ.”

“Đương nhiên, nhưng anh hi vọng lúc anh trở về có thể nhìn thấy em.”

“Được, em hứa.”...

Đi ra khỏi thư viện Vatican, Harry đưa tay che ánh mặt trời chói mắt. Không biết gia tộc Volturi vì sao lại lựa chọn định cư ở Italy, khí hậu Địa Trung Hải nơi này khiến cho cả mùa hè gần như đều nắng ráo, chẳng lẽ bọn họ không bao giờ ra khỏi cửa sao? Hoặc, tập tính của bọn họ lại càng giống ma cà rồng điển hình trong truyền thuyết—— ban ngày ngủ đêm ra ngoài.

Kế tiếp, Harry đặc biệt đi từ cổng vào tòa thánh Vatican, sau đó xuyên qua quảng trường St. Peter, đi dọc theo những con phố ở trung tâm giáo hội Thiên Chúa giáo của thế giới. Trong thành phố nơi nơi đều là màu trang phục trắng của những nhân viên giáo hội, giáo sĩ, nữ tu sĩ, lực lượng an ninh của nhà thờ...

Nhìn thời gian, sắp đến hoàng hôn, Harry quyết định nghỉ ngơi nên lập tức quay về khách sạn.

Bên cạnh đó là bảo tàng Vatican, đã sắp đến giờ đóng cửa, nhân viên quản lý đang thu dọn. Harry không đi vào, mà chỉ đứng bên cạnh cửa, lặng lẽ dùng cho mình 1 câu thần chú tàng hình, sau đó nhìn sang phía nam hướng bảo tàng nhà thờ St. Peter.

Được rồi, nếu không phải vì tìm kiếm lịch sử phù thủy để tìm nơi Sirius rơi xuống, cậu và Edward thật sự xem như là du lịch 2 người. Đáng tiếc không phải là “tuần trăng mật” gì cả, bởi vì cho dù buổi tối trở về khách sạn, cậu và Edward cũng sẽ không phát sinh chuyện gì. Harry đã đoán trước được, mỗi lần cậu chủ động kết quả nhất định là Edward nghiêng răng nghiêng lợi đẩy cậu về giường, bắt buộc cậu thành thành thật thật ngủ.

Tóm lại, có bạn trai ý chí kiên định như vậy, thiếu niên đang trong thời kỳ trưởng thành rất phiền não. Cậu không để ý chuyện nguy hiểm tánh mạng cùng bạn trai ma cà rồng có chút hành vi thân mật hơn trên giường, nhưng cậu thật sự đánh giá thấp trình độ cố chấp của Edward về vấn đề an toàn của cậu.

Đang trong lúc thất thần, Harry liếc mắt thấy được trong lúc lơ đãng nhìn ngắm thì có 1 vạt áo đen nhoáng qua, nên hoảng sợ.

Không biết từ lúc nào, cách đó không xa có 1 người đàn ông mặc áo choàng đen xa lạ.

Dường như là đi ra từ thư viện Vatican đã đóng cửa, ông ta trầm mặc đứng ở cửa trong bóng tối, có lẽ đang tránh né ánh mặt trời. Nhưng ông ta vừa mới tựa vào, Harry hoàn toàn không biết ông ta từ phía sau cậu xuất hiện từ lúc nào.

Nhìn thấy áo choàng màu đen, người đầu tiên Harry nhớ đến chính là giáo sư độc được ở kiếp trước.

Không thể phủ nhận đáng người của Snape cũng không tệ lắm, ít nhất trong số những người Harry từng gặp qua, chỉ mình ông ta có thể làm cho áo choàng đen đầy khí thế như vậy.

Nhưng người đàn ông mặc áo choàng đen trước mắt này dù đứng yên, cũng có vẻ rất tao nhã thành thực. Ông ta có mái tóc đen hơi dợn sóng như quý tộc, làn da tái nhợt gần như trong suốt, gương mặt đẹp trai lạnh lùng trông có vẻ rất nghiêm túc. Cho dù đứng trong bóng tối, cũng khó làm cho người ta có thể bỏ qua sự tồn tại của ông ta.

Harry không thể đoán được tuổi của ông ta, cảm giác này rất giống với khi cậu gặp Carlisle, rõ ràng là khuôn mặt trẻ trung nhưng mang theo cảm giác lịch sử thăng trầm.

Ban đầu Harry còn tưởng rằng ông ta là giáo sĩ ở đây, nhưng sau đó phát hiện kiểu áo choàng của ông ta không giống.

Như cảm nhận được tầm mắt Harry, đối phương xoay đầu lại, đôi mắt trầm tĩnh mà lợi hại mang theo cảm giác áp bách khó hiểu.

Đồng tử Harry bỗng dưng co rút lại.

Màu đỏ...

Bên ngoài đồng tử màu đen của đối phương được bao bọc bằng 1 vòng tròn đỏ nhạt.

Màu đỏ không quá rõ ràng, giống như vì góc độ ánh sáng mà sinh ra ảo giác, nhưng Harry biết cậu tuyệt đối không nhìn lầm.

Ma cà rồng!

Hon nữa là ma cà rồng “ăn thịt”...

Chẳng lẽ ma cà rồng là loại sinh vật lan tràn như cỏ dại sao? Được rồi, ở nơi trước công chúng thế này, cho dù là ma cà rồng cũng không thể làm gì đi. Huống chi cậu chỉ ngẫu nhiên là du khách đang “hóng mát” giống ông ta mà thôi. Cả quảng trường đều là “thức ăn”, ông ta không cần phải tìm đến cậu gây phiền phức, hon nữa ông ta tuyệt đối không dám ra khỏi phạm vi bóng râm.

Đối diện với ánh mắt của vị ma cà rồng tóc đen kia, Harry ổn định nhịp tim của mình, cố gắng trung ra 1 nụ cười lễ phép đối với 1 du khách xa lạ.

Vị ma cà rồng áo đen lặng đi một chút, rồi tao nhã lạnh lùng gật đầu.

Có lẽ ông ta cũng giống Edward, ra ngoài vào buổi sáng trời đầy mây, kết quả bởi vì nắng ráo mà phải đứng trong bóng râm.

Tóm lại, không nên tiếp tục ở đây, thừa dịp mặt trời chưa lặn.

Hạ quyết tâm, Harry vừa định cất bước, lại nhìn thấy 1 chiếc limousine lấp kính đen chậm rãi lăn bánh tới.

Chiếc xe chạy tới đây, có lẽ là đến đón ông ta. Harry liếc mắt nhìn người mặc áo choàng đen 1 cái, nhân cơ hội lui ra phía sau vài bước.

Chiếc xe kia quả nhiên dừng phía trước bóng râm, lái xe mở cửa, đi ra, kéo cửa sau.

Đó là một con người bình thường.

Mà người thứ hai xuống xe là một thanh niên cao lớn rất đẹp, anh ta khoác một cái áo choàng sẫm màu.

Harry gần như lắp bắp kinh hãi, cậu biết loại áo choàng này, chính là Đội Chấp Pháp của gia tộc Volturi. Tuy rằng chưa thấy qua người này, nhưng không hề nghi ngờ gì, việc hắn cũng là ma cà rồng.

Thần chú xem nhẹ lập tức thêm trên người, Harry sau khi thấy ma cà rồng vừa xuống đã mở cửa xe, người đàn ông mặc áo choàng đen lên xe, rồi anh ta mới đi đến ghế phụ lái.

Mãi đến khi ô tô đi xa, Harry mới giải trừ thần chú xem nhẹ.

Khách mời tiếp theo đã lên sàn diễn rồi đấy^^, rồi sẽ có những bất ngờ đủ để mọi người phải bật ngửa lộn ghế na^^. Mọi chuyện cứ hạ hồi phân giải ha^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Mật Thất Giáo Đường

Vừa mới trở lại khách sạn được 1 lúc, Edward đã về tới.

Harry do dự một chút, quyết định không nói cho anh biết việc cậu có thể đã gặp 1 trong những người đứng đầu của gia tộc Volturi, việc này sẽ chỉ làm anh lo lắng mà thôi.

Sáng ngày thứ hai, Harry bị Edward đánh thức, phát hiện ngoài cửa sổ quả nhiên lại là một ngày nắng đẹp.

Kết quả Harry một mình ở thư viện Vatican giết thời gian cho tới trưa.

Cậu chưa bao giờ cho rằng mình thích hợp chờ đợi trong thư viện, nơi này đa số đều là sách tôn giáo và triết học, nên tới bây giờ vẫn không thu hoạch được gì khiến Harry càng thêm buồn bực.

Gần ba mươi năm qua đi, không biết Sirius hiện tại thế nào? Đi vào thế giới này, cậu dù sao cũng coi như được sống lại, có bạn bè và người thân mới.

Nhưng còn Sirius thì sao? Sau khi ra khỏi Azkaban, chú ấy gần như chưa từng có 1 ngày yên ổn. Chú ấy thậm chí còn chưa giải oan trước mặt công chúng, thì đã vì cậu tự cho là đúng mà “tử vong”... Sau đó một mình đột nhiên xuất hiện ở thế giới xa lạ này, nơi đây chú ấy không có thân phận, không có người thân, không có bạn bè...

Được rồi, chú ấy là người đã trưởng thành, có lẽ mình không nên lo lắng như vậy. Nhưng, ít ra, chú ấy còn sống...

Nghĩ đến đây, Harry gần như 1 giây cũng không chờ nổi nữa. Cậu lập tức đứng lên, suýt chút làm ngã bàn xem sách.

Mình phải làm cái gì đó. Cái gì cũng được, chỉ cần không bắt mình đợi ở đây! Có lẽ mình thật sự nên đi thư viện bí mật ở nhà thờ St. Peter ngay bây giờ... Đối với vị trí thư viện, Carlisle cũng chỉ biết nó ở trong giáo đường lớn, nhưng không rõ nó cụ thể ở nơi nào. Vậy hôm nay, mình nên tìm hiểu 1 chút về vị trí chính xác, rồi sẽ mang theo Edward cùng đi.

Ngắm lại vẫn còn 1 buổi trưa, Harry không chút do dự rời khỏi thư viện hướng về phía nhà thờ St. Peter.

Khi Harry xuyên qua quảng trường St. Peter đi vào cánh cổng nhà thờ lớn trang nghiêm bên dưới tượng St. Peter thì bên trong chỉ có mấy người, vài du khách đang cầu nguyện.

Vừa mới rảo bước vào đại sảnh, cậu thoáng nhìn thấy 1 chút góc áo đen biến mất ở góc rẽ, phía sau là một vị giáo sĩ mặc hồng y. Từ cách đối phương ăn mặc, có vẻ là một vị giáo sĩ có địa vị không thấp, hay thậm chí là tổng giám mục. Nhưng Vatican là trung tâm của Thiên Chúa giáo, trong giáo đường, nếu nhìn thấy một hai vị tổng giám mục cũng không phải là chuyện lạ, cho nên Harry cũng không để ý.

Cậu tự nói với mình, cậu chỉ là du khách bình thường, cậu đi thăm thú.

Nhà thờ St. Peter là giáo đường lớn nhất trên thế giới, chiếm diện tích 2.3 nghìn mét vuông, có thể đồng thời chứa 6 nghìn người cầu nguyện. Ở 1 nơi lớn như vậy muốn tìm được một thất, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Có lẽ nó ở dưới đất, có lẽ ở phía tượng thờ, hoặc ở sau 1 cánh cửa âm tường.

Harry bắt đầu đi dọc theo một hướng, chậm rãi đi lên. Cậu trông như đang chăm chú quan sát vách tường tuyệt đẹp chung quanh đến từng chi tiết, cùng với hoa văn điêu khắc tinh tế. Nhưng thực tế lại đang dùng phép thuật kiểm tra chung quanh có một thất tồn tại hay không.

1 vị lão giáo sĩ nhìn lại đây, Harry lập tức cười ngại ngùng với ông ta.

Có lẽ cho rằng đây là 1 học sinh có hứng thú với nghệ thuật tôn giáo, lão giáo sĩ cũng cười hiền từ với cậu, xoay người đi khỏi.

Vì đề phòng mình lại bị chú ý tới, Harry dùng 1 câu thần chú xem nhẹ cho mình.

Nghe nói bên dưới giáo đường là mộ của St. Peter, thư viện ngầm không biết có phải ở đây hay không.

Harry đi rất chậm, trên hành lang thật dài kia, cậu gần như đã dùng hết nửa thời gian để đi. Đến bây giờ cậu đã đi hơn hai giờ, vẫn không có phát hiện gì.

Lại đi vào phòng giữa, những bức tranh tường tuyệt đẹp trên đỉnh đầu và trên vách tường không gây chút hứng thú nào cho cậu.

Chậm rãi đi vào hành lang gấp khúc bên tay phải, sau đó Harry tìm được cửa vào đã nhìn thấy vị tổng giám mục kia. Cậu nhanh chóng đi qua ông ta, bởi vì thần chú xem nhẹ nên Harry hoàn toàn không bị chú ý tới.

Harry tránh vị tổng giám mục suốt nửa là đụng phải mình, dựa vào tường đứng yên thật lâu, cuối cùng đưa ánh mắt sang nơi cậu đi tới.

Nơi này vị trí tương đối vắng vẻ, gần như không có du khách. Cuối hành lang gấp khúc có một cổng vào, ở cửa có hai người mặc trang phục lính hoàng gia bảo vệ, bên cạnh còn có 1 tấm bảng viết ít nhất bằng 5 thứ tiếng, đại khái nội dung là hạn chế du khách.

Nhưng nơi này chắc chắn không phải “Khu làm việc”.

Sau cổng vào là 1 hành lang hẹp dài âm u.

Ánh sáng bên trong rất mờ nhạt, ánh nắng chiều rọi qua những ô kính nhiều màu rực rỡ chiếu xuống, tạo thành nhiều màu sắc, mang theo không khí thần bí.

Trong giáo đường đều là nhân viên giáo hội bình thường, rất hiếm khi có thể nhìn thấy đội bảo vệ hoàng gia. Một loại cảm giác khó hiểu lập tức tràn ngập trong đầu, một giọng nói bảo với cậu có lẽ ở đây sẽ tìm được gì đó.

Đi vào nơi bí ẩn đó, sau khi dùng thần chú cách âm và ẩn thân, Harry công khai đi ngang qua chỗ người canh gác, tiến vào hành lang “Cấm du khách”.

Nơi này dường như không có máy quay, đương nhiên là, ở nơi bí mật của giáo hội sẽ không có máy quay.

Hành lang rất dài, vượt qua mấy ngã quẹo, ở cuối là 1 cánh cửa lớn cũ kỹ bằng đồng.

Một vị giáo sĩ mặc đồ đen canh giữ ở cửa, ông ta cũng không phát hiện Harry.

Harry nhanh chóng tung một câu Petrificus Totalus, đem ông ta bài thành tư thể dựa vào tường đứng thẳng. Vì để an toàn..., cậu lại dùng thêm 1 câu Oblivate.

Cửa lớn được khóa, dùng loại khóa cổ xưa.

Một câu “Alohomora” để mở cửa, Harry cẩn thận lướt qua, đi vào.

Bên trong là một cái cầu thang cổ bằng đá rất hẹp, xoắn ốc đi xuống bên dưới. phía dưới là bóng tối sâu thẳm, trên tường là đế nền, hình thức rất xa xưa.

Từ bên trong dùng thần chú để khóa cửa, Harry chậm rãi đi xuống.

Loại cảm giác này khiến cậu nhớ tới Hogwarts. Những buổi tối thám hiểm, trong lâu đài cổ xưa tìm kiếm đủ loại đường hầm bí mật và căn phòng phép thuật, đây là "hoạt động giải trí" của học sinh nhà Gryffindor với lòng hiếu kỳ mãnh liệt.

Đọc theo cầu thang hẹp đi xuống, không biết đi bao lâu. Cuối cầu thang lại là một cái cửa lớn khác.

Nơi này không biết đã sâu bao nhiêu mét.

Ở cửa lại có một giáo sĩ canh gác. Anh ta có chút không kiên nhẫn khoanh tay, liên tục lấy đồng hồ xem giờ.

Dùng cùng phương pháp để đánh ngất anh ta, Harry cẩn thận quan sát cánh cửa lớn này.

Chung quanh vách tường rất dày, hình dạng cánh cửa lại càng cổ hơn, cũng càng nặng nề hơn. Ngoài cái khóa bên ngoài bên trong hình như còn có cái khóa hình dạng kỳ lạ hơn, Harry thử dùng một câu thần chú mở cửa, cậu phát hiện khóa ngoài đã mở, nhưng khóa trong lại không nhúc nhích.

Được rồi, cánh cửa này dày và nặng như vậy, cho dù khóa mở, một người cũng không nhất định có thể đẩy được.

Chẳng thể trách bên ngoài canh gác cũng không nghiêm ngặt, bởi vì chỉ cần cánh cửa này, thì dù có dùng thuốc nổ, cũng không thể làm gì được.

Không biết bên trong có người hay không, trên người lại thêm 1 lần thần chú ẩn thân và cách âm Harry quyết định độn thổ đi vào.

Cậu ước lượng bề dày của cánh cửa, và khoảng cách độn thổ. Chỉ cần di chuyển đến nơi cách cánh cửa 1 chút là được, nơi đó có thể phòng ngừa chạm phải vật gì khác.

Choáng váng qua đi, tầm mắt Harry lâm vào trong bóng tối mù mịt, chung quanh có mùi bụi đất xông vào mũi, còn có mùi da dê ẩm ướt.

Qua vài giây đồng hồ, ánh mắt thích ứng với ánh sáng mờ nhạt, Harry xác định mình đã tìm đúng nơi.

Cả mặt thất không biết rộng bao nhiêu, bởi vì ánh sáng quá mờ, hoàn toàn không thể nhìn hết. Cách đó hơn mười mét trên bàn đá có 1 chiếc đèn cổ, hộp đèn phát ra ánh sáng nhá nhem ảm đạm.

Có lẽ là người canh gác bên ngoài để ở đây.

Trên đỉnh đầu là một pho tượng Chúa rất lớn, một cây thập tự giá khổng lồ gần như che kín nửa mặt tường. Mặt tường là đá màu xám trắng, trên vách tường được đục sâu vào, từng chỗ được để 1 bộ sách cổ, phần lớn đều là những cuộn da dê.

Sau đó là những dãy kệ sách cao lớn rất nặng, hình như là gỗ đen, có vẻ âm u.

Sách được đặt ngay ngắn, nhưng trên đó là lớp bụi dày, dường như rất lâu chưa có người động vào. Dù sao thì nơi này chứa những bộ sách mà đối với người thường, thì quá sức tưởng tượng.

Nhiều sách như vậy, nếu tự mình tìm không biết đến khi nào.

Harry tùy ý lấy ra 1 cuốn sách, phát hiện bên trong là ngôn ngữ cậu hoàn toàn không biết, có lẽ là chữ Anh cổ hoặc chữ Latin cổ. Quả nhiên nên mang Edward theo, không biết anh ấy có thể đọc được những ký tự này hay không.

Hiện tại đã biết vị trí cụ thể, có thể trực tiếp từ khách sạn mang theo Edward độn thổ đi vào, cũng rất tiện lợi. Harry không ngừng tính toán, chậm rãi đi đến bên cạnh bàn đá.

Khi ánh mắt của cậu đảo qua phía sau đèn chột thấy không đúng, lại vòng trở về.

Bên cạnh cây đèn trên bàn đá đặt một quyển sách cổ xưa đang mở, ngôn ngữ là tiếng anh, cậu có thể đọc được.

Trang đang mở kia chỉ có vài dòng viết tay ngắn ngủi. Bởi vì ánh sáng quá mờ, Harry chỉ có thể thấy năm——năm 1239, sau đó là mấy từ đơn lẻ vào tầm mắt——dị giáo, phù thủy...

Đây là có viết về lịch sử phù thủy!

Cậu lập tức kích động, muốn kè sát vào đọc. Nhưng bỗng nhiên nhớ ra, cả người cứng ngắc.

Quyển sách này rõ ràng là có người mới tìm ra để ở chỗ này, bởi vì nó khá sạch sẽ.

Được rồi, nếu đèn và sách còn có thể là do người quản lý để ở đây, nhưng vì cái gì nhất định là trang này? Hoặc nên nói, trừ mình ra còn có người đang tìm lịch sử phù thủy...

Chẳng lẽ vấn đề này còn có người khác quan tâm? Bởi vì lúc đi vào, cửa bên ngoài đã khóa lại, cho nên Harry theo lẽ thường cho rằng bên trong không có ai, nhưng...

Chung quanh rất yên lặng, phía sau lại bỗng dưng lạnh cả người. Harry lập tức quay đầu lại, nhưng chỉ thấy trước mắt là bóng tối.

Chương 63: Đũa Phép Và Cuộc Chạy Trốn

Trong thư viện ngầm nhà thờ St. Peter, Harry bỗng dừng quay đầu lại. Nhìn khắp nơi đều là bóng tối dày đặc, chỉ có thể nghe thấy hô hấp của mình và tiếng tim đập.

Đột nhiên một bóng đen xuất hiện, một người đàn ông mặc áo choàng đen rất cao xuất hiện trước mặt cậu.

Harry bị hoảng sợ, theo phản xạ có điều kiện lui về phía sau, nhưng không cẩn thận đụng phải thềm đá, suýt nữa bị vấp.

Mặc dù có thần chú ẩn thân và cách âm, chung quanh không phát ra một chút thanh âm nào. Nhưng Harry biết mình đã bị phát hiện, bởi vì ma cà rồng không nhất định phải dựa vào thị giác và thính giác để phân biệt đồ vật, khứu giác và cảm giác của họ cũng rất nhạy bén.

Đứng trước mặt cậu đứng là vị ma cà rồng tóc đen hôm qua gặp ở bảo tàng Vatican mà cậu nghi ngờ là thành viên cao cấp của gia tộc Volturi.

“Xuất hiện đi.” Ông ta không tiến tới, chỉ nhìn thẳng về hướng của Harry nói, giống như ông ta có thể nhìn thấy được cậu.

Giọng của ông ta rất lạnh lùng và trầm tĩnh, dường như không vì trước mặt có “người tàng hình” mà kích động.

Ít nhất ông ta không biết diện mạo của mình... Harry ôm suy nghĩ thấy mình may mắn, vòng qua bàn đá tiếp tục lui về phía sau, tìm kiếm cơ hội trốn thoát.

Vị ma cà rồng tóc đen cau mày, dường như mất kiên nhẫn, cánh tay đột nhiên đưa ra, chuẩn xác hướng về chỗ Harry đứng tóm lấy.

Biết trốn không được nữa, một câu Impedimenta tung ra, Harry lách mình chạy về phía sâu hơn bên trong. Mà lúc này, thần chú ẩn thân vừa lúc mất hiệu lực, nhưng cậu hoàn toàn không có thời gian tiếp tục dùng thêm thần chú cho mình.

“Là người?” Ông ta có chút kinh ngạc nhìn Harry, hiển nhiên ông ta cũng nhận ra cậu.

“Xin chào, lại gặp mặt rồi, ngài ma cà rồng.” Dù sao đã bị phát hiện, Harry dứt khoát từ từ xoay người lại.

Toàn thân cứng ngắc, nhưng trên mặt lại không nhìn thấy một chút khẩn trương. Có lẽ đôi khi cậu vẫn lỗ mãng giống như trước, tinh thần Gryffindor đã khắc sâu dấu vết trên người cậu, nhưng bởi vì chiến tranh tàn khốc rồi kiếp sống thần sáng sau khi tốt nghiệp, đã làm cho Harry học được cách giả tạo trước mặt kẻ địch.

“Người theo dõi ta tới đây sao?” Giọng nói lãnh khốc tao nhã của vị ma cà rồng tóc đen vang lên.

“Không —— việc đó không liên quan tới ông. Tôi chỉ là đơn giản vì những quyền sách này mà đến, không ngờ sẽ gặp ông ở đây.”

“Ta không phải lên vào.” Vị ma cà rồng không chút biểu cảm nói.

Harry nhất thời bị nghẹn. Gia tộc Volturi chẳng những xem như hoàng tộc ma cà rồng, ở thế giới con người có lẽ cũng giữ quyền lực không nhỏ, dù sao đã qua hơn ba nghìn năm lịch sử.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến vừa rồi vị tổng giám mục kia có phải chính là người đưa ông ta vào đây hay không? Giáo hội và ma cà rồng... Được rồi, vị tổng giám mục kia có thể không biết thân phận của ông ta và chủng tộc, hoặc có lẽ đã biết rồi...

Tình huống hiện tại không cho Harry thời gian miên man suy nghĩ, vị ma cà rồng tóc đen lạnh lùng theo dõi cậu, bỗng nhiên đi về phía trước từng bước.

Nhưng đối phương lập tức dừng lại, bởi vì sàn nhà bằng đá ngay trước vạt áo đen đột nhiên xuất hiện một rãnh thật sâu.

“Đừng đến gần nữa, sẽ làm cho tôi khẩn trương.” Harry nheo mắt lại, tươi cười.

Ma cà rồng lặng đi một chút, bỗng nhiên nhớ đến gì đó, biểu tình bình tĩnh mà lạnh lùng chợt thay đổi, trong mắt lóe ra sự khiếp sợ cực độ: “Người là phù thủy!”

“Ông biết phù thủy?” Harry trong lòng cũng chấn động.

Ông ta lại biết phù thủy tồn tại!

Đây tuyệt đối là một vị ma cà rồng sống rất lâu, bởi vì ông ta có thể dễ dàng nhận biết cậu là phù thủy. Tuổi của ông ta tuyệt đối lớn hơn Carlisle, như vậy

ông ta có thể nào là 1 trong 3 thủ lĩnh của gia tộc Volturi hay không?

Có lẽ một ngàn năm trước ông ta từng biết phù thủy hoặc quen biết 1 người trong số đó. Nếu không thì tại sao khi đoán ra thân phận của cậu, sắc mặt lập tức thay đổi.

Đưa tay đẩy mắt kính để che dấu sự khiếp sợ trên mặt, Harry thử mở miệng nói: “Vậy ông là ai? Thủ lĩnh gia tộc Volturi ư?”

Vị ma cà rồng âm trầm nhìn cậu, nhưng không trả lời. Màu đỏ trong đôi mắt lóe lên sự phẫn nộ cực độ và khát máu.

Ông ta chậm rãi vươn tay từ trong người lấy ra 1 vật. Đó là một cây gậy dài nhỏ, bởi vì ánh sáng qua mờ, Harry hoàn toàn không thấy rõ hình dáng cụ thể.

Nhưng nhịp tim của cậu dần dần gia tốc, cậu cảm thấy vật ông ta cầm trong tay nhất định rất quan trọng. Đó là một loại cảm giác khó hiểu, loại cảm giác này làm cho tim cậu đập nhanh.

“Nhận ra nó không?” Ma cà rồng đem thứ đang cầm trong tay đặt dưới ánh đèn, giọng nói sâu thẳm vô cùng lạnh khốc.

Nhờ vào ánh sáng mờ nhạt, Harry rốt cục thấy rõ trong tay ông ta cầm cái gì.

Đồng tử Harry chợt co rút nhanh, trên mặt miễn cưỡng bảo trì bình tĩnh bỗng nhiên vỡ tan.

Cậu nhận ra nó, trong tay ông ta là một cây đũa phép, hơn nữa là một cây đũa phép quen thuộc.

Cậu khiếp sợ nhìn chằm chằm cây đũa phép kia, gần như không nói thành lời.

Đó là đũa phép của Sirius. Đũa phép trước khi bị giam ở Azkaban đã bị Bộ Pháp Thuật phá hủy. Đây là cái mà lúc ông trốn đến nhà của gia đình Black lấy được, tuy rằng không thể so sánh với cái trước kia, nhưng cũng coi như thuận tay. Đối với chuyện này, Harry nhớ rất rõ ràng.

Sao nó lại ở trong tay ông ta?

Vị ma cà rồng trước mặt này chiếm được đũa phép của Sirius, trông có vẻ giống kẻ thù của chú ấy, như vậy Sirius chú ấy...

“Người quả nhiên nhận ra nó, vậy chủ nhân của nó ở đâu? Người có biết hắn ở đâu không?” Ma cà rồng rõ ràng thấy được biểu cảm của Harry. Ông ta lạnh lùng nhìn cậu, đôi mắt ánh lên màu máu sâu như vực thẳm lạnh khốc và tàn nhẫn.

Harry gần như muốn nhào qua trực tiếp chất vấn cha đỡ đầu của cậu ở đâu, nhưng lời của ông ta mới vừa rồi đã cắt ngang hành động của cậu, cũng làm cảm giác khó hiểu của cậu lắng xuống.

Nghe vậy thì, vị ma cà rồng trước mặt cũng không biết nơi Sirius ở, nếu không cũng sẽ không đến hỏi mình. Nhưng ông ta rõ ràng là căm hận Sirius, bởi vì Harry có thể thấy trong đôi mắt lạnh khốc của đối phương có sự phẫn nộ và sát ý.

Có lẽ vị ma cà rồng này quen biết không phải là phù thủy bản địa trước kia, mà là Sirius. Ông ta chắc chắn có quan hệ gì đó với Sirius. Ông ta có lẽ là kẻ địch của Sirius.

Nhưng Sirius rõ ràng không ở trong tay ông ta.

Nhận rõ hai “sự thật” này, Harry “hoàn toàn” tỉnh táo lại.

Không, vì khiến chính mình hoàn toàn tỉnh táo lại, Harry lần đầu tiên dùng tới thuật phong bế đại não trên thế giới này. Tình cảm mãnh liệt kia lập tức bị áp chế xuống, màu xanh nhạt trong mắt hoàn toàn trống rỗng.

Cậu cau mày nhìn đũa phép trong tay ma cà rồng, rất tự nhiên mở miệng nói: “Không, đây quả thật là đũa phép của phù thủy, có chút quen mắt. Tôi cần cẩn thận nhìn rõ hơn. Dù sao, mắt của phù thủy chúng tôi không tinh tường bằng ma cà rồng.”

Ma cà rồng nhìn chằm chằm cậu, màu đỏ trong ánh mắt bỗng đậm hơn, gần như màu máu.

Nhưng một lát sau, ông ta chậm rãi thả năm ngón tay ra, để đũa phép trong bàn tay, hất cảm lên hướng về Harry ý bảo, có vẻ như muốn cậu tới lấy.

Có lẽ ông ta muốn thừa dịp cậu tới gần để bắt lấy, hoặc tấn công. Harry cảnh giác nghĩ, bởi vì có thuật phong bế đại não, sắc mặt cậu hoàn toàn không thay đổi.

Đối phương biết phù thủy, nhưng rõ ràng lại không đủ hiểu biết về phù thủy.

Một câu thần chú “triệu hồi”, đũa phép lập tức bay đến trong tay Harry.

Tung ra 1 câu Sectemsemptra, Harry nhân cơ hội quẹo vào sau giá sách.

Tuy rằng không phải là đũa phép của mình, không quá thuận tay. Nhưng tóm lại cũng không tệ, Harry mừng rỡ phát hiện tốc độ phép thuật của mình tung

ra so với trước kia nhanh gấp đôi, ngay cả cường độ và độ chuẩn xác cũng tăng lên.

Không muốn phá hủy sách nơi này, Harry tạm thời không có ý định dùng phép thuật phạm vi lớn, chỉ liên tiếp dùng vài cậu Stupety và Impedimenta.

Cậu muốn mang đũa phép của Sirius rời đi. Chuyện đã xảy ra hôm nay đã đủ cho cậu hoàn toàn xác định Sirius còn sống ở cái thế giới này, nhưng không biết làm sao lại đắc tội với vị ma cà rồng bí ẩn đầy quyền lực của Volturi, thậm chí có thể là 1 trong 3 thủ lĩnh.

Biểu cảm lạnh lùng của vị ma cà rồng mặc áo choàng đen lập tức trở nên “dữ tợn”, ông ta phẫn nộ rít gào, hiển nhiên không nghĩ tới Harry thậm chí có can đảm trực tiếp cướp đũa phép mà tấn công ông ta.

Ông ta bỏ nhào qua, gần như không chút nhân nhượng.

Harry không thể không ngã xuống đồng bụi đất thật dày, chập vật lăn qua bên dưới giá sách. Vừa mới đứng lên, lại lập tức cúi người, tránh sự tấn công của đối phương.

Với tốc độ của ông ta, Harry rất khó có thời gian niệm chú.

Thật vất vả bắt được cơ hội, Harry tung trả một câu Sectemsemptra.

Tay áo bên phải của đối phương lập tức vỡ vụn ra, giống như những cánh bướm đen mờ nhạt tung bay trong bóng tối. Trên cánh tay trắng nhợt xuất hiện một vết cắt đồng dạng, nhưng lại biến mất với tốc độ cực nhanh.

Khe hở giữa giá sách rất chật, Harry nhạy cảm phát hiện vị ma cà rồng này tuy rằng rất phẫn nộ, nhưng không mất đi lý trí. Ông ta vẫn tránh đánh phải giá sách.

Có vẻ như ông ta cũng không muốn hủy đi những cuốn sách này, điều đó làm cho hành động của ông ta gặp trở ngại.

Harry nhân cơ hội chạy đến mặt sau 1 giá sách, lại thấy 1 cánh cửa xuất hiện trong tầm mắt.

Harry cực kỳ mừng rỡ. Đó là một cánh cửa nhỏ bằng đá, bên trong có lẽ là chứa đồ linh tinh, tuy chỉ rộng vài mét vuông.

Nhưng cậu cần 1 nơi có thể giúp cậu trốn thoát, mà không gian như vậy là đủ rồi.

Lắc mình vào cửa, muốn đẩy cửa đá.

Nhưng ma cà rồng bỗng nhiên xuất hiện ở trước cửa, lập tức muốn xông vào.

Dưới tình thế cấp bách, Harry đã muốn bất chấp tất cả, một câu Crucio quăng tới.

Ma cà rồng ngoài cửa nhảy lên tránh đi, nhưng bỗng nhiên như hòn đá chìm vào trong nước rơi xuống đất.

Tiếng rít gào thê lương vang lên, quần quanh trong mật thất cổ, khiến người khác lông tóc dựng đứng.

Nếu có thể, Harry cũng không muốn dùng thần chú không thể tha thứ. Nhưng cậu biết, nếu như cậu lọt vào tay gia tộc Volturi, hoặc trực tiếp chết nơi này, Edward không biết sẽ làm ra chuyện gì. Hơn nữa cậu rất vất vả mới chứng thật Sirius tồn tại, vẫn chưa tìm được ông ấy, cậu tuyệt đối không thể chết ở chỗ này hoặc là bị kẻ thù của ông ấy bắt được.

Harry nhân cơ hội đóng cửa đá, dùng thêm thần chú khóa cửa và 1 loạt thần chú phòng ngự.

Với độ dày của cửa đá, cho dù là ma cà rồng, muốn phá cửa vào cũng cần phải có một khoảng thời gian.

Cậu thần chú trốn thoát trong miệng tràn ra.

Một lát sau, cửa đá chợt bị phá, những mảnh đá sắc bén văng ra, gương mặt phẫn nộ và vụn vỡ của ma cà rồng xuất hiện ở cửa.

Từ cuối cùng thoát ra khỏi miệng, Harry cảm thấy cánh tay bỗng đau buốt, hoa mắt 1 cái, liền xuất hiện trong khách sạn.

Đưa tay lên sờ, lòng bàn tay ướt sũng. Cúi đầu nhìn lại, nơi chạm vào trên cánh tay trái, máu chảy đầm đìa, năm đường vết cào xuất hiện trên cánh tay.

Miệng vết thương rất sâu, máu tươi vẫn đang không ngừng từ khe hở chảy ra.

“Harry?” Edward bỗng nhiên xuất hiện ở bên cạnh cậu. Anh kinh ngạc nâng... lên cánh tay chảy máu của Harry, giọng nói gần như đang run rẩy “Sao thế này? Em...”

“Edward.” Harry tay cầm đũa phép vừa dùng thần chú trị liệu, vừa quyết đoán nói, “Không có thời gian giải thích. Thu dọn đồ đạc, chúng ta lập tức rời khỏi Italy!”

Sr các nàng nha, thật tình thì hình như nhà mạng và wp nó “ghét” ta rồi, rõ ràng ta thấy đã post lên được rồi, sau đó mới thoát ra, như hôm nay lên lại thấy chưa có>”

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Thoát Khỏi Italy

Thu dọn xong đồ dùng, Edward đứng ở góc sáng cửa phòng, vẻ mặt âm trầm nhìn đũa phép trong tay Harry đang phát ra ánh sáng màu trắng nhạt.

Bất cứ lúc nào, mùi máu của Harry, đối với Edward mà nói đều là một loại dằn vặt “ngọt ngào”. Loại hương vị này không ngừng dụ dỗ anh, khiến cổ họng của anh đau đớn và nóng rực, vừa cực kỳ đói khát, thậm chí làm cho người ta mê mẩn, lại đồng thời nhắc nhở anh, người yêu của mình là con người. Cậu ấy còn sống, cho dù cậu ấy đồng thời cũng là phù thủy.

Trải qua thời gian ở chung lâu như vậy, Edward đã có thể khắc chế dục vọng đối với máu của Harry. So với an toàn của cậu, mọi thứ đều không quan trọng.

Thấy cánh tay đầm đìa máu của Harry, Edward hận không thể lập tức lên tiếng hỏi rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Nhưng anh biết lúc này không thể làm phiền cậu đang trị liệu.

Anh vô cùng buồn bực, thậm chí còn có xúc động khát máu. Cho nên anh không tới gần cậu, chỉ đứng nhìn từ xa, đợi cho đối phương trị liệu xong mới thôi.

Đúng lúc này, giọng của Harry khiến anh phục hồi tinh thần lại.

“Chúng ta lập tức phải đi, Edward, chúng ta cần mau chóng rời khỏi Italy.” Khi vết thương hơi hơi kết vảy, Harry đã dùng trị liệu. Trong tim của cậu vô cùng lo lắng, không kịp đợi trị liệu xong.

“Vừa rồi rốt cuộc em đã đi đâu?” Khi Harry còn chưa kịp phản ứng thời gian, anh đã đưa 1 cái áo khoác mới cho cậu.

“Em vừa rồi đã tới đại giáo đường St. Peter, vốn chỉ muốn xác định vị trí thư viện ngầm rồi sẽ trở về, không ngờ bên trong đựng phải một ma cà rồng...” Harry thấp giọng nói. Thay quần áo dính đầy máu, vứt trên sàn nhà.

Sau đó quần áo bắt đầu bốc cháy, nháy mắt biến thành tro tàn, rồi nhanh chóng được “Úm ba la chà rửa!”.

Sau đó vừa đi ra ngoài, vừa giải thích.

“Nói cách khác em bị phát hiện, bị gia tộc Volturi...” Vốn muốn giả bộ đáng thương, nhưng Harry phát hiện mình không có tâm tình nào, giọng cậu nghiêm túc.

Edward đem hành lý đặt ở cửa phòng, nhíu mày.

“Em không phải có ý, nhưng em rất may mắn hôm nay đã đến đó. Ý em là, ở đó em LẤY được thứ này...” Harry quơ quơ đũa phép trong tay, “Đây là đũa phép mà cha đỡ đầu đã dùng, nó ở trong tay vị ma cà rồng kia.”

Kế tiếp, cậu giải thích sơ lược với Edward chuyện xảy ra lúc chiều ở thư viện ngầm đại giáo đường St. Peter.

“... Hẳn có thể là 1 trong 3 thủ lĩnh của gia tộc Volturi, hơn nữa hẳn hình như rất hận Sirius. Nhưng em không biết hẳn rốt cuộc là ai...” Harry bỗng nhiên nghĩ tới sau khi cậu vào thư viện ngầm, phát hiện sách lịch sử liên quan tới phù thủy trên bàn đá. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ là đối phương cũng đang truy xét lịch sử phù thủy, để tìm kiếm nơi Sirius đang ở.

Edward im lặng, nhưng sắc mặt của anh trông càng âm trầm hơn.

Đôi môi tái nhợt của anh giật giật, rồi im lặng, chỉ xoay người gọi điện thoại.

Chuyến bay nhanh nhất rời khỏi Italy phải hai giờ sau mới cất cánh, dù là bay thẳng tới Pháp, nhưng họ có thể từ Pháp bay về.

Cúp điện thoại, anh không nói một lời.

Xem bộ dạng Edward, hình như đã biết ma cà rồng đó là ai, nhưng Harry tạm thời không hỏi.

Đi đến bàn đăng ký khách sạn, Harry dùng 1 câu Stupety và thêm thần chú xóa ký ức, đặt nhân viên tiếp tân đã ngất sang 1 bên. Sau đó nhanh chóng

xóa dữ liệu máy tính. Đây là khách sạn gia đình, dữ liệu thuê phòng của cậu và Edward có lẽ đều lưu trong này.

Từ khi ý thức được quyền lực của gia tộc ma cà rồng ở thế giới con người, Harry liền cực kỳ cẩn thận. Kiếp trước ở thế giới phép thuật làm thần sáng, bởi vì thường xuyên phá án ở thế giới của Muggle, các phù thủy cũng tìm ra được cách xóa dấu vết rất hiệu quả. Khi ý thức được tình huống không ổn, kinh nghiệm và trí nhớ kiếp trước ẩn sâu mười mấy năm cũng nháy mắt thức tỉnh.

Thư viện Giáo hoàng Vatican cũng có dữ liệu của cậu và Edward ra vào, nhưng họ dùng thân phận “học giả” và tên giả, Harry cũng không lo lắng gia tộc Volturi vì vậy mà tìm được hai người họ.

Edward thấy Harry nhanh nhẹn thuận thực xóa dữ liệu, khá giật mình.

Lúc này anh mới hoàn toàn ý thức được, những lời trước kia Harry đã nói cho anh biết.

Bạn trai của mình không chỉ là 1 phù thủy biết chiến đấu, mà còn là một vị “Thần sáng” có kinh nghiệm. Tuy rằng lúc bình thường, hoàn toàn không thấy điểm này. Giống như anh cũng không thấy, Harry ở kiếp trước cũng đã trưởng thành rồi.

Ra khỏi khách sạn thì hoàng hôn đã hết, mặt trời đã lặn.

Tiếp đó, chàng bạn trai ma cà rồng của cậu hoàn toàn có thể tự do đi lại trên đường cái, nhưng đó cũng đại biểu cho việc Đội Chấp Pháp của gia tộc Volturi cũng có thể tự do hoạt động. Bọn họ sẽ lợi dụng khứu giác, thính giác, thị giác nhạy bén, khiến con mồi không thể nào chạy trốn...

“Harry, gia tộc Volturi cho dù tìm được dữ liệu từ nơi nào đó nhưng không thể tìm ra thân phận em, cũng sẽ theo dõi mùi của em. Đội Chấp Pháp có ma cà rồng thông thạo việc truy lùng, khả năng truy lùng của bọn họ thậm chí so với James còn lợi hại hơn.” Edward nghiêm túc nói, “Hơn nữa, theo hình dung của em, em đã gặp được Marcus, 1 trong 3 thủ lĩnh của gia tộc Volturi, thiên phú của ông ta là cảm giác quan hệ tình cảm giữa người với người. Ngoài ông ta còn hai người nữa, Caius có mái tóc vàng và Aro có mái tóc thẳng màu nâu, bọn họ đều đã sống ba ngàn năm... Harry, em vì sao không đi cùng anh?”

Harry không nói gì, cậu thậm chí không chú ý lời Edward nói.

Cậu bỗng nhiên nhớ tới trong thư viện ngầm, ma cà rồng kia khi vừa mới phát hiện cậu là phù thủy, tuy rằng rất phẫn nộ, nhưng cũng chỉ muốn bắt cậu, chứ không phải muốn giết chết cậu.

Mãi đến khi cậu đoạt lại đũa phép, đối phương mới bắt đầu ra tay.

Thế nhưng bởi vì quá khẩn trương, mà hoàn toàn không chú ý tới, bây giờ xem ra mọi chuyện không đơn giản như cậu tưởng tượng.

Nhưng bây giờ mọi thứ đều đã muộn. Cậu đoạt đũa phép trong tay đối phương, còn dùng 1 trong 3 thần chú không thể tha thứ “Khoan tìm khoét cốt”()...

Vị ma cà rồng kia sẽ truy lùng cậu sao?

Được rồi, Edward đã chứng thật đối phương là Marcus, 1 trong 3 thủ lĩnh của gia tộc Volturi.

Đối phương vừa phát hiện cậu là phù thủy, liền lập tức lộ ra biểu cảm hận thù và phẫn nộ. Marcus và Sirius rốt cuộc có hận thù gì.

Hoặc nên nói, ông ta vì thù hận phù thủy mà oán hận Sirius, hay bởi vì oán hận Sirius mà thù hận phù thủy?

Cái trước là chiến tranh chủng tộc, nhưng cái sau thì hoàn toàn là lý do cá nhân.

Marcus không biết tên của cậu, nhưng lại thấy diện mạo của cậu.

Nếu ông ta nói cho Đội Chấp Pháp diện mạo của mình, rồi cho bọn họ tới bắt cậu, như vậy nhóm của Alec lần trước ở bãi biển đã gặp phải có thể nào sẽ nhớ ra cậu hay không, rồi sẽ liên lụy đến cả Edward...

Nghĩ đến đây, Harry vô cùng khó chịu.

Cậu tuy không hận đắc tội gia tộc Volturi, bởi vì bọn họ có thể là kẻ địch của Sirius.

Nhưng cậu lại sợ vì vậy mà liên lụy đến Edward và gia đình Cullen.

Cậu là con người, theo lý thuyết Đội Chấp Pháp cao quý sẽ không quản tới cậu. Đương nhiên, cậu cũng không thể ngăn cản đối phương truy lùng mình. Tuy rằng kỹ thuật truy lùng của ma cà rồng rất lợi hại, nhưng bọn họ rất khó truy lùng được nơi phù thủy dộn thổ đến, càng khó phải nói một bên đang ở Italy, một bên ở nước Mỹ xa xôi.

Nhưng Edward thì không giống. Anh ấy là ma cà rồng, phía sau anh còn có cả gia đình Cullen. Hơn nữa người của gia tộc Volturi biết anh ấy, biết chỗ ở của gia đình anh ấy. Chỉ cần phát hiện ra quan hệ của anh ấy và mình, như vậy cả gia đình Cullen sẽ phải chịu liên lụy.

Còn cả thiên phú của Marcus...

Nhận biết liên hệ giữa người với người.

Nói cách khác, chỉ cần cậu và Edward đồng thời xuất hiện, cho dù làm bộ như không quen nhau, bị Marcus nhìn thấy, cũng có thể lập tức biết được liên hệ chặt chẽ giữa hai người.

“Harry...”

“Harry!”

Harry nắm thật chặt đũa phép trong tay, móng tay gần như đâm vào lòng bàn tay.

Edward bỗng nhiên giữ chặt tay cậu, nhẹ nhàng tách ngón tay cứng ngắc của cậu ra, nhẹ nhàng nói: “Đừng như vậy, anh sẽ không để cho bọn họ chạm tới em”

“Không, anh không hiểu! Em không phải lo lắng cho mình! Edward, chúng ta không thể cùng đi...” Harry mãnh mẽ ngắt đầu, “Anh cũng biết, Alec là thành viên Đội Cháp Pháp, hẳn đã từng gặp em. Một khi Marcus nói với hắn diện mạo của em, hẳn có lẽ sẽ nhớ ra anh từng ở chung với em. Hơn nữa muốn tìm em là Marcus, ông ta có thể vì muốn thông qua em để bắt cha đỡ đầu của em. Bởi vì thiên phú của ông ta, chúng ta tuyệt đối không thể cùng lúc xuất hiện trước mặt ông ta, ông ta có thể dễ dàng nhìn ra quan hệ của chúng ta!”

Edward kinh ngạc nhìn cậu trong chốc lát, trong đôi mắt màu vàng bỗng nhiên tràn ra ngọn lửa phẫn nộ. Anh nắm thật chặt cổ tay Harry, nghiêm rắng nói: “Harry, em đang nói cái gì? Em muốn anh bỏ em 1 mình ở đây!”

“Được rồi, Edward. Nên nhớ bọn họ biết anh, một khi gia tộc Volturi đã biết hai chúng ta có quan hệ, bọn họ sẽ dễ dàng phát hiện nhà của chúng ta ở Mĩ. Nhưng bọn họ không biết em, không biết em là người nước nào, thậm chí không biết tên của em...” Trừ phi Alec nhớ ra. Nhưng câu nói sau cùng, Harry không nói ra miệng, cậu không muốn làm cho Edward lo lắng.

“Không, Harry. Em rõ ràng đang lo lắng, lo lắng bọn họ sẽ nhận ra em, có phải không?”

Harry có chút buồn bực tránh ánh mắt anh, mở miệng nói: “Không có, đừng quên em có thể động thổ bất cứ lúc nào, bọn họ trong lúc nhất thời không thể tìm thấy em. Hơn nữa không phải là chuyện của phù thủy sao? Chẳng lẽ anh muốn vì vậy mà liên lụy cả gia đình Cullen ư? Hãy nghĩ đến Carlisle và bọn họ đi...”

Đây là lần thứ hai Harry nói chuyện không chút nhân nhượng với anh như vậy.

Lần đầu tiên là khi cậu vừa mới biết Edward là ma cà rồng thì chất vấn anh có phải từng nghĩ đến chuyện giết mình hay không, bởi vì cậu có thể sẽ dụ dỗ anh “tàn sát”.

Nhìn thấy đôi mắt anh lập tức tràn đầy mâu thuẫn và thống khổ, Harry biết mình đã “đâm” trúng chỗ đau của Edward.

Môi anh bỗng nhúc nhích, nhưng không biết làm thế nào mở miệng.

Edward bỗng nhiên thở dài, ngữ khí dịu xuống: “Harry ——, trước tiên khoan lo lắng đã. Tình huống có thể không tệ như vậy đâu. Em vẫn chưa xác định được Marcus sẽ truy nã em hay không. Giả sử nếu ông ta truy nã em, Đội Cháp Pháp của Volturi luôn di chuyển theo số đông, có lẽ ông ta không thể tùy ý sử dụng bọn họ tới bắt một tên không phải ma cà rồng. Mặt khác, cho dù Marcus sử dụng Đội Cháp Pháp, cũng không nhất định sẽ miêu tả ngoại hình của em cho Alec đâu, Harry. Cho nên nói, bọn họ có lẽ không thể nhanh như vậy đã biết được người Marcus muốn tìm là em.”

“Vì sao?” Như vậy không phải càng đơn giản hơn sao?

Edward dừng một chút, rồi giải thích: “Ma cà rồng khi truy lùng và đi săn, rất ít dựa vào thị giác. Đa đa số đều nhờ vào khứu giác nhạy bén và khả năng đặc biệt nào đó. Cho nên, càng thêm nhiều trường hợp có thể xảy ra, Marcus đem mảnh áo dính máu em để lại đưa cho Đội Cháp Pháp, cũng sẽ khiến bọn họ coi đây là manh mối truy lùng em. Đây là kinh nghiệm của bọn họ, cũng thú vui của bọn họ. Đương nhiên, cũng có thể Alec nhớ được mùi của em, nhưng khả năng đó quá nhỏ, dù sao thì ma cà rồng bọn anh mỗi ngày gặp qua hàng trăm hàng ngàn con người, nếu không phải đặc biệt ghi nhớ, rất nhanh sẽ quên.”

“Nói cách khác, bọn họ không nhất định phát hiện quan hệ của chúng ta sao?” Harry chờ mong hỏi.

“Đúng vậy.” Edward do dự một chút, rồi đáp.

Từ lúc mới bắt đầu đến bây giờ, trong lòng Harry luôn luôn căng thẳng. Cậu không sợ gia tộc Volturi đuổi giết, chỉ sợ làm phiền Edward, hơn nữa khiến cho bọn họ tìm được nơi ở của Charles.

Hiện tại biết loại khả năng này rất nhỏ, cậu mới hơi nhẹ nhàng thở ra, giờ mới phát hiện phía sau lưng đều bị mồ hôi lạnh làm ướt. Vết thương chưa lành hẳn trên cánh tay bị mồ hôi chảy vào có chút đau đớn.

Như vậy xem ra, chỉ cần không cho Đội Cháp Pháp thấy Edward và cậu ở cùng nhau, hoặc cậu bị bắt, vậy thì họ sẽ an toàn.

“Một lúc nữa mới đến giờ máy bay cất cánh. Trong khoảng thời gian này, chúng ta tốt nhất nên tách ra, cho đến khi lên máy bay... Edward, anh hiểu ý

em chứ.” Harry đưa tay nâng mắt kính, nhỏ giọng nói.

“Đừng hòng!” Edward kiên quyết cắt ngang lời Harry, “Trong phạm vi Italy, anh nhất định sẽ ở cùng em.”

“Nhưng, nếu bọn họ chặn ở sân bay... Đừng quên, Marcus không phải không biết gì về phù thủy, ông ta hình như đang truy tìm những thứ có liên quan tới phù thủy. Có lẽ, ông ta sẽ đoán được hành động của chúng ta, cùng loại với ‘di chuyển xuyên không gian’.”

Edward cau mày.

Một lát sau, anh bắt đầu nhăn nhó, thấp giọng nói: “Nếu có thể ngăn cản mùi bằng phép thuật thì tốt rồi, ít nhất là phép thuật có thể thay đổi mùi máu.”

“Cái gì?” Harry nghi hoặc hỏi.

“Ma cà rồng chủ yếu dựa vào mùi để truy lùng con mồi. Đối với con người bình thường, mùi trên người họ rất dễ che giấu, dùng nước hoa hoặc các loại chất có mùi hương đậm thì sẽ tốt hơn. Thêm vào đó, sau khi tắm xong, cũng có thể tạm thời giảm bớt mùi trên người. Đương nhiên, anh đang nói đến chuyện đứng ở khoảng cách cũng đủ xa. Nếu khoảng cách quá gần, vậy thì dù có làm gì cũng vô tác dụng.” Edward dừng một chút, nói, “Nhưng máu lại không giống, máu của mỗi người đều sẽ không dễ dàng thay đổi mùi vị. Toàn bộ ma cà rồng đối với máu đều cực kỳ mẫn cảm, bọn họ có thể dễ dàng phân biệt ra được sự khác biệt rất nhỏ giữa máu của nhiều người, nhất là khi em còn để lại tay áo dính máu.”

“Nói cách khác, em chỉ cần biến đổi mùi máu của mình, là có thể không bị bọn họ truy lùng được?” Harry hỏi.

“Có thể nói như vậy.” Edward chần chờ một chút, nói.

Harry trầm mặc, sau đó thỉnh thoảng nảy ra ý tưởng.

Cậu bỗng giữ chặt tay Edward mở miệng nói: “Em có cách, không biết bây giờ làm thủ tục gửi vật cung đi cùng còn kịp không?”

“Harry, em cũng biết, thủ tục gửi vật cung cần phải làm trước.” Edward nghi ngờ hỏi, “Vì sao lại hỏi cái này?”

“Không kịp cũng không sao.” Harry mở to mắt nhìn anh, “Đối với phù thủy mà nói, dùng thần chú lẫn lộn tạo ra giấy gửi thú cung là không thành vấn đề, bọn họ có thể không nhất định nhận ra em đã làm gì. Vậy bây giờ nắm chặt em, chúng ta cần phải đi...”

Chú giải:

()Các nàng cứ hiem theo nghĩa mặt chữ đi, vì trong HP cũng không thấy nói rõ lắm, mà ta thấy chỉ có cái Ava là chết người thôi còn 2 cái kia thì chỉ hành hạ.

Sr vì lâu quá mới post nha các nàng^^, ta sẽ cố gắng hẹn lại lên na^^, iu các nàng nhiều

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Tạm Thời Bình Yên

Sử dụng thần chú xem nhẹ, Harry mang theo Edward độn thổ đến hẻm nhỏ gần sân bay.

Không đợi Edward kịp phản ứng thân thể Harry ở trước mắt anh rất nhanh thu nhỏ lại, rồi biến mất. Sau đó, một con “mèo” to có bộ lông đen mượt xuất hiện trước anh.

Tuy rằng giống mèo, nhưng hình thể lại cao gầy và mạnh mẽ. Edward liếc mắt một cái liền nhận ra đó không phải mèo thường, mà là một con mèo rừng nhỏ.

“Harry...” Edward kinh ngạc nhìn nó, gần như nói không nên lời.

Con mèo gầm nhẹ một tiếng, cong lưng nhảy vào lòng anh.

Edward vội vàng đưa tay ôm nó, chậm rãi nói: “Đây là cách của em sao, Harry? Thật sự là 1 phù thủy tuyệt vời... Chỉ mong nhân viên sân bay sẽ xem em là con mèo bình thường.”

Edward kinh ngạc phát hiện sau khi biến hình, mùi máu của Harry cũng thay đổi, hoàn toàn từ con người biến thành 1 loài sinh vật khác.

Hóa thú vốn là kỹ năng làm cho phù thủy hoàn toàn biến thành một loại sinh vật khác. So với phép biến hình bình thường hoàn toàn khác nhau, khi hóa thú, phù thủy đã không còn là con người. Hiển nhiên, đây đối với ma cà rồng chuyên truy lùng bằng mùi là một trở ngại không nhỏ.

Lát sau, Harry và Edward thấy Đội Chấp Pháp của gia tộc Volturi đang kiểm tra ở gần sân bay.

Mái tóc ngắn màu đen, dung mạo xinh đẹp, Alec, và 1 nữ ma cà rồng có gương mặt giống hần đến 7, 8 phần, nhưng có mái tóc vàng.

Vị nữ ma cà rồng kia có lẽ chính là “Kẻ cuồng ngược đãi” trong miệng Emmet —— chị gái song sinh của Alec, Jen.

Harry hít mắt cuộn mình trong lòng Edward, may mà lúc cậu làm thần sáng đã học xong kỹ năng hóa thú.

Lúc trước, thì ra Sirius vì vậy có thể vượt ngục khỏi Azkaban, cũng tránh được sự đuổi bắt của đám giám ngục Azkaban. Có lẽ, bây giờ cậu cũng sẽ dựa vào biện pháp này mà dễ dàng tránh được sự đuổi giết của ma cà rồng.

Hóa thú, khi đang lẫn trốn so với độn thổ càng hữu dụng hơn...

Harry chợt phát hiện tay Edward trở nên cứng ngắt, hơi giương mắt liền thấy đám người Alec từ xa nhìn lại đây.

Hình như đã nhận ra Edward, Alec chăm chú nhìn anh trong chốc lát, lễ phép gật đầu, nhưng không tới gần. Còn vị nữ ma cà rồng tóc vàng kia theo ánh mắt em mình nhìn sang, đôi mắt màu đỏ lạnh lùng nghi ngờ đánh giá Edward và “thú cưng” trong lòng anh, rồi quay đầu nói gì đó với Alec.

Harry cảm giác tay Edward chợt siết chặt, một lát sau đã bình tĩnh lại.

“Meo meo ——” Harry đang giả làm mèo to khó chịu lên kêu lên, cố gắng khiến cho chàng bạn trai ma cà rồng chú ý.

“Không sao, bọn họ không nghi ngờ anh.” Edward thấp giọng nói, “May là bọn họ không tới quá gần, nếu không sẽ ngửi được mùi con người còn lưu lại trên người chúng ta. Nếu em vẫn còn là con người, bọn họ đã sớm ngửi được mùi máu của em.”

Harry nhẹ nhàng thở ra.

Cậu cố gắng co người lại, làm cho mình trông đáng yêu một tí, như vậy sẽ làm cho cậu càng giống một con mèo chứ không phải một con dã thú nhỏ.

May là đại đa số mọi người không hiểu rõ về mèo, cho nên Edward nhờ vào “giấy thông hành” bằng thần chú lẫn lộn đã làm, thuận lợi đem Harry đưa vào chỗ gửi thú cưng.

Hai ngày sau thành công về đến thị trấn nhỏ ở phía đông nước Mỹ, Harry nhớ tới tình huống lúc đó mà trong lòng vẫn còn sợ hãi. Nhưng cậu cũng vì vậy mà nhớ ra biện pháp chống lại khả năng truy lùng của ma cà rồng.

Ở nơi hẻo lánh như thị trấn Forks, cho dù là gia tộc Volturi, cũng không đuổi kịp. Nhưng Harry vẫn lo lắng đề phòng vài ngày, sợ bọn họ trực tiếp tìm được nhà Swan.

Xác định Sirius ở trên thế giới này, lại không biết phải tìm từ đâu, điều này làm cho Harry khá đau đầu. Italy và Vatican trong khoảng thời gian ngắn là không thể đi, những nơi khác có quan hệ với phù thủy cậu tạm thời không tìm được. Hơn nữa đồng thời tìm kiếm Sirius còn có đám người của Marcus, điều này làm cho việc cha đỡ đầu của cậu biến mất càng thêm bí ẩn.

“Ha ——” Harry đặt cằm của mình lên bàn phòng khách, thật sâu thờ dài. Mái tóc đen bị vò càng thêm rối.

“Đừng có gấp, chúng ta sẽ tìm được biện pháp.” Edward ngồi bên cạnh ôn hòa nhìn cậu, đưa tay vuốt lại mái tóc đen đang nhô lên của cậu.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Harry cố gắng làm cho mình phấn chấn lên, nhưng rõ ràng là thất bại. Cậu vuốt ve đũa phép giấu trong tay áo, lại thờ dài.

Bella từ trên lầu đi xuống, thấy Edward thì hơi sững sờ: “Edward, anh cũng tới sao?”

“Đúng vậy, Bella, xin chào.” Edward chào hỏi em gái song sinh của Harry.

Sau khi về đến nhà mấy ngày nay, Harry luôn thành thành thật thật đợi trong nhà. Bởi vì Charles ban ngày đi làm, cho nên Edward thường xuyên đến đây. Người cũng được nghỉ hè như Bella đã biết chuyện của bọn họ, cho nên họ cũng không cần kiêng dè cô.

“Em đi làm thêm sao?” Harry hỏi em gái của mình.

“Đúng vậy, ở cửa hàng bán đồ du lịch nhà Mike. Em không thể ở trong nhà suốt kỳ hè.” Bella nói.

“Nghe nói mấy ngày nay Jacob thường xuyên tới tìm em?” Harry do dự một chút, làm như tùy ý mở miệng hỏi.

Bella trừng mắt liếc cậu một cái: “Anh thật ra muốn hỏi điều gì, Harry?”

“Khụ ——, không có gì.” Harry lặng lẽ nhếch miệng. Đối với thiếu niên đang theo đuổi em gái mình, cậu đương nhiên cần tìm hiểu một chút.

Lúc này Edward bỗng nhiên đứng lên, nhanh chóng nói: “Charles có phải quên cái gì hay không?”

“Cái gì?” Harry nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy, ông ấy mới vừa gọi điện thoại nói mình đã quên tài liệu cách đây không lâu, lát nữa sẽ trở về lấy.” Bella giải thích.

“A, trời ạ. Edward... Bella, sao em không nói sớm!” Harry lập tức đứng lên.

Làm bạn trai lại là bạn học, Edward quen với cậu đã đủ bí mật, mấy ngày trước thậm chí còn đi Italy “2 người”, Harry không muốn làm cho Charles càng thêm nghi ngờ.

“Em lúc này luôn ở trong phòng, em hoàn toàn không biết Edward đến đây lúc nào!” Bella có chút bất mãn nói.

“Anh nghĩ, đã muộn rồi...” Edward nhìn về phía cửa, chậm rãi nói.

Lúc này, ngoài cửa mở hồ truyền đến tiếng Charles nói chuyện: “... Chú trở về lấy vài thứ. Đúng rồi, sao cháu lại đến đây, Billy có khỏe không?”

“Vâng ạ, ông ấy định tuần này sẽ mời chú đi biển câu cá.” Nói chuyện với Charles là một giọng thiếu niên có chút quen thuộc.

Sau đó cửa bị mở ra, cảnh sát trưởng Swan đi vào đầu tiên, ngay sau đó cùng vào là một thiếu niên da đỏ —— Jacob Black.

Mới vừa nhìn thấy Jacob, Harry quả thật kinh hãi.

Chỉ không gặp ít lâu, lúc này cậu ta có thể dùng “đột nhiên phát triển” để hình dung, gần như cao bằng Edward, so với cậu thì cao hơn 1 đoạn. Trên cánh tay trần có thể thấy rõ tình trạng như cơ thể.

Chẳng lẽ cậu ta gia nhập câu lạc bộ tập thể hình?

Nhìn thấy trong phòng khách ngoài 2 anh em nhà Swan còn có 1 anh chàng đẹp trai, Charles và Jacob cũng ngây người.

“Chào, Charles. Chào, Jacob.” Edward bình tĩnh chào hỏi họ, tươi cười rất chân thành và tao nhã.

Jacob nghiêm mặt xuống, trông có chút mất hứng. Cậu ta nhìn thoáng qua Bella, có chút không tình nguyện nói: “Chào, Bella. Chào, Harry, chào... Edward —— “

“Này, Edward...” Charles nghi ngờ nhìn Edward Cullen, dường như muốn nói lại thôi, 1 lúc lâu mới mở miệng, “Cậu đến tìm Bella à?”

Đang cảm ly thức uống, tay Harry rung lên một cái, đồ uống suýt chút nữa đổ ra ngoài.

“Không.. Cháu tới tìm Harry. Bọn cháu có một chút vấn đề về học tập cần thảo luận.” Edward không đổi sắc trả lời, nhắc chân đi về cửa, “Nhưng, bây giờ cháu phải đi, Carlisle bảo cháu trước bữa ăn phải trở về.”

“Được rồi... Vậy giúp bác hỏi thăm Carlisle.” Charles nhướn mày, chần chờ một chút nghiêng người tránh ra cho Edward.

Nhưng Jacob đang đứng ở cửa lại không động đậy, cậu ta đánh giá Edward nửa ngày, bỗng nhiên khoanh tay rồi mở miệng, lộ ra hàm răng trắng tinh chỉnh tề: “Đi thông thả, Edward.”

Thấy Jacob tránh đường, Edward dù có thâm ý nhìn cậu một cái, cũng lễ phép gật đầu rồi đi ra ngoài.

“Cháu nghĩ —— cháu cũng nên đi.” Nhìn thấy bóng lưng Edward biến mất ở cửa, Jacob xoay đầu lại, “Bella, chị có phải muốn đi làm thêm không? Chúng ta vừa lúc tiện đường, em sẽ chở chị đi, nếu chị không ngại xe máy...”

Sắc mặt Bella rất khó coi, cô nhìn Charles, lại nhìn Harry, cầm túi xách đi ra cửa: “Được rồi, chị sắp muộn.”

...

Làm trong phòng khách chỉ còn lại Charles và Harry.

Charles ho khan một tiếng, nói: “Harry, nghe này. Con và Edward là bạn thân à?”

“Đúng vậy.” Harry tránh ánh mắt ông, giọng nói có chút chột dạ.

“Vậy à... Cha nghe hàng xóm nói, mấy ngày nay Edward thường xuyên tới đây... Có phải cậu ta và Bella...”

“Cha!” Harry cắt ngang lời cha mình, “Edward tới là để học cùng con, thật đó! Bọn con đang thảo luận chuyện tốt nghiệp sang năm”

Harry trừng lớn đôi mắt màu xanh biếc “chân thành” nhìn cảnh sát trưởng Swan, ý đồ chứng minh quan điểm của mình.

“Thật vậy sao?” Charles cau mày nhìn cậu, do dự một chút rồi cũng đổi đề tài, “Thế, con thấy Jacob thế nào? Bella không nghĩ là nó quá nhỏ sao?”

“Có lẽ vậy, về vấn đề này, cha nên tự mình hỏi Bella... Cha, cha không cần đi làm sao?” Vốn đối với vấn đề này hết sức quan tâm, nhưng hiện tại cũng không có tâm tình cùng cha mình thảo luận chuyện bạn trai tương lai của em gái. Chuyện của cậu còn chưa xong xuôi.

“Được rồi.” Cảnh sát trưởng Swan thỏa hiệp.

Có lẽ ông đang cân nhắc khi nào thì nên nói chuyện với con gái của mình, hỏi xem nó thích con trai thế nào...

Charles mở cửa phòng ngủ lấy tài liệu rồi ra khỏi nhà, Harry nhẹ nhàng thở ra, nằm lại trên bàn.

Hôm nay Bella vì cậu mà mang “oan”.

Có vẻ cậu và Edward vẫn nên hẹn hò vào nửa đêm. Như vậy dù là cậu đột thổ tới, hay là Edward từ cửa sổ đi vào, cũng an toàn hơn.

Các nàng đã đoán đúng rồi đấy^^, em Har chọn hóa thú để thoát khỏi Italy^^, mà còn là mèo nữa chứ, rất thích làm nũng với anh yêu na^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Người Sói Và Ma Cà Rồng (Nhất)

Nghi hè đã qua một nửa thời gian, Harry vô cùng nhàm chán lười biếng tựa vào cửa sổ nhìn cảnh hoàng hôn trên ngã tư đường, vừa lúc thấy được em gái song sinh Bella.

Harry lập tức chú ý.

Bella đang ngồi ở sau xe máy của Jacob Black, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, giống như đã gặp chuyện rất đáng sợ, thậm chí còn có chút mất hồn.

Còn Jacob thì cau mày kéo cô xuống xe, sau đó lập tức buông tay.

Không nghe được hai người họ nói cái gì, Harry có chút lo lắng. Cậu lập tức chạy xuống lầu, vừa lúc nhìn thấy Bella suýt chút nữa là bị vấp vào khung cửa.

Còn Jacob thì đã đi mất.

“...” Harry chần chờ một chút mở miệng nói, “Bella, làm sao vậy? Em có vẻ không ổn...”

“Harry!” Giống như vừa mới phát hiện anh trai mình, Bella phục hồi tinh thần lại, lập tức đem túi xách vất trên xô pha phòng khách, “Em không sao, em rất khỏe.”

“Em mệt sao? Hay em đã gặp chuyện gì? Bella.” Harry nhíu mày, “Sáng hôm nay em không phải cùng Jacob tới La Push chơi sao? Nói cho anh biết, có phải Jacob khi dễ em không? Anh đi tìm cậu ta...”

“Này, Harry, chờ một chút! Em không sao.” Bella bắt đầu đi gỡ gỡ đầu, ngồi xuống ghế xô pha, “Về điểm này, anh quả thực rất giống Charles! Em chỉ... Em chỉ chơi quá lâu, nên mệt mà thôi. Em cần nghỉ ngơi!” Dứt lời, cô mang theo túi xách đi lên lầu.

“Bella...” Harry có chút lo lắng nhìn em gái của mình, nhưng không mở miệng.

Em gái song sinh của cậu trông có vẻ yếu đuối và trầm tĩnh, nhưng thực tế, cũng là người rất cố chấp. Nếu không phải tự cô muốn nói, người khác sẽ không hỏi được gì.

Bella chắc không xây ra chuyện gì với Jacob chứ?

Vì thế mấy ngày nay, Harry đều cẩn thận quan sát em gái của mình.

Sau khi ngủ dậy, Bella trông khá hơn nhiều, nhưng vẫn có chút buồn bực lại không ra ngoài.

Mấy ngày nay Bella xin nghỉ, luôn ở trong phòng không biết đang tìm cái gì.

Không phải lúc cần thiết, Harry không muốn sử dụng phép thuật rình chuyện riêng tư của em gái. Trao đổi ánh mắt với Charles không biết bao nhiêu lần,

nhưng cũng không có cách nào biết rõ suy nghĩ của Bella.

Tất cả chuyện này tiếp diễn đến sáng ngày thứ 3.

Lúc ăn điểm tâm, Bella nhận được một cuộc điện thoại, cầm túi xách muốn lao ra ngoài.

“Chờ một chút, Bella.” Cảnh sát trưởng Swan gọi con gái lại, “Con muốn đi đâu?”

“Đạ... Là Jacob, cậu ấy mời con tới La Push chơi.” Bella do dự một chút rồi nói.

“Vây, có phải các con...” Charles chân chờ nhưng không tiếp tục hỏi, “Ý cha là, khi nào con về?”

“Cha... Được rồi, trước bữa tối con sẽ về, con cũng không phải là trẻ con.” Bella nhìn cha của mình, thờ dãi, “Jacob sẽ đưa con về.”

Nghe được câu này, sắc mặt Charles trầm xuống: “Không cần nó đưa, cha sẽ đi La Push đón con.”

“Cha! Hôm nay cha không cần đi làm sao?”

Cảnh sát trưởng Swan bị nghẹn một chút, sau đó ông nhanh chóng liếc mắt nhìn con trai đang im lặng bên cạnh một cái, chậm rãi nói: “Vây để Harry lái xe đi đón con, dù sao nó ở nhà cũng rảnh rồi.”

“Con không có rảnh rồi...” Harry nghe vậy bắt mắt nhỏ giọng than thở.

Mấy ngày nay, mỗi ngày cậu đều qua đêm trong biệt thự nhà Cullen, mà cà rồng không cần ngủ, vì thế Harry luôn trải qua cánh ngày đêm lẫn lộn. Đôi khi thì tìm Emmet luyện tập phép thuật, đôi khi lại điều chế độc dược. Còn ban ngày phần lớn thời gian đều được dùng để ngủ bù, làm cho Charles đối với thái độ sống “suy sút” của cậu có chút bất mãn.

Ít nhất con gái cũng biết đi ra ngoài làm thêm, vì cái gì con trai mỗi ngày đều ở nhà ngủ chứ?

Đối với lần này, Harry cực kỳ bất đắc dĩ, nhưng cũng không thể phản bác.

Tuy nhiên với quyết định ngày hôm nay của Charles, cậu vẫn gơ hai tay tán thành, dù sao thì cậu cũng muốn biết Jacob và Bella thật ra đã có chuyện gì.

“Tốt lắm, trước khi về thì gọi điện thoại cho anh, anh ở ranh giới La Push chờ em.” Harry gọi với theo Bella đang chạy ra ngoài.

Nhưng mà mãi cho đến buổi chiều cậu nhận được điện thoại của Bella, mới nhớ tới chiếc xe của mình đang bị Charles mang đi sửa. Chuyện đó không chỉ mình cậu quên, cả Charles cũng quên mất.

Chuyện chiếc xe không cần thận đưng hông đèn sau, một câu “Sửa chữa!” đã có thể giải quyết.

Vấn đề là khi đó, cảnh sát trưởng Swan vừa lúc nhìn thấy, kết quả là Harry không thể không bỏ qua phép thuật, trực tiếp đem đi sửa.

Không biết hiện tại ra sao. Dù sao lúc cậu đem xe đi sửa, trong ga-ra sửa xe có nhân viên xin nghỉ phép, nên còn nhiều xe đã xếp hàng ở đó.

May mà nơi sửa chữa không xa lắm, nếu không lại phải độn thổ.

Vừa mới ra khỏi nhà để đến chỗ sửa chữa, di động bỗng nhiên reo lên.

“A lô...”

“Harry, là anh...” Trong điện thoại là giọng nói quen thuộc của Edward, “Anh mới vừa sẵn bản trở về, đang ở trên đường. Nguyên liệu độc dược em cần anh cũng thuận tiện mua về, buổi tối em có tới không?”

...

Lơ đãng trò chuyện với Edward, Harry bỗng nhiên nhớ ra, nói: “Edward, anh bây giờ đang ở đâu? Anh đang lái chiếc Volvo à?”

“Đương nhiên, anh đang ở trên đường cao tốc.”

“Thật tốt quá, em hứa với Charles đi La Push đón Bella, kết quả quên mất chiếc Chevrolet đang sửa chữa. Em phải đi lấy xe trước, anh giúp em đi một chuyến, có thể tối nay em sẽ đến. Nếu có thể, em hy vọng ở nửa đường gặp được anh, sau đó đưa Bell về, dù sao thì Charles có thể không muốn thấy em gái của em trong xe anh, nếu không ông ấy lại muốn nghi ngờ Bella thật sự là đang hẹn hò với ai.”

...

“Không đâu, ngay tại ranh giới La Push... Không trái với hiệp ước với người da đỏ. Anh cũng biết là Bella gần đây không ổn lắm, em cảm thấy có liên quan tới Jacob.”

...

“Đáng tiếc Bella không biết em là phù thủy, nếu không em đã trực tiếp dùng đòn thổ để đưa cô ấy về.”...

Khi Edward đồng ý giúp cậu đi đón Bella, Harry nhẹ nhàng thở ra.

May mắn là, khi tới nơi chiếc Chevrolet đã xong.

Có vẻ cũng không muộn lắm..

Harry lái xe đi về hướng La Push.

Nhưng hôm nay đúng thật là 1 ngày khiến người khác giật mình. Hoặc nên nói, là một ngày khiến Bella hoàn toàn phá vỡ quan niệm và suy nghĩ vốn có của mình.

Lúc Harry lái xe tới nơi hẹn, chỉ nhìn thấy một chiếc Volvo màu bạc dừng ở ven đường. Nhưng trong xe không có ai.

Một loại cảm giác bất thường nảy lên trong lòng.

Harry lập tức phóng vào khu rừng bên cạnh.

A, trời ạ...

Thấy Bella đang đứng trong rừng, Harry lập tức biết em gái của mình mấy hôm rồi cuộc là vì cái gì mà mắt hồng mắt vía.

Phát hiện trên thế giới này có người sói tồn tại, đối với 1 cô gái vốn cho rằng cuộc sống của mình vô cùng bình thường, thì khó chấp nhận đến thế nào...

Từ xa nhìn lại, Bella dựa vào một thân cây khô, kinh ngạc thét lên.

Còn Jacob và Edward thì đứng cách đó không xa đang giằng co.

Hai người đứng quá gần, không biết đang nói cái gì.

Edward cau mày, trên gương mặt tái nhợt không chút thay đổi, vô cùng lạnh lùng. Còn Jacob thì phần nộ nhìn anh, bỗng nhiên phát ra một tiếng rít gào của dã thú, toàn thân bắt đầu biến dạng.

Khuôn mặt cùng toàn thân rất nhanh đã vạm vạc, làm da rám nắng bóng loáng nhanh chóng sinh ra màu lông nâu, một con dã thú cao lớn xuất hiện trước mặt Edward.

Người sói! Jacob cũng là Người sói!

Hơn nữa tuyệt đối là một người sói mới biến đổi không đến vài ngày, vẫn chưa thể tùy ý khống chế chính mình!

Harry kinh ngạc nhìn lên con sói lớn màu nâu tấn công Edward. Bởi vì khoảng cách quá gần, anh không kịp phản ứng, lập tức bị đung bay ra ngoài, ngã trên mặt đất.

Bùn đất văng khắp nơi!

Bella như phát điên thét lên: “Dừng tay, Jacob! Dừng tấn công người bình thường!”

Nhưng khi nhìn thấy bạn trai của anh mình dường như không sao cả đứng lên từ mặt đất, rồi sau đó phát ra tiếng rít gào cũng khiến người khác lông tóc dựng đứng, tiếng thét của cô chợt nghẹn lại.

Ngay sau đó, cô ngây người nhìn Edward Cullen bình thường luôn giống người mẫu quảng cáo nhảy xa hơn mười mét, hai tay nắm lấy cổ của con sói màu nâu, đem nó ném ra ngoài...

Con sói lớn lăn 1 vòng rồi đứng lên, phần nộ giảm rú, tiếp tục tấn công.

Bộ lông dày dính đầy lá cây và bụi đất, hàm răng trắng nhon nhe ra...

Tác giả: vì theo tình tiết phát triển, nên để Jacob biến thành người sói sớm hơn mấy tháng.

Lại có phim hành động ngắn na^^, đúng là chỉ toàn thích kích động^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 67: Người Sói Và Ma Cà Rồng (Nhị)

Lúc Harry đến bên cạnh Bella, cô đang tròn to mắt nhìn một người một sói đấu nhau, trên mặt lộ ra biểu cảm khó tin.

Được rồi, mình cảm thấy cô ấy quả thật muốn điên rồi!

Harry từ phía sau giữ chặt cánh tay em gái mình.

Bella hét âm lên, nhìn lại là anh trai mình, sắc mặt nhất thời trở nên có thể dùng trắng bệch để hình dung, “Harry...”

“Bella, rốt cuộc sao lại thế này? Em có phải đã biết Jacob là người sói mấy hôm trước không?” Harry kéo em gái lui về phía sau hơn mười mét, ánh mắt lại chăm chú nhìn con sói to màu nâu đang đánh nhau với Edward.

“Em.. Harry...” Bella ôm thật chặt cánh tay anh trai mình, toàn thân gần như đều dựa vào trên người Harry, run rẩy nói, “Anh nhờ Edward đến đón em.. Sau đó...”

“Sau đó Jacob hiểu lầm, có phải không? Sao em không sớm nói cho anh biết Jacob là người sói!” Harry nghiêng răng nói.

Bên kia, con sói lớn màu nâu phát ra tiếng gầm gừ trong cổ họng, mạnh mẽ đánh tới, Edward ngay từ đầu đa số chỉ trốn tránh, sau đó cũng dần dần nghiêm túc.

“Em.. trước đó Jacob không có như vậy, nhưng không biết vì cái gì lần này vừa thấy Edward liền...” Bella cắn chặt răng, một lúc sau cô bỗng nhiên nhìn lại anh trai mình, “Harry, em vẫn chưa hỏi anh! Jacob... cậu ta là người sói, vậy... Edward, anh ta là cái gì?”

Lúc này, bạn trai của anh mình đang vì tránh né móng vuốt của dã thú, một chân đạp lên mặt đất, nháy mắt đã xuất hiện cách đó mấy mét. Để lại một cái hố to thật sâu.

“Này, em gái! Nghe anh nói này, Bella, bình tĩnh một chút!”

Có lẽ mấy ngày hôm trước lúc nhìn thấy Edward, Jacob vẫn chưa thức tỉnh. Cho nên cậu ta không nhận ra thanh niên đẹp trai đứng trước mặt mình là ma cà rồng.

Nhưng lần này lại không giống, nhìn thấy kẻ địch trời sinh lại thêm là “tình địch”, khiến Jacob vẫn chưa thể khống chế tốt bị mất lý trí.

“Được rồi, nếu em đã biết...” Harry đỡ lấy bả vai em gái mình, trong lòng xem thường, “Đã có người sói tồn tại, như vậy em cho rằng Edward sẽ là cái gì? Là kẻ địch trời sinh trong truyền thuyết của người sói!”

“Hút... Ma cà rồng...” Giọng nói kinh ngạc của Bella bỗng nhiên bình tĩnh lại, cô lập tức ngẩng đầu nhìn anh mình, “Anh đã sớm biết!”

Bella tức giận! Trong đôi mắt màu nâu ngày thường luôn im lặng đã tràn đầy ngọn lửa điên cuồng.

Cậu quả thật muốn giết cô lâu hơn, Harry có chút chột dạ tránh ánh mắt em gái.

Nhưng bây giờ không phải lúc giải thích.

Nghe nói sau khi biến thành người sói, bầy sói có tâm linh tương thông. Nếu người ở La Push có 1 người biến thành sói, vậy bọn họ rất nhanh sẽ biết trận chiến này...

“Này, Bella, chờ anh, ở đây đừng nhúc nhích!” Harry đẩy em gái ra sau thân cây, chạy về phía người sói và ma cà rồng đang đánh nhau.

“Đừng đi! Harry, rất nguy hiểm.” Bella giữ chặt anh trai mình, sắc mặt tái nhợt nhìn những thân cây lớn bị đánh gãy.

“Đừng lo lắng!” Harry bỏ tay Bella ra.

Bây giờ cậu cũng không quan tâm việc che giấu trước mặt Bella.

Rút dũa phép giấu ở trong tay áo ra, Harry hướng về phía chiến trường chạy tới.

“Dừng tay! Jacob, Edward!”

“Harry, đừng tới đây!” Edward thấy Harry dần dần tiếp cận, né tránh sự tấn công của con sói lớn, chạy về phía Harry.

Con sói màu nâu phẫn nộ rít gào, lại tấn công.

“Edward!”

“Trốn đi, con chó này điên rồi!” Đôi mắt lạnh lẽo của anh, cũng lóe lên sự phẫn nộ.

“Thật là...” Harry trong lòng nâng trán thờ dãi, gờ tay.

Nhanh chóng giờ lên đũa phép, tung ra 1 câu Impedimenta.

Vốn 1 người 1 thú sắp đụng phải nhau, nhưng con sói kia như đột nhiên bị cái gì đó ngăn cản, bỗng nhiên giảm tốc độ.

Bởi vì cơ thể người sói kháng lại phép thuật, Harry quyết định thận trọng hơn.

Ngay sau đó, cậu tung cùng lúc một câu Stupety, 1 câu Petrificus Totalus, và một câu thần chú trói buộc.

... những câu thần chú này không chút nhân nhượng liên tiếp nện vào người con sói màu nâu đang phẫn nộ.

Về phần tại sao chỉ hướng về phía Jacob...

Đó đương nhiên bởi vì Harry không đành lòng dùng phép thuật đối phó Edward. Hơn nữa trận đánh này thật nhảm nhí, chủ yếu là bởi vì Jacob ghen tuông mà mất đi lý trí tạo thành. Đương nhiên, Harry và Edward cố ý giấu quan hệ của họ cũng là một nguyên nhân quan trọng.

Nhưng dù thế nào, ít nhất phải làm cho nó bình tĩnh trước đã!

Vì thế, con sói to đang phóng lên bỗng nhiên nghiêng đi, phát ra tiếng rít gào thê lương té xuống đất.

Bởi vì quán tính, nên bị trượt về phía trước, tạo thành 1 rãnh sâu, dừng bên chân Edward, chung quanh tóe lên vô số bùn đất và cành khô. Cuối cùng thần chú trói buộc hóa thành dây thừng trói chặt lấy nó, siết vào bộ lông nâu.

Harry cau mày đi đến bên cạnh Edward, cúi đầu nhìn con sói trên mặt đất.

Loại thần chú đơn giản này không thể trói được 1 con sói đang phẫn nộ, nhưng Jacob dường như đã bị sự việc bất thành linh lắm kinh ngạc, cũng không giả vờ.

Nó quỳ rạp trên mặt đất ngơ ngác nhìn Harry đang đứng trước mặt mình. Ngay sau đó, một cột nước đổ lên mình nó, xối thẳng xuống đầu, con sói màu nâu liền ướt sũng.

Con sói to đã hoàn toàn bình tĩnh lại.

“Khụ —— tinh táo chưa, Jacob?” Đọc xong thần chú hóa nước, tay phải Harry nắm chặt đũa phép, tay trái đẩy mắt kính bị trượt xuống mũi.

Bởi vì phải giữ bí mật, Jacob Black lại biến thành người sói muộn hơn nên rõ ràng là không được biết mọi chuyện từ những người khác.

Đối với kết quả này, Harry khá vừa lòng.

Có được đũa phép, sức mạnh và tốc độ của phép thuật đều tăng lên trên phạm vi lớn, điều này làm cho cậu cảm thấy mình cuối cùng cũng giống một phù thủy chân chính.

Trong cổ họng con sói phát ra tiếng ừ ực phẫn nộ, Edward liền vội vàng kéo Harry lui về phía sau hai bước, cảnh giác nhìn chằm chằm nó.

“Này —— Jacob, cậu nên nghe lời đi. Nếu không tôi sẽ biến cậu thành con cóc...” Harry quơ đũa phép, nheo mắt lại chậm rãi nói.

Dù kiếp này hay kiếp trước, Harry cũng chưa từng biến ai thành cóc. Nhưng cậu phát hiện cách nói này rất hữu dụng, vì thế những lời này gần như đã trở thành câu cửa miệng uy hiếp người khác của cậu.

Con sói to chậm rãi đứng lên lập tức nhảy tránh, dây thừng bị đứt từng khúc, nhưng không tiếp tục nhào tới.

Nhìn thấy nó cuối cùng cũng tìm lại lý trí của mình.

“Nó tỉnh rồi, còn rất tò mò thân phận của em” Nhờ khả năng đọc suy nghĩ Edward thấp giọng nói bên tai Harry.

“Có lẽ, điểm này cậu nên hỏi nhóm của Sam, tôi nghĩ bọn họ sẽ nói cho cậu biết, cứ nói tôi cho phép. Nhưng, cậu có phải là nên biến trở lại trước hay không, Jacob.” Harry thấp giọng nói.

“Anh nghĩ, con chó này không có quần áo. Nó không muốn trần truồng trước mặt Bella!” Trên gương mặt đẹp trai của Edward lộ ra tươi cười, trong đôi mắt màu vàng có một tia vui sướng khi người gặp họa.

Con sói màu nâu rõ ràng nghe được, nó phẫn nộ rít gào, làm động tác tiếp tục đánh.

“Hey, hey, Jacob, bình tĩnh một chút. Chúng ta cần nói chuyện rõ ràng, cậu nên biết bây sói các cậu và gia đình Cullen có hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau. Edward không hề trái với hiệp ước, lần này là vấn đề của cậu.” Harry giờ đưa phép hướng cái quần bò bị biến dạng trên mặt đất dùng 1 câu “Sửa chữa!”.

Con sói giương mắt nhìn cậu 1 lát, cúi đầu ngậm lấy quần bò chạy đến phía sau thân cây.

Harry nhẹ nhàng thở ra, xoay người nói với Edward: “Dù là người sói hay ma cà rồng, lúc mới ra đời đều khó chơi như vậy sao?”

“Không kém bao nhiêu đâu, thời gian ma cà rồng khó có thể tự kiểm chế hơi dài hơn 1 chút. Nhưng, Harry, em không phải nên giải quyết vấn đề em gái mình trước sao?” Anh thở dài nói.

Harry vội vàng quay đầu lại, thấy em gái song sinh của mình đứng cách đó không xa lạnh lùng nhìn cậu, cậu lập tức đau đầu.

“Này, Bella, em có khỏe không?”

“Đương nhiên...” Bella chậm rãi nói, biểu cảm trên mặt trông có rất bình tĩnh, “Bây giờ anh có thể nói cho em biết, Jacob là người sói, Edward là ma cà rồng, vậy còn anh là cái gì?”

Cô nhìn lướt qua đũa phép trong tay Harry, nâng mắt nhìn cậu, dường như muốn chọc 1 cái lỗ trên người cậu.

Lúc đó Jacob từ phía sau cái cây xông ra. Khôi phục hình người, Jacob nửa thân trần đi đến trước mặt ba người, vừa muốn nói chuyện, rồi lại im lặng.

Harry đưa mắt nhìn em gái của mình, bất đắc dĩ mở miệng nói: “Khụ ——, hãy nghe anh nói, Bella. Anh sẽ nói cho em biết... Được rồi, anh là một phù thủy.”

Bella 1 lúc lâu cũng không nói gì.

Harry lo lắng nhìn cô.

Một lúc sau Bella mới bình tĩnh mở miệng nói: “Chuyện khi nào?”

“Năm trước, trước khi anh đến thị trấn Forks. Chính là thứ sự cố vùi rỗng...” Harry thật cẩn thận nói.

“... Tốt lắm” Bella lập tức xoay người sang chỗ khác, bỗng nhiên toàn thân run rẩy.

“Này, Bella!” Harry vội vàng chạy tới, ôm lấy bả vai em gái, “Thờ đi, em gái, thờ sâu vào!”

“Trời ạ, em quả thật điên rồi!” Bella bỗng dừng vươn tay nắm lấy áo anh mình, “Trời ạ, Harry, em có phải đang sống trong thế giới trước nay không? Harry, anh nói cho em biết đi, đây là tiểu thuyết khoa học viễn tưởng sao?”

“Thật đáng tiếc, em gái à, không phải.” Harry quay đầu đi chỗ khác, vừa an ủi em gái mình, vừa lo lắng có phải dùng 1 câu “Obliviate” với cô hay không.

Nhưng Jacob có lẽ sẽ không đồng ý.

Đúng lúc này, Edward bỗng căng thẳng, quay đầu nhìn vào rừng.

“Sao vậy, Edward?” Phát hiện biểu tình của Edward không đúng, Harry buông Bella ra đi tới.

1 lúc lâu, anh mới chậm nói: “Bây sói đến đây!”

Ngay sau đó, một con dã thú thật lớn xuất hiện ở cuối rừng cây, mạnh mẽ và nhanh nhẹn xuyên qua rừng cây.

Ngay sau đó là bên kia.

Một con lại 1 con... Năm sáu dã thú khổng lồ, xếp thành hình bán nguyệt bao vây phiến rừng.

Rõ ràng, vừa rồi chúng nó có thông qua tâm linh cảm ứng, đã biết cuộc chiến kia.

Harry vẻ mặt nghiêm túc đứng cạnh Edward.

“Harry...” Bella có chút khản trương nhìn cậu.

“Không sao đâu.” Harry đem Bella kéo đến phía sau mình, lại rút đũa phép ra.

Mặc dù có hiệp ước, nhưng 2 chủng tộc “nhìn nhau đã ghét” có thể nói chuyện trước khi đánh hay không thì không ai chắc được.

Bỗng nhiên Jacob giống như phát hiện cái gì đó, nhanh chóng lui về phía bầy sói.

Phía sau xuất hiện tiếng sần sạt, Harry lập tức quay đầu lại. Liền thấy bóng dáng nhỏ xinh của Alice Cullen hiện ra trong tầm mắt.

“Mọi người có sao không? Edward, Harry... và Bella.”

“Alice!” Harry kinh ngạc.

Edward lại không có biểu cảm kinh ngạc, dường như đã sớm phát hiện ra cô ấy.

“Không chỉ mình tớ...” Alice nháy mắt với Harry, chỉ chỉ phía sau mình, “Khả năng nhìn thấy tương lai của tớ mặc dù đối với đám người sói và cậu không có tác dụng, nhưng vẫn có thể cảm giác được Edward gặp chuyện.”

Kế tiếp là Carlisle, Rosalie, Jasper, Emmet cũng xuất hiện giữa rừng cây. Hiển nhiên, những thành viên tham gia săn bắn hôm nay đã đến đông đủ.

“Chúng ta đương nhiên sẽ không để cho anh em của mình đơn độc đối đầu với đám chó ngu xuẩn này!” Rosalie chán ghét đưa mắt nhìn bầy sói, trên gương mặt lạnh lùng xinh đẹp trung ra nụ cười chế nhạo.

“Được rồi, bây giờ nhân số chúng ta tương đương rồi, đám chó kia!” Emmet trên mặt đầy sự hưng phấn...

sr các nàng, hum qua ta quá mệt nên không có online vì thế đã trễ hẹn^^, các nàng thông cảm nha^^. Chương mới đã có rồi đấy, tuần sau sẽ không trễ hẹn nữa đâu^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Người Sói Và Ma Cà Rồng (Tam)

“Emmet, chúng ta không phải đến đánh nhau.” Carlisle ngăn cản Emmet đang nóng lòng muốn thử, đi tới phía trước mở miệng nói, “Sam, nghe nói cậu là thủ lĩnh bầy sói, thành viên gia đình tôi không vượt ranh giới. Có lẽ cậu nên đề 2 người họ giải thích rõ ràng chuyện này.”

Con sói màu đen đứng đầu tiến lên từng bước, thấp giọng gầm một tiếng.

Carlisle nhìn Edward.

Edward tự giác bắt đầu phiên dịch: “Cậu ta nói không cần phải vậy ..., bầy sói có tâm ý tương thông, cậu ta biết con... Ý con là, nguyên nhân Jacob Black đánh nhau với con, vì thế mà cảm thấy có lỗi. Dù sao cũng là người của bọn họ vi phạm hiệp ước trước. Cho dù Jacob mới thức tỉnh vài ngày, vẫn chưa khống chế được tâm tình của mình.”

Jacob Black ở hình thái con người bị bầy sói vây quanh nghe vậy thì đôi mắt đen đã đầy sự phẫn nộ. Con sói đen có đốm bên cạnh cậu ta đứng ra ngăn cản.

Jacob hít một hơi thật sâu, lặng lẽ nhìn sang Bella.

“Có lẽ các người nên biến trở về hình người trước đã, như thế này chúng ta không tiện nói chuyện với nhau. Gia đình của ta và trường bồi các người kí kết hiệp ước, nhưng dù sao cũng đã vài thập niên, có chút vấn đề nhỏ, chúng ta có thể mượn cơ hội này sửa chữa 1 chút.” Carlisle ôn hòa nói.

“Không, song phương có thể tiến hành nói chuyện với nhau, nhưng bọn họ cự tuyệt biến trở về hình người. Bởi vì...” Edward chần chờ một chút, lạnh lùng phiên dịch, “Bọn họ không tin chúng ta.”

...

Harry cau mày nhìn song phương nói chuyện.

Từ khi gia đình Cullen đến đây, cậu liền lôi kéo Bella tự giác thối lui đến một bên.

Tuy rằng Jacob và Edward đánh nhau trước đó thì cậu và Bella không thể tránh khỏi liên can, nhưng thân là phù thủy cậu hiển nhiên không nên tùy ý can dự vào cuộc nói chuyện của ma cà rồng và người sói. Tuy rằng trên mặt cảm tình cậu nghiêng về phía gia đình Cullen, nhưng nếu đứng cạnh nhóm của Carlisle, sẽ tăng thêm địch ý của bọn người sói.

Bởi vì gia đình Cullen có người ôn hòa như Carlisle dẫn đầu, cùng với thủ lĩnh bầy sói có tính cách trầm ổn như Sam Uly, Harry cũng không lo lắng bọn

họ thật sự đánh nhau.

Nhưng hiện tại đàm phán rõ ràng đã lâm vào bế tắc, bởi vì quan hệ kẻ thù trời sinh, song phương rõ ràng đã thiếu đi sự tín nhiệm của “láng giềng”.

Hình thái con người của người sói hoàn toàn không phải đối thủ của ma cà rồng, khi bọn người sói biến thành sói, với tốc độ của ma cà rồng tuyệt đối sẽ làm cho bầy sói tổn thất thảm trọng. Cho nên nhóm của Sam không muốn mạo hiểm như vậy, cho dù trước mặt là gia đình ma cà rồng nổi tiếng “nhân từ”.

Không thể cứ giữ im lặng như vậy, Harry trầm tư một lát bỏ tay Bella ra, chậm rãi đi tới.

“Nếu các người vì vấn đề này mà phiền não, thì không cần phải thế, Sam, cả Carlisle nữa.” Cậu dừng một chút rồi nói, “Tin chắc 2 bên đều biết lời thề không thể phá vỡ của tôi. Chúng ta có thể đàm phán hiệp ước không được tổn thương lẫn nhau, tôi sẽ dùng thân phận phù thủy làm nhân chứng cho các người. Nên biết, phép thuật luôn công bằng nhất.”

Carlisle chần chờ một chút, mở miệng nói: “Ta đồng ý.”

Con sói to màu đen lại không động đây, rõ là anh ta và bầy sói đang thương lượng. Phương diện này những người sói mới thức tỉnh vẫn chưa biết thân phận Harry, anh ta cần giải thích trong chốc lát.

Mấy phút đồng hồ sau, con sói to màu đen cuối cùng cũng đi đến.

Harry trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Kế tiếp Carlisle đặt tay trên vai Sam, Harry giờ đưa phép lên đặt phía trên họ. Ngoài việc đem phép thuật truyền lên 2 bên, còn phải nhận vị trí nhân chứng.

Ánh sáng phép thuật mỏng manh sinh ra giữa họ, sau khi thề ước có tác dụng, Harry lại thối lui đến bên cạnh Bella.

Bầy sói lần lượt đi ra phía sau thân cây biến trở về hình người.

Được rồi, ít nhất bọn người sói cũng mang theo quần tói, may mắn là lần biến hình của cậu ở Vatican không cần trần truồng.

Harry dưới đáy lòng cảm thấy may mắn.

Sam Uley xoay người nói với 1 thiếu niên da đỏ có chút quen mắt: “Đây Bree, cậu tới làng đưa Billy đến đây, ông ấy là tù trưởng, nên biết chuyện hôm nay.”

Harry lập tức nhận ra cậu ta là 1 trong những bạn tốt của Jacob, có lẽ cũng là 1 trong những “người mới” gia nhập sau khi cậu và Sam kí kết lời thề giữ bí mật.

“Harry.”

Nhìn lại, Bella vẫn đang hoảng sợ nhìn cậu.

“Bella...”

“Cả gia đình Cullen cũng là ma cà rồng? Còn Billy bạn thân của Charles cũng là người biết rõ sao?”

“Đúng vậy.” Harry thờ dãi, “Anh biết việc này đối với em mà nói quá mức kích thích, ma cà rồng, người sói, phù thủy, 3 chủng tộc hắc ám trong truyền thuyết, không phải sao? Bella, nếu em... Anh có thể làm cho em quên những việc này, phép thuật của anh có thể làm điều đó.”

“Không cần!” Bella quyết đoán cự tuyệt, “Mấy hôm trước không cẩn thận gặp phải Jacob sau khi biến dạng, thế giới này ở trước mắt em đã thay đổi hoàn toàn, em biết mình sẽ không trở về như trước được. Harry, so với người sói và ma cà rồng, em càng muốn biết chuyện của anh. Anh thật ra làm sao lại biến thành phù thủy?”

“Cái này...” Người mang theo trí nhớ kiếp trước sống lại quá mức khó tin, Harry giải thích với em gái mình như đã nói với bọn người sói, chính là thức tỉnh nhờ huyết thống và kế thừa trí nhớ.

“Chúng ta có dòng máu giống nhau, nói như vậy em cũng có thể thành thành phù thủy sao?” Bella hỏi.

“... Anh không biết, nhưng.. Khả năng này quá thấp, Bella. Đối với việc phép thuật thức tỉnh, tuổi của em đã quá lớn.” Harry có chút chột dạ tránh ánh mắt cô, phép thuật của cậu rõ ràng đến từ chính linh hồn chứ không phải thân thể.

“Thật vậy sao? Như vậy cũng tốt.” Bella thờ dãi, “Ít nhất bên cạnh Charles còn có một người bình thường như em.”

2 anh em đang nói chuyện, bên kia Bree đã đưa Billy Black đến.

Sau đó bầy sói và ma cà rồng bắt đầu thảo luận chỉnh sửa hiệp ước đã kí vài thập niên trước.

Đến khi trời hoàn toàn tối, đàm phán mới chấm dứt.

Nhưng song phương đều không thảo luận chuyện Jacob và Edward đánh nhau.

“Harry —— chúng ta có thể trở về.” Edward vẫn đứng cách đó không xa, nhưng không tới gần 2 anh em nhà Swan.

“Được, Edward.” May mắn đàm phán đã xong trước khi Charles tan sở, sẽ về trước khi ông ấy về đến nhà, có thể tránh được chuyện cha mình truy hỏi không ngừng.

Đối với lần này Bella vô cùng tán thành.

Harry lôi kéo Bella đi qua, sau đó đám thiếu niên da đỏ truyền đến một trận tiếng động ồn ào.

Cậu và Bella nhìn sang, thì ra là Jacob bị nhóm người sói vây vào giữa, ồn ào nói: “Này, Jacob, cậu so với đám ma cà rồng khó người kia có sức hút hơn! Cướp lại cô ấy từ tay tên ma cà rồng kia đi.”

Sắc mặt Bella lập tức trầm xuống, Harry có chút xấu hổ nhìn thoáng qua Edward.

Edward ho khan một tiếng: “Chúng ta về nhà đi.”

Emmet đi tới, vui sướng khi người gặp họa nói: “Đám chó con kia cho rằng cậu thích Bella à, Edward? Thật là, ngay cả mục tiêu cũng chưa rõ, đã đánh nhau rồi!”

“Câm miệng, Emmet!” Edward bất mãn trừng mắt nhìn anh em của mình một cái.

“Chúng ta không thể lấy Bella làm bia đỡ, ” Harry thờ dãi nói với anh, “Như vậy đối với cô ấy không công bằng, em nghĩ chuyện này nên nói rõ với Jacob.”

“Đúng vậy, nhưng em chắc chắn cậu ta sẽ không công khai chuyện này chứ, đối với em không có gì ảnh hưởng sao?” Edward lo lắng nhìn Harry.

Là ma cà rồng, anh có được sự ủng hộ và thông hiểu của gia đình, và cũng không thêm để ý việc này. Nhưng Harry không giống thế, tuy rằng anh biết cậu sẽ không để ý chuyện yêu người cùng giới, nhưng anh sợ người nhà của cậu sẽ không chấp nhận được.

“Không sao, để Bella tự mình nói với Jacob là được. Còn chuyện tâm ý tương thông của bầy sói, chỉ cần 1 lời thề giữ bí mật là được.” Harry liếc mắt nhìn Bella, cô đang bất mãn nhìn Jacob bị đám người sói vây quanh.

Giống như cảm thấy tầm mắt Bella, Jacob quay đầu.

Cậu ta hồi lỗi nhìn Bella, theo một đám bạn bè ồn ào thoát ra, đi về hướng Bella.

Harry vội vàng kéo Edward thối lui ra sau, có chút phức tạp nhìn 2 người họ.

“Em biết mình không nên can thiệp chuyện yêu đương của em gái, nhưng Bella khác em, chỉ là người thường. Em không tán thành cô ấy ở cùng người sói.” Harry thờ dãi, “Được rồi, em bây giờ cũng không có tư cách khuyên bảo cô ấy. Ít nhất Jacob cũng là 1 chàng trai tốt, rất giống nhà Gryffindor.”

“Cái gì?” Edward cúi đầu xuống.

“Không có gì.” Minh giống như đã già rồi, Harry trong lòng nói.

“Này, Harry!” Giọng Billy cắt ngang sự cảm thán trong lòng cậu.

“Sao vậy? Billy.” Harry xoay người, nhìn Billy Black đang ngồi xe lăn hướng tới đây.

“Ngày mai đến La Push một chuyến, bác có cái này cần giao cho cháu.”

Harry lạng đi một chút, không biết Billy rốt cuộc muốn cho cậu cái gì.

“Là thư của ông nội bác.” Billy nói.

“Bác nói là...” Harry có chút kích động, ông nội Billy biết Sirius, có lẽ ông ta...

“Đúng vậy, bác hi vọng sẽ có ích với cháu.”

“Được, cháu sẽ đi xem, Billy. Cháu...”

“Harry, chúng ta nên về nhà, em sợ đã không kịp giờ Charles tan sở.” Giọng Bella truyền đến, cắt ngang lời Harry.

Harry không thể không kèm chế kích động, nói: “Vây nha, Billy ngày mai gặp. Bella, chúng ta không cần phải gấp. Lái xe trở về đã không còn kịp rồi, nhưng chúng ta còn có biện pháp khác.”

“Cái gì?”

“Không sao, Bella. Chúng ta không lái xe trở về, chúng ta có thể nói mới vừa về nhà đã cho mượn xe, Charles sẽ không nói gì đâu.” Harry an ủi em gái mình.

“Đúng vậy, cứ nói cho tớ mượn. Sáng sớm ngày mai tớ sẽ lái chiếc Chevrolet về nhà cậu.” Alice đi tới mỉm cười nói.

“Nhưng chúng ta làm sao trở về, Harry?” Bella nghi ngờ hỏi.

“Này, Bella, anh của cô là một phù thủy, điểm đó cô không cần lo lắng. Tốc độ của cậu ta so với chúng tôi còn nhanh hơn.” Emmet chen đến giữa bọn họ, cười nói.

“Khụ —— đúng vậy, Bella. Nhưng anh không bảo đảm em sẽ thích cách này.” Harry đẩy mắt kính.

Chỉ mong Bella có thể quen với việc độn thổ.

Chú Sirius sắp lên “sân diễn” na^^, tuy cũng chưa chính thức xuất hiện nhưng cũng xem như là có manh mối chính xác rồi^^, từ từ sẽ có màn hay để xem na, nhiều “bí mật” lại được “đặt ra” na^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Manh Mối Về Sirius

Ngày hôm sau, lúc Harry lái chiếc Chevrolet vào La Push, em gái song sinh Bella đang ngồi ở ghế phụ lái lo lắng nhìn cậu.

“Harry, anh sao vậy? Em cảm thấy anh có chút mất hồn.”

“Không, không có gì.” Harry nói với em gái mình.

Cậu chỉ quá mức mong đợi mà thôi.

Đêm qua trước khi về nhà, Jacob và bảy sói thân thiết “giật gân” cậu mời Bella đến thăm cuộc sống của người sói, Bella do dự một chút rồi đồng ý.

Buổi sáng Harry vốn muốn mang theo Bella trực tiếp độn thổ đến La Push, nhưng dù nói gì cô cũng không chịu, vì thế Harry chỉ có thể chờ Alice đem chiếc Chevrolet đến, mới chở Bella đi.

Sau khi đến La Push, Bella đi theo Jacob gặp vị hôn thê của Sam —— Emily, còn Harry thì thẳng đến nhà Billy Black.

“Billy.” Cậu trực tiếp đi vào phòng khách đang mở cửa, gặp được người đang ngồi trên xe lăn, có cái mũi ưng nghiêm khắc, tù trưởng bộ lạc.

“Chào cháu, Harry.” Billy dường như biết cậu nôn nóng, trực tiếp đưa cho cậu 1 bản ghi chép cũ, “Đây là do mấy hôm trước dọn dẹp phòng tìm được, di vật ông nội bác lưu lại, có thể nói là 1 quyển nhật ký.”

“Này...” Harry cảm thấy bàn tay cầm bản ghi chép của mình có chút run rẩy.

“Thật ra, dựa theo nguyện vọng của ông nội, di vật của ông ấy đều nên hoá táng theo cùng, nhưng bản ghi chép này có lẽ bị cha của bác quên mất. Bác tin chắc cháu có thể sẽ tìm được thứ hữu dụng trong đó, Harry.” Đôi mắt sắc bén của Billy cũng trở nên dịu dàng.

“Cám ơn, Billy.” Harry chân thành cảm ơn, sau đó lập tức mở ra đọc.

Bản ghi chép này cũng khoảng mười mấy năm rồi, chất lượng giấy rất thô đã có chút ố vàng, chữ viết bên trong hơi mờ hồ, đọc vào thì đúng là 1 quyển nhật ký.

Thời gian đại khái từ hai mươi năm trước đến khi vị cổ tù trưởng qua đời thì bắt đầu, cũng chính là nội dung của chín năm trước.

Nhưng vị lão tù trưởng kia dường như không có thói quen viết nhật ký, đa số chỉ là những lời ghi lại vào mỗi cuối tuần. Như là ngày hội truyền thống của người da đỏ —— lễ vong linh hoặc lễ tế mặt trời quan trọng trong năm, mới có một chút miêu tả rõ ràng.

Harry cẩn thận xem, mãi đến khi thấy vài câu nói mập mờ.

“Hắn lại tới nữa, thỉnh linh xuất hiện. Dù sao thì hắn luôn xuất hiện bất thành linh như vậy, hắn nói cho ta biết hắn gần đây đã gặp một con ma cà rồng lâu năm, trong giọng nói mang theo chút châm chọc, nhưng trong ánh mắt lại có chút hưng phấn, đại khái là bởi vì hắn rất ít nhìn thấy ma cà rồng. Ta kể với hắn ông nội ta đã ký hiệp ước với đám ma cà rồng ở thị trấn Forks kể bên. Với chuyện này, hắn có chút khinh thường.

Tuy rằng gặp mặt không nhiều, nhưng chúng ta coi như là bạn bè, lần này tới hắn hình như có chút bất an, nhưng chờ đến nửa ngày rồi đi. Cũng vội vàng như lúc hắn đến, trực tiếp biến mất trong phòng ngủ của ta.”

...

“Hắn không kí kết lời thề giữ bí mật với ta, bởi vì hắn tin tưởng ta. Lần này hắn đến, có vẻ hơi buồn bực. Hắn nói cho ta biết hắn luôn tìm đường về nhà, đã tìm mười mấy năm rồi, nhưng không thu hoạch được gì. Hơn nữa hắn nói cho ta biết hắn vừa gặp lại con doi mà hắn đã thấy trước kia, điều này làm cho hắn cực kỳ phiền lòng. Hắn chán ghét tất cả đám doi đó, bởi vì bọn chúng làm hắn nhớ đến kẻ thù không đội trời chung ở thế giới phép thuật.”

...

Harry trong lòng cực kỳ kích động, đầu ngón tay cầm giấy của cậu đã phát run. Tuy rằng không viết tên, nhưng cậu biết đó nhất định là nói về Sirius.

Thì ra ông nội của Billy vẫn thường liên lạc với Sirius.

Nén lại tâm tình kích động, Harry tiếp tục đọc.

Lại lật qua thêm nhiều trang, đã gần hết nhật ký, Harry mới lại tìm được ghi chép có liên quan. Lần này bên trong trực tiếp nhắc tới tên Sirius.

“Ta đã nhiều năm không có tin tức của hắn, ta đã quá già rồi, có lẽ không còn cơ hội thấy người bạn thân kỳ này nữa. Không biết hắn cuối cùng có tìm được đường về nhà hay không. Nhưng kỳ tích đã xảy ra, tối hôm đó ta ở ngoài cửa sổ thấy một con chó đen thật lớn, ta lập tức nhận ra hắn.

Thấy ta, hắn dường như khá vui, lập tức biến thành hình người. So với mấy năm trước, hắn rất gầy yếu, hắn nói cho ta biết mấy năm nay hắn phải trốn ở Tây Tạng, bởi vì có một gia tộc ma cà rồng rất lợi hại đang tìm hắn. Sau đó hắn muốn xin ta một ít thức ăn, đưa ta tới phiến rừng gần đây. Nơi đó có một người đàn ông xa lạ đang chờ hắn, đó là 1 người có đôi mắt ôn hòa. Anh ta làm cho người khác cảm giác có chút chán nản, lại có chút mệt mỏi, nhưng khi tươi cười lại rất thân thiết, đôi mắt màu nâu nhạt mang theo sự dịu dàng mà người bình thường không có. Sirius nói cho ta biết đây là bạn của hắn, đang cùng bị ma cà rồng đuổi giết. Người được hắn gọi là —— Grant Humphrey, không ngờ là một vị tu sĩ.

Ngày hôm sau Sirius nói cho ta biết bọn hắn muốn đi, dường như cần tìm 1 nơi để ẩn cư. Thân là phù thủy, Sirius đã quen với cuộc sống lang thang, nhưng bạn của hắn thì không được. Ta nhìn ra Grant Humphrey tuy rằng tuổi không quá lớn, nhưng cơ thể quả thật không tốt. Không biết bọn hắn vì sao lại bị ma cà rồng đuổi giết, nhưng ta hi vọng bạn của ta có thể an toàn.

Khi bọn hắn đi, Sirius nói cho ta biết chờ bọn hắn tìm được nơi an toàn, sẽ trở lại thăm ta, ta nói không cần đâu, ta có thể sẽ không chờ kịp, có lẽ đến lúc đó người chỉ có thể nhìn thấy phần mộ của ta. Hắn cười ha ha nói, hắn nhất định sẽ tới trước khi ta chết. Người đàn ông này luôn rất phóng khoáng như vậy.”

...

“Nhưng mấy tháng nay, bệnh của ta chuyển biến xấu. Tuy vậy Sirius quả thật không nuốt lời, hắn lại tới thăm ta. Nhìn thấy người bạn không hề già đi này, ta cảm thấy đây mới thật là lần cuối cùng gặp mặt. Nghe nói bọn hắn quả thật tìm được 1 nơi tương đối an toàn, ngay tại bờ biển gần địa hạt Avery bang Washington. Đáng tiếc, ta không thể tới nhà hắn chơi...”

...

Sau đó nhật kí càng ngày càng ít, rồi hoàn toàn gián đoạn.

Harry nắm chặt tay vào cuốn nhật ký.

Hạt Avery...

Lại có thể ngay tại hạt Avery!

Hạt Avery cách Seattle không xa lắm, là 1 thành thị ven biển, cách thị trấn Forks cũng không tính là quá xa.

Trong nhật ký, người đàn ông tên Grant. Humphrey là ai? Bạn của Sirius...

Trong này ghi lại ma cà rồng đuổi giết chú ấy có phải là gia tộc Volturi hay không?

Nhưng ông nội Billy qua đời đã chín năm rồi, không biết bọn họ còn ở đó hay không.

Nhất định phải tìm được họ, càng nhanh càng tốt!

Harry lập tức đứng lên, gần như dọa Billy nhảy dựng.

“Xin lỗi, Billy!” Harry mang theo xin lỗi nói, “Nhật kí trả lại cho bác, những gì bên trong rất hữu dụng với cháu. Cháu nghĩ bây giờ cháu nhất định phải đi.”

“Cháu muốn tìm đồng tộc của mình à?”

“Đúng vậy. Cháu phải đi, chuyện này với cháu mà nói rất quan trọng.” Harry nâng mắt kính bị trượt.

“Nhưng cháu nên nói với Charles một tiếng, bác không nghĩ cháu có thể tới hạt Avery nhanh như vậy.” Billy nghiêm túc nói.

“A, bác cũng đã xem nội dung bên trong rồi mà, trong đó vị phù thủy kia biết phép thuật gì thì cháu cũng biết.”

“Ý cháu là, cái loại phép thuật xuất hiện bất thành linh?” Billy nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy. Tin cháu đi, so với lái xe nhanh hơn nhiều.” Harry gần như là khẩn cấp đi ra ngoài, “Giúp cháu nói với Bella một tiếng, nếu cháu trở về quá muộn, thì nói cô ấy tự lái xe về trước.”

Từ La Push, để đến hạt Avery cần khoảng hai đến ba lượt độn thổ.

Tuy rằng không biết khoảng cách chính xác đến hạt Avery, dù cách...Seattle rất gần, nhưng Harry vẫn phải đi.

Lái xe cũng phải nửa ngày, Harry chỉ mất khoảng 10 phút.

Ngoài việc trước đó xác định phương hướng và đường đi mất chút thời gian, Harry thuận lợi tới được bờ biển ở hạt Avery, tuy rằng bởi vì khoảng cách sai lệch, suýt chút nữa đã độn thổ tới trên mặt biển.

Bỏ đi thần chú xem nhẹ, đứng...trên bờ biển xa lạ, Harry bỗng nhiên bắt đầu hoang mang.

Lão tù trường viết trong nhật kí, chỉ nói Sirius định cư gần bờ biển ở hạt Avery. Rốt cuộc là thị trấn nhỏ nào thì không ghi cụ thể, theo cậu gần đây có ít nhất ba thị trấn.

Chẳng lẽ phải tìm từng nơi sao?

Lời tác giả: Grant Humphrey là một nhân vật mới tạo ra, nhưng phần diễn của hắn không nhiều lắm, có thể xem như 1 phần gia vị, nhưng tác dụng của hắn lại quan trọng, là nhân vật mấu chốt để phát triển tình tiết.

nói chung thì theo ta thấy, vị cha sứ này có ảnh hưởng hém “tầm thường” đâu nha^^, còn như thế nào thì xem rồi biết ha^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Cha Đỡ Đầu (Nhất)

Biển ở đây gần giống vịnh, mặt biển lặng sóng khác với vùng biển giáp Thái Bình Dương ở La Push. Cả gió biển cũng nhẹ nhàng hơn.

Harry cau mày đi trên ngã tư đường.

Thị trấn này so với Forks còn nhỏ hơn. Trong thị trấn nhỏ này, cư dân hẳn là quen thuộc lẫn nhau mới đúng.

Vì thế Harry hỏi thăm dọc đường đi.

Ba thị trấn mất của cậu gần cả buổi trưa, kết quả lại hoàn toàn không có manh mối.

Có thể họ hoàn toàn không ở... thị trấn này, hoặc là họ đã sửa tên...

Harry dạo qua một vòng trở về chỗ cũ, ủ rũ ngồi trên vệ đường cái bên bờ biển.

Bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng chuông giáo đường du dương.

Harry thờ dài, theo thanh âm quay đầu nhìn lại, cuối tầm mắt là một nhà thờ nhỏ màu trắng.

Diện tích giáo đường này rất nhỏ, vách tường màu trắng bên ngoài bởi vì hàng năm bị gió biển thổi mà bị bong ra, có chút loang lổ.

Giáo đường nhỏ này là cái duy nhất của cả 3 thị trấn, cho nên nó tọa lạc ngay bên cạnh bờ biển yên tĩnh, chứ không ở khu dân cư.

Harry rào bước, hướng về phía giáo đường.

Có lẽ tu sĩ bên trong sẽ biết chuyện gì đó.

Mới vừa đi tới cửa giáo đường, đã nghe được một trận tiếng ho khan, một vị tu sĩ mặc áo choàng đen đứng ở cửa một tay vịn vách tường, dường như rất không thoải mái.

“Chào, cha, cha có khỏe không?” Harry chậm rãi đi qua mở miệng nói.

“Không tốt lắm...” Cha sứ ngẩng đầu, thấy đó là một người lạ thì dừng một chút, mỉm cười nói, “Nhưng đã quen rồi, cảm ơn.”

Ông ấy khoảng hơn 40 tuổi, dáng người trung bình, có vẻ hơi gầy yếu. Đôi mắt màu nâu nhạt mang theo ý cười mỗi một, nụ cười trên mặt giống như ánh nến trong đêm khuya ấm áp và dịu dàng. Mái tóc cũng là màu nâu nhạt, hai bên đầy sợi bạc, tỏ rõ tuổi của ông ấy cũng không nhỏ, có thể còn lớn hơn so với về ngoài.

“Cha... cha có lẽ nên đi nghỉ, thưa cha.” Tuy rằng chưa thấy qua người này, nhưng nụ cười của ông ấy làm cho người ta có cảm giác quen thuộc, điều này khiến Harry cảm thấy vô cùng thân thiết.

Đúng lúc này, trong sảnh giáo đường lại có tiếng động. Nhưng bởi vì bị che khuất, Harry không thấy rõ ràng, chỉ cảm thấy có thứ gì đang chạy tới.

Harry bỗng nhiên như nhớ ra gì đó, đột nhiên nói: “Thưa cha, tên của cha là gì? Con muốn hỏi, cha có quen 1 người tên là Sirius Black, và 1 người tên là Grant Hunphrey không?”

Sắc mặt của cha sứ đại biến, ông ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Harry: “Cậu là ai?”

“Cha chính là Grant Hunphrey sao?” Harry dùng đôi mắt xanh chăm chú nhìn ông.

Cậu gần như có thể khẳng định người trước mắt chính là người tu sĩ đồng hành của Sirius mà ông nội Billy đã nhắc trong nhật ký.

“... Đúng vậy, là tôi. Các người rốt cục cũng tìm tới sao?” Ông lập tức đứng thẳng, ánh mắt cũng lạnh xuống. Ông nhìn cậu 1 lát, xoay người đi vào trong giáo đường.

“Xin chờ một chút, cha Hunphrey!” Biết ông ấy hiểu lầm, Harry vội vàng đi theo phía sau ông vào trong giáo đường.

Vừa đi vào cửa giáo đường, một cái bóng đen theo sau tiếng gió từ bên cạnh nhào qua.

Bất ngờ không phòng ngự, Harry bị đánh ngã xuống đất, bả vai cùng cánh tay trực tiếp đập vào ghế ngồi bên cạnh, phát ra tiếng vang thật lớn.

Một con chó đen thật lớn đè trên người cậu, hàm răng trắng nhọn cách cổ họng của cậu chỉ vài cen-ti-mét.

Sau khi hấy rõ ràng bộ dạng ‘kẻ đầu sỏ’ thì Harry bất chấp bả vai và khuỷu tay đang đau đớn lại thêm suýt chút nữa đã rút đũa phép ra, lập tức ôm cổ con chó đen “Sirius! Con cuối cùng cũng tìm được chú!”

Con chó lớn sừng sốt, nó không biết vì sao mà thiếu niên xa lạ này bỗng nhiên ôm cổ của nó.

Trên thế giới này, qua nhiều năm như vậy kẻ duy nhất truy tìm hành tung của họ, chính là ma cà rồng. Hắc và Grant trong thời gian định cư ở đây cũng không dùng tên thật, biết rõ tên thật của họ gần như chỉ có người đang đuổi bắt họ.

Nó nghi ngờ lui hai bước, lại lộ ra răng nanh bén nhọn, bộ dạng đe dọa.

Harry không biết nói gì cho phải.

Niềm vui tìm được cha đỡ đầu đột nhiên bị cuộc tập kích cắt ngang, vai và cánh tay của cậu vừa rất vừa đau, con chó đen này đè làm cậu không thở nổi.

Quả nhiên là xuất thân từ Gryffindor, nhiều năm như vậy vẫn không thay đổi.

Harry trong lòng cảm thán.

Sirius đã không thể nhận ra cậu, bởi vì cậu đã không còn là Harry Potter trước kia. Nhưng cậu đã gặp được chú ấy, thật sự là Sirius Black, cho dù là dạng thú hóa, hay là bị coi như kẻ đang truy lùng họ.

Harry thờ dài, chậm rãi nói: “Sirius, dạng thú hóa của chú vẫn như cũ. Chú không thể biến trở về để nói chuyện với con sao? Con cũng không phải là

người của gia tộc Volturi.”

Con chó đen to lớn cảnh giác lui về phía sau, đến bên cạnh cha sứ, sau đó nháy mắt biến thành hình người.

Đó là một người đàn ông mặc áo choàng dài sẫm màu, mái tóc màu đen hơi quăn, khuôn mặt đẹp trai hơi gầy, đôi mắt nâu sẫm mang theo sự tao nhã bẩm sinh và chút tang thương nào đó.

“Người là ai?” Hắn đứng bên cạnh bạn đồng hành cảnh giác nhìn cậu, 1 vài câu thần chú tăng cường phép thuật lướt qua đầu hắn.

“Chào, chúng ta cuối cùng cũng gặp lại, Chân-Nhồi-Bóng —— cha đỡ đầu của con.” Harry xoa cùi chỏ chậm rãi đứng lên, đôi mắt màu xanh biếc lóe lên ánh sáng phức tạp. Có vui mừng, có hoài niệm còn có hàng nghìn hàng vạn cảm xúc nói không nên lời.

“Người là ai? Người vừa rồi gọi ta là gì?” Sirius kinh ngạc nhìn cậu, trên gương mặt tràn đầy biểu tình không thể tưởng tượng nổi.

“Cha đỡ đầu!” Harry nhẹ giọng nói, cảm thấy cổ họng của mình cực kỳ khô khốc.

Cậu không cách nào hình dung loại cảm giác này.

Người này trước mắt này, là cha đỡ đầu cậu đã xa cách ba mươi năm, là người thân nhất cậu vốn tưởng rằng đã vĩnh biệt ở kiếp trước.

Cậu rất muốn giống trước kia trực tiếp nhào vào lòng cha đỡ đầu, nhưng cậu đã không còn là trẻ con.

Sirius nhìn chăm chăm cậu, một lát sau bỗng nhiên thật cẩn thận mở miệng hỏi: “Harry, người là Harry!”

“Đúng vậy, con và chú đều tới thế giới này, Sirius.” Harry khẳng định đáp.

“A, Harry, Harry...” Đôi mắt màu sẫm của Sirius vô cùng kích động. Hắn đi tới vài bước, lập tức ôm lấy Harry, gần như muốn nhấc cậu lên, cứ như cậu vẫn còn là học sinh ở Hogwarts, “Hey, Harry, con không biết chú lo lắng cho con nhiều thế nào đâu! Con có biết chú muốn trở về đến bao nhiêu không?”

Chú cũng không biết con nhớ chú nhiều thế nào đâu...

Harry cũng ôm chặt lấy cha đỡ đầu của mình. Cho dù ngoại hình của cậu đã thay đổi, Sirius vẫn nhận ra cậu nhanh như vậy.

Qua hồi lâu, Sirius bỗng nhiên buông đứa con xa cách đã lâu của mình, hai tay nắm lấy vai cậu: “Harry, làm sao con tới được đây, còn biến thành... như thế này? Cuộc chiến kia thì sao? Voldemort hắn...”

“Hey, Sirius, khoảng đã. Chúng ta từ từ nói... con cũng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi chú.” Harry giữ chặt tay Sirius.

“Sirius, mang cậu bé vào trong nói đi, các người không thể cứ đứng ở cửa.” Cha Hunphrey đứng ở một bên mỉm cười nhìn họ, mở miệng nói.

“Được. Đúng rồi, Harry, đây là Grant, Grant Hunphrey, là của ta... của ta...” Sirius chần chờ một chút, có lẽ đang chọn từ ngữ.

Nhưng cha Hunphrey nhanh chóng cắt ngang lời của hắn: “Ta là bạn của Sirius, Harry... Con có lẽ là chính là người Sirius đã nói, Harry Potter a —— con trai đỡ đầu đáng yêu của anh ấy?”

“Grant, cậu...” Sirius muốn nói lại thôi nhìn ông ấy, nhưng không nói thêm gì nữa.

“Đúng vậy, cha Hunphrey, con chính là Harry Potter.” Harry đáp.

Giờ phút này, cậu rốt cuộc biết vị cha sứ Hunphrey này vì sao lại cho cậu 1 cảm giác thân thiết khó hiểu. Cách ông ấy nói chuyện và biểu cảm đều rất giống bạn thân của cha mình và Sirius —— Remus Lupin. Nhưng ông ấy đã chết trên chiến trường khi đấu với đám Tử Thần Thực Tử. Điểm đó, Sirius có lẽ vẫn chưa biết...

“Gọi ta Grant được rồi.” Cha Hunphrey ôn hòa nói.

“Vâng, Grant.”

Sau đó, Sirius đưa cậu vào phòng nghỉ sau giáo đường, hoặc nên nói là phòng ngủ.

“Mấy năm nay chúng ta luôn ở nơi này, giấu tên, sợ bị người tìm được. Không nghĩ tới hôm nay thật sự có người có thể tìm được, ý nghĩ đầu tiên của chú chính là kẻ tới truy sát. Không ngờ là con, Harry. Con không sao chứ, ý chú là tay của con đó?”

“Đương nhiên,” Harry từ trong tay áo rút đĩa phép đưa cho Sirius, “Sirius, đây là của chú.”

“Harry... Trời ạ, con từ đâu lấy được cây đĩa phép về? Chú nhớ nó bị giữ ở tổng hành dinh của Volturi.” Sirius kinh ngạc nói.

“Vậy sao? Con cướp được từ tay của ma cà rồng tên Marcus...” Harry đẩy mắt kính nói, “Ông ta có vẻ hận chú tới tận xương, Sirius.”

“Harry, cái lão doi đó không có làm gì cháu chứ?” Sirius lo lắng nói.

“Khụ ——, này... Đương nhiên. Nên nhớ chúng ta còn có độn thổ, Sirius.” Harry do dự một chút, nhưng không nói thật với cha đỡ đầu của mình.

Hắc hắc, Sirius chính thức lên sân khấu rồi đấy, fan của Sirius đâu? tung hoa ủng hộ chú ấy nào^^. Từ đây sẽ có nhiều bí mật và những màn “độc đáo” để đón xem đây^^, tiếp tục ủng hộ nha^^, iu các nàng nhiều^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Cha Đỡ Đầu (Nhị)

Thoáng một cái đã qua ba mươi năm, luôn tìm cách về nhà, để tham gia vào trận chiến tàn khốc kia, nên Sirius có chút ngỡ ngàng.

Dumbledore mất, Remus mất, ngay cả con gia tinh đáng ghét cũng mất.

Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã chết, chết trong tay con trai đỡ đầu của mình bằng câu thần chú Protego làm phép thuật phản ngược lại mà chết, vì thế, chiến tranh hoàn toàn kết thúc...

Nơi đó không hề cần hấn, hướng chỉ nơi đó cũng không còn những bạn bè thân thiết, bây giờ ngay cả Harry cũng đã tới đây...

“Sirius, Sirius...” Đối với việc Sirius sáng khoái kể lại chuyện mình đã biến mất sau tám màn kỳ bí đó thế nào, Harry hơi lo lắng nhìn cha đỡ đầu của cậu.

Sirius bỗng nhiên đưa tay dùng sức chà xát mặt, sau đó cứ như vậy dùng hai tay che mặt bất động.

“Chú có sao không?” Harry thật cẩn thận hỏi.

“A, Harry, chú không sao, chỉ là có chút cảm thán mà thôi.” Nhìn con trai đỡ đầu của mình, trên gương mặt đẹp trai hơi gầy của hắn lại hiện lên nụ cười sáng khoái quen thuộc, nhưng trong đôi mắt lại lóe lên sự phức tạp.

Lúc đó hắn ngẫu nhiên rơi vào tám màn kỳ lạ kia rồi đến thế giới này, những Harry thì không giống. Harry là thông qua cạm bẫy phép thuật được giăng ra ngoài ý muốn mà tới đây, nhưng chứng thật là chuyện sau khi chết.

Lúc Harry chết chỉ mới hơn hai mươi tuổi.

Nghĩ đến đây, Sirius lại mạnh mẽ ôm chặt lấy Harry, cho dù cậu ngoài đôi mắt và màu tóc, thì gương mặt hoàn toàn khác trước kia.

“Sirius...” Harry xúc động ôm lại cha đỡ đầu của mình, “Con chưa bao giờ nghĩ rằng có thể gặp lại chú, trước đó con cố gắng tìm kiếm manh mối của phù thủy bản địa, nhưng ngẫu nhiên từ chỗ người da đỏ ở La Push tìm được tin tức của chú.”

“Thì ra, con từ chỗ người bạn già của chú tìm được tin tức sao? Harry, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Còn nữa, mấy năm nay con... sống thế nào?” Sirius hỏi.

“Con sống tốt lắm, Sirius. Mặc dù cha mẹ ở thế giới này ly hôn, nhưng họ vẫn rất thương yêu con, con còn có một em gái song sinh...” Kể tiếp, Harry miêu tả sơ lược cuộc sống của mình cho Sirius nghe.

Sinh ra ở bệnh viện thị trấn Forks. Sau khi cha mẹ ly hôn, cùng em gái song sinh theo mẹ tới thành phố Phoenix. Năm trước bởi vì phép thuật thức tỉnh mà không thể không về lại đây, sau đó gặp được gia đình ma cà rồng “ăn chay” Cullen và đám người sói ở La Push, mãi đến khi tìm được manh mối về cha đỡ đầu của mình.

“À, ở La Push cuối cùng cũng có người có thể biến thành người sói. Còn, cái đám ma cà rồng ăn chay theo con nói...” Sirius dừng một chút nhú mày, “Chú có nghe nói tới 2 gia tộc như vậy, thật không ngờ bọn họ ở ngay tại Forks. Nhưng ma cà rồng... giống một đám Slytherin tự đại!”

Đúng là, Sirius vẫn thích sử dụng cách hình dung từ Hogwarts, nhưng ma cà rồng không nhất định đều là Slytherin! Harry dưới đáy lòng phản bác, nhưng không lên tiếng.

Không biết nhớ ra cái gì đó, Sirius hừ một tiếng, đổi đề tài: “Harry, nghe được con sống tốt, chú rất vui.”

“Con cũng vậy...” Harry nhìn chăm chú cha đỡ đầu xa cách đã lâu, trong lòng vô cùng cảm động.

Lúc đầu muốn đem chuyện Edward nói cho Sirius biết, nhưng ngại thành kiến của Sirius về ma cà rồng, đành tìm cơ hội thích hợp tiếp tục nói với chú ấy vậy. Không biết từ kiếp trước, Sirius vốn đã mong cậu kết hôn đến mức cố chấp, có thể chấp nhận chàng bạn trai ma cà rồng cứng rắn lạnh như băng của cậu hay không. Dù sao, chú ấy bị gia tộc Volturi truy sát nhiều năm như vậy...

“Đúng rồi, mấy năm nay cuộc sống chú thế nào, Sirius? Nghe nói chú đến đây ba mươi năm rồi à? Xem ra hai thế giới này có tốc độ dòng chảy thời gian cũng ngang nhau. Có lẽ hai thế giới này có liên hệ gì đó cũng không chừng, hơn nữa bây giờ tuổi của chú...” Harry nghi hoặc nhìn hắn.

“Không, nói đúng ra là hai mươi tám năm, giữa 2 bên có sự chênh lệch. Nhưng chuyện này cũng không quan trọng, cái chính là ..., chú đến nơi này, còn gặp lại được con trai đỡ đầu đáng yêu của chú!”

“Này, Sirius, đừng nói như vậy. Đừng quên, con đã trưởng thành đã lâu rồi.” Harry có chút bất đắc dĩ nhắc nhở Sirius.

“Nhưng bây giờ tuổi của con so với lúc chú đi chỉ hơn 2 năm, ” Sirius thoải mái khẽ dựa vào ghế sofa, mang theo khí chất quý tộc tao nhã và sự sáng khoái độc đáo của mình, “Còn chuyện tuổi của chú... Hai mươi tám năm, cho dù đối với phù thủy có thể sống lâu thì cũng không tính là ngắn. Có thể vì vậy mà hoàn cảnh ở đây làm cho chú dần bản thổ hóa mà thôi.”

“Cái gì, bản thổ hóa sao?” Trong đôi mắt màu xanh của Harry lóe lên sự say mê.

“Chú đã điều tra qua lịch sử phù thủy ở đây, cũng đã có một ít thu hoạch. Bọn họ có lẽ là đã bị tiêu diệt hết từ lâu, nhưng chú tìm được một ít di tích và ghi chép mà họ lưu lại. Harry, con không thể tưởng được những đồng tộc của chúng ta ở đây đã làm gì đâu!” Nói đến đây, trong mắt Sirius lóe lên sự hưng phấn, “Đương nhiên, chuyện đó chúng ta có thể để sau này hãy nói, chú tin chắc con sẽ cảm thấy hứng thú. Bây giờ chú muốn nói tới, chính là phép thuật! Harry, con không cảm thấy phép thuật của con một lần nữa sau khi thức tỉnh, chẳng những khối lượng rất khủng khiếp, mà tốc độ tăng trưởng còn rất nhanh sao?”

“Đúng vậy.” Phép thuật mới vừa thức tỉnh cũng bởi vì vòng tuần hoàn phép thuật còn chưa đầy đủ, hơn nữa khối lượng phép thuật lại quá lớn so với kiếp trước, khiến khó có thể khống chế mà thường xuyên phát sinh phép thuật bạo phát. Sau đó có được nhẫn ma thuật, Harry mới dám yên tâm sử dụng phép thuật. Trong một năm nay cậu quả thật cảm nhận được phép thuật rõ ràng tăng trưởng. Mà tốc độ, đối với kiếp trước gần như không thể tin được. Nếu tất cả chuyện này đều vì hoàn cảnh đặc biệt ở đây...

“Chẳng lẽ những phù thủy ở thế giới này trước khi bị tiêu diệt, đều lợi hại như vậy sao? Có phép thuật mạnh như vậy...”

“Không —— Harry, bọn họ không mạnh, mạnh mẽ chỉ có chúng ta.” Sirius trong giọng nói lộ ra sự kiêu ngạo, “Chúng ta cùng bọn họ tuy rằng đều là phù thủy, nhưng thể chất bất đồng, hệ thống phép thuật cũng không giống. Bọn họ đã bị quy tắc không gian này kiềm chế, nhưng chúng ta không có quy tắc nghiêm khắc như vậy trói buộc. Con có biết điều này có ý nghĩ gì không?”

Sirius bỗng nhiên ngồi ngay ngắn, nghiêm túc nói: “Điều này có nghĩa sự tăng trưởng không ngừng nghỉ. Harry, phép thuật của con thức tỉnh chỉ mới 1 năm, đã gia tăng nhiều như vậy. Con cũng biết chú đã tới nơi này gần ba mươi năm, cho nên...”

Sirius không nói hết, nhưng Harry đã rõ ràng ý của chú ấy: “À, trời ạ, Sirius. Nói cách khác, phép thuật của chú đã không ngừng tăng trưởng suốt ba mươi năm!”

“Không, không lâu như vậy, chỉ khoảng mười năm đã ngừng tăng trưởng. Nhưng trước đó luôn tăng trưởng vô cùng nhanh, với phép thuật của chú bây giờ, trở lại thế giới phép thuật có thể chỉ cần 1 giây là đã giết chết Voldemort.” Sirius tiếc nuối, “Đáng tiếc, lúc đó con chỉ cần một cậu Protego đã giải quyết hẳn, không hổ là con trai đỡ đầu của chú! Harry, chú nói nhiều như vậy, con có thể hiểu được ý của chú không? Thế giới này có thể nói là thiên đường đối với những phù thủy từ bên ngoài đến như chúng ta...”

Harry có chút ngỡ ngàng gật gật đầu, trong lúc nhất thời cậu chưa thể tiêu hoá việc này.

Thiên đường đối với những phù thủy từ bên ngoài đến...

Nhưng cậu hiểu rõ lý do Sirius nhiều ... năm như vậy nhưng gương mặt vẫn không đổi, thông thường phù thủy có phép thuật mạnh mẽ, sống cũng lâu hơn. Tuy rằng bất tử là không thể, nhưng ít nhất có thể dùng phép thuật bảo vệ dung nhan không thay đổi. Trước kia phép thuật thời của cụ Dumbledore có thể không làm được, nhưng với phép thuật hiện tại của Sirius, có lẽ sẽ làm được.

“Hey, cái này cho cháu.” Sirius bỗng nhiên đem mình đưa phép một lần nữa thả lại trong tay Harry, “Với phép thuật bây giờ của chú, đã không cần thứ này nữa.”

Harry chần chờ một chút, tiếp nhận đưa phép trong tay.

Cậu còn đang suy nghĩ.

Mặc kệ trước kia thế nào, với phép thuật bây giờ của Sirius có lẽ không cần e ngại ma cà rồng đuổi giết chú ấy. Đương nhiên, cho dù phù thủy có phép thuật cực mạnh, một mình đối phó nhiều ma cà rồng cũng rất nguy hiểm. Nhưng với tính cách của Sirius, có lẽ sẽ không để ý. Cậu thông qua nhật ký của lão tù trưởng biết được, chú ấy quả thật đã trốn ở Tây Tạng rất lâu, chẳng lẽ là bởi vì mang theo 1 người thương —— cha Grant, cho nên mới bị cản trở?

“Sirius, mấy năm nay chú có khỏe không? Chú và cha Grant cùng với gia tộc Volturi đã xảy ra chuyện gì? Bọn họ vì sao lại truy giết các người?” Do dự một chút, Harry vẫn hỏi ra miệng.

“Này...” Sirius nhìn Harry có chút muốn nói lại thôi, “Khi đó chú vừa đến thế giới này chỉ mấy năm, vì tìm kiếm đường về nhà mà hỏi thăm khắp nơi về lịch sử phù thủy. Sau đó tình cờ ở trong tổng hành dinh của bầy doi đó 1 thời gian, bọn hắn có tư liệu lịch sử phong phú. Sau đó chú gặp Grant...Lúc đầu chú còn tưởng rằng Remus cũng đến thế giới này, cháu cũng biết, bọn họ hơi giống nhau. Sau đó...”

Sirius đánh mặt lại, trông cực kỳ giận dữ.

Hắn bỗng nhiên đứng lên, không biết lại nhớ ra cái gì, rồi thờ dài, chán nản ngồi trở lại trên ghế sofa: “Sau đó, Marcus muốn giết Grant, chú trực tiếp mang theo cậu ấy trốn thoát... Quả nhiên là một đám Slytherin... Hắn lại có thể thật sự phái này đám doi con đó đến truy sát bọn chú! Kỹ thuật truy lùng của đám doi con đó rất lợi hại, hại chú không thể không thường xuyên sử dụng thú hóa. Nếu chú gặp lại bọn hắn, nhất định sẽ dùng phép thuật trực tiếp nghiền nát bọn hắn...”

Harry tròn mắt há hốc mồm đang nhìn cha đỡ đầu của mình, chỉ ngăn ngui vài giây đồng hồ chú ấy đã biến đổi nhiều loại biểu cảm.

Chuyện kể tiếp, Sirius rõ ràng không muốn nói thêm gì đi nữa.

Tuy rằng vẫn mơ hồ như trước, nhưng cậu cũng có thể đoán ra quan hệ của Sirius và gia tộc Volturi chỉ sợ không đơn giản như vậy.

Nhưng nghe ý của Sirius, có lẽ mặc kệ trước kia thế nào, bây giờ cũng là kẻ địch. Bị đuổi giết mười mấy năm, không có lửa, cũng đánh ra lửa rồi.

“Hey, Sirius, bình tĩnh một chút!” Giọng ôn hòa của cha sứ vang lên, “Anh không nghĩ là nên vui vẻ nói chuyện với Harry hay sao?”

“À, đúng vậy, đương nhiên...” Sirius đã bình tĩnh trở lại.

Một lát sau, hắn vươn tay nắm lấy bả vai Harry, hưng phấn nói: “Grant, cậu đã biết đây chính là con trai đỡ đầu đáng yêu của tôi đúng không? Tuy rằng bé ngoài thay đổi, nhưng vẫn là con của James, bé Harry của tôi!”

Được rồi, trong lòng chú ấy mình quả nhiên vẫn là thằng bé suy dinh dưỡng trước kia.

Harry bắt mắt bĩu môi, nhưng không mở miệng phản bác.

Cha sứ mỉm cười đứng ở cửa, trong tay bụng một ít thức ăn.

“Bây giờ là giờ bữa tối, Harry ở đây ăn đi.” Cha Grant dọn thức ăn lên bàn, “Cha sẽ đi đóng cửa giáo đường.”

“Này, Grant.” Sirius nheo mắt lại tựa vào ghế, “Đừng làm nhiều quá, cậu nên nghỉ ngơi đi. Cậu vì sao cứ không cho tôi dùng phép thuật để nấu ăn chứ?”

Cha Grant nhìn hắn hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Nếu anh không muốn để Harry đến đây nữa, thì anh đi nấu đi!”

Sirius ho khan một tiếng, ngượng ngùng tránh ánh mắt của cha sứ.

Sở dĩ xưng Sirius là “hắn” cũng bởi vì chả biết nên gọi thế nào nha^^, các nàng thông cảm ha^^, màn hay còn dài nha^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: BẠN TRAI VÀ CHA ĐỖ ĐẦU (NHẤT)

Ngày đó Harry ở nhà Sirius đến khuya, mãi đến khi Charles gọi điện thoại hỏi, cậu mới nhớ tới chuyện về nhà.

“Này, tôi nay cứ ở lại chỗ này đi! Harry.”

“Charles thúc giục con về nhà, Sirius. Ý con là, ông ấy là cha cả đời này của con.” Harry gãi gãi mái tóc đen rối loạn của mình, có chút bất đắc dĩ nói, “Ngày mai con lại đến thăm chú.”

“Sirius, để Harry trở về đi. Hoặc là, anh nhớ kĩ địa chỉ của cậu bé, có thể đi thăm.” Cha Grant buồn cười nhìn Sirius đang nắm chặt áo con trai đỡ đầu của mình, mà giận dữ.

“Được rồi, chú ghen tị với cái tên Charles Swan kia.” Sirius Black về mặt chịu thua buông áo Harry ra, dựa vào sofa.

“Khụ ——, dù thế nào, chú luôn là cha đỡ đầu của con, Sirius. Vậy, con về trước đây.” Harry vội ho một tiếng, chào tạm biệt cha Grant, trực tiếp trốn thoát.

Trong bóng đêm một tiếng bụp vang lên, Harry từ hư không xuất hiện tại hẻm nhỏ gần nhà Swan.

Vội vàng đi vào trong nhà thì vừa lúc đối mặt với Charles.

“Chào ——, cha.” Harry có chút chột dạ mở miệng nói.

Cảnh sát trưởng Charles nhìn cậu trong chốc lát, thờ dài, đi vào phòng ngủ.

Được rồi, ông ấy nhất định cho rằng mình lại chơi bời lêu lổng. Harry bắt đầu đi bừa bãi.

Đi lên lầu, mở cửa phòng ngủ. Còn chưa mở đèn, Harry đột nhiên cảm thấy không đúng.

Có người ở đây!

Cậu rút ra đũa phép nắm trong tay, cổ tay lại bỗng nhiên bị người khác tóm được.

Cảm giác lạnh lẽo quen thuộc.

“Edward...”

“Là anh.” Đèn trong phòng bỗng nhiên sáng lên, gương mặt đẹp trai tái nhợt của Edward xuất hiện trong phòng ngủ, “Harry, hôm nay em đi đâu vậy? Anh nhìn thấy Bella từ La Push trở về, liền ở đây đợi em.”

Thuần thục dùng thần chú khóa cửa và cách âm, Harry nhào tới, ôm cổ anh, hưng phấn nói: “Hey, Edward, anh không tưởng được hôm nay em đã gặp ai đâu!”

“Harry?” Đôi mắt màu vàng của Edward có chút kinh ngạc. Anh dừng một chút, đưa tay ôm lấy Harry.

“Cha đỡ đầu, cha đỡ đầu của em!” Harry đem cảm đặt trên vai cứng rắn lạnh lẽo của anh, khoái trá nói, “Em tìm được Sirius. Em tìm chú ấy đã lâu, lại không nghĩ tới chú ấy vốn ở Mĩ, ngay bên cạnh thị trấn Forks! Billy đưa cho em nhật ký của ông nội bác ấy, em tìm được địa điểm trong đó.”

“Anh nên chúc mừng đúng không, Harry?” Giọng nói ôn hòa của Edward vang lên bên tai, “Trên thế giới này rốt cục em không còn là phù thủy duy nhất.”

“Đương nhiên! Edward.” Harry buông cổ anh ra, neho mắt hướng môi tới, thấp giọng nói, “Anh nên chúc mừng em đi...”

“Harry...” Edward nhướn 1 bên mày nhìn cậu, chậm rãi kè sát vào nói, “Nếu như không có bước tiếp theo...”

“Đúng là đáng tiếc.” Harry nhỏ giọng lầm bầm, dán lên đôi môi lạnh lẽo của anh...

Vài ngày kế tiếp, Harry chờ Charles vừa đi làm liền độn thổ đến giáo đường ở hạt Avery tìm Sirius.

Còn Sirius thì luôn ở giáo đường chờ con trai đỡ đầu của mình đến.

Mãi đến khi còn 1 tuần nữa là hết nghỉ hè.

Harry chưa từng vui vẻ như thế, cho dù cha đỡ đầu của cậu vẫn xem cậu là trẻ con chưa lớn.

Cậu rất muốn đen chuyện của cậu và Edward nói cho chú ấy biết, nhưng không biết mở miệng như thế nào.

Dù nói thế nào, Harry cũng hi vọng được có được sự ủng hộ và chúc phúc của cha đỡ đầu, tuy rằng Sirius trông có vẻ không thích ma cà rồng.

Nhưng Edward và gia đình Cullen thì không giống thế, họ đều có đôi mắt màu vàng tuyệt đẹp hiếm thấy.

“Sirius!” Trực tiếp độn thổ đến phía sau giáo đường không cho người ngoài vào, Harry trực tiếp hướng về phòng ngủ đi đến, nhưng kỳ quái chính là Sirius không chờ bên trong như bình thường, cũng không cho cậu một cái ôm chặt.

Harry đi về phía giáo đường, một giai điệu quen thuộc lọt vào trong tai, cậu dừng chân.

Bên ngoài đại sảnh của giáo đường, đang cử hành một buổi hôn lễ nhỏ.

Người tham gia đều là người dân trong thị trấn.

Cha Grant mặc áo choàng đen, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa chủ trì hôn lễ.

Một đôi cô dâu chú rể đứng trước mặt ông, đang trao nhẫn.

Còn cha đỡ đầu của cậu thì mặc âu phục nghiêm túc, ngồi ở dưới xem buổi lễ bên cạnh là một cô gái tóc vàng khoảng mười bảy mười tám tuổi.

Cô ta trong rất hoạt bát, chăm chú nhìn người đàn ông đẹp trai trước mặt, có cử chỉ tao nhã và ánh mắt tang thương.

Cha đỡ đầu của cậu dù đi đến đâu cũng đều giống hoàng tử!

Được rồi, dù là tính cách, hay bề ngoài...

Harry cảm thán, đi tới bên cạnh Sirius, ho khan một tiếng.

“A ——, Harry, con đến rồi. Mau tới đây!” Sirius khoát trả hướng con trai đỡ đầu của mình vẫy vẫy tay, chỉ ghế trống bên cạnh, “Hôm nay Grant chủ trì hôn lễ, lại đây xem lễ đi.”

“Sirius, đây là?” Cô gái tóc vàng bên cạnh Sirius thấy Harry mở miệng hỏi.

“Đúng rồi, đây chính là con trai đỡ đầu của tôi, Harry —— Harry Swan, sống ở Forks. Harry, đây là cô bé xinh nhất thị trấn này —— Eleanor.” Sirius khoát trả giới thiệu 2 bên, đối với Harry lặng lẽ nháy mắt.

“Rất hân hạnh được biết cô, Eleanor.” Harry có chút nghi hoặc nhìn cha đỡ đầu của mình, cảm thấy thái độ của chú ấy có chút kỳ quái, nhưng vẫn lễ phép bắt chuyện.

“Tôi cũng vậy, Harry.” Cô gái tóc vàng trưng ra nụ cười thoải mái mê người, lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

Đội Harry ngồi xuống, Sirius nói nhỏ vào tai cậu: “Harry, con cảm thấy Eleanor thế nào?”

“Cái gì?”

“Chú nói là, con thấy Eleanor thế nào? Con bé năm nay cũng bằng tuổi con.”

“...” Harry đem tầm mắt của mình từ người lạ mặt chuyển sang cha đỡ đầu, cậu rớt cuộc đã biết mục đích của Sirius.

“Khụ ——, lần trước lúc nói chuyện phiếm nghe nói con chưa có bạn gái. Con đã sắp mười tám tuổi, hẳn là không còn sớm đi, Harry.”

“...” Harry không nói gì nhìn cha đỡ đầu, “Sirius, phải biết rằng, mười tám tuổi chỉ là tuổi bên ngoài của con.” Hơn nữa lúc chú hỏi con, câu trả lời của con là không có bạn gái, nhưng không nói con không có bạn trai a!

Đối với chuyện tình cảm, Sirius luôn trực tiếp hơn so với những người ít lời. Hẳn dùng sự nhiệt tình và ” khả năng hành động” của nhà Gryffindor, lựa chọn cho con trai đỡ đầu của mình cô gái xinh đẹp nhất thị trấn.

Trước kia không nhìn thấy Harry kết hôn, là điều tiếc nuối nhất trong cuộc đời của hắn.

“Harry... Tin chú đi, tuổi tác không là vấn đề.” Sirius khoát tay lên vai Harry, kể đầu lại nói.

“À, Sirius...” Harry ở trong lòng xem thường, nói sang chuyện khác, “Đừng nói tới con, con bây giờ vẫn rất ‘trẻ’, còn chú thì sao?” Cơ thể cậu quả thật vẫn chưa tới mười tám tuổi, còn Sirius bề ngoài tuy trẻ, nhưng cơ thể cũng là từ thế giới kia...

Kiếp trước cũng đã hơn ba mươi...

Thì ra chú ấy cũng đã đáng tuổi ông nội người khác... Harry ở trong lòng cảm thán.

Cậu hoàn toàn quên mất chàng bạn trai ma cà rồng của mình, có thể dùng “trăm” để tính tuổi thân thể.

“Chú...” Sirius lặng đi một chút, lặng yên liếc mắt nhìn cha Grant đang đứng trên bục chúc phúc, sau đó tránh tầm mắt Harry.

Harry nhìn chăm chăm vào cha đỡ đầu của mình, Thấy ánh mắt chú ấy nhìn cha Grant, kinh ngạc nói: “Sirius, chú và cha Grant...”

Từ nhật ký ông nội của Billy, hai người ít nhất đã cùng chạy trốn chín năm rồi, sau đó họ hình như luôn sống cùng nhau, cũng không có người yêu, chẳng lẽ...

“Harry!” Sirius có chút kích động nói, “Đương nhiên không phải. Chú và Grant... Giữa bọn chú, chính là bạn bè.”

Rồi sau đó chú ấy lại do dự một chút, không quá xác định bổ sung nói: “Grant cậu có vợ và con gái. Nhưng bởi vì bị đuổi giết, đã hơn mười năm chưa trở về nhà, cũng may là đám cưới con kia không động vào bọn họ. Còn chú... Chú không muốn nói chuyện này!”

Nói tới đây, Sirius dường như nhớ lại chuyện gì đó, đôi mắt sẫm màu mang theo sự mờ mịt hiếm thấy.

“Sirius...” Harry có chút lo lắng nhìn Sirius, có chút hối hận chính mình vừa rồi nói tới việc này.

Sau đó, cậu thấy cha đỡ đầu của mình lâm vào trong hồi ức nhưng biểu tình bỗng nhiên trở nên buồn bực.

“Lúc đầu chú...”

“Cái gì?”

Hôn lễ chính thức tuyên bố kết thúc, 1 bó hoa tươi bỗng nhiên từ phía trước bay tới, rơi vào lòng Harry.

Harry luống cuống tay chân ôm lấy bó hoa, chung quanh vang lên một tràng tiếng hoan hô, cậu cũng không nghe rõ lời Sirius mới nói.

“Không, không có gì.” Thấy Harry nhận được bó hoa, Sirius rất nhanh đã khôi phục lại. Hắn rất hứng thú vỗ vỗ bả vai Harry, khoái trá mở miệng nói, “Harry, con thật sự không thích Eleanor sao? Con có lẽ người kế tiếp đó!”

“Không có khả năng ——” Harry không chút do dự phủ định lời của chú ấy.

Đương nhiên, trừ phi các người có thể cho phép con và Edward tổ chức hôn lễ.

Harry ở trong lòng bổ sung, đem bó hoa nhét vào tay Sirius: “Không chừng kế tiếp là chú đó, Sirius!”

Có lẽ, thật sự nên mang Edward tới gặp Sirius...

Chuẩn bị bắp rang nước ngọt nha, sắp vào phim rồi đó^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quỷ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Cha Đỡ Đầu Cùng Bạn Trai (Nhị)

Sau khi hôn lễ kết thúc, Sirius vẫn tiếp tục nhắc bên tai Harry, Eleanor thế này thế kia.

Được rồi, được rồi, chẳng lẽ đây là cái gọi là sống càng lâu, càng thích lái nhái sao? Thoạt nhìn, chú ấy đã rất khẩn cấp muốn làm ông nội! Harry nhìn gương mặt đẹp trai của cha đỡ đầu, lặng lẽ bĩu môi.

“Con vẫn chưa có bạn gái phải không? Harry, con nên tìm đi.” Sirius vỗ bả vai cậu, cười híp mắt nói.

“Khụ —— Sirius... Có lẽ có một việc con nên nói cho chú biết,” Harry do dự một chút, rì rì mở miệng nói, “Trên thực tế, con đang yêu, cho nên...”

“Cái gì?” Sirius có chút giật mình nhìn cậu, “Con không phải nói con chưa có bạn gái sao?”

“Con không có bạn gái, nhưng... nhưng, con có bạn trai.” Còn là một ma cà rồng.

Harry nhỏ giọng nói xong, tránh ánh mắt cha đỡ đầu của mình.

“Bạn trai... Tốt. Cái gì, bạn trai!” Nụ cười thoải mái của Sirius cứng lại trên mặt, hắn kinh ngạc nhìn Harry, hơn nửa ngày mới từ trong kẽ răng gằn mấy chữ: “Cái gì... Nam à?”

“A ——, đúng vậy, Sirius.” Harry trong lòng có chút khấn trương, giả vờ đẩy mắt kính, thật cẩn thận mở miệng nói.

“... À, nam” Sirius ngờ ngàng nhìn cậu trong chốc lát, bỗng nhiên lớn tiếng nói, “Chết tiệt! Rốt cuộc là thằng nhóc hư đốn nào dụ dỗ con trai đỡ đầu đáng yêu chú hả? Chú vẫn đang chờ ẵm cháu đó!”

Được rồi, mình biết ngay mà...

Harry dưới đáy lòng xem thường, trên mặt lại làm như rất lo lắng.

“Sirius... Chú không hiểu, con yêu anh ấy. Dù sao thì, loại chuyện này nếu ở thế giới phù thủy cũng không có gì lạ, nhưng ở đây... Con thật sự không dám nói với ai, cả cha mẹ trong kiếp này của con. Nếu Charles mà biết nhất định sẽ nhốt con cho đến khi tốt nghiệp trung học. Là phù thủy thứ 2 ở thế giới này, là cha đỡ đầu của con, con thật lòng hy vọng có thể nghe được lời chúc phúc của chú, Sirius!”

Harry đang cố gắng sắm vai 1 thiếu niên trung học bởi vì có người yêu đồng tính mà bị áp lực với gia đình và xã hội, cậu vô cùng hy vọng có trường bối thông hiểu và ủng hộ!

“Hey, Harry, đừng như vậy!” Sirius có chút lúng túng, “Yêu ai không phải lỗi của con, dù sao thì tình yêu và giới tính cũng không có quan hệ, chú đương nhiên sẽ ủng hộ con. Chú chỉ.. chỉ tiếc nuôi có thể không được thấy cháu của James mà thôi. Hơn nữa, chú không biết nó có đối xử tốt với con không.”

“Con hiểu, trên thực tế, anh ấy đối với con rất tốt. Như vậy, giới tính không là vấn đề sao?”

“Đương nhiên, nếu cháu đã yêu.”

“Như vậy tuổi thì sao? Con thật ra không còn trẻ.”

“Đó cũng không phải là vấn đề đúng không?”

“Khụ ——, Vậy chúng tộc thì sao? Con là phù thủy.”

“Đương nhiên... Khoan Harry, con mới vừa nói cái gì? Nó biết con là phù thủy.” Sirius nghi hoặc nhìn cậu.

“Đừng vậy, trước khi gặp được chú, anh ấy luôn cùng con tìm kiếm những tư liệu có liên quan tới bản thổ phù thủy.” Harry khẽ ngẩng đầu, lướt qua bà vai Sirius, vừa hay nhìn thấy cha Grant đứng ở cửa về mặt hiểu rõ nhìn cậu.

Mình và Sirius đối thoại, vừa rồi ông ấy có lẽ đã nghe thấy...

Harry ngượng ngùng cười cười với cha Grant.

Không biết vị cha sứ này đối với chuyện cậu yêu người cùng giới có ý kiến gì không. Thông thường, người của giáo hội đều khá bảo thủ.

Không nghĩ tới vị cha sứ kia lại lặng lẽ nháy mắt với cậu, trông có vẻ cũng không khó chấp nhận lắm.

Harry nhẹ nhàng thở ra, lập tức nhìn về phía cha đỡ đầu của mình: “Vậy chú có đồng ý gặp anh ấy một lần hay không, Sirius?”

“Được rồi, đương nhiên...” Sirius nhướn mi, “Vậy, nó là ai? Không phải là 1 lão già chứ? Ý chú là... người trưởng thành.”

“Sirius, muốn nói lão già, thì cũng nên tự mình nhìn lại đã.” Harry buồn cười nhìn cha đỡ đầu của mình, “Được rồi, anh ấy là bạn học của con, học cùng lớp.” Nghiêm túc mà nói, Edward cũng là 1 “lão già”. Nhưng cách nói này đối với ma cà rồng cũng không công bằng lắm, bởi vì nếu quả thật tính như vậy, đa số những ma cà rồng nhiều kinh nghiệm đều xem như “lão ông, lão bà”...

“Bạn học của con. Vậy con...” Sirius trông có vẻ thờ phảo nhẹ nhõm, “Tên nó là gì? Các con làm sao quen biết?”

“Anh ấy tên Edward, Edward Cullen. Là 1 anh chàng rất đẹp trai, chú hẳn sẽ thích anh ấy. Vậy ngày mai khi tới đây, con đưa anh ấy theo, được không?”

“... Nếu con muốn thế.” Nhìn về mặt chờ mong của Harry, Sirius mềm lòng. Nếu Harry thật sự thích, còn đối phương cũng thích cậu, vậy hẳn sao lại không thể chấp nhận chứ?

“Đúng vậy. Thế...con về trước đây.” Harry đứng lên, hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói, “Còn nữa, con quên nói một câu, anh ấy là ma cà rồng..”

Dứt lời, liền trực tiếp độn thổ.

Cậu thật sự không có dũng khí để nhìn biểu cảm của chú Sirius sau câu nói này, chỉ mong ngày mai chú ấy có thể tỉnh táo lại.

Sirius lẳng lẳng nhìn chỗ Harry biến mất, thì thảo nói: “Câu cuối nó nói gì thế? Hình như mình nghe thấy...”

“Sirius... Harry nói bạn trai của nó là một ma cà rồng.” Cha Grant đã đi tới, buồn cười nhìn về mặt không thể tin của hắn.

“Trời ạ, ngày mai tôi nhất định sẽ giết nó, cái tên ma cà rồng Edward kia!” Sirius nổi giận từ ghế sofa đứng lên, phía trước trên bàn trà, hai chiếc ly thủy tinh nổ tung.

“Bình tĩnh một chút, Sirius, phép thuật của anh rất nóng nảy.” Cha Grant lui về phía sau vài bước, khó khăn mở miệng nói.

“Xin lỗi.” Sirius nhanh chóng thu hồi phép thuật, cẩn thận nhìn cha Grant 1 lát, phát hiện sắc mặt ông chỉ không tốt lắm, nhưng không bị thương, mới nhẹ nhàng thở ra.

Theo sau cái thở dài thật sâu, hắn lại ngồi trở về ghế sofa: “Tôi chỉ là khó chấp nhận được mà thôi, ma cà rồng cũng không thích hợp với nó...”

“Nhưng, Harry đã hỏi anh rồi.” Cha Grant xuống kế bên Sirius, “Anh thừa nhận chúng tộc không là vấn đề.”

“Tôi đã thừa nhận sao?” Sirius ngờ ngàng nói.

“Đương nhiên.”

“Grant ——” Hân nhủ mày, “Nó yêu chủng tộc nào cũng không sao, cho dù là bọn người sói cũng được, nhưng mà cà rồng... Chuyện đó đối với nó quá mức nguy hiểm, mà cà rồng rất khó kiểm chế dục vọng đói khát khi tiếp cận con người.”

“Nhưng đâu phải không có trường hợp đặc biệt đâu, điểm đó anh cũng hiểu rõ nhất mà. Sirius, Harry với anh rất giống nhau, không phải sao?” Cha Grant thở dài một tiếng, dựa vào ghế sofa.

“Không có trường hợp đặc biệt! Hơn nữa đây cũng không phải là chuyện tốt...” Sirius quay đầu, không thèm nhắc lại.

“Có lẽ bọn họ không giống nhau, dù sao cũng không phải là thành viên của cùng một gia tộc. Nếu như là họ Cullen, anh hẳn còn nhớ gia tộc theo chủ nghĩa ăn chay chứ?” Cha Grant ôn hòa nhìn hân.

“Nhưng đều là dối! Hơn nữa, nếu bọn nó ở trên giường... con trai đỡ đầu đáng yêu của tôi sẽ bị giết chết.” Sirius thấp giọng than thở, xương tay bị nắm răng rắc.

“Khụ ——, nhưng ngày mai Harry muốn cậu ta đến gặp anh.”

“Tôi biết, Harry hi vọng tôi có thể tốt một chút... Tôi nghĩ tôi sẽ hòa nhã với con dối con đó 1 chút!” Khóe miệng hân chậm rãi nâng lên, lộ ra răng nanh trắng tinh. Vươn ngón tay ra một chút, những mảnh thủy tinh nháy mắt vỡ thành bụi.

“Phim” chính thức lên rạp, hẹn các nàng vào thứ bảy tuần sau để xem “phim bom tấn” nhá=))))))))), màn “ra mắt” mà mọi người mong chờ sẽ chính thức “khai mạc” vào tuần sau=)))

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Bạn Trai Và Cha Đỡ Đầu (Tam)

“Em xác định hôm nay chúng ta phải đi sao? Trông em có vẻ rất khẩn trương, Harry.” Edward nắm tay Harry, phát hiện cậu bạn trai phù thủy của mình có chút đứng ngồi không yên.

“Không —— em rất khỏe.” Harry tránh ánh mắt anh.

Trên thực tế, cậu quả thật rất khẩn trương.

Mang theo Edward đi gặp Sirius, đây thật ra là chuyện sớm muộn.

Tuy rằng cũng không thấy tận mắt trình độ phép thuật hiện giờ của Sirius, nhưng Harry không phải không thừa nhận trước mắt phép thuật của Sirius so với cậu thì mạnh hơn rất nhiều, nếu chú ấy thật sự không thích Edward...

Harry thở dài, gương mặt nhìn sường mặt tái nhợt như cẩm thạch của Edward.

“Edward...”

“Sao vậy?” Edward thấp giọng hỏi.

“Không, không có gì. Nếu cha đỡ đầu của em không đồng ý... Em muốn nói là, chú ấy quả thật không thích mà cà rồng.” Harry nhủ mày.

“Ý em nói, ông ấy có thể biến anh thành con cóc sao?” Edward ra vẻ lo lắng nói.

“Đó, cũng không phải là không thể được... Edward.” Nhớ đến bản hạnh kiểm xấu của Sirius và cha cậu thời đi học, Harry có chút vô lực đáp.

“Nhưng anh sẽ không đánh nhau với ông ấy, yên tâm đi, Harry.” Edward nhìn Harry vẫn còn phiền não, liền đem đôi môi lạnh lẽo của mình áp lên trán Harry.

A, anh ấy luôn khéo hiểu lòng người như vậy... Harry thoải mái nheo mắt lại.

Sau đó, cậu dùng sức ôm eo Edward, dứt khoát độn thổ.

Ngay sau đó, Harry Swan và Edward Cullen xuất hiện ở phía sau giáo đường.

Cảm giác choáng váng qua đi, Harry lập tức nhìn thấy 1 cảnh đẹp mắt.

Ánh nắng ở hạt Avery làm cho ma cà rồng đột nhiên xuất hiện tỏa sáng lấp lánh, trên làn da như được khảm hàng ngàn viên kim cương.

“Nơi này thời tiết so với thị trấn Forks tốt hơn nhiều.” Harry nheo mắt lại nhìn Edward giống như thiên sứ giáng xuống, tán thưởng mở miệng nói.

Sau đó, cậu bắt đầu đi chung quanh tìm cha đỡ đầu của mình và cha Grant.

Với tính cách của Sirius, lúc này nhất định đã ở đây chờ bọn họ đến, nhưng bây giờ lại không thấy bóng dáng.

“Sirius?”

“Cha Grant!”

Trong phòng ngủ cũng không có ai..

Harry lôi kéo Edward vào sảnh trước, phát hiện cửa giáo đường đã khóa, ngày thường, buổi sáng hẳn là có người đến nghe giảng đạo.

Không phải là gia tộc Volturi đã tìm tới cửa chứ...

“Đừng lo lắng, Đội Chấp Pháp của gia tộc Volturi rất ít hành động vào ngày nắng. Có lẽ cha đỡ đầu của em và bạn ông ấy có chuyện khác nên đi trước hay không?” Giống như đoán ra Harry đang suy nghĩ gì, Edward một phen giữ chặt Harry an ủi, “Em tìm lại xem cha đỡ đầu của em có để lại thứ gì không.”

“Được rồi.” Harry trở lại phía sau giáo đường, nhìn thấy bên cạnh bàn đá màu xám trắng, là tượng 1 con chó đen. Trên đó còn có dấu hiệu phép thuật.

Vừa rồi cậu quá mức sốt ruột, trong lúc nhất thời không nhìn thấy.

Rút đầu phép ra, điểm lên tượng chó đen một cái, trên bức tượng bỗng nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ. Những vệt sáng bắt đầu tụ hình giữa không trung, đó là mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo.

“Grant sinh bệnh, chúng ta hiện tại ở bệnh viện.” Giọng nói dịu dàng của Edward vang lên.

Biết được cha đỡ đầu của mình không phải vì bị gia tộc Volturi phát hiện hành tung mà lại chạy trốn, Harry nhẹ nhàng thở ra, nhưng nghe được tin tức này, cậu không khỏi lo lắng.

Cha Grant bị bệnh ư? Dù sao thân thể của ông ấy trông cũng không khỏe.

“Edward, em phải tới bệnh viện xem sao. Nhưng anh...” Harry lo lắng nhìn thoáng qua mặt trời sáng lạn trên đầu, nhủ thầm.

Thế giới này không có phép thuật, càng không có sẵn độc dược và bệnh viện phù thủy. Cho dù phép thuật của Sirius rất mạnh, nhưng không giỏi phép thuật chữa trị nên hẳn cũng chỉ có thể mang cha Grant đi bệnh viện tìm bác sĩ “Muggle”.

“Không sao, anh chờ em ở đây. Vị cha xứ Humphrey đó bị bệnh có lẽ không nghiêm trọng lắm đâu, nếu không cha đỡ đầu của em sẽ không kịp nhấn lại.” Edward nói.

“Chỉ hy vọng như thế. Vậy anh ở chỗ đây chờ em, em sẽ cố gắng về sớm, Edward.”

Ra khỏi giáo đường, Harry tùy tiện bắt lấy một người đi đường, hỏi thăm bệnh viện gần nhất ở nơi nào.

Người nọ nói cách hai con đường, gần tòa kiến trúc Gothic kia: “Bệnh viện đang ở đó.”

Bởi vì cách xa nhau không xa, Harry không độn thổ, mà đi bộ đến.

Hỏi số phòng, Harry vội vàng vàng đi đến khu phòng bệnh.

Đẩy cửa phòng bệnh, liền nhìn thấy cha Grant Humphrey suy yếu nằm ở trên giường bệnh, tay phải đang truyền nước.

Thấy Harry, ông hơi giật đầu, cười với cậu: “Chào, Harry, sao con cũng tới?”

“Cha thế nào rồi, cha Grant?”

“Hoàn hảo. Sáng sớm hôm nay, Sirius đưa ta vào đây, chỉ hơi khó thở thôi.” Cha Grant nhẹ giọng nói, ở thế giới phép thuật có độc dược trị liệu chứng khó thở, nhưng ở thế giới này hoàn toàn không có những nguyên liệu kia. Harry chỉ vừa mới nghiên cứu độc dược, đến bây giờ vẫn chưa có tiến triển gì lớn. Còn Sirius lại càng không trông cậy gì được, trình độ của chú ấy có lẽ vẫn chưa đạt tới trình độ lớp năm.

Thấy cha Grant dường như không có gì đáng lo, Harry nhẹ nhàng thở ra, “Đúng rồi, Sirius đâu?”

“Anh ấy đi lo thủ tục cho ta, dù sao thì loại chuyện này đối với Sirius chưa bao giờ là chuyện dễ dàng.” Cha Grant cười tươi.

Cửa phòng bệnh bỗng nhiên được mở ra, Harry vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy Sirius cầm 1 xấp hóa đơn.

“Sirius.”

“Harry... Con cũng tới rồi!” Sirius nhìn thấy Harry, lập tức làm bộ dáng như nhìn thấy “Kẻ Được Chọn”, “Mau tới đây, những thứ này là đơn thuốc và giấy tờ của Grant, chú không biết giao cho ai. Được rồi, chú thật sự không thể chịu được hiệu suất của bệnh viện Muggle, cho dù chú đã đến thế giới này gần ba mươi năm. Còn nữa, Harry con có mang tiền mặt hoặc là thẻ tín dụng không?”

Harry có chút không biết nói gì nhìn cha đỡ đầu của mình, đưa tay sờ trong người, hoàn toàn rỗng tuếch.

Hôm nay cậu không mang tiền mặt hoặc thẻ tín dụng, chỉ mang theo Edward đến đây...

“Sirius, vừa rồi lúc anh nộp phí lại dùng phép thuật sao?” Giọng cha Grant vang lên.

“A ——, đi quá gấp, cho nên cái gì cũng không kịp lấy.” Sirius đem toàn bộ những thứ đang cầm nhét cho Harry, chậm rãi nói, “Cho nên tôi dùng thần chú lẫn lộn.”

Cha Grant nhú mồm.

“... Được rồi, tôi đã biết, tôi trở về lấy tiền, sau đó bổ sung cho họ, được rồi chứ? Vừa lúc Harry ở đây, con giúp chú nhìn một chút đi, chú lập tức quay lại.” Sirius bắt đầu dĩ nhún nhún vai, cho mình 1 câu thần chú xem nhẹ, trực tiếp dọn đồ khỏi phòng bệnh.

Harry ngây người cảm một chòng hóa đơn, vẫn chưa phục hồi tinh thần lại.

Không biết nghĩ đến điều gì, cha Grant buồn cười mở miệng nói: “Sirius có thể vĩnh viễn cũng không thể quen với cái gọi là bệnh viện ‘Muggle’, tuy rằng anh ấy đã đưa ta đến không chỉ một lần.”

“Nhưng chú ấy đến nơi đây đã gần ba mươi năm...” Harry trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

“Trên thực tế, anh ấy thật sự sống theo cách của ‘Muggle’ cũng chỉ gần mười năm thôi, hơn nữa ngoài việc đưa ta tới qua vài lần, anh ấy gần như chưa từng đến bệnh viện, thân thể anh ấy quả thật rất tốt.”

Khoảng mười năm... Vậy hai mươi năm trước đó thì sao?

Sirius luôn không muốn nhiều lời, điểm này tuyệt đối không phù hợp với tính cách của chú ấy. Có lẽ mẫu thuẫn của chú và ma cà rồng cũng phát sinh vào lúc đó.

Nói đến ma cà rồng, Harry chợt nhớ đến đây.

Trời ạ! Edward còn đang giáo đường chờ mình, nếu Sirius trở về gặp được anh ấy...

Harry hận không thể đập đầu vào tường, cậu bỗng đứng lên, suýt chút nữa đụng ngã ghế bên cạnh.

“Sao vậy?” Cha Grant nghi ngờ hỏi.

“A, chết rồi. Edward còn đang ở giáo đường...”

Cha Grant lặng đi một chút, kinh ngạc nói: “Con nói cậu bạn trai ma cà rồng của con à? Con thật sự đem cậu ta đến à! Harry... Con nhanh đi về đi, ở đây không sao đâu.”

“Cha Grant... Con lập tức quay lại.” Harry cắn chặt răng, quăng đồng hóa đơn đang cầm trong tay lên bàn, cũng trực tiếp dọn đồ.

Cha Grant đang nằm trên giường bệnh, thờ dãi, chìa tay chạm vào thánh giá trước ngực, thì thào nói: “Thượng Đế phù hộ, lúc ra viện con còn có thể nhìn thấy 1 căn giáo đường hoàn chỉnh.”

Mình không hi vọng nhìn thấy phù thủy đại chiến ma cà rồng...

Harry ở trong lòng nói.

Nhưng kết quả lại làm cho cậu thất vọng!

Mới vừa xuất hiện ở phía sau giáo đường, Harry suýt chút bị tiếng “ầm ầm” bỗng nhiên truyền đến làm thùng màng tai.

Ngay sau đó 1 hình dáng giống như Edward từ trong phòng lướt ra, đập vào cánh cửa gần lối vào.

Cánh cửa bị phá nát, vụn gỗ bắn ra chung quanh, mảnh lớn nhất còn bay đến bên chân Harry.

“Đứng lại, con doi con kia!” Lượng phép thuật thật lớn từ trong nhà bạo phát ra, bóng dáng Sirius xuất hiện ở cửa.

“Dừng tay, Sirius!” Harry vừa kinh ngạc với lượng phép thuật cực lớn của Sirius, vừa rút đũa phép ra dùng cho mình 1 câu “Protego” để chống lại áp lực kia.

“Harry.” Giọng hai người đồng thời vang lên.

Edward lướt đến bên cạnh Harry, ngừng lại.

“Tránh xa con trai đỡ đầu của ta một chút!” Sirius phẫn nộ mở miệng nói, phép thuật quanh người lại bắt đầu khởi động.

“Hey ——, chờ một chút, Sirius, anh ấy chính là Edward Cullen! Con mang anh ấy tới đây.” Harry tiến lên từng bước, yên lặng chắn trước mặt chàng bạn trai ma cà rồng của mình.

“Anh không sao, Harry.” Edward ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng nói.

Harry lặng lẽ quay đầu lại. Quần áo trên người anh có lẽ bị thần chú cùng loại với “Diffindo”, có nhiều vết rách, làn da lộ ra lấp lánh dưới ánh mặt trời. Nhưng dường như không bị thương, điều này làm cho Harry nhẹ nhàng thở ra.

“Khụ —— xin lỗi, bởi vì cậu ta bỗng nhiên xuất hiện ở đây, chú tưởng hấn là kẻ đuổi bắt bọn chú.” Sirius nhìn Harry 1 lúc, bỗng nhiên lười nhác khoanh tay lại, “Nên nhớ, chú rất miễn cảm với đám doi đó.”

“Sirius!” Nghe thấy Sirius nói không chút nể mặt, Harry lặng lẽ nghiêng răng. Edward không thể giới thiệu mình với chú ấy, Sirius rõ ràng là cố ý.

Chú ấy rõ ràng muốn nói cho Harry biết, mình không thích ma cà rồng.

Nhưng Harry không có ý định cãi nhau với Sirius.

Cười tươi với cha đỡ đầu của mình, Harry vội ho một tiếng: “Khụ ——, con giới thiệu với chú, đây chính là Edward, thành viên của gia tộc ma cà rồng Cullen, cũng là bạn trai của con.”

“Xin chào, mr. Black.” Giọng nói ôn hòa hữu hảo của Edward vang lên. Có chút bối rối anh dường như không xem trận công kích vừa rồi là vấn đề, nhưng Harry biết anh là vì cậu.

Sirius cũng không trả lời, chỉ nhìn ... từ trên xuống dưới ... thanh niên có mái tóc màu đồng cổ đang đứng cạnh con trai đỡ đầu của mình.

Khuôn mặt vô cùng đẹp trai, dưới mắt có quần thâm, làn da tái nhợt như đá cẩm thạch lấp lánh dưới ánh mặt trời...

Quả nhiên là 1 tên doi con điển hình!

sao nào? thấy đặc sắc không các nàng?=>)), vào màn chính rồi đấy=>))

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Bạn Trai Và Cha Đỡ Đầu (Tứ)

Ánh mắt màu vàng...

Sirius chú ý thấy Edward có đôi mắt màu vàng rõ ràng khác với những ma cà rồng bình thường với đôi mắt đỏ, khiến cho anh trông không khát máu và lạnh khốc như những ma cà rồng khác.

Sirius nhìn chăm chăm Edward thật lâu, không biết nhớ ra cái gì, cơ thể bỗng nhiên trầm tĩnh lại.

Harry luôn chú ý cha đỡ đầu của mình, lúc này thấy biểu cảm trên mặt Sirius, Harry dưới đáy lòng lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra.

Có lẽ chú ấy bắt đầu để ý thấy Edward không giống người thường.

“Edward Cullen à?” Vị phù thủy quý tộc xuất thân từ Gryffindor trong giọng nói mang theo vẻ xem xét kiêu ngạo.

“Đúng vậy, rất vui khi được gặp ông, mr. Black.” Edward liếc mắt sang cậu bạn trai phù thủy của mình, cho cậu một ánh mắt yên tâm. Chần chờ một

chút, tiến lên vươn tay ra với người đàn ông tóc đen.

Sirius do dự một chút, chậm rãi vươn tay bắt lấy bàn tay lạnh lẽo của Edward, trên gương mặt đẹp trai bỗng nhiên lộ ra tươi cười.

Sau đó dường như nghiêng rằng phun ra từng chữ: “Ta cũng rất vui khi gặp người, mr. Edward Cullen.”

Một lát sau, Sirius buông tay ra, trên mặt lập tức vui vẻ.

Hắn cười đắc ý, lộ ra một chiếc răng nanh trắng tinh.

Edward vẫn không nhúc nhích đứng nguyên tại chỗ, vẫn duy trì tư thế bắt tay.

“Edward!” Lúc Harry cảm thấy phép thuật dao động, thì đã muộn.

Cậu lập tức giữa chặt cánh tay cứng ngắc của Edward, dùng thần chú thu hồi phép thuật, thế nhưng vẫn vô dụng tác dụng.

Không phải thần chú hóa đá!

Với khả năng kháng phép thuật của ma cà rồng, thần chú hóa đá thông thường, cho dù với phép thuật của Sirius hiện tại cũng không thể khiến Edward hóa đá thời gian dài như vậy.

“Sirius!” Harry lập tức quay đầu tròn mắt nhìn cha đỡ đầu của mình.

“Đó không phải phép thuật mà chúng ta từng học qua, mà là trong những bản ghi chép của các phù thủy bản thổ để lại. Câu thần chú này tuy rằng cùng loại với hóa đá, nhưng uy lực mạnh hơn, nhưng phép thuật này cần chất môi giới là phải tiếp xúc, ai bảo tên doi con này muốn bắt tay với chú!” Sirius nhún nhún vai, làm như không chút để ý dựa vào bàn đá bên cạnh.

“Hey, khoan đã, Sirius! Chú không thể làm như thế...” Harry vẫn không chút kiên dè với “tính xấu” của Sirius, dùng vài loại thần chú giải phép đã biết đều không có tác dụng, quay đầu bình tĩnh nhìn mình chăm chăm cha đỡ đầu của mình, “Sirius, chú không thể bởi vì Edward là ma cà rồng liền đối với anh ấy như vậy! Anh ấy cùng với đám ma cà rồng truy giết các người không hề liên quan!”

“Ồ cùng ma cà rồng rất nguy hiểm, mặc kệ gia tộc hán có thể nào, Harry! Tên doi con này không thích hợp với con, sớm muộn gì con cũng sẽ bị thương tổn.” Sirius thu hồi về mặt tùy ý ban nãy, nghiêm túc nhìn Harry.

“Có thích hợp hay không, không phải ở chủng tộc, không phải sao, Sirius... Hơn nữa gia đình Edward là những người theo ‘chủ nghĩa ăn chay’ hiếm có, bọn họ không hút máu người, hơn nữa đối với con người rất thân thiện. Có lẽ chúng ta nên tiếp tục nói chuyện rõ ràng...” Harry cầm cánh tay cứng ngắc của Edward, trên mặt khẩn cầu nhìn Sirius, “Hơn nữa, con yêu anh ấy...”

Trong khoảng thời gian ngắn, cậu đối với loại phép thuật mới này hoàn toàn bế tắc, Trên thực tế, Harry vốn không nghĩ tới lần này Sirius đối với chuyện của cậu và Edward phản đối kiên quyết như vậy.

Nhưng chỉ là cảnh cáo mà thôi, Sirius hi vọng tên ma cà rồng này cách xa con trai đỡ đầu của mình ra, cho dù hắn là một tên “ăn chay”.

“Harry ——” Nhìn thấy biểu cảm tội nghiệp của Harry, Sirius chần chờ một chút rồi giải phép thuật, đối với Edward mới vừa bị làm cho bất động, mở miệng nói: “Người cũng nghe được lời ta vừa nói chứ? Edward Cullen, người đối với con trai đỡ đầu của ta mà nói rất nguy hiểm, cho nên sau này cách xa nó ra một chút!”

“Sirius!” Harry kinh ngạc nhìn Sirius, không nghĩ tới chú ấy lại có thể cứng rắn như vậy.

“Harry là một phù thủy, coi như tuổi thọ của nó so với người bình thường dài hơn, nhưng cũng khoảng một trăm năm mươi tuổi thôi. Nó sẽ già yếu, còn ma cà rồng lại gần như bất tử! Hơn nữa người nên biết, nếu các người sớm chiều ở chung, đối với Harry mà nói cũng không phải chuyện an toàn.”

“...” Edward không nói lời nào, sắc mặt cứng ngắc nhìn Sirius, đáy mắt dần sẫm màu.

“Edward...” Harry lo lắng nhìn chàng bạn trai ma cà rồng của mình.

Cậu không thể từ gương mặt như tượng đá không chút thay đổi của Edward nhìn ra biểu cảm gì, tuy rằng anh ấy đã đồng ý với cậu sẽ không đánh nhau với Sirius.

Edward trầm mặc một lúc, bỗng nhiên thấp giọng nói: “Có lẽ ông nói đúng. Tôi đối với Harry mà nói cũng không phải là lựa chọn tốt...”

“Edward...” Harry trong lòng lập tức khẩn trương. Cách đây không lâu cậu vừa mới khiến Edward nhận ra được khả năng của mình, cũng đã khiến anh biết cậu rất nguy hiểm. Harry cũng không muốn vì vài câu của Sirius mà làm công sức bấy lâu bị uổng phí.

Giống như cảm nhận được Harry bất an, Edward đột nhiên cầm lấy tay cậu. Cảm xúc lạnh lẽo cứng rắn, lại làm cho Harry lập tức an tâm.

Còn Sirius thì vì động tác này, mà suýt chút nữa tiếp tục bạo phát, nhưng lại bị lời nói kế tiếp của Edward cắt ngang.

“Nhưng, tôi sẽ không làm Harry bị thương, dù có thể nào... Bởi vì sinh mệnh của cậu ấy quan trọng hơn tất cả mọi thứ. Đối với chuyện này, dù là bản năng khát máu của ma cà rồng, hay mạng sống của tôi cũng thế, hoàn toàn không quan trọng!” Edward dừng một chút, kiên quyết nói, “Tôi không thể sống trong 1 thế giới không có cậu ấy. Cho nên một khi Harry già và chết đi, tôi sẽ lập tức hóa thành tro bụi đến làm bạn với cậu ấy!”

Harry kinh ngạc nhìn chàng bạn trai ma cà rồng của mình, trong nháy mắt đó, cậu vô cùng cảm động, cậu thật không ngờ Edward lại nguyện ý vì cậu mà vứt bỏ cuộc sống vĩnh hằng của mình.

Cậu nắm chặt bàn tay lạnh lẽo cứng rắn của anh, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải..

“Ngươi...” Sirius dường như cũng rất giật mình, hắn nhìn chăm chăm vào Edward, giống như đang phán đoán lời của anh là thật là giả.

“Sirius...” Harry thật cẩn thận nhìn cha đỡ đầu của mình.

“Tóm lại, ta sẽ không đồng ý!” Sirius hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu.

Tuy rằng nghe Sirius nói như vậy, nhưng Harry nhìn ra chú ấy không còn kiên quyết như lúc đầu.

Chuyện này nhất định từ từ sẽ ổn, chú ấy rồi cũng sẽ chấp nhận sự thật này, Harry tự nói với mình.

Hơn nữa, cậu cảm giác rằng sự “kì thị chủng tộc” đối với ma cà rồng của Sirius, cũng không đơn giản như vậy...

“Có lẽ... Sirius, sau này chúng ta có thể từ từ nói chuyện. Nhưng bây giờ chúng ta không phải nên trở về bệnh viện sao, cha Grant...”

Nói còn chưa nói xong, Harry liền thấy biểu cảm cha đỡ đầu của mình đang nghiêm túc liền biến thành kinh hoàng.

Sirius lập tức đứng lên, đọc “Vi bay tới”.

Một cái ví màu đen xuyên qua cánh cửa bị phép thuật đập nát bay ra.

“Harry, ở đây giao cho con, chú đi tới chỗ Grant trước.” Sirius hung hăng trừng mắt liếc nhìn Edward đang nắm tay Harry 1 cái, rồi vội vàng độn thổ.

Một lát sau, Harry thờ dài thật sâu.

Cảm tạ cha Grant...

Cậu cũng thật sự không muốn cãi nhau với Sirius.

“Harry?” Có lẽ thấy Harry quá lâu không nói gì, Edward có chút lo lắng nhìn cậu.

“Xin lỗi!” Harry có chút mệt mỏi ôm eo anh, đem cằm đặt lên bả vai cứng rắn của Edward.

“Đừng để ý, chuyện đó không liên quan đến em.” Giọng anh vô cùng dịu dàng, “Thật ra, anh đã chuẩn bị kỹ tâm lý, Harry. Em sợ anh sẽ buông tay sao? Cho dù cha đỡ đầu của em có là một phù thủy cực mạnh đi nữa!”

“Đương nhiên không —— ý em là, Sirius sau này sẽ chấp nhận anh thôi. Hơn nữa, chú ấy hoàn toàn không thể thay em quyết định, chú ấy vẫn cho rằng em là thằng nhóc trước kia.” Harry lập tức nói.

Cậu nói dối, trên thực tế, khi đó quả thật cậu đã có 1 giây sợ như vậy.

Nhưng bây giờ, cậu lại rất vui..

Kế tiếp, hai người đều không nói gì, chỉ trầm mặc ôm nhau.

Mê muội cảm nhận làn da trần của anh. Làn da trắng nhợt kia rất lạnh lẽo, Harry có chút cảm thán: hiện tại lại thêm Sirius, chúng ta khi nào thì có thể chân chính ở cùng nhau đây? Còn cả Charles và Renee...

“Harry...” Edward thờ dài một tiếng đẩy Harry ra, bắt lấy bàn tay có chút không thành thật, “Em không nghĩ bây giờ nên dọn dẹp ‘chiến trường’ trước sao? Hơn nữa vị cha Grant kia...”

“A ——, đương nhiên.”

Harry đẩy mắt kính, rút đũa phép ra trước tiên khôi phục quần áo của Edward bị “Diffindo” phá hỏng, sau đó bắt đầu sửa cánh cửa và vách tường.

Cứ tưởng tuần này phải thất hẹn, vì cái lap nó đi nghỉ dưỡng, ai nha thật may là về trước hạn^^. Nói thật chứ mấy câu của anh Ed thật quá cảm động nha^^

Chương 76: Lịch Sử Bị Chôn Dấu (Nhất)

Sau khi nghỉ hè kết thúc, anh em nhà Swan đã là học sinh năm ba, đây cũng là năm cuối của họ trước khi lên đại học.

Đương nhiên, anh chị em nhà Cullen cũng đã lên năm ba.

Đây đã là lần thứ 8 Edward Cullen “hưởng thụ” cuộc sống trung học.

“Chào, Harry, khuya hôm nay có tụ họp. Ngay tại nhà của tôi, có thì giờ rảnh không?” Mike với khuôn mặt trẻ con từ phía sau đi tới, khoát tay lên vai Harry.

“Tôi...” Harry vừa mới mở miệng, lại bị thanh niên có đôi mắt màu vàng bên cạnh cắt ngang.

“Harry, luận văn của cậu vẫn chưa viết xong, ngoài ra cậu còn một đồng thí nghiệm vẫn chưa xong.” Edward Cullen âm thầm nhắc nhở cậu bạn trai phù thủy của mình.

“A, đúng vậy, suýt chút nữa quên mất.” Harry chợt nhớ tới, loại độc được tôi hôm qua bắt đầu điều chế, tới khuya hôm nay là có thể hoàn thành xong. “Mike, cậu đi 1 mình đi, tôi có lẽ không có thời gian, cậu có thể hỏi nhóm của Taylor ấy.”

“Được rồi, được rồi, Harry, gần đây cậu quả thật mê hoá học rồi, muốn là nhà hóa học điên cuồng à?” Mike bắt đầu nhún nhún vai, đi nhanh hơn.

Hoá học... Harry trong lòng rên rỉ, mình muốn thi điều chế thuốc quả thật là tự chuốc lấy cực khổ mà!

“Anh sẽ tiếp tục giúp em học bổ túc, Harry. Nên nhớ với thành tích môn hóa bây giờ của em, nếu chọn học điều chế thuốc chuyên nghiệp thì... Chẳng qua nếu như em đem thành quả nghiên cứu độc được của mình đến làm luận văn xin vào đại học, có lẽ...” Edward có chút muốn nói lại thôi.

Harry bất mãn liếc mắt nhìn đối phương một cái, uể oải đi vào bãi đỗ xe: “Em vẫn nên thành thành thật thật theo anh học, anh tin rằng bọn họ sẽ không xem em là người kỳ quái sao? Chuyện học lên ngành điều chế thuốc chuyên nghiệp có liên hệ mật thiết nhất với độc được học của phù thủy. Em hy vọng có thể mau chóng nghiên cứu chế tạo ra độc được trị chứng khó thở, dù em không phải giáo sư Snape.”

“Đúng rồi, vị cha Grant Humphrey đó sao rồi?” Edward buồn cười nhìn Harry, đổi đề tài “Bây giờ ông ấy...”

“Ông ấy đã xuất viện, nhưng vẫn đang nghỉ ngơi điều dưỡng. Nghe nói khi chạy trốn khắp nơi cùng Sirius, đối với sức khỏe của cha Grant có ảnh hưởng rất lớn. Đến bây giờ em vẫn không biết gia tộc Volturi và họ rốt cuộc có hận thù sâu nặng gì, cứ luôn truy giết bọn họ nhiều năm như vậy?” Harry thở dài.

Được rồi, dù thế nào, họ bây giờ khá an toàn.

Hôm đó, Sirius đối với Edward không có thái độ hữu hảo, là vấn đề làm Harry nhức đầu. Từ sau khi chú ấy tỏ rõ sẽ không ủng hộ hai người họ ở cùng nhau, Harry không còn dám mang Edward đến hạt Avery.

Đối với thái độ cực kỳ cứng rắn của Sirius, Harry thật sự không có biện pháp. Trước khi chưa thay đổi được suy nghĩ của Sirius, Harry cũng không muốn để hai người gặp lại, phòng ngừa chuyện lần trước lại phát sinh.

“Khả năng của anh đối với cha đỡ đầu của em không phải hoàn toàn không có tác dụng, tuy rằng anh không thể đọc được suy nghĩ của ông ấy rõ ràng như những người khác, nhưng anh có thể đọc được vài thứ đứt quãng. Có lẽ toàn bộ phù thủy đều có thể hoặc nhiều hoặc ít miễn dịch với khả năng đọc suy nghĩ của anh.”

“Vậy anh đọc được cái gì?” Harry tò mò nhìn anh, trong số những người Edward từng gặp, chỉ có cậu và Bella có thể hoàn toàn miễn dịch khả năng đọc suy nghĩ của anh, còn Sirius thì coi như 1 nửa.

Ý cười trên mặt anh biến mất, anh im lặng một lúc sau mới đáp: “Anh không lắm, lúc đó tâm tình của ông ấy rất kích động, có lẽ muốn thừa dịp em không ở đó, cho anh ném thử vài câu Avada Kedavra. Thế, Harry, Avada là cái gì?”

“Khụ ——” Harry mở to mắt, “Edward, anh không cần để ý cái đó. Chú ấy sẽ không làm vậy đâu, chú ấy chỉ rất tức giận mà thôi.” Sau đó cậu lại lặng lẽ liếc nhìn anh một cái, “Anh không tức giận chứ?”

“Không, ” Giọng anh khá dịu dàng, “Anh chỉ có chút uể oải mà thôi. Em rất thương ông ấy à?”

“Đúng vậy, nhưng cách nhìn của ông ấy không ảnh hưởng đến em.” Nếu không phải đang ở đám đông, Harry thật muốn dùng nụ hôn để chứng minh.

“Anh rất vui.” Đôi mắt vàng của anh sáng lên, cầm tay cậu rồi nhanh chóng buông ra.

Dù sao cũng không ai có thể thấy rõ động tác của anh, không phải sao? Harry lướt nhìn bạn học xung quanh, cảm thấy nhịp tim của mình lập tức nhanh hơn.

Tới bãi đỗ xe, hai người liền đi tới xe của mình.

“Ngày mai là thứ bảy, anh muốn cùng Carlisle và mọi người đi ‘lữ hành’. Em có dự tính gì chưa, muốn đi cùng bọn anh không?” Đứng bên cạnh chiếc Volvo màu bạc, anh chàng ma cà rồng đẹp trai có vẻ vô cùng phong độ tao nhã.

“Không, em định đến chỗ Sirius. Chú ấy đồng ý nói cho em nghe 1 ít thành quả nghiên cứu của chú ấy về phù thủy bản thổ trong mấy năm gần đây. Tuy rằng em rất nghi ngờ, dùng từ ‘nghiên cứu’ để hình dung có thích hợp hay không.” Harry đương nhiên biết “lữ hành” của nhà Cullen là có ý gì. Mặc dù đối với chuyện này rất có hứng thú, nhưng so chuyện đó, thì những phép thuật thần bí của phù thủy bản thổ vẫn làm cho cậu bị hấp dẫn hơn, cho dù cậu không phải xuất thân từ Ravenclaw.

“Được rồi, vậy thứ 2 chúng ta gặp lại.” Edward có chút thất vọng nhún nhún vai, chui vào xe của mình.

“Không ——, anh không nhớ món độc được của em sao, tối nay em sẽ đến nhà anh một chuyến. Khoảng mười hai giờ, thế nào...” Harry “mơ ám” nháy mắt với anh.

“Harry... Được rồi, anh chờ em.” Edward lặng đi một chút, có chút bất đắc dĩ nhô đầu ra khỏi cửa xe, giọng nói lại mang theo một chút vui mừng.

“Đương nhiên, anh phải giúp em chuẩn bị nguyên liệu của bước tiếp theo, sau đó...” Harry nheo mắt lại, rì rì mở miệng nói, “Lúc em ở tầng hầm chế thuốc, xin đừng tới quấy rầy em”

Biểu cảm vui mừng của anh cứng lại trên mặt, nhướn mi.

Sau khi chiếc Volvo màu bạc ra khỏi cửa trường học, Harry khoái trá tựa vào chiếc xe tải Chevrolet, đợi em gái song sinh —— Bella Swan.

Bởi vì 2 anh em dùng chung 1 chiếc xe, cho nên bình thường luôn cùng nhau về nhà.

Nhưng khi thấy thiếu niên da đỏ cười xe máy xuất hiện ở cửa trường học, Harry mới nhớ đến em gái của mình hôm nay có cuộc hẹn với cậu bé người sói.

Jacob cao hơn người xung quanh rất nhiều, nên khá khiến người khác chú ý. Cậu ta mặc quần áo tùy ý cùng bộ dạng cau mày khiến người khác cảm thấy giống như thành phần bất lương, nên những học sinh bên cạnh đều tự giác đi vòng.

A, thằng nhóc đó... Chẳng lẽ đám người sói ở La Push sau khi thức tỉnh, luôn phát triển hơn cả thời kỳ trưởng thành sao?

Được rồi, dù nói gì thì, Bella thích cậu ta...

Harry thờ dãi, khởi động ô tô, quyết định không chờ em gái của mình.

Sáng sớm hôm sau, Bella đi theo bạn trai tân nhiệm của mình —— Jacob Black tới La Push, còn Harry thì độn thổ tới hạt Avery.

Lúc Harry đột nhiên xuất hiện ở ven biển trong hạt Avery thì suýt chút nữa bị một tiếng hét chói tai làm ngất xỉu.

Harry lúc này mới kịp phản ứng, thần chú độn thổ của cậu xảy ra vấn đề, địa điểm xuất hiện bị lệch lạc, hơn nữa bởi vì trước đó không dùng thần chú xem nhẹ nguyên rủa, bị người khác thấy được.

Một câu “Obliviate” đánh vào cô gái đang hét lớn, Harry cho mình thêm 1 câu thần chú xem nhẹ rồi nhanh chóng thoát khỏi bờ biển.

Trước khi độn thổ đã thất thần, suýt chút nữa khiến cậu bị phân tách trong quá trình chuyển không gian. Kết quả vì địa điểm bị lệch, Harry không xuất hiện 1 cách chính xác trong sân sau giáo đường.

Hôm nay thời tiết ven biển vô cùng tốt, từ vị trí này vừa lúc có thể nhìn thấy chóp nhọn của giáo đường, Harry thích thú đi trong gió biển về hướng giáo đường nhỏ.

Tới cửa, Harry phát hiện trước đó vài ngày bởi vì cha sứ bị bệnh mà đóng cửa nên hôm nay giáo đường đã có thể mở cửa lại.

Cha Grant không sao rồi à?

Bởi vì thời gian còn sớm, trước đại sảnh giáo đường im ắng, không có đám người cầu nguyện, Harry lập tức đi về phía sau.

Còn chưa đi tới cửa, thanh âm bên trong đã truyền ra.

“Grant, cậu nên xin điều 1 tu sĩ nữa đi, những thứ như chủ trì hôn lễ đối cậu bây giờ mà nói quá vất vả.” Giọng nói của Sirius hiếm khi nghiêm túc như vậy.

“Anh không nhớ sao, anh cũng coi như một cha sứ, tuy rằng giấy chứng nhận của anh là dùng thần chú lẫn lộn giả tạo. Cho nên tiếp tục xin một tu sĩ nữa có thể không dễ dàng, hơn nữa ngày mai còn có một buổi hôn lễ. Sirius, anh cũng hiểu rõ, với cơ thể của tôi mà nói, có lẽ đây là lần cuối cùng!”

Harry dùng một chút, nhẹ chân, lặng lẽ đi tới cửa.

Sau đó cậu thấy cha Grant mệt mỏi dựa vào bên giường, sắc mặt có chút không tốt lắm, mang vẻ tái nhợt do bệnh, nhưng biểu cảm lại rất bình tĩnh.

Sirius đứng bên giường lặng đi một chút, sắc mặt rất khó coi.

Hắn bình tĩnh nhìn cha sứ trong chốc lát, chán nản mở miệng nói: “Điều bởi vì tôi... Nếu lúc ấy không phải vì giúp tôi tìm kiếm tư liệu, cậu cũng sẽ không biến thành như vậy!”

“Không phải, Sirius. Thật ra, tôi cũng cảm thấy hứng thú với đoạn lịch sử bí ẩn đó, nên mới cùng đi với anh. Hơn nữa tôi mới là người nên xin lỗi, bởi vì tôi...”

“Tôi không muốn nhắc lại chuyện này!” Sirius vô lực mở miệng nói, “Xin lỗi, Grant. Nhưng tôi xin cậu...”

Hai người đàn ông trong phòng yên lặng không nói gì.

Đứng bên ngoài, Harry nhìn bộ dạng bây giờ của Sirius có chút lo lắng, dù sao thì cũng rất ít chuyện có thể làm cho Sirius uể oải như vậy.

Hơn nữa có vẻ bệnh của cha Grant dường như khá nghiêm trọng, chẳng lẽ không chỉ đơn giản là khó thở? Harry đối người đàn ông có gương mặt và tính cách khá giống Lupin rất có hảo cảm.

“Sirius, cha Grant...” Harry nhẹ nhàng gõ cửa, đi vào.

“A, Harry... Sao con lại vào từ cửa lớn?” Nhìn thấy Harry, Sirius có chút giật mình, nhanh chóng từ uể oải khôi phục lại.

“Vừa rồi lúc đột thổ địa điểm có vấn đề, con đi bộ tới.” Harry do dự một chút nói, “Vừa rồi con nghe thấy cha Grant...”

Cảm thấy ánh mắt lo lắng của Harry, cha sứ ngừng đầu cười cười ôn hòa: “Đừng lo lắng, Harry, đây là bệnh cũ.”

“A... con có thể xem thử không? Tuy rằng con cũng không giỏi phép thuật trị liệu.” Harry chậm rãi đến gần cha Grant.

“Đương nhiên.” Cha Grant không cự tuyệt.

Harry thi triển phép thuật dò xét trên người cha sứ.

Đối với ông ấy, không biết dùng độc được có thể chữa hay không, tuy rằng trước mắt Harry đối với tiến độ nghiên cứu độc được có thể dùng “rối tinh rối mù” để hình dung, nhưng so với Sirius vẫn tốt hơn một chút, vì thế, cậu vô cùng cảm tạ sách giáo khoa của “Hoàng Tử Lai” vào năm lớp 5 ở Hogwarts.

Đinh đưa phép phát ra ánh sáng mỏng manh, ánh sáng di chuyển quanh người cha Grant.

Một lúc sau, Harry sắc mặt khó coi thu hồi đưa phép: “Sirius... Đây là do nghệ thuật hắc ám tạo nên sao?”

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Lịch Sử Bị Chôn Dấu (Nhị)

Harry kinh ngạc nhìn cha Grant, cậu không rõ phù thủy trên thế giới này có lẽ đã diệt sạch, ông ấy sao có thể bị thương bởi nghệ thuật hắc ám chứ?

“Con đã phát hiện à, Harry?” Sirius thở dài, “Thật ra đây cũng không thể xem như nghệ thuật hắc ám làm bị thương, ít nhất không phải nghệ thuật hắc ám ở thế giới chúng ta, hoặc nên nói là nguyên rủa thì thích hợp hơn. Khoảng mười năm trước, ở trong núi sâu tại Romania, chú và Grant phát hiện ra nơi thứ 3 có di tích phù thủy. Ở đó, Grant bị nguyên rủa có trong di tích phù thủy đánh trúng, lời nguyên đó nhằm vào người của giáo hội. Không biết bọn họ dùng biện pháp gì, lại có thể nhận biết người của giáo hội. Sau đó chúng ta tìm vài năm mới biết được cách hoạt động của lời nguyên đó, nhưng cơ thể cậu ấy đã phải chịu đựng rất lâu... Hơn nữa trong mấy năm đó bọn chú đang không ngừng tránh né đám dò con kia, chứng khó thở của Grant là bị vào khi đó.”

“Vậy, cha Grant lúc đó cũng đi tìm di tích?” Harry nhìn sang cha Grant.

Cha sứ trước mắt rõ ràng là 1 con người bình thường, không ngờ Sirius lại dẫn ông ấy cùng đi tìm kiếm di tích.

“Đừng vậy tự ta yêu cầu đi cùng Sirius, hơn nữa không có ta chỉ sợ anh ấy không dễ tìm được manh mối những di tích này.” Giống như nhìn ra Harry đang suy nghĩ gì, cha Grant nói với cậu. Đôi mắt màu nâu của vị cha sứ rất tĩnh lặng và bình thản, giống như Sirius nói đến 1 người khác vậy.

“Đừng vậy, cậu ấy đã giúp chú rất nhiều. Harry, con có biết Grant trước khi trốn chạy cùng chú thì đang làm gì không?” Sirius nói, “Không biết con có nghe nói tới thư viện ngầm ở đại giáo đường St. Peter không?”

“... Đương nhiên. Cách đây không lâu con còn đi qua nơi đó, vì tìm kiếm manh mối bản thảo phù thủy...” Hơn nữa chính ở chỗ đó đụng phải Marcus. Harry khá kinh ngạc vì cha đỡ đầu của mình cũng biết chỗ này. Cậu biết Carlisle lúc trước là từ thư viện của gia tộc Volturi tìm được điều này, như thế, Sirius biết được từ đâu?

“Harry... Không ngờ con cũng tới đó.” Sirius có chút cảm thán nói, “Trước đây, Grant chính là giáo sĩ canh giữ thư viện đó, chú vào đó tìm tư liệu mới quen cậu ấy.”

“Đừng vậy, trước khi gặp được Sirius, ta đối với giáo hội, ma cà rồng, người sói cũng khá hiểu rõ. Sau khi gặp Sirius, ta lần đầu tiên biết trên thế giới còn có phù thủy tồn tại. Sau đó ta hi vọng cùng anh ấy đi tìm đoạn lịch sử bí ẩn và di tích phù thủy, ta muốn tự mình thấy đoạn lịch sử bị chôn dấu đó, cũng trợ giúp Sirius tìm được đường về nhà.” Cha Grant thấp giọng nói, giọng nói dịu dàng bình thản.

“Với sự giúp đỡ của Grant, chú mới tìm được những di tích đó. Đáng tiếc...” Trong giọng nói của Sirius đã đầy hối hận.

“Sirius...” Cha Grant cản trở Sirius nói tiếp, ông quay sang nói với Harry, “Sau đó, Sirius luôn mang theo ta tìm kiếm cách phá bỏ nguyên rủa.”

“Thật vậy sao? Thế vì cái gì...” Các người lại bị gia tộc Volturi đuổi giết chứ? Harry do dự một chút, vẫn chưa hỏi ra miệng. Với tính cách của Sirius, nếu muốn nói với cậu, thì đã sớm mở miệng.

Có lẽ cảm thấy không khí quá mức trầm trọng, cha Grant đứng lên ôn hòa nói: “Sirius, anh không phải nói muốn dẫn Harry đi xem thành quả nghiên cứu của anh sao? Những điều có quan hệ với phép thuật và những thứ liên quan tới phép thuật của phù thủy ở đây, Harry, nếu con đồng ý, ta cũng có thể kể cho con nghe 1 chút về đoạn lịch sử bí ẩn kia, nghe nói trước đó con cũng luôn tìm hiểu.”

“Đương nhiên, con rất thích.” Không nghĩ tới cha Grant là người quản lý trước đây ở thư viện ngầm của giáo hội, vậy lúc trước chức vị ở giáo hội của ông ấy chắc không thấp.

Harry có chút hưng phấn, dù sao đối với đoạn lịch sử này cũng đã tò mò từ lâu rồi.

Ví dụ như, cuộc chiến của phù thủy và giáo hội bắt đầu như thế nào, rồi họ và những giáo sĩ kia làm sao lại biến mất trong lịch sử.

“Này, Grant, khóa lịch sử của cậu để lát nữa hãy giảng, Harry nên theo tôi trước. Nó hẳn là có hứng thú với phép thuật hơn!” Sirius kéo cánh tay Harry, đi ra cửa.

“Sirius...” Harry có chút bất đắc dĩ nhìn cha Grant, lại phát hiện vị cha sứ với đôi mắt màu nâu đang dịu dàng nhìn người đàn ông tóc đen vẫn mang tính trẻ con như cũ, như đang nhìn đứa con đáng yêu của mình.

Harry lập tức bị ý nghĩ của chính mình làm hoảng sợ. Trên thực tế, Sirius bề ngoài tuy rằng còn trẻ, nhưng tuổi thật so với cha Grant còn lớn hơn mấy chục năm.

Cảm giác được tầm mắt Harry, cha Grant thu hồi ánh mắt đặt trên người Sirius, dường như thờ dài khe khẽ.

Ngay sau đó, Harry bị cha đỡ đầu của mình kéo ra khỏi phòng ngủ.

Kế tiếp, Harry cùng Sirius tới phòng khách riêng của giáo đường.

Sirius vung tay lên, mặt đất trong phòng khách bỗng nhiên từ từ nứt ra ở giữa.

Harry lúc này mới phát hiện đó không ngờ là cái cổng vào cùng loại với Hẻm Xéo, nhưng chi không phức tạp như vậy mà thô, trước đó cậu không chú ý tới.

Không ngờ Sirius còn biết cái này.

Đó dường như là 1 căn hầm, bên dưới mơ hồ có thể thấy 1 cầu thang nhỏ tối tăm, thông xuống bên dưới, trông cũng không quá sâu.

Sirius tùy tay thi triển một câu “Huỳnh quang lóe ra”, mang theo Harry đi xuống phía dưới.

Harry đi theo sau Sirius, xuống 1 căn hầm cũng không rộng lắm. Bên trong ngoài một cái xô pha cũ nát và bàn gỗ thì chỉ còn mấy cuộn da dê ố vàng, còn có một vài thứ kỳ lạ không biết là gì, trên đó còn tản ra chút dao động phép thuật, có lẽ là những thứ thuộc phép thuật của thế giới này.

“Những bản ghi chép này lại không có phép thuật bảo hộ sao?”

Những cuộn da dê kia nhìn qua đã rất cũ nát, bên trên trải rộng dấu vết ăn mòn, có vẻ loang lổ. Trong nháy mắt đó, Harry thấy được từ thời Trung Cổ xa xưa tăm tối, những phù thủy này trước khi bị tiêu diệt đã cố hết sức giãy dụa. Đáng tiếc thế giới này không có Slytherin, không có Gryffindor, không có Ravenclaw cũng không có Hufflepuff, càng không có trường phép thuật Hogwarts mang theo hi vọng của cả thế giới phù thủy.

Harry chưa bao giờ hoài niệm Hogwarts nhiều như lúc này.

Tòa lâu đài thần bí cổ xưa, mặt hồ yên lặng đen thẳm mênh mông, bảy năm chiến tranh và hi vọng...

Bất cứ lúc nào, Hogwarts đều là nơi an toàn của các phù thủy nhỏ.

“Sao vậy, Harry?” Có lẽ bởi vì Harry 1 lúc lâu không nói gì, Sirius có chút lo lắng hỏi.

“Không, con ổn.” Harry đẩy mắt kính đang trượt xuống mũi, “Con chỉ cảm thấy may mắn mình từng sống ở thế giới kia.”

“Hey, nhóc, vui lên chút nào!” Sirius cầm 1 cuộn lên, như đang trao vật quý cho Harry: “Harry, đến xem đi. Những điều này là do chú tìm được từ trong những di tích đó. ‘Thạch Hóa Thuật’ trước đó chú dùng, được ghi lại ở đây. Đương nhiên, nơi này còn có một chút vật có phép thuật.”

“A, rất tuyệt, Sirius.” Harry vẻ mặt kinh ngạc nhìn những “di vật” còn sót lại của bản thổ phù thủy, “Những vật có phép thuật này, được dùng thế nào?”

“Chú làm sao biết...” Sirius có chút ngượng ngùng nhìn Harry: “Ha ha, dù sao thì chú cũng không nghiên cứu nhiều với những thứ này, chỉ cảm thấy được có phép thuật dao động, liền mang đi. Còn những phép thuật kia, xét theo phép thuật của chúng ta, thì phép thuật ở thế giới này nghiên về nguyên rửa như nghệ thuật hắc ám, hiệu quả khá mạnh. Nhưng phép thuật trực tiếp tấn công không nhiều lắm, hơn nữa các loại phép thuật cũng không phong phú như của chúng ta. Hoàn toàn không có phép thuật thương thức hay để trêu chọc, quả thật không thú vị. Thế giới này, phù thủy khi còn sống, hẳn là không có phép thuật mạnh như chú bây giờ.”

Bởi vì có niềm tự hào mãnh liệt với thế giới của mình, đối với Sirius mà nói, đương nhiên là phép thuật của mình tốt hơn.

Được rồi, chuyện thật ra cũng là suy nghĩ của mình, bởi vậy mình không cần cố sức nghiên cứu mấy thứ này. Harry dùng sức gật đầu.

Nhưng trên thực tế, cậu bắt đầu đối với những thứ không biết này cảm thấy hứng thú.

Trong nháy mắt, cậu cảm giác mình bị Ravenclaw bám vào người...

Thấy sự “đặc biệt” giữa Grant và Sirius chưa? bảo đảm sẽ rất “hứng thú” na, hắc hắc

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Lịch Sử Bị Chôn Dấu (Tam)

Harry vừa nghe Sirius giải thích, vừa cẩn thận lật xem quyển sách trên tay, sợ làm cho những tờ giấy kia bị đứt ra trên tay cậu.

Một phần nhỏ về phương diện này cậu có thể hiểu được, nhưng đa số còn lại là dùng tiếng Anh cổ hoặc tiếng Latin cổ để viết, cậu hoàn toàn không thể đọc. Sau cùng có một phần nhỏ phiên dịch viết tay, xem ra là có người dịch nó thành Anh ngữ hiện đại.

“Đây là Grant giúp chú phiên dịch, cậu ấy biết tiếng Anh cổ và tiếng Latin cổ, nếu không có cậu ấy, chú hoàn toàn không thể hiểu những thứ này.” Tùy tay thì triển thần chú biến hình, ghế sofa cũ nát nháy mắt trở nên mới tinh sạch sẽ, Sirius lười biếng ngồi xuống, hai chân vắt chéo, có chút đắc ý nói, “Chú cảm thấy phép thuật của thế giới này quá ít, nhưng cũng hệ thống hơn. Trải qua ngàn năm, đa số phép thuật đều đã thất truyền, chú cũng chỉ tìm được những thứ này mà thôi.”

Đại khái xem qua, Harry lập tức bị câu thần chú phức tạp, trận pháp, ký tự ma thuật bên trong làm mê mẩn. Đa phần nội dung đều không hiểu được, hơn nữa không biết có phải do hệ thống phép thuật bất đồng, nên thần chú của phép thuật ở đây khi đọc cảm thấy khá khó chịu.

“Thật sự... không giống nhau.” Harry thì thảo mở miệng nói.

Cho dù bị Ravenclaw bám vào mình, nhưng người từng là “Kẻ Được Chọn” vẫn là một sư tử Gryffindor. Đồ vật trong này đối với cậu mà nói, quá mức huyền diệu.

Có lẽ nếu không vì lời nguyện trên người cha Grant, thì năm đó Sirius sẽ không bao giờ động vào mấy thứ này. Khi đó có thể tìm được cách giải lời nguyện của cha Grant, đã là Merlin phò hộ.

“Đúng là kỳ diệu, nếu Hermione ở đây, cô ấy sẽ vui đến chết.” Nhớ tới người bạn có mái tóc nâu kia, Harry lại hoài niệm.

Tuy rằng tự nhận không phải giống nhau, nhưng với tư cách là phù thủy “thứ 2” trên thế giới này, Harry cảm thấy cần phải làm tròn nghĩa vụ phù thủy, ít nhất cũng cần phải lưu truyền lại những thứ này.

Vì thế, Harry không thể không kiên trì xem.

Mãi đến khi cha Grant đến tầng hầm gọi bọn họ ăn trưa, Harry mới buông đồng sách trong tay.

Ăn trưa xong, Sirius mang về mặt không tình nguyện đi rửa chén, còn Harry nhanh chóng đến bên cạnh cha Grant.

“Cha Grant, cha có thể giảng cho con một chút về đoạn lịch sử đó không, ý con là về thời Trung Cổ...”

“Đương nhiên, Harry, nếu con muốn nghe.” Cha Grant nhìn có vẻ phần chán hơn một chút, ông bung một ly hồng trà nóng, thả lỏng ngồi xuống ghế sofa phòng khách, kể cho Harry nghe.

“Trước khi ta gặp được Sirius, đã làm việc trong thư viện ngầm của giáo hội nhiều năm, những năm đó ta luôn nghiên cứu những quyển sách cổ. Từng là người của giáo hội, ta biết được có 1 số ma cà rồng và người sói tồn tại, nhưng hoàn toàn không nghe nói tới có phù thủy tồn tại. Ta chỉ là 1 tu sĩ gầy yếu bình thường, tuy rằng tốt nghiệp ở học viện của giáo hội, nhưng ta lại càng giống 1 sử gia hơn, ta luôn đắm mình trong nghiên cứu. Ta luôn tin rằng, dù bí mật được chôn dấu như thế nào, nhất định đều là Thượng Đế an bài, cho dù là sự tồn tại của ma cà rồng và phù thủy cũng vậy.” Nói tới hứng thú của mình, đôi mắt cha Grant cực kỳ sáng ngời, ông hưng phấn nói, “Harry, con có biết lần đầu tiên ta nhìn thấy đoạn lịch sử đó thì tâm tình như thế nào không, trên thế giới này vẫn có phù thủy thật sự tồn tại, hơn nữa giáo hội còn từng xuất hiện nhiều giáo sĩ thật sự có sức mạnh.”

“Vậy phù thủy và giáo sĩ...”

“Khi đó, giáo hội và phù thủy vốn là kẻ địch, cũng như bọn họ, ma cà rồng và người sói cũng không có quan hệ tốt, nhưng chưa đến mức tiêu diệt cả chủng tộc. Mãi đến sau này đã xảy ra một việc... Con có biết những giáo sĩ có sức mạnh của giáo hội làm thế nào mà xuất hiện không?”

Harry lắc đầu: “Chẳng lẽ không phải tự nhiên sinh ra sao? Giống như phù thủy có phép thuật, đều là trời sinh.”

“Đương nhiên không,” Sirius bỗng nhiên ngồi vào bên cạnh Harry, khinh thường nói, “Phù thủy là trời sinh, phép thuật của chúng ta cũng là bẩm sinh. Còn bọn họ... Chỉ giống như ma cà rồng và người sói, là ‘chế tạo’ mà có.”

“Cái gì?” Harry cực kỳ kinh ngạc.

“Đúng vậy, những giáo sĩ có sức mạnh của giáo hội thật sự là ‘chế tạo’ ra.” Cha sử tiếp lời nói, “Ma cà rồng và người sói đều do con người chuyển hóa mà thành, ta nói không phải là người sói ở LaPush, làng giềng của con đó là người biến dạng, còn đây là người sói thật sự. Những giáo sĩ có sức mạnh chỉ là người bình thường thông qua ‘Lễ rửa tội’ mà thành. Công cụ dùng trong lễ rửa tội của bọn họ có lẽ con đã nghe nói qua, chính là thánh khí của giáo hội.”

“Thánh khí của giáo hội...” Harry mở to hai mắt nhìn, “Con chỉ nghe nói tới các loại côn trùng có ma thuật, vương miện dây gai hoặc là những thứ dùng để ước nguyện.”

“Chính là nó.” Về mặt cha Grant dần dần nghiêm túc.

Sirius tiếp lời: “Khi ấy giáo hội phát động vài lần diệt trừ dị giáo, các giáo sĩ và bản thổ phù thủy cũng đánh nhau giữa những lúc đó. Mãi đến khi các phù thủy này không biết đã hợp sức thì triển lời nguyện gì, làm ô nhiễm thánh khí. Từ đó thánh khí bắt đầu dần dần mất hiệu lực...”

“Nói cách khác, những thánh khí này không thể tiếp tục chuyển hóa giáo sĩ nữa?”

Cha Grant liếc mắt nhìn Sirius một cái, nói: “Đúng vậy, nhưng thời gian thánh khí dần dần mất hiệu lực, cũng duy trì liên tục vài trăm năm. Trong thời gian này phù thủy và giáo sĩ cũng chết rất nhiều người. Cho nên sau đó giáo hội phái đi 1 lực lượng rất lớn bắt chấp hậu quả phát động chiến tranh với phù thủy, đây cũng chính là trận tiêu diệt phù thủy nổi tiếng. Trên thực tế, chiến tranh giữa phù thủy và giáo sĩ kéo dài mấy trăm năm, mãi đến khi phù thủy hoàn toàn biến mất, thánh khí hoàn toàn mất hiệu lực.”

“Cho nên sau đó, phù thủy thất bại hoàn toàn, dẫn đến bị tiêu diệt. Còn giáo hội bởi vì thánh khí bị ô nhiễm, không có khả năng tiếp tục tạo ra giáo sĩ có sức mạnh, cho nên những giáo sĩ còn sót lại sau khi qua đời, đã hoàn toàn mất đi sự kế thừa.”

“Chính là dạng.. trận chiến lưỡng bại câu thương.” Giọng cha Grant có chút trầm xuống, dường như đang đắm chìm trong bí mật to lớn của lịch sử.

Lịch sử nói 1 cách khái quát, thì do vô số máu tươi tạo thành. Harry cảm thán, tâm tình không hiểu sao cũng trầm xuống.

“Về chuyện này còn có một chút vấn đề nhỏ, ta cũng rõ lắm, nhưng cũng vì vậy mà càng hứng thú hơn với đoạn lịch sử thần bí này. Sau khi gặp được Sirius, ta bắt đầu cùng anh ấy đi thăm dò di tích phù thủy. Anh ấy tìm đường về nhà, con ta thì truy tìm nghiên cứu lịch sử của ta. Con không thể tưởng tượng được, chủng tộc phù thủy này thần kỳ đến thế nào đâu!”

“Khụ ——, Grant, tôi và Harry cũng là phù thủy. Cậu chưa từng tới thế giới của chúng tôi, nơi đó so với ở đây càng thần kỳ hơn.” Sirius bắt mắt nói.

Cha Grant liếc mắt nhìn Sirius một cái, có chút buồn cười nói: “Nếu anh có thể mang tôi đi, tôi sẽ rất vui”.

Bà vai Sirius lập tức sụp xuống.

“Vây trước khi tìm được di tích phù thủy...” Harry không rảnh cảm thông cho hành vi của Sirius, hứng thú của cậu hoàn toàn bị hút hết.

“A, có quan hệ tới chuyện đó...” Sirius hưng phấn nắm lấy bà vai Harry, “Chú và Grant phát hiện ra di tích thứ nhất ngay tại Anh quốc. Cậu ấy tìm được trong sách cổ, rồi đoán được vị trí cụ thể của nó. Con nhất định không thể tưởng được bên trong đó bọn chú đã thấy cái gì...”

Vì thế, mãi đến khi hoàng hôn, Harry đang cầm mấy cuốn sách phép thuật cổ, nhưng trong đầu vẫn chứa những kinh nghiệm phiêu lưu hưng phấn của Sirius, mãi tới lúc về đến nhà.

Sau đó cậu lại bị ai phát hiện độn thổ của mình tiếp tục xuất hiện vấn đề.

“Harry, con ở đây làm gì thế?”

Đang ngây ngời leo từ nóc nhà xuống thì ở cửa truyền đến một giọng quen thuộc, Harry lại than thở.

“Cha, trần phòng ngủ mấy ngày nay bị mưa, con muốn xem coi có phải nóc nhà bị dột hay không.” Nhìn thấy cảm sát trưởng Swan đã về nhà sớm, Harry bình tĩnh nói dối, “Thật may, phòng ngủ không sao. Chỉ bị dột 1 chút mà thôi, con đã sửa lại rồi, cha có thể đem cái thang qua giúp con không.”

“... Đương nhiên.” Cảnh sát trưởng Swan không chút nghi ngờ đi giúp con mình đem thang tới.

Ông hoàn toàn quên mất, không có thang, con của mình làm sao leo lên được...

Nhiều khi thấy Grant và Sirius đúng là hợp nhau nha^^, cười bị tiếp tục chờ đợi “bí mật” được “bật mí” ha^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quy)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Một Ngày Ở Nhà Cullen

Cuối tuần này, Charles hiếm khi không tăng ca.

Lúc Harry xuống lầu, ông đang bồn chồn nhìn chăm chăm TV, không biết đang thần thơ đến nơi nào.

“Chào, cha.” Harry chào ông.

“Ừ.” Charles bất an gật đầu, nghiêng mắt nhìn ngoài cửa sổ, nhỏ giọng lẩm bẩm, “Có lẽ mình nên tìm Billy nói chuyện rõ ràng, hai đứa nó bây giờ không phải quá nhỏ sao?”

Theo ánh mắt cha mình, Harry nhìn ra ngoài, vừa hay nhìn thấy Jacob tới đón Bella.

Jacob dùng 1 tay ôm eo Bella, cúi đầu nói gì đó với cô.

Bởi vì quen thân với Billy, Charles chấp nhận chuyện yêu đương của con gái mình, nhưng thái độ của ông trông có vẻ vẫn còn có chút không cam lòng. Như nếu đối phương không phải Jacob Black, ông có lẽ đã nghĩ ra cách điều tra thân thế gốc gác người ta rồi.

“Con đi xem họ.” Harry chân chờ một chút đi ra ngoài.

“Chào, Harry.” Thấy Harry, Jacob có chút xấu hổ chào hỏi, “Anh và Edward Cullen...”

Harry lập tức nhớ tới Bella ngày hôm qua đã nói cho cậu ta biết, cô đã nói với cậu ta quan hệ của cậu và Edward.

“Đúng là như vậy.” Harry đẩy mắt kính.

“Nhưng hẳn là ma cà rồng...” Jacob nhìn cậu, có chút muốn nói lại thôi.

“Tôi là phù thủy, Jacob.” Harry không chút do dự nói.

Ma cà rồng và người sói... Được rồi, ít ra cậu ta cũng không nhiều lời.

“Đừng vậy, đừng vậy. Em chỉ cần một thời gian để thích ứng, dù sao tương lai chúng ta...” Nói xong, cậu ta cúi đầu nhìn nhìn Bella, lại bị 1 cú thúc khuỷu tay của em gái cậu cắt ngang.

“Harry, đừng để ý đến cậu ta.” Bella đẩy Jacob ra cầm túi xách trên ghế, lôi kéo Jacob đi ra cửa, “Có thể đến tối em mới trở về, em đã nói với Charles.”

Chẳng lẽ Jacob đang tính toán muốn kết thân thích với Edward sao? Mang theo vẻ mặt không thoải mái, nhìn bóng dáng thiếu niên người sói chờ em gái, Harry yên lặng nghĩ.

Nghe nói bây giờ có “dấu ấn”, không biết Bella có phải là “bạn đời đồng dấu” của Jacob không, nếu không phải...

Trước kia nghe nói tới chuyện của Sam Uley và bạn gái Emily của anh ta, Harry có chút lo lắng cho em gái của mình.

Động thổ đến bên ngoài bãi đất trống của nhà Cullen thì Harry vừa lúc nhìn thấy Emmet Cullen mang theo một cái túi lớn chui vào chiếc xe vượt địa hình của anh ta.

“Chào, Emmet, hôm nay mọi người muốn ra ngoài săn bắn sao?” Harry nói với anh ta.

“Đương nhiên.” Anh chàng ma cà rồng cao to nhô đầu ra từ chiếc xe của mình, nhếch miệng với cậu, “Harry, cậu tới vừa đúng lúc. Hôm nay đến phiên Edward ở lại, các người có thể tận tình trải qua thế giới hai người.”

“Thật đáng tiếc, thật ra hôm nay tôi tới tìm anh.” Harry làm như rất tiếc nuối.

“Tìm tôi?” Emmet cảm thấy khó hiểu nhìn cậu.

“A, đúng vậy.” Harry bắt đầu dĩ nhún nhún vai, “Gần đây tôi học 1 ít phép thuật mới, muốn tìm anh để nghiệm chứng. Anh không phải vẫn muốn đánh một trận với tôi sao?”

“Thật chứ?” Vừa nói tới đánh nhau, Emmet đã đầy hưng phấn, “Vậy hôm nay tôi không đi, nhường cho Edward đi săn bắn vậy!”

“Anh nói cái gì, Emmet?” Lời Emmet còn chưa dứt, một giọng nữ lạnh lùng truyền đến từ cửa.

Rosalie từ trong nhà đi ra, đưa mắt nhìn Harry rồi nhìn sang bạn đời của mình.

“Khụ ——, Rosalie...” Emmet yên lặng quay đầu, nói với Harry, “Đáng tiếc hôm nay tôi phải đi cùng Rosalie, không có thời gian, nếu không chúng ta có thể đối đầu khác.”

“Được, tôi mới vừa học một loại thuật nguyên rửa, có thể biến đàn ông thành phụ nữ, cũng không biết đối với ma cà rồng có tác dụng không?” Harry đẩy mắt kính, dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn ... từ trên xuống dưới ... của Emmet.

“Chúa ơi ——” Emmet làm 1 cái biểu cảm co rúm người rất khoa trương, liếc mắt nhìn Rosalie ngồi bên cạnh nói, “Tôi biết cậu ghen tị với tôi, bởi vì Edward cậu ta... Cho nên cậu muốn hủy diệt ‘tính’ phúc của tôi. Cậu đứng là xấu xa, Harry, thật sự là phù thủy độc ác!”

“Quá khen.” Thật sự là 1 kích quá mạnh! Harry nghiêng răng nheo mắt lại, trong lòng nghĩ nên dùng câu thần chú nào giáo huấn anh ta.

“Câm miệng đi, Emmet!” Chẳng biết từ lúc nào, một giọng nam quen thuộc xuất hiện phía sau Harry, một cánh tay lạnh lẽo từ phía sau ôm eo của cậu, “Harry, đừng để ý tới mấy lời nói nhảm của Emmet.”

“Edward.” Harry nghiêng đầu sang, đáng thương nhìn chàng bạn trai ma cà rồng.

Edward yên lặng tránh tầm mắt, thấp giọng nói: “Cha đỡ đầu của em sẽ không bỏ qua cho anh đâu.”

Được rồi, bây giờ lại thêm lý do, Harry dưới đáy lòng thở dài.

Emmet ngồi trên xe nhìn đôi tình nhân phù thủy và ma cà rồng, trên mặt nhất thời lộ ra biểu cảm vui sướng khi người gặp họa.

Nhưng nhìn thấy Harry lặng lẽ quơ quơ đũa phép trong tay về phía mình, thì anh ta vô cùng thức thời ngậm miệng lại.

Thoáng nhìn Rosalie đang ngồi bên cạnh Emmet đang dùng khẩu hình nói “Xin cứ tự nhiên” với cậu, trên mặt Harry rốt cục lộ ra biểu cảm vui mừng, tâm tình Rosalie hôm nay có vẻ tốt.

Kể từ khi biết Emmetn đối với phép thuật nguyên rửa của cậu vẫn còn sợ hãi, Harry đã biết làm cách nào để đối phó anh chàng cao to luôn thích trêu chọc cậu.

Một lúc sau, Emmet bỗng nhiên nhớ ra gì đó, nói: “Harry, xe của tôi hôm qua bị xước 1 mảnh sơn, làm phiền cậu, ngay tại đuôi xe.”

“Được rồi, được rồi.” Harry lặng đi một chút thở dài, ra phía sau xe tìm chỗ bị xước.

Một câu Sửa chữa! Phần bị xước lập tức như mới.

“Harry, cậu nên để anh ấy tự mang xe đi sửa!” Sau giọng nói dễ nghe là 1 vóc người nhỏ xinh từ trong đi ra, “Phép thuật của cậu sớm muộn gì cũng sẽ làm hư bọn tớ.”

Thấy Alice, Harry vô cùng vui vẻ: “Chào, Alice. Chào, Jasper.”

“Xin chào, Harry.” Anh chàng ma cà rồng tóc vàng đi theo sao Alice lễ phép lên tiếng chào hỏi, ôm lấy bạn đời của mình lên một chiếc xe khác.

Cuối cùng là chủ gia đình Cullen, Carlisle và bạn đời của ông, Esme đang đi ra.

“Harry.” Thấy Harry, họ rất vui.

“Carlisle, Esme.” Harry chào họ. Hôm nay cậu vốn muốn nói với Carlisle về đoạn lịch sử bí ẩn kia, nhưng vừa lúc họ đi ra ngoài săn bắn, chỉ có thể để lần sau.

Đưa mắt nhìn cả gia đình Cullen rời đi, Edward ở bên cạnh Harry mỉm cười nói: “Chúng ta vào nhà đi, hôm nay phụ đạo hoá học, hay điều chế độc được?”

“Không, hai cái đều không phải. Edward, em đang tìm nơi để luyện tập phép thuật mới.” Sau đó, Harry đem những thứ biết được từ chỗ Sirius và cha Grant kể cho anh nghe.

“Đúng là rất thần kỳ... Lịch sử từng được chôn dấu trong khói lửa, luôn mang theo màu sắc thần bí. Không ngờ phù thủy và giáo sĩ lại...” Edward có chút cảm thán nói.

“Đúng vậy, chiến tranh...” Nếu so sánh với cuộc chiến ở thế giới phép thuật, thì cuộc chiến ở đây tàn khốc hơn nhiều.

Trong chủng tộc, giữa chủng tộc...

Kết quả lại là lưỡng bại câu thương, đều biến mất khỏi thế giới này...

“Harry...” Giống như nhìn ra Harry cảm khái, hai tay lạnh lẽo của anh vuốt ve mặt cậu, thấp giọng nói, “Cuộc chiến này đã là quá khứ, dù em trước kia đã trải qua, hay là phù thủy nơi này từng trải qua.”

“Edward...” Giống như bị giọng nói thông thả dịu dàng của anh mê hoặc, Harry đem môi của mình đưa qua, nhẹ giọng, “Ma cà rồng thật sự không có kỹ năng dự đồ sao? Sao em lại cảm thấy bị anh mê hoặc chứ?”

Bên tai truyền đến tiếng cười nhẹ của anh: “Anh mới là người bị mê hoặc... So với lịch sử phù thủy, anh cảm thấy giải quyết vấn đề cha đỡ đầu của em mới là chuyện quan trọng.”

“Đúng vậy, nhưng bây giờ em không muốn nói chuyện này...” Harry có chút bất mãn nỉ non nói, sau đó cậu thấy anh chậm rãi lấy mắt kính trên mặt cậu xuống.

Tim Harry bắt đầu đập nhanh, cậu chậm rãi nhắm mắt lại, tựa vào sô pha phía sau.

Bỗng nhiên, trên cánh tay cảm thấy lạnh lẽo trơn trượt, khiến cậu khẽ run rẩy.

“Medusa ——” Harry đẩy Edward ra, từ trong tay áo túm ra một con rắn nhỏ màu xanh biếc, kinh ngạc nhìn nó, “Sao cô lại ở chỗ này?”

Con rắn Mamba xanh biến dị vắn vẹo lên thân thể, đáng thương nhìn cậu: “Thiếu niên yêu dấu của ta, đã hoàn toàn quên mất ta! Harry, ta vừa rồi đã kêu vài tiếng...”

“Xin lỗi.” Harry không hề có thành ý dừng xà ngữ nói, vừa rồi không khí tốt biết bao nhiêu chứ...

“Cậu đi rồi, không có người nói chuyện với tôi...” Medusa đem thân thể của chính mình quấn vòng trên cổ tay Harry, khiến nó trông giống 1 cái vòng tay xanh biếc.

Bỗng nhiên nó biến mất khỏi tay Harry, theo sau một tiếng xà thét chói tai, con rắn nhỏ xanh biếc bay lên, rơi xuống 1 góc thăm phòng khách.

Edward rút tay về, ôn hòa nhìn Harry: “Bây giờ... Em cần luyện tập phép thuật ư? Bên ngoài chắc có thể... Còn nữa, cuộn giấy em lấy từ chỗ cha đỡ đầu của em, anh và Carlisle cũng có thể giúp em phiên dịch. Đương nhiên, nếu em muốn học tiếng Anh cổ, anh sẽ dạy em.”

“Việc đó ít nhất chờ em thi lên đại học đã...” Thật sâu thẳm, Harry liếc mắt nhìn “thi thể” Medusa vẫn nằm trên đất, đi theo Edward ra khỏi phòng khách.

Có ai còn nhớ “nàng” Medusa hem thía?=>)) em lại làm kỳ đà rồi, mà dù hem có em thì mọi chuyện cũng chưa “tối” đâu được a^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Ngụy Cơ Ân Núp (Nhất)

Thứ bảy ở chỗ Sirius, chủ nhật cùng Edward hưởng thụ thế giới hai người, trước khi Charles tan sở thì về đến nhà, ăn bữa tối Bella đã làm...

Tuy vài chi tiết nhỏ không được như ý, nhưng tất cả chuyện này đối với Harry mà nói, kiếp trước cậu không thể tưởng tượng. Sau khi chiến tranh kết thúc, cho dù chiến tranh chấm dứt, là người mang danh “Kẻ Được Chọn”, cậu chưa từng thoải mái thật sự.

Hạnh phúc.

Đến tối, Harry rúc vào trong chăn, Edward nằm bên cạnh cậu...

Năm cuối trung học là lúc xin lên đại học, tuy rằng vẫn chưa tới lúc, nhưng Harry đã vì chuyện này mà đau đầu.

Hoá học thì đã có chàng bạn trai ma cà rồng sống một trăm tuổi phụ đạo cho, nên không thành vấn đề, ngoài ra thành tích học tập của cậu cũng không tệ, ít nhất so với cuộc sống lúc ở Hogwarts tốt hơn nhiều.

Charles và Sirius đều hi vọng cậu chọn trường ở bang Washington, bởi vì gần nhà, ví dụ như đại học Washington nổi tiếng. Nhưng Harry muốn ở cùng Edward, anh muốn đến đại học đông nam Alaska, bởi vì nơi đó quanh năm rét lạnh, hàng năm hiếm khi có 1 ngày trời nắng.

Hơn nữa diện mạo của cả gia đình Cullen vĩnh viễn không thay đổi, sống ở một chỗ quá lâu, sẽ bị người ta hoài nghi, cho nên bọn họ quyết định sang năm sẽ dọn nhà đi.

Đề học cùng Edward, Harry đầu tiên phải thuyết phục vị cha đỡ đầu vô cùng bất mãn với ma cà rồng kia, hơn nữa cậu còn đang đau đầu về việc có nên nói cho Charles biết quan hệ của cậu và Edward hay không.

Nghĩ đến đây, Harry có chút hâm mộ em gái của mình, ít ra Charles rất dễ dàng chấp nhận chuyện của Bella và Jacob. Đối với ông ấy thì con trai Billy Black, cũng đáng để tin tưởng. Đương nhiên ông ấy không biết cậu ta là một người sói.

“Này, Harry, con đang suy nghĩ gì thế? Những phép thuật đó nghiên cứu thế nào rồi?” Sirius ngồi xuống bên cạnh cậu, đưa tay khoát lên bả vai cậu, lộ ra nụ cười cuốn hút đặc trưng.

“Vâng, đa số con xem không hiểu. Muốn nghiên cứu hệ thống phép thuật của bản thổ phù thủy, điều kiện tiên quyết là phải biết tiếng Anh cổ và tiếng Latin cổ, mấy thứ này con lại không biết, nhưng Edward đã đồng ý giúp con phiên dịch.” Đưa tay cào mái tóc vốn đã rất lộn xộn của mình, Harry trong lòng bĩu môi: dù sao thời gian còn sớm, vừa mới khai giảng không lâu, đến lúc đó rồi nói sau.

Nghe được từ “Edward”, Sirius lộ ra biểu cảm bất mãn.

“Khụ ——, người trẻ tuổi nên hoạt động nhiều một chút, không cần cứ chúi và mấy thứ này, dù sao bây giờ cũng không cần con đi đánh nhau. Mấy thứ này vì lúc đầu để giải lời nguyền trên người Grant mới mang theo. Dù sao thì chúng ta là sư tử Gryffindor, chứ không phải con một sách Ravenclaw.” Sirius dùng “Bay tới nguyên rùa” cầm lấy quyển sách trên tay Harry, “Nghe này Harry, chúng ta cũng không phải phù thủy thế giới này, chúng ta không có nghĩa vụ phải lưu truyền những thứ của họ, con cứ theo ý muốn của mình đi. Trên thế giới này, thời gian sẽ làm tăng lên phép thuật của chúng ta, cho nên con cũng không cần lo lắng.”

“Có lẽ... Nếu Hermione ở đây thì tốt rồi.” Trên thực tế, Harry cũng biết mình cũng không thích hợp với việc nghiên cứu những thứ phép thuật lý luận huyền diệu, tương đối mà nói cậu thích dùng vào thực tế hơn. Thậm chí ngay cả độc dược đều là bởi vì trên thế giới này chỉ có mình cậu biết nên mới đành phải nghiên cứu.

Nếu cuộc sống vẫn yên tĩnh thế này, Harry có lẽ cũng sẽ không lựa chọn nghiên cứu mấy thứ này, nhưng nếu nhận định ma cà rồng làm bạn đời của mình, cậu nghĩ mình ít nhất phải tăng thêm thực lực. Bởi vì thế giới của ma cà rồng không hòa bình như bề ngoài, nhưng còn chuyện về gia tộc Volturi...

Trước đó, vì sợ Sirius lo lắng, Harry cũng không nói chuyện mình cũng là đối tượng truy nã của gia tộc Volturi. Phép thuật hiện tại của cậu vẫn phải dựa chiếc nhẫn trong tay để duy trì ổn định. Tuy rằng qua hai ba năm nữa, phép thuật của cậu sẽ hoàn toàn ổn định lại, nhưng so với trình độ bây giờ của Sirius thì kém rất xa.

Có lẽ kinh nghiệm còn thiếu, nhưng Harry biết cả kỹ thuật chiến đấu cũng thua kém Sirius, có thể là phép thuật của chú ấy so với cậu thì mạnh hơn nhiều.

Có thể một ngày nào đó Sirius một mình chống lại ma cà rồng sống 3 ngàn năm như Marcus cũng không thành vấn đề, điều kiện tiên quyết là phải chuẩn bị sẵn sàng.

“Trên thực tế, con cảm thấy mình vẫn nên tiếp tục làm con một sách, con đối với những câu thần chú không biết này vẫn rất hứng thú. Dù sao thì, thế giới này cũng không phải yên bình như vậy.” Harry chỉ chỉ vụ án giết người ở Seattle đang đưa tin trong TV.

“À, bây giờ còn đồ nhiều lắm.” Sirius về mặt chán ghét nhìn chằm chằm tin tức, bất mãn nói, “Đám cảnh sát làm gì chứ?”

“Đây là đồng nghiệp của Charles.” Harry thờ dãi, “May mắn Seattle không phải chỗ ông ấy quản lý.”

Lúc này, bên ngoài truyền tới giọng cầu nguyện, cha Grant đã chính thức khôi phục công tác.

Harry bỗng nhiên nghĩ tới, cậu hoàn toàn không thấy Sirius ra ngoài làm việc, chẳng lẽ mấy năm nay chú ấy luôn luôn dựa vào cha Grant sao?

“Sao vậy?” Thấy ánh mắt khác thường của Harry, Sirius nghi ngờ hỏi. Hắn đương nhiên không biết Harry đang nghi ngờ cách sống “chơi bời lêu lổng” của mình.

“Không, không có gì?” Xem thời gian, Harry cảm thấy không sai biệt lắm, “Con nghĩ con cần phải trở về, cuối tuần sau con lại đến.”

Harry mới vừa đi vào phòng khách nhà mình, đã thấy Bella sắc mặt trắng bệch ngồi ở ghế sofa phòng khách, vẻ mặt rất hoảng sợ.

“Sao vậy? Em không phải đi La Push sao?” Harry có chút lo lắng nói.

“A, Harry.” Bella nhìn thấy anh trai mình thì nhẹ nhàng thở ra, “Hôm nay em gặp 1 ma cà rồng..”

“Cái gì! Sao lại thế?” Harry kinh ngạc nhìn cô, “Hắn tấn công em à?”

“Đúng vậy. Em không biết là có chuyện gì, nhưng...” Bella trở nên nghiêm túc, “Hắn nhắc tới anh, Harry. Hắn có lẽ biết anh, nhưng hắn và gia đình Cullen khiến em cảm thấy rất khác nhau.”

“Hắn... Là ai?” Harry nhíu mày, ma cà rồng biết cậu ngoài gia đình Cullen, thì chính là thành viên gia tộc Volturi, nhưng bọn họ rõ ràng không thể biết Bella có quan hệ với cậu. Họ không có lý do gì để tấn công 1 cô gái con người bình thường.

“Hắn nói hắn tên Lorant, là một ma cà rồng da màu. Ánh mắt của hắn là màu đỏ, rất đáng sợ. Hắn vừa nhìn thấy em, đã gọi em là Bella, nhưng em chưa từng gặp qua hắn.” Không biết đang nhớ lại cái gì, Bella có chút run rẩy, “Hắn nói hắn biết anh, cũng ngửi được mùi của anh. Hắn nói hắn theo mùi của em mà tìm tới được, hơn nữa mùi của chúng ta rất giống nhau. Harry, em cảm thấy hắn có thể đã điều tra anh.”

“Vậy em...”

“Em không sao, hắn không biết La Push là địa bàn của người da đỏ, cũng không biết nơi đó có người sói, là Jacob và nhóm của Sam đã cứu em. Họ đã giết hắn... Bây giờ hắn thành mảnh nhỏ. Harry, hắn tuy rằng muốn tấn công em, nhưng em cảm thấy mục tiêu của hắn là anh!” Bella lo lắng nhìn anh trai song sinh của mình.

“Hey, Bella, đừng lo lắng. Nên nhớ anh là phù thủy, đã có 2 tên ma cà rồng trực tiếp và gián tiếp chết trong tay anh.” Harry vừa an ủi em gái của mình, vừa âm thầm cân nhắc.

Không ngờ là Lorant... Harry lập tức nhớ tới tên ma cà rồng đã chết trong tay cậu —— James. Đó là nhóm ma cà rồng lang bạt có ba thành viên, bọn hắn muốn thừa dịp nhà Cullen chỉ còn lại Jasper mà tấn công anh ta, nhưng không nghĩ tới nhóm của Carlisle lại đúng lúc gấp gáp trở về.

Sau đó James muốn truy sát cậu, lại chết trong ngọn lửa ma quỷ. Còn vị nữ ma cà rồng kia thì sau khi James chết cũng biến mất.

Còn lại chính là tên ma cà rồng bị đẩy ra làm thủ lĩnh, Lorant, lúc đó hắn dường như bởi vì e ngại thực lực của nhà Cullen nên biến mất mà không tham dự cuộc truy sát cậu.

Nhưng vì cái gì lần này lại xuất hiện gần đây, muốn truy sát Bella?

Có lẽ bởi vì mục tiêu của hắn đúng thật là cậu, còn Bella vì có mùi máu giống cậu, cho nên hắn tìm nhầm người.

Nghĩ đến đây, Harry lo lắng liếc mắt nhìn em gái của mình.

Nếu hắn trực tiếp tìm được cậu thì không sao. Nếu như tìm Bella...

May mà nhóm người sói ở đó.

Tên nữ ma cà rồng không rõ tung tích —— Victoria có quan hệ gì với việc này hay không..

“Nghe anh nói này, Bella. Trong khoảng thời gian này em tốt nhất đừng ra ngoài một mình, cho dù có ra ngoài, cũng phải có Jacob đi cùng em. Anh chỉ phòng ngừa chu đáo mà thôi...”

Nghiêm túc dặn dò em gái của mình, về tới phòng ngủ, Harry vẫn còn rất lo lắng.

Sắp có phim hành động coi nữa rồi á^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Nguy Cơ Ẩn Núp (Nhị)

Mới vừa vào phòng, một bàn tay lạnh như băng tóm lấy cánh tay Harry, kéo mạnh cậu vào trong.

“Trời ạ, Edward! Sao anh lại ở đây?” Bị giật mình, Harry thấy Edward đang đứng trong phòng mình, thì mới nhẹ nhàng thở ra, “Đúng rồi, anh tới đúng lúc lắm, em có việc muốn nói với anh. Em...”

Thấy biểu cảm nghiêm túc cứng nhắc bất thường của anh, Harry bỗng nhiên dừng lại. Cậu cảm thấy có lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi, dù sao thì bây giờ mới là buổi chiều, bình thường Edward sẽ không tới tìm cậu vào lúc này.

“Sao vậy?”

“Khoan đã...” Edward dùng cánh tay cứng rắn ôm Harry, mày nhăn lại.

Một lúc sau, anh mới mở miệng nói: “Anh cũng vừa đến, phòng ngủ của em đã có người khác vào sao?”

“... Không có.” Harry sững sốt lập tức trả lời, “Anh nghĩ thấy được gì?”

“Một loại hương vị xa lạ... Là đồng loại của anh.” Edward chần chờ một chút, tiếp tục nói, “Anh tin chắc mình chưa từng nghĩ được hương vị này, là 1 ma cà rồng xa lạ, hơn nữa đã rời khỏi được một lát.”

Bởi vì không dùng phòng ngủ làm thí nghiệm độc được, Harry cũng không bỏ trí phép thuật phòng ngự hoặc phép thuật cảnh giới.

Harry đẩy mắt kính, tránh khỏi cánh tay anh, nhìn khắp bốn phía.

Không có dấu vết bị người động vào, nhưng áo khoác trên ghế đã biến mất.

Những thứ khác, so với lúc cậu đi thì không có gì lạ.

“Áo khoác bay tới.” Rút ra đũa phép, thi triển thần chú triệu hồi, nhưng không có bất cứ tác dụng gì.

Điều này đã nói lên áo khoác của cậu quả thật không ở trong phòng.

Chẳng lẽ bỏ quên nó ở trường học sao? Hay mình nhớ lầm...

“Áo khoác của em biến mất rồi, Edward. Nếu như là ma cà rồng, có thể là thành viên của gia tộc Volturi hay không, dù sao bọn họ vẫn đang truy nã em.” Harry có chút khẩn trương nói.

“Không biết, nhưng có lẽ không phải, nếu không bọn họ nhất định đã ở đây chờ em, Harry. Mục đích cuối cùng của họ là cha đỡ đầu của em.” Edward mở cửa sổ thấp giọng nói.

Vừa rồi bởi vì chuyện Lorant tập kích Bella, khiến Harry vô cùng lo lắng, bây giờ trong phòng ngủ của cậu lại có ma cà rồng xa lạ khác xâm nhập.

Quả nhiên là đang tìm cậu ư? Ngoài gia tộc Volturi...

Nếu trực tiếp tìm cậu, vậy thì Harry hoàn toàn không sợ, nhưng nếu vì vậy mà làm liên lụy tới Charles và Bella...

Nghĩ đến đây, Harry hoàn toàn bất an, một loại cảm giác khẩn trương hiếm thấy tràn ngập trong đầu của cậu.

“Edward... anh có thể đoán được là ai không?”

“Không, anh không biết.” Đôi mắt màu vàng của anh lập tức tối đi, biến thành màu hổ phách, điều này chứng minh tâm tình của anh cũng không tốt.

Anh đưa tay kéo Harry vào lòng, chậm rãi nói: “Vừa rồi là Alice nói cho anh biết, cô ấy thấy được một vài ma cà rồng xa lạ ở gần thị trấn Forks, cô ấy không nhận không ra bọn họ thuộc gia tộc nào, nhưng chắc chắn không phải thành viên gia tộc Volturi. Có lẽ bọn họ chính là ma cà rồng đi ngang qua đây, nhưng anh cảm thấy mình cần phải qua xem...”

Không phải người của gia tộc Volturi, suy luận này khiến Harry nhẹ nhàng thở ra. Điều đó ít nhất chứng minh chuyện không liên quan tới sự an toàn của Sirius.

“Edward...” Harry đưa tay ôm cổ anh, đem ngón tay luồn vào mái tóc màu đồng cổ, “Em không biết đã xảy ra chuyện gì, em có chút lo lắng. Bởi vì Bella vừa mới bị ma cà rồng tấn công, là những người sói cứu cô ấy, có thể cũng liên quan tới chuyện này.”

“Em nói cái gì?” Edward có chút giật mình, anh lập tức bắt lấy bả vai Harry, đối mặt với cậu, “Bella bị tấn công? Trong phạm vi La Push sao?”

“Đúng vậy. Hơn nữa tên ma cà rồng kia chúng ta đã gặp qua...”

Kể tiếp, Harry đem những lời Bella đã nói kể lại cho Edward.

“Nói như vậy, là tên Lorant đó tấn công Bella, hơn nữa theo cách nói của hắn dường như là nhằm vào em mà tới?”

“Hắn nói như vậy, bởi vì mùi của Bella khá giống em, cho nên Lorant ban đầu còn tưởng rằng người ở trong rừng là em.” Harry thở dài, “Nếu quả thật là nhằm vào em, em cũng không lo lắng. Nhưng em sợ bọn họ làm hại Charles và Bella.”

“Harry, em còn nhớ sau khi chúng ta giết tên ma cà rồng truy sát em —— James, thì còn lại 1 nữ ma cà rồng đang mất tích không?” Edward bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, mở miệng nói.

“Victoria ư? Đúng vậy, thật ra em cũng đang nghĩ đến cô ta. Vậy đây có phải là trả thù hay không?”

“Anh không biết, nhưng nếu James là tình nhân của cô ta, vậy thì cô ta rất có khả năng sẽ tìm chúng ta báo thù. Cô ta biết em rất quan trọng với anh, nhưng cô ta không biết em là phù thủy...” Edward do dự một chút nói, “Nhưng xông vào phòng em không phải Victoria, anh nhớ được mùi của cô ta.”

“Nếu như cô ta, muốn truy sát em để báo thù cho James thì sao? Bởi vì thực lực của cô ta không đủ để đối phó các anh, cho nên...” Tuy rằng James đúng thật là chết trong tay cậu, nhưng Victoria hẳn là không thể biết chuyện này.

“Nghe này, Harry, đừng lo lắng, anh sẽ nhờ Alice chú ý. Khả năng nhìn thấy tương lai của cô ấy tuy không dự đoán được những thứ liên quan tới phép thuật và người sói, nhưng vẫn hữu hiệu, hơn nữa chuyện này em có thể báo với đám người sói ở La Push, bọn họ có thể giúp em bảo vệ Bella. Charles thì cứ giao cho thành viên gia đình anh. Còn em... anh cảm thấy em nên đến chỗ cha đỡ đầu của em ở vài ngày.” Edward chần chờ một chút rồi nói, “Ông ấy là một phù thủy rất mạnh, ma cà rồng bình thường...”

“Edward!” Harry cắt ngang lời anh, “Nghe này, em không đi đâu. Mặc kệ em bị ai theo dõi, em phải bắt được hắn!”

Anh nhìn cậu 1 lúc lâu, mới bắt đầu nói: “Harry... Anh biết em sẽ nói như vậy. Nhưng anh hy vọng em có thể tránh xa nguy hiểm, chuyện này em không nhúng tay vào, anh cũng có thể giải quyết. Anh biết phép thuật của em rất lợi hại, nhưng em không thể đối phó với sự đánh lén của ma cà rồng.”

“Này, Edward, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra còn chưa xác định được, chúng ta không cần kết luận sớm như vậy. Trước tiên chúng ta có thể tra rõ xem bây giờ chúng ta bị ai theo dõi, rồi tiếp tục quyết định xem sẽ làm gì. Em sẽ tìm Sirius để thương lượng trước.” Harry nheo mắt lại, đem mắt dán vào lòng Edward.

Vì thế, sau đó vài ngày, dù là đến trường hay là ở nhà, thành viên nhà Cullen cũng sẽ có một 1 người ở bên cạnh Harry.

“Hey, bây giờ đến lượt tôi làm hộ vệ cho cậu, Harry.” Anh chàng ma cà rồng cao to cười híp mắt tiếp nhận việc của Jasper, xuất hiện bên ngoài cửa sổ phòng ngủ của Harry, “Edward đi săn rồi, cậu ta đã gần hai tuần không hút máu, tiếp tục như vậy thì không ổn...”

“Khụ ——, vất vả cho anh rồi, Emmet.” Harry mở cửa sổ, “Anh chỉ cần theo dõi Charles là được, chỗ này của tôi thì không cần thiết.”

Mấy ngày nay, Harry biết gia đình Cullen đang cố truy xét xem ma cà rồng theo dõi cậu rốt cuộc là ai. Khả năng của Alice đột nhiên không có tác dụng, điều này làm cho Edward rất lo lắng.

“Hừ —— Trên thực tế, phòng của cậu vô cùng an toàn, tên cún con bạn trai của em gái cậu đang ở gần đây. Ở rất xa tôi đã ngửi thấy mùi hôi của bọn chúng” Emmet từ cửa sổ kích động chui vào, quẹo xuống dưới lầu.

Một thiếu niên da đỏ đang dựa vào tường, cau mày nhìn sang nơi này. Đó là Jacob Black, có lẽ bởi vì ngửi thấy mùi ma cà rồng, vẻ mặt cậu ta khá khó coi.

Emmet lập tức cho cậu ta một ánh mắt khiêu khích.

“Emmet!” Harry vội vàng kéo anh ta vào, “Nếu anh và Jacob đánh nhau ở đây, tôi nhất định sẽ đem các người biến thành cóc.”

Anh ta khoa trương lui về sau từng bước: “Chuyện này không công bằng, cậu hẳn nên nhân cơ hội Jacob Black ở đây mà triển lãm phép thuật của cậu, chỉ nhằm vào tôi, rất không công bằng.”

“Không có gì không công bằng.” Harry lộ ra vẻ tươi cười đắc ý.

“Được rồi, tôi nghĩ mình nên lên nóc nhà, cho tôi một câu... thần chú ẩn hình đi.”

“Đó không gọi thần chú ẩn hình.” Harry cho anh ta 1 câu thần chú ẩn thân và thần chú xem nhẹ, nhìn anh ta tùy tiện đi ngang qua người đi đường rồi nhảy lên nóc nhà, sau đó quay đầu, nhếch miệng, lộ ra răng nanh trắng nhọn.

Bạn trẻ Emmet thật ra cũng rất đáng yêu nha^^, chuẩn bị có phim xem, nhớ mua bắp rang và nước ngọt nha^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Kẻ Báo Thù (Nhất)

Mấy tuần kể tiếp, thị trấn Forks phía tây bang Washington luôn mưa dầm không dứt.

Chạy nhanh vào nhà, Harry đem chiếc xe Chevrolet vào ga-ra, che cặp, chạy vào màn mưa.

Trên bầu trời giăng đầy những tầng mây xám xịt, giống như tâm trạng không tốt của cậu.

“Cha.” Mở cửa, cảnh sát trưởng Charles đang ngồi ở phòng khách, tập trung xem TV.

“Harry, con đã về!” Thấy con trai, Charles mày nhú lại, “Con không mang dù sao?”

“A, hôm nay con quên mất.” Dem túi sách để trên ghế sofa, Harry tùy ý vuốt vuốt mái tóc bị mưa làm ướt nhẹp, ánh mắt dừng ở tờ báo trên bàn.

“Kẻ giết người hàng loạt hoành hành, cảnh sát Seattle bó tay.”

Tiêu đề thật to đập vào mắt Harry, khiến tâm tình của cậu càng thêm buồn bực.

“Nghe thật đáng sợ.” Thấy Harry chú ý tới tin tức trên báo, Charles nghiêm túc nói, “Tuần này số người chết và mất tích lại gia tăng, lúc này con đừng bao giờ đi Seattle. Còn nữa, giúp cha nhắc nhở Bella. Đúng rồi, nó lại cùng Jacob ra ngoài à?”

“Đúng vậy.” Harry không yên lòng hồi đáp.

Có một người sói bên cạnh em gái mình, sẽ giúp cô ấy an toàn hơn.

“Con sao vậy, Harry?” Charles nghi hoặc nhìn con mình, ông cảm thấy Harry gần đây có chút bồn chồn.

“Không, không có gì, con chỉ đang nghĩ tối nay nên ăn gì. Dù sao Bella không ở nhà, con sẽ làm bữa tối.” Cười tươi với cha của mình, Harry đi vào phòng bếp.

Harry chán ghét chờ đợi, trong khoảng thời gian này không khí vô cùng bình tĩnh làm cậu nghĩ tới sự yên tĩnh trước cơn bão.

Cậu cảm thấy mình dường như đang nhớ tới lúc ở Hogwarts, khi bắt đầu cuộc chiến.

Không biết là ai đang theo dõi cậu. Không phải gia tộc Volturi, cũng không thể xác định có quan hệ với Victoria hay không, có lẽ là 1 gia tộc ma cà rồng xa lạ.

Bọn chúng ở chỗ tối, giống như bóng ma, chuẩn bị nhảy ra tấn công người khác bất cứ lúc nào. Harry không sợ chiến đấu, nhưng cậu lại không thể khiến Charles và Bella phải cả ngày lo lắng đề phòng.

Alice không thể đoán trước được hành động của đối phương, không biết bọn chúng dùng cách gì mà tránh được khả năng của cô ấy.

Thành viên nhà Cullen đã cố hết sức bảo vệ cho gia đình Harry, còn Jacob Black cũng vì Bella mà thường xuyên xuất hiện tại thị trấn Forks.

Nếu có thể, Harry thích tốc chiến tốc thắng hơn, tiếp tục như vậy, loại không khí áp lực và khấn trương sẽ làm tâm tình của cậu càng khó chịu.

Sau bữa cơm chiều, Harry đi vào phòng ngủ tối đen, tùy ý mở đèn.

Ngoài cửa sổ vẫn là cơn mưa nặng hạt, trong phòng khá ẩm ướt và im lặng.

Harry biết 1 thành viên nhà Cullen đang canh gác gần đây, có lẽ ở nóc nhà đối diện, có lẽ ở rừng cây khô bên cạnh.

Điều này làm cho trong lòng cậu không yên tâm lắm, cho dù bọn họ không sợ lạnh, cũng không cần ngủ.

Trên thực tế, Harry cảm thấy mình không cần được bảo vệ như vậy, bởi vì cậu đã bố trí thần chú cảnh giới và thần chú phòng ngự, có thể phát hiện sinh vật lạ tiếp cận cậu.

Nhưng Edward chỉ dùng vài câu nói đã dễ dàng thuyết phục cậu: “Harry, em có thể dùng phép thuật bảo vệ mình, nhưng Charles và Bella thì sao? Em có thể chắc chắn với tốc độ nhanh như chớp của ma cà rồng, đồng thời bảo đảm Charles và em đều an toàn sao?”

Kết luận là không thể.

Harry buồn bực tháo xuống mắt kính, dùng sức nhéo nhéo mũi của mình.

Nhớ tới bài luận văn, Harry không thể không chấn chỉnh tinh thần, không tình nguyện chuẩn bị bài tập ngày mai cần nộp.

Tất cả chuyện này mãi đến khi Bella được Jacob đưa về nhà, phòng Charles vang lên tiếng ngáy mới thôi.

Lúc Harry vừa mới dọn dẹp sách vở, giữa màn mưa ngoài cửa sổ bỗng nhiên truyền đến một tiếng “bụp”.

Âm thanh khá quen thuộc...

Harry lập tức xuống giường, đây là tiếng độn thổ.

Cậu lập tức đi tới bên cửa sổ, mở ra. Đã thấy một bóng đen xuất hiện, ngay sau đó 1 ánh sáng xanh xuyên thấu màn mưa, hướng về bóng đen vọt tới.

Trời ạ, đó là...

“Jasper!” Harry vội vàng hô: “Hey, khoan đã! Sirius, đừng tấn công, anh ta là người bảo vệ con hôm nay!”

Sirius khoác áo choàng đứng trong màn mưa tối đen, Jasper đứng đối diện dưới đèn đường, đề phòng nhìn lên người đột nhiên xuất hiện. Dưới ánh đèn mờ nhạt, gương mặt tái nhợt không chút biểu cảm.

“Đoi con nhà Cullen à?” Giọng nam quen thuộc dưới áo choàng truyền đến, mang theo một tia khinh thường.

“Người cũng là... phù thủy?” Jasper cẩn thận nhìn người kia, trong mắt lại mang theo một tia tò mò, “Sirius Black?” Đối với vị cha đỡ đầu của bạn đời mà người anh em nhà mình đã chọn, thành viên nhà Cullen cũng đã nghe nói qua, hình như là một vị phù thủy cực mạnh nhưng rất cố chấp.

“Đúng vậy.” Có lẽ bởi vì đối phương cũng đang bảo vệ con trai đỡ đầu của mình, Sirius liếc mắt nhìn Jasper một cái, cũng không nói thêm gì.

Vì thế Harry cũng nhẹ nhàng thờ ra.

Đây là lần đầu tiên Sirius đến Forks thăm Harry.

Sirius nhanh nhẹn nhảy qua tường, đến cửa sổ lầu 2 của Harry, có lẽ là bởi vì trước đó đã dùng cho mình 1 câu thần chú lơ lửng.

“Sirius, sao chú lại tới đây?” Harry mừng rỡ nhìn đối phương cởi áo choàng, lộ ra gương mặt điển trai của Sirius.

“Đến thăm con trai đỡ đầu đáng yêu của chú.” Thần chú phòng mưa giúp Sirius cả người khô ráo, cho Harry một cái ôm thật chặt, mở miệng nói, “Chú đã đến Seattle mấy ngày.”

“Sirius...” Harry có chút hồi hận đem chuyện này kể với Sirius, “Chú đã quên mình cũng đang bị hoàng tộc ma cà rồng truy nã sao?”

“Hey, bình tĩnh nào, Harry. Chú chỉ điều tra một chút mà thôi, không có lộ diện.” Sirius khá thoải mái nói, cởi áo choàng tùy tiện đặt trên bàn, sau đó vẻ mặt cũng nghiêm túc hơn, “Không hề nghi ngờ gì, đó là một đám ma cà rồng. Bọn chúng cuồng bạo khát máu, làm việc không kiêng dè, ở Seattle tùy ý giết người. Chú không biết đám ma cà rồng kia và kẻ đang theo dõi con có quan hệ hay không, nhưng Harry, con nên cẩn thận. Theo chú được biết, bọn chúng khá đông, hơn nữa số lượng hình như lại tăng lên.”

“...” Harry trầm mặc, một lúc sau, cậu quơ quơ đầu phép đặt bên gối, “Không có gì, có lẽ không liên quan tới con. Dù sao thì Seattle cách thị trấn Forks cũng khá xa. Hơn nữa con cũng là 1 phù thủy từng sống sót trên chiến trường.”

“Được rồi, Harry.” Sirius tươi cười với cậu, “Nhưng chú mong rằng con không đi chiến đấu, chuyện này, nên để tên doi con kia xử lý đi.”

Bị vây trong sự lo lắng cho an toàn của Harry, Sirius rốt cục cảm thấy ma cà rồng so với người bình thường mạnh hơn nhiều, ít nhất có thể bảo vệ Harry an toàn.

“Khụ ——, xin gọi anh ấy là Edward.” Harry bất mãn nói.

“Được rồi, được rồi, Edward.” Sirius vẻ mặt chán ghét nhớ kỹ tên Edward, “Chỉ cần hán có thể bảo vệ tốt cho con.”

“Đương nhiên, đây là chuyện anh ấy luôn làm, Sirius.” Harry trên mặt lộ ra tươi cười.

Sirius thở dài, một lần nữa cảm áo choàng trên bàn: “Nghe này, Harry, chú phải lập tức trở về, Grant không tốt lắm. Thời tiết thế này chú sợ bệnh của cậu ấy phát tác.”

“Con không sao, bên ngoài còn có thành viên nhà Cullen bảo vệ con và Charles, chú về trước đi.”

“Bên ngoài kia... ý chú là, thành viên nhà Cullen sẽ luôn ở gần đây ư?” Nhắc tới nhà Cullen, Sirius lập tức trung ra vẻ mặt không tình nguyện.

“Đúng vậy, bọn họ luôn cù 1 người ở bên cạnh con.”

“Được rồi —— cứ vậy đi, có việc gì cứ cho chú biết. Nên nhớ, chú rất chờ mong một trận chiến!” Sirius phủ thêm áo choàng, biến mất trong phòng Harry.

Harry nhìn chằm chằm chỗ Sirius biến mất, ngẩn người thật lâu.

Cậu vô thức cầm lấy quyển sách ở đầu giường, giờ từng tờ từng tờ, nhưng không đọc chữ nào.

Mấy phút đồng hồ sau, Edward toàn thân bị mưa làm ướt theo cửa sổ còn chưa đóng nhảy vào, áo somi ướt sũng áp vào làn da tái nhợt như đá cẩm thạch, phản xạ dưới ánh sáng mờ nhạt của đèn đường.

“Edward!” Thấy anh, Harry phục hồi tinh thần lại, bỏ xuống cuốn sách mình dùng để giết thời gian, nhào tới chỗ anh, “Sao anh lại tới đây, Jasper đâu?”

“Hey, khoan đã, Harry.” Edward nhanh nhẹn bắt được tay cậu, trước khi Harry dán vào thì đỡ được cậu, “Em muốn bị ướt sao?”

“Vây cũng không sao.” Harry có chút không kiên nhẫn ngồi trở lại trên giường, cho anh 1 câu thần chú khô ráo, “Nếu anh muốn tắm, phòng tắm của em đó cứ việc tự nhiên.”

“Không cần, Harry,” gương mặt nghiêm túc của anh bởi vì mỉm cười mà trở nên dịu dàng, anh sửa sang lại mái tóc bị phép thuật sấy khô làm rối, ngồi ở bên giường, “Jasper về trước, đêm nay anh ở đây. Vậy tối hôm nay thế nào?”

“Chẳng ra gì cả...” Harry thờ dãi, đưa tay đặt lên vai anh, đem anh đẩy ngã trên giường mềm mại, “Em ghét chờ đợi, vừa rồi Sirius có tới.”

“Anh biết, Jasper nói với anh.” Edward nhắc đầu đặt lên gối, rồi kéo Harry nằm ở bên cạnh mình, đắp chăn cho cậu: “Harry, dù ông ấy có nói gì, chuyện này giao cho bọn anh là được, em không cần lo lắng.”

“Anh cũng biết đó là không thể.” Harry đưa tay ôm vòng eo cứng rắn lạnh lẽo của anh, “Edward, anh thành thật nói cho em biết, đám tội phạm ở Seattle có phải chính là...”

Điều tra lâu như vậy, người nhà Cullen không thể ngay cả chút manh mối cũng không có.

“...” Do dự trong chốc lát, Edward nghiêng đầu, đem cái trán lạnh lẽo áp vào trên cổ ấm áp của Harry, “Đúng vậy, bọn chúng rất có khả năng tất cả đều mới sinh. Rõ ràng, có người tạo ra chúng, nhưng không dẫn dắt giáo dục bọn chúng. Cho nên chúng ở Seattle không hề e dè, tùy ý giết người, cha đỡ đầu của em nói em biết à?”

“Uhm.” Harry bởi vì làn da lạnh lẽo của ma cà rồng mà rùng mình một cái, nhưng một lát sau cậu bắt đầu hưởng thụ cảm giác bóng loáng như đá cẩm thạch, “Nhưng chú ấy cũng không biết có bao nhiêu tên, anh cho rằng bọn chúng nhắm vào em sao?”

Edward trầm mặc.

Mãi đến khi Harry kỳ quái nhìn anh, Edward mới chậm rãi mở miệng: “Đúng vậy, Alice đã thấy được. Là Victoria...”

“Ý anh là...” Hình ảnh nữ ma cà rồng tóc đỏ lập tức di động trong đầu Harry, gương mặt lạnh lẽo quý dị, đôi mắt đỏ lãnh khốc khát máu, tràn ngập hận thù nhìn cậu với ánh mắt như dã thú, “Là cô ta đang tạo ra ma cà rồng mới sinh sao? Cô muốn báo thù cho James à?”

“Chỉ sợ là vậy. Cô ta biết một mình không đối phó được gia đình Cullen bọn anh, cho nên...” Edward nghiêng răng, trông có vẻ khá khản trương, “Nhưng anh không biết bây giờ đã có bao tên mới sinh ở Seattle, Alice không thể nhìn thấy số lượng của bọn chúng.”

Harry không mở miệng. Nói thật, nghe được có 1 đám mới sinh không biết là bao nhiêu tên đang nhắm vào cậu, Harry cũng không quá khản trương, trái lại, cậu còn nhẹ nhàng thở ra.

Đã biết rõ mọi chuyện, cậu cũng không cần cứ như ruồi bọ xoay quanh khắp nơi.

Phim lần này có thể nói là dài 1 chút so với những lần trước, nhưng cũng không tính là quá dài=)), bộ này vốn hơi rút ngắn mà^^

Chương 83: Kẻ Báo Thù (Nhị)

Không ai có thể ngăn kẻ báo thù đến, Harry và Edward chỉ có thể cố hết sức chuẩn bị chiến tranh.

Harry buống bút, cẩn thận đọc lại bức thư trong tay, trong đó chính là luận văn và thư xin vào đại học của cậu.

Lúc lấy quần áo chuẩn bị tắm rửa, cửa phòng ngủ bị người gõ.

“Harry, là em.” Giọng nói quen thuộc của Bella vang lên.

“Sao vậy, Bella?” Harry mở cửa, liền thấy gương mặt đầy lo lắng của em gái.

Bella đóng cửa lại, lấy tờ báo trong tay, chỉ vào nội dung trên đó nói: “Chuyện này có phải do ma cà rồng làm hay không?”

“Sao em nghĩ như vậy?” Harry thoáng nhìn trên đó đúng là tin về vụ giết người hàng loạt ở Seattle, mấy ngày nay nghe nói số người tử vong và mất tích đang tăng lên rất nhanh, đã gần năm mươi người.

Không biết những người bị hại này bao nhiêu đã bị hút cạn máu, đến gặp tử thần, còn bao nhiêu đã biến thành ma cà rồng, thời gian vĩnh viễn ngừng lại.

“Harry, em là em gái của anh, em xin anh, đừng gạt em. Nói cho em biết, những ma cà rồng này có phải đang nhắm vào anh hay không?” Bella ngẩn mặt nhìn anh mình. Mấy ngày nay Jacob và người nhà của Edward luôn ở bên cạnh bảo vệ họ khiến thần kinh của cô luôn trong trạng thái căng thẳng.

“Hey, Bella, thả lỏng chút nào. Không cần lo lắng cho anh, tin anh đi. Bọn anh có thể giải quyết chuyện này, em sẽ rất an toàn.” Harry an ủi em gái miễn cảm của mình. Khiến Bella bất an thế này, trong lòng cậu rất áy náy.

“Không, em muốn biết. Jacob nói cho em biết, đám ma cà rồng ở Seattle có số lượng không ít. Em muốn biết, Harry!” Bella kiên định nhìn cậu.

“Được rồi, nếu em kiên trì như vậy...” Harry do dự một chút, đem chuyện về James và Victoria kể cho cô.

“Nói như vậy, Victoria tạo ra đám mới sinh kia là vì báo thù cho tình nhân của cô ta ư? Vì cô ta nghĩ James chết trong tay nhà Cullen, cho nên mới muốn giết chết người mà bọn họ luôn bảo vệ là anh, phải không? Harry, như vậy bọn chúng có thể sẽ đến Forks? Giống như ở Seattle...” Đôi mắt nâu của Bella đã đầy lo lắng.

Cho dù anh trai của mình là một phù thủy thần bí, cô vẫn không thể tưởng tượng được 1 thiếu niên trông rất bình thường như Harry, một mình đối mặt với một đám ma cà rồng.

“Không đâu, trước khi bọn chúng tới thì đã chuẩn bị tốt, sẽ không đến Forks. Trên thực tế, Bella, James không phải chết trong tay nhà Cullen, người thật sự giết hết hân...” Harry ngừng một chút, giống như nhớ lại ngọn lửa ma quỷ do dùng nghệ thuật hắc ám và tiếng kêu thảm thiết của James, “... Là anh. Anh có khả năng đối phó với ma cà rồng, có người nhà của Edward giúp anh. Bây giờ quan trọng nhất là, chúng ta chỉ biết đám mới sinh ở Seattle có quan hệ với Victoria, nhưng lại không biết bọn chúng cụ thể có bao nhiêu người, khi nào thì sẽ tìm đến anh, dùng cách gì. Chuyện này Edward và người nhà anh ấy đang điều tra, Alice thì đang chú ý, em cũng biết năng lực đặc biệt của cô ấy mà. Nếu bọn chúng tấn công thị trấn Forks, Alice là người đầu tiên biết được. Chúng ta sẽ tiêu diệt bọn chúng trước khi chúng kịp làm sát kẻ vô tội.”

“Anh cũng muốn tham chiến sao?”

“Chắc chắn thế.” Harry không chút do dự nói, “Được rồi, em gái. Có câu tục ngữ nói rằng: chiến tranh khiến phụ nữ bỏ đi(). Bella, có lẽ trong lúc em đang ngủ thì chuyện này đã giải quyết xong.”

“Harry, đừng làm em lo lắng. Nếu Victoria mang theo đám mới sinh của cô ta tấn công thị trấn Forks, còn quân số của các người không đủ, Jacob nói sẽ đến hỗ trợ.”

“Cậu ta có phải đang nôn nóng muốn chiến đấu, bởi vì đối thủ của cậu ta là ma cà rồng? Đáng tiếc chỉ có mình cậu ta, thù lĩnh bảy sói của cậu ta có thể không đồng ý.” Harry ra vẻ thoải mái nói.

“Đừng vậy.” Bella thở dài, biểu cảm nhìn qua cũng thoải mái không ít, cô bắt đầu dĩ nhún nhún vai, “Cậu ấy rất hiểu chiến.”

“Này, em cần thông cảm cho cậu ta, dù cậu ta có to bao nhiêu, cậu ta cũng vẫn là 1 câu bé.” Harry nở nụ cười.

“Harry...” Bella có chút trầm mặc, một lúc sau, cô nhẹ giọng nói, “Bảy sói không có lý do gì để giúp chúng ta phải không?”

“Chuyện này không quan hệ tới bọn họ, nếu như đám mới sinh kia không đi vào địa giới La Push.” Harry thở dài. Jacob Black dùng danh nghĩa cá nhân để hỗ trợ, có thể cũng bởi vì Bella.

Mãi đến khi Bella rời đi, Edward mới từ bên ngoài cửa sổ tiến vào.

“Em gái của em rất lo lắng cho em à?” Mái tóc của anh hơi ướt, có lẽ là do sương đêm. Chiếc áo cổ rộng bên trong, làm lộ ra làn da bóng loáng như đá cẩm thạch, trông vô cùng gợi cảm.

“Đương nhiên, cũng như anh em của anh thôi.” Harry lặng lẽ đưa mắt nhìn, rồi không chút biểu cảm dời tầm mắt, giờ bức thư lên, “Em đã viết xong thư xin vào đại học, ngày mai sẽ gửi ngay, anh đoán xem em có thể trúng tuyển hay không?”

“Đương nhiên, luận văn của em anh đã xem qua, rất có sáng tạo. Thư của anh đã gửi đi rồi, ngày hôm nay.” Trên mặt anh thoáng hiện nét mỉm cười.

“VẬY... Chuyện kia thế nào?” Harry dùng thần chú cách âm và đuổi Muggle cho cửa phòng.

“Không biết, có lẽ khoảng hai mươi người, hoặc ba mươi người. Tóm lại, số lượng nhiều hơn chúng ta.” Nhắc tới chuyện này, biểu cảm Edward liền nghiêm túc, “Hơn nữa chúng ta vẫn chưa phát hiện tung tích Victoria.”

“VẬY sao?” Harry có chút buồn bực cào mái tóc của mình, tuy rằng vừa mới an ủi Bella cậu đã nói rất tự tin, nhưng 2 bên có số lượng chênh lệch nhiều như vậy, mà kẻ địch của bọn họ lại là đám ma cà rồng mới sinh có sức mạnh lớn và hung bạo, điều này làm cho cậu thấy có chút bất an.

“Đừng lo lắng, không sao đâu.” Edward nắm lấy tay cậu, thấp giọng nói, “Chúng ta sẽ nghĩ cách, chúng ta cũng có đồng minh, Carlisle định nhờ gia tộc Denali giúp đỡ. Hơn nữa có họ, chúng ta cũng không đến nỗi vào thế hạ phong.”

Harry nhẹ nhàng thở ra: “Sirius nói đến lúc đó chú ấy cũng tới đây, nhưng em không hi vọng chú ấy làm như vậy. Bởi vì như thế có thể sẽ bại lộ tung tích của chú ấy. Loại hành vi sẵn bất trên phạm vi lớn thế này, gia tộc Volturi lại mặc kệ sao?”

Nhắc tới gia tộc Volturi, Edward cũng cứng người lại, mặt anh không chút thay đổi, giọng nói lạnh lẽo: “Alice đang để ý tới họ. Bọn họ biết đám mới sinh nhắm vào nhà Cullen. Hiện nhiên, bọn họ cũng không có ý định ra tay ngay. Bọn họ muốn làm suy yếu lực lượng của gia đình anh, bởi vì nhân số của gia đình Cullen làm họ cảm thấy bị uy hiếp, cho dù Carlisle có quan hệ tốt với bọn họ. May là họ vẫn chưa biết em cũng ở đây.”

Harry nhíu mày: “Bọn họ muốn để đám mới sinh đó làm tiêu hao lực lượng của gia đình Cullen, rồi mới đến ‘chủ trì chính nghĩa’ sao?”

Trong số 3 vị thủ lĩnh của gia tộc Volturi, Harry chỉ thấy qua Marcus. Biểu cảm lãnh đạm và đôi mắt đỏ hiện lên trong đầu cậu, không lúc nào không nhắc nhở cậu rằng gia tộc Volturi và gia đình Cullen tuyệt đối không giống nhau, trong ba ngàn năm, bọn họ luôn lãnh khốc vô tình, cho dù đối với đồng loại của mình cũng như vậy.

Edward từng nói qua, ma cà rồng là chủng tộc chung thủy nhất, không biết những ma cà rồng lãnh khốc như thế đối xử với bạn đời của mình như thế nào?

“Harry?” Thấy Harry hồi lâu không nói gì, Edward có chút lo lắng gọi cậu.

Lúc này là nào, mình còn suy nghĩ miên man...

Harry chớp mắt, sau đó cảm thấy xấu hổ vì đã ngẩn ngơ.

Cậu vừa muốn nói chuyện, điện thoại trong tay Edward bỗng nhiên vang lên.

Harry thoáng nhìn trên điện thoại di động, hiện tên là “Alice”.

Edward nghe điện, chỉ nói hai câu, sắc mặt liền chìm xuống, khóe môi tươi cười cứng lại trên mặt, giống như 1 bức tượng trầm tĩnh.

“Sao vậy?” Chờ anh cúp máy, Harry khẩn cấp hỏi, “Tin tức xấu sao?”

Edward trầm mặc hồi lâu, chậm rãi nói: “Đúng vậy, nhà Denali cự tuyệt Carlisle cầu viện.”

“Vì sao? Họ không phải có quan hệ tốt với các anh sao?” Harry dồn dập đặt câu hỏi.

“Trước đó, bọn người sói vì cứu Bella đã giết Lorant. Nhưng trước đó, Lorant ở gia tộc Denali đã sống 1 thời gian. Cho nên Denali vì Lorant mà oán hận đám người sói, họ yêu cầu giết chết người sói thì mới hợp tác với chúng ta.” Giọng Edward trầm thấp hơi có chút lãnh khốc.

“Tốt lắm, vậy chúng ta không có đồng minh à?” Harry cảm thấy rất áp lực. Đối phương có bao nhiêu tên mới sinh, hai mươi, hay ba mươi? Cho dù những tên mới sinh không đủ kinh nghiệm, nhưng sức mạnh của bọn chúng, và tốc độ cũng đủ bù lại sự chênh lệch với gia đình Cullen. Dù có thêm cậu và Sirius cũng không được.

Hoặc, nên bố trí 1 cạm bẫy phép thuật cỡ lớn...

Sau đó Harry nhanh chóng bác bỏ ý nghĩ của chính mình. Tuy rằng lúc trước cậu đã dùng nó để giết James, nhưng đó là do lợi dụng sự khinh thường của

đối phương. Không phải phép thuật cao cấp, Harry khi bố trí cấm bẫy phép thuật, thời gian khởi động dài, phạm vi nhỏ, hoàn toàn không đủ để đối phó nhiều ma cà rồng mới sinh như vậy. Hơn nữa cấm bẫy kia không phân biệt được địch ta, nếu như đang hỗn chiến làm bị thương thành viên nhà mình sẽ không tốt.

“Harry, em và Bella mấy ngày nữa tới Phoenix thăm Renee đi. Lâu như vậy chưa gặp nhau, mẹ em có lẽ sẽ nhớ em lắm.” Sau 1 lúc lâu trầm mặc, giọng nói của Edward bỗng nhiên vang lên trong phòng ngủ.

Không biết tại sao, nghe được Edward nói như vậy, trong lòng Harry bỗng nhiên dâng lên một con tức giận: “Anh muốn em chạy trốn sao? Anh khẩn cấp muốn em làm lính đào ngũ đến vậy sao? Edward, em sẽ không đi, Charles còn ở đây, anh muốn lấy lý do gì để ông ấy đi nhiều ngày như vậy chứ? Nếu bọn chúng không tìm thấy em ở đây, có thể sẽ lạm sát kẻ vô tội hay không?” Thân là sư tử Gryffindor, trong đầu Harry chưa bao giờ có ý tưởng chạy trốn, dù là kiếp này hay là kiếp trước.

“Harry... anh biết em sẽ nói như vậy, anh không bao giờ có thể bắt buộc em... Nếu kiên quyết bắt em đi, em cũng sẽ dùng phép thuật trở về đúng không?” Trong giọng nói của anh đã đầy bất đắc dĩ, anh đưa tay đem Harry vẫn đang tức giận ôm vào lòng. “Nếu em là người bình thường thì tốt quá...”

“Như vậy anh sẽ có thể kiên quyết dẫn em đi!” Harry gần như không thể động đậy trong vòng tay cứng rắn của anh. Cậu tức giận nhìn anh, bỗng nhiên nở nụ cười, “Đáng tiếc em không phải. Vô cùng đáng tiếc, chỉ cần em tỉnh lại, em sẽ có thể trở về, hay là anh muốn em đột nhiên đột ngột đến chiến trường?”

“Anh biết...” Edward thở dài một tiếng, chậm rãi cúi đầu xuống, giọng nói ôn hòa mà mềm mại, “Harry, hứa với anh, đừng đi tham chiến, được không?”

Đôi môi lạnh lẽo của Edward hôn lên trán cậu, sau đó chậm rãi trượt xuống, qua mũi, rồi dấy đưa trên đôi môi mềm mại ấm áp của cậu.

Một nụ hôn dịu dàng đầy mê hoặc...

Chú giải:

(Câu này ta hem biết đâu, nghe thì có lý, chỉ dịch theo qt thui na=)), chẳng qua ta nghĩ câu này có nghĩa cũng giống như phần đã dịch, ngày xưa khi chiến tranh thì phụ nữ đều đi sơ tán hết mà^^, ít ra ta thấy phương Tây là vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Kết Đồng Minh

Harry nhất thời cảm thấy đôi môi lạnh lẽo của anh như ngọn lửa đóng băng, lưu lại dấu vết trên gương mặt, trên sống mũi, trên môi cậu.

Cậu gần như lập tức chìm đắm trong sự dịu dàng lạnh lẽo này.

Nhưng, bởi vì đại não hiếm khi còn hoạt động, cậu rất nhanh đã kịp phản ứng.

Edward tuyệt đối là dụ dỗ mình, dùng loại phương pháp này. Đúng là gian xảo...

Nếu là bình thường Harry sẽ rất vui, nhưng bây giờ...

Trước khi kẻ địch mạnh mẽ đến, tốc độ phản ứng của não bộ thiếu niên Gryffindor cuối cùng cũng vượt qua được thân thể.

Tốt xấu gì thì nó phân loại suýt chút nữa đã phân mình đến Slytherin, mình sao có thể cứ bị mê hoặc như vậy chứ?

Harry khó khăn nghiêng đầu tránh đôi môi của anh, thì thào nói: “Anh có biết là vô ích không, Edward. Đừng nghĩ dùng biện pháp như thế làm cho em khuất phục, em sẽ không đi. Em chính là nỗi nhữ không phải sao? Giống như lần trước đối phó James, bọn chúng không biết em là phù thủy.”

Edward dừng động tác lại, anh chậm rãi đẩy Harry ra, đôi mắt màu vàng nhìn chăm chăm vào mắt cậu: “Harry, lần này và lần trước không giống nhau. Khi đó James chỉ có một mình, còn lần này kẻ địch của chúng ta ít nhất cũng hơn hai mươi. Anh hi vọng em an toàn...” Giọng anh trầm thấp mang theo khẩn cầu, “Nếu không phải gặp anh, bây giờ em vẫn đang có cuộc sống bình yên, là anh đảo lộn cuộc sống của em. Cha đỡ đầu của em nói rất đúng, là anh đưa em vào thế giới nguy hiểm...”

“Đừng ngốc như vậy! Edward, anh không biết em đã tìm được bao nhiêu niềm vui đâu.” Hơn nữa với tính cách của cậu nếu đã biết một mặt khác của thế giới này thì sao có thể bình tĩnh được chứ? Harry bình tĩnh hơn, cậu nhìn vào đôi mắt tuyệt đẹp của anh, nhìn không chớp mắt, kiên quyết.

Sau đó, hai người đều trầm mặc.

Harry biết, chàng bạn trai ma cà rồng của mình lại một lần nữa thỏa hiệp với mình.

Mấy phút đồng hồ sau, cậu bỗng nhiên nghĩ tới lời Bella nói: “Em biết chuyện này không thích hợp. Nhưng chúng ta có thể tìm người sói giúp đỡ không? Jacob đồng ý dùng danh nghĩa cá nhân đến giúp chúng ta, nhưng còn những người sói khác thì sao? Ý em là, quan hệ của họ và em cũng khá tốt, hơn nữa đã ký hiệp ước với các anh. Không biết bọn họ có đồng ý chiến đấu cùng thiên địch của mình không? Đám mới sinh kia luôn lạm sát kẻ vô tội, nếu bọn chúng xâm phạm thị trấn Forks, nhóm của Sam sẽ ngồi yên không lo sao?”

“Anh không biết, Harry. Nếu là lúc trước, bọn người sói sẽ không giúp chúng ta. Nhưng bây giờ có em và Bella, có lẽ chúng ta có thể mời được bọn họ. Đây cũng là 1 ý kiến, không phải sao? Anh trở về thương lượng với Carlisle và mọi người.” Edward lấy áo ngủ trên giường, đưa cho Harry, “Harry, em cần phải nghỉ ngơi. Bây giờ đi tắm đi! Khuya hôm nay, anh sẽ đến tìm em.”

“Tốt lắm, vậy lát nữa gặp!” Harry nhận quần áo, tâm tình bỗng dưng trầm tĩnh lại.

Ba ngày sau đó, ma cà rồng nhà Cullen và người sói ở La Push chính thức kết đồng minh.

Khi 1 đám dã thú lông xù to lớn lần lượt xuất hiện cách bãi đất trống nhà Cullen không xa thì Harry và cả gia đình Cullen đã đứng ở nơi đó chờ bọn họ.

Số lượng bầy sói đã hơn 10 con, bọn họ trông rất cường tráng và mạnh mẽ. Có một vài con mới chưa thấy qua, bọn họ lại thêm thành viên.

Hơn mười con sói thật lớn xếp thành hình bán nguyệt, chính giữa là 1 khoảng sân lớn.

“Cám ơn nhiều, Sam” Harry nói với con sói màu đen to nhất trong bầy.

Con sói đen khẽ gật đầu, lui về sau mấy bước.

Kế tiếp Harry nhìn sang con sói màu nâu bên cạnh Sam, cậu lập tức nhận ra con sói đang giống như cười toét miệng với mình chính là bạn trai của em gái cậu —— Jacob Black. Điều này làm cho trong lòng Harry lập tức sinh ra cảm giác kỳ quái, sau này em gái của cậu phải một mình đối mặt với con dã thú thật lớn này sao?

Sau này chứ không phải bây giờ...

“Cậu ta nói bọn họ đã chuẩn bị xong.” Edward nhìn Sam Uley, lại một lần nữa làm “phiên dịch” lâm thời.

Carlisle đứng cạnh Jasper gật gù đầu: “Vậy bắt đầu đi, Jasper. Trước tiên các người cần phải biết làm thế nào đối phó với đám ma cà rồng mới sinh, sẽ giúp các người lúc chiến đấu dễ dàng hơn, các con của ta sẽ cho các người xem thử.”

Con sói màu đen rống lên 1 tiếng ngắn từ cổ họng, dường như đang thúc giục.

“Đối thủ của chúng ta phần lớn đều là ma cà rồng có tuổi chưa đến 1 năm với sức lực lớn, khi gặp phải đám ma cà rồng mới sinh phải nhớ kỹ là hai điểm quan trọng nhất...”

Lúc Jasper bắt đầu nói, Harry yên lặng lui đến một bên, nhường sân lại cho người có kinh nghiệm săn những kẻ mới sinh, Jasper Hale. Nghe nói anh chàng tóc vàng đẹp trai kia trước khi gia nhập nhà Cullen, luôn trải qua cuộc sống giết chóc không ngừng, mãi đến khi Alice tìm được anh ta. Cô đã cứu vớt tâm hồn anh ta, rồi mang theo anh ta tìm được gia tộc có đôi mắt vàng này.

Vì thế Edward có anh em mới.

Thu hồi cảm khái, Harry nhìn thấy cả gia đình Cullen toàn bộ đều tham gia bài diễn thuyết của Jasper, Emmet, Alice, Edward, Carlisle, Rosalie, Esme...

Không biết tại sao, nhìn thấy người nhỏ xinh như Alice và dịu dàng như Esme cũng muốn ra chiến trường, Harry trong lòng có chút khó chịu. Tuy rằng cậu biết 2 người họ rất lợi hại so với vẻ ngoài, nhưng cậu vẫn có chút lo lắng.

Nhưng cậu rất nhanh đã đắm chìm trong sự giảng giải của Jasper và bài học đầy kịch tính này, sức mạnh của ma cà rồng, tốc độ và khả năng thiên phú kỳ diệu, khiến họ trở thành chiến binh vĩ đại. Điều này làm cho Harry càng ngày càng nôn nóng, cậu không khỏi cảm lấy đũa phép trong tay áo.

Từ những trận đấu tập này, Harry có thể đoán trước được trận chiến sắp tới kịch liệt bao nhiêu. Cả 2 bên cộng lại có lẽ hơn năm mươi người, trong đó có phù thủy, ma cà rồng và cả người sói.

Thế giới của ma cà rồng rất ít khi xuất hiện trận chiến lớn thế này. Chỉ 1 thời gian ngắn nữa thôi, cậu sẽ phải chống lại 1 đoàn quân ma cà rồng mới sinh, cùng với gia đình Cullen và bầy sói ở La Push.

Trận đấu tập kéo dài tới hơn 11 giờ đêm mới chấm dứt, từ buổi chiều đến khi trăng lên cao.

Trước sự phấn khích của chiến đấu làm Harry gần như quên mọi mệt và đói khát.

Nhưng sau khi buổi tập luyện kết thúc, cậu bỗng nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, Harry rất nhớ mùi vị của một cái Hamburger hoặc một cái bôn tằm lớn.

Cậu thờ dài thật sâu, tựa vào cây đại thụ, đưa mắt nhìn bọn người sói rời đi.

“Harry?” Giọng Edward vang lên bên tai, “Một lần sao?”

“Có một chút.” Harry đưa tay ôm cổ anh, đem sức nặng toàn thân tựa trên người Edward, “Cuộc đấu rất phấn khích.”

“Cám ơn khích lệ, thật ra em không cần phải ở đây, Harry. Bọn anh giảng giải phương pháp áp dụng cho cận chiến, còn em thì không thể tới gần bọn chúng. Đến lúc đó anh hi vọng em sẽ ở cạnh anh, chúng ta cách xa chiến trường. Được không, Harry? Giữa trận hỗn chiến, anh không thể chắc chắn mình có thể bảo vệ em thật tốt.” Edward thấp giọng nói.

Tuy rằng không cam lòng, nhưng Harry vẫn thừa nhận Edward nói đúng. Thân thể phù thủy quá yếu ớt, mà cả rồng bị xé thành mảnh nhỏ cũng sẽ không chết, nhưng cậu chỉ cần không có thân chủ hộ thân mà bị ma cà rồng đánh trúng 1 lần, sẽ bị trọng thương. Nhưng cậu xác định thân chủ của mình đối với ma cà rồng rất có tác dụng sát thương, vậy chỉ cần không bị cuốn vào trận hỗn chiến là được.

“Edward, anh nghĩ chúng có thể chia ra hay không? Em biết mình không thích hợp lẫn vào giữa trận chiến lớn, nhưng nhân số không nhiều, nhưng em sẽ đảm bảo an toàn của mình.”

“Anh không biết, có lẽ em có thể hỏi Alice.” Edward chần chờ một chút mở miệng nói.

“Cậu muốn hỏi tới cái gì?” Giọng nói êm ái của Alice bỗng nhiên từ phía sau truyền đến, gần như dọa Harry nhảy dựng.

“Alice, cậu luôn xuất hiện bất ngờ như vậy!” Harry cảm khái nói, “Tớ muốn hỏi, cậu có thể nhìn thấy cách tấn công của chúng hay không, đương nhiên nếu có thể thì quả thật rất tốt.”

“Harry, yêu cầu của cậu quá cao.” Alice bắt đầu dĩ nhún nhún vai, “Tớ có thể nhìn thấy chuyện trước khi chúng ta chiến đấu, nhưng tớ không thể tiên đoán được quá trình chiến đấu và kết quả. Bởi vì có cậu và bọn người sói tham dự, tớ hoàn toàn không thể biết được bất cứ chuyện gì. ——, tớ ghét việc không thấy được gì! Nó làm tớ bất an.”

“Xin lỗi, Alice.” Harry cũng không phải cảm thấy tiếc nuối, trên thực tế, cậu cũng không mong biết trước kết quả lắm. Bởi vì liên quan tới kiếp trước, cậu đối với lời tiên đoán luôn không có thiện cảm lắm. Cho dù năng lực của Alice không phải là tiên đoán mà là nhìn thấy trước, cậu cũng không muốn đem hi vọng ký thác vào đó.

“Em mệt rồi, Harry. Em cần nghỉ ngơi thật tốt.” Edward kéo cậu bạn trai phù thủy của mình qua, “Đêm nay em cũng đừng trở về.”

“Được rồi.” Harry ngáp một cái, “Em cần bắt đầu chuẩn bị cho chiến tranh. Edward, ngày mai em cũng bắt đầu tham gia huấn luyện, anh cũng biết, em cần làm quen với cách chiến đấu của ma cà rồng.”

“Được rồi, anh sẽ giúp em làm quen với sức mạnh và tốc độ của ma cà rồng, Harry.” Edward có chút không cam lòng, sau đó anh lập tức nắm lấy cổ tay Harry, lôi cậu vào biệt thự.

Trông Edward có vẻ khá bất mãn, nhưng anh không thể không đồng ý. Harry lặng lẽ bấu môi, đi theo chàng bạn trai ma cà rồng của mình vào phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quy)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Đoàn Quân Mới Sinh (Nhất)

Mấy ngày nay, trong thị trấn nhỏ vẫn yên tĩnh, nhưng không khí trước trận đại chiến luôn rất căng thẳng, đã đầy cảm giác khẩn trương và áp lực.

Harry đã gửi thư xin vào đại học. Cậu cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại, chờ thư thông báo nhập học đến. Cậu tự nói với mình, trước khi trận chiến bắt đầu, cậu vẫn là thiếu niên trung học bình thường.

Đối với Harry mà nói, Bella lại càng bất an hơn. Cô luôn lo lắng anh mình sắp gặp phải cuộc chiến ác liệt kia, đương nhiên còn có cả bạn trai mới của cô —— người sói Jacob.

May mắn là Charles không nghi ngờ gì, ông cho rằng con gái mình lo lắng là vì chuyện tốt nghiệp trung học.

Yên tĩnh mãi cho đến lúc Harry nhận được thông báo của Alice, đoàn quân mới sinh kia không bao lâu nữa sẽ xuất hiện.

Alice nói với bạn đời của anh trai mình rằng, bọn chúng sẽ dùng cái áo khoác mà cậu đã bị mất trước đó vài ngày để truy lùng, tìm đường đến đây. Số lượng của bọn chúng có lẽ là hơn 20, nhưng không biết có phải là đã vượt qua 30 hay không. Nhưng trong số đó Alice lại không thấy Victoria.

May mắn có nhóm người sói gia nhập, chuyện này chắc chắn đã rút ngắn sự chênh lệch giữa 2 bên.

“Harry, sắp bắt đầu rồi sao?” Bella thấy biểu cảm nghiêm túc của anh trai, có chút khẩn trương hỏi.

“Đừng vậy, em gái ạ. Anh muốn đưa em tới hạt Avery, ở đó cha Grant Hunphrey sẽ giúp anh chăm sóc em. Bởi vì cần bảo đảm là sẽ không lưu lại mùi trên đường, chúng ta nhất định phải dọn thổ đi. Anh biết cách di chuyển này không thoải mái, nhưng mùi của chúng ta quá giống nhau, nếu đối thủ của chúng ta nhận sai, sẽ rất phiền phức.”

“Còn Charles thì sao?”

“Ngày mai Billy sẽ mời ông ấy đi La Push, Charles không phải là mục tiêu của bọn chúng.” Harry an ủi em gái của mình.

“Vậy, Harry, anh muốn làm mỗi như à?”

“... Hey, Bella. Anh không chỉ là mỗi như, anh còn là chiến sĩ, cho nên, đừng lo lắng, anh sẽ đón em trở về.”

Sau đó, Bella chỉ cảm thấy một cơn choáng váng qua đi, cô đã xuất hiện ở 1 nơi xa lạ.

Bella nhìn xuống cảm giác chóng mặt, mở to mắt, phát hiện anh trai mình đang chào hỏi người nào đó.

Nơi này dường như là 1 giáo đường, còn người đang nói chuyện với Harry là 1 người đàn ông tóc đen điển trai.

Cô có chút tò mò nhìn họ, sau đó một vị cha xứ đi ra.

“Cha Grant, em gái Bella của con xin nhờ cha, con sẽ trở về đón cô ấy.” Harry đem Bella giao cho cha Grant, cùng cha đỡ đầu của mình đi vào phòng ngủ.

“Này, Harry, sắp bắt đầu rồi sao?” Sirius vẻ mặt nghiêm túc.

“Đừng vậy. Sirius, con không hi vọng chú tham dự, con không muốn hành tung của chú bởi vì trận chiến này mà bại lộ.” Harry lo lắng nói.

“Harry, con không thể cướp đoạt quyền lợi ra chiến trường của chú, nên nhớ mấy năm nay ẩn cư ở đây, chú đã muốn rỉ sét rồi!” Sirius không thêm để ý nói.

“Được rồi, được rồi, con đã biết. Chúng ta chọn chiến trường ngày mai ở công viên Olin Cadie ít ai lui tới, nơi đó có thể không cần lo lắng làm hại người vô tội. Vậy Sirius, chú có đồng ý gặp Carlisle không. Ý con muốn nói, ông là cha của Edward, một người hoà nhã dễ gần... Ông ấy sẽ nói kế hoạch cụ thể cho chú biết.” Harry nhìn cha đỡ đầu của mình, có chút chờ mong nói.

“Khụ —— đương nhiên, đây chỉ là vì con trai đỡ đầu đáng yêu của chú. Tin tưởng chú, chú sẽ rất lịch sự...” Sirius thở dài.

“Cám ơn, Sirius.” Harry cảm thấy cha đỡ đầu của mình dù chán ghét ma cà rồng thế nào, cũng sẽ không ác cảm với vị bác sĩ ma cà rồng dịu dàng từ ái kia, dù sao thì thiên địch người sói của ma cà rồng, cũng không thể có địch ý với ông ấy.

Sáng sớm hôm sau, Harry một mình lái xe đến Vegas, sau đấy từ đó đi đến khu rừng phía bắc, nơi này gần núi non.

Lát sau, Harry bỏ xe, bắt đầu đi bộ.

Khi cậu đi vào trong rừng thì nhận được thông báo của Alice: đám mới sinh kia đã xuất phát, thẳng đến Forks, nhưng bọn chúng sẽ chuyển hướng nửa đường vì ngửi thấy mùi của cậu, như vậy thì trấn Forks sẽ tạm thời an toàn.

Mùa xuân ở Olin Cadie rất đẹp, cũng khá lạnh.

Nắng sáng xuyên qua cây cối chiếu xuống, làm khu rừng rậm rạp tăng thêm vài phần mềm mại, lại mang tới chút lo lắng không kiềm được.

Nơi này sắp trở thành chiến trường giết chóc.

Alice chỉ đạo Harry cần phải đi qua địa điểm nơi kẻ địch của họ sắp tiến đến. Cậu lưu lại mùi ở ven đường làm cho đám mới sinh kia phát hiện, còn Edward thì đi theo cậu với khoảng cách đủ xa, để ngửi mùi của mình khiến cho chúng cảnh giác.

Harry là mục tiêu để dẫn đường cho chúng đến nơi đã chọn, sau đó cùng Edward tránh khỏi trận hỗn chiến. Bởi vì tấn công đơn lẻ, đối với thân thể yếu ớt của phù thủy thì thích hợp hơn, như vậy Edward sẽ càng dễ bảo vệ cậu. Hơn nữa cậu và Edward sẽ cùng đợi Victoria đang lẩn trốn đến, nếu cô ta thật sự muốn giết chết cậu, nhất định sẽ chờ cậu tách khỏi mọi người để tấn công.

Harry không biết đến lúc đó Victoria sẽ mang bao nhiêu người đến tập kích cậu, nhưng khi đó Sirius cũng sẽ ở bên cạnh cậu.

“Này, Harry, chính là chỗ này.” Edward giống như một trận gió đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh cậu, “Chúng ta ở đây chờ chúng. Carlisle và mọi người chặn đường bọn mới sinh đó ở nơi cần phải đi qua. Họ sẽ chặn đứng bọn chúng, còn chúng ta chỉ cần chờ đợi. Còn những chuyện sau đó, Alice không thể thấy được. Bởi vì bọn người sói cũng tham chiến.”

“Em cũng sử dụng phép thuật. Sắp đánh nhau rồi, phải không? Victoria cũng tới.” Harry lặng lẽ cầm đũa phép giấu trong tay.

Sirius không đi cùng cậu tới đây. Bởi vì mùi xa lạ có thể sẽ khiến cho Victoria cảnh giác. Chú ấy bây giờ đang tránh ở nơi cách đây không xa lắm, chú ấy đã thống nhất với Harry. Nếu kẻ địch xuất hiện, dùng dấu hiệu phép thuật để báo động, đến lúc đó chú ấy lập tức độn thổ tới đây.

Sự thật chứng minh, kẻ địch cũng không để nhóm của Harry chờ lâu.

“Bên kia đã khai chiến rồi sao?” Harry nhẹ giọng hỏi.

Cậu giống như thấy được hai đoàn quân gặp nhau. Đúng vậy, là đánh trực diện, chứ không phải mai phục. Bởi vì bọn họ cả 2 bên đều không thể che dấu mùi của mình, cách mấy trăm mét cũng đủ để đám mới sinh kia chuẩn bị tốt.

“Đúng vậy, hơn nữa...” Đang nói chưa xong, Edward bỗng nhiên cứng người, toàn thân căng thẳng.

“Bọn chúng đến sao?” Harry lấy đũa phép ra, thêm cho mình 1 câu Protego, sau đó dùng thần chú để dò xét.

“Chắc chắn là vậy.” Edward chắn trước người Harry, theo dõi phiến rừng trước mắt.

Hai bóng dáng màu đen đột nhiên xuất hiện ở cuối tầm mắt, từ trong rừng cây, mờ hồ tiến đến gần. Ánh nắng xuyên qua cây cối, làm hình dáng bọn chúng lúc sáng lúc tối, vô cùng quỷ dị.

Sau đó một mái tóc màu cam nổi bật đập vào mắt Harry.

Đó là Victoria, cậu nhớ rõ nàng.

Mái tóc như ngọn lửa phần nộ, tung bay trong gió.

Đôi mắt đỏ nhìn chằm chằm Harry đầy sự đói khát và tàn nhẫn, trong đó còn mang theo oán hận sâu đậm.

Cô ta muốn giết cậu, báo thù cho tình nhân của mình.

Ánh mắt như rắn độc, khiến Harry không rét mà run. Điều này làm cậu nhớ tới người từng là kẻ địch của cậu. Đã rất nhiều năm về trước, à Từ Thần Thực Tử điên cuồng —— Bellatrix Lestrange. Khi đó, à cũng điên cuồng và tàn nhẫn theo dõi cậu như vậy, ý đồ muốn đưa cậu vào chỗ chết.

Đi theo bên cạnh Victoria chính là một tên ma cà rồng mắt màu đỏ khác.

Hắn trông rất trẻ, thời gian hắn làm ma cà rồng tuyệt đối không vượt qua một năm, vẫn chưa không chế được bản năng khát máu của mình.

Hắn đói khát nhìn chăm chú vào sinh mệnh tươi sống duy nhất ở đây, con người màu đỏ như máu không ngừng lóc lên, khuôn mặt điển trai tái nhợt mang theo sự đói khát và hưng phấn của dã thú trước con mồi.

“Chúng ta lại gặp nhau.” Giọng nói lạnh lùng như rắn độc của Victoria vang lên.

Edward không trả lời, mặt không chút thay đổi nhìn chúng, ánh mắt trở nên nghiêm túc. Anh không thể vừa đánh nhau với 2 tên ma cà rồng vừa bảo vệ Harry.

“Đừng lo lắng.” Harry ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ, “Anh không được quên người giúp đỡ của chúng ta.”

Ma cà rồng có thích giác cực nhạy, bởi vì thần chú cách âm vô dụng, đối thủ của họ cũng nghe được lời Harry.

Victoria khóe miệng xuất lên nụ cười trào phúng: “Người giúp đỡ? Người đang chờ đám bạn lông xù của các người à? Hay là thành viên gia tộc của người? Đáng tiếc bọn chúng đang vui vẻ cùng đám nhóc kia rồi. Bọn chúng bây giờ không thể quan tâm tới các người đâu!”

“Hey, tôi cũng đâu có nói là họ, quý cô.” Harry mỉm cười, giọng nói không hề có chút khản trương, tay phải vung đũa phép lên, một ánh sáng chói mắt bay lên.

“Vậy là cái gì? Dạng tín hiệu à?” Victoria nhìn chằm chằm nhìn cậu, trên mặt là sự tàn nhẫn.

“Lễ vật của người, quý cô ạ.” Harry tiến lên hai bước đứng cạnh Edward, đũa phép vung lên, Victoria cùng đồng bọn đồng thời lui về phía sau, trên mặt đất lưu lại khe nứt rất sâu, “Ta dùng phép thuật chào mừng các người đến.”

Cùng lúc đó, trong không khí truyền đến một tiếng “Bụp”, người đàn ông tóc đen bỗng nhiên từ hư không xuất hiện bên cạnh Harry. Chờ đón chính là, hai ánh mắt đỏ ngầu.

Một vẫn nhìn Harry, một chuyển sang người đàn ông tóc đen bỗng nhiên xuất hiện.

“Này, con trai đỡ đầu của ta không phải là con mồi của người.” Người đàn ông tóc đen rõ ràng rất có kinh nghiệm đối phó ma cà rồng, hắn gần như không chừa cho đối phương thời gian phản ứng, mỗi bước tiến lên là một câu thần chú quăng ra.

Victoria phát ra tiếng rít gào như dã thú, cô ta nhảy nhanh tránh đòn tấn công, hoảng hốt nhìn 2 tên con người kia. Một lát sau, cô ta gào thét: “Riley, tấn

công!”

Ma cà rồng mới sinh được gọi là Riley đột nhiên nhào tới, biến thành 1 bóng đen.

Edward tiến lên hai bước chặn đón, anh không có sức mạnh lớn như đối phương, nhưng so với hắn linh hoạt hơn. Anh che trước người Harry, tách hắn ra xa cậu.

Cuộc chiến chính thức mở màn rùi đấy^^, các nàng ôm bắp rang nước ngọt ngồi xem nào^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Đoàn Quân Mới Sinh (Nhị)

Harry cùng cha đỡ đầu của mình sóng vai quay mặt về phía kẻ địch của bọn họ.

Harry nhìn thoáng qua Sirius đứng bên cạnh, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác xúc động muốn khóc. Bọn họ rốt cuộc đã bao nhiêu lâu không cùng sóng vai chiến đấu rồi? Cậu chưa bao giờ nghĩ tới ở thế giới kia còn có thể gặp được cơ hội như vậy.

Bọn họ hiện tại lại một lần nữa đứng cùng nhau...

Sectemsempra!

Câu thần chú như tia chớp màu đỏ, cắt qua không khí xé xác tiêu điều.

Đây vốn là phép thuật của Hoàng Tử Lai mà cậu dùng làm vũ khí đối phó với ma cà rồng trên thế giới này.

Cùng lúc đó, câu thần chú của Sirius cũng tung ra, thần chú vô trượng cực kỳ chuẩn xác, phối hợp với phép thuật cực mạnh, khiến nó có lực sát thương rất lớn.

Ma cà rồng tóc đỏ phấn nộ rít lên, né tránh câu thần chú nhào tới.

Harry lui ra phía sau, cho Sirius đứng trước 1 câu Impedimenta.

Đồng thời Sirius dùng 1 câu Crucio đánh vào trên người Victoria.

Cô ta thể lương thét lên, giống như tảng đá rơi xuống từ giữa không trung. Nhưng, ngay sau đó cô ta liền lập tức tránh đi. Bởi vì phép thuật của hai vị phù thủy đan chéo đánh tới, gần như đã hình thành 1 tấm lưới.

Victoria dưới sự tấn công của 2 người lần lượt thay đổi công kích, gần như không thể tới gần họ.

Trận chiến lại dễ dàng đến bất ngờ, khiến Harry có thể thoải mái quang sát Sirius.

Tốc độ dùng phép thuật cực nhanh, không chút do dự sử dụng lời nguyền không thể tha thứ, có thể thấy được Sirius trong ba mươi năm qua đã sử dụng nghệ thuật hắc ám rất nhiều. Còn thần chú Crucio đối phó với ma cà rồng lại hữu dụng một cách không ngờ, bởi vì sức sống của ma cà rồng quá mạnh, nên khi dùng Crucio tuy rằng sẽ làm bọn chúng đau đớn không chịu nổi, nhưng không giống người bình thường để lại di chứng kinh khủng.

Giống như nhìn ra Harry đang nghĩ gì, tránh đi sự tấn công của ma cà rồng, Sirius vừa chiến đấu vừa bổ sung kinh nghiệm cho con trai đỡ đầu của mình: “Đừng dùng Avada Kedavra, câu thần chú này đối với ma cà rồng không có tác dụng! Lúc đối phó bọn họ, Crucio là chọn lựa đầu tiên.”

Ánh sáng đỏ của Sectemsempra từ đũa phép xuất hiện, lúc Victoria tấn công thì Sirius thi triển “Impedimenta”, ngay lúc đó thần chú của Harry trượt qua cổ Victoria.

Trên cổ cô ta lập tức bị đứt ra 1 khe hở.

Ngay sau đó Harry tung ra Crucio.

Khuôn mặt cô ta lập tức vặn vẹo, nhưng bị thương và đau đớn dường như cũng không ảnh hưởng đến việc cô ta tiếp tục chiến đấu. Đôi mắt màu đỏ nhìn chăm chăm 2 con người đối diện, gần như điên cuồng!

Sirius neho mắt lại, liền tiếp tung ra thần chú hóa đá, cản trở và trói buộc.

Phép thuật của hắn so với Harry mạnh hơn rất nhiều, gần như có thể trói chặt cô ta trong vài giây.

Harry nhận cơ hội nhìn thoáng qua chỗ Edward đang chiến đấu, cũng đã sắp xong. Cái tên mới sinh —— Riley kia hoàn toàn không phải đối thủ của Edward.

Harry lùi về phía Edward hai bước, cho Riley một câu “Stupety”, cái tên đang không ngừng trốn tránh kia bỗng nhiên bị kiểm hãm, bị Edward lập tức nhào tới.

Edward nắm lấy vai hắn ném ra ngoài, sau đó đột nhiên xuất hiện phía sau hắn, từ phía sau vịn gậy cổ của hắn.

Bị vịn gậy cổ, ma cà rồng trong thời gian ngắn không thể khôi phục khả năng hành động, Harry tung ra một câu thần chú thiêu đốt, thân thể hắn lập tức bị ngọn lửa đốt cháy, không khí chung quanh đầy mùi gay mũi và khói đen.

Bây giờ kẻ địch của bọn họ chỉ còn lại một ...

Victoria thấy tình thế không ổn, lách mình lui ra phía sau, đang chuẩn bị chạy trốn.

Edward rất nhanh chặn đường lui của cô ta, phép thuật của Sirius và Harry từ phía trước đánh úp tới.

Nhưng chạy trốn và ẩn nấp là khả năng đặc biệt của Victoria.

Đã có tâm chạy trốn cô ta hành động rất nhanh chóng, nháy mắt đã đổi phương hướng, chỉ cần nhảy hai cái đã vọt vào rừng cây.

2 luồng ánh sáng đỏ của phép thuật đồng thời đánh trúng phía sau lưng cô ta, quần áo bị rách, một khe nứt xuất hiện trên làn da tái nhợt, nhưng vẫn không làm cô ta dừng lại 1 giây nào.

Vì thế Harry chỉ có thể trở mắt nhìn Victoria đã vượt qua phạm vi làm phép biến mất trong rừng cây.

Edward gần như không chút do dự đuổi theo, anh cũng biết để dụ Victoria có thể không còn cơ hội. Nhưng nếu cô ta mai phục trong bóng tối thì đối với cậu bạn trai phù thủy và người của mình lại là 1 sự uy hiếp rất lớn.

“Chờ một chút, Edward!” Harry biết mình hoàn toàn không cản nổi tốc độ của ma cà rồng, nhưng Edward một mình đuổi theo, làm cậu có chút lo lắng.

“Hey, Harry, con không đuổi kịp bọn họ đâu.” Sirius giữ chặt Harry, giọng nói khá thoải mái, “Đừng lo lắng, nói đến chiến đấu, Victoria không đối thủ của tên doi con kia đâu, đương nhiên điều kiện tiên quyết là hắn có thể đuổi kịp cô ta.”

Sirius giống như không quan tâm chuyện Edward có đuổi theo Victoria hay không, Harry biết đây tuyệt đối không phù hợp với tính cách cha đỡ đầu của mình.

Bỗng nhiên cậu nhớ ra cái gì đó, nói với Sirius: “Phép thuật cuối cùng chú đánh vào cô ta là gì?” Lúc Victoria chạy trốn thì thần chú của cậu và Sirius đồng thời đánh trúng sau lưng Victoria, nhưng thần chú của Sirius dường như không có phản ứng gì.

“Con cuối cùng cũng nhớ ra à, Harry?” Sirius vỗ vỗ bả vai Harry, “Chúng ta là phù thủy, không phải ma cà rồng chỉ có thể dựa vào sức mạnh. Chúng ta hoàn toàn không cần đuổi theo cô ta, chúng ta dọn chỗ đi. Được rồi, được rồi... chủ chỉ dùng thần chú theo dõi trên người cô ta mà thôi.”

Tuy rằng đã có thể đoán được, nhưng Harry vẫn rất vui mừng. Kinh nghiệm đối phó ma cà rồng của Sirius quả nhiên rất phong phú. Như vậy dù Victoria trốn ở đâu, Sirius đều có thể thông qua ấn ký phép thuật trên người đối phương tìm được vị trí của cô ta.

“Vậy còn chờ cái gì? Chúng ta đi ngay thôi!”

“Gấp làm gì, trước tiên chúng ta có thể nghỉ ngơi một chút! Hắn không dễ dàng chết như vậy đâu...” Thấy Harry trở mắt nhìn mình, Sirius lập tức đầu hàng, hắn nắm lấy bả vai con trai đỡ đầu của mình, “Được rồi, chúng ta đi.”

Vì thế, khi hai vị phù thủy từ hư không xuất hiện trong rừng rậm thì vừa lúc nhìn thấy ma cà rồng tóc đỏ thấp thoáng trong rừng.

Victoria với khả năng của mình như mèo rừng nhẹ nhàng di chuyển trong rừng cây, đi theo phía sau cô ta là Edward với tốc độ gần bằng nhau, cho nên cô ta chỉ có thể không ngừng chạy trốn. Nhưng ngay khi cô ta lướt qua một dòng suối nhỏ thì 1 luồng ánh sáng đỏ lập tức đánh trúng cô ta.

Ma cà rồng khi chiến đấu, chỉ cần một giây tạm dừng, chính là cái chết.

Lúc Harry dùng thần chú trói buộc đánh trúng Victoria, thần chú hành hạ của Sirius ngay sau đó đánh vào cô ta.

Victoria thê lương tru lên, từ giữa không trung rớt xuống dòng suối, tóe lên bọt nước. Edward lập tức tiến đến, trước khi đối phương còn chưa kịp phản ứng, một đám đánh trúng đầu cô ta.

Đầu của cô ta lập tức bị đứt văng từ chỗ vết thương do phép thuật lưu lại, bay ra ngoài, rơi trên mặt đất, cách chỗ Harry không xa.

Cái đầu màu xám trắng lẳng lẳng nằm trên mặt đất, trên gương mặt tái nhợt vẫn còn biểu cảm hoảng sợ, cũng đã cứng ngắc như tảng đá. Sau đó thân thể của cô ta ngã thẳng vào dòng suối.

Nhìn chằm chằm cái đầu bên chân mình, Harry trong khoảng thời gian ngắn vẫn chưa kịp phản ứng. 1 lúc lâu sau, cậu nhảy xuống suối.

“Harry!” Edward và Sirius đồng thời bị hành vi của cậu làm hoảng sợ.

Chưa rơi xuống nước, Edward vẫn còn sợ hãi đã đón được cậu.

“Edward, chúng ta thành công!” Harry ôm cổ anh thì thào nói, “Chúng ta đã giết được cô ta...”

“Đúng vậy.” Edward dịu dàng nói, anh ôm lấy Harry nhảy khỏi nước.

“Hey, hey, hey, còn chưa xong đâu! Các người cũng biết nên làm như thế nào mà, phải không?” Giọng Sirius gọi trở về sự chú ý của Harry, cậu vừa quay đầu lại liền thấy được gương mặt xem ra cực kỳ bất mãn của Sirius.

“Con chỉ là ăn mừng trước 1 chút thôi mà, Sirius.” Harry nói.

“Vậy sao con không ôm chú trước chứ?”

“Sirius...” Con ôm bạn trai của con trước có gì sai sao? Harry trong lòng yên lặng nói, đương nhiên cậu sẽ không nói ra, bởi vì chỉ làm cho cha đỡ đầu của mình càng thêm bất mãn.

“...” Vì thế Sirius về mặt buồn bực nhưng không mở miệng nữa, mãi đến khi Edward đem thân thể Victoria kéo ra khỏi suối.

Lúc sau, ngọn lửa bốc lên.

Edward sắc mặt lạnh lẽo mang theo cái đầu Victoria với mái tóc đỏ ném vào trong đám lửa.

Nhìn ánh lửa không ngừng bùng bùng, Harry nhẹ giọng nói: “Không biết bên kia chiến đấu thế nào?” Bọn họ đuổi bắt Victoria tiêu phí rất nhiều thời gian, nếu không phải nhờ thân chủ của Sirius, cô ta thật sự đã chạy trốn khỏi tay họ.

“Có lẽ cũng gần xong.” Edward giương mắt thấy được vài cột khói đen trong phía rừng xa xa, “Bên kia cũng có thể đã xong, chúng ta qua đó đi.”

“Hào.”

“Này này, chờ một chút.” Sirius từ phía sau gọi 2 người, “Nếu bên kia cũng đã xong, chú sẽ về trước. Harry, chú sẽ nói với Bella cháu lát nữa sẽ tới đón nó.”

“Sirius...” Harry gọi cha đỡ đầu của mình lại.

Sirius không trả lời. Hắn xoay người lại, nhìn chằm chằm vào Edward, 1 lúc lâu mới hung hăng mở miệng nói: “Chăm sóc Harry cho tốt, nếu không...” Dứt lời, liền trực tiếp độn thổ.

Harry yên lặng nhìn nơi cha đỡ đầu của mình biến mất, chậm rãi mở miệng nói: “Edward, anh nói xem, chú ấy có phải đã hơi chấp nhận chúng ta hay không?”

“Anh không biết, có lẽ...”

“Vậy chú ấy vì sao không cùng chúng ta đi gặp người nhà của anh chứ? Ít nhất ngày hôm qua lúc mở hội nghị tác chiến chú ấy cũng coi như lịch sự.”

“Có lẽ...” Edward chần chờ một chút mở miệng nói, “Vừa rồi anh ngẫu nhiên đọc được vài thứ từ ông ấy. Có thể... ý anh là, ông ấy không muốn làm anh quá mức đặc ý, cho nên...”

“..., em biết là chú ấy sẽ nghĩ như vậy mà.” Mặc dù biết không phải lúc, nhưng trong lòng Harry vẫn thấy dễ chịu hơn, “Em cảm thấy chuyện này đối với chú ấy mà nói chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Vậy, bây giờ chúng ta có lẽ nên đi xem Carlisle và cả nhóm của Jacob, chỉ mong nơi đó đều thuận lợi.”

“Có lẽ bọn họ so với chúng ta chăm chút còn sớm hơn.” Edward đối người nhà của mình rất tin tưởng.

Ta sắp đi học rồi, nên sắp tới có lẽ sẽ post không đều đặn và theo ngày được, mong các nàng thông cảm, vẫn sẽ cố gắng 1 tuần 1 chương^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quy)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Bại Lộ Thân Phận (Nhất)

Vốn tưởng rằng mọi thứ sẽ yên bình trở lại, nhưng lúc cuộc chiến sắp kết thúc, lại phát hiện một cuộc chiến ác liệt hơn sắp bắt đầu.

Lúc Harry mang theo Edward đột ngột xuất hiện nơi đội quân ma cà rồng mới sinh và mọi người giao chiến thì trận đấu sớm đã xong. Trên đất trống nơi nơi đều là đồng lửa cháy và cột khói đen.

Người sói dường như đã sớm rút lui, chỉ có các thành viên nhà Cullen ở lại trên bãi đất trống. Tuy rằng quần áo bị phá hỏng, nhưng trên người không thấy vết thương, điều này làm cho Harry nhẹ nhàng thở ra.

“Hey, Edward, Harry, các người chậm quá!” Emmet thấy họ, vừa kéo một thân thể ném vào trong đồng lửa, vừa chào hỏi, “Chiến trường ở đây đều đã quét dọn xong.”

“Toàn bộ giải quyết xong rồi à? Điều không sao chứ?” Trên mặt đất mọi nơi đầy tứ chi màu trắng, như thạch cao tạo thành, nhưng Harry biết đây đều là những phần thân thể của ma cà rồng.

Mấy thứ này lúc trước còn là 1 thân thể đang sống, bây giờ lại giống vật chết chờ tiêu hủy. Đương nhiên, nếu cứ như vậy mà mặc kệ, đợi một thời gian sau chúng nó có thể tụ tập lại, trở thành ma cà rồng 1 lần nữa.

Nghĩ đến đây, Harry dời tầm mắt, cảm giác dạ dày mình lại còn cào.

“Cô ta là ai?” Edward Cullen không rời xa cậu bạn trai phù thủy của mình, anh nhìn chăm chăm đồng lửa bỗng nhiên nói.

Theo ánh mắt Edward, Harry thấy được phía sau Carlisle, Esme và mọi người là 1 cô gái tóc đen đang cuộn tròn.

Cô ta trông có vẻ rất gầy yếu, mái tóc đen hơi quăn hờn độn rối tung trên lưng, gần như co người lại thật nhỏ.

“Cô ta đầu hàng. Cô ta là người cuối cùng bị biến thành ma cà rồng, trước đó cũng chưa giết người.” Carlisle giải thích.

“Thật vậy sao?” Edward vẫn không thả lỏng cảnh giác, anh biết ma cà rồng mới sinh gần như hoàn toàn không thể chống chế bản năng của mình, cô ta rất có thể bởi vì khát máu mà tấn công.

Harry không mở miệng. Không biết tại sao, cậu cảm thấy cô ta có chút quen mắt.

Cậu cẩn thận đến gần đó, để nhìn rõ hơn.

Cô gái tóc đen dường như ngửi được mùi con người, đột nhiên ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt mười bốn mười lăm tuổi. Trong đôi mắt đỏ đầy sự khát máu, từ cổ họng phát ra tiếng gầm như dã thú.

Ma cà rồng mới sinh đối với con người rất khó lòng kiềm chế, nhất là ma cà rồng “trẻ con” mới sinh chỉ có vài ngày.

Edward nháy mắt che trước người Harry.

Còn Carlisle và Esme thì một trái một phải ngăn cản cô ta: “Nếu ngươi muốn gia nhập với chúng ta, nhất định phải nhẫn nại.”

“Tôi không chịu nổi, tôi muốn hút máu!” Gương mặt xinh đẹp của cô gái tóc đen vặn vẹo. Cô ta nhìn chăm chăm Harry, giọng nói run rẩy, “Các ngươi sao có thể chịu được chứ?...”

Sức lực của cô ta khá lớn, trông như sắp thoát được sự khống chế của Carlisle và Esme.

“Nếu ngươi không thể nhẫn được, chúng ta nhất định phải giết ngươi!” Jasper ở bên cạnh chìa một bàn tay đặt trên vai cô ta, lạnh lùng mở miệng nói.

Thân thể cô ta co rúm lại một chút, dường như rất sợ hãi Jasper.

Nhưng 1 giọng nói khiến cô gái tóc đen như đang phát điên bình tĩnh lại.

“Bree? Bree Tanner!”

Đó là tên của cô.

Cô bé ngây người, vì đó là tên mình, cô bé dường như đã tỉnh táo khỏi sự khát máu và hoảng sợ vì sẽ bị giết. Kinh ngạc nhìn chăm chăm con mồi trước mặt: “Sao ngươi biết tên của ta?”

“Em không nhớ anh sao? Chúng ta đã từng gặp mặt, ở thị trấn Forks.” Harry dịu dàng mở miệng nói, “Vây, em còn nhớ cảnh sát trưởng Charles không?”

“Anh là... Harry Swan?” Cô bé chần chờ mở miệng nói.

“Đúng vậy, cô Tanner, rất vui khi em còn nhớ anh.” Lại nhìn cô bé, Harry có chút cảm khái.

Khi đó, cô bé bởi vì nhìn thấy Edward sử dụng sức mạnh không giống người thường, cho nên Harry dùng Obliviate xóa đi trí nhớ của cô.

Mà khi đó cô bé là con người, sau 1 thời gian không gặp, cô bé cũng đã biến thành ma cà rồng.

Hiển nhiên Edward cũng nhận ra, nhưng cô bé đã không còn nhớ Edward.

Khi đó bởi vì sợ bại lộ thân phận của Edward nên mới xóa trí nhớ của Bree, nhưng bây giờ thì không cần nữa.

Harry chần chờ một chút, vung đũa phép giải trừ thần chú Obliviate: “Chúng ta đã từng gặp nhau, hơn nữa cũng coi như là bạn bè. Em muốn hút máu của anh sao, Ms. Tanner?”

“... Không, Harry, em... là anh làm em quên sao?” Sau khi phép thuật mất hiệu lực, Bree Tanner lập tức nhớ lại chuyện đã xảy ra đêm đó, “Khi đó là anh đã cứu em à?”

“Em đã nhớ ra rồi. Trên thực tế, ngày đó vị ‘Siêu nhân’ kia chính là Edward, anh chỉ là trợ thủ của siêu nhân mà thôi.” Harry đẩy Edward đang ở bên cạnh.

“Đúng vậy, bây giờ người khiến em vướng vào cuộc giết chóc này đã chết rồi, ở đây rất an toàn. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là em không thể thương tổn bất cứ ai.” Edward mở miệng nói.

“Em biết, nhưng em không thể không chế được chính mình, Harry.” Có lẽ là thấy được người quen, giọng nói của cô bé thậm chí mang theo tiếng khóc, “Em muốn về nhà... em không muốn đi theo bọn họ tới nơi này!” Cô bé thậm chí muốn tới gần Harry, nhưng lại bị Carlisle và Jasper ngăn lại.

Vì thế, cô bé lại ngồi xổm xuống đất, dường như đang đau khổ áp chế bản năng khát máu.

Harry muốn đi qua, lại bị Edward kéo lại: “Đừng đi qua, cô bé bây giờ chưa thể khống chế chính mình. Có thể sẽ gặp nguy hiểm. Đừng lo lắng, bọn anh sẽ chăm sóc cô bé. Trước khi cô bé học được cách khống chế mình, đừng bao giờ tới gần.”

“Được rồi. Được rồi.” Harry dừng chân, cậu xoay người lại, cố gắng không nhìn cô bé đáng thương, đem tầm mắt chuyển hướng sang chỗ khác.

Bên kia Emmet, Rosalie tiếp tục quét dọn chiến trường, từng đồng lửa được đốt lên, khói đen mang theo mùi gay mũi che kín không khí.

“Alice, em vẫn không nhìn thấy gì sao?” Không biết nhớ ra cái gì đó, Edward đột nhiên mở miệng hỏi.

“Đúng vậy. Chiến tranh đã xong, bọn người sói cũng đã rời đi. Nhưng em vẫn không nhìn thấy gì cả, điều này làm cho em khó hiểu. Chẳng lẽ Harry lại sử dụng phép thuật sao?” Alice dừng lại động tác trong tay, trên mặt đã tràn ngập khó hiểu.

“Đợi một chút, tôi nghĩ tôi biết vì sao?” Jasper sắc mặt trở nên nghiêm túc.

Những thành viên khác của nhà Cullen cũng ngừng động tác.

Còn vị ma cà rồng mới sinh —— Bree Tanner về mặt hoảng sợ đứng lên, nhìn vào 1 chỗ.

Edward một phen kéo Harry lại, đẩy cậu ra phía sau.

“Sao vậy?” Harry nắm lấy cánh tay anh.

“Đúng vậy. Đợi Chết Phép của gia tộc Volturi! Em nhất định phải đi ngay, bây giờ!” Edward sắc mặt đại biến, đẩy mạnh, gần như khiến Harry bị đẩy lao đảo.

Nhưng tốc độ của bọn họ quá nhanh, lúc Harry chưa kịp động thổ, mấy bóng dáng màu đen đã xuất hiện ở phía rừng bên cạnh.

Một màu áo choàng tối sẫm, ở trong rừng giống như ban ngày mà xuất hiện ma quỷ.

“Muộn...” Lúc nhà Cullen gia ngữ được mùi của bọn họ, thì họ cũng ngửi được mùi ở nơi này, càng khỏi phải nói đến con người duy nhất ở đây.

Tâm Harry lập tức chìm xuống, sau lưng của cậu nhảy mắt đã bị mồ hôi lạnh làm ướt.

“Đây chính là nguyên nhân em không nhìn thấy, có lẽ đây là một cuộc ác chiến khác!” Alice tiến lên từng bước thì tháo mở miệng nói, “Bọn họ trước đó đã hướng tới thị trấn Forks, nhưng lại bỗng nhiên thay đổi tuyến đường...”

“Bây giờ đi nhanh lên, dùng phép thuật của em, Harry!” Edward gần như muốn mang cậu đi ngay, nhưng Harry không động đậy.

Bọn họ đã phát hiện ra cậu, bây giờ động thổ đã muộn rồi. Bọn họ đã biết mùi của cậu, bởi vì cậu là tội phạm truy nã của gia tộc Volturi..

Đội Chấp Pháp khoảng năm sáu người, nhưng khí thế rất mạnh mẽ.

Hon nữa người dẫn đội Harry đã từng thấy qua.

Mái tóc vàng xinh đẹp, gương mặt hoàn hảo như tinh linh, nữ ma cà rồng —— 1 trong 2 người song sinh của gia tộc Volturi, Jen.

Cậu bị phát hiện, vậy tiếp theo nên làm gì đây?

Mục đích của gia tộc Volturi là Sirius, nhưng cậu tuyệt đối sẽ không nói cho bọn họ biết tin tức về chú ấy. Nếu nhà Cullen khẳng khái bảo vệ cậu, rất có thể sẽ khiến cho họ và gia tộc Volturi xảy ra chiến tranh. Đội Chấp Pháp không phải là đám mới sinh, bọn họ gần như đều là những ma cà rồng tài giỏi, rất nhiều người còn có khả năng đặc biệt...

Vậy... Nếu như mình đi theo họ...

Cổ tay bị nắm chặt, tuy rằng không đọc được suy nghĩ, nhưng Edward hiển nhiên đoán được ý nghĩ của cậu. Anh nắm chặt tay cậu, nhanh chóng mở miệng nói: “Em biết ý của anh, phải không? Harry.”

“Edward...” Harry hoàn toàn không thể thoát khỏi tay anh, cậu chỉ có thể sử dụng tay kia cầm thật chặt đũa phép.

“Đã lâu không gặp, Jen.” Carlisle không chút biểu cảm tiến lên từng bước, mở miệng nói.

“Đã lâu không gặp, Carlisle. Các người đã tiêu diệt con mồi vốn là của chúng ta sao?” Cặp mắt màu đỏ của Jen nhìn thi thể trong đồng lửa, không biết đang nghĩ gì.

Nhưng mà, một lát sau, trên gương mặt cô ta bỗng nhiên xuất hiện nụ cười lạnh: “Hon nữa... Nhìn xem lần này chúng ta đã phát hiện cái gì... nhà Cullen vì sao phải chứa chấp tội phạm truy nã của Volturi?” Tầm mắt của cô ta lướt qua các thành viên nhà Cullen đang chắn phía trước, nhìn vào Harry đang ở phía sau, giọng nói dễ nghe nhưng lại như nọc độc vang lên: “Thì ra chính là người! Ta nghĩ được qua mùi máu của người... Chẳng thể trách chúng ta luôn không tìm thấy người, thì ra bọn họ là người bảo vệ của người!”

“Tránh ra!” Edward vẻ mặt lạnh như băng mở miệng nói, trong đôi mắt vàng lộ ra sự phẫn nộ.

Trong nháy mắt đó, Harry thấy trên mặt Jen không chút biểu cảm, nhưng cô ta như đang bắn khoản gì đó nhưng không ra tay.

“Jen, hôm nay các người tới là vì đám mới sinh này. Bây giờ bọn họ đã bị chúng ta tiêu diệt, nhiệm vụ của các người đã hoàn thành xong, nên đi đi!” Carlisle vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Các người tiêu diệt bọn họ? Chỉ có mấy người các người, hoặc là... thêm cả hắc, tên phù thủy kia!” Jen dường như đang suy nghĩ, ánh mắt lạnh như băng đảo qua từng thành viên nhà Cullen, “Chúng ta đương nhiên sẽ đi, nhưng điều kiện quan trọng là phải giao tên phù thủy kia cho ta. Nếu không, người cũng biết hậu quả rồi đó, Carlisle...” Dứt lời, đã muốn tiến lên.

“Đứng ở đó, đừng nhúc nhích!” Giọng nói tức giận của Edward vang lên, anh dường như đọc được gì đó trong đầu đối phương, trong giọng nói mang theo một tia cảnh giác và khản trương.

Anh dùng thân thể của mình chặn tầm nhìn của đối phương nhìn về phía Harry, hon nữa hai chân hơi cong lại, bày ra tư thế chiến đấu. Các thành viên khác của nhà Cullen cũng tới gần anh, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào. Bree do dự trong chốc lát, cắn chặt răng đứng bên cạnh Carlisle.

Những ma cà rồng phía sau Jen cũng đồng thời cũng bày ra thế tấn công, song phương lập tức như giương tuốt vô, nổ giương dây.

Trận chiến cao trào đã mở màn rồi đây, cùng đón xem để biết những bí mật đã bị “chôn giấu”, hắc hắc

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Bại Lộ Thân Phận (Nhị)

Đội Chấp Pháp gia tộc Volturi quả nhiên biết phù thủy tồn tại, hoặc nên nói bọn họ chính là những người từng đuổi bắt Sirius...

May mắn Sirius đã đi trước, bọn họ cũng không biết chú ấy đã tới nơi này. Nếu không, chú ấy có thể nào lại bị bức phải chạy trốn không?

Harry đứng sau những người đang bảo vệ cậu, cầm thật chặt đũa phép.

“Mặc kệ trước đó như thế nào, bây giờ nhiệm vụ của ta chính là hấn! Carlisle, ngươi nên biết, tiếp tục chứa chấp hấn sẽ có hậu quả gì!” Trên gương mặt lạnh lùng của Jen hiện ra ý cười tàn khốc.

“Carlisle...” Harry vội vàng nói, “Chuyện này thật ra không liên quan đến mọi người, cháu...”

“Harry...” Giọng nói ôn hòa mà kiên định của ông vang lên, ông không quay đầu lại, “Cháu là bạn đời mà con trai ta đã chọn, cũng là một thành viên của gia đình chúng ta, chúng ta sẽ không vứt bỏ bất kỳ một người nhà nào.”

Harry lập tức cảm thấy cổ họng như bị nghẹn, cứ như có gì đó đang chặn lại, không thể mở miệng.

Edward nắm chặt cổ tay cậu, giống như sợ cậu nhân lúc anh không chú ý mà chạy đến trước mặt kẻ địch.

“Ngươi cũng biết, chuyện đó là không thể nào. Harry là người nhà của chúng ta, là bạn đời con trai ta. Ta không thể đem nó giao cho ngươi, Jen. Ngươi nhất định phải đi khỏi đây!” Carlisle không hề nhượng bộ nói thẳng với kẻ địch, “Nó là phù thủy, nhưng đối với chúng tộc ma cà rồng không có bất kỳ nguy hiểm gì, cho nên chuyện này cũng không thuộc công việc của ma cà rồng, gia tộc của các ngươi không có quyền ra lệnh cho chúng ta giao nó ra!”

“Thật vậy sao?” Jen cười lạnh nhìn ông, ác ý mở miệng nói: “Như vậy, hấn là tình nhân của con trai ngươi —— Edward à? Hay nên nói, ngươi định biến hấn trở thành ma cà rồng à? Cũng như cô ta.” Jen nhìn sang ngươi đang đứng cạnh Carlisle và Esme, Bree Tanner. Hiển nhiên, cô ta đã xem cô bé ma cà rồng xa lạ này là thành viên mới của nhà Cullen.

“Chuyện này không liên quan tới ngươi!” Edward cắn răng nói, nhưng dường như đang phòng bị gì đó. Đôi mắt màu vàng của anh nhìn chăm chăm cô ta, nhưng không giải thích chuyện của Bree.

“Vậy thật đáng tiếc.” Mặt Jen trở nên lãnh khốc, cô ta tao nhã lên tiếng, “Hấn là người ngài Marcus cần, các ngươi muốn hứng chịu cơn giận của gia tộc Volturi bọn ta sao?”

“Ngươi thật sự vì vậy mà khai chiến ư?” Sắc mặt Carlisle trở nên nghiêm trọng, “Chúng ta cũng không sợ gì cả, chẳng sợ ngay cả lúc này!”

“Hey, chúng ta đương nhiên sẽ nghênh đón bất cứ lúc nào!” Trong đôi mắt vàng của Emmet lộ ra sự hưng phấn muốn chiến đấu, anh ta tiến lên trước mở miệng nói, “Cuộc chiến mới vừa rồi ta còn chưa thỏa mãn, nếu không chúng ta cứ tiếp tục!”

Rosalie đứng bên cạnh Emmet, dùng hành động ủng hộ bạn đời của mình.

Jasper đứng cạnh Alice ngay sát Edward, chuẩn bị khai chiến bất cứ lúc nào.

Song phương giằng co, nhưng không ai nhúc nhích.

Không khí giữa hai gia tộc rất khẩn trương và nghiêm trọng, hết sức căng thẳng.

Tiếng gió, tiếng lửa cháy bập bùng...

Đánh vỡ loại không khí im lặng chết người này, lại là con người duy nhất trong số họ.

Vẫn đứng phía sau vòng bảo vệ của gia đình Cullen đưa phép trong tay Harry bỗng nhiên vung lên, giữa 2 bên đột nhiên xuất hiện 1 bức tường lửa.

Ngon lửa phép thuật thiêu đốt hùng hực, không phải là màu đỏ, mà là ngọn lửa màu đen mạnh mẽ. Cho dù cách đám lửa một khoảng, nhưng những ma cà rồng ở đây đều có thể cảm nhận được độ nóng bất thường của ngọn lửa đang hùng hực cháy kia.

Harry biết gia đình Cullen đang uy hiếp Đội Chấp Pháp của Jen, bởi vì bây giờ số người của họ ít hơn gia đình Cullen. Jen không nhất định dám ra tay, nhưng lại không muốn buông tha cho việc bắt cậu. Chỉ cần cậu thể hiện sức mạnh lớn hơn họ, bọn họ tất nhiên sẽ rút lui.

Cậu nhất định phải làm cho bọn họ biết mình cũng không là thứ họ dễ dàng nắm trong tay.

Tuy rằng thần chú ngọn lửa ma quỷ chuẩn bị khá lâu, nhưng thời gian 2 bên giằng co cũng để cậu hoàn thành câu thần chú này. Đây không phải vì chiến đấu, mà là một loại uy hiếp.

Khi Harry phóng thích ngọn lửa ma quỷ, Jen và Đội Chấp Pháp của cô ta cẩn thận lui ra phía sau vài bước.

Jen hiển nhiên cảm giác được ngọn lửa này không bình thường.

Cô ta nhìn ngọn lửa màu đen theo sức gió lan tràn cực nhanh, bén vào đồng lửa đang cháy gần đó. Trong đồng lửa vẫn còn 1 phần thân thể của ma cà rồng mới sinh vẫn chưa cháy hết lập tức trong nháy mắt bị ngọn lửa kia biến thành bột phấn màu đen.

Chỉ cần một cái chớp mắt... Nếu loại lửa này mà bám vào da ma cà rồng, rất nhanh đã có thể biến bọn họ thành tro tàn.

Sắc mặt Jen lập tức rất khó coi, biểu cảm lạnh lùng của cô ta lập tức thay đổi.

Căn cứ tình báo của cô ta, đội quân hôm nay tấn công nhà Cullen ít nhất có hơn 20 tên mới sinh, mà gia tộc Cullen thì chỉ có bảy... Hơn nữa lại không biết thực lực của tên nhóc phù thủy này, nếu hắn giống như tên phù thủy mà cô ta đã từng đuổi bắt... Người của cô ta tuyệt đối không phải là đối thủ.

“Chúng ta suýt chút nữa quên mất con người duy nhất ở đây là phù thủy, thật sự là 1 ngọn lửa địa ngục tàn ác, đúng là kiệt tác của Satan!” Emmet khoa trương cười lớn, vô cùng thoải mái.

“Cám ơn khích lệ.” Khóe miệng Harry lộ ra vẻ tươi cười. Cậu đang nói cho đối phương biết, ta cũng không sợ các ngươi.

“Các ngươi sẽ hối hận! Chuẩn bị nghênh đón lửa giận của gia tộc Volturi đi!” Kẻ dẫn đầu Đội Chấp Pháp chặn chờ một chút, cẩn thận và đề phòng nhìn bọn họ chằm chằm, chậm rãi lui về phía sau, “Chúng ta đi!”

Dứt lời, Jen mang theo thành viên Đội Chấp Pháp của mình rất nhanh đã biến mất ở trong rừng cây.

Khi nhóm của họ rời đi ít nhất một phút đồng hồ, cả gia đình Cullen mới thu hồi tư thế tấn công, một lần nữa đứng thẳng lại.

“Jen không biết bọn người sói cũng tham dự trận chiến này, cho nên cô ta không biết thực lực của chúng ta. Cô ta vừa rồi muốn dùng khả năng đặc biệt của cô ta với chúng ta, đó là khả năng có thể làm cho mọi người cảm thấy đau đớn như bị lửa đốt. Nhưng cô ta bắn khoản thực lực của chúng ta, nên không sử dụng.” Edward nhờ khả năng của mình mở miệng nói, nhưng tầm mắt của anh vẫn gắn chặt trên người cậu bạn trai phù thủy.

“Ta biết khả năng của cô ta, đó là 1 loại tấn công trên tinh thần, có thể làm cho người khác đau đớn không chịu nổi.” Quen thuộc với gia tộc Volturi, Carlisle giải thích, “Em trai song sinh, Alec, của cô ta cũng có một loại khả năng rất lợi hại, tức thì có thể chặn hết 5 giác quan của đối phương. May mắn là, lần này chỉ có một mình cô ta dẫn đội, nếu anh em của cô ta cũng đến, cô ta có lẽ vừa thấy hứng ta đã khai chiến.”

Harry không nói gì yên lặng thu hồi đũa phép của mình, lại cảm giác mình tay chân hơi nhũn ra.

“Harry, em... có khỏe không?” Edward giữ chặt Harry, “Em...”

“Phải khai chiến, đúng không?” 1 lúc lâu, Harry mới thấp giọng nói, “Mọi người cũng biết gia tộc Volturi sẽ không buông tha, phải không? Bọn họ sẽ vì tôi mà tấn công mọi người! Thật ra mọi người không cần để ý đến tôi, tôi... tôi có thể rời đi...”

Edward lập tức cắt ngang lời cậu: “Em muốn anh để em đi 1 mình sao? Harry, em đừng hòng! Thời gian kế, em đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi anh nửa bước. Em muốn tự mình đi tới trụ sở của Volturi phải không?” Giọng anh dần dần trầm xuống, “Anh biết, nếu em thật sự muốn đi, anh hoàn toàn không thể ngăn cản em, nhưng... anh xin em, Harry, đừng làm như vậy...”

“Edward...” Harry gần như muốn hứa với anh ngay, nhưng cậu cắn chặt răng tránh ánh mắt anh, “Vậy anh muốn em làm gì bây giờ? Em biết mục tiêu của bọn họ là Sirius, nhưng em không muốn đem chuyện này nói cho chú ấy biết. Nếu em tiếp tục ở lại đây, như vậy chờ đợi mọi người chính là một cuộc chiến khác. Em không biết thực lực của gia tộc Volturi rốt cuộc như thế nào, nhưng có lẽ...” Với tính cách của Sirius, nếu đã biết chuyện này, chú ấy tuyệt đối sẽ tự mình tìm tới gia tộc Volturi, cậu không thể để chú ấy làm như vậy.

“Harry, chúng ta không e ngại chiến tranh.” Carlisle nhìn Harry đang kích động, nhẹ nhàng nói, “Ta đã nói qua, chúng ta sẽ không bỏ rơi bất kỳ một người nhà nào. Hơn nữa gia tộc Volturi đã sớm muốn khai chiến với chúng ta, còn nhớ rõ lời ta từng nói không? Bọn họ ghen tị chúng ta, sợ gia tộc chúng ta uy hiếp địa vị của bọn họ. Cho nên dù không có cháu, bọn họ sớm hay muộn cũng sẽ tìm một cái cớ cùng chúng ta khai chiến.”

“Đúng vậy, cậu cho là cậu đi rồi, bọn họ sẽ không khai chiến sao? Có rảnh lo lắng chuyện đó, không bằng học thêm phép thuật đi! Hơn nữa, cậu không quên cha mình và em gái đó chứ?” Trong giọng nói của Rosalie mang theo châm chọc, nhưng Harry biết cô ấy đang an ủi mình, đồng thời cũng nhắc nhở cậu.

Cậu không thể mang theo Charles. Cậu dùng lý do gì để giải thích chuyện cậu phải mang theo ông ấy để chạy trốn đây?

“Harry, chúng ta sẽ không chủ động tấn công kích người khác, nhưng nếu có người muốn khai chiến với chúng ta, chúng ta cũng sẽ không lùi bước. Bây giờ cậu cần phải bình tĩnh một chút, nghỉ ngơi thật tốt. Tin tưởng bọn tôi, cậu vĩnh viễn không bao giờ đơn độc...” Alice nói nhỏ bên tai Harry, nắm tay cậu, rồi sau đó đẩy cậu vào lòng anh trai mình, “Edward, anh cùng đi với Harry đi, có lẽ các người cần phải nói chuyện rõ ràng.”

Edward từ phía sau đỡ lấy bả vai Harry.

“Harry...” Bree Tanner lo lắng nhìn Harry. Cô bé đứng rất xa, dường như không dám dựa vào quá gần.

“Anh không sao.” Harry cố gắng cười với cô bé, nhưng cậu rõ ràng thất bại.

“Bree.” Esme chân chờ một chút nói với cô bé, “Có lẽ, chúng ta cần nói chuyện. Cháu cũng biết, có lẽ gia tộc chúng ta sau này sẽ gặp phải 1 cuộc chiến, nếu cháu muốn gia nhập với chúng ta, thì sẽ phải cùng chúng ta sống vai chiến đấu. Đương nhiên, nếu cháu không muốn, ta và Carlisle sẽ đưa cháu đến chỗ bạn của chúng ta để được giáo dục cách sống của ma cà rồng. Họ là gia tộc Denali, ta nghĩ họ sẽ chấp nhận cháu.”

“Không ——, cháu không muốn đi.” Giọng Bree có chút run rẩy, cô bé nắm chặt tay Esme, “Cháu muốn ở đây...”

...

Kế tiếp cô bé nói gì đó, Harry đã không nghe được, bởi vì Edward đã mang cậu ra xa.

Anh ôm chặt lấy cậu, mặt không chút thay đổi, màu mắt đã tối đi, gần như thành màu nâu. Cánh tay cứng rắn của anh gần như làm cho xương cả người của cậu đều như bị gãy, cứ như sợ mình vừa buông tay, đối phương sẽ trực biến mất trong không khí, chuôi vào lưới của gia tộc Volturi.

“Edward...” Harry thấp giọng lầm bầm, nhưng không tiếp tục giãy khỏi cánh tay anh.

Một lúc sau, cậu thở dài thật sâu: “Edward, anh cố em về đi, em không muốn độn thổ.”

Edward trầm mặc một lúc, không nói lời nào buông cậu ra, sau đó Harry nhảy lên sau lưng anh.

Kế tiếp, Edward cố cậu chạy xuyên qua rừng cây, nhanh như chớp, giống như đang bay...

Hắc hắc, chuyện gì đến thì sẽ phải đến, muốn tránh cũng không được, cứ chờ tiếp tục coi cao trào nha cười khả ố

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Trước Khi Chiến Đấu (Nhất)

Giữa màn mưa yên tĩnh trong đêm khuya ở thị trấn Forks, không khí cực kỳ ẩm ướt.

Cảnh sát trưởng Swan vừa mới nhận được điện thoại của cục cảnh sát, vội vội vàng vàng ra ngoài, có lẽ trước buổi chiều sẽ không về.

Còn Bella Swan thì vào lúc chạng vạng, đã được Jacob đón đi rồi, cô sẽ ở cùng bạn trai mình cả cuối tuần.

Giữa phòng ngủ, mắt kính của Harry từ sớm không biết bị ném đi nơi nào. Cậu neho mắt lại, tựa vào trên tường, khẽ nâng cằm, nhẹ nhàng thở dốc.

Đôi mắt màu vàng mê hoặc của Edward nhìn cậu không chuyển mắt, anh ôm lấy vai cậu, chậm rãi đến gần đôi môi mềm mại ấm áp kia.

Luôn là nụ hôn dịu dàng...

Harry biết rõ, nhắm mắt lại, vươn tay vòng qua cổ Edward, chuyên tâm hưởng thụ sự dịu dàng đến từ chàng bạn trai ma cà rồng lạnh lẽo.

Nhưng ngay sau đó, cậu bỗng dưng mở to mắt.

Một thứ gì đó lạnh lẽo mềm mại đang muốn mở môi cậu, trực tiếp trượt vào trong miệng, dây dưa với lưỡi của cậu.

Đây là một nụ hôn sâu hiểm có của Edward, trái ngược với sự cẩn thận lúc bình thường của anh. Tuy rằng anh vẫn cẩn thận ấn dấu răng nanh, không chịu mở môi của mình ra, nhưng lưỡi của anh lại tiến vào trong miệng đối phương, vốn là thử, sau đó bắt đầu tàn sát bừa bãi.

Harry bất thành linh bị hôn sâu. Đầu óc của cậu lập tức nhũn ra, một nhận thức liên vòng quanh đầu cậu: thì ra lưỡi của ma cà rồng cũng mềm...

Nụ hôn lạnh lẽo của anh lại như ngọn lửa đốt lên dục vọng của Harry, cậu ôm chặt lấy cổ anh, cả người dán vào ***g ngực cứng rắn lạnh lẽo của Edward.

Lát sau, Harry bỗng nhiên thở hổn hển buông cánh tay đang ôm anh ra.

Edward có chút nghi hoặc ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy 1 đôi mắt mơ màng. Cặp mắt xanh biếc kia đang chứa 1 tầng hơi nước lại mang theo 1 chút bất mãn.

“Harry?”

“Edward... Nếu anh không có ý định tiếp tục, thì bây giờ dừng lại đi. Em không cho rằng em chưa thỏa mãn dục vọng đối với anh thì có gì tốt đâu.” Harry thở sâu, đem cằm đặt lên vai anh thấp giọng nói, “Anh không cần làm như vậy, em sẽ không tự mình rời đi. Anh không tin lời hứa của em sao?” Sau đó cậu cảm thấy thân thể anh rõ ràng cứng đờ, hiển nhiên, cậu đã đoán đúng mục đích của anh.

Edward không mở miệng, chỉ đưa tay ôm lấy thân thể ấm áp của Harry, không nói lời nào.

Kế tiếp, hai người đều trầm mặc.

Một lúc sau, Harry bỗng nhiên nói: “Edward, biến em thành ma cà rồng đi!”

Cánh tay trên lưng cậu bỗng dưng căng thẳng, rồi sau đó giọng nói trầm thấp của anh ghé vào lỗ tai cậu vang lên: “Em cũng biết là anh không thể! Harry, lúc bọn anh biến thành ma cà rồng, đã không có linh hồn. Anh không thể khiến em giống anh... Anh hy vọng em có thể như người bình thường sống đến cuối đời.”

“Vì cái gì không thể? Ý em là, em vốn không phải là người bình thường. Em muốn ở bên cạnh anh, tuy rằng em là phù thủy, so với người bình thường sống lâu hơn, nhưng em rồi cũng sẽ già sẽ chết.”

“Chuyện này không thành vấn đề, chỉ cần em còn sống, anh sẽ mãi bên cạnh em, dù em có già bao nhiêu...” Edward dừng một chút, đưa tay vuốt ve mái tóc của Harry vì vừa mới tắm xong còn ướt sũng, “Đến lúc đó, anh sẽ cùng vào mộ phần với em. Em không muốn đến lúc đó tro cốt của chúng ta cùng một chỗ sao?”

“... Edward, anh biết em không cần bất tử mà. Hay nên nói, đời này chỉ cần em và anh ở cùng nhau cũng đã đủ rồi, cho dù anh vẫn luôn trẻ trung như trước, con em thì đã giống lão già. Nhưng, chúng ta sắp sửa đối mặt với một cuộc chiến. Thành viên trung tâm của gia tộc Volturi có năm, hộ vệ cố định cũng vượt quá năm, còn có những thành viên khác, cộng lại chỉ ít cũng có hơn hai mươi thậm chí là ba mươi. Người của chúng ta thua xa bọn họ. Edward, em nhớ anh đã nói khả năng đặc biệt của ma cà rồng từ lúc còn là con người đã tồn tại rồi, khi bị biến thành ma cà rồng, chúng nó chỉ tăng thêm. Nếu phép thuật của em sau biến khi thành ma cà rồng...”

“Harry, em không cần nói nữa, anh sẽ không đồng ý.” Edward có chút tức giận buông tay ra, “Không ai biết sau khi phù thủy biến thành ma cà rồng sẽ thế nào! Chúng ta không xác định được bọn họ khi nào đến, còn ma cà rồng mới sinh hoàn toàn không thể khống chế chính mình, Bree vẫn đang tiếp thu huấn luyện của Jasper. Coi như em biến thành ma cà rồng, anh cũng không cho rằng sẽ hữu dụng!”

“Vì cái gì không thể, em muốn thử!” Giọng Harry cũng mang theo phần nộ, “Em hoàn toàn không muốn mọi người vì em mà khai chiến với gia tộc Volturi, em không thể nào tiếp tục như vậy! Anh biết không, em phải làm chút gì đó, chứ không phải bị anh canh giữ, như một tù nhân!”

“Harry...” Edward thở dài thật sâu, “Nếu em là tù nhân, anh sẽ hôn em sao?”

“Anh bắt quá chỉ là dùng loại phương pháp này để canh chừng em mà thôi.” Harry quay đầu đi chỗ khác, giọng đã dịu đi, “Edward, em cảm thấy nếu em biến thành ma cà rồng sẽ là sự hỗ trợ cho các anh. Nếu em có được tốc độ và sức mạnh như mọi người, còn có phép thuật của em, có lẽ cả một đội quân cũng không thành vấn đề, em...”

“Nhưng nếu vô dụng thì sao?” Edward cắt ngang lời cậu, nghiêm túc nói, “Không cần thử làm như vậy, Harry.”

Harry thất bại nhìn chàng bạn trai ma cà rồng, cậu buồn bực đẩy Edward ra, ném mình xuống giường.

Bỗng nhiên, cậu đưa tay sờ vào đũa phép trên tủ đầu giường, sau đó tay cậu bị anh nắm được.

“Em muốn làm gì?” Edward cảnh giác nhìn cậu, còn đưa tay cầm đũa phép của cậu đi.

“Hey, nếu em muốn độn thổ, không có đũa phép cũng có thể làm được!” Harry bất mãn nhìn chằm chằm đũa phép của mình, nhún vai, đã đưa tay nắm lấy cánh tay Edward.

“Được rồi, đừng quên lời hứa của em...” Edward chần chờ một chút đem đũa phép đặt trên cửa sổ, rồi nằm xuống cạnh cậu.

“Làm như vậy vô dụng, nếu em thật sự muốn, một cậu thần chú bay tới là đủ rồi.” Harry mở to hai mắt, khoát tay lên vai anh, sau đó người nghiêng nằm lên người Edward.

“Harry, đừng quậy nữa. Em nên ngủ đi!” Edward bắt lấy vai cậu, nói.

“Edward, anh cũng biết em muốn cái gì.” Harry do dự một chút, chậm rãi mở miệng nói, “Vì thù đoạn canh gác em của anh, anh không thấy là mình nên chịu trách nhiệm sao?”

“Không được, chuyện đó đối với em quá mức nguy hiểm!” Edward tránh ánh mắt cậu.

“Edward ——, ” Giọng Harry cũng thấp xuống, “Em rất muốn chúng ta giống người yêu bình thường.. Em không biết sau khi chiến tranh kết thúc, em có còn sống hay không, hoặc là giống như cha đỡ đầu của em trải qua cuộc sống trốn chạy, em không muốn có tiếc nuối. Edward, em tin tưởng anh, hay là, anh muốn để em chủ động?”

“Em...” Edward vừa mới mở miệng, đã bị cậu bạn trai phù thủy của mình dùng ngón hôn cắt ngang.

“Nếu như xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, anh cứ biến em thành ma cà rồng là được. Em không để ý đâu... giữa chuyện biến thành ma cà rồng và làm tình, hai chọn một. Nếu không em sẽ trực tiếp độn thổ, tin chắc gia tộc Volturi vô cùng hoan nghênh em chui đầu vào lưới...” Harry vô cùng lý lẽ nói xong, cho dù trên mặt của cậu đã đỏ lên.

Một lát sau, Edward thở dài thật sâu, bắt lấy cả vai Harry, nhẹ nhàng dùng chút sức, đặt cậu trên giường. Anh từ trên nhìn cậu, trong đôi mắt màu vàng như đang tóe lên ngọn lửa: “Em đang uy hiếp anh, Harry! Em sẽ hối hận, em nhất định sẽ hối hận!”

“Chuyện đó... Sau này hãy nói đi...” Harry nhỏ giọng lầm bầm, tay đã muốn trượt vào trong quần áo của Edward.

Làn da anh bóng loáng nhưng cứng rắn như đá cẩm thạch, cũng như bàn tay lạnh lẽo đang vuốt ve người cậu... Loại cảm giác cứng rắn lạnh như băng này khiến Harry thấy nhiệt độ toàn thân như bắt đầu tập trung xuống bụng.

Harry cắn môi, không để cho mình hừ ra tiếng.

Cậu không biết Edward có cùng cảm giác với cậu không, bởi vì cậu luôn hoài nghi ma cà rồng rốt cuộc có nhu cầu ở phương diện này hay không. Hoặc nên nói, anh chỉ đang phối hợp với cậu...

Suy nghĩ này làm cho cậu bắt đầu bất an, cậu hơi giấy dựa thân thể, nhưng bỗng nhiên cứng người lại.

Bắp đùi của cậu đụng phải 1 vật gì đó rất cứng, so với cậu tưởng tượng còn cứng hơn nhiều.

Sau đó thân thể cậu bị cố định.

“Đừng nhúc nhích, Harry. Anh phải tập trung khống chế chính mình, cho nên, em không cần dụ dỗ anh, anh không muốn ngày hôm sau nhìn thấy thi thể em ở trên giường.” Giọng anh đã trầm thấp khàn khàn, mang theo cảm giác đầy mỉa mai.

Harry không dám động đậy.

Nghĩ đến độ cứng của làn da ma cà rồng, cũng rất giống với cái kia...

Harry có chút sợ hãi lại nuốt nước miếng một cái, dừng khí trước đó bỗng nhiên không biết chạy đi đâu mất.

“Harry, nếu em hối hận...” Bên tai truyền đến tiếng của anh.

“Không ——” Giọng cậu còn nhanh hơn suy nghĩ của não bộ, câu phủ định đã tuông ra.

Được rồi, chỉ là 1 đêm mà thôi. Không lẽ, sau này, bọn họ phải như vậy cả đời sao...

Vì thế, Harry hít sâu một hơi, cắn răng nhắm hai mắt lại.

Yeb, đúng như các nàng đã đoán, chuyện gì tới nó tới a^^, chúc mừng em Har thoát khỏi “bóng ma thuyết Plato” nào, cười khả ố

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 90: Trước Khi Chiến Đấu (Nhị)

Sau cơn mưa, ánh nắng chói mắt xuyên qua khe hở bức màn chiếu vào, làm Harry khó khăn lắm mới tỉnh lại nhìn thấy trước mắt đầy ánh sáng.

Cậu muốn nâng tay che ánh nắng chói mắt, lại phát hiện tay mình cứ như đeo chì không cách nào nâng nổi.

“Đừng nhúc nhích, tay của em bị trật rồi.” Giọng nam quen thuộc từ bên tai truyền đến, trong giọng nói mang theo một tia cứng nhắc và chán nản.

“Em...” Vừa mới mở miệng, lại phát hiện giọng của mình khàn khàn, cổ họng như lửa đốt khô khốc đau đớn.

“Muốn uống nước không? Ngày hôm qua em kêu rất to.”

Trí nhớ tối hôm qua dần dần hiện ra trong đầu, Harry bỗng dưng mở mắt, thậm chí còn có một loại cảm giác như đang nằm mơ.

Cậu và Edward thật sự lên giường...

Mặt Harry bỗng dưng đỏ lên, lần đầu tiên của cậu trong cuộc đời này, đã cho đi như vậy.

Cậu thử nhúc nhích, lại cảm giác xương toàn thân của mình giống tan mất, nhất cái nơi phía sau. Cảm giác đau đớn mãnh liệt đêm qua đến bây giờ còn khiến cho 2 đùi của cậu hơi hơi run rẩy. Còn thất lưng đã hoàn toàn không có cảm giác, cậu có chút hoài nghi thất lưng của mình có phải đã bị đứt hay không. Đương nhiên, nếu quả thật bị đứt, cậu hẳn là vừa mở mắt thì đã ở bệnh viện rồi.

Đàn ông khi chịu đựng lần đầu tiên ở mặt sau so với phụ nữ thì đau đớn hơn, mà cậu lại còn cùng với đối tượng là một ma cà rồng “sức lực vô cùng lớn”...

Được rồi, ít nhất mình còn sống... Hơn nữa không có xương cốt nào bị bẻ gãy.

Còn những chỗ xanh tím trên người chỉ là chuyện nhỏ. Tuy rằng những mảng xanh tím kia, gần như che kín màu da trắng của cậu, theo bả vai đến chân, thậm chí còn có dấu bàn tay rất rõ ràng.

Nằm trên giường thật cẩn thận đuổi người, sau đó không lâu, cậu liền từ bỏ, chỉ có thể thành thành thật thật nằm ở trên giường, nhìn trần nhà trên đầu, chờ anh mang nước tới.

“Em có khỏe không?” Edward thật cẩn thận nâng cậu bạn trai phù thủy của mình dậy, đưa nước cho cậu.

“Khụ ——, hoàn hảo.” Ngoại trừ toàn thân đều đau. Cậu rất muốn nói mình giống như bị voi giẫm qua, nhưng thực tế, cậu chỉ bị anh chàng đẹp trai sắc mặt tái nhợt này đè ép cả đêm mà thôi, “Edward, em nghĩ mình nên tắm một cái.”

“Không cần...” Edward thấp giọng nói, “Trên thực tế, tối hôm qua sau khi kết thúc anh đã giúp em tắm rồi, em hoàn toàn không biết.”

Harry nhất thời không nói gì, mặt của cậu đã đỏ tới mang tai.

Buổi sáng khi tỉnh lại, trên người của cậu đúng thật là nhẹ nhàng khoan khoái. Cậu gần như có thể tưởng tượng được bộ dạng lúc cậu đang bất tỉnh, bị chàng bạn trai ma cà rồng đùa nghịch.

Được rồi, dù sao vẫn là lần đầu tiên, chuyện này không có gì đáng thẹn thùng, Harry ở trong lòng yên lặng nói.

Uống nước xong, Harry vừa định nằm xuống, khóe mắt khi liếc về phía cái giường thì bỗng hít vào một hơi.

Đầu giường bằng kim loại trũng xuống thật sâu, còn rất rõ dấu bàn tay, trong đó 1 cột giường bằng kim loại đã bị bẻ gãy.

Theo ánh mắt Harry nhìn qua, gương mặt anh căng lên, giống như nháy mắt đã biến thành một pho tượng màu xám trắng.

“Edward...”

“...” Anh không mở miệng, một lúc sau, anh mới rì rì nói, “Em nên thấy may mắn lúc đó anh đã tóm lấy đầu giường chứ không phải vai của em.”

“Không sao mà...” Harry bắt lấy cánh tay anh nói, “Em vẫn ổn. Trên thực tế, ngay cả thuốc bổ máu cũng đã chuẩn bị xong. Hơn nữa em còn cảm thấy đây là 1 cơ hội tốt để biến thành ma cà rồng... Nhưng, bây giờ nhìn lại cũng không thấy nguy hiểm như anh nói.”

“Em rất thất vọng phải không? Em vô cùng hi vọng lúc mình sắp chết bị anh biến thành ma cà rồng sao?” Edward bắt đầu nghiêng răng, gần từng chữ, trong đôi mắt xinh đẹp đã đầy lửa giận.

“Này, đừng như vậy mà... Một lát nữa, em sẽ tự trị cho mình.” Thấy chàng bạn trai ma cà rồng của mình giận thật sự, Harry cẩn thận nhúc nhích thân thể, nhẹ giọng nói, “Trên thực tế, cảm giác tối hôm qua cũng không tệ lắm.”

Anh nhìn chăm chăm cậu, một lát sau bỗng nhiên dời đi ánh mắt, đứng dậy, đi về phía cửa phòng ngủ.

“Edward? Anh đi đâu vậy?”

“Em nằm ở đây đừng nhúc nhích. Anh đi... Được rồi, anh đi nấu thức ăn cho em, nếu em không muốn bỏ qua luôn bữa trưa của mình.” Dứt lời, cửa phòng bị “rầm” một tiếng đóng lại.

“Thật là... mình còn tưởng anh ấy ngượng chứ!” Harry nhẹ nhàng hoạt động cổ tay bị trật, một lần nữa đem mình vùi vào trong chăn mềm mại.

Giờ khắc này, cậu gần như đã quên trận đại chiến sắp đến kia.

Kế tiếp, Harry đang vô cùng mệt mỏi gần như sắp lả vào con mớ ngủ.

Nhưng mà, dưới lầu “rầm” “rầm” mấy tiếng nổ, làm cho cậu giật bắn mình tỉnh lại.

Gia tộc Volturi tấn công trước sao? Nhưng Alice hoàn toàn không có tin tức truyền đến.

Harry bỗng dung ngồi dậy: “Đũa phép bay tới!” Đưa tay lấy đũa phép, kết quả bởi vì khe động vết thương ở phía sau, cậu hít sâu một hơi, lần nữa ngã về giường.

Ngay sau đó, cửa phòng bị “rầm” một tiếng mở ra.

Harry giờ lên đũa phép cảnh giác nhìn chăm chăm cửa.

“Harry!” Sirius lập tức xông vào, nhìn chăm chăm Harry.

“Sirius?” May mắn không phải là kẻ địch...

Bởi vì ngồi dậy quá nhanh mà hôn phần nửa đầu vai Harry lộ ra ngoài, trên làn da trắng nõn là những mảng xanh tím vô cùng chói mắt, khiến người đang vô cùng hưng phấn tới tìm con trai đỡ đầu của mình, kết quả lại gặp tên doi con trước cửa mà buồn bực như Sirius, đã hoàn toàn cứng người lại. Một lúc sau, hắn thì thảo mở miệng nói: “Các người...”

Đây quả thực so với chuyện gia tộc Volturi sắp tấn công còn khủng khiếp hơn gấp trăm lần... Harry bắt đầu nhìn Sirius toàn thân giống như bị lửa giận đốt cháy, suy sụp buông đầu phép trong tay, vô lực ngã xuống giường.

“Harry, con sao rồi? Trời à!” Sirius vừa định chạy tới, lại thấy Edward Cullen đã nhanh hơn đi tới bên giường.

“Này, Harry...” Edward lo lắng nhìn Harry đang ôm chân cuộn người trên giường.

“Em không sao.” Harry nhắm chặt mắt. Trên thực tế, cậu hi vọng tình huống của mình tệ hơn tí nữa, như vậy cậu đã có thể tránh không phải chứng kiến trận đánh kế tiếp, cha đỡ đầu và bạn trai...

Thấy con đỡ đầu của mình không sao, Sirius lập tức túm lấy áo của Edward, trong mắt đầy lửa giận: “Ngươi thật sự làm... Ngươi muốn giết nó sao? Edward Cullen, đừng tưởng rằng Harry thích ngươi thì ta sẽ không đánh ngươi! Ta nhất định phải... Ta nhất định phải...” Hắn không chút do dự vờn nắm tay, đánh 1 đấm.

“Dừng tay, Sirius!” Harry kinh ngạc đang nhìn cha đỡ đầu của mình. Chú ấy hồ đồ rồi sao? Không dùng phép thuật, trực tiếp dùng tay không.

Được rồi, đó đúng thật là tác phong của Gryffindor...

Với sức của phù thủy tuyệt đối không đánh lại ma cà rồng, ngay sau đó nắm tay của Sirius đã bị Edward bắt được.

Sau đó anh buông Sirius đang phần nộ ra, thấp giọng nói: “Là lỗi của tôi... Nếu ông thật sự muốn đánh tôi, thì hãy dùng phép thuật, nếu không tay của ông sẽ gãy xương.”

“Ngươi, cái tên doi con kia...”

“Đừng như vậy, Sirius, là con uy hiếp Edward, anh ấy mới...” Ngay lúc cha đỡ đầu của mình thật sự muốn dùng phép thuật, Harry giữ chặt cánh tay của chú ấy. Sau đó, lại nhìn Edward đang hồi hận vì lời nói của Sirius, cậu có chút bất mãn mở miệng nói, “Hey, thôi đi, con rất khỏe, con không có chết, cũng không bị thương gì cả, 2 người không cần như vậy.”

“Cũng không thể gạt bỏ khả năng em có thể bị thương hoặc chết,” anh thở dài, “Nhưng, anh vẫn làm thế.”

“Đó là bởi vì...” Đó là bởi vì sắp sửa đến trận đại chiến kia, chúng ta không muốn mang theo tiếc nuối. Harry cũng không muốn tự nói với cha đỡ đầu của mình chuyện này, cho nên đoạn sau cậu không nói tiếp.

“Khụ ——” nhìn 2 người đang âu yếm nhìn nhau, Sirius vô cùng buồn bực, hắn dùng sức nắm chặt tay, nhưng cũng không mạo hiểm làm cho mình gãy xương. Đương nhiên, hắn cũng không dùng phép thuật, bởi vì sẽ lại làm cho Harry không vui, “Harry, chúng ta nên nói chuyện. Chú có mấy lời muốn nói với con... một mình!”

“Anh ra ngoài trước, anh đi xem món mì ý trong bếp đã chín chưa.” Edward nhường phòng ngủ lại cho hai vị phù thủy.

“Nếu chú không phiền, con muốn mặc quần áo trước.” Harry chần chờ một chút, chỉ từ áo bên cạnh.

“Đương nhiên.”

Khi Edward đóng cửa phòng lại, sắc mặt Sirius nghiêm túc hơn, hắn nhìn chằm chằm con trai đỡ đầu của mình, trịnh trọng mở miệng nói: “Harry, chúng ta cần nói chuyện rõ ràng.”

“Đúng vậy, con biết chú muốn nói cái gì, chú luôn phản đối bọn con ở cùng nhau, bởi vì Edward là ma cà rồng. Nhưng anh ấy rất tốt, người nhà của anh ấy cũng thế...” Bởi vì bọn họ bây giờ vì bảo vệ chú và con mà chuẩn bị chiến tranh.

“Khụ ——, chú biết chú không thể ngăn cản con, cũng như năm đó khi James yêu Lily, cậu ấy cũng cố chấp như vậy. Tính tình của con rất giống cha con.” Sirius dừng một chút, tiếp tục nói, “Quan hệ giữa ma cà rồng và nhân loại cũng không hiểm. Nhưng cũng không nhiều, bởi vì ma cà rồng rất khó không chế sức mạnh của mình, sẽ khiến người yêu của họ bị thương thậm chí là chết. Cho dù bọn họ có thể không chế lần một lần hai, nhưng còn lần 3 lần 4 thì sao? Được rồi, chú thừa nhận ma cà rồng nhà Cullen cũng không xấu, không giống bất kỳ ma cà rồng nào chú đã từng thấy. Ít nhất không có những ma cà rồng không cần ăn, nhưng sẽ vì bạn đời của mình mà nấu ăn. Nhưng chú chỉ hi vọng sau này 2 đứa không cần sống như vậy. Hoặc, nên tìm biện pháp an toàn hơn trước đây, —— như nghiên cứu chế tạo độc được làm mềm cơ thể hay gì đó —— chú không mong 2 đứa làm tiếp loại chuyện này.”

“Con biết, cảm ơn...” Trước đó cũng bởi vì thái độ Sirius đối với Edward nên Harry có chút bất mãn, còn bây giờ thì rất cảm động.

Trên thế giới này, từ khi cậu sống lại tới nay, có bạn bè và người thân mới, có cha mẹ yêu thương và em gái, bây giờ cậu còn có Edward, người đã xem cậu là bạn đời vĩnh viễn. So với kiếp trước mà nói, cậu hạnh phúc hơn.

Nhưng mỗi khi cậu nhớ tới chuyện sẽ không còn được gặp lại Hermione, Ron, không thấy được Hogwarts, mãi mãi không bao giờ trở về nơi mình thật sự được sinh ra, trong tim của cậu vẫn có chút trống rỗng. Cậu tự nói với mình, dù không thể hoàn hảo, thì cả 2 thế giới là điều không thể đạt được.

Nhưng Sirius đến đây, đã bù lại chỗ trống trong tâm hồn cậu. Cho dù nhiều năm không gặp, chú ấy vẫn đối xử với cậu như xưa. Dù là lúc nào đi nữa, chú ấy đều là người nhà thân thiết nhất, người bạn thân nhất, cha đỡ đầu tốt nhất... Chú ấy cũng như cha cậu, như James, như Charles.

Vừa nghĩ tới trước khi tìm được Sirius, chú ấy một mình mang theo cha Grant sống cuộc đời lưu vong trước sự đuổi giết của ma cà rồng nhiều năm như vậy, Harry trong lòng liền cảm thấy khó sở.

Mà gia tộc Volturi hiện tại muốn bắt cậu, cũng là vì để tìm được chú ấy. Cho nên cậu tuyệt đối không thể nói cho Sirius biết chuyện này, nếu không, với tính cách của chú ấy, nhất định sẽ trực tiếp tìm tới trụ sở của gia tộc Volturi.

Cậu muốn bảo vệ Sirius, giống như trước kia chú ấy đã bảo vệ cậu, bởi vì chú ấy là cha đỡ đầu của cậu, là người thân của cậu.

Edward và người nhà anh cũng muốn bảo vệ cậu, bởi vì bọn họ cũng đã sớm xem cậu là một thành viên của họ. Vì thế, họ tình nguyện mạo hiểm mạng sống.

Nghĩ tới những điều này, Harry trong lòng vừa áy náy vừa cảm động.

Không thể tìm được người nhà nào tốt hơn họ...

“Sirius, con...” Giọng Harry có chút nghẹn ngào, không biết nên nói cái gì.

Cậu nhìn cha đỡ đầu của mình thật lâu, thời gian không lưu lại dấu vết trên gương mặt điển trai của Sirius, cho nên đến giờ chú ấy vẫn xem cậu như trẻ con, không biết sau này đến khi nào thì mới có thể gặp lại...

“Hey, Harry, con sao vậy?” Sirius nghi hoặc nhìn cậu, vừa mới nãy hần đường như nhìn thấy trong đôi mắt xanh kia đã đầy nước.

Bây giờ không phải lúc để mình đa sầu đa cảm, Harry tự nói với mình.

“Không, con chỉ là rất vui. Dù sao, chuyện của con và Edward, vô cùng hi vọng được trưởng bối ủng hộ!” Harry nhanh chóng bình phục tâm trạng, chân thành nói với cha đỡ đầu của mình, “Đáng tiếc về phần Charles con vẫn chưa biết phải nói thế nào, chẳng lẽ muốn con nói cho ông ấy biết con của ông ấy một phù thủy, mà nó còn có bạn trai là ma cà rồng...”

Sirius hồ nghi nhìn cậu, một lúc sau rốt cục thu hồi ánh mắt. Khi nghe đến câu nói kế tiếp của Harry, hần ha ha cười lớn: “Charles đáng thương, chú nghĩ ông ta sẽ điên mất, chú nhớ là bạn trai của em gái con còn là một người sói...”

“Đúng vậy, ông ấy tuyệt đối sẽ điên mất...”

...

Lần này nói chuyện mãi đến khi Edward mang bữa trưa đến mới thôi. Nhìn Sirius biến mất trong phòng ngủ, Harry đem cảm đặt lên vai anh, trầm mặc hồi lâu mới mở miệng nói: “Chú ấy có thể phát hiện hay không? Ý em là, cảm xúc hôm nay của em có chút không tốt...”

“Không biết, anh không đọc được suy nghĩ của ông ấy. Nhưng anh sẽ bảo vệ em, Harry, dù có thế nào...” Edward thờ dãi, nâng cằm Harry lên, in lên trán cậu một nụ hôn dịu dàng lạnh lẽo, như đang dùng nụ hôn để thể ước.

Hắc hắc, như các nàng đã thấy, đây là thanh thủy văn chính hiệu á=)), ta không chịu trách nhiệm về bất cứ trường hợp “shock lâm sàn” nào nha, có gì xin liên hệ tác giả để khiếu nại nha^^

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 91: Chiến Tranh?

Thời gian trôi qua không tính là chậm, khi Harry nhận được thư báo nhập học, cũng là lúc nhận được điện thoại của Alice.

Cô thấy đám ma cà rồng từ Italy đã xuất phát.

Gia tộc Volturi, dùng áo choàng đen hình thức cổ xưa, đôi mắt như màu rượu nho pha chút đỏ rất lạnh khốc...

Nghe nói, sớm hôm nay bọn họ đã có thể tới thị trấn Forks.

“Chỉ mong em còn cơ hội lên đại học.” Harry cố chấp tươi cười với chàng bạn trai ma cà rồng của mình.

“Nhất định thế, có lẽ là một tuần sau, chúng ta đã nhận được thư báo nhập học ở đại học Đông Nam Alaska.” Edward ôm lấy eo Harry, thấp giọng nói, “Tốt nghiệp đại học xong, chúng ta kết hôn được không? Chúng ta có thể đi bang California đăng ký, nơi đó vợ chồng đồng tính là hợp pháp. Đương nhiên chúng ta cũng có thể trực tiếp đi Hà Lan...”

“Edward...” Harry nhìn anh nháy mắt, “Nếu anh đang nói đến chuyện bí mật kết hôn... Em vẫn chưa nghĩ ra phải nói thế nào với Charles và Renee, nhưng đó ít nhất cũng là chuyện của bốn năm sau.”

“Chỉ cần em đồng ý... Như thế nào cũng tốt!” Trên gương mặt căng thẳng của anh lộ ra vẻ tươi cười, “Anh sẽ chuẩn bị nhẫn trước.”

“Được...” Chỉ cần đến lúc đó chúng ta còn sống... Harry nắm chặt đũa phép trong tay, “Vậy chúng ta nên xuất phát đi. Anh xác định gia tộc Volturi sẽ không ra tay với người nhà em chứ?”

“Đúng vậy, bọn họ không giống Victoria. Là những người đứng đầu trong giới ma cà rồng, bọn họ nhất định sẽ tuân thủ quy tắc. Em cũng thấy đó, cho dù bọn họ truy sát cha đỡ đầu của em và cha Grant Humphrey nhiều năm như vậy, nhưng người nhà của vị cha xứ kia vẫn bình yên vô sự thì đã đủ để chứng minh rồi.”

“Được rồi, em sẽ rất nhớ Charles và Bella...” Harry không đem chuyện này kể với em gái của mình, bởi vì cậu không muốn khiến Jacob và bọn người sói cũng bị cuốn vào, gia tộc Volturi không giống đội quân mới sinh của Victoria, bọn họ mạnh hơn nhiều. Cho dù bọn người sói đều đến đây đủ, cũng không nhất định sẽ hữu dụng. Hơn nữa ma cà rồng và người sói là thiên địch, không chừng lại làm tình hình tệ hơn.

Sáng sớm, không khí vẫn lạnh như trước, khu rừng bên ngoài thị trấn Forks khắp nơi đều là sương mù dày đặc.

Sương mù ẩm ướt trong rừng chậm rãi lan ra trên khắp bãi đất trống bên ngoài biệt thự, chắn tầm mắt Harry, cũng làm lòng cậu che kín mây mù.

Cậu siết chặt đũa phép, toàn thân căng thẳng, cùng các thành viên của nhà Cullen đợi gia tộc Volturi đến.

Alice nói cho cậu biết, bọn họ sắp sửa đến rồi.

Mười mấy phút đồng hồ sau, lớp sương mù màu trắng chuyển động, sau đó một nhóm bóng đen tiến đến, phá vỡ sự im lặng chết người trong khu rừng.

Bọn họ từ xa đến gần, mãi đến khi những tấm áo choàng đen phá tan sương mù dày đặc, cứ như 1 đám tử thần mặc đồ đen bỗng nhiên xuất hiện.

Từ khi bóng dáng bọn họ xuất hiện trong sương mù Harry đã bắt đầu yên lặng quan sát kẻ địch của mình. Trận chiến sắp bắt đầu, tâm tình của cậu lại trái ngược rất bình tĩnh.

Số lượng của bọn họ cũng không như lúc dự đoán, cộng lại cũng chỉ 12, 13 người. Xem ra gia tộc Volturi vẫn không dốc toàn lực như mọi người đã nghĩ, chẳng lẽ bọn họ tự tin sẽ đánh thắng đến thế sao? Hoặc là, bọn họ còn có dự định khác...

Carlisle đã nói với Harry, gia tộc Volturi có thể dựa vào chuyện này để khai chiến với gia đình Cullen, bởi vì bọn họ cho rằng nhà Cullen đối với sự thống trị của họ là một mối uy hiếp, hơn nữa một trong thủ lĩnh của bọn họ, Aro, rất coi trọng khả năng của Edward và Alice.

Đây là do Alice dùng khả năng của mình nhìn thấy, rõ ràng gia tộc Volturi vì trận đấu này có thể đã đặc biệt điều tra năng lực của từng thành viên nhà Cullen.

Trong số bọn họ, người thật sự muốn bắt Harry cũng là người cậu đã từng gặp, Marcus, còn Aro thì có hứng thú muốn thu thập những ma cà rồng có năng lực đặc biệt phục vụ cho mình, hẳn nếu đã coi trọng năng lực của Edward và Alice, thì sẽ nhờ lần chiến tranh này, bắt bọn họ phục vụ cho mình.

Đương nhiên, tất cả chuyện này chỉ là đoán, cũng không nhất định sẽ thật sự đánh nhau, trừ phi gia tộc Volturi có đủ tự tin. Nhưng lần này, bọn họ không mang đến đầy đủ lực lượng.

Thị lực của ma cà rồng tốt hơn con người, các thành viên nhà Cullen nhìn thấy bóng dáng kẻ địch sớm hơn Harry.

Giống như nhìn ra nghi vấn của Harry, Carlisle vẫn chăm chú nhìn vào bóng dáng còn mơ hồ trong sương mù dày đặc nói: “Bọn họ lần này tới đều là những thành viên cố định, năm thành viên trung tâm và bảy vị hộ vệ cố định, còn những người khác đều không xuất hiện.”

“Có lẽ, sự tồn tại của phù thủy đối với bên ngoài mà nói vẫn là bí mật, cho dù là đối với gia tộc ma cà rồng khác cũng vậy, cho nên bọn họ không xử sự đơn giản như chuyện hấp thụ ánh sáng, mà chỉ mang theo những người có thể tin tưởng.” Jasper suy đoán.

“Đúng vậy, cậu nói không sai.” Edward dùng khả năng của mình để chứng thực, bởi vì bọn họ đã tới.

Áo choàng đen phá tan sương mù, bước tiến của họ trầm ổn và tao nhã, tốc độ lại cực nhanh. Gần như mới vừa ở trong sương mù nhìn thấy bóng dáng thì đã thấy họ trên bãi đất trống đối diện.

Đi ở phía trước là 3 nam 2 nữ với kiểu áo choàng cổ xưa, trong đó có một người Harry đã từng thấy qua, Marcus. Lần này, hắn không nóng nảy như lần đầu tiên gặp mặt. Hiện tại, hắn đang im lặng nhìn chăm chăm Harry, trên gương mặt lãnh khốc không có bất kỳ biểu cảm nào, dường như hắn cũng không phải vì Harry mới tới nơi này, nhưng trong đôi mắt màu đỏ nhạt kia toát ra sự cuồng bạo đã làm lộ suy nghĩ của hắn, Harry thậm chí có thể từ trong đó nhìn thấy cảm xúc mãnh liệt như bão táp. Hắn rất vội vàng, thậm chí có chút không kiên nhẫn, nhưng ngoài cảm xúc này, giống như còn ẩn dấu điều gì đó...

Tầm mắt Marcus dừng trên người Harry vài giây liền dời đi, thế nhưng khi hắn nhìn thấy Edward, ánh mắt liền biến đổi, tầm mắt lại quay về trên người Harry. Harry lập tức nhớ lại, khả năng của Marcus là nhìn thấu quan hệ giữa người với người, hiển nhiên, hắn rất kinh ngạc về quan hệ của cậu và Edward.

Đi bên cạnh Marcus hẳn là hai vị thủ lĩnh khác của gia tộc Volturi.

Bên phải là 1 vị ma cà rồng có mái tóc vàng mềm mại, khiến Harry nhớ tới Lucius Malfoy. Bọn họ đều có mái tóc đẹp như ánh trăng và gương mặt hoàn mỹ như Veela. Vị ma cà rồng này có cử chỉ tao nhã ung dung, nhưng biểu cảm lạnh lùng thậm chí mang theo chút cuồng bạo mơ hồ, ánh mắt hắn nhìn họ như đang nhìn xem một đám con mồi đợi làm thịt.

Đi chính giữa là vị ma cà rồng tóc đen lại có làn da cực trắng, cứ như hành tây đã bóc vỏ mái tóc đen rất dài, giống thác nước màu đen vẽ mặt của hắn dịu dàng, khóe môi nhếch lên ý cười hữu hảo, giống như bạn bè đã lâu không gặp, nhưng Harry lại phát hiện sâu trong đôi mắt đỏ nhạt là sự lạnh lùng.

Hai vị nữ ma cà rồng đi cạnh họ lại dừng lại cuối đội ngũ. Nghe nói họ là bạn đời của 2 vị thủ lĩnh gia tộc Volturi, nhưng xét theo chỗ đứng của họ thì rõ ràng là sẽ không tùy tiện tham chiến.

Phía sau ba vị thủ lĩnh còn có vài vị ma cà rồng, đó là Đội Chấp Pháp của gia tộc Volturi, Alec và Jen đều có mặt.

Thấy Harry, Jen ác ý cười lộ lên, khóe môi nhếch lên ý cười lãnh khốc. Còn Alec thì tầm mắt luôn đặt trên người thủ lĩnh của bọn họ.

“Carlisle, đã lâu không gặp, bạn tốt của ta.” Aro mở miệng trước, giọng nói của hắn tao nhã và thong dong, nghe rất dễ chịu.

“Đã lâu không gặp, Aro.” Carlisle cũng tiến lên chào hỏi.

“Không giới thiệu người nhà của anh sao?, đây là Alice, ta biết... Còn có Edward.” Ánh mắt Aro lộ ra sự mừng rỡ, “Ta nghe nói qua khả năng của các người, còn có..., vị này chính là Harry đi, cậu bé phù thủy của chúng ta!”

“Aro, đừng quên mục đích của chúng ta!” Vị ma cà rồng tóc vàng bên cạnh Aro lạnh lùng mở miệng, bây giờ, Harry đã biết, vị ma cà rồng cực giống Lucius Malfoy này chính là 1 trong 3 thủ lĩnh, Caius.

Còn tầm nhìn của Marcus thì dừng trên người Harry đang được cả nhà Cullen bảo vệ ở giữa, chậm rãi mở miệng nói: “Ngươi cũng biết ta cần cái gì. Đem đứa phép cho ta, sau đó đi theo ta!”

Giọng nói lãnh khốc kia gần như khiến Harry rùng mình một cái, cậu nắm chặt đứa phép trong tay cắn chặt răng, trầm giọng nói: “Tôi đã nói rồi, tôi không biết người ông muốn tìm.”

Marcus chậm rãi nói: “Chỉ cần ngươi là phù thủy như vậy là đủ rồi.”

Bởi vì lời nói của Marcus, hai gia tộc gần như muốn đánh nhau, “Khụ ——, bạn tốt của ta, anh cũng biết mục đích của chúng ta chứ?” Giọng Aro đánh vỡ không khí khẩn trương, ánh mắt của hắn nhìn về con người duy nhất ở giữa gia đình Cullen ‘mùi hương thật dễ chịu, Harry. Dù sao thì, phù thủy quả là một chủng tộc thần kỳ, phép thuật kỳ diệu kia thật sự rất thú vị. Ngươi nên nghe lời đi, người nhà của ta cần ngươi, cho nên...” Dứt lời, hắn nhìn thoáng qua Marcus bên cạnh.

“Nó sẽ không đi!” Carlisle cắt ngang lời hắn, “Cậu bé sẽ không đi đâu cả, nó là người nhà của chúng tôi, là bạn đời của con trai tôi.”

“Thật vậy sao?” Aro rất hứng thú đánh giá Harry, “Nếu hắn là bạn đời của con trai ông, vì sao không biến hắn thành ma cà rồng chứ? Theo ta được biết tuổi thọ của phù thủy cũng chỉ khoảng 150 mà thôi, hắn cũng sẽ già và chết như người bình thường, phù thủy một khi biến thành ma cà rồng nhất định sẽ rất thú vị... Ta luôn muốn được nhìn thấy, đáng tiếc... bây giờ gặp được ngươi cũng không tệ, cậu bé ạ.”

Edward nhìn chăm chăm kẻ địch đối diện, không nói lời nào, răng nanh cũng đã nghiêng chặt lại.

“Chuyện này không liên quan đến ngài, Aro.” Carlisle lạnh lùng nói.

“Carlisle, anh không thật sự muốn đánh nhau với chúng ta chứ? Hoặc là...” Giọng Aro cũng lạnh xuống, nét tươi cười của hắn biến mất trên khóe miệng, sau đó hơi hơi quay đầu lại, nhìn thoáng qua Jen và Alec phía sau.

“Cẩn thận, đòn tấn công tinh thần của họ!” Gần như đồng thời, Edward nhắc nhở, hiển nhiên anh đọc được suy nghĩ của Aro.

Trận chiến cuối cùng sắp mở màn, ai, phải công nhận 1 sự thật rằng “bổn phận” của ta sắp xong, ai, chờ đợi bí mật được bật mí nha các nàng^^

Chương 92: Gặp Lại

Ngay khi muốn tiến lên, Edward bỗng nhiên không hề báo trước té xuống đất.

Thân thể run rẩy cuộn tròn lại, dường như đang phải chịu đau đớn gì đó.

“Edward!” Harry lần đầu tiên nhìn thấy Edward đau đớn như thế, hoảng sợ ôm lấy bả vai anh, trong nháy mắt sự sợ hãi mạnh mẽ đảo bới trong lòng.

“Jane, dừng tay!” Alice thét lên.

Jane có khả năng đặc biệt về tạo ảo giác, nhưng cô ta một lần chỉ có thể tấn công một người. Còn em trai Alec của cô ta lại có khả năng đặc biệt hơn, có thể đồng thời phong tỏa 5 giác quan của nhiều kẻ địch, khiến họ lâm vào bóng tối tĩnh lặng hoàn toàn, nhưng năng lực để dùng được phải cần thời gian, điểm đó mọi người đều biết.

Harry mãnh liệt ngừng đầu, nhìn thấy gương mặt như thiên sứ của Jane đang treo nụ cười như ác ma. Một khắc này, phần nộ thay thế hoảng sợ, giờ cánh tay lên, đầu đưa phép nháy mắt phóng ra ánh sáng xanh.

“Khoan tìm khoét cốt!” Ít khi đọc chú ngữ, phép thuật thật lớn theo đầu phép bay ra, ánh sáng xanh lập tức xuyên thấu sương mù.

Cả gia tộc Volturi nhanh chóng tản ra, lúc Jane né tránh, năng lực của cô ta không thể duy trì, biểu cảm của Edward rốt cục bình tĩnh lại. Nhanh chóng đứng lên, nắm chặt lấy cổ tay Harry, một lần nữa kéo cậu đến phía sau mình, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ phần nộ.

Còn người duy nhất không hề động đậy chính là Alec.

Vẫn nhìn chăm chăm họ, không nhúc nhích.

“Cẩn thận Alec, ngăn cản hắn!” Alice như biết trước gì đó, hoảng sợ mở miệng nói.

Ai cũng biết khi lâm vào trong năng lực của Alec, sẽ rất khó thoát thân, chẳng trách Volturi chỉ dẫn bấy nhiêu người.

Mọi người nhào tới, lại bị thành viên Đội Chấp Pháp ngăn cản.

Ba vị thủ lĩnh vẫn chưa tham chiến, chỉ lui về sau mấy bước, đem chiến trường nhườn lại cho Đội Chấp Pháp, có vẻ rất tự tin với hộ vệ của mình.

Kế tiếp, Emmet bất thành linh ngã xuống.

“Emmet!” Rosalie đỡ lấy bạn đời đang đau đớn của mình, nhìn chăm chăm Jane đứng ở phía.

“Thực sự khai chiến rồi sao...” Aro nhìn thấy những người đang bị ngăn cản, một lần nữa cười rộ lên, giọng nói thoải mái chậm rãi, lại làm cho người ta không rét mà run.

“Chiến tranh thật là một thứ thật tuyệt!” Caius cũng cười rộ lên.

“Vô nghĩa!” Marcus mặt không chút thay đổi nhìn tất cả, giọng nói lạnh lùng.

Không thể tiếp tục như vậy, nếu bây giờ lựa chọn theo Volturi rồi đi, có phải sẽ ổn hay không.

Nhưng nếu bọn họ vẫn không buông tha thì phải làm sao đây?

Chỉ cần có Jane và Alec ở đó, mọi người gần như không có bất kỳ hi vọng thắng nào.

Sau đó, Harry nháy mắt nghĩ tới Jane và Alec có khả năng tấn công trên tinh thần, còn phép thuật có thể giải trừ sự đau đớn trên tinh thần có...

Trong nháy mắt đó, một câu thần chú gần như đã bị lãng quên đột nhiên buột miệng nói ra: “Expecto Patronum!”

Trong phút chốc, những đốm sáng bạc từ đầu phép thoát ra, sau đó chúng dần tập trung lại như thủy ngân óng ánh, hóa thành một động vật màu bạc.

Đó là một con dơi cực lớn, đôi cánh màu bạc rất to, từ không trung xẹt qua, tạo thành tiếng gió trong khu rừng.

Nó lượn vòng trên đầu Emmet, anh chàng ma cà rồng cao to đang đau đớn kia đã bình thường lại. Nhẹ nhàng lắc lắc cái đầu hơi khó chịu, được Rosalie

đến nâng dậy.

“Sao lại thế này?”

Con doi bạc cực to kia lượn quanh nhóm ma cà rồng, nụ cười trên mặt Jane lập tức biến mất, chuyển sang biểu cảm không tin nổi, rõ ràng năng lực của cô ta không có tác dụng.

Một lát sau, sắc mặt Alec cũng thành kinh ngạc: “Ta...” Hiển nhiên năng lực cũng mất tác dụng.

Chỉ cần thuộc loại tấn công tinh thần, thì thần chú gọi bùa hộ mệnh đều có tác dụng. Ngày xưa Harry dùng nó để đuổi bọn giám ngục, bây giờ có thể dùng làm phép thuật bảo vệ tinh thần an toàn.

Nó không ngừng bay lượn, rõ ràng đã xua đi sự tấn công của Jane và Alec.

Harry vui mừng nhìn con doi màu trắng kia, thần hộ mệnh không còn là tuần lộc nữa, nó giúp cậu bảo vệ người yêu và người nhà của anh ấy, nó bởi vì nội tâm mà thay đổi hình thái.

“Đây là...” Toàn bộ ma cà rồng đều kinh hãi nhìn con doi to đang bay lượn, không nghĩ tới nó có thể xua tan tấn công tinh thần.

“Năng lực của các người không có tác dụng!” Nhìn thấy Rosalie nâng Emmet dậy, Carlisle lớn tiếng nói, “Ta không muốn đánh nhau với các người.”

“Thật sự là... phép thuật thần kỳ.” Aro trong miệng tán thưởng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào con doi bạc đang bay lượn gần họ, giọng nói sắc nhọn nhọn, “Chúa trời đúng là rất tuyệt vời! Harry, người nên theo chúng ta đi, như vậy mới không lãng phí tài năng của người. Hoặc, người nghĩ ngoài Jane và Alec thì chúng ta không còn ai sao?”

“Có lẽ, chiến đấu là lựa chọn duy nhất của chúng ta.” Edward lạnh lùng mở miệng nói.

“Đúng vậy, ta rất tiếc.” Aro nheo mắt lại, lui về phía sau từng bước, đội hộ vệ lập tức tiến lên, đánh tiếp.

Còn mọi người cũng chuẩn bị nghênh chiến, Harry nâng đũa phép, câu thần chú Crucio gần như muốn buột miệng nói ra.

Bỗng nhiên, trong không khí truyền đến tiếng “bụp”, cắt ngang trận chiến vừa bắt đầu.

Trong sương mù, từ hư không xuất hiện 1 bóng người màu đen.

“Là người!” Khi Harry còn chưa kịp phản ứng, Marcus lập tức tiến lên từng bước, nhìn chăm chăm người đàn ông tóc đen đột nhiên xuất hiện trên bãi đất trống, biểu cảm lạnh lùng chợt biến mất.

“Đúng vậy là ta.” Sirius đứng nguyên tại chỗ, không hề động đậy.

Nhìn thẳng Marcus, biểu cảm phức tạp, như kinh ngạc, lại như phẫn hận.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

“Sirius Black!” Một lát sau, Marcus nói từng chữ như nhớ kỹ Sirius, giọng nói rít từ kẽ răng.

“Đúng vậy, ta còn sống, người rất thất vọng à?” Một câu thần chú phóng vào ma cà rồng trước mặt, trên mặt đất lưu lại một khe rãnh thật sâu, Sirius đi đến một bên, chậm rãi mở miệng nói, “Các người muốn con trai đỡ đầu của ta làm những thứ gì?”

“Cái gì? Là con trai đỡ đầu của người sao?” Marcus kinh ngạc nhìn lại, bỗng nhiên nở nụ cười, khóe miệng lại tràn đầy trào phúng, “Ta sớm nên nghĩ tới, phù thủy thứ 2 trên thế giới này... Người lúc đầu chính là vì vậy mà muốn rời khỏi thế giới này?”

“Chuyện này không liên quan tới người!” Sirius cắn hận trừng mắt.

“Sirius, sao chú lại tới đây?” Harry kinh ngạc nhìn cha đỡ đầu của mình, không nghĩ tới chú ấy lại tới đây, hơn nữa nghe vậy thì có lẽ quan hệ của Marcus và Sirius không đơn giản như thế, ông ta còn biết cả bí mật Sirius không phải là người của thế giới này.

“Con muốn giấu diếm cuộc chiến của các người sao? Mấy hôm trước cảm xúc của con rất lạ, chú đã hạ thần chú theo dõi trên người con mà con cũng không phát hiện. Harry, thì ra là bọn chúng đang làm phiền con.” Sirius đứng bên cạnh Harry, trầm giọng nói, “Marcus, các người không cần làm phiền Harry, ta biết người muốn tìm ta.”

“Ta biết người luôn tìm kiếm đồng loại của người, có lẽ thằng bé này có thể làm cho người xuất hiện, không ngờ tới...” Marcus dừng rất lâu, không nói lời nào, một lúc sau, mới chậm rãi mở miệng nói: “Người cũng biết ta muốn cái gì, Sirius. Tìm lâu như vậy, rốt cục cũng gặp được người. Người đàn ông kia đâu, đã chết rồi sao? Hay, đã già đến mức không nhúc nhích được!”

“Không ——, đáng tiếc là, Grant vẫn sống rất tốt, so với con doi già như người còn mạnh khỏe hơn nhiều.” Sirius nhìn đối phương thật lâu, trong đôi mắt màu đen lóe lên sự phẫn nộ, “Marcus, người muốn giết chúng ta như vậy sao?”

Marcus mặt không chút thay đổi nhìn lại, không thừa nhận cũng không phủ nhận, đôi mắt đỏ nhạt bình tĩnh như bầu trời đang mưa lớn.

Trong mắt Sirius lập tức tràn ra vẻ thất vọng: “Được lắm, nếu muốn khai chiến, vậy thì như ngươi mong muốn...”

“Chờ một chút!” Aro bỗng nhiên chen miệng nói, “Này, bình tĩnh một chút, Sirius, bạn tốt. Ngươi cũng thấy, người của chúng ta cũng không đến đầy đủ, nếu họ đều đến...” Nhìn thoáng qua phe mình, “Hơn nữa ngươi, cũng không phải đối thủ của chúng ta. Cho nên, chỉ cần ngươi theo chúng ta đi, ta sẽ không tấn công ngươi và... con đỡ đầu của ngươi.”

“Aro! Ngươi muốn buông tha bọn chúng sao?” Caius hung hăng nói, dường như không đồng ý đề nghị của Aro, có lẽ đang rất chờ mong một cuộc chiến.

“Này, Caius, chúng ta cần nghĩ cho người của chúng ta 1 chút.” Aro tao nhã nói, ánh mắt nhìn sang Marcus bên cạnh đang không nói lời nào.

“Sirius...” Harry lo lắng đang nhìn cha đỡ đầu của mình.

“Nếu muốn giết ta thì tự mình ra tay đi, ta không muốn chết tại cái nơi âm u đó!” Sirius nói dường như là với cả gia tộc Volturi, nhưng ánh mắt lại nhìn Marcus.

Trông đôi mắt của vị ma cà rồng lạnh lùng kia chợt lóe lên, dường như có chút khó tin: “Ta chỉ cần ngươi đi cùng ta, ta không muốn mạng của ngươi!”

“... vậy sao? Vậy mười năm nay luôn đuổi giết ta thì sao? Marcus, đám...” tầm mắt Sirius đảo qua Đội Chấp Pháp, “Ta đã nhiều lần lĩnh giáo qua năng lực của đám này!”

“Ta chỉ hạ lệnh truy nã, ta chưa bao giờ hạ lệnh giết chết.” Marcus mặt không chút thay đổi mở miệng nói.

Sirius phẫn nộ nhìn: “Ngươi đang nói dối!”

“Không, lệnh giết chết là ta hạ.” Aro tiến lên chậm rãi nói, “Nhưng, Marcus, ta lệnh giết chết chỉ nhằm tên cha sứ con người kia. Ta chưa bao giờ muốn giết bạn tốt của chúng ta, ngươi...”

“Aro, ta nói rồi chuyện này không cần các ngươi nhúng tay.” Marcus lạnh lùng mở miệng nói, dường như rất bất mãn với hành vi của Aro.

“Marcus, ngươi còn muốn mang hắn về sao? Ta muốn ngươi sớm giết hắn. Nói cái gì bạn đời, lại cùng tình nhân con người tầm thường bỏ trốn, thật buồn cười!” Caius giễu cợt, nhìn huynh đệ của mình.

Marcus sắc mặt lập tức cực kỳ khó coi, ngón tay bỗng nhúc nhích, nhưng không nói gì.

“Chết tiệt, ngươi cái tên dơi già kia, có ngươi mới bỏ trốn đó! Grant chỉ là bạn của ta, chúng ta...” Sirius phẫn nộ nhìn Caius.

“Không phải sao? Chỉ là một người bình thường mà thôi...” Marcus trước đó không nói gì bỗng nhiên mở miệng, giọng nói như thờ dài vang lên, “Ta nghĩ ngươi đã sớm quay về thế giới của ngươi...”

“Ngươi...” Sirius muốn nói lại thôi, trên mặt lộ ra biểu cảm buồn bực, “Bây giờ, ta sẽ không trở về, chỉ sợ cũng không trở về được.”

Sau đó, nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng nói: “Ta chính là ghét ngươi ở điểm này... Lần này, ta đi cùng ngươi, các ngươi sau này đừng tới tìm Harry gây phiền phức, nhưng, còn có Grant nữa.”

“Ngươi... Ngươi cần nghĩ cho kỹ, một khi ngươi cùng ta trở về, cũng đừng mong tiếp tục rời đi!” Marcus tiến về phía trước vài bước, chậm rãi vươn tay ra.

Sirius lặng đi một chút, bỗng nhiên nở nụ cười. Gạt đi bàn tay Marcus, quay đầu lại thoải mái chào con trai đỡ đầu của mình: “Hừ ——, ta sẽ không bị bó buộc đâu, Marcus.” Dứt lời, liền đi về hướng gia tộc Volturi.

Đến đây thì các nàng cũng biết rồi ha^^, chính thế, gian tình vốn tưởng “tam giác” này thật ra là không phải^^. Nhưng những ai đã đoán, Marcus và Sirius là 1 đôi a^^, còn về phần chi tiết của mối “lương duyên” này thì đợi chap cuối sẽ nói rõ^^. Yes!, tuần sau là chap cuối, tiện thể trả lời luôn cho ai hỏi về bộ này, thật ra chỉ có 93 chương thôi, hem tới 100 nữa=)), ta chỉ muốn gây hồi hộp nên không nói thôi =>))

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 93: Kết Thúc

Khi Harry lo lắng nhìn cha đỡ đầu.

Cậu muốn giữ chặt chú ấy, để hỏi rõ ràng, lại bị Edward ngăn lại. Vì có khả năng đọc suy nghĩ nên từ sau khi Sirius xuất hiện, biểu hiện trên mặt anh có thể dùng từ không hiểu được để hình dung. Anh giữ chặt bạn trai mình, thấp giọng an ủi: “Không có việc gì, bọn họ sẽ không làm ông ấy bị thương”.

Gia tộc Volturi quả nhiên rút lui nhanh chóng, trong đó chỉ có Aro là đi lên trước chào. Trong chốc lát, bọn họ và Sirius đã biến mất trong khu rừng, không nhìn thấy nữa.

Sương mù buổi sáng bắt đầu tiêu tán, ánh mặt trời âm áp chiếu rọi, tuyên cáo trận chiến tranh đã kết thúc 1 cách khó hiểu.

Giữa họ... Harry muốn nói lại thôi, nếu thật là chú ấy muốn như vậy... Cậu dùng sức cào mái tóc rối của mình, gần như không thể tưởng tượng được.

“Là ông ấy muốn như vậy. Trước khi cha đỡ đầu của em đến, anh chỉ có thể đọc được rằng Marcus bắt em là vì để dụ ông ấy ra. Sau đó, anh mới biết hẳn vì sao phải làm như vậy. Edward chờ một chút tiếp tục nói, cha đỡ đầu của em là bạn đời mà hẳn đã nhận định”.

“Cái gì, vậy hẳn... Chính là nếu không vì bọn họ, Sirius và cha Grant cũng sẽ không trốn chạy nhiều năm như vậy. Nếu hẳn thật sự yêu chú ấy, sao có thể...”

“Đó là bình thường, bọn họ cũng giống chúng ta. Dù sao thì con người ở gia tộc Volturi đều bị xem như thức ăn, bọn họ đương nhiên có thể bởi vì một nguyên nhân nhỏ liền xử tử cha Grant. Đối với chuyện này, cha đỡ đầu của em nhất định sẽ không đồng ý.”

“Vâng, Sirius chỉ sợ không thể chịu đựng được loại hành vi này, huống chi cha Grant là bạn tốt của chú ấy”. Harry thì thầm nói.

“Đại khái chính là như vậy. Marcus mặc dù không có tự mình hạ lệnh giết chết, nhưng hẳn quả thật cũng muốn giết cha Grant. Lúc ban đầu là bởi vì, cha đỡ đầu của em không chịu vì hẳn buông tha việc tìm kiếm cơ hội quay về thế giới phép thuật, còn cha Grant có thể giúp ông ấy đạt được mục tiêu này. Sau đó, là bởi vì... ghen, ghen ——, thật khó có thể tin được”. Harry mở to hai mắt, cảm thán.

Các thành viên khác của nhà Cullen bắt đầu dọn dẹp chiến trường, xa xa bỗng nhiên truyền tiếng động cơ ô tô, không biết là ai lại đến đây.

Tất cả cảnh giác nhìn chiếc xe xa lạ kia.

Chỉ lát sau, ô tô dừng ở bãi đất trống bên cạnh, xuống xe không ngờ lại là người vốn nên ở hạt Avery, cha Grant.

Ông chậm rãi đi tới, biểu cảm vẫn luôn ôn hòa, nhưng trong đôi mắt màu nâu lại ánh lên 1 chút phiền muộn, tươi cười: “Anh ấy đi rồi à?”.

“Đúng vậy”, Harry biết cha Grant đang nói tới Sirius.

“Thế à?” Ánh mắt cha Grant nhìn sang cánh rừng phía xa, giống như ông có thể nhìn thấy hình bóng của vị phù thủy tóc đen, biểu cảm của ông vừa như mất mát lại như trút được gánh nặng, sớm nên như vậy, ‘ông bạn già’ của tôi.

“Cha Grant, cha...” Harry nhìn cha sử có đôi mắt nâu giống Remus Lupin, muốn nói lại thôi. Chẳng biết tại sao, trong lòng cậu có chút khó chịu.

“Chào, Harry. À, lần đầu gặp mặt, các vị nhà Cullen”. Cha Grant nhẹ giọng ho vài tiếng, chào hỏi họ, sau đó mới chậm rãi nói, “Sirius mấy hôm nay luôn chú ý tới Harry. Khi biết kẻ địch của mọi người là gia tộc Volturi, anh ấy liền nói với tôi, chúng ta có thể sắp phải tiếp tục cuộc sống trốn chạy. Nhưng tôi lại không cho là như vậy... Sirius chỉ không muốn thừa nhận thôi, anh ấy có thể cũng đã đoán được, Marcus chưa từng muốn giết chết anh ấy. Đương nhiên, hẳn muốn giết tôi là thật. Tôi biết cuộc chiến của mọi người là vào hôm nay, cho nên tôi đến xem thử...”.

“Nếu ông không ngại, cha sử, chúng ta có thể vào nhà nói chuyện”. Carlisle mở miệng nói.

“Đương nhiên, tôi rất vui lòng”.

Trong phòng khách nhà Cullen, Harry ngồi bên cạnh cha Grant, cậu vội vàng muốn biết chuyện năm đó.

“Trước khi tôi quen biết Sirius, anh ấy và Marcus đã ở cùng nhau, anh ấy đúng thật là bạn đời mà Marcus nhận định”. Cha Grant nhẹ giọng nói.

“Nhưng con nghe nói Marcus vào 1 ngàn năm trước từng có bạn đời, nghe nói là em gái Aro, tuy rằng đã chết rồi... Không phải nói ma cả rùng rợn đối với bạn đời của mình rất chung thủy, thường sẽ không có người người yêu thứ hai sao?”. Gia tộc Volturi vô cùng nổi tiếng trong thế giới của ma cả rùng rợn, cho nên rất nhiều ma cả rùng rợn cũng biết chuyện của họ, đây là lúc Carlisle kể về lịch sử gia tộc Volturi đã nói với Harry.

“Không, đây chẳng qua là lời đồn mà thôi, khi đó Aro muốn đem em gái mình gả cho Marcus, nhưng Marcus cự tuyệt. Bọn họ khi đó đã như anh em, cũng như Edward và Alice, chỉ là bên ngoài không biết mà thôi. Dù sao thì thành viên gia tộc có 3 nam 3 nữ, đối với bên ngoài lại thành những cặp vợ chồng, cho nên rất dễ gán ghép cho hai người còn lại. Trên thực tế, Marcus luôn một mình, mãi đến khi hẳn gặp được Sirius lẫn vào gia tộc Volturi tìm kiếm tư liệu. Khi đó, bọn họ đã đánh một trận, phép thuật của Sirius suýt chút nữa đã đốt cháy thư viện riêng của gia tộc Volturi.

“Ta không biết sau đó Marcus làm như thế nào lại nhận định Sirius là bạn đời của hẳn, dù sao khi ta quen biết Sirius đã là mười năm sau. Ta chỉ biết là, khi đó Sirius tuy rằng ở tại gia tộc Volturi, nhưng luôn nhớ đến cuộc chiến tranh ở thế giới phép thuật và sự an toàn của con, cho nên kiên quyết phải tìm cách rời khỏi thế giới này, đối với chuyện này, Marcus vô cùng tức giận, nhưng không thuyết phục được anh ấy. Tuy rằng như thế, nhưng hẳn lại không quá lo lắng, bởi vì đã vài năm Sirius vẫn không thu hoạch được gì, Marcus không cho rằng anh ấy có thể tìm được manh mối gì, hẳn cho là anh ấy nhất

định sẽ mãi mãi ở lại thế giới này”.

Cha Grant dừng lại một chút, bỗng nhiên nở nụ cười: “Nhưng, sau khi Sirius gặp ta. Ta giải thích đoạn lịch sử bí ẩn kia, cho nên ta luôn trợ giúp Sirius tìm kiếm đường về nhà, từ đó trở đi, Marcus coi ta như cái đinh trong mắt. Hắn cho rằng ta tồn tại, sẽ làm cho Sirius tìm được biện pháp trở về. Cho nên hắn quả thật muốn bí mật xử tử ta”.

“Nhưng đã bị Sirius phát hiện đúng không?” Harry chen miệng nói.

“Đúng, bọn họ đánh 1 trận lớn, hơn nữa khi đó Sirius bởi vì ta giống bạn thân trước kia của anh ấy, đối với ta rất thân thiết... Con cũng có thể tưởng tượng được là, gia tộc ma cà rồng Volturi từ ngàn năm nay không có người nào dám khiêu khích quyền uy của họ, nhưng Sirius lại hoàn toàn không quan tâm. Cho nên, Marcus hẳn...”.

“Hắn hiểu lầm các người?”.

“Trên thực tế, lúc đầu cũng không có, nhưng sau đó bởi vì ta trúng lời nguyền, Sirius luôn mang theo ta tìm kiếm cách giải lời nguyền, rất ít khi quay về gia tộc Volturi. Ta cảm thấy bọn họ khi đó, nếu nói là hiểu lầm, đại khái là cái tôi của 2 bên quá lớn mà thôi. Sau đó Marcus luôn ngăn cản Sirius tìm kiếm cách giải lời nguyền cho ta, bọn họ lại đánh một trận, Marcus muốn trực tiếp biến anh ấy thành ma cà rồng. Sirius dưới con giận dữ liền mang theo ta đột nhập. Sau này trong cuộc sống, chúng ta luôn bị Đội Chấp Pháp đuổi giết, Sirius cho rằng Marcus thẹn quá hoá giận, ngay cả anh ấy cũng muốn giết”. Cha sửu thờ dài, thấp giọng ho khan vài tiếng tiếp tục nói: “Gia tộc Volturi và gia đình các người không giống nhau, sinh mạng con người bình thường hoàn toàn không là gì với bọn họ, cho nên Marcus muốn giết ta cũng rất bình thường. Nhưng Sirius lại không giống vậy, bọn họ tuy rằng yêu nhau, nhưng Marcus lại quá mức ngạo mạn, còn Sirius lại quá nóng nảy... Nhiều năm qua, ta không giống bọn họ cứ luôn trẻ trung. Bây giờ, ta đã có thể được trở về nhà...”.

Trong giọng nói của ông mang theo một loại cảm giác như trút được gánh nặng, nhưng trong đôi mắt nâu dịu dàng đã có chút u buồn.

“Cha Grant...”. Harry thấp giọng nói.

“Khụ ——, bây giờ người bạn tốt của ta cuối cùng cũng trở về nhà. Hơn nữa lúc còn sống, ta còn có thể nhìn thấy vợ và con trai mình, đã rất thoải mái rồi. Nếu gặp lại Sirius, giúp ta chúc phúc anh ấy”. Dứt lời, cha sửu chậm rãi đứng dậy mỉm cười nói, “Ta cũng nên đi rồi. Không biết bây giờ còn có thể đặt vé máy bay đi chiều nay không?”.

Ánh sáng mặt trời màu vàng chiếu lên áo choàng đen của cha sửu, có vẻ vô cùng ấm áp.

Nhìn bóng dáng rời đi của cha Grant, Harry thấp giọng than thở: “Ông ấy đối với Sirius...”

“Xuyt.....” Edward nắm tay Harry, mở miệng nói, “Bọn họ chỉ là bạn bè mà thôi”.

“Đương nhiên”. Harry giương mắt nhìn lên vào đôi mắt màu vàng xinh đẹp của anh, cũng nắm lấy tay anh, “Chiến tranh chấm dứt rồi à?”

“Rõ ràng là vậy”.

“Vậy, em có thể đi thăm Sirius không? Ý em là, lỡ như ông ấy thật sự dùng phép thuật đốt trụ sở của gia tộc Volturi... hoặc, lần tới gặp nhau, ông ấy cũng bị biến thành ma cà rồng...”.

“Hey, đừng nghĩ nhiều như vậy, anh nghĩ Marcus sẽ không làm gì ông ấy cả. Tin tưởng khả năng của anh đi, Harry... Ít nhất, hắn cũng sẽ chờ cha đỡ đầu của em đồng ý”. Edward âm giọng nói.

“Thật sự là, ma cà rồng nào cũng muốn khiến bạn đời trở nên giống mình. Như vậy, họ có thể vĩnh viễn ở cùng nhau. Vì sao anh lại không muốn biến em thành ma cà rồng chứ?” Harry oán giận.

“Tình yêu của chúng ta và chuyện này không liên quan nhau. Harry, em mệt rồi, em cần cần nghỉ ngơi”, anh lập tức phản bác, sau đó chuyển đề tài.

“Em cảm thấy mệt muốn chết, em có thể ngủ ở đây không?”. Dù sao mình chỉ mới mười tám tuổi mà thôi, tương lai còn dài, rồi sẽ có một ngày anh ấy cũng đồng ý, Harry trong lòng thầm nghĩ.

“Đó là vinh dự và may mắn của anh...” Edward chậm rãi đi tới, giọng nói thông thả dịu dàng, khiến trong lòng Harry hơi ngứa ngáy.

Cậu đưa tay ôm lấy mặt anh, chần chờ một chút, đem môi dán lên đôi môi lạnh lẽo của đối phương: “Nếu không ngại, chúng ta...”.

Phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng phì cười, Harry lập tức buông tay ra, mặt đỏ lên. Cậu gần như quên mất người nhà Edward còn ở bên cạnh.

“Ngày đó, tôi đã nhìn thấy giường phòng ngủ của cậu, Harry, trước khi cậu dùng thần chú ‘Sửa chữa!’”, anh chàng ma cà rồng cao to cười toe toét nói, “A, đầu giường đều bị bẻ gãy. Edward đáng thương, cậu ta vĩnh viễn cũng sẽ không hưởng thụ được cảm giác nằm giường sụp xuống là như thế nào. Lúc trước, khi tôi và Rosalie mới vừa kết hôn, đêm hôm đó, ngay cả tường phòng ngủ cũng bị đục thủng”.

“Câm miệng đi, Emmet” Edward hung hăng trừng mắt liếc người anh em của mình.

Harry thẹn quá hoá giận nhìn anh chàng cao to kia đang cười ngặt nghẽo, nghiêng răng nói nhỏ bên tai chàng bạn trai ma cà rồng của mình: “Anh nghe rồi chứ? Edward, nếu em biến thành ma cà rồng, chuyện đầu tiên em làm là dùng nắm đấm đánh anh ta như từ”.

P.S: Ta không biết có phiên ngoại gì hay không, vì bản ta down về chỉ có bấy nhiêu, nếu như có thì thỉnh share cho ta để ta mãn cho nốt luôn nha, thanks các nàng nhiều ha^^

Lâm nhảm

Sau chặn đường vật vã, cuối cùng cũng hoàn được bộ này, thật là mừng khôn xiếtchấm chấm nước mắt+tung bông, tung hoa. Nói thật thì ta lúc đầu cũng không định mãn thể loại đồng nhân đâu, nhưng khi đọc được bộ này ở chỗ khác thì quá thích, cũng vì ấn tượng sâu sắc với Edward, nhưng lại thấy con nhỏ Bella không xứng với anh nên quá tiếc nuối, nay gặp bộ này nên thấy sao mà “xứng đôi vừa lứa thể này”, do đó mới mãn luôn ^^.

Khi đọc bộ này, chắc nhiều nàng cũng cảm thấy là “tình tiết” mới lạ và cũng rất “shock” ha ^^, nhất là “chuyện tình yêu” của Sirius và Marcus, thật ra khi coi phim Twilight thì ta thấy Marcus không đẹp nếu tác giả đổi thành Caius thì tốt hơn, nhưng mà thôi, nếu như phim thì về phần “1-0” của couple này rất khó đoán được nha, hắc hắc cười bì.

Còn về cha Grant thì ta đoán là ông ấy có tình cảm với Sirius, còn về nó đã đến mức yêu hay chưa thì tùy mỗi người nghĩ ha ^^, nói thật chứ hơn 10 năm trời, bên cạnh luôn có “mỹ nam” đi cùng, lại còn hết lòng vì mình mà đương sự còn không ngại trở mặt với người yêu hay mạo hiểm cả mạng sống, dưới sự truy sát để tìm cách cứu mình. Nếu nói cha Grant không cảm động thì họa chẵn không phải là người, hắc hắc. Tuy đã có vợ con, nhưng có chắc là ông ấy yêu vợ mình nhiều không? Ngay cả ông ấy cũng thừa nhận là mình luôn hết lòng vì nghiên cứu lịch sử, cho nên khi gặp 1 người bốc đồng, cuốn hút và hào sảng như Sirius thì nếu có “rung động thật lòng” cũng là dễ hiểu, 2 thái cực luôn dễ “hút nhau” mà cười bì. Ở đây cũng có nghi vấn về Sirius và Lupin, còn có “gì” hay không thì cũng xin tự suy nghĩ nhá=))

Lần nữa thanks các nàng đã gắn bó với ta trong suốt chặn đường dài, nhờ các nàng mà ta mới có đủ “động lực” mà hoàn bộ này, hy vọng sớm gặp lại trong dự án mới, iu các nàng nhiều^^. Ôm+hun

Bạn đang đọc truyện *Phù Thủy Và Ma Cà Rồng (Vu Sư Cùng Hấp Huyết Quý)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.